B
Biblioteca Polirom

Eiji Yoshikawa

Autorul bestsellerurilor *Musashi* și *Taiko*

Povestea familiei Heiké

POLIROM

Eiji Yoshikawa

Povestea familiei Heiké

Traducere din limba engleză de Lorena Lupu

Editura Polirom

2011

Eiji Yoshikawa, *The Heiké Story*

© 2011 by Editura Polirom pentru traducerea în limba română

Colecția BIBLIOTECA POLIROM este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;

sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

ISBN eBOOK: 978-973-46-2278-8

ISBN: 978-973-46-2134-7

Redactor: Dana Costinescu

Coperta: Laurențiu Midvichi

Povestea familiei Heike este o transpunere modernă a unei frumoase legende japoneze. Atmosfera sa exotică, puterea narativă, descrierile minuțioase și poeticitatea limbajului vor cuceri cititorul contemporan, care va avea, citind-o, prilejul unei fermecătoare lecții de cultura și istorie a Japoniei. „Când secretele marilor familii ale Japoniei se alătură tainelor din budoarele curtezanelor, când tradiția nepătată a călugărilor budiști este tulburată de revolte înspăimântătoare, doar onoarea războinicilor mai stă în calea haosului. În tot acest labirint de evenimente, Eiji Yoshikawa plasează cu o neîntrecută măiestrie momentele de tensiune și știe cum să facă să rezoneze corzile narative ale poveștii sale, un adevărat bestseller.“ (Chicago Chronicle)

Eiji Yoshikawa (1892-1962), născut într-o familie de samurai, a debutat pe scena literară cu romane de aventuri de mare succes, consacrându-se apoi genului istoric prin *Povestea familiei Heiké* şi capodopera sa, *Musashi* (apărută mai întâi în foileton în *Asahi Shimbun*, cel mai important ziar japonez, între 1935 şi 1939, reeditată de nu mai puțin de paisprezece ori şi adaptată pentru scenă, televiziune şi cinema). În anul 1960, lui Yoshikawa i s-a decernat Medalia Culturală, cea mai înaltă distincţie care poate fi acordată unui om de litere japonez, precum şi Ordinul Comorii Sacre. În colecția Biblioteca Polirom, de acelaşi autor au apărut: *Musashi* (2004), *Taiko* (2007).

La şaptesprezece ani, războinicul Kiyomori al clanului Heiké e un flăcău uşuratic, sărac şi flămând. La aproape cincizeci de ani a devenit deja căpetenia clanului, tată de împărătească şi faima întregului Kyoto. *Povestea familiei Heiké* e povestea vieții lui, urzită în mijlocul poveştii celei mari, a curgerii timpului. Împăraţii se ridică pe tron şi sunt siliți apoi să-l părăsească; se duc războaie lungi, capete cad şi mulțimile suferă. Apoi, în timp de pace, alte şi alte mulțimi se bucură de muzici de lăută şi de albeața florilor de cireş şi de prun.

Eiji Yoshikawa are ca model pentru *Povestea familiei Heiké* una dintre cele două mari epopei ale Japoniei medievale, *Heiké Monogatari*, pe care o rescrie în cheie modernă, apropiind-o de înțelegerea cititorului de azi.

O rescriere modernă a unei vechi poveşti de dragoste în vreme de război, în Japonia de demult.

FAMILIA HEIKÉ

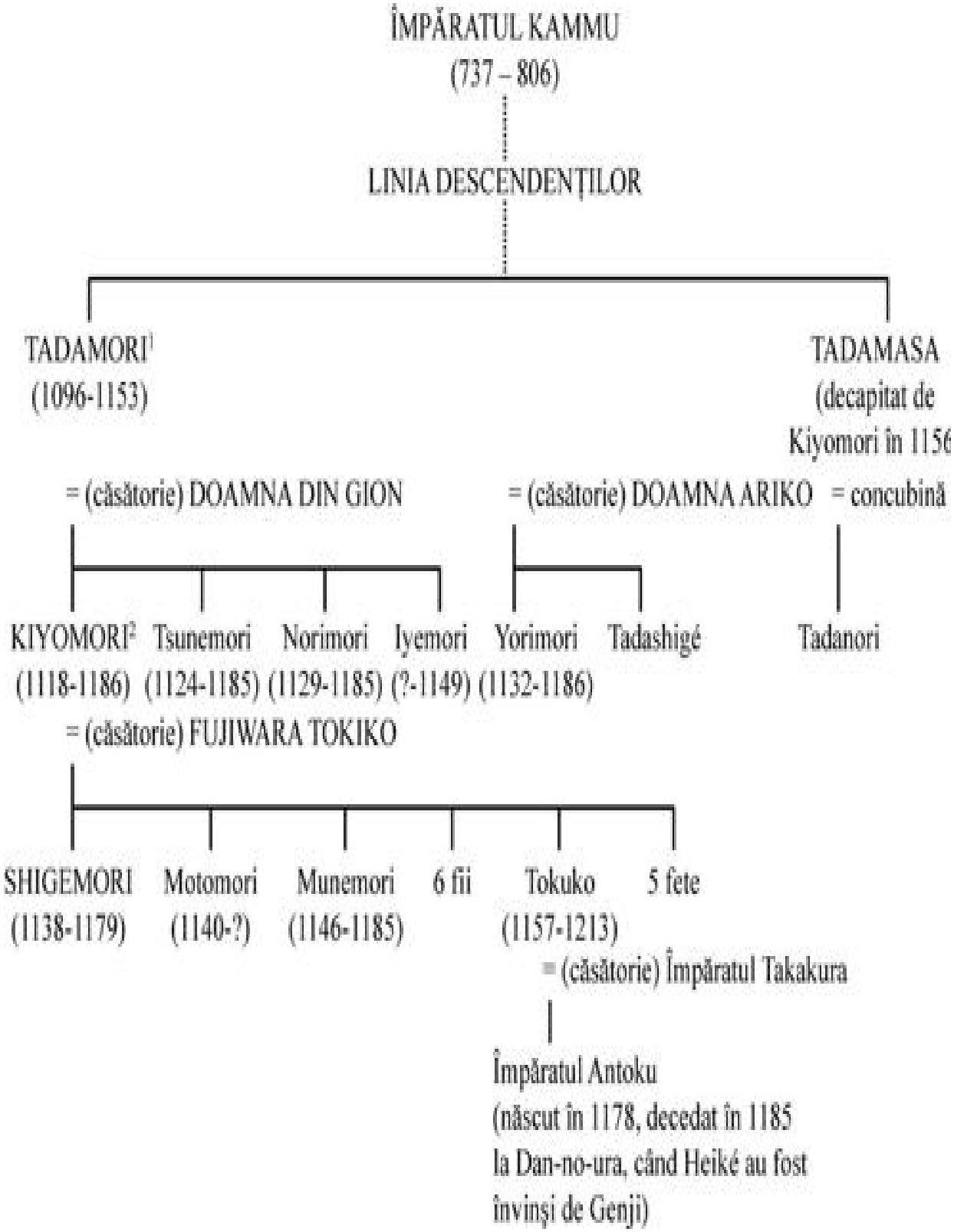

Note: Personajele principale sunt menționate cu litere mari. Unde nu sunt precizate datele, atât data nașterii cât și cea a decesului sunt necunoscute.

1. Tadamori a avut trei fiice, nu se știe din ce căsătorie, dat fiind că tabelele genealogice din antichitate nu menționau decât urmașii masculini.

2. O sursă menționează nouă fii ai lui Kiyomori, alta șapte.

FAMILIA GENJI

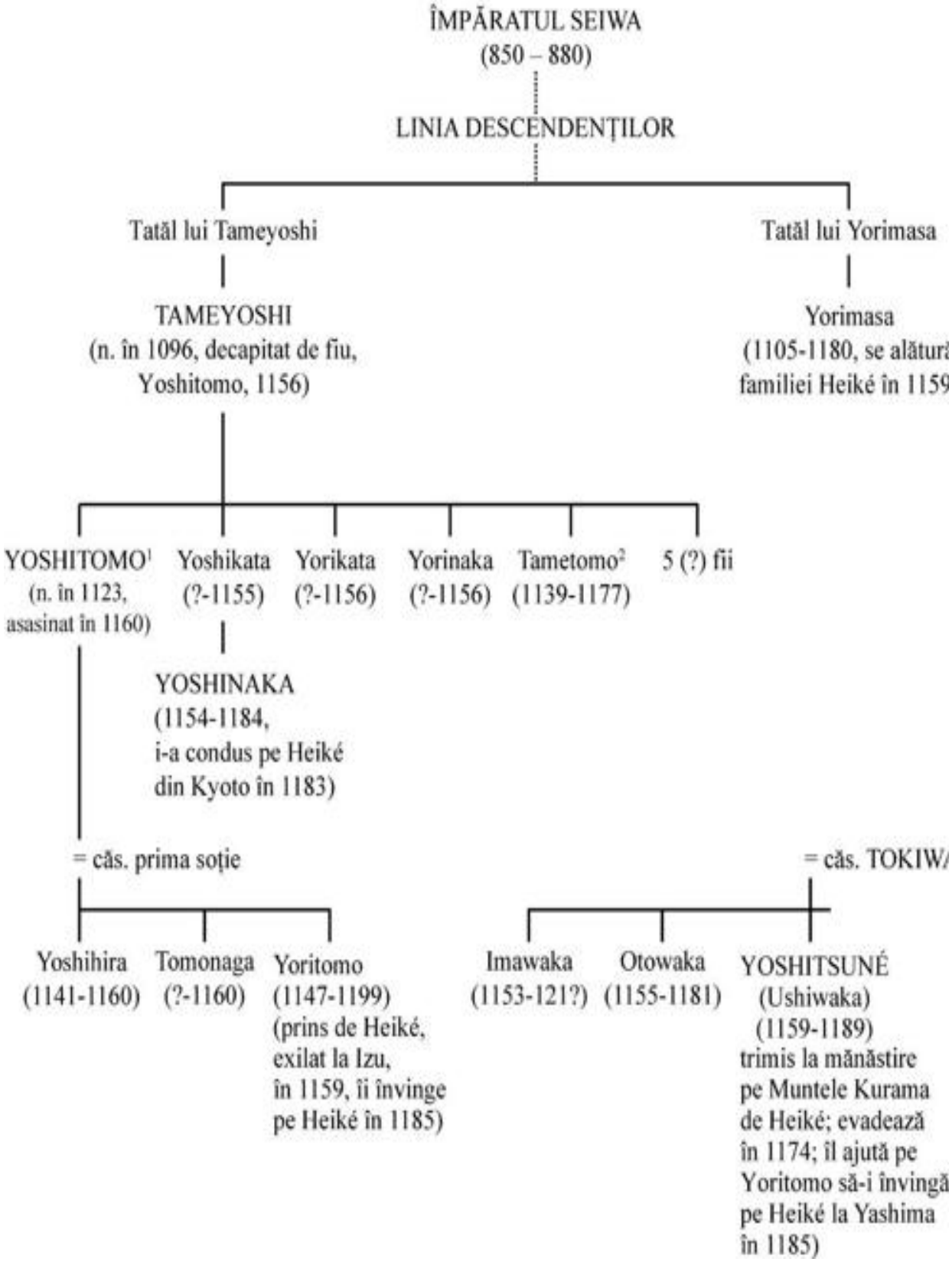

1. O sursă îi menționează pe fiii lui Zoshitomo precum urmează: Yoshihira, Tomonaga, Yoritomo, 4 fii. Yoshitsuné (Ushiwaka).

2. Tametomo a fost al optulea fiu al lui Tameyoshi. O sursă îi menționează pe cei zece fii în această ordine: Yoshitomo, Yoshikata, Yoshinori, Yorinaka, Tamemuné, Tamenari, Tametomo, Tamenaka, Yokiié. Cei care nu sunt precizați în tabel nu apar în *Povestea familiei Heiké*.

FAMILIA IMPERIALĂ

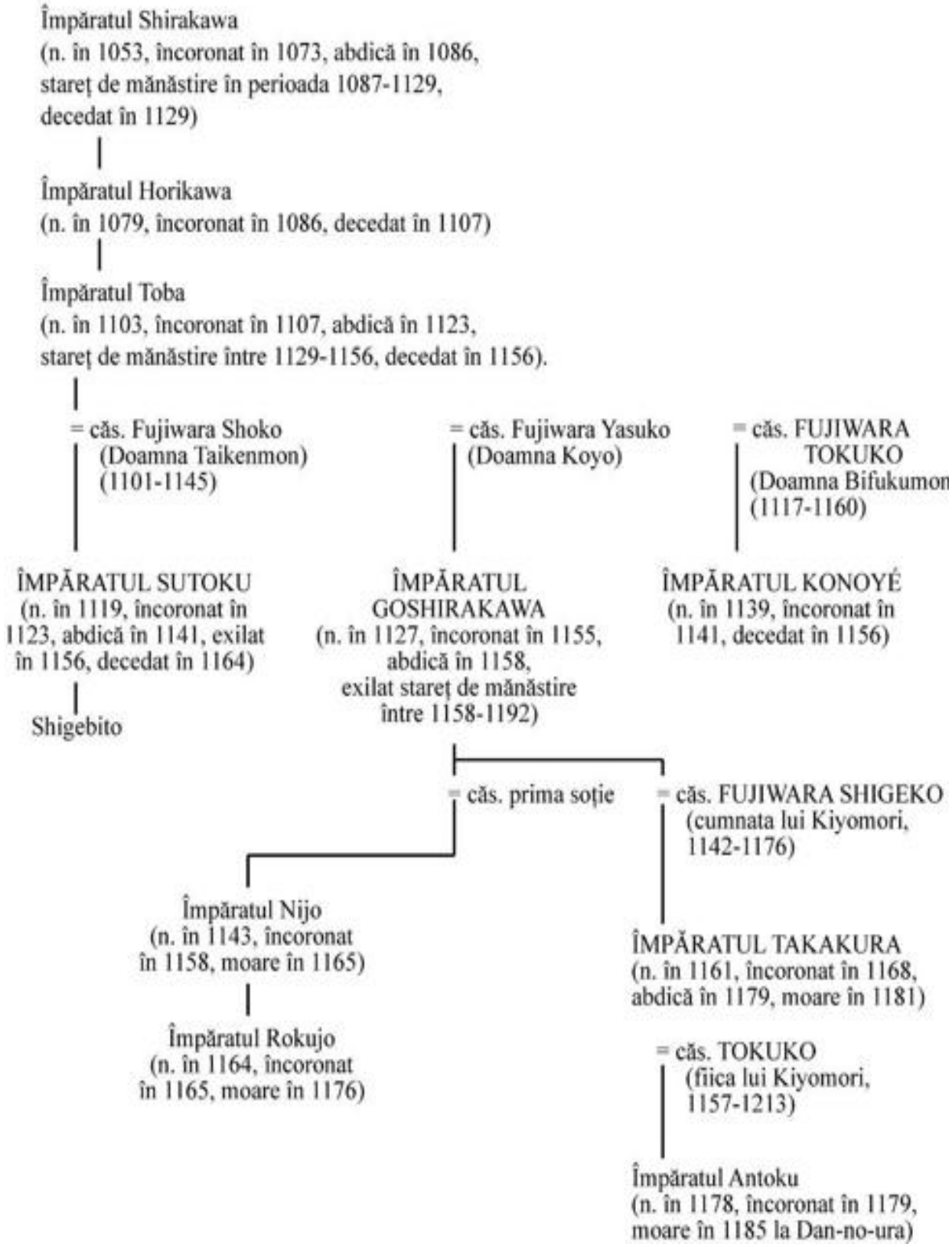

FAMILIA FUJIWARA

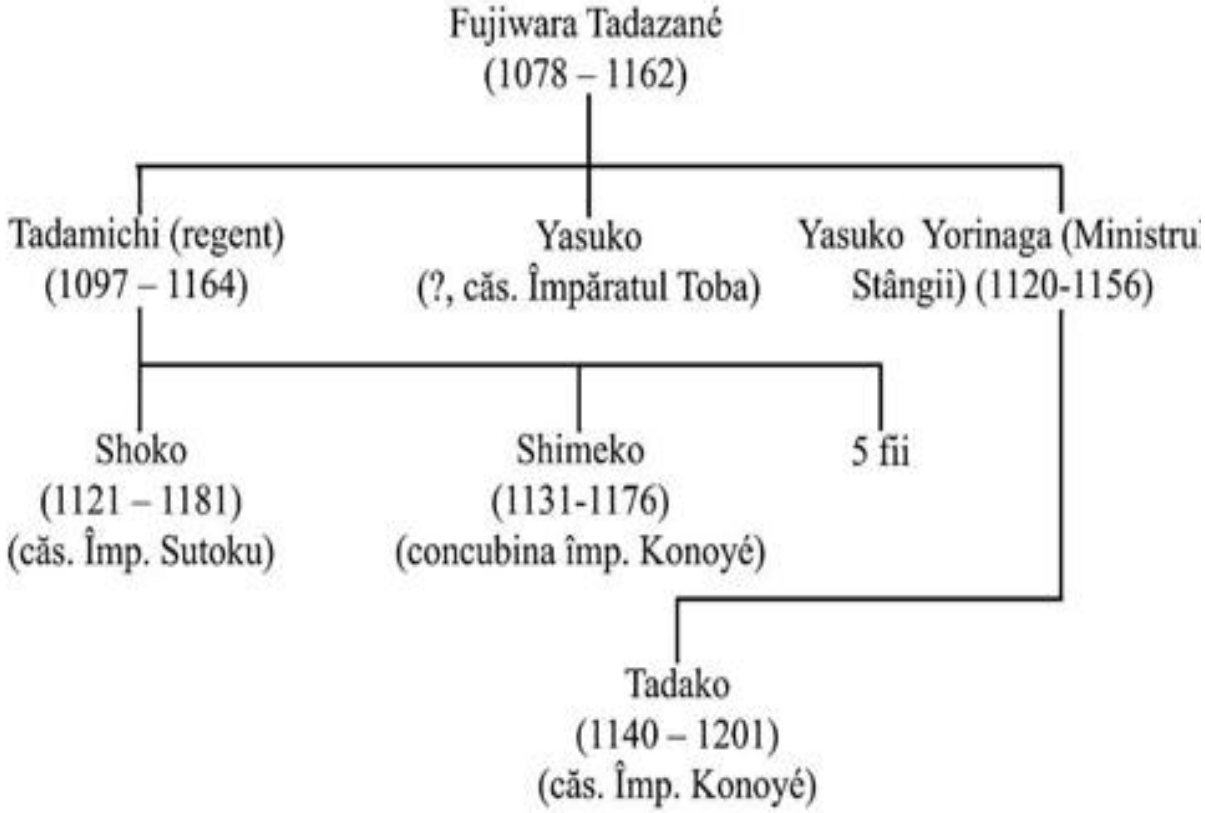

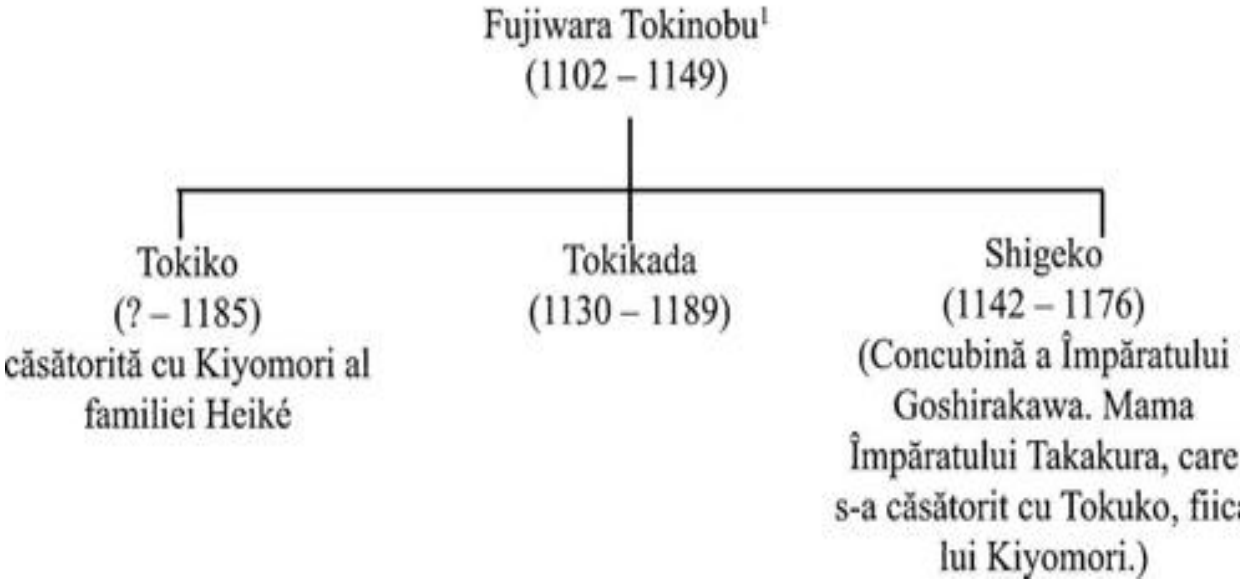

1. În istorie, Tokinobu este cunoscut ca un membru al clanului Heiké. În *Povestea familiei Heiké*, autorul presupune că era un Fujiwara dezmoştenit de propriul clan după Incidentul Sanctuarului; după aceea, Tokinobu a fost cooptat oficial ca membru al clanului Heiké.

Notă referitoare la ordinea şi pronunția numelor japoneze

Japonezii, ca şi chinezii, îşi pun înainte numele de familie şi apoi prenumele. Chiar dacă, azi, îşi inversează uneori această ordine când se prezintă occidentalilor, nu putem vorbi despre aşa ceva în cazul personajelor istorice.

Inițial, o persoană era desemnată ca „a“ unei anumite familii sau „a“ unui clan, cum ar fi Heiké. Astfel, personajul central al acestui roman era cunoscut ca Kiyomori al familiei Heiké – Heiké-no-Kiyomori – sau, pe scurt, Heiké Kiyomori. Pentru a păstra parfumul istoric care însoțeşte acest nume faimos, el va fi scris în această traducere atât sub forma Kiyomori al familiei Heiké, cât şi ca Heiké Kiyomori, dar niciodată în ordinea Kiyomori Heiké. Aceeaşi modalitate a fost utilizată pentru toate celelalte personaje.

Japonezii din acele vremuri aveau obiceiul să folosească o poreclă sau un nume de alint în copilărie, până la ritualurile maturității, care aveau loc după ce un băiat ajungea la 15 sau 16 ani. De aceea, în paginile de început ale acestui roman, Kiyomori este uneori numit Heita.

Consoanele sunt pronunțate aproximativ ca în engleză, cu excepția consoanei *g*, care este întotdeauna dură, ca în pronunția numelui Gilbert. Vocalele sunt rostite ca în italiană şi întotdeauna separate, niciodată ca diftongi. Astfel, Heiké este pronunțat *He-i-ke*. Nu există accent pe penultima silabă, ca în engleză; accentul se pune în mod egal pe fiecare silabă. *E*-urile finale sunt întotdeauna pronunțate, ca în italiană.

Capitolul I
Piața

— Iar tu, Heita, nu mai hoinări şi nu mai pierde timpul pe Shiokoji pe drumul de întoarcere, îl auzi Heita Kiyomori pe tatăl său, Tadamori, cum striga în urma lui, în timp ce el pornea în misiune. Simțise această voce urmărindu-l pas cu pas, tot drumul.

Îi era teamă de tatăl său; fiecare cuvânt părea să i se înfigă până în străfundurile minții. Cu un an în urmă, în 1135, Kiyomori îl însoțise pentru prima oară pe tatăl său şi pe câțiva bărbați înarmați de la Kyoto la Shikoku, şi apoi la Kyushu, într-o expediție împotriva piraților din Marea Interioară. Din luna aprilie a acelei primăveri şi până în august, îşi vânaseră prada; apoi, având-i pe căpitanul piraților şi pe mai mult de treizeci dintre bandiții lui prizonieri în lanțuri, se întorseseră triumfători în capitală, într-un marş al victoriei de care încă îşi aduceau aminte. Da, fără îndoială, tatăl lui era un erou, orice s-ar spune!

După asta, părerea lui Kiyomori despre tatăl său se schimbase. Şi teama față de el crescuse. De când era mic, Kiyomori crezuse că lenea e aceea care îl face pe tatăl său să se ferească de oameni, că îi lipseşte ambiția, că nu are atâta minte ca să-şi vadă de treabă şi insista să rămână sărac din pură încăpățânare. Oricum, nu acesta era tata, aşa cum îl văzuse el cu propriii lui ochi în copilărie, imaginea îi fusese săditã în minte de mama lui. De când îşi amintea, casa lor din Imadegawa, unul dintre cartierele sărăcăcioase ale oraşului, fusese o dărăpănătură murdară, acoperişurile găurite nu fuseseră reparate de peste zece ani; grădinile neîngrijite fuseseră năpădite de buruieni, iar casa, din ce în ce mai dărăpănată, fusese scena nesfârşitelor certuri dintre tata şi mama. Şi, în ciuda acestor neînțelegeri, li se năştea un copil după altul – Heita Kiyomori, cel mai mare; Tsunemori, al doilea fiu; apoi urmaseră al treilea şi chiar al patrulea. Lui Tadamori, îndatoririle de funcționar al Palatului i se păreau de neîndurat; de aceea, nu făcea nici un efort pentru a apărea la Palat sau la sediul Gărzilor Imperiale decât dacă era chemat anume. Acum, singurele lui venituri veneau din recoltele moşiei lui din Isé, şi, exceptând câte un dar generos de la Palat, nu beneficia de niciuna dintre îndemnizațiile care i s-ar fi cuvenit datorită rangului.

Kiyomori începuse să înțeleagă motivele ciondănelilor fără sfârşit dintre părinții lui. Mama era o femeie vorbăreață – după cum spunea tatăl său, vorbea „ca o hârtie înmuiată în ulei şi pusă pe foc“ –, iar vorbele pe care le auzeai cel mai des erau acestea:

— Orice aş zice, te uiți la mine cu priviri fioroase. Te-am văzut vreodată că te porți ca un soț cumsecade? Niciodată nu te-am văzut purtându-te ca un stăpân demn de respect al acestei case. Sunt destui trândavi pe lume, dar sunt sigură că sunt puțini în capitala asta care să fie la fel de puturoşi ca tine! Dacă erai consilier de stat sau funcționar al curții, înțelegeam. Te-ai gândit vreodată la sărăcia noastră? Tu, un Heiké crescut la țară, te poți bălăci fără îndoială în mizeria asta, dar eu sunt născută în capitală, asemenea tuturor rudelor mele, şi ne tragem din nobilul clan Fujiwara! Aici, sub acoperişul ăsta spart, dimineața şi seara, şi azi şi ieri, am de morfolit aceleaşi lături de doi bani. Nu voi putea să merg la serbările lunii[1] şi la banchetele imperiale când va veni toamna, nici nu mă voi alătura sărbătorii florilor de cireş, la Palat, îmbrăcată în veşminte de sărbătoare, când se va întoarce primăvara. De-abia mai ştiu dacă sunt o femeie sau un castor în timp ce îndur toate blestemățiile, zi după zi... Ah, femeie născută sub o stea blestemată ce sunt! Niciodată n-aş fi crezut că asta va fi soarta mea!

Acesta nu era decât începutul unui şuvoi nesfârşit de învinuiri şi ocări, dacă Tadamori nu o oprea. Şi odată ce „hârtia înmuiată în ulei“ lua foc, din ce pricină se tânguia cel mai aprig, plângându-se cerurilor şi invocând pământul ca pe un martor? Până şi fiul ei Kiyomori se săturase de reproşurile ei. Le ştia pe de rost, unul după celălalt. În primul rând, soțul ei, un trântor, nu îşi bătuse niciodată capul să le asigure traiul. De ani în şir, nu făcuse altceva decât să stea acasă – un ins netrebnic! A doua nemulțumire a ei: din cauza sărăciei, ea fusese silită să renunțe la schimbul de vizite cu rudele, familia Fujiwara; nu mai putea participa la evenimentele imperiale şi nu mai putea accepta invitații la banchetele Curții. Vai, ea, care fusese născută pentru o viață de măreție şi lux, se măritase cu un luptător Heiké oarecare şi îşi distrusese viața. Apoi, îşi încheia lamentația cu țipătul: „Of, măcar dacă n-ar fi fost copiii!...“

Aceste cuvinte îl înfricoşaseră pe Kiyomori pe când era mic, îl tulburaseră şi îl întristaseră peste măsură, astfel că, pe la 16-17 ani, maică-sa îl vedea uneori cum o priveşte cu ochi întunecați.

Kiyomori se întreba ce ar fi făcut ea dacă nu ar fi fost copiii. Dar ştia răspunsul la întrebarea asta: ea regreta, mai presus de orice, căsnicia cu tatăl lui; dacă s-ar fi putut, l-ar fi părăsit chiar acum, recuperând anii pierduți prin reîntoarcerea la acea viață de splendoare; aşa cum făceau rudele ei de viță nobilă, ar fi umblat numai în trăsuri cu boi, îmbăiate de lumina lunii şi

împodobite cu flori; ar fi făcut ochi dulci căpitanului cutare sau vreunui curtean; ar fi făcut schimb de poeme de dragoste cu cavaleri şi ar fi dus viaţa doamnelor din *Poveştile familiei Genji*. Nu putea să moară fără să-şi împlinească destinul de femeie.

Iar şi iar, „hârtia înmuiată în ulei“ se aprindea în acest chip. Iar copiii ei mici, cărora nu le venea să creadă că era mama lor, o priveau în fiecare zi cu ochi plini de durere.

Kiyomori, care se apropia acum de douăzeci de ani, era plin de furie; dacă fiii ei erau o astfel de opreliște pentru ea, de ce nu îi părăsea? Oare dacă i-ar fi răspuns aprig acestei femei, ar fi avut ceva de câştigat? Târfa! Cine erau oare acei Fujiwara cu care ea se lăuda, fără să îi pese ce e în sufletul bărbatului? Era un prost – tata, care nu îndrăznea să țipe decât la fiii lui! Laşul! Să-i vezi pe oameni cum îl luau în derâdere pe Saşiu, care se însurase cu o frumusețe doar pentru a găsi în ea o scorpie!

Lumea credea că băieții tind să țină întotdeauna cu mama lor, dar în această casă, situația era alta. Fratele lui cel mai mic, care nu fusese încă înțărcat, şi cel de-al treilea frate erau încă prea mici pentru a ține partea cuiva, dar Tsunemori, care era destul de mare pentru a putea înțelege ce se petrece, se holba uneori cu ură la mamă-sa, în timp ce ea bătea câmpii. În asemenea momente, celor doi frați le era ruşine de tatăl lor. El – un bărbat – care părea că trăieşte doar pentru a fi chinuit de nevastă, stătea, ascultându-i în tăcere țipetele, cu pleoapele cicatrizate lăsate peste ochii lui saşii, privindu-şi mut pumnii încleştați din poală.

Kiyomori trebuia să recunoască, totuşi, că tatăl lui e urât – cu chipul ăla ciupit de vărsat, cu ochii ăia care îi aduseseră porecla; un om de patruzeci şi ceva de ani, în floarea vârstei... Pe de altă parte, mama lui era frumoasă, arătând de parcă ar avea încă douăzeci şi ceva de ani. Nu era de mirare că acelora care o vedeau nu le venea să creadă că era mama a patru băieți. Deşi era condamnată la sărăcie, ținuta ei rămânea fără cusur. Nu părea să arate că ştie sau că îi pasă de momentele în care slujitorii, sătuli de priveliştea sărăciei lor, plecau pe furiş să schimbe obiecte furate pe mâncare sau smulgeau bambus din gardurile putrezite şi scânduri din pereți pentru a face foc în bucătărie, sau momentele când copiii care urlau se scăpau în hăinuțele slinoase. Se aranja dimineața în budoarul ei, unde nici măcar soțul nu avea voie să intre, îşi întindea casetele cu piepteni şi oglinzile poleite cu aur, iar seara se retrăgea în baia ei să-şi îngrijească pielea. Adeseori îi uimea pe cei din casă apărând în veşmintele ei cele mai alese şi anunțând că a plecat să le facă o vizită rudelor, familia Nakamikado; apoi, cu chipul neclintit al unei

doamne de la curte, păşea agale până la cel mai apropiat grajd, să închirieze o trăsură şi să îşi onoreze obligaţia.

— Femeia-vulpe... femeia-vulpe care face vrăji, o zeflemiseau slugile când nu le auzea. Chiar şi Mokunosuké cel cărunt, care devenise servitor al casei încă de când era mic, rămânea în picioare, ţinând pe spate câte un copilaş care plângea fără oprire şi holbându-se la mama care se îndepărta cu ochi plini de furie înăbuşită. Mai încolo, paşii lui se auzeau pe poteca din jurul grajdului, pe întuneric, în timp ce îi îngâna cântece de leagăn micuţei sale poveri. De obicei, în asemenea momente, Tadamori stătea aplecat, sprijinit de un stâlp, în umbră, cu ochii închişi, tăcut şi pierdut în gânduri.

Tsunemori avea înclinaţie spre carte; indiferent de ceea ce i se întâmpla, el îşi petrecea zilele cu nasul în cărţi. El şi Kiyomori fuseseră duşi de la o vârstă fragedă la Academia Imperială de Clasici Chinezi, deşi, de la o vreme, cel din urmă încetase să o mai frecventeze. În pofida rugăminţilor tatălui său, Kiyomori simţea că nu avea nimic de câştigat dacă îl citea pe Confucius, ale cărui învăţături păreau să nu aibă nici o legătură cu lumea pe care o vedea în jur sau cu viaţa din propria lui casă. De obicei, Kiyomori trândăvea toată ziua, ca şi tatăl său. Adeseori, stând tolănit lângă masa fratelui său, Kiyomori obişnuia să discute despre cursele de cai de la Kamo sau să bârfească despre femeile din vecini; sau, când fratele său Tsunemori părea că nu are chef să îl asculte, rămânea întins acolo, uitându-se pierdut în tavan şi scobindu-se în nas. Alteori, se năpustea spre sala de trageri cu arcul din spatele casei, să-şi facă arcul să zbârnâie, sau se repezea spre grajd şi se întorcea ceva mai încolo acasă, năclăit de sudoare, biciuindu-şi cu sălbăticie calul. Din câte se părea, nu trăia decât din impuls.

Lui Kiyomori îi trecea adeseori prin cap gândul că mama lui era ciudată; şi nici tatăl său nu era mai prejos; numai Tsunemori părea să fie un om normal. Chiar şi el, Kiyomori, fiul lor cel mai mare şi moştenitorul lor, era ciudat. Aşadar, erau o adunătură de mai mare mirarea, o familie ai cărei membri nu se potriveau defel. Şi totuşi, familia Heiké din Isé era printre puţinele familii de luptători de descendenţă nobilă. În capitală, unde se ştia că tradiţia Heiké fusese lăsată moştenire de mai multe generaţii, oamenii profeţeau că arborele lor genealogic va da naştere altor şi altor ramuri, readucând din nou faima familiei. Şi totuşi, pe Kiyomori vorbele acestea îl lăsau rece, nu-i păsa decât că era tânăr, lipsit de griji şi se simţea foarte bine.

Ştia care era natura misiunii pe care o avea de îndeplinit, pentru că citise scrisoarea care i se încredinţase. Kiyomori se ducea să împrumute bani de la o rudă, un unchi. Se mai întâmplase de destule ori, iar el se ducea să-l

viziteze pe singurul frate al tatălui său, Tadamasa, membru al Gărzii Imperiale, căruia Tadamori îi cerea adesea ajutorul.

De Anul Nou, mama lui Kiyomori ajunsese în pat, din cauza unei răceli; în felul ei obişnuit, îşi înnebunise soţul cu vanitatea şi extravaganţa ei nesăbuită, cerând să fie îngrijită de medicul curţii, pretinzând medicamente scumpe, plângându-se că plăpumile sunt grele şi bombănind că mâncarea nu e potrivită pentru un om bolnav.

Sărăcia pe care Tadamori izbutise să o uite s-a năpustit din nou asupra lor, peste noapte, ca un vânt îngheţat. Deşi victoria pe care o obţinuse împotriva piraţilor, cu doi ani în urmă, fusese răsplătită cu daruri imperiale în aur şi alte favoruri, care îl uşuraseră de greutăţi, acest noroc neprevăzut nu făcuse decât să o îndemne pe soţia lui să risipească şi mai mult. Tadamori crezuse că banii erau de ajuns să-şi întreţină familia pentru încă un an, dar boala ei le-a terminat banii rămaşi în mai puţin de trei săptămâni, aşa că s-au văzut din nou siliţi să soarbă terci subţire de orez în fiecare dimineaţă şi în fiecare seară.

Compunând disperat încă o scrisoare plină de rugăminţi pentru fratele lui, Tadamori se întoarse spre fiu:

— Heita, iartă-mă că te trimit din nou la unchiul tău...

Aceasta era misiunea care îi fusese încredinţată. Kiyomori se înfurie, simţindu-se atins. Să i se spună să nu hoinărească şi să nu piardă timpul pe Shiokoji! Chiar şi un copil ar fi meritat să aibă parte de puţină distracţie. Nu urma să împlinească douăzeci de ani în primăvara asta? Şi totuşi, el, care nu era decât un adolescent, era trimis să ceară bani împrumut. Kiyomori mai că nu-şi plângea de milă, şi, în timp ce mergea, se gândea că nu poate fi nimic rău în faptul că tânjea şi el la un strop de plăcere.

— Iarăşi, Heita!? exclamase unchiul său, lăsând scrisoarea în jos cu dezgust.

În timp ce îi dădea nepotului banii ceruţi prin scrisoare, intră în încăpere mătuşa lui Kiyomori, izbucnind ca o furtună:

— De ce nu vă duceţi, oameni buni, să cerşiţi de la rudele mamei tale? Nu sunt ei nobili din clanul Fujiwara – Nakamikado cei atât de onorabili – acea strălucitoare adunare de aristocraţi? Nu se laudă mama ta cu ei? Să te duci să-i spui tatălui tău şi chestia asta!

Apoi şi unchiul şi mătuşa au început să-i spurce pe părinţii lui Kiyomori. Ce poate fi mai umilitor decât asta – să auzi nişte oameni vorbind atât de urât despre tatăl şi mama ta? Lacrimi mari i se rostogoliră pe obraji.

Cu toate acestea, Kiyomori ştia că nici viaţa unchiului nu e uşoară. Deşi fusese creat un sistem al Gărzilor Imperiale şi din ce în ce mai mulţi luptători erau angajaţi la Curte şi la Palatul Mănăstire, aristocraţii din familia Fujiwara îi tratau pe luptători ca pe sclavi. Erau preţuiţi doar pentru cât de cruzi erau, precum câinii de vânătoare din Kishu şi Tosa, şi nu li se permitea să se compare în rang cu numeroşii curteni care înconjurau podiumul imperial; iar feudele lor din provincii nu erau decât ţinuturi sterpe de munte sau mlaştini pustii, în cea mai mare parte. Luptătorii erau disprețuiți, condamnați de parcă ar fi fost plebei; fără onorurile care li s-ar fi cuvenit în urma chemării lor, trăiau de azi pe mâine din veniturile modeste primite de la moşii, iar sărăcia lor o cunoşteau toţi.

Vântul amar de februarie era numit adeseori Primul Vânt din Soare-Răsare, dar dorul de primăvară îl făcea să pară oarecum mai pătrunzător. Sau poate că foamea care-i rodea stomacul îl făcea pe Kiyomori să tremure. Nici unchiul, nici mătuşa lui nu îl invitaseră să cineze cu ei. Era mai bine aşa, se gândi Kiyomori; singura lui dorinţă fusese să scape din casa aceea. Niciodată, niciodată nu va mai accepta o misiune de acest gen. Nici dacă se va vedea silit să cerşească. Cât de umilitor era faptul că plânsese, iar ei probabil că îşi imaginaseră că lacrimile îi curgeau din ochi la vederea banilor. Cât de stânjenitor! Pleoapele îi erau încă umflate, iar Kiyomori băgă de seamă că trecătorii se întorc să se holbeze la chipul lui brăzdat de lacrimi.

Şi, totuşi, nu acesta era motivul pentru care străinii se întorceau să se uite la el, ci înfăţişarea tânărului Kiyomori – mantia lui ponosită şi tunica murdară de dedesubt. Până şi văcarii sau servitorii cei mai de jos erau îmbrăcaţi mai călduros decât el. Nici măcar pribegii care îşi făceau veacul sub Podul Rashomon nu purtau asemenea zdrenţe. Dacă nu şi-ar fi luat spada cea lungă, oare ce ar fi putut părea – cu sandalele stropite cu noroi şi şosetele de piele, cu bereta decolorată, cu smalţul ciobit, aşezată uşor într-o parte; o siluetă îndesată cu muşchi puternici, un cap puţin prea mare pentru restul trupului; ochi, urechi şi nas de dimensiuni generoase, sprâncene ca două omizi – iar dedesubtul lor, doi ochi cu colţurile din afară lăsate în jos, dând astfel farmec unei feţe care, altminteri, ar fi putut părea violentă, ba chiar crudă; ce ar fi putut părea băieţaşul ăsta cu pielea deschisă la culoare şi urechile mari, înroşite, care făceau ca aceste trăsături tinereşti să fie cumva atrăgătoare?

Oamenii care treceau se întrebau cine putea fi acest luptător tânăr, unde slujea ca Gardă – băgaseră de seamă că merge cu braţele încrucişate. Kiyomori ştia că această poziţie, pe care o adopta numai pe străzi – niciodată

în fața tatălui său – ar fi fost dezaprobată de Tadamori, care ar fi considerat-o cât se poate de dizgrațioasă pentru cineva de origine nobilă. Dar această ținută devenise o obișnuință a lui pe străzi – un lucru pe care Kiyomori îl învățase de la oamenii care se adunau pe Shiokoji. Nu avea cum să se ducă azi acolo; avea bani la el – banii ăia împrumutați, stânjenitori! Se cutremură în sinea lui. Amintirea lui Shiokoji îi zdruncina toate simțurile. Voința îi era slabă, simți că nu avea cum să se împotrivească tentației de a se duce acolo.

Odată ajuns la răscruce, cedă. Vântul cald care îi sufla în față dinspre Shiokoji îi aduse mirosuri care îl chinuiau şi care îi îngenuncheau voința. Iată-le, aceleaşi ca de obicei – bătrâna care vindea pulpe fripte de fazan şi păsărele mici, sfârâitoare, înfipte în frigărui; alături de tejgheaua ei, un bărbat cu un butoi uriaş de vin, cântând beat şi râzând gălăgios în timp ce îşi servea clienții; mai încolo, în partea umbrită a pieței, tânăra vânzătoare de portocale stând la o parte şi ținând un coş cu fructe în poală; şi dincolo, vânzătorul de pantofi şi cel care îi repara, tată şi fiu. Erau mai mult de o sută de chioşcuri mici, aşezate unele lângă altele, cu peşte uscat, haine vechi şi bagatele, din care oamenii abia câştigau ceva.

Pentru Kiyomori, fiecare suflet de aici părea apăsat de greutatea covârşitoare a lumii; fiecare dintre cei de aici era o buruiană demnă de milă, călcată în picioare – o fojgăială de vieți omeneşti care prinseseră rădăcini în această mlaştină, trăind şi lăsându-i pe alții să trăiască în lupta lor pentru supraviețuire; iar curajul înspăimântător din privelişte îl tulbura. Aburul hranei care fierbea şi fumul cărnurilor care se prăjeau păreau să învăluie tainele mulțimii aceleia colcăitoare – grupuri de jucători de noroc, zâmbete ademenitoare ale femeilor care-şi croiau drum printre ceilalți, țipetele bebeluşilor, bătăile de tobe ale cântăreților de balade – tot acest amestec de mirosuri şi de larmă îi făcea capul să se învârtă. Acesta era paradisul celor de jos, echivalentul plăcerilor rafinate ale aristocraților; capitala veselă a oamenilor de rând. Şi acesta era motivul avertismentelor severe ale lui Tadamori; nu voia ca fiul său să-l dezonoreze venind în acest loc.

Dar lui Kiyomori îi plăcea aici. Se simțea ca acasă printre oamenii ăştia. Chiar şi Piața Hoților, ale cărei chioşcuri apăreau uneori sub imensul arbore de sâmbovină din colțul de apus al pieței, îl fascina. Poți să le zici hoți sau criminali – dar oare nu erau cât se poate de prietenoşi când aveau cu ce să-şi umple stomacul? Ceva era împotriva firii cu lumea care îi făcea pe aceşti oameni să fure. Aici, nu existau ticăloşi adevărați – aceia erau de găsit, mai degrabă, printre norii auguşti ai Muntelui Hiei, la Templul Onioji, ba chiar în

Nara, unde îşi făceau fortărețe din sălile şi turnurile templelor budiste – toți acei nenumărați Buda răuvoitori în veşmintele lor de brocart şi aur.

Reflectând la toate acestea, Kiyomori se pomeni în mijlocul mulţimii care se înghesuia; aruncând o privire ici, oprindu-se colo, începu să se plimbe printre ei, fără să-i pese de noaptea care se lăsa. Sub sâmbovină nu se afla nici măcar un suflet, dar, în amurgul din ce în ce mai întunecat, desluşi strălucirea lumânărilor, a buchetelor de flori şi firicelele tremurătoare de fum de tămâie urcând în sus. În curând, dansatoare şi femei pierdute începură să apară unele după altele, apropiindu-se de copac să îl adore.

O veche poveste spunea că, demult, în locul în care crescuse sâmbovina, locuise iubita unui faimos tâlhar. În timp, apăruse credința că rugăciunile rostite aici îl puteau face pe iubitul unei fete să viseze la ea sau îi puteau provoca o boală cumplită unei duşmance pe viață. Moartea tâlharului în închisoare, pe 7 februarie 988, stârnise o mare tulburare şi, de atunci, bandiții din piață şi femeile îi cinsteau amintirea cu ofrande de tămâie şi flori, în a şaptea zi a fiecărei luni.

Trecuseră mai mult de o sută de ani de când acest personaj fără de lege, fiul unui curtean de Rangul al Patrulea, îşi săvârşise isprăvile grozave, incendii, jafuri şi crime, dar nu fusese uitat de oamenii obişnuiți, pentru că numele îi părea întipărit în amintirile lor. Faptele lui rele făcuseră vâlvă într-o perioadă care reprezentase apogeul puterii şi strălucirii clanului Fujiwara. Pentru oamenii de rând, modul în care tâlharul sfidase ordinea se potrivea cu ceea ce aveau ei în gând, şi, în loc să îi judece aspru faptele, ei le sărbătoreau. De parcă nici ofrandele de tămâie, nici cele de flori nu vor dispărea cât timp va mai exista un Fujiwara în viață; iar aici veneau să se roage şi alții, nu doar cei care credeau.

— Ceva din tâlharul ăla este şi în sângele meu, cugetă Kiyomori; luminițele de sub copac începură să se transforme în faruri care îi arătau calea spre propriul lui viitor. Deodată, i se făcu frică. Se întoarse pe călcâie şi se pregăti să plece.

— Ia te uită, Heita din Isé! Ce-i cu privirile astea şi de ce aşa de aprinse – e din cauza femeilor ăstora tinere care vin să se roage sub sâmbovină?

În întuneric, Heita nu izbuti să-şi dea seama cine era cel care îi vorbise. În clipa următoare, străinul făcu un pas în față şi îl înşfăcă pe Kiyomori de umeri, scuturându-l atât de tare încât capul i se bălăbăni neajutorat.

— A, tu erai, Morito!

— Cine altcineva să fie decât luptătorul Morito? Cum ai putut să mă uiți! Ce făceai aici şi de ce ai privirea asta uimită?

— Eh, uimită? Nu mi-am dat seama de asta. Mai am ochii umflați?

— Ha, ha! Deci, a fost o ceartă între preafrumoasa ta mamă şi Saşiu, iar tu nu ai mai putut să stai acasă şi s-o înduri?

— Nu. Mama e bolnavă.

Morito râse nepăsător.

— Bolnavă?

Fuseseră împreună la Academia Imperială; deşi era cu un an mai tânăr decât Kiyomori, păruse încă de atunci cel mai în vârstă şi mai matur dintre ei; Kiyomori şi toți ceilalți rămăseseră cu mult în urma lui Morito la învățătură, iar profesorul îi prezisese un viitor strălucit.

Morito râse din nou.

— Nu vreau să fiu lipsit de respect, dar doamna, te asigur, suferă de atacuri de iubire de sine şi de capricii. Nu e cazul să te îngrijorezi, dragul meu prieten; mai degrabă, hai să mergem – să bem puțin vin.

— Ăă... vin?

— Bineînțeles. Doamna din Gion e mama multor fii, dar nu s-a schimbat cu nimic față de vechiul ei fel de a fi. Haide, încetează cu îndoiala.

— Morito, cine este această Doamnă din Gion? se bâlbâi Kiyomori.

— Nu ştii nimic despre trecutul grațioasei tale mame?

— Nu. Şi tu ştii?

— Hmm... dacă doreşti, îți voi povesti. Vino cu mine, oricum. Lasă-l pe Saşiu în plata Domnului. Sunt vremuri tulburate, Heita. De ce să îți laşi spiritul să se cocoşeze încă din primăvara tinereții tale? Am crezut că nimic nu poate să te tulbure. Încetează să te mai smiorcăi şi să te porți ca o femeie.

În timp ce rostea aceste vorbe, Morito îl mai scutură o dată tare, apoi porni înaintea lui în întuneric.

Camera nu avea pereți; paravane subțiri de lemn o despărțeau de cea alăturată; o fâşie veche de cârpă ținea locul perdelelor şi o bucată de rogojină de paie era agățată în dreptul uşii. Nici măcar un buştean nu ar fi putut rămâne adormit, din cauza larmei din încăperea alăturată – a bubuiturilor tobelor de mână, a zdrăngănitului vaselor şi a cântecelor fără perdea. O bufnitură a unui trup care cădea scutură casa, urmată de hohote de râs dezlănțuit al mai multor glasuri bărbăteşti şi femeieşti.

— Ce e? Unde sunt? La dracu', cât e ceasul?

Kiyomori se trezi deodată, cu capul greu. Lângă el era întinsă o femeie care dormea. Era limpede ca bună ziua – acesta era bordelul de pe Drumul al

Şaselea. Morito îl adusese aici. Ce încurcătură! Trebuia să se întoarcă acasă.

Ce minciună putea să le spună celor din familie? Vedea deja privirea furioasă a tatălui, auzea cicăleala mamei şi vocile frăţiorilor care plângeau de foame. Bun! Bine că nu cheltuise toţi banii împrumutaţi de unchiul său. Oare unde era Morito – chefuia încă? Acum va vedea cine făcea tot acel circ.

Călcă pe părul negru al unei femei în timp ce trecea peste trupul ei adormit şi se uită afară printr-o gaură a unui nod, care lăsa să se strecoare înăuntru o rază subţire de lumină; câteva lămpi cu ulei de pin luminau o încăpere nemobilată; pe podeaua de scândură erau întinse câteva saltele de paie, iar trei sau patru preoţi, în haine bisericeşti, ţineau dansatoare în poală sau le îmbrăţişau. Mai multe sticle de vin goale se rostogoleau pe podea.

Aşadar, Morito plecase şi îl lăsase singur!

Cuprins de spaimă, Kiyomori îşi trase peste el mantia zdrenţuită, îşi prinse din nou sabia la brâu şi, răvăşit cu totul, porni pipăind spre un coridor care ducea spre o uşă. În întuneric, piciorul lui care bâjbâia izbi un obiect de metal care scoase un dangăt răsunător, în timp ce el ieşea.

La acest sunet, preoţii se năpustiră afară din cameră, răcnind:

— Stai, stai! Cine îndrăzneşte să îmi dărâme halebarda şi apoi să plece? Ia stai aşa, ticălos mic!

Kiyomori rămase locului, încremenit. Când se întoarse să se uite în urmă, străfulgerarea rece a unei halebarde îi sări în ochi. Fără îndoială, aceasta era mâna iscusită a unuia dintre preoţii ăia voinici de la Muntele Hiei sau de la Templul Onjoji. Primejdia venise la fel de repede ca şi mâna zeului morţii. Brusc, aburii vinului se risipiră, ca şi amintirea plăcerii şi părerea de rău, iar Kiyomori se întoarse şi o rupse la fugă cât putu de repede, adâncindu-se în vântul nopţii.

Când dădu cu ochii de casa părintească, inima i se frânse. Iată peretele năruit, din lut amestecat cu nuiele, acoperit pe ici pe colo cu iarbă uscată, şi acoperişul încovoiat al porţii principale. Ce urma să facă? Ce urma să spună? În seara asta, se cutremura numai la gândul că va da cu ochii de mama lui; mai degrabă ar fi vrut să îndure furia tatălui. Supărarea clocotea în Kiyomori; nu putea îndura gândul că-i va auzi vocea; altminteri, ar fi pus-o să stea de vorbă cu tatăl lui, ar fi implorat-o să-l ierte şi poate ar fi încercat chiar să-i ceară vreo mângâiere. Unde se mai găsea pe această lume un fiu care să nutrească gânduri mai răzvrătite decât el în această noapte? Ridicând privirea spre perete, se simţi bolnav de inimă şi părăsit. Slab de înger, era chinuit în această clipă de un tumult de gânduri care îi făcea pleoapele şi

tâmplele să zvâcnească. Măcar dacă nu ar fi aflat despre trecutul mamei sale! Măcar dacă nu l-ar fi ascultat pe acel Morito!

Îl cuprinse remuşcarea – amintirea lui Morito, petrecerea lor cu femeile acelea. Toate peripețiile serii înecate în băutură îi invadară din nou mintea, în bucăți. Chiar mai puternic decât toate acestea, îşi amintea de camera aceea din bordel – părul negru, răvăşit şi membrele ei calde, moi. Avea vreo importanță dacă ea era o frumusețe sau o ciumă? Avea douăzeci de ani şi gustase pentru prima oară dintr-o dulceață stranie, de neuitat, un extaz care îi umplea toate simțurile de uimire. Mintea lui continua să se învârtă în jurul unui amănunt care ardea înăbuşit în interiorul lui. Parfumul trupului ei se agățase de al lui? Gândul îl chinui pentru o clipă; apoi, cu o singură săritură, trecu peste perete. Niciodată nu ajunsese în partea cealaltă simțindu-se atât de vinovat ca în seara asta. Adeseori venea astfel acasă după escapadele lui nocturne obişnuite. Se pomeni între răsadurile binecunoscute din spatele grajdului.

— O, tu eşti acela, tânărul meu stăpân Heita?

— Hmm... tu eşti acela, Bătrâne?

Kiyomori se ridică rapid în picioare, dându-şi pe spate părul ciufulit. Era slujitorul în vârstă, Mokunosuké, care îl făcea să se simtă aproape la fel de vinovat ca şi tatăl său.

Venise să slujească în această casă cu mult înainte de naşterea lui Kiyomori; acum, cei doi dinți din față îi lipseau şi, deşi oamenii îl bârfeau pe stăpânul lui lipsit de şira spinării şi zeflemiseau sărăcia familiei Heiké, credinciosul Mokunosuké rămăsese singurul paznic sever al demnității casei stăpânului său, îi menținuse ceremonialurile şi nu lăsase niciodată îndatoririle pe care le considerase obligatorii în calitatea lui de slugă a unui războinic de viță nobilă.

— Iar tu, tânărul meu stăpân, ce ai făcut? Nu e nici măcar un strop de lumină pe străzi la ora asta a nopții, spuse el, aplecându-se să ridice fesul ponosit al lui Kiyomori; în timp ce i-l întindea, ochii lui îl priviră țintă, adulmecând ceva în neregulă.

— Oare te-ai luat la harță cu călugării ăia gălăgioşi sau te-ai amestecat în vreo afurisită de încăierare la răscruce de drumuri? Deşi l-am implorat pe stăpân să se ducă la culcare, nu a vrut. Ei, bine – bun venit, bun venit acasă.

Ochii înguşti se umplură de uşurare, dar Kiyomori se făcu mic în fața privirii scrutătoare ațintite asupra lui. Aşadar, tatăl său era încă treaz! Dar mama lui? Începu să tremure, gândindu-se la ceea ce îl aştepta. Mokunosuké începu, fără să-i mai aştepte întrebările:

— Liniştește-te, tânărul meu stăpân, şi du-te tiptil să te odihneşti. Du-te acum în pat.

— E în regulă, Bătrâne, dacă nu mă duc acum în apartamentele tatălui meu?

— Dimineața. Dă-i voie Bătrânului să vină şi să se scuze şi el odată cu tine.

— Dar desigur că e furios din cauză că am venit aşa târziu.

— Mai furios decât de obicei. M-a chemat la asfințit. Părea să fie nebun de furie şi mi-a ordonat să „mă duc să-l caut pe nemernicul ăla la Shiokoji“. Am rezolvat lucrurile cum am putut de bine.

— Da, şi ce minciună i-ai servit?

— Aminteşte-ți, tânărul meu stăpân, că m-a durut să-l mint, dar i-am spus că m-am dus repede până la unchiul tău, te-am găsit în pat cu o durere de stomac şi i-am promis că te vei întoarce de îndată ce se va face zi.

— Îmi pare rău, Bătrâne, iartă-mă.

Florile prunului de lângă grajd aveau o strălucire rece, care răzbătea prin întunericul nopții. Parfumul lor răcoritor pătrunse deodată până în nările lui Kiyomori, iar un spasm îi schimbă fața. Lacrimi fierbinți se revărsară pe umărul lui Mokunosuké, în timp ce Kiyomori îşi încolăcea brațele în jurul bătrânului, care rămase încremenit, presimțind că se întâmplase ceva. Sub coastele fragile ale trupului său în vârstă, un val intens de emoție păru să se umfle dintr-odată. Dragostea înăbuşită atâta vreme a bătrânului ieşi la suprafață şi se întâlni cu izbucnirea lui Kiyomori. Izbucniră amândoi într-un plâns zgomotos, până când se lăsară jos, sfârşiți.

— O, tânărul meu stăpân, ai nevoie... ai nevoie atât de mare de mine?

— Eşti cald. Ascultă, Mokunosuké, numai trupul tău bătrân mi se mai pare cald. Sunt singur ca un corb singuratic părăsit în vântul iernii. Mama mea e ceea ce ştii şi tu că e. Acest tată nu e al meu – Tadamori al familiei Heiké nu este tatăl meu!

— A! Cine ți-a spus un asemenea lucru?

— Pentru prima oară, am aflat secretul tatălui meu! Mi l-a spus Morito din Gărzile Imperiale!

— Aha – acel Morito!

— Da, Morito. Ascultă, el mi-a spus: „Saşiul nu este tatăl tău adevărat. Împăratul Shirakawa te-a făcut iar *tu*, fiul unui împărat, umbli cu stomacul gol, în zdrențele alea şi în sandale uzate. Ce privelişte!“

— Gata! Nu mai vorbi, strigă Mokunosuké, ridicându-şi brațul de parcă ar fi vrut să-i astupe gura lui Kiyomori.

Dar Kiyomori îi cuprinse încheietura mâinii şi i-o scutură cu sălbăticie.

— Ba mai este – iar tu, Bătrâne, ştii şi mai multe! De ce mi-ai ascuns toate astea pentru atât de mult timp?

Se uită furios la bătrânul slujitor. Mokunosuké păru că se încovoaie sub privirea aceea amenințătoare; cuvintele păreau că-i sunt smulse cu cleştele atunci când spuse:

— Gata, gata, liniştește-te. Dacă e aşa, trebuie să vorbească şi Mokunosuké, deşi nu ştiu ce ți-a spus Morito din Gardă.

— Uite ce mi-a spus: „Dacă nu eşti fiul răposatului Împărat Shirakawa, cu siguranță că eşti zămislit de unul dintre preoții ăia răi din Gion. Fie că eşti fiul unui împărat sau odrasla unui preot demonic, pot afirma fără să greşesc că nu eşti cu adevărat fiul lui Tadamori.

— Ce ştie neavenitul ăla pe nume Morito? O fărâmă de învățătură i-a sucit mintea şi crede că toți oamenii sunt proşti. Iar în ceea ce îl priveşte pe el, oamenii spun că este un risipitor. Eşti necugetat dacă dai crezare vorbelor unui flăcău atât de nesăbuit, tânărul meu stăpân.

— Atunci, Bătrâne, spune-mi sub jurământ dacă sunt fiu de împărat sau sămânța unui preot desfrânat. Vorbeşte! Îți ordon să îmi spui!

Kiyomori era hotărât să nu îl lase pe bătrân să se prefacă. De fapt, Mokunosuké era singurul părtaş al acestui secret, iar fața lui nevinovată arăta limpede că ştia despre ce era vorba.

1 Tsukimi, celebrarea lunii pline, sărbătoare cu dată variabilă, la jumătatea toamnei, în „seara în care luna este cea mai frumoasă“ (n. tr.).

Capitolul II
Doamna din Gion

Kiyomori al familiei Heiké se născuse în 1118. În acea vreme, tatăl său, Tadamori, avea 23 de ani. Deşi acum era cunoscut ca Saşiul şi batjocorit pentru sărăcia lui, era ciuca bătăii de joc pentru oamenii de rând şi disprețuit de ceilalți membri ai clanului Heiké, nu fusese întotdeauna aşa. Tatăl lui Tadamori fusese în slujba a trei împărați, unul după altul, fusese nespus de prețuit de către aceştia, ca un însoțitor iscusit şi loial, iar Tadamori crescuse în mijlocul comorilor din palat. Când luptătorii neamului Heiké au fost chemați pentru a sluji în Gărzile Imperiale şi, treptat, numărul lor l-a depăşit pe acela al luptătorilor Genji, Tadamori şi tatăl său au devenit persoane însemnate. Împăratul Shirakawa i-a ales pe ei şi i-a înlăturat pe luptătorii Genji de la Curte; i-a asmuțit pe cei doi împotriva puternicei armate a clerului şi i-a instalat pe tată şi pe fiu la Curte, pentru a limita influența curtenilor Fujiwara.

După ce a abdicat şi a devenit cunoscut ca fostul Împărat Shirakawa, bătrânul monarh s-a călugărit şi s-a retras la Palatul Mănăstire. Aici, şi-a creat o administrație independentă de guvernul central, un Guvern al Mănăstirii, o ciudățenie din care nu s-a născut doar o putere rivală pentru suveranul în funcție, ci şi un conflict şi mai ascuțit între membrii clanurilor Genji şi Heiké.

După moartea tatălui său, Tadamori a preluat funcția acestuia, iar fostul Împărat i-a arătat chiar şi mai multă încredere castului Tadamori, numindu-l garda sa de corp personală. În vizitele pe care monarhul care abdicase le făcea din palatul său de pe Drumul al Treilea din Soare-Apune spre Gion, aflat pe celălalt mal al Râului Kamo, îi chema întotdeauna pe Tadamori şi pe slujitorul acestuia, Mokunosuké, să îl însoţească. Aceste drumuri pe ascuns din timpul nopții erau vizite la amanta lui pentru că, deşi trecuse cu mult de şaizeci de ani, era înzestrat cu o vitalitate neobişnuită, iar pofta lui de dragoste echivala cu vigoarea cu care îşi administra afacerile din cadrul Guvernului Mănăstirii.

Nu era nimic neobişnuit în faptul că fostul împărat are o amantă; mai degrabă era un obicei cunoscut pe-atunci printre aristocrați să curteze femeile care le atrăseseră privirea şi să devină amanții lor pe față. Exista, totuşi, un motiv care îl determina pe monarh să păstreze taina în privința amantei lui: ea era o dansatoare a cărei meserie o împiedica să fie acceptată la Curte şi mutată acolo. Nimeni nu ştia unde şi când a văzut-o bătrânul

Împărat pentru prima oară, dar se zvonea că era fiica unui nobil, Nakamikado. Numai patru sau cinci dintre curtenii însoțitori ai fostului Împărat ştiau că în Gion fusese construită o casă, într-o grădină înconjurată cu gard de cedru, iar frumusețea necunoscută, pe care ei o numeau Doamna din Gion, se dusese să locuiască acolo; mai menționau, totodată, că era amanta unui curtean retras şi locuia acolo pentru propria ei sănătate.

Doamna din Gion era femeia care urma să devină mama lui Kiyomori. Nu era nici o îndoială că ea îi dăduse viață. În ceea ce îl priveşte pe tatăl lui, numai ea ştia secretul şi alesese să păstreze taina, făcându-l pe fiul ei să sufere douăzeci de ani mai târziu.

Noaptea era întunecată, iar freamătul frunzelor se întrepătrundea cu sunetul burniței de toamnă, într-un susur lin peste străzile pline de noroi şi şiroaie de apă şi peste dealurile împădurite. În această noapte neagră, fostul împărat, însoțit de Tadamori şi slujitorul lui, Mokunosuké, a pornit spre Gion.

Frunzele îmbibate în apă sclipiră brusc, puternic, reflectând o lumină roşie care apăru printre copaci, iar fostul Împărat se ghemui, tremurând din cauza a ceea ce văzuse.

— Ha! Un diavol!

O făptură cu un cap uriaş apăru printre copaci, dezvăluind un şir de dinți strălucitori.

— Izbeşte-l, Tadamori, izbeşte-l! se auzi țipătul înspăimântat al fostului Împărat. Mokunosuké răspunse ceva, dar Tadamori alergă înainte fără să scoată un cuvânt, cu sulița pregătită de atac. În scurt timp, toți trei se tăvăleau pe jos de râs şi-şi continuară drumul, pentru că fantasma nu era nimic altceva decât un preot care purta o pălărie de paie împletite şi îşi aprinsese chiar în clipa aceea felinarul, în timp ce cobora dealul dinspre Gion.

Aventura acelei nopți păru să-l amuze neobişnuit de tare pe fostul Împărat. Fu auzit repetându-le de mai multe ori curtenilor săi povestea acelei întâlniri cu preotul. De câte ori relua povestea, îşi amintea să laude comportamentul lui Tadamori pentru că, dacă acesta ar fi fost mai aprig, nu-i aşa că ar fi avut acum un preot mort pe conştiință? Curtenii plictisiți, care se lăudau cu perspicacitatea lor, clătinau din cap între ei: le era greu să creadă în întregime povestea Maiestății Sale. Nu îşi încetase complet vizitele la doamna din Gion în acea noapte? Chiar şi mai stranie fusese decizia lui de a o mărita pe doamnă cu Tadamori, la puțin timp după aceea. Iar Tadamori, de când se căsătorise cu doamna, îşi pierduse complet cheful de viață. Ceea ce

era şi mai bizar, Tadamori nu fusese auzit niciodată scoțând vreo vorbă despre aventura din acea noapte. Nu erau toate acestea încurcate? Apărură şi mai multe motive de bănuială când, la mai puțin de nouă luni după ce Tadamori o luase pe doamnă la Imadegawa, ea dădu naştere unui fiu. Astfel, povestea Maiestății Sale despre preotul din noaptea aceea ploioasă părea oarecum de necrezut, era un pretext poate...

Nici măcar cei mai curioşi nu îndrăzniră să meargă mai departe cu presupunerile. Nu era de bun-gust pentru curteni să facă una ca asta; şi, mai mult de atât, erau conştienți că astfel de bănuieli puteau avea consecințe grave, de aceea era cel mai bine să le ocoleşti, dacă voiai să fii înțelept. Cei cuminți se mulțumeau să surâdă cu subînțeles.

În acea vreme, Mitsuto Endo, unchiul lui Morito, era Gardă la Palat. Optsprezece ani mai târziu, acesta i-a spus nepotului său povestea, începând-o astfel:

— Nu e fiul cel mai mare al lui Tadamori, Heita Kiyomori, la aceeaşi şcoală cu tine? Mă întreb dacă Tadamori încă are impresia că a fost onorat de fostul Împărat atunci când a primit-o pe preaiubita Doamnă din Gion de soție, iar ea i-a dat atât de curând naştere acelui Kiyomori? Dacă da, bietul prostănac! M-am întâlnit zilele trecute cu un bărbat care pretinde că a cunoscut-o intim pe Doamna din Gion. Trebuie să aibă mai mult de 50 de ani şi locuieşte într-unul din templele de lângă Gion, unde este poreclit Preotul Desfrânat, Kakunen. El spune că este adevăratul tată al lui Kiyomori.

— Aha! Şi acesta este adevărul?

Interesul lui Morito a fost stârnit brusc de această dezvăluire despre prietenul său, pentru că auzise câteva bârfe împâclate despre Kiyomori care era, pasămite, fiul unui împărat. Morito întrebă pe dată:

— Spui că această poveste vine de la acest Kakunen. Cine crezi că spune adevărul?

— Eram undeva şi beam vin, în timp ce ne lăudam cu aventurile noastre cu diverse femei. Atunci, acest Kakunen mi-a şoptit că nu a spus acest secret niciunui alt bărbat, dar m-a lăsat să îl aud cu propriile mele urechi.

— De necrezut!

— Şi eu am fost surprins. Nu îmi prea vine să cred că un preot, chiar şi unul atât de desfrânat, ar fi în stare să mintă în felul ăsta. Pe lângă asta, povestea se leagă...

Kakunen îi spusese unchiului lui Morito următoarea poveste, cu lux de amănunte: o zărise o dată pe Doamna din Gion printr-o gaură a gardului din lemn de cedru şi începuse să tânjească după ea. Dar, pentru că era favorita

Maiestății Sale, nu găsi nici o cale de a se apropia de ea. Pentru o vreme, se învârti prin preajma proprietății împrejmuite, o urmări în fiecare dimineață şi seară, când ieşea din casă, până când, într-o zi, norocul îl ajută să îşi pună în aplicare planurile şi atunci o posedă.

Dat fiind că bătrânul Împărat venea din ce în ce mai rar, iar Kakunen era un novice atrăgător de 30 de ani, locuind într-un templu care era la o aruncătură de băț de casa ei, Doamna din Gion, după o scurtă perioadă de nehotărâre, a fost cucerită de dezmierdările tânărului preot.

În acea noapte de toamnă ploioasă, când li se părea cel mai puțin probabil ca fostul Împărat să vină în vizită, Kakunen se duse pe furiş să se întâlnească cu Doamna din Gion, aproape că dădu nas în nas cu Maiestatea Sa şi puțin lipsi să nu fie ucis de gărzile de corp. Dacă nu i se putea da crezare lui Kakunen, al cui era copilul care s-a născut mai târziu sub acoperişul lui Tadamori?

Mitsuto îl puse pe nepotul său să promită că nu va mai spune nimănui povestea, iar Morito o ținu pentru sine până la întâlnirea întâmplătoare de la Shiokoji cu Kiyomori cel zdrențuit şi cu chipul întristat, când secretul a fost dezvăluit. În parte din dorința de a-l înviora, Morito l-a invitat pe Kiyomori să bea cu el şi i-a spus povestea.

— Bătrâne, acum ştiu totul. Nu are rost să încerci să îmi ascunzi nimic. Ochii tăi au văzut tot ce s-a întâmplat în acea noapte de acum 20 de ani. Oare Morito spune o minciună sau adevărul? Nu, te implor, spune-mi al cui fiu sunt! Bătrâne, te rog în genunchi, spune-mi adevărul, şi atunci mă voi putea gândi la sângele care-mi curge prin vine şi la destinul meu! Te implor... te implor!

Vocea din umbra grajdului amuți. Se auzi un suspin. Mokunosuké nu scoase o vorbă. Deasupra streşinilor, dincolo de prun, norii din răsărit se risipeau, iar vântul rece al zorilor îi pătrunse până la oase.

Mokunosuké stătu nemişcat, cu capul aplecat până la piept, ca o siluetă sculptată din piatră, iar Kiyomori, respirând întretăiat, continuă să îl fixeze pe bătrân din priviri. Numai bătaia aprigă a inimilor lor părea să rupă liniştea chinuitoare care se lăsase în zori peste pământul înghețat.

Mokunosuké oftă adânc, cu gândul la dezvăluirea pe care trebuia să o facă.

— Voi vorbi, pentru că îmi porunceşti asta, dar, mai întâi, linişteşte-te.

Apoi începu:

În urmă cu 20 de ani, în anul în care s-a născut Kiyomori, într-o noapte neagră şi ploioasă, Mokunosuké a fost martor al unei întâmplări. Era cu stăpânul său, Tadamori, însoţindu-l pe fostul Împărat, şi văzuse ceea ce se întâmplase pe dealul de lângă Gion. Şi totuşi, cine ar fi crezut adevărul despre o întâlnire care s-a petrecut cu douăzeci de ani în urmă? Chiar şi Mokunosuké se îndoia că lucrurile pe care le va spune el vor putea fi crezute de Kiyomori deşi, într-adevăr, exista o urmă de adevăr în ceea ce spusese intrigantul de Morito şi în bârfele care umblau – noaptea ploioasă, preotul, curajul lui Tadamori – dar povestea lui Mokunosuké era diferită. În acea noapte din Gion, el văzuse un preot încercând să plece în grabă, sărind gardul reşedinţei Doamnei din Gion. În acea noapte şi-a dat seama că lucrurile nu mergeau prea bine între fostul Împărat şi favorita lui. O auzise pe doamnă plângând; Tadamori fusese chemat înăuntru; Maiestatea Sa ridicase vocea, furios; apoi, fostul Împărat se întorsese la Palat cu mult înainte de sosirea dimineţii. Toate acestea erau cât se poate de neobişnuite, învăluind în ceaţă evenimentele din acea noapte. Nici bârfele atât de răspândite ale lumii, chiar dacă erau privite mai îndeaproape, nu dezvăluiau adevărul. În acelaşi an, Doamna din Gion îi fusese oferită în căsătorie lui Tadamori, iar în locuinţa lui se născuse un copil de parte bărbătească, fapt de necontestat, dar care în continuare nu oferea nici o lămurire în privinţa paternităţii copilului. Şi totuşi, când acest copil pretindea cu atâta disperare să i se spună adevărul, Mokunosuké rămase ferm în credinţa lui că nu era cazul să adauge nici o fărâmă din propriile lui speculaţii la misterul care îl înconjura pe fiul stăpânului său. Ar fi fost un act de neloialitate faţă de acesta din urmă dacă ar fi procedat astfel.

Ca un copil tulburat care a fost alinat, dar care continuă să suspine, Kiyomori, ţinut strâns în braţe de bătrân, se lăsă condus până în camera lui.

— Acum dormi, spuse Mokunosuké. Lasă-mă pe mine să vorbesc cu stăpânul dimineaţa; Mokunosuké îi va explica cum stau lucrurile. Nu te teme.

Întocmai cum ar fi făcut-o pentru propriul său copil, Mokunosuké îi aranjă pernele şi îl acoperi cu plăpumile pe Kiyomori. Îngenunchind lângă capul lui, bătrânul slujitor îi spuse:

— Acum, uită-ţi toate grijile şi scufundă-te în vise. Oricine ai fi, eşti un om până la urmă. Fii curajos, nu ai cum să fii un schilod cu mâinile astea puternice. Gândeşte-te la ceruri şi la pământ ca la mama şi tatăl tău. Nu te consolează acest gând?

— Bătrâne, mă tulburi. Lasă-mă să dorm şi să uit.

— Ei, bine, atunci şi inima asta bătrână este liniştită.

Întorcându-se iar să se uite la chipul adormit al lui Kiyomori, Mokunosuké se înclină, ieşi din cameră cu spatele înainte, trecând printre perdelele care încadrau pragul uşii, şi se îndepărtă.

Kiyomori habar nu avea cât dormise. Cineva îl scutura şi îl striga pe nume. Se luptă să îşi deschidă ochii lipiți de somn. Umbra lăsată de jaluzeaua ridicată a uşii arăta că ora prânzului trecuse de mult. Tsunemori stătea lângă patului; trăsăturile lui neliniştite, dăltuite parcă, păreau încordate în timp ce se apleca asupra fratelui său, repetând:

— Vino... *trebuie* să vii. Din cauza ta, Tata şi Mama...

— Ce? Eu? Ce e cu mine?

— Cearta a început de dimineață şi au uitat chiar şi de masa de prânz. Pare să nu se mai termine.

— Încă una dintre certurile lor? Şi ce legătură are asta cu mine?

Căscând ostentativ, Kiyomori îşi întinse brațele şi spuse sfidător:

— Lasă-mă în pace. Ce legătură am eu cu cearta lor?

Tsunemori îl imploră:

— Nu e aşa, tu eşti motivul ei. Ascultă-i pe frații noştri cum scâncesc şi țipă de foame!

— Unde este Mokunosuké?

— A fost chemat cu puțin timp în urmă în apartamentele Tatii, iar Mama pare să-i fi dat ceva de lucru.

— Ei bine, atunci mă duc, ripostă Kiyomori, sărind din pat şi aruncându-i o privire disprețuitoare fratelui său sfios. Dă-mi hainele... hainele mele.

— Le ai pe tine.

— O, am dormit în ele, nu-i aşa? observă Kiyomori, scoțând din bocceluță ce mai rămăsese din banii obținuți în seara trecută.

Împingându-i nişte bani lui Tsunemori, îi spuse:

— Cumpără-le celor mici ceva de mâncare. Spune-i tânărului Heiroku să meargă după tine.

Tsunemori se retrase:

— Nu putem face asta, o s-o înfuriem cumplit pe Mama, şi apoi...

— Cui îi pasă? Aşa zic eu!

— Dar până şi tu...

— Prostule! Nu sunt eu mai mare şi nu am dreptul să dau porunci?

Aruncând banii în poala fratelui, Kiyomori ieşi din cameră. Paşii lui răsunară de-a lungul verandei. La fântâna de lângă bucătărie, dădu pe gât câteva înghiţituri mari de apă proaspăt scoasă; apoi se spălă pe faţă, ştergându-se cu mâneca hainei lui murdare, şi traversă încet curtea.

Apartamentele lui Tadamori, aflate într-o aripă la fel de degradată ca şi clădirea principală însăşi, erau în partea opusă a curţii. Kiyomori păşi pe veranda putrezită, cu inima bătând puternic. Alunecând de după storurile care se pliau, zise:

— Iartă-mă că am întârziat noaptea trecută. Am făcut ce mi-ai cerut.

Din clipa în care umbra lui căzu pe cadrul uşii, se făcu linişte şi trei perechi de ochi se întoarseră spre el. Privirea lui Mokunosuké se lăsă imediat în jos şi Kiyomori îşi întoarse privirea de la bătrânul slujitor; niciunul dintre ei nu părea în stare să îndure privirea celuilalt. Străduindu-se să pară liniştit, Kiyomori se apropie de părinţii săi cu un aer sfidător şi le azvârli fără prea multă ceremonie nişte bani.

— Iată banii pe care i-am împrumutat de la unchiul meu – totuşi, nu sunt toţi. Am cheltuit o parte dintre ei noaptea trecută, când m-am întâlnit cu un prieten, şi chiar acum i-am dat nişte bani lui Tsunemori să cumpere mâncare pentru copii, care plâng de foame. Ăsta e restul...

Înainte să-şi termine vorbele, pe chipul lui Tadamori se petrecu o mare schimbare, de parcă ruşinea, autocompătimirea şi furia devoratoare se luptau în interiorul său. Aruncă o privire spre suma infimă de bani, iar pleoapele cicatrizate părură mai urâte ca oricând, chinuite de cât de tare se lupta să-şi înghită lacrimile.

— Heita! Ia banii ăia! Ce încerci să ne spui când ne arunci banii ăia înainte să ne spui bună ziua? şuieră Yasuko, stând dreaptă şi necruţătoare în faţa soţului ei şi aruncându-i o privire istovită lui Kiyomori. (Deci, ea fusese cea numită Doamna din Gion, care îi fusese dată în căsătorie lui Tadamori de către clanul Nakamikado, ca şi când ar fi fost fiica lor!)

În timp ce ochii lui Kiyomori se lăsară asupra femeii, ceva izbucni în el şi îl făcu să tremure:

— Ce ai spus, Mamă? Dacă nu aveai nevoie de banii ăştia, de ce m-ai trimis să-i împrumut ca un cerşetor?

— Linişte! Când te-am trimis eu? Tatăl tău a făcut asta!

— Dar banii nu sunt pentru familia asta care n-are nici măcar un chior? Nu ai nevoie de banii ăştia?

— Nu, spuse Yasuko, clătinând din cap hotărâtă, nu am nevoie de ajutorul ăsta jalnic.

Roşeaţa de pe chipul ei o făcea să strălucească, negându-i vârsta de peste treizeci de ani.

Urechile mari ale lui Kiyomori se făcură stacojii; o expresie ameninţătoare îi apăru în ochi; mâinile încleştate în poală se contractară spasmodic, de parcă ar fi fost pe cale să sară în sus şi să o lovească.

— Atunci, Mamă, nu mai ai nevoie de mâncare de acum încolo? Mâine?

— Nu, Kiyomori, nu sunt mulţumită doar cu mâncarea... Ah, ai venit şi tu, Tsunemori? Atunci, ascultaţi-mă amândoi. Îmi pare rău pentru voi, dar azi îmi este permis în sfârşit să îl părăsesc pe Tadamori. Nu mai suntem soţ şi soţie. Se obişnuieşte ca fiii să rămână cu tatăl lor. E ultima oară când mă vedeţi.

Chicotind uşor, continuă:

— Regretele voastre se vor risipi mai repede decât cețurile. I-aţi ţinut întotdeauna partea tatălui vostru, pe care aţi crezut că l-am nedreptăţit.

Kiyomori tresări. Îşi privi mai îndeaproape mama. Se presupunea că este bolnavă, şi, totuşi, era îmbrăcată complet. După obiceiul ei, îşi machiase cu grijă faţa; îşi parfumase părul; îşi conturase cu delicateţe sprâncenele; mantaua de deasupra, îndeajuns de colorată pentru o fată de douăzeci şi ceva de ani, era înfăşurată în jurul ei. Ce însemna asta? Nu era încă una dintre certurile lor obişnuite. Ameninţarea ei perpetuă fusese că îi va părăsi – pentru totdeauna – şi atât soţul, cât şi băieţii ei se obişnuiseră cu aceste promisiuni ale ei, dar niciodată nu păruse atât de calmă şi atât de pregătită de plecare.

Tadamori avea aerul că s-a consolat cu ideea. Kiyomori era năucit de consternare. Îşi ura mama, şi cu toate acestea, era exasperat de gândul că era sânge din sângele lui. Întorcându-se spre Tadamori, bolborosi:

— Tată, e adevărat... ce spune mama mea?

— Da, fiule. A trebuit să îndurați toată povestea asta pentru atât de mult timp, dar e adevărat şi este cel mai bine pentru voi toţi.

Kiyomori se înecă.

— De ce? Dar de ce?

Îl auzi pe fratele său stăpânindu-şi un suspin.

— Dar treaba asta nu se poate întâmpla, Tată, cu copiii ăştia...

Apelul atât de copilăros păru să-l amuze pe Tadamori, care zâmbi împotriva voinţei lui.

— Heita, e în regulă şi e cel mai bine aşa.

— Ce e „în regulă“? Ce se va întâmpla cu noi toţi?

— Yasuko va fi fericită. Iar pentru voi toți – asta pare cea mai bună soluție. N-are rost să te frământi. Nu fi îngrijorat.

— Dar Tsunemori îmi spune că eu sunt motivul chestiei ăsteia. Dacă am greşit, lasă-mă să încerc să-mi îndrept greşeala.

Întorcându-se spre mama lui, Kiyomori insistă:

— Ce va fi cu bieții mei frați? Îți promit, Mamă, că voi face ce doreşti. Numai să te mai gândeşti o dată!

În timp ce vorbea, Kiyomori se simți tulburat şi întristat de puterea sentimentelor pe care le avea pentru mama lui. Mokunosuké şi Tsunemori plângeau în hohote. Năucit, şi Kiyomori izbucni în lacrimi, deşi Tadamori şi Yasuko stăteau acolo, reci şi netulburați.

Tadamori interveni atunci, stăpânit:

— Gata, încetați cu lacrimile! Până acum am îndurat orice de dragul fiilor mei, dar acum m-am trezit din vise. Ce prost am fost! În aceşti douăzeci de ani, eu, Tadamori din familia Heiké, i-am permis unei femei să-mi comande şi am lăsat anii să treacă într-o nesfârşită agonie. Am fost un prost! Nu am cum să te învinovățesc, Heita, pentru prostia ta, spuse el, râzând amar.

La aceste vorbe aprige, Yasuko, care stătuse dreaptă şi arogantă, roşi intens şi izbucni:

— Ce vrei să spui cu râsul ăsta? Mă batjocoreşti! Râzi cât vrei, zeflemiseşte-mă. Dacă Maiestatea Sa ar fi în viață astăzi, nici măcar *tu* nu ai îndrăzni să mă umileşti aşa! Aminteşte-ți că Maiestatea Sa i-a numit pe Nakamikado părinții mei adoptivi!

Tadamori continuă să râdă.

— Într-o zi voi face o vizită familiei Nakamikado, care l-a onorat pe umilul Tadamori cu această doamnă, în toți anii ăştia.

Yasuko îşi aruncă privirea răzbunătoare peste Tadamori şi, cu o vehemență menită să-i întipărească vorbele în memorie, spuse:

— Şi nu ai profitat de asta, făcându-mă să nasc un copil după altul? A existat măcar o zi în care să încerci să îmi oferi vreo plăcere? Douăzeci de ani... şi în pofida faptului că te uram, dragostea pentru copii m-a ținut aici! Aceştia doi – Heita şi Mokunosuké – nu mă bârfeau plini de răutate pe lângă grajd în zorii zilei? Şi nu vorbeau într-un mod lipsit de respect despre Maiestatea Sa răposată, afirmând că Doamna din Gion a avut un amant secret – un preot al demonilor, sau aşa ceva? Iar bătrânul Mokunosuké, aici de față, jura că a văzut tot, iar cei doi se întrebau care dintre cei trei bărbați era adevăratul tată al lui Heita! I-am văzut şi i-am auzit pălăvrăgind tâmpenii

şi am hotărât că nu voi mai suporta nici o zi în această casă! Ce motiv mai am să rămân aici, când până şi propriul meu fiu s-a întors împotriva mea?

— Destul, destul! răcni Tadamori. Nu am vorbit despre asta toată dimineaţa? Nu l-ai obligat pe Mokunosuké să vină aici şi nu l-ai batjocorit după pofta inimii tale? Toate astea sunt zadarnice – gata!

— Atunci, fii martorul meu!

— Dar nu am spus cu puţin timp în urmă că Heita Kiyomori era fiul tău şi al meu?

— Heita, ai auzit? spuse Yasuko, întorcându-şi privirea necruţătoare spre Mokunosuké. Şi ai auzit şi tu, cu calomniile tale impertinente! Nimeni nu poate nega faptul că am fost apreciată de Maiestatea Sa, dar ce ticălos ţi-a spus o poveste veche de douăzeci de ani? Tadamori o neagă, iar Mokunosuké pretinde că e nevinovat. Nu-i aşa, Heita, că nu ai fi în stare să o minţi pe mama ta?

— Nu, eu sunt de vină, mamă, numai eu. *Trebuie* să ştiu cine este tatăl meu adevărat.

— Nu ţi-a dat respectabilul tău tată răspunsul chiar acum?

— A fost din milă. Chiar dacă mi se va spune cine este tatăl meu, voi continua să îl respect pe acest bărbat ca pe tatăl meu adevărat. Refuz să te las să pleci până nu îmi spui, răcni Kiyomori, înşfăcând mâneca hainei lui Yasuko şi lipind-o de ochii lui umflaţi de lacrimi, implorând-o:

— Spune-mi, te rog! Al cui fiu sunt?

— Copilul ăsta a înnebunit!

— Poate că sunt nebun, dar din cauza ta, acest bărbat, tatăl meu, şi-a petrecut aceşti douăzeci de ani interminabili în singurătate, irosindu-şi tinereţea! Femeie-vulpe monstruoasă!

— Cum îndrăzneşti să-mi spui aşa ceva mie, mamei tale?

— Poate că eşti mama mea, dar mă înfurii până dincolo de cuvinte! Eşti stricată şi mizerabilă. Te disprețuiesc!

— Şi ce te aştepţi să fac eu acum?

— Lasă-mă să te lovesc! Tatăl meu nu o va face – nu a îndrăznit să ridice o mână asupra ta în cei douăzeci de ani!

— Zeii or să te pedepsească, Heita!

— Cum?

— În zilele acelea trecute, trupul meu a fost iubit pentru o vreme de însuşi Maiestatea Sa. Dacă aş fi rămas la Curte, aş fi fost respectată acolo, şi totuşi m-am coborât venind în casa asta jalnică! Iar să-ţi treacă prin minte să

ridici mâna asupra mea – e trădare față de Maiestatea Sa însuşi! Nu aş putea să-i iert una ca asta nici măcar fiului meu!

Strigătul asurzitor al lui Kiyomori umplu încăperea.

— Proasto! Şi dacă era chiar Maiestatea Sa?

Cu toată forța, trase o palmă răsunătoare pe obrazul mamei lui şi o privi cum cade.

— Tânărul stăpân şi-a pierdut mințile!

— Hei, tu de colo! Vino, tânărul stăpân este posedat de un demon!

— Îl vedeți cum tună şi fulgeră? Ajutor!

— Grăbiți-vă!

Şi un freamăt nepotolit cuprinse întreaga gospodărie.

Sărăcit cum era, Tadamori deținuse odată o funcție de guvernator în provincii şi, prin dreptul lui de Heiké, avea un post în Garda Imperială a Palatului Mănăstire. Deşi acum trăia în foame, se străduia să păstreze o suită de vreo cincisprezece sau şaisprezece servitori, unul dintre ei fiind fiul lui Mokunosuké, Heiroku administratorul.

Heiroku ştia că tatăl său fusese chemat în apartamentele stăpânului în acea dimineață şi, temându-se pentru el, se ghemuise lângă gardul viu, în curte. La auzul țipetelor şi al vocilor ridicate, sări în picioare, strigându-i răsunător pe ceilalți servitori, apoi țâşni peste curtea interioară, dându-şi seama în timp ce alerga că gălăgia ținuse doar câteva momente.

Yasuko era întinsă pe podea cu fața în jos, de parcă ar fi căzut de pe verandă. Mantia ei de culoarea prunei, hainele ei albe, verzi şi colorate zăceau într-un morman răvăşit sub valurile ei de păr. Nu făcea nici o încercare de a se ridica. Kiyomori stătea cu umerii ridicați, în timp ce tatăl său îl ținea ferm de încheietura mâinii. Tsunemori şi Mokunosuké, pe ale căror chipuri se citea consternarea, păreau că nu prea ştiu ce să facă.

Auzind zgomotul paşilor care se apropiau, Yasuko, până atunci nemişcată, îşi ridică ochii, țipând strident:

— Voi, ăia de colo, chemați o trăsură! Trimiteți un mesager la părinții mei, să le spună despre asta! O, ce faptă ruşinoasă...

Un servitor alergă să aducă o trăsură de la un grajd din apropiere, iar altul parcurse în fugă tot drumul până la reşedința Nakamikado din Strada a Şasea. Tadamori privea indiferent scena, urmărind servitorii care se înghesuiau să-i îndeplinească ordinele.

Trăsura era acum pe drum, iar Yasuko, pe jumătate leşinată, fu dusă pe brațe până la poartă de către unul dintre servitori. Pentru o vreme, vocea ei ascuțită, înlăcrimată, se contopi cu sunetul plânsetelor lui Kiyomori şi ale

fraților lui mai mici. Tadamori rămase nemişcat, de parcă s-ar fi apărat de aceste sunete.

— Heita!

În timp ce vorbea, Tadamori dădu drumul încheieturii fiului său. Eliberată de strânsoarea aceea ca menghina, artera umflată fu invadată de un val de sânge, care năvăli tumultuos prin tot trupul lui Kiyomori. Venele din tâmplele lui pulsară, iar el izbucni în plâns, fără reținere, ca un copil părăsit.

Tadamori îi trase fața pătată de lacrimi spre pieptul lui; frecându-şi obrazul de părul aspru al fiului său, îi spuse:

— Am învins în sfârşit! Am obținut victoria împotriva femeii ăleia. Heita, iartă-mă. Am fost un laş pentru că te-am lăsat pe tine să o loveşti. N-am fost deloc un tată bun, dar voi avea grijă să nu mai suferiți nici o clipă. Veți vedea cum voi reface gloria numelui Tadamori al familiei Heiké. Nu îmi mai face reproşuri cu lacrimile tale. Încetează să mă mai acuzi cu ele.

— Tată, înțeleg ceea ce simți.

— Încă îmi spui „Tată“?

— Da. Lasă-mă să îți spun „Tată“, părinte al meu!

Luna în creştere strălucea din plin. Prin ceața purpurie, din ce în ce mai deasă, se auzi slab vocea lui Mokunosuké, murmurând cântece de leagăn.

Capitolul III
Cursa de cai

Pe terenurile vaste ale Drumului al Treilea de la Soare-Răsare din Kyoto se afla Palatul Mănăstire, în care împărații se retrăgeau după abdicare. Totuşi, de pe vremea fostului Împărat Shirokawa, acest refugiu imperial devenise sediul unui Guvern al Mănăstirii a cărui administrație, minuțios dezvoltată, concura chiar cu cele Opt Cancelarii şi Douăsprezece Cabinete ale Curții. Şi astfel se ajunsese ca această capitală mică să dețină două guverne. Dar atunci când luna mai făcu sălciile să se umple de muguri verzi şi aduse mireasmă de pământ proaspăt în Kyoto, puțini îşi mai amintiră că acesta era centrul vieții politice a țării, pentru că el se transformă într-o metropolă a plăcerilor, o capitală a modei şi în Oraşul Dragostei, unde nobili de la Curte şi demnitari ai Palatului Mănăstirii se abandonară în aceeaşi măsură primăverii, îşi lăsară deoparte îndatoririle şi se lăsară în voia distracțiilor – nu de parcă acest lucru nu s-ar fi întâmplat în toate anotimpurile, dar parcă se vedea mai bine în timpul primăverii – ce curtean putea îndura ocara de a nu fi compus câteva versuri dedicate primăverii?

Într-o dimineață pe la sfârşitul lui aprilie, fiecare bolovan şi fiecare pietricică din râul Kamo sclipea, şlefuită de ploile nopții trecute, iar soarele, strălucind pe creasta Munților de Soare-Răsare, vestea plinătatea şi bogăția primăverii.

Trăsura fostului Împărat apăru în toată splendoarea ei pe Poarta Cireşilor, sub ghirlandele de flori ale unui cireş aplecat. Demnitarii şi servitorii îşi ocupară locurile cu un entuziasm gălăgios, potrivindu-şi paşii după ritmul lent al animalului care trăgea trăsura împărătească spre Palat.

— Se vede, Maiestății Sale îi plac aceste ieşiri, exclamau trecătorii. Acum, că e aproape luna mai, probabil că se duce la Kamo să vadă cursele de încercare a cailor proaspăt aduşi din provincii.

Un bou bălțat trăgea trăsura ale cărei osii erau împodobite cu steaguri. Singurul ocupant al ei era un aristocrat cu tenul bolnăvicios, în vârstă de aproximativ 35 de ani; avea obraji terni, ochi mici şi înfundați şi o expresie taciturnă creată de buzele strânse. Era fostul Împărat Toba.

Bărbații şi femeile care mergeau pe stradă se opriră şi ridicară privirea spre el, în timp ce fostul Împărat se uita înapoi la ei, de parcă scenele străzii l-ar fi interesat foarte mult.

Numai ochii se mişcau încolo şi încoace şi, în câteva rânduri, colțurile ochilor i se lăsau în jos într-un început de zâmbet, de parcă l-ar fi amuzat

ceea ce vedea. Oamenii îi urmăreau privirea şi îi zâmbeau, arătând că îl înțeleseseră.

În apropierea padocului de lângă hipodrom, florile de cireş puteau fi admirate în toată splendoarea lor. Sub soarele amiezei, parfumul lor senzual se împletea cu mireasma fierbinte a ierbii proaspete şi era purtat încolo şi încoace de fiecare adiere a vântului.

— Aşadar, l-ai văzut pe ăla negru ca smoala, de patru ani? Dintre cei patruzeci sau cincizeci de mânji trimişi din provincii, nu e niciunul care să se asemene cu el. Când îl văd, abia izbutesc să mă stăpânesc.

Wataru din familia Genji repeta la nesfârşit aceste vorbe, cu ochii ațintiți asupra împrejmuirii padocului. Mai mulți mânji stăteau înghesuiți lângă stinghiile de care fuseseră priponiți.

Wataru continuă mai mult pentru sine:

— Aş da orice să îl pot călări. Ştiu exact cum ar fi să fiu călare pe el. Ce frumusețe – linia aceea de la copite şi până la crupă!

Tinerii stăteau sub un cireş uriaş, în apropierea padocului, îmbrățișându-şi genunchii. Dintre cei doi, Sato Yoshikiyo era indiferent şi nu făcea decât să zâmbească palid, ca răspuns la cuvintele lui Wataru.

— Nu crezi că am dreptate, Yoshikiyo? întrebă Wataru.

— Poftim? Despre ce vorbeşti?

— Gândeşte-te cum ar fi să vii triumfător, călare pe el, de-a lungul râului Kamo, luminat de soare, fluturându-ți biciul în ropot de aplauze!

— Nu m-am gândit niciodată la asta.

— Niciodată?

— Mi-ar păsa şi mai puțin dacă aş fi ales câştigător. Care mai e rostul unui cal bun, dacă omul din şa este nepăsător?

— Vorbeşti de parcă ai minți şi nu ai fi, pur şi simplu, modest. Nu există *nici un motiv* să nu îl călăreşti – de fapt, oricare dintre noi poate, pentru că suntem Gărzi ale Palatului.

Yoshikiyo râse.

— Vorbeşti despre altceva, Wataru.

— Despre ce?

— Nu te gândeşti la cursele de cai din mai – *cursele propriu-zise*?

Wataru răspunse repede:

— Bineînțeles, toți mânjii ăştia au fost aleşi pentru acel eveniment.

— Dar, ridică Yoshikiyo din umeri, *nu* mă interesează cursele de cai. Să-l însoțesc călare pe Maiestatea Sa e cu totul altceva.

— Da, dar ce va fi în ziua în care ne vom duce la război?

— Nu pot decât să mă rog ca ziua asta să nu vină niciodată. Există prea multe lucruri tulburătoare care să ocupe mintea noastră, a luptătorilor.

— Hmm..., murmură Wataru, întorcând o privire îngrijorată spre prietenul său, nu m-aş fi aşteptat niciodată să aud aşa ceva de pe buzele renumitului Yoshikiyo al Gărzii. Ce te frământă, atunci?

— Nimic, ripostă Yoshikiyo.

— Eşti îndrăgostit?

— Nu, de parcă nu aş fi avut câteva aventuri – dar e vorba de soția mea, spuse Yoshikiyo. Nu îmi dă nici un motiv să mă plâng, dar trebuie să-ți spun – acum câteva zile, a dat naştere unei minunății de copil şi am devenit şi eu tată!

— Ăsta nu e un lucru neobişnuit. Când noi, luptătorii, ne însurăm, întemeiem familii, facem copii...

— Aşa e, ba chiar foarte mulți! Şi totuşi, ceea ce mă frământă este că avem atât de puțină milă sau dragoste pentru acelea care ne poartă copiii.

Auzind una ca asta, Wataru izbucni într-un râs răsunător.

— Ceva e în neregulă cu tine, încheie el şi se adânci în tăcere, fixând cu privirea padocul, unde îi observă în acea clipă pe Heita Kiyomori şi pe Morito, care hoinăreau. Amândoi părură să-i recunoască pe cei doi bărbați de sub copac. Chipul rumen al lui Kiyomori se lumină într-un zâmbet care îi dezvălui dinții regulați, albi. Wataru îşi ridică mâna şi le făcu un semn, ştiind că Kiyomori le va răspunde la fel de bine.

Părăsindu-şi rapid tovarăşul, Kiyomori se apropie să-i salute şi în curând îşi găsi un loc între cei doi, care îi fuseseră odată colegi la Academia Imperială. Wataru era cu cinci ani mai mare decât el, Yoshikiyo cu doi. Morito, care nu li se alăturase, făcea de asemenea parte din acest grup intim. Între cei doi tineri de douăzeci şi ceva de ani exista o strânsă legătură de prietenie, amândoi ştiau că îşi țineau viitorul în mâinile lor tinere şi puternice, o conştiință a speranțelor secrete şi a viselor împărtăşite.

Academia Imperială fusese întemeiată exclusiv pentru educarea nobilimii şi a vlăstarelor familiei Fujiwara dar, în timp, au fost admişi şi fiii de luptători aflați mai sus decât al Cincilea Rang. În timpul studiului, însă, precum şi prin modul în care erau tratați, diferențierea între descendenții nobilimii şi cei ai luptătorilor ducea la o permanentă tensiune. Tinerii aristocrați afirmau cu dispreț că fiii barbari ai luptătorilor săraci aveau prea puțin de câştigat din cărți, în timp ce fiii luptătorilor clocoteau în tăcere, cu gândul la o răzbunare viitoare, iar vrajba dintre ei oglindea conflictul clocotitor, subteran, dintre părinții lor.

Kiyomori era exemplul tipic de tânăr luptător lipsit de rafinament, nevoiaş şi incult, şi din acest motiv era disprețuit de tinerii aristocrați. Pe de altă parte, era popular printre tinerii din propria lui clasă socială. Pentru cei care terminau Academia exista o Universitate, dar fiii luptătorilor nu aveau dreptul să o frecventeze sub pretextul că viitorul lor consta în antrenamentul de soldat. Şi aşa, Kiyomori şi prietenii lui au fost printre aceia care, părăsind Academia, s-au înrolat în armată şi, în cele din urmă, li s-a încredințat sarcina de a păzi Palatul Mănăstire.

Pentru Kiyomori, al cărui tată evita societatea şi a cărui mamă îl neglijase, Gărzile reprezentau o ocupație convenabilă şi uşoară pentru a se complace în obiceiurile lui delăsătoare şi fără țintă. De aceea, colegii lui din Gardă îl vedeau rareori prezentându-se la datorie. Şi totuşi, după plecarea lui Yasuko, Tadamori a devenit alt om şi s-a hotărât să ia viața de la zero. I-a mărturisit lui Kiyomori:

— Încă am patruzeci şi ceva de ani, trebuie să o iau de la cap.

Şi, la scurt timp după aceea, Tadamori şi-a reluat îndatoririle de la Curte.

— Nu vine şi Morito? Mi s-a părut că l-am văzut însoțindu-te.

Uitându-se în jur, Kiyomori răspunse:

— E pe undeva pe aici – să îl chem?

Wataru interveni repede:

— Nu, nu-l deranja. Pare dornic să mă evite în ultima vreme. Dar, Heita, l-ai văzut pe căluțul ăla de patru ani? Ce părere ai despre el – e splendid, nu-i aşa?

Kiyomori pufni, lăsându-şi în jos colțurile buzelor lui pline, apoi clătină încet din cap.

— Ăla negru? Nu ăla – nu e bun de nimic.

— Ei? De ce? Mânzul ăla frumos?

— Nu contează cât este de frumos, cele patru smocuri de păr albe de lângă copită o să aducă ghinion.

Wataru fu surprins de acest răspuns, care îi atrase atenția asupra petelor albe de pe mânz. Fie că era în şa sau aprecia un cal doar din vedere, Wataru era sigur de faptul că era cel mai bun cunoscător de cai. Patru pete albe lângă copite fuseseră considerate mereu un semn rău chiar şi pentru un cal roib sau unul murg, dar Wataru nu băgase de seamă acest amănunt. Deşi îşi ascunse repede supărarea, nu-i pică prea bine să primească o lecție despre amănuntele mai subtile ale înfățişării unui cal de la Kiyomori, care era mai

tânăr decât el; de asemenea, văzuse şi că Yoshikiyo stătea în apropiere şi zâmbea.

Wataru râse:

— Aşadar, petele acelea albe de pe copite sunt semne proaste – dar ce putem spune despre luptătorii saşii, ciupiți de vărsat sau cu nasul roşu – sunt şi astea semne proaste?

Kiyomori se înfurie.

— Ia stai aşa, de ce faci comparații între cai şi tatăl meu? Mergi un pic cam prea departe...

Dar Wataru îl întrerupse:

— Deci până şi tu eşti superstițios, ca aristocrații ăia fără sânge care locuiesc în sălile alea neatinse de lumina soarelui din Palat şi vorbesc despre lucruri care „murdăresc“, lucruri „necurate“, lucruri „de bun augur“ şi de „rău augur“ – mereu cu gândul la frici prosteşti, în timp ce noi, cei tineri, care am răsărit din pământul cel bun şi ars de soare, nu ar trebui să ne lăsăm pradă unor asemenea superstiții! Aduce ghinion – poate că vreun aristocrat a avut cu mult timp în urmă un asemenea cal, iar ăla i-a muşcat bărbia neruşinată, sau poate că l-a azvârlit din şa şi i-a rupt oasele! De acolo trebuie să fi pornit o asemenea superstiție!

Wataru continuă înflăcărat:

— Dă-mi voie să-ți vorbesc despre Tameyoshi din familia Genji, care a fost comandantul Delegației de Poliție în 1130, când s-au răsculat călugării de pe Muntele Hiei. S-a dus să înăbuşe acea răscoală pe un cal roib cu patru pete albe la copite şi toată lumea ştia că e calul lui favorit. Iarăşi, acum doi ani, jur că un murg cu patru pete albe la copite a fost acela care a obținut victoria în cursa dintre caii Palatului şi aceia ai Doamnei Taikenmon.

— Da, da, ştiu. Nu încercam să vorbesc de rău mânzul ăla frumos, răspunse Kiyomori.

— Sperasem să îmi câştig renumele călărind acel cal la cursele din Kamo, completă Wataru.

— Aşadar, *asta* te-a făcut să te înfurii?

— Nu m-am înfuriat, am vrut doar să mă distrez pe seama superstițiilor. Pot chiar să văd că această superstiție va funcționa în favoarea mea. Cu siguranță că nu vor găsi pe nimeni care să-l călărească.

Kiyomori nu răspunse. Pentru cineva atât de temperamental, era uneori neobişnuit de sensibil la toate nimicurile. Simțind că nu avea chef să continue discuția, Wataru se întoarse spre Yoshikiyo, doar ca să descopere că

acesta nu ascultase deloc şi urmărea atent cu privirea câte o petală albă care cobora plutind spre Pământ.

— Ah, iată trăsura imperială!

— Oh, Maiestatea Sa se uită spre noi!

Toţi trei săriră instinctiv în picioare şi începură să alerge în direcţia padocului, unde mulţimile se îmbulzeau deja, să întâmpine trăsura care sosea.

Ca niciodată până acum, epoca prezentă se dăruise în întregime plăcerilor şi jocurilor, concursurilor de poezie, combinaţiilor de parfumuri şi esenţe, ceremoniilor fastuoase, mimi, zarurilor, excursiilor pe durata celor patru anotimpuri pentru a admira frumuseţile naturii, luptelor cu cocoşi şi întrecerilor de tras cu arcul. Altădată, cercurile aristocratice consideraseră că excursiile din fiecare anotimp şi concursurile lirice sunt nişte completări naturale ale vieţii; şi totuşi, niciodată până acum, oamenii nu au tratat tot ce era în jurul lor ca pe nişte jucării, ca în această perioadă nouă, care încerca să transforme până şi religia sau politica în hobby-uri interesante – orice, cu excepţia războiului. Când auzeau cuvântul „război“, atât cei de sus cât şi cei de jos tremurau, pentru că sămânţa războiului crescuse şi se răspândise ca niciodată până atunci printre reprezentanţii puternici şi bine înarmaţi ai clerului, spre Soare-Răsare şi spre Soare-Apune, unde piraţii Mării Interioare mai dădeau din când în când câte o lovitură; şi cât se poate de aproape, chiar în inima capitalei, acolo unde Curtea şi Palatul Mănăstire se aflau în conflict. În ultima vreme, umblau zvonurile că familiile Genji şi Heiké din provinciile îndepărtate îşi mobilizau soldaţii, şi că se pregătea o furtună.

Oamenii erau tulburaţi. Ceva rău-prevestitor îmbiba aerul. Şi totuşi, în toiul acelei stări de nelinişte şi sfârşeală, o foame tulbure de plăceri părea să tortureze pe toată lumea, iar hipodromul aglomerat de la Kamo era un semn al acestei stări. Conform vechilor cronici, cursele de cai deveniseră un sport regal în jurul anului 701, fiind susţinute de Gărzi pe domeniile Palatului Imperial, în timpul Festivalului din mai. Şi totuşi, în aceste vremuri dificile, cursele de cai nu mai erau legate de hipodromul de pe Kamo, ci aveau loc şi în curţile interioare ale sanctuarelor, pe pământurile curtenilor şi aristocraţilor aflaţi în relaţii bune cu Împăratul, fostul Împărat şi doamnele acestora, pe întinderea vastă a Drumului al Doilea sau erau chiar improvizate la picnicurile imperiale. Dat fiind că se ţineau pe porţiuni drepte şi suficient

de late încât să încapă zece cai alergând alături, ar fi fost posibil să se țină concursuri pe oricare dintre principalele drumuri din Kyoto.

Un suveran, s-a scris, a fost furat într-o asemenea măsură de febra curselor de cai, încât şi-a rezervat douăzeci de moşii din provincie pentru creşterea cailor de rasă şi a comandat construcția unor grajduri mărețe, care aveau nevoie de o armată de îngrijitori şi de slujitori. Răposatul monarh, ca şi fiul său, fostul Împărat de acum, îndrăgeau la fel de mult acest sport, iar vizita regală de azi, la Kamo, era destinată alegerii unui cal dintre toate exemplarele pur-sânge trimise de numeroasele ferme de armăsari din provincii, în aşteptarea curselor din mai.

— Tadamori este pe-aici? se interesă fostul Împărat, ignorându-i pe curtenii din jurul lui. Azi, nu văd niciunul excepțional. Ce părere ai?

Tadamori, care stătea modest la o parte, se rezumă să îşi ridice capul pentru a răspunde:

— Maiestatea Voastră, este unul singur.

— Unul singur – mânzul cel negru de la moşia din Shimotsuké?

— Da, Maiestatea Voastră.

— Cel la care mă tot uit de ceva vreme – mânzul priponit de stâlpul ăla? Şi totuşi, toți aceşti gentilomi şi iubitori de cai mă avertizează împotriva lui; ei spun că acele patru pete albe aduc ghinion.

— O părere frecvent întâlnită, Maiestatea Voastră, dar nu merită luată în considerare, începu Tadamori, regretându-şi obiceiul de a vorbi atât de franc. Dintre toți caii ăştia, nu văd pe niciunul care să se compare cu acel mânz; are capul ăla frumos, ochii ăia şi acea mişcare a cozii.

Monarhul ezită. Şi-ar fi dorit să ordone ca mânzul cel negru să fie dus la grajdurile lui şi antrenat pentru cursele din mai, când spera să obțină o victorie împotriva cailor Împăratului. Dar, asemenea curtenilor săi, era şi el superstițios.

— Dacă Maiestatea Voastră doreşte, voi lua mânzul în grajdul meu şi îl voi ține până în ziua curselor, îndrăzni Tadamori, amintindu-şi de propriile lui cuvinte spuse pe negândite şi de efectul pe care acestea îl avuseseră asupra nobililor adunați acolo.

— Asta nu are cum să dăuneze. Ia-l şi ocupă-te de antrenamentul lui până în ziua curselor, răspunse Toba.

Povestea mânzului negru se răspândi prin Palatul Mănăstire, unde mulți curteni nu-l puteau suferi pe Tadamori. Deşi era un simplu luptător, i se oferise loc lângă podiumul imperial. Era singurul luptător ales pentru o asemenea onoare, iar curtenii, geloşi, nu-l puteau suferi. Se temeau că Saşiul

le va uzurpa privilegiile şi nu aveau încredere în el, crezând că Tadamori ştia cum să se bage pe sub pielea fostului Împărat. În pofida anilor în care Tadamori se ţinuse departe de palat şi refuzase invitaţiile la distracţiile specifice anotimpului şi la ceremonii, preţuirea fostului Împărat faţă de el nu scăzuse. Tadamori nu primea doar cadouri care să dovedească afecţiunea monarhului care abdicase, dar avea parte şi de onoruri, prin zelul cu care Toba accepta părerile lui Tadamori ca decizii finale. Repunerea lui în drepturi la Palat stârnise încă o dată suspiciunile şi neîncrederea curtenilor.

După ce se întoarseră acasă, Tadamori rămase lângă mânzul negru, mângâindu-i botul şi spunând:

— Ah, câtă fățărnicie! Nimic nu s-a schimbat în vechiul iaz unde croncăne curtenii ăia.

— Tată, nu ai cum să trăieşti în capitala asta decât nebăgând în seamă calomniile. Mulţumeşte-te să râzi de proştii ăia.

— Heita! Te-ai întors deja?

— Am văzut că ai plecat de la Palat şi te-am urmărit, pentru că nu sunt de serviciu în această noapte.

— Heita, nu-ți arăta niciodată antipatiile.

— Nu, dar aştept momentul răzbunării. N-am uitat cuvintele tale despre începutul unei vieți noi. *Chiar suntem* acum mult mai fericiți acasă.

— Mi-era teamă că te-ai simțit singur de când a plecat mama ta.

— Aminteşte-ți, Tată, că am făgăduit să nu vorbim despre asta. Acum, despre mânzul ăsta...

— Hmm, un cal frumos. E cel mai bine să-l antrenăm dimineaţa şi seara.

— La asta mă gândeam. Să fiu sincer, Wataru din familia Genji, care e în Gardă cu mine, îmi spune că vrea să-l antreneze el. M-a implorat să te rog să obții consimțământul Maiestății Sale, pentru că vrea să călărească acest cal la cursele de pe Kamo.

Tadamori rămase o clipă pe gânduri, apoi spuse:

— Wataru... dar nu vrei să îl călăreşti tu însuți? Mai degrabă tu decât Wataru?

— Acele patru pete albe... dacă nu ar fi ele...

Kiyomori ezită, încruntându-şi agitat sprâncenele groase, într-un mod care îl surprinse pe tatăl său. Tadamori fu uimit de descoperirea că fiul ăsta al lui, aşa nepăsător, are idei proprii.

— Sunt sigur că Wataru este de încredere. Nu pot spune cum se va simți Maiestatea Sa în privința asta, dar trebuie să-l întreb – asta, desigur, dacă în

continuare nu ai de gând să călăreşti tu însuți mânzul, zise Tadamori, puțin dezamăgit.

Chemă câteva slugi şi le dădu porunci pentru hrana şi îngrijirea mânzului de patru ani şi, la scurt timp după aceea, se retrase în camerele lui, în care nu îl mai aştepta soția, cu reproşurile ei. Odihnindu-se în lumina lămpii, îşi chemă fiii mai mici la el şi începu să se joace cu ei, aşa cum îi intrase în ultima vreme în obicei.

Câteva zile după aceasta, Tadamori îi aduse el însuşi lui Wataru vestea consimțământului fostului Împărat şi, mai târziu, îl instrui pe Kiyomori să ducă mânzul acasă la Wataru. Ducând calul de frâu, Kiyomori porni spre Strada Irişilor, de lângă Drumul al Nouălea. Trecătorii se întorceau să comenteze:

— Un cal magnific. E pentru Curte sau pentru Palat?

Dar Kiyomori nu vorbea cu nimeni. Era fericit să scape de calul rău-prevestitor.

Wataru îl aştepta pe Kiyomori şi făcea curățenie în grajd, când prietenul său sosi. Nu-şi încăpea în piele de bucurie.

— E aproape întuneric. Îmi pare rău că soția mea nu s-a întors încă acasă, dar trebuie să stai şi să bei cu mine. Aceasta este o ocazie care merită sărbătorită. O să bem vin imperial în cinstea acestei zile!

Kiyomori rămase până când lămpile se aprinseră şi vinul îi dădu furnicături până în vârfurile degetelor. Uitându-se în jur, se pomeni comparând ceea ce îl înconjura cu propria lui casă, şi băgă de seamă că această locuință are destul de puțină mobilă, în schimb, e de o curățenie impecabilă. Lemnul lustruit avea un luciu întunecat; confortul umplea aerul; tot ce îl înconjura avea strălucire – fără îndoială, era rodul eforturilor tinerei soții cu care Wataru se căsătorise la sfârşitul anului trecut. Kiyomori era invidios. Îl asculta pe Wataru lăudându-şi soția. Când plecă, Wataru îl însoți până la poartă – o poartă asemănătoare cu aceea a casei oricărui luptător, cu acoperiş de paie şi zid de lut amestecat cu nuiele – şi acolo dădură nas în nas cu soția lui Wataru. Văzându-l, ea îşi scoase degrabă mantaua de deasupra şi se înclină. Kiyomori îi simți parfumul părului şi al mânecilor. Cu greu izbuti să bâiguie un salut, în timp ce Wataru îşi prezentă soția.

— Ai sosit la timp. Heita, ea e soția mea, Kesa-Gozen, care a slujit înainte la Curte, spuse pe dată Wataru, oprindu-se pentru a-i spune şi ei despre mânzul negru din grajd.

Deşi era soția prietenului său, Kiyomori se fâstâci şi fu cuprins de stânjeneală. Dându-şi seama de roşeața care îi cuprinsese obrajii, îşi reluă

nesigur drumul spre Strada Irişilor, acum învăluită în întuneric. Chipul Kesei-Gozen îl bântuia. Era posibil ca o femeie atât de frumoasă să existe cu adevărat? Imaginea ei îi plutea în fața ochilor, în timp ce îşi continua drumul. O nouă stea înflorise pentru el în cerurile de primăvară de deasupra... Apoi, deodată, un braț se încolăci în jurul lui şi îl înşfăcă în tăcere. Un tâlhar de drumul mare! Oamenii vorbeau despre atacuri care avuseseră loc noaptea la această intersecție! Mâna lui Kiyomori lunecă spre sabie.

— Nu te înspăimânta, Heita. Vino cu mine în casa pe care am vizitat-o cu câteva nopți în urmă.

Un râs abia auzit răsună în urechea lui Kiyomori. Era Morito. Lui Kiyomori îi veni greu să-şi creadă urechilor. Ce căuta Morito în acest cartier părăsit din Kyoto, cu fața acoperită, ca un bandit?

— Nu-i aşa că o să vii în casa aia de pe Drumul al Şaselea? stărui Morito.

Gândurile lui Kiyomori se bucurară de propunere, dar o neîncredere bruscă în acest băiat îl făcu să dea înapoi.

— Haide, te-am văzut în seara asta cum te duceai spre casa lui Wataru şi te-am urmărit, adăugă Morito, conducându-l.

Suspiciunile se potoliră, iar Kiyomori îl urmă, atras de puterea de convingere a lui Morito, şi în curând simți că norocul i-a ieşit în cale.

În casa de plăcere de lângă palat, băură teribil de mult şi chefuiră întocmai cum făcuseră în cealaltă noapte. Când, în sfârşit, rămase singur cu una dintre femei, Kiyomori, ceva mai curajos decât cu ocazia vizitei anterioare, îndrăzni să întrebe:

— Unde este prietenul meu? Unde doarme?

Femeia chicoti.

— Nu îşi petrece niciodată nopțile aici.

— Şi atunci, s-a dus acasă?

Femeia părea somnoroasă şi prea obosită să răspundă.

— Întotdeauna face aşa. De unde ar trebui să ştiu eu ce face? murmură ea, încolăcindu-şi brațele în jurul gâtului lui Kiyomori.

Acesta se zbătu să se elibereze.

— Plec şi eu! Flăcăul ăsta, Morito, îmi joacă o festă!

Părăsi şi el casa, dar fantoma delicată din Strada Irişilor nu îl mai urmă.

În ziua care urmă, Morito nu se prezentă la datorie la Gărzi. Faptul se repetă în următoarele câteva zile, iar Kiyomori se tot gândi la asta. Acum, când sosea la palat, Wataru, soțul Kesei-Gozen, îl saluta întotdeauna primul de câte ori se întâlneau pe coridoare, cu o privire care îi dezvăluia fericirea.

La poarta servitorilor Casei Nakamikado, pe Drumul al Şaselea, un grup de vânzătoare ambulante, cărând pe cap coşuri şi cutii pline cu panglici de mătase, flori şi prăjituri se uitau spre clădire, în timp ce râdeau şi pălăvrăgeau zgomotos.

— Nu vrem nimic, nimic astăzi, muieruştelor!

— Veniți, cumpărați nişte prăjituri pentru Festivalul din mai!

— Suntem prea ocupați cu pregătirile pentru sărbătoarea din seara asta. Suntem năuciți de atâta muncă. Veniți seara, seara...

— Proştilor! Sclavi ordinari! îi batjocoreau vânzătoarele.

Un intendent apăru brusc la o uşă, zbierând ocări spre servitorii de ranguri inferioare:

— Ia priviți încoace! Lăsați flecăreala cu femeile alea! Cine are sarcina băii pe ziua de azi? Doamna e nerăbdătoare. Aburul nu este îndeajuns de fierbinte!

Auzind acest strigăt, doi servitori se desprinseră de grup şi alergară spre aripa din Soare-Răsare. Focul pentru baie se transformase în cenuşă. Repede-repede, începură să se mişte, adunând rămurele şi snopi de nuiele pentru a aprinde focul.

Una dintre servitoarele lui Yasuko apăru pe verandă; strâmbând din nas şi clipind din cauza fumului, se răsti la ei:

— Ce faceți voi acolo? Sclavi netrebnici, şi dacă doamna mea o să răcească?

Baia, cu tavanul ei jos şi podeaua în formă de grilaj, era destul de întunecată. Trupurile goale ale celor două femei străluceau prin abur, îmbibate în transpirație.

— Ruriko, ce sâni mici şi frumoşi – ca două cireşe mititele!

— Mă faci să roşesc, mătuşă, nu te mai uita aşa la mine.

— Nu m-am putut abține să mă gândesc la zilele în care pielea mea era frumoasă ca a ta, spuse Yasuko.

— Dar eşti atât de încântătoare, chiar şi acum.

— Chiar aşa? întrebă Yasuko, uitându-se îndelung la propriii ei sâni.

Cuvintele lui Ruriko nu erau simple complimente, dar Yasuko îşi prinse sânii în palme şi simți că şi-au pierdut fermitatea. Sfârcurile erau întunecate la culoare, ca sâmburii de caisă. Născuse patru fii şi îşi dădu seama că izvoarele tinereții ei se uscau. Rămase cu privirea ațintită asupra cicatricilor

mici şi albe de pe un sân, acolo unde o muşcase Kiyomori într-o răbufnire, pe când avea doi sau trei ani.

Fu cuprinsă brusc de furie cu gândul la Kiyomori, care o izbise atât de crud – şi cu un slujitor de faţă! Oare nu supsese el odată din aceşti sâni? Aşa se cuvenea ca un fiu să-şi trateze mama? Dacă aşa stăteau lucrurile, cât era de neîndestulător statutul de mamă! El părea să creadă că a crescut şi a devenit bărbat fără îngrijirile ei! Ranchiuna o cuprinse pe Yasuko în timp ce stătea acolo, nemişcată, cu degetele în jurul sânilor.

Ruriko ieşi curând din baie. Era nepoata stăpânei case. După tradiţie, fetele se măritau până la 13-14 ani, dar Ruriko, care părea mai în vârstă decât cei şaisprezece ani pe care îi avea, nu era nici măcar logodită. Se zvonea că tatăl ei, Fujiwara Tamenari, guvernator al unei provincii, era prea ocupat cu îndatoririle lui pentru a aranja o căsătorie. De asemenea, se spunea că ignorase frecvent ordinele guvernului central, iar la cererea Ministrului de Stânga, o rudă care îl considera periculos pe vărul ei nesupus primise o funcţie îndepărtată.

Ruriko însăşi părea nepăsătoare în privinţa statutului ei de femeie necăsătorită şi arăta ca şi cum zilele i se perindă într-un mod destul de plăcut. Din clipa în care sosise Yasuko şi pusese stăpânire pe apartamentele din aripa de Soare-Răsare, Ruriko îşi petrecea cea mai mare parte din timp acolo, lăsându-şi neocupate propriile camere din aripa de Soare-Apune. Rămânea adeseori acolo sau făcea baie împreună cu Yasuko, care îşi petrecea vremea bârfind împreună cu tânăra fată, iniţiind-o în folosirea cosmeticelor, dezvăluindu-i propriile ei păreri referitoare la aventurile amoroase şi instruind-o despre tainele alegerii bărbaţilor. În curând, Ruriko începu să o admire pe femeia mai matură şi o îndrăgi cu adevărat.

Stăpânul casei era un domn Iyenari, un aristocrat bun la suflet, de cincizeci şi ceva de ani, care îşi lăsase funcţia pe care o avusese în guvern şi acum trăia doar pentru ce voia el: luptele de cocoşi. Neavând copii, se gândise să o adopte pe Ruriko, nepoata soţiei lui, dar o situaţie cât se poate de derutantă se crease în februarie: sosirea neaşteptată a lui Yasuko. El o tot întrebase despre planurile ei de plecare, dar lui Yasuko nici prin minte nu-i trecea să se întoarcă la Imadegawa. Făcuse apel la sentimentele ei materne, amintindu-i de cei patru copii pe care îi avea, dar, din câte se părea, lui Yasuko nu-i păsa de ei nici cât negru sub unghie. Pentru a-i scădea încrederea în sine, el făcuse aluzie la faptul că, deşi arăta încântător la 38 de ani, nu putea avea nici o speranţă să se recăsătorească. Dar Yasuko rămăsese surdă la astfel de insinuări şi continuă să se poarte de parcă s-ar fi întors

definitiv în casa părinților ei. Luă în stăpânire cele mai bune camere din casă, comandă să i se pregătească băi dimineața, petrecu ore interminabile făcându-şi toaleta în fiecare seară şi începu să-şi trăiască visurile gândind la viața unei doamne de obârşie nobilă.

Nu se dădea niciodată înapoi să se folosească de trăsuri ori de câte ori dorea, le dădea porunci servitorilor după toane, în timp ce ei bârfeau cu şiretenie în apartamentele lor despre bărbații ciudați care îi vizitau noaptea apartamentele. Dacă Iyenari era atât de lipsit de tact încât să se arate nemulțumit de cum se poartă, Yasuko izbucnea într-o criză de furie, obligându-l să îşi retragă cuvintele, şi adopta aerele trufaşe ale unei amante regale, nelăsându-l pe Iyenari să uite nici o clipă de faptul că ea a fost odată favorita răposatului Împărat şi poruncindu-i cu aroganță să-şi țină gura.

Iyenari se săturase de astfel de toane. Încetase să-i amintească lui Yasuko de trecut, când ea avea vârsta lui Ruriko iar el aranjase legătura dintre ea şi Împăratul îndrăgostit, pentru că ea ținea minte prea bine că, la rândul lui, monarhul îi oferise lui Iyenari un rang la Curte, îl răsplătise generos adăugându-i mai mult pământ la moşie şi îl răsfățase cu multe alte daruri generoase. Yasuko trata de mult timp averea lui Iyenari de parcă ar fi fost în parte a ei şi, chiar şi după căsătoria cu Tadamori, venea adeseori la Nakamikado, să pretindă tot ce-i trecea prin cap.

O nenorocire ieşită din propria lui mână se întorsese să îl urgisească pe Iyenari. În ultima vreme, palatul lui, un lăcaş al plăcerilor, devenise un loc trist. Pe de altă parte, Yasuko era plină de veselie, în timp ce un şir nesfârşit de vizitatori veneau să o vadă în aripa de Soare-Răsare, stăteau să joace zaruri, să ardă tămâie şi să cânte la diverse instrumente muzicale. Chiar şi vechiul partener de lupte de cocoşi al lui Iyenari îl părăsise pentru Yasuko şi era acum unul dintre companionii ei intimi.

Casa lui Iyenari, precum toate reşedințele la modă ale altor aristocrați, era o clădire spațioasă, cu o aripă de Soare-Răsare şi cu una de Soare-Apune. O galerie lungă, acoperită, care se întindea pe toată lungimea clădirii principale, legând cele două aripi, din care ieşeau coridoare cu acoperişuri, proiectate în unghiuri drepte, iar acestea formau laturile unei curți interioare. Pavilioane închise, elegante, la capătul coridoarelor, ofereau o privelişte largă asupra curții şi asupra peisajului ei în miniatură, alcătuit dintr-o insulă, un lac şi un şuvoi de apă curgătoare.

Influența lui Yasuko asupra lui Ruriko îl deranja pe Iyenari, pentru că, acum, tânăra fata era sclava absolută a farmecelor femeii mai în vârstă şi îşi petrecea tot timpul în aripa din Soare-Răsare – la o anumită distanță de

apartamentele familiei, aflate în colțul opus al curții. Iyenari o avertiza fără încetare pe Ruriko să nu rămână prea mult acolo, spunându-i că din asemenea vizite nu putea ieşi nimic bun. Dar autoritatea lui în propria lui casă se prăbuşise. Le-a ordonat servitorilor să o supravegheze pe Ruriko, dar era în zadar; acum, ei îi ştiau de frică lui Yasuko.

Aşadar, din acest motiv se ofilise chiar şi luptătorul Tadamori, cel neînfricat încă din tinerețe, se gândea Iyenari strâmbând din nas. De aceea, Tadamori fusese declarat un excentric; şi aceasta era moştenirea îndoielnică pe care i-o lăsase prin testament răposatul Împărat. Iyenari se pomeni că încărunțeşte în scurtul răstimp de două luni şi se minună de Tadamori, care îndurase această povară timp de douăzeci de ani.

Ruriko dormise încă o noapte în aripa de Soare-Răsare, iar Iyenari nu mai putea de furie neputincioasă. De-abia terminase să aranjeze nişte irişi într-o vază, aşezase un coif împodobit cu glicină pe un suport de coifuri, adusese nişte vin de crin de pădure şi aranjase paharele pentru un toast cu ocazia Festivalului de mai, apoi trimisese un servitor să i-o aducă pe Ruriko. Acesta se întorsese doar cu vestea că ea şi Yasuko erau în baie – de o bună bucată de vreme.

El se întoarse acuzator spre soția lui şi se plânse:

— O să vezi ce o să se întâmple cu ea într-una dintre zilele astea. Vom avea în casă o nouă Yasuko, ține minte ce spun!

Dar priveliştea cerurilor albastre şi lumina strălucitoare a soarelui îl făcură destul de repede să-şi regrete supărarea.

— Ah, hai să uităm de toate astea, azi e cinci mai, exclamă el. Adu-mi veşmintele de curtean; a cam sosit timpul să pornesc într-acolo, spuse el, deşi cuvintele îi fură însoțite de o ridicare în picioare destul de leneşă.

Azi era ziua curselor de la Kamo. La ora asta, padocurile erau mai mult ca sigur ticsite de mulțimile forfotitoare. Ca şi în anii precedenți, Iyenari era printre cei ce se îngrijeau de festivitățile care urmau după curse. Se jucă puțin cu gândul de a se preface bolnav, se răzgândi, îşi puse hainele de ceremonie şi îşi aşeză coiful pe cap împodobit cu flori. În timp ce soția îi lega şireturile sub bărbie, îi dădu câteva porunci unui servitor:

— Scoate trăsura – pe aceea nouă, ai grijă!

Mesagerul se grăbi spre apartamentele slugilor, dar reveni cu vestea că doamnele plecaseră cu foarte puțin timp în urmă, în trăsura cea nouă şi elegantă!

— Idioatele! răcni Iyenari la cel care îi adusese ştirea.

Cine le permisese să ia trăsura cea nouă? Fără să-l anunțe măcar cu un cuvânt! Ruriko ar fi trebuit să aibă mai multă minte! Chiar şi tânăra femeie părea să-şi fi pierdut tot respectul față de unchiul şi de mătuşa ei! Era posibil ca până şi ea să fi fost prinsă în mrejele afecțiunii prefăcute a unei femei care nu făcea decât să locuiască la ei?

Iyenari era deopotrivă furios şi plin de autocompătimire. Nu putea face acum nimic altceva decât să ia trăsura cea veche. Îşi ascunse chipul nefericit pe după obloanele ei, în timp ce ieşea pe poarta principală.

În curând, în depărtare, pe după norii de praf, zări mulțimile care se îmbulzeau de-a lungul albiei râului Kamo. Printre frunzele fragede şi tinere ale copacilor, zări sclipirea steagurilor roşii şi albe, freamătul fanioanelor multicolore, buchetele de flori ale „arborelui sacru“ legate de stâlpul de pornire; apoi, treptat, îi apăru în față intrarea în hipodrom, năpădită de valuri de oameni.

Trăsura lui era prinsă acum într-o încâlceală de vehicule. Cine ar fi crezut că sunt atât de multe? Nu-şi dăduse seama până acum că în capitală putea fi atâta lume amestecată. Uimitor! Deodată, se ridică în capul oaselor, înjurând în gura mare, de unul singur. Acolo era propria lui trăsură nouă care îi trecea prin față, cu o ploaie de bice. O înjura crunt pe iapa aia – baborniță pe care nimeni nu reuşea s-o stăpânească!

Ceremonia care anunța participanții la cursă se încheiase. Din loja regală, Împăratul Sutoku, în vârstă de 19 ani, cu soția lui din clanul Fujiwara alături, se uita în jur zâmbind. Şi fostul Împărat Toba era acolo, înconjurat de doamne de la curte şi de alți participanți care rămăseseră prin preajmă în timpul ceremoniei de deschidere. În timp ce îşi ocupau locurile, un zumzet entuziasmat crescu din ce în ce mai mult, în timp ce lumea schimba comentarii însuflețite despre jochei şi cai.

Terenurile erau împânzite de numeroase corturi pentru îngrijitori, pentru muzicienii din trupă şi pentru medicii însărcinați să intervină în cazul accidentelor obişnuite.

Fiecare frunză a copacilor Sanctuarului din Kamo, aflat în apropiere, scânteia în bătaia soarelui. Muzica orchestrei plutea, adusă de vânt, pe deasupra capetelor mulțimii. Pe peluza verde din apropierea padocului, împodobită de un steag care flutura, caii de curse, nerăbdători, îi aduceau pe îngrijitori în pragul disperării. Din când în când, un vuiet lung de râsete cuprindea şirurile de spectatori atunci când un armăsar voinic, în pofida

zăbalei dintre dinți, îşi trântea la pământ îngrijitorul. Sau când un mânz, încercat pentru a vedea cum se mişcă, se oprise cu picioarele înfipte în loc şi îşi făcuse nevoile în fața pavilionului imperial. În loja regală, Împăratul şi cel pe care îl urmase zâmbiră amuzați, în timp ce şirurile împodobite cu flori ale nobililor răsunară de hohote de râs. Aici, în funcție de rang, ostentația şi eleganța Curții şi a Palatului erau afişate în pălăriile de diverse forme şi în hainele de culoarea curcubeului. Curtenii mai tineri afişau moda fețelor uşor pudrate, a sprâncenelor vopsite şi a obrajilor fardați şi răspândeau mireasma parfumurilor rare pe care le purtau în mâneci. Într-unul dintre pavilioane, curtenii cu coifuri împodobite cu glicină ofereau privirii o explozie purpurie, îmbălsămând aerul cu parfumul florilor.

Aceasta era ziua curselor de pe Kamo; mai mult, era un concurs al modei şi al extravaganței, în care Curtea şi Palatul căutau să se întreacă între ele. Şi, deşi un privitor superficial n-ar fi observat, acesta era câmpul de luptă al rivalității dintre Împărat şi monarhul care abdicase. Deşi ocupau aceeaşi lojă, tatăl şi fiul îşi vorbeau rareori. Înstrăinarea lor dura de mulți ani, iar prăpastia se adâncise odată cu trecerea timpului. În spatele răcirii relațiilor dintre ei stătea o poveste rea.

Împăratul Sutoku era primul fiu al fostului monarh Toba şi al consoartei sale, Fujiwara Shoko, care fusese doamnă de onoare la Palatul Mănăstire în perioada în care Shirakawa abdicase şi se călugărise. Atențiile fostului Împărat Shirakawa față de tânăra Shoko erau atât de înflăcărate, încât printre curteni se zvonea că devotamentul monarhului, celebru pentru viața sa amoroasă, era mai mult decât părintesc. Shoko, aleasă după câțiva ani pentru a deveni concubina Împăratului Toba, a fost în curând ridicată la rangul de soție, de Împărătească. Nedorind să îşi întrerupă relațiile cu Shoko nici măcar după ce ea a devenit soția fiului său, fostul Împărat Shirakawa a continuat s-o viziteze în secret. Tânărul Împărat Toba a ignorat această intrigă până când Împărăteasa lui i-a dat naştere Prințului Coroanei. Abia atunci s-a auzit un zvon fugar la Curte, cum că Împăratul a fost destul de nepăsător față de primele țipete ale copilului nou-născut, convins fiind că pruncul nu era al lui, ci al tatălui său.

Comportamentul potrivnic naturii şi trădarea fostului Împărat au otrăvit tinerețea lui Toba, lăsând în urmă o rană care nu contenea să sângereze, şi purtarea amară față de fiul său Sutoku, care domnea acum, a generat ranchiune şi învinuiri reciproce, care amenințau să se transforme într-un conflict deschis între conducătorii celor două guverne. Şi totuşi, cu câtă civilizație era mascat azi, în eleganța parfumată a curselor din Kamo! Cine

ar fi putut crede că aceste şiruri împodobite cu flori, aceste siluete pudrate, efeminate, absorbite în căutarea plăcerilor, erau viitoarele victime în teribilul război care îi aştepta?

— Vedeți cum zâmbeşte Maiestatea Sa!

— Acum, Împăratul se ridică în picioare. Se uită cu atâta interes!

Acestea erau vorbele pe care le schimbau curtenii, ai căror ochi erau ațințiți asupra hipodromului, dar a căror vedere se tot muta între cei doi suverani, neuitând nici o clipă de ura amară strânsă în inimile celor doi.

O competiție a urmat-o pe alta, până la prânz. Praful se ridica la înălțime, deasupra hipodromului înfierbântat.

— Pari tulburat, Wataru. Ce-ai pățit? îl întrebă Kiyomori pe prietenul său, pe care îl găsi lenevind într-o latură a pavilionului luptătorilor.

Mânzul negru de patru ani, cu patru pete albe, în care Wataru îşi pusese atâtea speranțe, nu era pe listă. Surprins de aceasta, Kiyomori aşteptase până la începerea curselor pentru a vâna ocazia de a vorbi cu Wataru, care se făcu mic în fața întrebărilor lui şi răspunse moale:

— Azi dimineață, pe când era încă întuneric, am făcut greşeala de a scoate mânzul cel negru din grajdurile de aici şi de a trage o tură cu el... A fost soarta – ghinion pur şi simplu.

— Ce s-a întâmplat?

— Tâmplarii care au fost ieri pe aici să construiască chioşcurile au scăpat, se vede treaba, câteva cuie, pentru că mânzul a călcat pe unul şi i s-a înfipt în copita piciorului drept din spate. Aş fi vrut să fiu eu cel rănit.

— Hmm, fu singurul răspuns al lui Kiyomori, în timp ce superstițiile jocheilor îi trecură repede prin minte.

Wataru ar fi țipat din nou la el. Dar următoarele cuvinte ale lui Kiyomori fură nemăsurat de încurajatoare pentru Wataru:

— Nu îți pierde încrederea, Wataru. Vor fi şi alte curse la care poate participa. Gândeşte-te la Ninna-ji din toamna asta. E îndeajuns de bun încât să învingă oriunde. De ce să îl grăbeşti?

— Ăăă... o să îl înscriu în toamna asta! exclamă Wataru, iar Kiyomori începu să chicotească.

— De ce îți pare atât de rău? Ai pariat mult pe mânzul ăsta?

— Nu, simplă încăpățânare. Toată lumea a stăruit că mânzul ăsta îmi va aduce ghinion.

— L-ai trecut prin „ritualul biciului“? se interesă Kiyomori.

— „Ritualul biciului“? Nu sunt de acord cu aşa ceva! Simple superstiții! De ce se aşteaptă călăreții ăştia care cheamă preoți să le mormăie

incantații pe deasupra biciului să câştige? Am crezut că le voi deschide ochii.

În timp ce Wataru vorbea, privirile lui Kiyomori începură să se plimbe prin mulțime. În bătaia tobelor, doi cai şi călăreții lor porniră la goană de la stâlpul de pornire, într-un val de praf, dar el nu se uita la ei. Privirea lui lunecă până la capetele adunate în pavilionul principal. În mulțimea de bărbați şi femei, o observă pe mama lui. Printre toate femeile acelea elegant îmbrăcate, mama lui ieşea în evidență, frumoasă de-ți tăia răsuflarea, în hainele ei minunate.

Ochii mulțimii erau fixați asupra pistei de curse, dar privirea mamei lui se îndreptă spre el. Ochii li se întâlniră. Ea îi făcu un semn cu privirea, dar Kiyomori îi răspunse fixând-o glacial. Ea continuă să zâmbească, alintându-se şi stăruind, de parcă ar fi fost amuzată de un copil bosumflat, apoi se întoarse să schimbe câteva vorbe cu Ruriko, care stătea lângă ea. În acelaşi timp, un ropot de tobe se auzi de la stâlpul de sosire, unde un steag purpuriu flutură pentru a da semn că victoria din acea zi aparținea cailor Palatului. Un cor de voci izbucni într-un cântec de triumf, care se înălță şi se întinse în jurul pavilionului fostului Împărat.

Wataru bombăni câteva cuvinte şi se depărtă. Kiyomori se întoarse şi el să plece. Îşi croi drum prin mulțime, în direcția învingătorilor. Ochii lui Yasuko, întocmai ca undița unui pescar, păreau să îl atragă din ce în ce mai aproape de ea. În timp ce se apropia, ochii ei îl întrebară:

— Ai venit, în sfârşit?

În timp ce îşi făcea drum spre mama lui, Kiyomori nu simțea decât ură pentru ea. Toată dușmănia şi furia se adunară în privirea pe care i-o aruncă în timp ce se apropia de pavilionul în care era aşezată ea. Când deveni conştient de nenumăratele femei din jurul lui, se simți brusc stânjenit; valuri de roşeață îi cuprinseră obrajii şi urechile lui mari.

— Copil caraghios, râse Yasuko, băgând de seamă sfiala băiatului. De ce te-ai fâstâcit aşa? Până la urmă, nu sunt eu mama ta? Vino încoace, la mine.

În vocea ei erau toate acele accente ale iubirii pe care numai o mamă ştie cum să le folosească. Dar nu mama lui era aceea care îl făcuse să roşească. Pentru el, ea nu era o femeie, ci întruparea frumuseții – o frumusețe pe care o detesta şi pe care, totuşi, o aprecia mai presus de orice. Simțindu-se de parcă s-ar fi aruncat peste o barieră invizibilă, Kiyomori se apropie de ea. Nu era nici straniu, nici nenatural să fie atât de aproape de ea, în acest fel, îşi spuse el, dar privirea lui se îndepărtă vag, de parcă ar fi căutat să se ferească de ochii ațintiți asupra lui.

Yasuko îi observă tulburarea şi înţelese repede că Ruriko era pricina stânjenelii lui. Ea aruncă o privire pe furiş spre unul, apoi spre celălalt, iar după aceea, întorcându-se spre Ruriko, îi şopti:

— El e fiul meu, Heita Kiyomori, despre care ţi-am vorbit într-o zi.

Apoi îi spuse lui Kiyomori:

— Când aveai trei sau patru ani, te-am luat în vizită la familia Nakamikado, cu care acum locuieşte Ruriko.

În ciuda eforturilor pe care le făcea Yasuko pentru a-l linişti, Kiyomori rămase tăcut. Bătăile intense ale inimii îl făcură să se îmbujoreze şi mai tare. Ruriko observă acest lucru şi obrajii ei deveniră purpurii. Pleoapele îi fluturară şi i se lăsară în jos, de parcă privirea ei ar fi avut de înfruntat o strălucire orbitoare, iar un suspin îi scăpă de pe buze.

Kiyomori fu învăluit de o senzaţie binecunoscută, ameţitoare, în timp ce stătea lângă mama lui. (Frumoasă şi înşelătoare, aşa era!) Simţi dorinţa de a o lua la întrebări încă o dată. Era fiul unui împărat sau al unui preot desfrânat? Durerea neîndurătoare provocată de desfrâul ei părea că îl îmboldeşte să caute un răspuns. Pentru el, ea părea acum mai mânjită decât toate târfele ieftine şi decât toate curtezanele din capitală.

Într-o perioadă a relaţiilor obscen de lipsite de restricţii dintre sexe, Kiyomori îşi dădu seama că îi pretinde mamei lui o puritate pe care nu avea nici un motiv s-o ceară. Şi totuşi, în calitatea ei de copil al ei, de fiu al ei, şi-ar fi dorit să creadă că era cea mai pură dintre femei, cea mai nobilă, arhetipul însuşi al dragostei. Din anii aceia ai prunciei în care supsese de la sânul ei, o privise cu veneraţie, ca pe un ideal – mama lui; de-a lungul copilăriei, această imagine nu se schimbase, până când, o dată cu dezvăluirea lui Morito, ea se transformase într-o bucată murdară de carne. Profund revoltat, Kiyomori simţea că desfrâul ei este şi al lui; până atunci, se simţise fericit la gândul că are în vene sângele lui Tadamori al familiei Heiké şi al unei mame respectabile; acum, însă, nu simţea decât o profundă silă de sine.

În noaptea în care îl întâlnise pe Morito şi aflase despre trecutul mamei lui, Kiyomori, cuprins de furie şi de disperare, îşi azvârlise tinereţea şi inocenţa unei prostituate. Disprețul față de mama lui era cel pe care acum îl simţea şi faţă de sine însuşi. Îşi detesta propria carne şi propriul sânge. Singurul lucru care îl reţinea de la o viaţă de desfrâu şi pierzanie era Tadamori, acest om care nu era tatăl lui adevărat, Saşiul, de a cărui mare dragoste şi înţelegere nu şi-ar fi îngăduit să îşi bată joc. Numai dragostea lui Tadamori l-a făcut pe Kiyomori să jure că va fi un fiu demn şi că îşi va stăpâni pasiunile fără margini.

Imaginea mamei lui era de ajuns pentru a-l face pe Kiyomori să uite de hotărârile lui. Se întrebă dacă sângele ăsta clocotitor era tot ce moştenise de la ea.

Yasuko era dezamăgită şi furioasă. Kiyomori nu dădea nici un semn că s-ar fi înmuiat în privința ei. Se aşteptase să fi venit la ea cu lacrimi în ochi. De asemenea, era sâcâită de indiferența lui față de Ruriko şi de atenția lui, prea fățişă, la tot ce era în jur.

— Heita, ce te face să te codeşti aşa? Ți-e teamă că va afla Tadamori? întrebă ea în cele din urmă.

— Da. Tatăl meu e aici şi mi-e teamă că ne va vedea.

— Are vreo importanță? Deşi Tadamori şi cu mine am divorțat, eşti încă fiul meu, nu-i aşa? Ştiu cât de singuri şi de nefericiți sunteți tu şi frații tăi mai mici fără mine.

— Nu! izbucni brusc Kiyomori. Frații mei, caii din grajd şi toți ceilalți se simt bine şi sunt bucuroşi. Nimeni nu vorbeşte niciodată despre tine!

Yasuko izbucni repede în râs, să mascheze schimbarea care îi apăruse pe față, şi, dintr-un motiv pe care Kiyomori nu izbuti să-l descopere, îl înşfăcă de încheietura mâinii şi se agăță de el.

— Şi tu... tu nu ți-ai dorit să mă vezi niciodată?

Kiyomori începu să se zbată.

— Dă-mi drumul. Tatăl meu se uită spre noi. Ne vede. Dă-mi drumul!

— Heita! exclamă Yasuko, oferindu-i un zâmbet larg. Tadamori nu este tatăl tău, dar eu sunt mama ta adevărată. Ce te face să îl părtineşti pe el? Trebuie să vii să mă vizitezi, Heita, tânjesc să te văd adeseori. Şi Ruriko va fi o companie adecvată pentru tine.

Kiyomori continuă să se lupte pentru a-şi elibera încheietura, sigur că tatăl lui îl văzuse până acum.

Dincolo de învălmăşeala mulțimilor şi de praful care se cobora deasupra hipodromului, lumina soarelui pălea, vestind sfârşitul curselor şi al unei zile lungi. Împăratul şi fostul monarh îşi părăsiră pavilionul, urmați de suitele lor, şi îşi îndreptară paşii spre Sanctuarul Kamo unde, acompaniați de muzică sacră, preoții oficiară ritualurile purificării. Încă o dată, adunarea se întoarse în pavilion, să ridice paharul în cinstea învingătorilor şi să-i vadă pe jochei primind felicitările regale.

Prezentarea oficială a trofeelor avea loc toamna, în cadrul unui banchet de la Curte, când învingătorii îşi primeau darurile cuvenite: lingouri de aur, baloți de mătase şi parfumuri rare. În timpul petrecerii care dura toată noaptea, atât războinicii, cât şi curtenii beau fără oprelişti din vinul oferit din

belşug. Atât învingătorul cât şi înfrântul cântau şi dansau cot la cot. Victoria era începutul înfrângerii, înfrângerea era punctul de pornire al victoriei. Aceasta era legea naturii, Roata mereu schimbătoare a Vieții din religia budistă. Pentru curtenii îmbujorați de vin, viața era plăcere, iar plăcerea era viață. Ce conta victoria sau înfrângerea? Oare clanul Fujiwara nu prosperase timp de trei sute de ani, şi oare nu fuseseră ale lor victoriile din ce în ce mai mari, de atâtea generații?

Ziua curselor de la râul Kamo era doar un interludiu în interminabila căutare a plăcerilor. Pe deasupra cireşilor cu frunziş des, răsări luna. Careta Împăratului şi trăsura fostului Împărat se îndepărtară de hipodrom, urmate de trăsurile curtenilor şi ale demnitarilor.

Tadamori plecă târziu de la Palat în acea seară, bine-dispus, pentru că fostul Împărat fusese într-o dispoziție strălucită pe durata întregii zile. De obicei, Mokunosuké venea să îşi întâmpine stăpânul, aducându-i calul, dar în această seară, Tadamori îl găsi pe Kiyomori aşteptându-l la Casa Gărzilor.

— Unde e Mokunosuké? întrebă el.

— A venit până aici în seara asta, dar l-am trimis acasă şi i-am spus că o să te aştept eu, răspunse Kiyomori.

În timp ce urca în şa, Tadamori observă:

— Aşadar, m-ai aşteptat pe mine. Pari obosit, Heita.

Kiyomori înşfăcă hățurile din față şi ridică privirea spre tatăl său, în lumina stelelor. Să-i spună sau să nu-i spună? Trebuia să vorbească, deşi ştia că mărturisirea putea să-l doară. Îl trimisese pe Mokunosuké acasă şi aşteptase această ocazie de a fi singur cu părintele lui. Dacă Tadamori nu îl văzuse în această după-amiază, ar fi fost cel mai bine să nu îi spună nimic, îşi zise el. Şi totuşi, era sigur că tatăl său îl văzuse, chiar şi de la distanța aceea. El nu va deschide niciodată discuția, pentru că avea obiceiul să-şi țină singurătatea şi durerile pentru sine. De ce să lase o umbră să se aşeze iar peste tatăl lui? Reflectând astfel, Kiyomori descoperi că armăsarul îl condusese până aproape de Imadegawa şi se hotărî în cele din urmă să vorbească.

— Tată, ştiai că mama a fost la curse?

— Aşa mi s-a părut şi mie.

— Nu mi-am dorit cu adevărat să o revăd, dar m-a chemat şi a trebuit să mă duc la ea până la urmă.

— Te-ai dus? întrebă Tadamori, îngustându-şi ochii şi privindu-şi atent fiul.

Nu părea nemulțumit, de aceea Kiyomori continuă, pe jumătate cerându-şi scuze:

— Arăta la fel de tânără ca întotdeauna, aranjată ca o virgină a altarului sau ca o doamnă de la Curte. Dar nu am avut lacrimi pentru ea. Nu am simțit că ea ar fi mama mea.

— Îmi pare rău să aud asta, Heita, veni răspunsul liniştit al lui Tadamori.

— De ce, Tată?

— Nu există nimic mai demn de milă decât un copil fără mamă, Heita. Faptul că ar trebui să o vizitezi şi, totuşi, tu te sileşti să te dezici de ea ca mamă, este cât se poate de crud.

— Sunt fiul *tău*. Pot să mă descurc fără mamă! exclamă Kiyomori înflăcărat.

Silueta de pe cal clătină din cap.

— Greşeşti, Heita. Dacă cineva ți-a împietrit inima, este greşeala mea, pentru că mi-am lăsat copiii să asiste la certurile noastre neîncetate, dintr-un cămin lipsit de dragoste. Eu am fost acela care a făcut-o pe mama să apară într-o lumină proastă înaintea ta. A fost vina mea. E nefiresc ca un fiu să nutrească sentimentele pe care le încerci tu. Fii sincer, Heita, dacă vrei să-ți vezi mama, du-te şi viziteaz-o.

— Cum poate femeia aia să fie mama mea? I-a fost necredincioasă soțului ei, nu îşi iubeşte copiii şi nu se gândeşte la nimic altceva, decât să-şi satisfacă toanele! protestă Kiyomori.

— Nu ai voie să vorbeşti despre ea aşa cum am fost eu înclinat să o fac, Heita. Nu ai nici un motiv să spui asemenea lucruri despre ea. Tu şi cu ea veți rămâne mamă şi fiu pentru totdeauna. Iubirea este aceea care iartă totul, iar iubirea adevărată vă va aduce din nou împreună, cu siguranță.

Kiyomori nu răspunse. Nu îl putea înțelege. Oare pentru că tatăl lui era prea profund, sau pentru că el însuşi era prea tânăr pentru a putea înțelege?

Când ajunseră acasă, Mokunosuké, Heiroku şi toate celelalte slugi îi întâmpinară la poartă. Luminile se aprinseră prin grădina neîngrijită şi pe veranda de lemn, modestă dar curată, a casei. Această viață simplă, armonioasă şi ordonată nu existase pentru ei până acum trei luni. Kiyomori se întrebă ce motiv ar fi avut să regrete plecarea mamei lui. Acum, nu mai exista loc pentru singurătate, de ce nu voia tatăl său să creadă asta?

Capitolul IV
O doamnă sub clar de lună

În acel an, la jumătatea lunii august, Wataru al familiei Genji invită vreo zece dintre prietenii lui cei mai apropiați să împartă cu el un vas mare cu vin şi să admire din grădina lui frumusețea lunii. Şi totuşi, prietenii ştiau că invitația are un alt motiv. Toamna, Împăratul şi fostul Împărat plecau într-un pelerinaj la Templul Ninna-ji. Acolo urmau să participe la curse, care se țineau pe un teren al templului. Data oficială a acestui eveniment fusese deja anunțată – 23 septembrie – iar Gărzile ştiau că Wataru aştepta cu nerăbdare ocazia de a-şi arăta îndemânarea – al lui şi al mânzului negru de patru ani, cel cu petele albe.

— Ne-a chemat să bem pentru succesul lui, îşi spuseră prietenii lui Wataru unul altuia. Unul dintre ei adăugă în glumă:

— Îi e teamă să nu pară zgârcit, pentru că obiceiul călăreților este să dea o petrecere mare pentru rude şi prieteni, după săvârşirea „ritualului biciului“. Wataru nu are pic de cinste față de preoții ăştia. Îşi bate joc de aceşti „sfinți Buda“, după cum îi numeşte, şi spune că nu are nevoie de ajutorul lor. Astfel, în loc de rugăciuni, incantații şi un banchet mare, el o numeşte „petrecere de admirat luna“.

Vorba fu întâmpinată cu hohote lungi de râs.

O altă Gardă spuse:

— Auziți, ştiți ce simte față de tânăra lui soție, Kesa-Gozen, care a slujit odinioară la Curte. E atât de îndrăgostit de ea, că până şi atunci când e în tura de noapte, gândurile lui sunt acasă. O dată i-am cerut s-o vedem, el n-a făcut decât să zâmbească şi să spună că ea e „iubirea lui secretă“, că nimeni nu trebuie s-o vadă şi aşa mai departe. Cred că vrea să ne-o prezinte în această seară.

Vorbind astfel şi glumind între ei, musafirii ajunseră la casa lui Wataru, unde poarta stătea deschisă pentru a-i întâmpina cu drag pe oaspeți, iar pietrele cu care era pavată curtea fuseseră reîmprospătate cu un şuvoi de apă. După ce se adunară în sala de oaspeți a lui Wataru, tinerii amuțiră şi rămaseră liniştiți în timp ce erau aduse tăvile cu mâncare. De-abia când vinul sosi, se simțiră iar în largul lor şi începură să glumească şi să discute între ei.

Heita Kiyomori şi Sato Yoshikiyo erau şi ei acolo. Kiyomori observă că Morito nu era prezent şi se pregăti să întrebe de el, dar se răzgândi. Observase în ultima vreme că Wataru şi Morito erau stânjeniți unul în tovărăşia celuilalt. Nimeni altcineva nu dăduse semne că ar fi băgat de

seamă, dar Kiyomori se întreba adeseori dacă nu cumva îşi imagina el totul, pentru că se pomenise că face tot posibilul să ajungă de gardă cu Morito de când acesta din urmă îi destăinuise secretul ciudat care învăluia naşterea lui. Purtarea lui Morito îl tulbura pe Kiyomori. Era îngrijorat din cauza lui Morito, în cazul căruia, ştia el, o minte ascuțită se lupta cu pofte violente şi primitive. Mai mult de atât, observase privirea misterioasă care apărea în ochii lui Morito ori de câte ori Wataru era alături de ei. Această privire nu se potrivea defel cu fanfaronada obişnuită a lui Morito. Şi totuşi, în ultima vreme, Morito umbla cu ochii injectați de sânge şi tras la față, iar Kiyomori trăsese concluzia că suferea de o sfârşeală provocată fie de prea mult studiu, fie de prea multă băutură şi risipă. De asemenea, credea că Wataru nu-l plăcea pe Morito şi nu îl invitase.

Vinul circulase de jur împrejur, iar tinerii luptători erau acum într-o dispoziție de zile mari.

— Haide, gazda noastră, strigară ei, nu a sosit momentul ca ea să apară? Încetează să ne mai chinui!

Wataru insista să-i ofere vin lui Yoshikiyo, care stătea cu cana neatinsă.

Ridicând-o în cele din urmă, Yoshikiyo i se adresă lui Wataru:

— Am participat odată la un concurs de poezie la Palat, când o doamnă pe nume Kesa-Gozen a fost aplaudată pentru poemele ei, de aceea nu mi-e cu desăvârşire necunoscută. Acum, că este stăpâna unei gospodării, mă îndoiesc că mai are ocazia să scrie versuri. E atât de păcat ca un astfel de talent să se irosească! Trebuie să o laşi să participe la serile de poezie, Wataru, pentru că noi, luptătorii cei brutali, nu ne prea pricepem la prețuirea valorilor literare, ba mai mult de atât, le disprețuim... Mai trebuie oare să adaug că acest luptător şi soția lui poetă sunt ca o pictură grațioasă – pinul şi crizantema – un cuplu cât se poate de potrivit? Aceşti bărbați te invidiază. Poți să îi învinovățeşti pentru că sunt atât de geloşi?

Yoshikiyo râse din inimă. Vinul îi dezlega limba şi îl făcea mai puțin sobru decât de obicei. Musafirii deveniră gălăgioşi:

— Yoshikiyo, iar vorbeşti despre poezie? De câte ori deschide gura băiatul ăsta, ni se răceşte vinul!

— Hai, hai, bună gazdă, adu-ne să vedem comoara adevărată!

— Las-o să apară cât mai repede în fața noastră – a prietenilor tăi!

Îl implorară atât de furtunos şi insistară atât de mult ca Wataru să îşi aducă soția în fața lor, încât în cele din urmă, el întrebă:

— Să chem dansatoare care să ne distreze în umila noastră casă?

— Nu, nu! Lasă-ne să-i aruncăm o privire doamnei Kesa-Gozen, care este mai fermecătoare decât toate dansatoarele din capitală!

Râzând, Wataru îi rugă să-l ierte, protestând:

— E timidă – nu vrea să iasă din bucătărie, acolo unde fierbe vinul pentru musafiri şi este ocupată să le asigure cele necesare pentru ca ei să se simtă bine. Mă tem că nu va veni şi nu va lăsa aceste lămpi să o lumineze.

— Mai bine să vedem lumina din bucătăria ta decât luna de toamnă, strigară oaspeții.

Unul dintre ei se ridică în picioare, clătinându-se, şi porni spre bucătărie, dar Wataru sări după el şi îl trase înapoi, promițându-i că îşi va aduce soția. Musafirii continuară să îl hărțuiască pe Wataru, care între timp îşi cam revenise din beție; asigurându-l că le-o va aduce în față aşa cum trebuie, ca pe soția unui luptător, îi rugă să mai aştepte puțin şi ieşi din încăpere. Când reapăru, se aşeză pe veranda care dădea spre grădină, spunând:

— Mânzul cel negru care mi-a fost încredințat, după cum ştiți, dă toate semnele că va fi învingător. Abia aştept acum să îl înscriu în cursele de la Ninna-ji, atunci când Împăratul îşi va face pelerinajul, şi sper să sărbătoresc această ocazie cu voi. Acum, spuneți-mi ce părere aveți despre mânz.

Musafirii lui Wataru amuțiră. Ştiau cât de mult muncise Wataru să învețe calul acela, punându-şi în joc pentru el chiar şi reputația. Nimeni nu se plânse că şi-a încălcat promisiunea făcută cu puțin timp în urmă şi toți strigară în cor:

— Hai să-l vedem!

Urmându-i exemplul, se aşezară pe veranda care dădea spre o mică grădină interioară. Luna de august lumina îndeajuns pentru ca ei să poată vedea calul. Wataru se întoarse cu fața spre grădină şi strigă pe cineva.

Clop, clop, clop, se auziră copitele calului care se apropia. Greierii îşi încetară țârâitul. Tufişurile de lângă un gard de bambus foşniră; roua se scurse printre frunze cu un sunet care semăna cu risipirea unui şirag de perle. Poarta grădinii se deschise, iar o femeie apăru, ducând mânzul de frâu. Păşind fără zgomot, intră în lumina lunii, apoi se opri în mijlocul grădinii.

Musafirii încetară să mai respire şi nu mai scoaseră nici un sunet – surprinşi, încântați şi uluiți.

Calul se oprise în lumina lunii. Pielea lui strălucea ca smoala, ca penajul umed al unui corb. Un animal nobil cu picioare superbe şi muşchi magnifici. Nu exista asemănare între felul cum arăta acum şi mânzul de

primăvara trecută. Coada lui lungă aproape că mătura pământul, iar cele patru pete albe sclipeau de parcă şi-ar fi croit cărare prin zăpadă.

Şi totuşi, musafirii nu se uitau la cal, ci la femeia care se înclina în faţa lor, tăcută. Aşadar, aceasta era Kesa-Gozen.

Nu părea timidă. Un zâmbet îi stărui pe buze în timp ce se întorcea cu faţa spre calul care dădea înapoi, liniştindu-l până când acesta rămase nemişcat.

Era oare amăgirea lunii pline care o făcea să arate precum Kannon, zeiţa milei, în Sala Visului? Degetele ei luceau, albe, până în vârfuri, iar părul ei lung era la fel de strălucitor precum al calului.

— Ah, oftă Kiyomori în sinea lui, aş fi şi eu căsătorit dacă ar mai exista încă una ca ea pe lume!

Înghiţi în sec, apoi se îmbujoră furios din cauza sunetului pe care îl scosese din gât.

O noapte luminată de lună o urma pe cealaltă. Pe dealuri şi pe câmpii, cerbii se împerecheau, iar veverițele dansau printre lujerii sălbatici de vie. Toate animalele sălbatice păreau îmbătate de dragoste.

Kiyomori, care stătea acasă, era agitat. Îşi privea fratele studiind cu sârg din cărţile lui la lumina unei lămpi mici, atârnate deasupra vechei mese lăsate de mama lor, şi ardea de dorul de a râde un pic de el. Iată-l – avea optsprezece ani – şi nu-i trecea prin cap măcar un singur gând legat de femei! Oftă pentru acest frate jalnic al lui. În cărţile bietului băiat nu exista nici un lucru pe care Kiyomori să nu-l ştie. Cedase, îşi spuse Kiyomori, ca atâţia alţi tineri luptători ai acestor zile, tentaţiei de a împrumuta cărţi de la bibliotecile Academiei Imperiale şi ale Universităţii – acei clasici confucianişti în coperţile lor Sung din China, care trândăviseră pe rafturi prăfuite, neatinse de nimeni, timp de vreo două sute de ani. Ce putea găsi Tsunemori interesant în *Analectele* lui Confucius sau în *Cele Patru Cărţi*? El însuşi se prefăcuse că ascultă, dar dormise buştean în timpul cursurilor care vorbeau despre învăţăturile Marelui Înţelept. Preceptele confucianiste nu erau decât ornamente, născute doar pentru a susţine interesele celor privilegiaţi, prin modul în care îi îndemnau pe luptători şi pe oamenii de rând să îi asculte pe cei de sus. Ce autoritate îi conferise lui Confucius dreptul să definească acele coduri care guvernau comportamentul omenesc? Ce îi plăcuse lui Confucius să facă în viaţa lui sau ce fapte măreţe săvârşise? Încetase vărsarea de sânge în China din cauza lui? Hoţii deveniseră oameni

cinstiți? Mincinoşii îşi schimbaseră felul de a fi? Chiar şi venerabilul înțelept fusese înfrânt o dată într-o dezbatere cu un criminal notoriu şi fusese redus la statutul de om.

— Frate prostănac! spuse Kiyomori în cele din urmă. De ce să îți umpli creierii începețoşați cu asemenea prostii? Există o tablă acoperită cu sticlă la Curte, plină de tablouri care îi înfățişează pe oamenii înțelepți şi pe cărturari; oamenii cred că ajunge să stai în aceeaşi cameră cu imaginile acelea, pentru ca mintea ta să se umple cu înțelepciune. Aşadar, şi tu îți propui să-ți umpli capul ăla al tău cu înfățişările înțelepților? Ce prostie cruntă! Nu suntem aristocrați! Ei ne hrănesc, apoi, când ne dau ei porunci, nu noi trebuie să ne ducem de îndată şi să-i omorâm şi pe aceia care nu ne-au făcut nouă nici un rău? Nu suntem cu totul în mâna lor? Lasă cărțile alea – încetează cu ele!

Kiyomori stătea întins pe spate în cadrul uşii; jumătatea de sus a trupului său se afla în cameră, iar picioarele erau azvârlite dincolo, peste marginea verandei. Țânțarii bâzâiau pe deasupra lui, în timp ce stătea întins în umbră, holbându-se la Tsunemori, care era absorbit în cărți. Kiyomori era negru de supărare şi clocotea pe dinăuntru; tatăl lui se culcase de mult, toți servitorii dormeau, şi totuşi Tsunemori insista să rămână treaz până noaptea târziu. Refuzase indignat să-l însoțească pe Kiyomori într-una dintre escapadele lui nocturne. Era o belea acest frate mai tânăr al său, atât de diferit în temperament de el, cu toate că aveau aceeaşi mamă. Gânduri tulburătoare începură să se scurgă prin mintea lui Kiyomori, ca o picătură insistentă de ploaie printr-o gaură din acoperiş. Se întrebă dacă diferența se datora faptului că nu aveau acelaşi tată. Acest gând îl făcu să uite de frica pe care o avea față de Tadamori şi de stinghereala pe care o resimțea în compania fratelui său şi căscă ostentativ, mormăind ca pentru sine:

— Ei, bine, eu plec acum. Îți urez o noapte minunată cu lună.

Se ridică brusc din poziția în care se afla, întins pe spate, şi-şi lăsă un picior până jos, spre sandalele îmbibate în rouă de sub verandă.

— Unde te duci?

— Încerc să mă hotărăsc, răspunse Kiyomori.

— Dar la ora asta?

— Câțiva dintre noi, Gărzile, am promis să ne vedem cu Wataru într-o noapte luminată de lună, când îşi scoate mânzul la antrenament.

Lui Tsunemori nu-i veni să creadă.

— Poftim? Să antreneze un cal la o oră atât de târzie?

— Nu e un lucru neobişnuit pentru călăreți să îşi încerce caii în secret înainte de curse.

— Minți!

— Poftim? răcni Kiyomori furios, fixând nimbul strălucitor care înconjura lampa.

Tsunemori se ridică rapid de la masă, veni spre fratele său şi îi şopti:

— Salut-o pe Mama şi din partea mea. Vrei să îi duci asta?

Kiyomori îşi pierdu răsuflarea când fu atins de scrisoarea pe care fratele lui i-o îndesă la pieptul hainei.

— Ți-a acordat permisiunea s-o vizitezi, nu-i aşa? Şi mie mi-e dor să o văd. L-a părăsit pe Tata, dar e în continuare mama noastră. O să aştept până îmi vine şi mie momentul să o revăd. Spune-i din partea mea... Totul e în scrisoarea aia.

Lacrimi se perindară pe obrajii lui Tsunemori. Kiyomori văzu cum fiecare strop reflectă strălucirea lunii. Ridicol! Ce motiv avea să o caute pe mama lui? Înduioşat, totuşi, de imaginea lacrimilor fratelui său, Kiyomori spuse cu blândețe:

— Greşeşti, Tsunemori. O să onorez promisiunea pe care i-am făcut-o lui Wataru.

— Nu încerca să mă păcăleşti, stărui Tsunemori. Sunt oaspeți care i-au spus Tatei că te-au văzut în apropierea reşedinței Nakamikado.

— Nu! Cine a spus asemenea poveşti închipuite?

— Fujiwara Tokinobu. Este unul dintre puținii curteni în care tata are încredere, iar eu nu mă îndoiesc de cuvântul lui, ripostă Tsunemori.

— Aşadar, bătrânul ăla a cam trecut pe aici în ultima vreme, nu-i aşa?

— Există lucruri care nu pot fi discutate la Palat, de aceea a venit aici.

Kiyomori se scărpină în cap.

— M-ai prins! Dacă ştie atâta lume, îmi e mai simplu să mărturisesc. Îi voi duce Mamei scrisoarea ta, Tsunemori. Îți spun, totuşi, că Tata a zis că ar trebui să trec pe la ea dacă doresc.

— Atunci lasă-mă şi pe mine să vin cu tine! strigă Tsunemori.

— Idiotule! izbucni Kiyomori necăjit. Nu ai pic de respect față de Tatăl nostru? Nu trebuie să-i spui nimic despre escapadele mele nocturne, oricum, şi aminteşte-ți – nici o vorbă lui Mokunosuké!

Kiyomori plecă de acasă sărind zidul. Fața pătată de lacrimi a fratelui său părea să plutească în fața lui, dar în curând o uită. Deasupra lui se întindea Calea Lactee. Vântul nopții îi răcori membrele încinse. Unde se ducea? Nu ştia. Ce îi provoca neliniştea din această seară? Orice ar fi fost, îl făcea să viseze, îi umplea ochii cu lacrimi, îi lua somnul, până la disperare. Credea într-o Făptură Supremă, aşa cum făceau budiştii ăia care predicau

despre o viață virtuoasă. Se întreba şi se chinuia în privința unui bărbat de la care moştenise sângele ăsta sălbatic. Oare acest chin nebun venea de la mama sau de la răposatul Împărat? Şi dacă da, mai putea fi considerat răspunzător de ceea ce făcea? Nu avea curajul să se ducă singur la bordelul de pe Drumul al Şaselea, dar, dacă Morito ar fi fost cu el acum, s-ar fi dus pe loc la femeile acelea, la orice femeie, ba chiar la o vulpe în formă de femeie, în lumina lunii. La orice şi la oricine ar fi putut linişti acest ceva care răcnea în interiorul lui ca o fiară sălbatică. La orice iluzie care ar fi putut s-o potolească, s-o stingă... Să atingă o femeie... Să întâlnească acum din întâmplare una.

Kiyomori îşi continuă drumul într-un fel de delir. Nu ştia cum de ajunsese acolo, dar se afla în fața zidurilor casei Nakamikado. Era zadarnic – el era un laş! Zidul de aici era mult mai înalt decât cel de acasă. Ştia că apartamentele mamei lui erau în aripa de Soare-Răsare. Îşi amintea cuvintele ei de la cursele de lângă Kamo: „Vino şi vizitează-mă... Ruriko va fi o companie adecvată“. Ruriko, mult prea frumoasă şi cu un statut prea înalt pentru un simplu luptător tânăr şi visător. Şi totuşi, nu exista nici un motiv să nu încerce s-o vadă, pretextând că vine să-şi viziteze mama. Nu dragostea era aceea care îl făcea s-o caute, ci visele lui.

Ori de câte ori ajungea aici, curajul i se risipea. Îşi învinuia timiditatea şi se descuraja descoperind cât de jalnic era. Stătea acolo în hainele lui vechi, încălțat în sandalele uzate, iar prin imaginația lui înfierbântată treceau toate poveştile pe care le auzea în fiecare zi despre curteni – aristocratul care putea răpi cu uşurință o prințesă să o ducă departe, pe câmpul deschis, unde fremăta iarba înaltă şi se deschideau florile de *hagi*, să-şi petreacă noaptea cu ea până când luna pălea în zorii zilei iar roua împodobea pleoapele fetei, apoi să se strecoare înapoi cu ea, nevăzut de nimeni. Kiyomori se gândi la curtenii care lăsau de obicei scrisori de dragoste la Palat, pe unde treceau doamnele de onoare, şi aşteptau noaptea care să le aducă atingerea pletelor şerpuite şi a buzelor fierbinți... El se întrebă de ce soarta nu îi oferise şi lui astfel de lucruri. Era un laş! Măcar dacă ar izbuti să stingă senzația aceea care se chircea înlăuntrul lui.

În această seară, era hotărât să ducă lucrurile până la capăt. Acum, stătea în picioare pe deasupra zidului, dar îl cuprinse din nou nehotărârea. Imagini sălbatice se răzvrătiră în interiorul creierului său înfierbântat. Aşteaptă! Un vânt rece îi suflă peste trupul transpirat. Printre imaginile nebuneşti din mintea lui, îşi aminti de cuvintele lui Mokunosuké: „Oricine ai fi, eşti un om până la urmă. Nu ai cum să fii un schilod cu mâinile astea

puternice.“ Fie că era fiul unui Împărat sau rodul unei aventuri, nu era un copil al cerurilor şi al pământului? Până acum, se luptase doar cu propriile lui dorințe!

Brusc, îi veni să râdă de sine acolo, în locul înalt în care se afla. Ridică privirea spre Calea Lactee, care străbătea cerul. Nu era rău – nu era rău deloc să fii atât de singur sub cerul ăsta nesfârşit de toamnă!

Ce se întâmpla? Iarăşi!

În depărtare, o limbă de foc mângâie cerul. El se holbă în direcția unui acoperiş care se afla în interiorul zidurilor oraşului. Nimic neobişnuit – încă un foc. Incendiile nu mai erau atât de rare în ultima vreme. Pe măsură ce lumina roşie se răspândea, el se gândi la nenumăraţii oameni obişnuiți, înghesuiți într-un somn mizerabil, în timp ce aristocraţii uşuratici domneau răzgâiați, în lux; cele două guverne unelteau unul împotriva celuilalt, iar clerul înarmat, lipsit de scrupule, se răzvrătea. Flăcările acelea, care se năpusteau cu atâta nesaț spre cer, erau limbile mulțimilor înfometate, oamenii de rând pentru care nu se afla alinare şi ale căror singure mijloace de răzvrătire erau să dea foc obiectului urii lor. Îşi aminti cele mai de curând incendii: Poarta Bifuku, Cartierul de Soare-Apune, vila Înaltului Cancelar. Modul în care asupriții şi criminalii, a căror existență însăşi depindea de prosperitatea clanului Fujiwara, îşi desfătaseră privirile sub ploaia de cenuşă şi scântei, la vederea dezastrului!

Kiyomori sări de pe perete – spre afară – şi începu să alerge în direcția zgomotelor nedesluşite care umpleau acum strada.

Ploile lungi, nesfârşite, de toamnă stârniră multe bombăneli, dar în acest an nici Kamo şi nici Râul Katsura nu îşi inundară malurile. Frunzele de pe Dealurile din Nord începură deja să se veştejească.

Nu mai erau decât zece zile până la pelerinajul de la Templul Ninna-ji, iar Gărzile Palatului erau ocupate cu pregătirile pentru eveniment. Deşi era încă nesigur de sine, Kiyomori era mulțumit cu noile lui îndatoriri. Îi fusese oferit al Şaselea Rang; acum, era un ofițer al Gărzii, unul care însoțea călare trăsura imperială. Era hotărât să îşi execute obligațiile fără cusur. Stătea până târziu la Palat şi ajungea acasă noaptea, prea înfometat şi obosit pentru vise deşarte.

Pe 14 septembrie, cu puțin timp înainte de miezul nopții, se auziră nişte paşi grăbindu-se spre camera lui Kiyomori. Era Heiroku, intendentul, care îl

anunță că un mesager călare sosise de la Palat. Tânărul stăpân trebuia să-şi pună armura şi să se prezinte îndată la datorie.

Ce însemna această chemare neaşteptată? Kiyomori sări din pat. Oricum, nu era din cale-afară de surprins. Lui Tsunemori îi clănțăneau dinții de tulburare şi cuvintele îi veneau val-vârtej de pe buze:

— Ce e? Război?

— Nu ştiu. Orice se poate întâmpla în vremurile astea.

— Sau oare călugării de pe Muntele Hiei sau de pe Kofukuji au invadat din nou capitala cu mercenarii lor, să înspăimânte din nou autoritățile?

Kiyomori îşi deschise pieptarul armurii şi-şi scoase cămaşa de zale, apărătoarele pentru picioare şi prelungirea de falduri a armurii. În timp ce le îmbrăca, îi atrase atenția lui Tsunemori:

— Du-te în apartamentele Tatei. Dat fiind că Mama este plecată, nu are cine să-l ajute cu armura.

— Mokunosuké e acolo cu el. Ar trebui să mi-o pun şi eu pe a mea?

Kiyomori zâmbi fără voie.

— Tu rămâi aici şi ai grijă de cei mici, să nu plângă.

Casa era plină de zdrăngănit şi de răcnete furioase. Slujitorii aduceau caii din grajd, armele şi torțele de pin din depozit şi se înjurau năprasnic unii pe alții. În curtea deschisă în care se adunau de obicei servitorii, Tadamori stătea călare pe armăsarul său. Când apăru şi Kiyomori, îi porunci lui Mokunosuké să deschidă porțile, îi dădu pinteni calului şi plecă în galop. Şaisprezece sau şaptesprezece slugi, toate înarmate, porniră în fugă, unul câte unul, grăbindu-se pentru a-l ajunge din urmă pe Tadamori.

Nimic nu părea să tulbure străzile scufundate în somn, iar Tadamori le porunci oamenilor lui să fie atenți la incendii. Porțile din toate direcțiile Palatului erau zăvorâte, o dezamăgire spectaculoasă după toată această înarmare febrilă, astfel că se duseră la Casa Gărzilor. Acolo, porțile erau larg deschise. Printre copaci, observară lumini în clădirea principală a Palatului şi îşi dădură seama că se întâmplase ceva neobişnuit. Pe Tadamori îl aştepta un mesaj: adjutantul Maiestății Sale dorea să discute ceva cu el. Tadamori intră călare pe poarta interioară şi apoi dispăru în Palat.

Între timp, Kiyomori ajunse la Casa Gărzilor. Lăsându-şi calul în paza unui servitor, îşi croi drum cu coatele prin mulțimea înghesuită de Gărzi şi de bărbați înarmați care înconjurau clădirea, sperând ca din murmurul vocilor să prindă o explicație pentru convocare.

— Niciodată nu-ți poți da seama ce ascund oamenii. De-abia luna trecută, noi, Gărzile, ne-am întâlnit în casa lui Wataru din Strada Irişilor.

Fețe-fețe-fețe. Nimic altceva. Doar fețe tulburate şi voci tulburate.

— Da, am fost şi eu acolo în seara aceea. Eram destul de beți şi îl băteam la cap pe Wataru să ne lase să vedem luna din bucătăria lui, în locul aceleia din grădină.

— Wataru s-a purtat aşa cum ne-am fi aşteptat de la el, atunci când ne-a prezentat-o pe soția lui în modul grațios în care a făcut-o.

— Chiar şi lumina lunii părea prea grea pentru ea, atunci când şi-a întors chipul spre noi.

— Era toată numai eleganță, ca un bujor alb, deşi de-abia ieşise din bucătărie.

— Ca o crenguță înflorită de păr în toiul primăverii!

— Ah, ce păcat! Într-adevăr, ce păcat.

Cu mai mult sentimentalism decât se obişnuia în rândurile Gărzilor, unul dintre ei se văietă:

— Deşi era soția altui bărbat, trebuie să spun că era mai frumoasă decât se poate spune în cuvinte. Iar acea Kesa-Gozen să fie asasinată...

Lui Kiyomori nu-i veni să-şi creadă urechilor. Kesa-Gozen era moartă? Asasinată? Imaginea ei era atât de vie în inima lui, încât refuză să creadă că ea murise. I se întâmplase lucrul cel mai rău dintre toate. Simțea că are mai multe cuvinte de laudă pentru ea decât orice alt bărbat de acolo. Dar era nevasta altuia, iar el crezuse că greşeşte chiar şi gândindu-se la ea. Acum, că toată lumea vorbea despre ea, nu îi mai era teamă să recunoască în sinea lui că o adorase. Îşi croi cu asprime drum prin mulțime, de parcă ar fi fost preocupat de o problemă care îl interesa numai pe el.

— E adevărat? Sigur nu e nici o greşeală? Criminalul – cine e criminalul? întrebă poruncitor Kiyomori.

Cineva i se adresă:

— Te cheamă stăpânul.

Kiyomori se întoarse şi se grăbi spre poarta interioară, unde îl aştepta tatăl său. Nu-şi recunoscu părintele în omul care vorbea.

— Stai de pază la baza străzii Kurama, lângă Drumul Întâi, îi comandă Tadamori, şi fii atent la fiecare om care trece. Tratează-l pe fiecare ca pe un suspect. Nu lăsa necercetat pe nimeni. Nu-l lăsa pe criminal să scape. Ar putea fi deghizat, dar nu ai cum să-l confunzi.

Kiyomori nu mai îndură aşteptarea.

— Cine e omul ăsta pe care trebuie să-l prind? îşi întrerupse el tatăl, incapabil să mai respire.

— Un luptător, Endo Morito.

— Cum aşa!? Morito a omorât-o pe Kesa-Gozen?

— Da, el, ripostă Tadamori apăsat. A adus ruşinea asupra numelui Gărzilor Imperiale – şi o grămadă de alte nenorociri, pentru că era îndrăgostit de soția altui bărbat.

În acel moment, unchiul lui Morito, Endo Mitsuto, trecu repede prin poarta interioară, cu ochii plecați şi cu o figură bolnăvicioasă. Se strecură rapid într-o parte, de parcă ar fi fost nerăbdător să scape, dar toți ochii îl măsurară de parcă ar fi fost complicele ucigaşului.

Slujitori înarmați, alții decât ai lui, se adunaseră acum în jurul lui Tadamori. I se conferise autoritatea de către consilierul Maiestății Sale, iar acum era pregătit să le spună oamenilor despre cele petrecute în acea noapte.

Kesa-Gozen fusese ucisă la începutul acelei nopți de 14 septembrie, pe la Ora Câinelui (ora opt). Locul faptei: propriul ei cămin din Strada Irişilor. În acel moment, soțul ei era plecat de acasă.

Morito, care era o cunoştință superficială a mamei Kesei-Gozen, se îndrăgostise nebuneşte de ea fie înainte ca fiica să plece de la Curte şi să se mărite, fie cu puțin timp după măritişul acesteia cu Wataru, nu se ştie exact.

Oamenii credeau că înzestrarea minții lui Morito, recunoscută de toată lumea, îi va aduce sprijinul împărătesc şi îi va permite să fie admis la Univesitate, unde urma să obțină cele mai înalte onoruri care se pot conferi acolo. Totuşi, în ultimul timp, colegii lui studenți şi prietenii din Gardă, deopotrivă, începuseră să se uite nemulțumiți la el şi să îl ocolească pentru că, de la o vreme, Morito a început să se poarte ciudat.

Înflăcărat şi perseverent de la natură, Morito nu era doar un cărturar, ci şi un orator priceput, îndrăzneț şi sigur de sine până în punctul în care îşi trata de sus toate cunoştințele. În chestiuni amoroase, era mai mult decât încrezător în el însuşi, iar când era dominat de pasiuni, devenea un bărbat teribil, cu o înfățişare magnifică – un nebun surd la orice explicație.

Dragostea lui pentru Kesa-Gozen, pasiunea furtunoasă a unui om pe care nu îl puteai întoarce din drumul lui, acestea au însemnat condamnarea ei. A hărțuit-o neîncetat, până când ei i s-a făcut frică, a şantajat-o, insinuând că Wataru va fi cel care va plăti prețul refuzului ei, până când amenințările lui au hotărât felul în care urma să acționeze ea. S-a hotărât în secret că va răspunde provocărilor lui cu una pe măsură.

Morito, disperat, pe cale de a-şi pierde mințile, îi ceru un răspuns hotărâtor, iar Kesa-Gozen fu pregătită să i-l ofere. După ce cumpăni totul, iată ce-i spuse:

— Acum, nu pot cu nici un chip să-ți fac pe plac. Ascunde-te în noaptea de 14 în dormitorul soțului meu, la Ora Câinelui. În seara aia, ceva mai devreme, voi avea grijă ca el să facă baie şi să se spele pe cap, îl voi îmbăta cu vin, apoi îl voi conduce în pat. Atâta timp cât el trăieşte, nu am cum să-ți îndeplinesc dorințele. Te voi aştepta în altă parte a casei, în timp ce duci la bun sfârşit treaba asta. Soțul meu e un excelent spadasin; de aceea, strecoară-te tiptil până la perna lui, pipăie-i părul ud şi retează-i capul dintr-o singură lovitură. Asigură-te că e o lovitură precisă.

Morito consimți cu însuflețire. La începutul nopții de 14, făcu exact ce i se spusese. Nu întâmpină nici o dificultate şi nu simți nevoia să se uite la capul pe care îl înhățase de pletele umede. Şi totuşi, după aceea, ieşi pe verandă să îl privească la lumina lunii.

Țipă. Încremeni. Capul iubitei sale îi atârna în mână.

În acel singur răcnet înfiorător, smuls din străfundul ființei sale, se amestecau ruşinea, durerea, disperarea şi agonia rănii de moarte pe care şi-o provocase singur. Se prăbuşi amorțit la podea. În aceeaşi clipă, calul din grajd necheză răsunător, începu să dea sălbatic din copite şi nu se mai opri din nechezat.

Morito se ridică în cele din urmă în picioare. Gemând înfundat, se târî spre camera întunecată, luă obiectul rece, lipicios din cauza părului său umed şi a sângelui proaspăt, îl trase aproape de sine, luându-l sub braț, apoi o luă iute spre grădină, trecu dintr-un salt gardul şi tufişurile şi se pierdu în întuneric ca o fantomă răuvoitoare.

Tadamori povesti tot ce se ştia până acum despre crimă, adăugând:

— Asasinatul nu implică doar o femeie şi un luptător. El aruncă o umbră asupra Palatului şi pătează onoarea luptătorilor din Gărzile Imperiale. Va fi o ruşine şi mai mare dacă ucigaşul va fi judecat de către Curtea Penală şi condamnat de către curteni. E responsabilitatea noastră să prindem criminalul. Puneți gărzi la cele douăsprezece porți ale oraşului; puneți paznici la toate intersecțiile Drumului al Nouălea şi îl vom prinde în capcană pe criminal, mai mult ca sigur.

Mulțimea de siluete întunecate ascultă cu atenție şi luă la cunoştință ordinele înclinând din cap. Kiyomori dădu şi el din cap şi simți gustul lacrimilor sărate care îi căzură pe buze. Îşi descoperi brusc iubirea secretă pentru Kesa-Gozen aşa cum era şi-i văzu farmecul într-o nouă lumină. Dacă şi el ar fi fost atras spre Strada Irişilor, ca şi Morito, ar fi putut face şi el acelaşi lucru! Ce era oare, un nebun sau un prost? Dar Morito? Inima i se frânse la gândul de a-l prinde pe Morito de unul singur, dar imaginea

bărbaților care ieșeau în valuri pe poartă, tulburați, în zorii zilei, îi readuse curajul, iar Kiyomori porni călare prin cețuri spre postul său de pe Strada Kurama, cu ochii reci şi strălucitori.

Povestea morții Kesei-Gozen ajunse în curând la toate urechile din Kyoto. Se vorbea pretutindeni. Străinii, ca şi aceia care o cunoşteau, o deplângeau cu tandrețe şi îl acuzau pe Morito că e un şacal – un nebun fioros. Pe el nu îl puteau ierta, spuneau ei, şi îl disprețuiau cu atât mai mult, cu cât se arătase atât de promițător odinioară. Dar, şi mai însemnată decât curiozitatea, indignarea şi compasiunea pe care le stârnise moartea Kesei-Gozen, era conştientizarea uşurinței cu care majoritatea bărbaților şi femeilor priveau fidelitatea unei femei. Au fost puțini aceia care nu au fost adânc mişcați şi care nu s-au cutremurat gândindu-se la ceea ce făcuse ea pentru a-şi păstra onoarea de femeie.

Oamenii de rând de pe Shiokoji o plângeau. Chiar şi prostituatele de pe Drumul al Şaselea, care îşi vindeau noapte de noapte trupul pentru a-şi asigura traiul, îşi ştergeau acum lacrimile de milă de pe fețele lor strident machiate, şi multe dintre ele se amestecară discret în mulțime la înmormântarea Kesei-Gozen, să lase buchete mici de flori la căpătâiul celei care murise.

Curtenii şi doamnele de obârşie înaltă fură de asemenea impresionați de povestea Kesei-Gozen, deşi mulți dintre ei o tratară cu cinism, pentru că în depravarea ferită a vieților lor, ce era virtutea unei femei decât o marfă elegantă, un zălog grațios, acordat frecvent şi retras cu aceeaşi uşurință, pentru plăcerea bărbaților? Şi atunci, spuneau ei, ce era atât de nobil în cazul Kesei-Gozen, care îşi apărase onoarea cu propria viață? Nu era ruşinea naturală a unei femei aceea care o adusese până la această limită? Au existat şi unii care au spus ridicând din umeri că toana unei femei de a muri în mâinile unui amorez ieşit din minți pentru a-şi apăra soțul nu era un subiect cu care curtenii ar trebui să piardă timpul, iar dacă exista un motiv pentru care lucrurile trebuiau judecate cu seriozitate, acela consta în dovezile de corupție din rândurile Gărzilor. Ce se întâmpla în ultima vreme cu Gărzile, aceşti războinici care primiseră sarcina de a păzi Palatul sau de a fi trimişi ca mesageri între Palat şi Curte? Dacă existau desfrânați pe acolo, cu siguranță că Morito nu era singurul! La ce altceva se puteau aştepta oamenii din partea luptătorilor ălora? Nu trecuseră mai multe zile de la înmormântarea Kesei-Gozen, fără ca luptătorii să fi izbutit să-l prindă pe criminal? Era de neiertat!

Cine se putea baza pe aceşti luptători în vremuri periculoase, dacă nu erau în stare nici măcar să prindă un nebun?

Bârfele răutăcioase se răspândiră curând, iar curtenii îi aduseră o serie de acuzaţii lui Tadamori. Responsabilitatea pentru crimă era a lui. Ce îl determinase să îl aştepte neapărat pe Maiestatea Sa? Nu era el comandantul Casei Gărzilor? Nu era el acela care îl îndemnase pe Maiestatea Sa să aleagă mânzul aducător de ghinion, cu patru pete albe la copite? Nu era el cel care îl determinase pe soţul Kesei-Gozen să îl ia? Fără îndoială, Tadamori era cauza tuturor acestor necazuri! Nu era un păcat strigător la cer chiar şi să glumeşti referitor la un tabu? Nu era el vinovat de blasfemie?

Delictul lui Tadamori fu analizat de către curteni şi existară chiar şi discuţii referitoare la un proces. Această întorsătură a situaţiei îl alarmă pe fostul Împărat. Îşi dădu seama că numai el era de vină pentru toată această ieşire răuvoitoare împotriva naivului Tadamori. Nu doar că îi oferise onoruri, dar îl şi iubea pe acest luptător şi avea încredere în el mai mult decât în oricine altcineva.

La acuzaţiile curtenilor, fostul Împărat răspunse astfel:

— Mai avem doar câteva zile până când plecăm la Templul Ninna-ji. Iar în ceea ce priveşte arestarea lui Morito – hai să ne gândim la discuţia respectivă ceva mai încolo. În privinţa acestor acuzaţii – că Tadamori ar fi responsabil pentru că i-a permis lui Wataru să ia acel mânz aducător de ghinion – dat fiind că eu am consimţit la treaba asta, ar însemna că îmi aduceţi mie aceste acuzaţii.

Toba râse forţat, încercând să îi împace pe curteni, care renunţară la învinuirile aduse împotriva lui Tadamori, deşi nu pentru multă vreme.

De la Palat veni ordinul ca străjile postate la răspântiile capitalei să fie retrase în ziua care urma. Gărzile care fuseseră de serviciu de şapte zile, fără încetare, au fost deopotrivă alarmate şi descurajate. Unde plecase Morito, ducând cu sine capul Kesei-Gozen? Se deschisese pământul şi îl înghiţise sau poate că el îşi pusese capăt zilelor?

Se părea că ascunzişul lui Morito va rămâne un mister pe vecie. De când cu noaptea aceea dezastruoasă, nimeni nu îl văzuse pe el sau pe cineva care măcar să-i semene vag. Comitetul poliţiei îşi trimise agenţii secreţi să cerceteze cu atenţie împrejurimile oraşului Kyoto, dar, cu toate acestea, nici un indiciu nu apăru.

Era ultima seară în care paznicii mai vegheau la intersecţiile oraşului Kyoto.

— E ceva ciudat în interiorul porții de Nord-Vest a Palatului. Nu doar că unchiul său este de serviciu acolo, dar trebuie să fie şi câteva cunoştințe vechi de-ale lui...

Kiyomori, care auzise din întâmplare această conversație, fu stupefiat. El păzise Drumul al Cincilea împreună cu şaisprezece sau şaptesprezece dintre slujitorii lui, o parte dintre ei deghizați.

Era un raționament destul de corect! Nu se gândise să caute în imediata lui apropiere, iar Morito fusese odată Gardă a Porții de Nord-Vest, înainte să vină la Palatul Mănăstire. Poarta de Nord-Vest nu era departe de locul în care se afla el. Se umflă de mândrie, anticipându-şi reuşita. Trecându-şi sulița în cealaltă mână, îi făcu semn lui Heiroku, care stătea la o anumită distanță în spatele lui, strigând:

— Spune-i lui Mokunosuké să vină încoace. Am plecat spre Poarta de Nord-Vest. Rămâneți de strajă aici. Veghea se încheie în seara asta.

Mokunosuké apăru:

— Spre Poarta de Nord-Vest? Tânărul meu stăpân, ce treabă ai tu acolo?

— Bătrâne, simt miros de şobolan din direcția aia.

Mokunosuké îşi încreți sprâncenele şi clătină încet din cap.

— Mai bine nu. Nu îți va fi de nici un folos dacă se va auzi că ți-ai întreprins căutările în palatul unei prințese?

— Dar de ce ar conta? Nu o bănuiesc pe ea.

— Fii înțelept şi acționează precaut. Ştii cum şi cel mai mic lucru poate duce la neînțelegeri între Curte şi Palat.

— Cu toate astea, mă voi duce. Ei îmi spun că Gărzile lor râd de noi şi se jură că ei îl vor găsi pe omul nostru. Aceasta este şansa mea de a-l prinde pe Morito. Sunt sigur că Morito se roagă ca, dacă va fi prins, să fiu eu acela care o face!

Îmbujorat până la urechi de imaginile sălbatice ale izbânzii, Kiyomori aruncă pe furiş o privire piezişă spre Mokunosuké cel neîncrezător.

— Când Morito va descoperi că este încolțit, se va gândi la mine. Ba chiar simt că mă aşteaptă. Mokunosuké, când vine tata, spune-i unde m-am dus.

Poarta de Nord-Vest era la o scurtă distanță, iar pentru a alina grijile lui Mokunosuké, Kiyomori porni într-acolo pe jos, neluându-şi halebarda cu el.

Palatul Imperial se afla în centrul din miazănoapte al oraşului, pe un domeniu împrejmuit, cu lungimea de cam un kilometru şi jumătate şi lățimea de circa un kilometru şi două sute de metri, unde se găseau diferite

apartamente rezidențiale, săli de ceremonie şi numeroasele departamente ale statului. În imediata apropiere a terenului împrejmuit se găseau o mulțime de palate mici şi reşedințe ale nobilimii, precum şi universitatea, care era învecinată cu poarta de miazăzi. Acest teren avea douăsprezece porți şi două intrări laterale suplimentare: Poarta dinspre Nord-Est şi Poarta dinspre Nord-Vest. Aceasta din urmă ducea spre palatul unde odinioară slujise Kesa-Gozen.

Kiyomori simțea că există destule motive pentru ca el să cerceteze acest loc. Se prea putea ca atât criminalul, cât şi cei care îl adăposteau să considere că acest loc era în afara căutărilor. La acest gând, Kiyomori începu să alerge. De îndată ce intră pe drumul lat, neted, flancat de pini, auzi strigăte şi porunci insistente să se oprească. Kiyomori se supără şi privi înapoi:

— Eu...?

Gărzile erau şi ele la pândă, îşi dădu el seama. Se întoarse şi porni țanțoş, spre un grup al lor.

— Întoarce-te! Ieşi! zbierară Gărzile, aținând calea lui Kiyomori, fără să se deranjeze măcar să-l întrebe cum îl cheamă.

Kiyomori stărui cu încăpățânare.

— *Vreau* să trec. Am venit cu treburi urgente.

Ridică din sprâncene.

— Nici nu cred că e nevoie să mai spun, îl slujesc pe Maiestatea Sa, fostul Împărat Toba. De ce altminteri aş dori să o deranjez pe Înălțimea-Sa prințesa? se înfurie el, roşind de supărare.

Gărzile se uitau la el ca la un puştan gălăgios, iar totul amenința să se strice într-o clipă: Kiyomori era singur, împotriva a şaisprezece sau şaptesprezece luptători. Un luptător în vârstă, probabil un ofițer de rang mai înalt, apăru deodată şi se opri pentru o clipă să urmărească ce se întâmpla. Apoi se apropie de Kiyomori din spate, îi arse o lovitură răsunătoare pe cămaşa de zale şi i se adresă ca unui copil:

— Deci, tu erai ăla, Heita? Ce-i cu gălăgia asta? Ce înseamnă toate astea – obrăznicia asta?

— Ah...

Amintirile acelui vânt sec din februarie, ale acelei zile atât de triste, a modului în care îl rodea stomacul său gol şi a banilor ălora nenorociți reapărură deodată în mintea lui Kiyomori.

— Tu erai, unchiule? Chiar aşa! Şi ăştia sunt oamenii tăi? Mă gândeam eu că ți-am recunoscut printre ei o parte dintre slugi.

Dincolo de apariția ridicolă pe care simțea că o are, Kiyomori fierbea de furie la gândul că indivizii ăştia îl batjocoriseră dinadins, prefăcându-se că nu îl recunosc. Nu se putea gândi niciodată la unchiul său – sau la mătuşa sa – fără să vadă monezi în fața ochilor minții; se dusese de nenumărate ori la locuința lor din Horikawa să împrumute bani; le ascultase jignirile referitoare la părinții lui; le îndurase criticile şi văicărelile fără sfârşit. Se gândi cu amărăciune că, probabil, unchiul său l-a privit întotdeauna ca pe un țânc sărăntoc. Soarta lui era aceea de a fi privit întotdeauna cu dispreț şi de a fi respins ca un nimeni.

— Haide, Heita, ce vrei să spui cu „Chiar aşa!“? Nu te-am mai văzut la Horikawa în ultima vreme – nu de parcă vizitele tale ar fi fost vreodată binevenite. Faptul că ne-ai uitat, trebuie să recunosc, îmi face plăcere.

Kiyomori încremeni. Îşi atrăsese ca neghiobul toți ochii asupra sa, în numele Gărzilor Palatului, iar acum, îi venea să se târască într-o gaură de şoarece. Lăsând la o parte mândria şi răutatea, Kiyomori spuse împăciuitor:

— E... cu neputință?

Între timp, unchiul său aflase de la oamenii lui ce se întâmplase şi ghicise ce anume urmărea Kiyomori.

— Imposibil! Absolut! Ce încerci să demonstrezi prin faptul că te împotriveşti? Eşti întocmai ca taică-tău, încăpățânat. De ce trebuie să o iei pe urma amărâtului de taică-tău? Du-te acasă! răcni el.

Chiar în acea clipă, Tadamasa zări o trăsură de curtean ieşind pe Poarta de Nord-Vest şi se îndepărtă în grabă mare, îndeajuns de repede pentru a face o plecăciune adâncă în timp ce trăsura trecea pe lângă el.

Kiyomori se întoarse şi începu să se îndepărteze. Nu mai era nimic de făcut. I se păru că îi aude pe cei din Gărzi râzând în urma lui. Apoi, începu să se întrebe a cui era trăsura pe care tocmai o văzuse. Uitându-se în spate, văzu că se apropie de el un bou. Soarele care apunea îşi reflectă strălucirea pe pereții lăcuiți şi pe osiile unei trăsuri împodobite de damă, înfrumusețată cu ornamente de argint şi aur. Storurile de bambus erau pe jumătate trase. Nu era trăsura Prințesei, iar persoana dinăuntru nu putea fi văzută, dar un îngrijitor tânăr mergea pe lângă trăsură, alungând muştele. Kiyomori se trase în umbra unui cedru şi aşteptă ca trăsura să ajungă în dreptul lui. În timp ce trecea pe lângă el, ridică privirea în sus, uitându-se înăuntru cu îndrăzneală.

— Oh!

I se păru că auzise o voce. Un stor se ridică, iar vizitiului i se porunci să se oprească. Cineva se aplecă pe fereastră şi îi strigă numele.

— Mamă! răspunse Kiyomori şi sări pe una dintre osii. Asta a fost trăsura care a ieşit chiar în clipa asta pe Poarta de Nord-Vest? Tu erai, Mamă?

— De ce, ce vrei să spui cu toate întrebările acestea? Nu pari niciodată fericit să mă vezi, când ne întâlnim.

Yasuko purta hainele unei doamne de la curte şi, ca de obicei, era machiată elegant. Îmbrăcată în veşmintele ei vesele, părea chiar mai tânără şi mai frumoasă decât şi-o amintea Kiyomori – de acasă sau de la cursele din Kamo.

— Unchiul tău, Tadamasa, era la poartă chiar acum o clipă, aşteptând să mă salute în timp ce plecam. Nu mi-a spus nimic despre tine, dar nu v-am văzut eu vorbind unul cu celălalt?

— Mai nou, unchiul meu a început să-ți arate respect şi să te trateze cu mai multă prietenie?

Yasuko izbucni în râs:

— Cât de mult mă amuzi! Nu ai răspuns la nici o întrebare a mea şi nu încerci decât să mă verifici. Unchiul tău s-a schimbat considerabil. Este cât se poate de curtenitor față de mine.

— El – şi mătuşa mea – care vorbeau atât de urât despre tine?

— Acum, Heita, ai început să înțelegi de ce mă deranja atât de tare să fiu săracă? Înălțimea-Sa, Prințesa, îmi arată simpatie, de aceea mă duc regulat să particip la dansurile de la palatul ei. Acum, unchiul tău se poartă ca un servitor bine educat cu mine, pentru că ştie că trebuie să-mi intre în grații dacă se aşteaptă să avanseze în această lume.

Deci, asta era! Tipic pentru unchiul lui! În ceea ce priveşte vizitele mamei lui la palatul de la Poarta de Nord-Vest – cu siguranță îi pusese pe cei din familia Nakamikado să se folosească de influența lor la Curte şi se folosea din plin de talentele ei de dansatoare. Perechea cea mai nimerită pentru unchiul! De câte ori se întâlnea cu mama, Kiyomori simțea că tatăl său, Tadamori, bărbatul care nu îi era cu adevărat părinte, era mai degrabă sânge din sângele lui decât ea.

Dintr-odată, Kiyomori se simți descumpănit, amărât şi trist. Întâlnirea cu mama lui îl făcea să se simtă dărâmat. Muştele care bâzâiau în jurul boului îi tot înțepau fața şi îl iritau, de aceea se îndepărtă brusc de caleaşcă. Dar Yasuko îl chemă înapoi, tare răvăşită, şi cu o privire vicleană, îl întrebă:

— Heita, nu mai ai nimic altceva să mă întrebi?

Kiyomori tresări cu putere. I se păru că vede o siluetă ascunzându-se în trăsură, se uită mai îndeaproape şi o observă pe Ruriko.

— Heita, nu mai ai nimic să-mi spui? întrebă Yasuko, râzând. Ruriko, spuse ea după aceea, vrei să-i dai asta lui Heita?

Ruriko se trase înapoi, tulburată, ascunzându-şi faţa pe după umărul lui Yasuko. Yasuko scoase o uriaşă orhidee-crizantemă şi i-o întinse lui Kiyomori:

— Înălţimea-Sa, Prinţesa, i-a dat asta lui Ruriko, care vrea să ţi-o dea ţie, Heita. Du-te şi scrie nişte versuri pe floarea asta, apoi adu-mi-le la reşedinţa Nakamikado – câteva versuri splendide care să cucerească inima lui Ruriko.

Kiyomori rămase năuc în timp ce privea trăsura dispărând încet în distanţă. Aşadar, mama lui plănuia acum să se răzbune pe Tadamori, folosindu-se de Ruriko, pentru a-l ispiti să-şi lase tatăl! Kiyomori descoperi că, pierdut în gânduri cum era, strivise floarea şi îi smulsese toate petalele. Folosindu-i coada pentru a alunga muştele, se întoarse la postul său de la intersecţie.

Acolo mai erau doi cai şi un bărbat. Kiyomori se simţea descurajat. Mokunosuké, care îl aşteptase cu nerăbdare, părea şi el descurajat.

— Unde sunt toţi ceilalţi? Au plecat deja acasă?

— Am primit poruncă să întrerupem paza din această seară. Cum a decurs căutarea ta de la Poarta de Nord-Vest?

— Nu a avut nici un rost. Nu ar fi trebuit să mă duc. Unde e tata?

— Hai să vorbim în drum spre casă. Haide, încalecă.

Mokunosuké îl văzu pe Kiyomori suind în şa, apoi urcă şi el pe calul lui.

— Înapoi la Palat, bătrâne?

— Nu, acasă la Imadegawa.

Kiyomori fu surprins. Gărzile trebuiau să se adune în seara asta la Casa Gărzilor, unde tatăl său ar fi trebuit să le vorbească. După aceea, Tadamori trebuia să se prezinte la Maiestatea Sa şi la adjutantul acestuia, pentru alte porunci.

— Mokunosuké, s-a întâmplat ceva cu tata?

— Am înţeles că a decis să-şi părăsească rangul de la Palat.

— E adevărat? Doar pentru că nu am izbutit să îl prindem pe Morito?

— E un bărbat prea puternic pentru a lăsa criticile astea să-l tulbure. Curtenii uneltesc împotriva lui. Nu poate face faţă acuzaţiilor nedrepte şi tulburi pe care i le aduc ei. Nu am avut curajul să îi cer mai multe amănunte.

— Asta înseamnă că se întoarce în singurătatea lui?

Kiyomori simţi că îi vine să spună:

— Sărăcie din nou!

Brusc, i se păru că armura îl striveşte sub greutatea ei.

Mokunosuké murmură mai mult pentru sine:

— O, de ce e soarta atât de aspră cu el? Vremurile sunt nepotrivite, lumea e rea! Norocul *trebuie* să-i zâmbească şi lui cândva.

Kiyomori îşi recunoscu cu greu propria voce, atunci când aceasta răsună brusc, clară şi sfidătoare ca un strigăt de luptă:

— Cu mine vorbeşti, Bătrâne! Nu ai fost tu cel care a spus odată că sunt fiul cerurilor şi al pământului şi că nu sunt un schilod cu mâinile astea puternice? Iată-l pe omul despre care vorbeai! Ce e soarta şi de ce trebuie să aşteptăm noi după ea?

Capitolul V
„Iarba călcată“

Fraţii lui îi ieşiră în cale să-l întâmpine, iar Kiyomori le văzu siluetele învăluite în umbră sub poarta care se clătina, în timp ce descăleca; Tsunemori, care îl ducea pe spate pe Norimori cel de trei ani, îi strigă:

— Bine ai venit acasă, frate! Tata s-a întors deja.

— Hmm... Noi toţi am fost plecaţi şapte zile, iar celor mici le-a fost cu siguranţă dor de noi.

— Da, am avut neajunsuri cu Norimori, care a tot plâns după Mama, începu Tsunemori, dar se opri, văzând expresia de pe chipul lui Kiyomori. A, da, Tata doreşte să te vadă pe dată.

— Da? Bine, atunci mă duc la el. Bătrâne, ia-mi calul, spuse Mokunosuké.

Dându-i hăţurile lui Mokunosuké, traversă curtea, îndreptându-se spre lumina care ardea în camerele tatălui său.

Fumul ieşea vioi din hornul bucătăriei. Slugile, care se întorseseră acasă seara devreme, erau încă în armuri, gătind masa de seară pentru numărul mare de persoane din gospodărie – pregăteau orezul, tăiau lemne, aduceau cartofi şi alte legume din cămară. Dat fiind că în gospodăriile luptătorilor nu prea existau femei care să dea o mână de ajutor, iar sărăcia îi împiedica să angajeze alţi servitori, stăpânul şi slugile deopotrivă lucrau în grădină, îngrijeau caii şi se ocupau de bucătărie.

— Ah, te-ai întors, Heita! Îţi mulţumesc pentru că te-ai străduit atât.

— Tată, trebuie să fii obosit după îndatoririle tale de săptămâna trecută şi cu siguranţă că simţi şi mai mult oboseala pentru că nu ai reuşit să-l prinzi pe Morito.

— Am făcut tot ce am putut şi nu avem motive să ne pară rău pentru nimic. Morito nu e omul pe care să-l prinzi cu una, cu două.

— Poate că s-a sinucis, tată?

— Mă îndoiesc. Nu e omul care să se sperie uşor şi mă îndoiesc că ar fi dispus să-şi ia propria viaţă. Şi, Heita, mai e un lucru pe care aş vrea să-l faci.

— E grabă mare?

— Da, ia unul dintre mânji în oraş, vinde-l pentru ce bani izbuteşti să obţii pe el; apoi, cumpără cât de mult vin izbuteşti.

— Unul dintre mânji! Vorbeşti serios?

— Hmm... Vezi cât vin reuşeşti să cumperi.

— Dar, Tată, ar fi mai mult vin decât am izbuti noi toți să bem în trei zile! E prea umilitor – nu mă pot duce! Ce poate fi mai umilitor pentru un luptător decât să fie silit să-şi vândă propriul cal?

— De aceea te trimit pe tine. Du-te şi trăieşte ruşinea asta. Vinde-l pentru orice preț – cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Kiyomori îşi părăsi rapid tatăl şi se duse la grajd. Trei dintre cei şapte mânji erau printre posesiunile lor cele mai valoroase. Se uită cu atenție la ceilalți patru. Chit că erau nişte creaturi proaste, aşa cum erau, nu exista nici măcar unul printre ei pe care să nu-l iubească. Nu fuseseră toți alături de el şi de tatăl său în campania aceea periculoasă din Apus, acum doi ani, şi nu înfruntaseră moartea alături de ei? De atâtea ori îi mângâiase!

Kiyomori ştia că târgurile de cai se țin uneori pe lângă piață, astfel că se duse acasă la un negustor de cai pe care îl ştia, vându mânzul şi cumpără vin. Trei vase cu vin îi fură încărcate într-o roabă, iar Kiyomori îl ajută pe negustor să aducă roaba până în Imadegawa.

Cina începu târziu, dar noaptea de toamnă era lungă, iar astfel de ospețe se întâmplau rareori în casa unui luptător. Chemându-şi toți slujitorii în sala imensă din casa principală, Tadamori desfăcu vasele de vin, ceru să fie aduse butoiaşe cu peşte sărat şi cu murături, care erau păstrate de obicei pentru cazuri deosebite, şi-i invită pe toți să bea.

— Ştiu că toți sunteți obosiți după şapte zile de stat de pază. Ați fi îndreptățiți să beți vin la Palat în seara asta, dar neizbânda mea mă împiedică să mai pun vreodată piciorul înăuntrul porților lui. Lăsați-mă să încerc să vă răsplătesc în felul ăsta. Va veni o zi, cu siguranță, când loialitatea voastră va fi răsplătită. Acest vin – cel mai bun pe care vi-l pot oferi – este dovada recunoştinței mele față de voi, oamenii mei. Haideți, beți cât puteți. Hai să bem toată noaptea şi să cântăm, să ne întărim inimile de luptători.

Lumânările sclipiră în vântul nopții, în timp ce slugile stăteau cu capul plecat, în tăcere. Ştiau că vinul curgea din belşug, însoțit de muzică, la banchetele nobililor, dar ocaziile în care un slujitor putea gusta vin erau rare. În seara asta, sufletul lor se bucura simțind aroma, iar inimile li se umplură de emoție la gândul prețuirii lui Tadamori față de ei.

Iar Tadamori spuse:

— Cum se potriveşte această grădină cu sărăcia noastră – prin bogăția sălbatică a florilor ei de toamnă! Haideți cu toții să bem! Umpleți-vă cănile, umpleți-vă cănile!

Bărbații îşi ridicară cănile cu vin. La Palat, Tadamori avea o reputație de bărbat care ține la băutură, iar Kiyomori, ridicându-şi vasul, începu:

— Tată, în această seară o să beau cel puțin pe jumătate cât tine!

— Foarte bine – doar să te ții departe de casele de pe Drumul al Şaselea!

Vorbele lui Tadamori stârniră un hohot răsunător de râs, căruia i se alătură şi el, cu o neobişnuită însufleţire. Kiyomori se înroşi de supărare. Cum ajunseseră astfel de poveşti la urechile tatălui său? Care dintre aceşti bărbați dăduse o raită pe la casele de toleranță de pe Drumul al Şaselea? Era în zadar să protesteze şi, pentru a schimba vorba, îi spuse unuia dintre bărbați:

— Heiroku, Heiroku, cântă-ne ceva. Unul dintre cântecele care sunt prețuite acum în capitală!

— Cântă-ne tu, tinere stăpân, una dintre melodiile alea pe care le-ai cules prin vecinătatea Drumului al Şaselea!

— Destul cu glumele astea!

O voce din celălalt capăt al camerei începu o baladă; unul câte unul, oamenii se alăturară cântecului; palmele începură să bată tactul; cineva bătu ritmul pe un vas de vin. Unii se ridicară să danseze, alții începură cântece noi. Începură să cânte din ce în ce mai sălbatic, în timp ce dansau, şi pe măsură ce deveneau din ce în ce mai gălăgioşi, câțiva începură să îşi iasă din sărite:

— Din când în când, curtenii au tot uneltit împotriva stăpânului nostru şi acum încearcă să vâre râcă între el şi Maiestatea Sa, spunând că n-a fost în stare să-l prindă pe Morito!

— Ce? Proştii! Dar n-au reuşit? N-a părăsit stăpânul nostru palatul?

— De ce ar trebui învinuit? De ce şi-a părăsit stăpânul nostru rangul într-un mod atât de umil?... E prea mult! Aristocrații ăştia – îmi fierbe sângele când mă gândesc la ei! Ce crede Maiestatea Sa despre toate astea?

— Dacă el are încredere în stăpânul nostru şi îl iubeşte, de ce nu renunță la intrigile şi conspirațiile împotriva lui? Nu vede că gelozia curtenilor îl condamnă pe stăpânul nostru la o moarte înceată?

— Da, deşi Maiestatea Sa este cel care conduce, nu are nici o putere asupra curtenilor care îl înconjoară, iar stăpânul nostru nu vrea ca Maiestatea Sa să aibă greutăți din cauza lui.

— Ei ştiu prea bine toate astea, aristocrații ăia!

— Nu recunoaşte şi stăpânul nostru faptul că, deşi are rang de curtean, este disprețuit pentru că este un luptător?

— Şi atunci, de ce permite Maiestatea Sa să se întâmple toate acestea. Dați-mi voie să îl întreb pe Împărat în persoană! O să zbier această întrebare

până când ajunge la urechile lui, în Palat!

— Nebunii! Proştii!

Slugile amuțiră, dar continuară să clatine din cap furioase. Prefăcându-se că nu le aude, Kiyomori le privi şi, în cele din urmă, se ridică să se alăture unui grup. Întinzându-şi brațele, îmbrățişă capetele celor din stânga şi din dreapta lui.

— Veniți încoace, luptătorilor! De ce gemeți şi vă plângeți? Nu aveți mai multă înțelepciune decât broaştele şi năpârcile? Momentul nostru încă nu a venit. Nu suntem încă „iarba călcată“! Încă nu a sosit momentul să ne ridicăm capetele. E neapărată nevoie să vă tot văicăriți?

Mirosul intens al trupurilor înfierbântate şi aburul vinului îi umplură nările în timp ce îi ținea pe oameni strâns în brațe. Simți cum lacrimile de amărăciune i se revarsă, calde, pe genunchi. Aşa cum o cloşcă îşi adună strâns sub aripă puii, aşa îşi luă şi Kiyomori în brațe oamenii, şi, cerând mai mult vin, îşi goli cana dintr-o singură înghițitură.

Fiara îngrădită care se eliberează pe câmp, să se apere de una singură, se întoarce în timp la starea sa de sălbăticie. Natura barbară a omului se manifestă şi mai grabnic, iar acest lucru era cu atât mai adevărat când venea vorba despre Morito, a cărui reîntoarcere la sălbăticie părea că s-a întâmplat peste noapte.

„Ar trebui să continui să trăiesc? Mi-ar fi oare mai bine să mor? Ce să mai fac cu această nouă ființă a mea? Încă mă urmăresc – nu-mi dau timp de gândire. ...Trebuie să mă odihnesc, şi totuşi, se țin în continuare după mine. Mă opresc să răsuflu, iar ei se tot... Eu... eu... eu...“, îşi repetă e, fără să îşi dea seama că acea ființă la care se gândea nu mai exista.

Din acea noapte în care fugise din casa din Strada Irişilor şi se ascunsese fără încetare de urmăritori, Morito nu-şi putea aminti unde îl duseseră picioarele. Dormise sub cerul liber, se ascunsese în scorburi de copaci şi mâncase tot ce putuse găsi în fuga lui sălbatică. Hainele îi erau acum zdrențuite, picioarele îi erau pline de sânge şi noroi întărit, iar ochii îi străluceau ca ai unui animal sălbatic.

Acesta era cărturarul, talentatul Morito, cel care stârnise atâtea speranțe. Cine l-ar fi recunoscut acum pe bărbatul învățat, pe mândrul Morito? Cine ar fi putut crede că acesta era cel care îi privise de sus pe oamenii din jurul lui şi le arătase atâta dispreț? Şi totuşi, forma continua să respire, să meargă şi să se mişte. Până acum, trăise; acum, nu făcea decât să se târască.

Acum, auzul lui era atât de ascuțit, încât auzea fiecare țipăt de pasăre, iar faptul că îi ieşeau în cale iepuri şi cerbi nu-l mai uimea. Se simțea una cu păsările şi fiarele din pustietatea neîmblânzită. În schimb, cel mai uşor sunet care arăta apropierea unor oameni îi făcea părul să i se ridice în cap. Iată-i – veneau încoace! Apucând mai bine obiectul rotund pe care îl purta cu el, Morito încremenea o clipă, cu o privire duşmănoasă în ochii sângerii, căutând cu privirea în toate direcțiile un adăpost.

Îşi smulsese o mânecă a hainei de deasupra pentru a înfăşura în ea obiectul rotund pe care îl ținea strâns în brațe. Era capul Kesei-Gozen. Nu îl lăsase din mână nici măcar pentru o clipă, din acea noapte. Sângele trecuse prin pânză şi se uscase până când, înmuiat cu rouă şi amestecat cu pământ, arăta ca smalțul. Trecuseră mai mult de două săptămâni de la evadarea lui Morito, iar acum capul mirosea rău a mort. Dar Morito se agăța de el zi şi noapte, iar când ațipea, i se părea că o vede iar pe Kesa-Gozen în carne şi oase, în fața lui.

Nu se schimbase cu nimic. Auzea foşnetul mătăsos al rochiilor ei, în timp ce se apropia şi îi spunea ceva în şoaptă la ureche. Îi inspira parfumul, îi simțea căldura trupului când se apleca spre el. Deşi păianjenii îşi țeseau pânzele în jurul pernei lui de frunze moarte şi ciuperci palide, umbrite, îi creşteau în jurul capului, acestea îi păreau mai puțin reale decât fanteziile care îl vizitau în delirul său.

Erau din nou un băiețel şi o fetiță, plutind ca nişte fluturi pe deasupra straturilor de flori ale Palatului. Apoi, s-a văzut ca un tânăr disperat, nebun de dragoste neîmpărtăşită – mort de dragoste. Şi în visele lui gemea:

— O, Kesa-Gozen, de ce nu vrei să te uiți la mine? Nimeni nu mă poate elibera de acest chin în afară de tine, o, femeie fără inimă! De ce te-ai măritat cu Wataru? Fie-ți milă de mine! Oferă-mi o singură noapte alături de tine. Lasă-mă să fur o singură dată această floare interzisă, apoi lasă ca păcatul ăsta, mai chinuitor decât Cele Zece Păcate, să mă arunce până în străfundurile fără de sfârşit şi întunecate ale iadului, pentru că nici o agonie nu o poate depăşi pe aceea pe care o îndur eu acum, nu-i aşa?

Şi în visele lui înfierbântate, îi vedea ochii închişi şi îi căuta buzele cu ale lui. Între cutele hainelor ei învălmăşite, îi întrezărea brațele palide, rotunjimea sânilor; dar când întindea mâna după ea, n-o mai găsea, iar visul se destrăma, lăsându-l chinuit de dor. După ce se trezea, izbucnea din nou în hohote de plâns, până când, la miezul nopții, întreaga natură părea să plângă o dată cu el.

Era încă întuneric atunci când Morito, sfârşit de lacrimi şi de o noapte bântuită de vise, se trezi. Ridicându-se în picioare, se clătină şi se împletici ca un orb, neştiind unde se află, până când toţi nervii se deşteptară brusc, ca răspuns la o senzaţie stranie şi nouă. Un curent rece ca gheaţa păru să îi tune prin creier şi un vâjâit sălbatic îi umplu urechile, răsunând iar şi iar în mintea lui.

Zona de praguri a râului Narutaki – pe drumul spre Takao, străjuit de arţari!

Sosiseră zorii, iar o lună palidă se agăţa încă de cer. Morito se uita de jur-împrejur, umplându-şi ochii cu purpuriul arţarilor care se întindeau pe coasta dealului. Niciodată până atunci, lumina nu i se păruse atât de clară. Era din nou cu mintea limpede. Apoi, evenimentele acelei nopţi – de 14 septembrie – îi reveniră în minte cu toată puterea, în timp ce se văzu din nou la faţa locului. Tunetul vâltorii râului Narutaki şi mugetul apelor îi răsunară deodată ca bocetul unei mame disperate – răcnetele răguşite de ură ale lui Wataru, râsetele pline de dispreţ ale colegilor săi gardieni şi ţipetele furioase ale mulţimii.

Întorcându-se cu faţa spre vâltoare, Morito urlă în răspuns:

— Lăsaţi-mă să mor!... Nu pot înfrunta lumea viu!

Clătinându-se, se agăţă de o stâncă şi aruncă o privire în jos, spre curentul care clocotea. În timp ce se uita, observă un grup de pietrari care îşi croiau drum în direcţia lui de pe malul opus, sărind de pe o piatră pe alta, în timp ce se apropiau de el. Ca un fulger, Morito se întoarse şi o rupse la fugă, urcând într-un suflet spre creasta unui deal.

Ajuns în vârf, puse bocceaua pe care o căra pe pământ, apoi căzu obosit în genunchi, suflând întretăiat. Transpiraţia i se scurgea de pe trup, iar el îşi freca părul de pe piept, gâfâind.

Trebuie să moară, acum că i-au revenit minţile, se gândi el.

— Iertaţi-mă, dragii mei, începu el să plângă, ridicându-şi mâinile în rugăciune. Şopti numele celor pe care îi cunoştea, unul câte unul, cerându-le iertare, apoi desfăcu pânza în care era înfăşurat capul.

— Acum, priveşte-l pe Morito, cel care îşi va pune capăt propriei vieţi, şopti el. Mai uită-te o dată la lumea asta, pentru că şi eu voi fi în curând pulbere.

Se holbă stupefiat la ceea ce avea în faţă. Părul, închegat din cauza sângelui în şuviţe care păreau date cu smalţ, atârna ţeapăn deasupra obrajilor şi frunţii.

— Ah, iubita mea, se poate ca tu să fii asta?

Capul nu mai semăna decât cu o bucată mare de lut. În timp ce lumina invada cerul, văzu cum carnea se uscase sub zăbrelele încâlcite de păr; oasele ieşiseră în afară, iar pielea se împestriţase. Urechile se zbârciseră şi semănau acum cu nişte midii uscate; iar ochii păreau scobiți în ceară albastră, pătată cu alb.

Iar el se rugă:

— Dai-nichi Nyorai, Dai-nichi Nyorai! („Mare Înțelept!“)

De la masca morții, aflată înaintea lui, ochii i se îndreptară spre cer. În față îi răsări soarele, ca o minge uriaşă de foc. Acoperişurile capitalei, Dealurile din Soare-Răsare şi pagodele spiralate se întindeau învăluite în ceață şi nu putea să vadă altceva decât globul imens, incandescent, de lumină. Apoi îşi aminti deodată...

Mănăstirea – sau, mai exact, conacul modest în care stătea de obicei Starețul Kakuyu – se afla într-o poiană a Munților Togano-o, în drum spre Takao, chiar în punctul de întâlnire dintre zona de praguri a râului Narutaki şi cea a a râului Kiyotaki. Deşi era starețul Templului Togano-o, îşi petrecea mult timp la Toba, iar oamenii din regiune se obişnuiseră să îl numească Starețul lui Toba – Toba Sojo. Odinioară, fusese Starețul Templului Enryakuji de pe Muntele Hiei, dar în zilele din urmă, când călugării umblau înarmați, dădeau foc caselor şi jefuiau la drumul mare, Toba Sojo era auzit adeseori spunând că nu e pe de-a-ntregul călugăr, pentru că nu se pricepea la încăierări.

Şi viața Starețului era una neobişnuită. În loc să îşi aducă frați mireni să locuiască alături de el la conac, avea un soldat tânăr şi trei servitori, iar curioşilor care se interesau dacă ocupantul conacului era preot sau om de lume, Starețul le explica grav că servitorii nu erau ai lui, ci ai unei persoane de rang înalt din Kyoto, care obişnuia să-l viziteze. Acum, Starețul avea mai mult de 70 de ani. Era unul dintre nenumărații fii ai unui curtean strălucit şi capricios, care fusese pe vremea lui renumit ca autor al unei cronici. Deşi moştenise o avere considerabilă, Kakuyu alesese de pe când era foarte tânăr menirea monahală; apoi, foarte curând, descoperise că această viață nu-i era deloc pe plac. În timp – neglijându-şi îndatoririle ecleziastice – începuse să se lase în voia pasiunii lui pentru pictură. Pergament după pergament ieşeau de sub penelul său batjocoritor, plin de duh şi de înțepături. Niciodată nu se văzuse ceva asemănător până atunci, pentru că ochiul său, care se uita cu o privire critică la imaginile tulburate din jur, vedea oamenii ca pe nişte

animale – maimuțe şi iepuri care se întreceau la curse, castori în veşminte de preoți, broaşte care țopăiau prin coroane – iar penelul său dezvăluia matrapazlâcurile clerului, absurdităţile extravagante ale aristocraţilor, superstiţiile lor fantasmagorice, lupta pentru putere din rândurile funcţionărimii şi toate prostiile şi răutăţile omenirii.

Starețul lucra concentrat la o pictură într-o zi, când servitorul său îi anunță sosirea unui musafir. Lăsând la o parte penelul şi cutia cu tuş, Toba Sojo se întoarse să-şi primească vizitatorul, un Gardian tânăr de la Palatul Mănăstire, Sato Yoshikiyo.

— Vă invidiez pentru viața pe care o duceți, Sfinția-Voastră. De câte ori vin să vă vizitez, sunt din ce în ce mai convins că viața omului a fost menită pentru a fi trăită aproape de natură.

— De ce să mă invidiați? răspunse Toba Sojo. Nu văd de ce nu vă alegeți viața pe care v-o doriți cel mai mult.

— Uşor de spus, greu de făcut, Sfinția-Voastră.

— Aşa să fie oare? Cel care locuieşte în munți tânjeşte după oraş, iar un locuitor al oraşului ar prefera să locuiască în munți, chicoti Starețul, şi nimic nu este niciodată pe placul nimănui...

— Ah, Sfinția-Voastră, vi s-au dus desenele – le-a luat vântul!

— Bucăţile acelea de hârtie? N-au nici o importanță. Şi acum: ați venit încoace să admirați arțarii şi să scrieți un poem – două?

— Nu, Sfinția-Voastră, sunt în drum spre Templul Ninna-ji, în legătură cu anumite treburi care privesc pelerinajul imperial.

— Da? E impresionant că Maiestatea Sa nu se satură de atâtea curse de cai. Nu m-aş mira dacă rasa omenească s-ar transforma într-o hoardă de fiare care să sară una la gâtul celeilalte, iar Gărzile ar deveni o herghelie de cai sălbatici, mânji scăpați din frâu şi armăsari puşi pe rele. O imagine înspăimântătoare, într-adevăr!

Toba Sojo se întoarse dintr-odată, strigând o poruncă spre o încăpere aflată în partea din spate a conacului:

— Băiete, sunt pregătite curmalele pe care ți le-am cerut? Adu-i nişte fructe musafirului nostru.

Nu veni nici un răspuns, dar se auzi un murmur stins de voci în spatele casei. Apoi, un tânăr care apăruse de după colțul clădirii se apropie de verandă. Câțiva pietrari care locuiau în vecinătate, povesti el, veniseră îngroziți să spună că, în acea dimineață, văzuseră un bărbat ciudat, cu un aspect sălbatic, rătăcind desculț pe dealurile din apropiere; îi lipsea o mânecă a hainei. Îi observaseră atenți fiecare mişcare, îl urmăriseră şi îl văzuseră

cum dispare în desişul dintre dealuri, unde a îngropat un obiect mare pe care, din câte se părea, îl prețuia foarte mult. Când pietrarii s-au apropiat de el, ființa a dispărut ca o pasăre în străfundurile pădurii din Takao.

— Şi ce e cu asta? exclamă Starețul. De ce să vă pierdeți timpul cu o astfel de bagatelă? Aveți de gând să îl căutați pe bărbatul acela?

— N...nu – nu chiar, dar pietrarii vorbesc cu entuziasm despre prinderea lui. Ei cred că e un tâlhar.

— Lăsați-l în pace, lăsați-l în pace. Trăim vremuri grele. Chiar şi un tâlhar trebuie să supraviețuiască. El va fi hrănit când îl vor duce la închisoare, dar ce se va întâmpla cu nevasta şi copiii lui? Nu-i aşa, Yoshikiyo?

Yoshikiyo părea să fi fost izbit de un gând şi se holba la vârful Takao, învăluit în nori, cu o privire goală. Se pregăti să dea un răspuns, păru să se răzgândească, apoi îşi ceru scuze pentru vizita prea lungă şi plecă repede de la conac.

O curmală pe care păsările o lăsaseră neciugulită atârna, roşie-aurie, sub cerul de toamnă, iar răsunetul dălților pietrarilor se reflecta, rece ca gheața, printre norii de pe vârf.

Capitolul VI
Băiatul cu un cocoş de luptă

Înghețul se lăsase deja şi se auzea țipătul sfrânciocului. Crizantemele galbene şi albe, care înfloriseră ca buruienile la marginea drumului, începuseră să se ofilească. O anume posomorală se simțea deja în aer.

— ...Să vedem. E posibil ca un aristocrat să locuiască la marginea oraşului, cu împrejurimi care să se întindă printre casele oamenilor obişnuiți?

Era o zi însorită de octombrie, primăvăratic de caldă. Kiyomori rătăcea pe Drumul al Şaptelea, ținând în mână o scrisoare a tatălui său, adresată unei autorități, Fujiwara Tokinobu. Tatăl lui îl trimisese la Marele Depozit de Cereale, acolo unde îşi avea slujba Tokinobu. Când sosise la fața locului, Kiyomori aflase de la un funcționar că domnul plecase cu puțin timp în urmă la Departamentul de Educație, să caute nişte documente vechi. După ce primi sfatul de a-l căuta la bibliotecă, Kiyomori porni din nou pe jos spre Departamentul de Educație, aflat la câțiva paşi de Academia Imperială şi de Marele Depozit de Cereale. Acolo, însă, i se spuse că Tokinobu plecase, dar secretarul lăsă să se înțeleagă că domnul s-ar fi putut duce acasă şi-i dădu adresa lui Tokinobu, pe Drumul al Şaptelea, iar Kiyomori se îndreptă într-acolo.

Fu tulburat de străzile pline de noroi şi de împrejurimile mizere, atunci când se pomeni acolo. Nu văzu nimic care să semene cu o reşedință de aristocrat. Nu existau porți impozante sau clădiri impunătoare, acea îmbinare armonioasă dintre stilul T'ang şi dintre arhitectura autohtonă pe care o întâlneai în partea centrală a capitalei, ocupată de secole întregi de sediile autorităților, de palatele nobilimii şi de conacele marilor familii. Acest district de la periferia capitalei şi cartierele din spatele drumurilor largi nu erau mai mult decât un câmp deschis cu clădiri risipite ici şi colo, unde cizmarii, armurierii, fabricanții de hârtie, tăbăcarii şi vopsitorii îşi făceau meseriile. Ultimele ploi ale toamnei inundaseră străzile, transformându-le în vaduri şi pâraie, în care țâncii străzii puneau capcane pentru becaține sau pescuiau crapii care se îngrăşau din mizeriile aruncate direct pe străzi.

Kiyomori se opri şi se uită în jur, întrebându-se dacă nu cumva era cazul să pună câteva întrebări, când văzu o ceată de oameni îngrămădindu-se entuziasmați să vadă ceva.

Se auzea un cotcodăcit răsunător – era o luptă de cocoşi! Înainte să-şi dea seama, Kiyomori se pomeni că se amestecă în mulțime. De pe veranda

unei case din apropiere, care, din câte se părea, aparţinea antrenorului cocoşilor de luptă, soţia acestuia, o femeie în vârstă şi câţiva copii îşi întindeau gâturile să vadă ce se petrecea. Câţiva trecători erau forţaţi să se oprească şi să devină martori de către antrenorul cu faţă dură, al cărui asistent stătea în spatele său cu un coş în care se afla cocoşul care lupta pentru premiu. Un tinerel îl provocase pe antrenor, care se ciorovăia aprig în privinţa sumelor de bani:

— Monede, nu primesc mai puţin de atât! O mizã micã nu e o plată destul de bună pentru rănile păsării mele! Mă lupt cu voi pentru bani. Băiete, ai adus ceva bani?

— Aha, îmi convine pe bani, răspunse tinerelul, care nu avea decât paisprezece sau cincisprezece ani.

Era mic, dar privirea îndrăzneaţă pe care i-o aruncase antrenorului se potrivea cu aceea sfidătoare a cocoşului de luptă pe care îl ţinea sub braţ; îi azvârli şi un zâmbet încreţit de dispreţ.

— Cât? Cât ai de gând să pariezi?

— Bine! Cum ţi se pare? întrebă antrenorul, numărând câteva monede într-un coş mic, în care băiatul aşează un număr egal de monede.

— Gata?

Continuând să-şi ţină strâns sub braţ pasărea care se zbătea, băiatul se ghemui, măsurând distanţa dintre sine şi pasărea adversarului.

— Stai aşa, stai aşa! Unii oameni mai vor să parieze. Hai, nu fii atât de nerăbdător, băiete.

Antrenorul se întoarse spre spectatori şi îi privi unul câte unul, tachinându-i pe un ton pe jumătate jucăuş:

— Haideţi, nu e cine ştie ce să staţi şi să vă uitaţi degeaba. Ce ziceţi de câteva pariuri? Măcar de câteva?

Se auzi un clinchet rapid al monedelor. Chiar în clipa aceea, apărură arbitrul şi organizatorul de pariuri al acestuia. Acum erau o grămadă de oameni care voiau să parieze pe pasărea antrenorului, dar prea puţini erau dispuşi să rişte vreun ban pe aceea a băiatului.

— Iată, pun eu restul pentru băiat, strigă Kiyomori, surprins de sunetul propriei voci.

Scoase câţiva bani din buzunar. Suma îi ajungea, cu chiu, cu vai.

— Sunteţi gata? dădu semn arbitrul. Ochii mulţimii se îndreptară în aceeaşi clipă asupra unui punct de pe jos, într-o tăcere îndârjită.

— Băiete, cum o cheamă pe pasărea ta?

— Leul, antrenorule. Dar pe a ta?

— Nu ştiai? Diamantul Negru – hai să începem!

— Stai aşa! Arbitrul dă semnalul!

— Ce neruşinare, vorbeşti ca un profesionist!

Ambele păsări întinseseră gâturile una spre cealaltă, privindu-se. Arbitrul dădu semnalul, iar cocoşii se năpustiră unul asupra celuilalt. Pietrişul zdrăngăni, pene pătate cu sânge începură să zboare. Lupta era în toi.

Un bătrân se uita în jur, la cercul de feţe, cu o evidentă plăcere, ignorând lupta cocoşilor. Purta veşminte de preot şi sandale de pai; era însoţit de un servitor tânăr, care stătea şi-şi odihnea bărbia pe capătul bastonului.

— ...Ah, Stareţul lui Toba!

Kiyomori fu cuprins de panică; luptele cu cocoşi erau împotriva legii, iar Stareţul era şi el împotriva jocurilor de noroc practicate pe stradă; nu era cu putinţă să se lase văzut de către acesta, pentru că Stareţul venea adeseori la Palat. Dar Kiyomori era îngrijorat din cauza banilor şi nu se îndura să plece; de aceea, încercă să se ascundă pe după bărbatul care stătea alături de el.

Se auzi un ţipăt. Lupta se terminase. Adunându-şi câştigul şi îmbrăţişându-şi pasărea, puştiul trecu pe lângă Kiyomori, o rupse la fugă şi dispăru.

Kiyomori se pregătea să se depărteze, cu un aer nevinovat, când fu oprit de o voce:

— Kiyomori al familiei Heiké, încotro aţi pornit?

— Ah, Sfinţia Voastră!

În vocea Stareţului nu se auzea nici urmă de reproş.

— Nu a fost o luptă cât se poate de plăcută? Eram şi eu sigur că pasărea băiatului o să câştige – şi a câştigat.

Uşurat şi prinzând curaj, Kiyomori întrebă:

— Sfinţia-Voastră, aţi pariat pe această luptă?

Stareţul râse cu poftă.

— Nu, sunt sărac când vine vorba de astfel de lucruri.

— Dar aţi ghicit corect, nu-i aşa?

— Nu, nu sunt un bun judecător al luptelor cu cocoşi. Pasărea acelui antrenor este bătrână, ca mine; a băiatului e tânără ca domnia ta. Nu exista nici o îndoială în privinţa câştigătorului, dar aţi fost înşelat în privinţa câştigurilor de către... organizatorul ăla de pariuri, aşa mi se pare că i se spune.

— Sfinția Voastră este motivul acestui lucru. Dacă nu ați fi fost aici, m-aş fi luat la ceartă cu ăla.

— Nu, nu, ar fi fost o greşeală. Ați fi pierdut oricum, în cele din urmă; nu vedeți că bărbatul acela este complicele antrenorului? Nu, poate este la fel de bine că nu înțelegeți. Şi, apropo, ce vă mai face tatăl? Am înțeles că a ales să se retragă.

— Da, Sfinția Voastră. Se simte bine. Îi displace să se implice în intrigile acelea de la Palat.

— Pot să înțeleg destul de bine cum se simte. Spuneți-i din partea mea să aibă grijă de sănătate.

— Vă mulțumesc, spuse Kiyomori, pregătindu-se să plece. O, Sfinția-Voastră, ştiți cumva dacă Tokinobu de la Marele Depozit de Cereale locuieşte în acest cartier?

— Vă referiți la Tokinobu, cel care a fost înainte la Departamentul Militar? Băiete, zise Starețul, întorcându-se spre servitorul său, tu ştii? Servitorul spuse că ştia, şi îl îndemnă pe Kiyomori să urmeze canalul care se întindea de-a lungul Drumului al Şaptelea, până la un vechi sanctuar închinat Zeului Medicinei. Casa era de cealaltă parte a unei dumbrăvi de bambuşi din jurul sanctuarului, spuse el, adăugând amănunte nedorite – că Tokinobu, datorită relațiilor lui apropiate cu familia Heiké, era considerat nu doar ciudat, dar şi sărac pe deasupra; cărturar, dintr-un anumit punct de vedere, şi de aceea nelalocul lui – firește, era nepotrivit pentru viața militară şi chiar şi acum era considerat destul de excentric pentru Depozitul Central de Cereale. Casa, conchise el, va fi destul de suprinzătoare, mai mult ca sigur.

— Hmm, reflectă Starețul, oarecum asemănător cu tatăl domniei tale, trebuie să spun. Deci, există aristocrați care se aseamănă cu el. Tinere, spuneți-i tatălui că se face cam prea frig pentru mine pe dealurile din Togano-o şi că mă voi muta în curând, pentru iarnă, în mănăstirea mea, la Toba, unde voi continua să pictez. Transmiteți-i să-mi facă o vizită, din când în când.

După ce spuse toate acestea, Starețul se întoarse şi-şi văzu de drum.

Kiyomori merse prin crângul de bambuşi de lângă sanctuar până când se pomeni în fața unui gard împletit care se întindea, din câte se părea, pe un hotar întreg. Poarta ponosită îl surprinse pe Kiyomori, pentru că nu putea fi comparată nici măcar cu cea de acasă. Aproape că îi fu frică să strige, ca nu cumva construcția aceea şubredă să se prăbuşească; dar nu era nevoie de strigăte, pentru că zări o gaură în ea, suficient de mare pentru ca el să se poată târî înăuntru. Decise să se facă totuşi auzit cum se cuvine, scoțând

câteva strigăte răsunătoare, de mai multe ori. În curând, auzi paşi. Poarta scârțâi şi gemu din toate încheieturile, de parcă cineva ar fi deschis-o cu mare greutate, iar chipul unui băiat tânăr apăru dinăuntru.

— Oh?..., băiatul se uită la Kiyomori cu ochii rotunjiți de mirare.

Fața lui Kiyomori se îmblânzi într-un zâmbet prietenos de recunoaştere. Se întâlniseră cu puțin timp în urmă. Dar băiatul îl părăsi brusc pe Kiyomori în locul în care acesta se oprise, o rupse la goană tare speriat şi dispăru.

Un izvor care țâşnea din împrejurimile sanctuarului închinat Zeului Medicinei curgea de-a lungul unei albii artificiale pe dedesubtul gardului şi traversa curtea. Ca o fâşie de mătase, făcea o buclă, îşi croia drum spre grădină, spre aripa de Soare-Răsare a casei lui Tokinobu, ocolind un pâlc de copaci şi trecând printr-un desiş de bambuşi, până când dispărea pe după gardul din celălalt capăt al proprietății. Casa părea a fi o veche vilă imperială, iar dacă te gândeai la frumusețea împrejurimilor, nu-i lipsea nimic; în schimb, clădirea principală şi cele două aripi erau într-un hal de degradare arareori văzut chiar şi în afara capitalei. Dar grădina fusese păstrată cu grijă în toată eleganța ei din trecut şi părea să reflecte spiritul grațios al proprietarului de acum. Fiecare centimetru al grădinii era curat şi măturat cu grijă.

Nu apăru nici măcar un servitor de rang inferior, de aceea Kiyomori aruncă o privire înăuntru şi văzu în capătul din vale al grădinii două fete tinere. Spălau haine în pârâu. Îşi suflecaseră mânecile până sus, iar manşetele tunicilor de deasupra erau şi ele ridicate, dezvăluindu-le încheieturile albe. Fu sigur că erau fetele casei şi, brusc, se simți mulțumit de misiunea care îl adusese aici.

Dacă ele erau surori, fără îndoială că băiatul era fratele lor. Cea mai tânără îşi purta părul împletit, ca fetițele; Kiyomori era curios în privința vârstei celei mai mari.

Vopseau ață pentru țesut. Alături era un vas de vopsit, iar jurubițele lungi de mătase fuseseră agățate la uscat între casă şi un arțar purpuriu. Nu prea ştia cum să li se adreseze şi îi era teamă că ar putea să le sperie; dar, după aceea, fata mai mică ridică pe neaşteptate privirea şi îl văzu. Şopti ceva în urechea celeilalte; cele două săriră în picioare, aruncară pe jos ce făceau şi alergară spre una dintre aripile casei.

Deşi rămăsese acum singur cu o orătanie care înota în apă, Kiyomori nu se supărase. Hotărî că acesta era un moment potrivit pentru a-şi spăla

mâinile în şuvoiul de apă şi a-şi îndrepta fesul pe cap.

— Ei, bine, Kiyomori, ce mai faci? Intră, intră, spuse o voce pe care Kiyomori o recunoscu ca fiind una pe care o auzise de multe ori în propria lui casă. Se aplecă adânc în direcţia unui coridor acoperit, de unde venea vocea aceea.

După ce Tokinobu îl conduse într-o încăpere mobilată modest, dar curată lună, Kiyomori îi dădu scrisoarea tatălui său.

— Ah, mulţumesc, spuse Tokinobu, luând-o cu aerul că ştie deja ce conţine misiva. Nu e cumva prima oară când eşti aici?

Kiyomori răspundea cu grijă la vorbele lui Tokinobu, de parcă era ascultat de un profesor de la Academie. Nu era atât din cauza aerului mai degrabă pedant al lui Tokinobu, ci din cauză că mintea lui era ocupată de gânduri care se învârteau în jurul fetei mai mare a lui, iar asta se vedea în discuţie. Kiyomori privea destul de scârbit barba neîngrijită a lui Tokinobu şi nasul lui lung, acvilin, dar mintea îi era în altă parte, plină cu imagini desfătătoare. Îşi dădu seama în curând că era primit cu o ospitalitate pe care un simplu mesager nicidecum nu o merita. I se servi vin, tăvi cu mâncare fură aduse în încăpere. În pofida manierelor lui neşlefuite, sensibilitatea lui Kiyomori putea vibra la fel de delicat precum corzile unei harpe într-o adiere. Nu omisese să observe nici lucrurile pe care le avusese în minte tatăl său în ultima vreme, sau şirul de gânduri care îl preocupau acum pe Tokinobu. Kiyomori, care păruse destul de încurcat la început, nu pentru că s-ar fi străduit să fie precaut, ci pentru că îi stătea în fire să îşi păstreze reacţiile pentru sine, îşi găsi apoi o poziţie mai confortabilă pe perniţa de stat în genunchi şi decise să lase stânjeneala la o parte. Începu să bea după pofta inimii, oferindu-i gazdei sale o ocazie de a-şi observa tânărul oaspete, pe când Kiyomori urma să remarce în sinea lui dacă fata lui Tokinobu era frumoasă sau nu. Ea apărea din când în când şi apoi dispărea, ceea ce îl cam chinuia pe Kiyomori; în cele din urmă, intră în încăpere şi se aşeză lângă tatăl ei. Era matură şi, deşi nu era frumoasă, avea pielea deschisă la culoare şi faţa ovală; Kiyomori văzu de asemenea, cu uşurare, că nu avea nasul acvilin al tatălui ei. Se vedea că era favorita lui.

— Ea e Tokiko, cea mai în vârstă dintre cele două fete pe care le-ai văzut în grădină, spuse Tokinobu, prezentând-o. Ei? Cea mai mică, Shigeko, e încă o copilă şi mă îndoiesc că va veni, chiar dacă aş chema-o.

Deşi zâmbea binevoitor, oboseala şi vârsta i se citeau în ochii care sclipeau, aprinşi de vin. Începu să îşi amintească de mama lui Tokiko, a cărei moarte îl lăsase singur cu copiii, asemenea lui Tadamori. Pe măsură ce vinul

îi dezlega limba, Tokinobu mărturisi înlăcrimat că nu fusese în stare să se înțeleagă cu lumea şi nu reuşise să le ofere fetelor lui bucuriile obişnuite ale unei copilării lipsite de griji. Aruncând fără să vrea o privire piezişă spre Tokiko, adăugă:

— Are nouăsprezece ani, aproape douăzeci, şi totuşi, de-abia reuşeşte să scoată un cuvânt în fața oaspeților.

Nouăsprezece! Kiyomori rămase cu gura căscată. Era bătrână! Dar se gândi că nu era câtuşi de puțin vina ei că încă era nemăritată, pentru că şi tatăl lui, Tadamori, era vinovat într-o oarecare măsură pentru asta. Se gândi la tatăl lui şi la duşmănia nepotolită a curtenilor Palatului. Aceştia uneltiseră timp de mai mulți ani să îl înlăture pe Tadamori din slujba lui, până când faptul că nu-l prinsese pe Morito le oferise şansa îndelung căutată de a-l persecuta şi a-l aduce în dizgrație la Palat.

Kiyomori îşi reaminti ceea ce îi povestise de curând tatăl său despre Tokinobu şi se simți obligat să se răzgândească în privința lui Tokiko. Tokinobu fusese şi el amestecat în duşmănia lui Tadamori cu curtenii Palatului, iar amestecul îl făcuse să plătească scump şi el, şi fiicele lui. Copilăria lor semănase în multe privințe cu aceea a lui Kiyomori, iar el înțelese acum cât de profund îndatorat îi era tatăl său lui Tokinobu.

Pentru a înțelege circumstanțele care au dus la retragerea lui Tadamori de la Palat, este nevoie să ne întoarcem în timp până în martie 1131, când Kiyomori avea cincisprezece ani. În acel moment, construcția marelui templu din Sanju-Sangen-Do, cu cele o mie de imagini ale lui Buda, se încheiase şi întreaga capitală participa la o foarte complicată ceremonie. Cu această ocazie, fostul Împărat Toba nu doar că îi oferi lui Tadamori pământuri în plus, dar îl şi ridică la rang de curtean, o onoare fără precedent pentru un luptător, care îi indignă atât de mult pe nobilii de la curte, încât aceştia uneltiră să îl ucidă pe Tadamori în noaptea unui banchet de la Palat, unde era aşteptat şi el. La baza acestui complot stătuse frica, mai degrabă decât gelozia.

O scrisoare anonimă, aruncată în casa lui Tadamori în seara de dinainte de banchet, l-a avertizat despre primejdie. Primind mesajul, Tadamori zâmbise calm, spunând că va întâmpina înfruntarea ca un luptător, iar în seara banchetului apăru la Palat purtându-şi sabia. Acolo, în fața curtenilor pe care-i bănuia, scoase lama, pasămite, ca să îi încerce tăişul şi reteză o fundă. Oțelul, care strălucea ca gheața în lumina lumânărilor, îi umplu de

presimțiri rele pe curtenii care priveau momentul. Un Ministru de Stat, care tocmai trecea în acea clipă printr-unul dintre coridoarele deschise ale Palatului, văzu două siluete, înarmate până în dinți, ghemuite într-un colț al curții interioare, şi îi chemă la el. Un ofițer de Rangul al Şaselea sosi în curând să îi ia la întrebări pe intruşi şi primi răspunsul: „Suntem servitori de încredere ai lui Tadamori din familia Heiké. Am fost avertizați că stăpânul nostru ar putea să pățească ceva rău. Nu vom pleca decât cu prețul vieților noastre“.

Curtenii, care aflară în curând despre acest lucru, fură cuprinşi de disperare. În ziua următoare, conduşi de un Ministru, cerură ca Tadamori să fie pedepsit pentru că şi-a făcut apariția la Palat înarmat şi însoțit de soldații săi. Fostul împărat, tulburat, îl chemă pe Tadamori, cerându-i o explicație. După ce îşi ceru iertare, aşa cum se cuvenea, Tadamori luă liniştit sabia, o scoase din teacă şi arătă că nu era decât o lamă de bambus vopsită în argintiu. Slugile lui, adăugă el, nu făcuseră decât să se comporte ca nişte servitori loiali față de stăpânul lor. Monarhul îl felicită pe Tadamori pentru înțelepciune, dar duşmanii lui de la Curte se simțiră din ce în ce mai prost cu fiecare dovadă a considerației pe care suveranul o arăta față de Tadamori, iar când aflară că Tokinobu fusese acela care îl prevenise pe Tadamori în privința uneltirii, îl înlăturară de la Curte. Tokinobu, care avea deja o vârstă înaintată, descoperi în curând că toate căile de a urca în rang îi fuseseră închise.

— Fii atent, acolo e încă o mlaştină, strigă tânărul Tokitada tulburat, unduindu-şi torța aprinsă pe la picioarele lui Kiyomori, în timp ce îşi croiau drum pe pipăite prin desişul de bambuşi.

Kiyomori era cherchelit – de fapt, complet amețit de băutură. Deşi se lăudase că e în stare să se întoarcă acasă de unul singur, Tokinobu avusese îndoieli în privința asta, şi la insistența lui Tokiko, îl trimisese pe băiat să-l însoțească pe Kiyomori până la drumul bătătorit al Drumului al Şaptelea.

Până în clipa în care Kiyomori fusese pregătit să plece, Tokiko nu avusese nici o intenție de a se retrage: vorbise, râsese, iar lui Kiyomori i se păruse că descoperă o anume căldură în privirile pe care ea i le arunca. Dar, vai, avea nouăsprezece ani! Acest lucru îl tulbura; era mai degrabă ca o soră mai mare. Se întrebă dacă acest lucru se datora faptului că o compara cu Ruriko. Cu toate acestea, decise să îi spună tatălui său că înfățişarea şi atitudinea lui Tokiko îi plăceau. În schimb, fratele de şaisprezece ani al lui Tokiko, Tokitada, îi cucerise cu adevărat simpatia.

— Stai, Leule, îl tachină Kiyomori.

Agitându-şi cu încântare torța înainte şi înapoi, Tokitada ripostă înflăcărat:

— Ce e, lacheule?

— Cum? Nu sunt lacheu, sunt un luptător tânăr.

— Un luptător tânăr nu e decât un lacheu ceva mai înaintat!

— Aşadar, cuțitaşul meu mititel, nu te-am găsit eu pe tine pe stradă, la lupta de cocoşi?

— Iar eu pe tine jucând jocuri de noroc? Şi tu eşti vinovat! Şi acum, ce ți-a spus tatăl meu?

Kiyomori izbucni în râs.

— Iar asta înseamnă că eşti exact ca mine, caraghiosule.

— Adică cum?

— Adică un broscoi tânăr.

— Un broscoi tânăr e un mormoloc. O să-l aduc pe Leul să te ciupească.

— Mă dau bătut, mă dau bătut, protestă Kiyomori. Dă-mi mâna – uite cărarea – şi hai să ne jurăm prietenie pe viață!

Rafalele de vânt rece ca gheața dinspre Dealurile de Nord măturară fără cruțare frunzele moarte din fața lor, azvârlindu-le spre înghesuiala de căsuțe pe care o văzuse Kiyomori în după-amiaza respectivă. Bătut de vânt şi aplecat, Kiyomori dispăru în noapte, în timp ce o siluetă fragilă de pe cărarea bătătorită îi făcea semne cu o torță.

Era o obişnuință a fiilor lui Tadamori să apară în fiecare dimineață în fața tatălui lor şi să-l salute cum se cuvine. Chiar şi Norimori, cel mai mic dintre ei, era acolo să primească salutările tatălui său, oferite cu o politețe gravă. Şi era o obişnuință a lui Tadamori să le spună câteva cuvinte de încurajare fiilor lui orfani, care întâmpinau ritualul aşa cum întâmpinau şi răsăritul soarelui, în fiecare zi.

Kiyomori povesti întâmplările zilei precedente:

— Onorabilul Tokinobu n-a trimis nici un răspuns la scrisoarea ta. Nu l-am găsit la Depozitul Central de Cereale, de aceea m-am dus la el acasă. De fapt, m-am învârtit ceva-ceva în acel ținut şi de-abia am reuşit să-l găsesc. A fost cât se poate de ospitalier şi nu am plecat decât foarte târziu. Îți trimite salutările lui.

Apoi, Kiyomori începu să povestească istoria întâlnirii sale cu Toba Sojo.

— Aşadar, Starețul pare mulțumit cu desenatul... E de origine nobilă şi, dacă ar fi dorit, s-ar fi putut remarca printre cei de o seamă cu el, gândi cu voce tare Tadamori, de parcă s-ar fi simțit ruşinat în secret de faptul că nici el nu mai făcea nimic.

— Asta e natura lui; e o persoană tare ciudată, răspunse Kiyomori tăios, simțind că remarca tatălui său era oarecum străină, pentru că se aştepta să-i pună multe întrebări despre Tokinobu şi fiica sa Tokiko. Contrar aşteptărilor, Tadamori nu avu nimic de spus care să atingă măcar subiectul unei căsătorii. În schimb, zise:

— Şi, apropo, aud că Maiestatea Sa va pleca în curând într-un pelerinaj la Templul Anrakuju-in.

— Da, Maiestatea Sa pleacă în dimineața zilei de 15 octombrie pentru sfințirea Sălii celei Mari. Am auzit că va petrece două sau trei nopți la Palatul Ataşaților din Takeda, răspunse Kiyomori.

— Desigur că ai treabă multă la Casa Gărzilor. Sper că nu ți-ai neglijat îndatoririle de când am plecat eu şi că te străduieşti de două ori mai mult pentru a-l servi pe Maiestatea Sa.

— Da, Tată, dar luptătorii de acolo se plâng. Acum te au pe tine ca pretext pentru a-şi face auzite nemulțumirile. Nu au uitat modul în care l-a tratat Curtea pe Yoshiiyé al neamului Genji, care a petrecut mai mulți ani înăbuşind răscoalele din nord-est. Deşi s-a întors triumfător, Curtea Supremă a decis că a întreprins aceste acțiuni în totalitate pe cont propriu şi a refuzat să-l răsplătească, astfel că Yoshiiyé s-a văzut silit să-şi vândă casa şi pământurile; şi, chiar şi aşa, abia a izbutit să-şi plătească soldații. Chiar şi tu, Tată, ştii că ultima ta campanie din Soare-Apune – deşi a fost strălucită – a fost răsplătită atât de sărăcăcios, încât abia ți-a ajuns să împarți banii cu oamenii noştri. Şi nu s-a ajuns decât aici – la sărăcie.

— Asta este soarta luptătorului.

— Şi e firesc ca aristocrații să oprească toate privilegiile luptătorilor şi să aibă grijă că aceştia vor rămâne pentru totdeauna sub călcâiul lor? Ştim că asta vor, dar toți luptătorii sunt neliniştiți pentru anii ce vin.

— Asta nu contează, pentru că noi nu îi slujim pe ei, ci pe Maiestatea Sa.

— Dar ei au drept de viață şi de moarte asupra noastră şi pot acționa în numele tronului, pe care şi ei îl servesc. Noi nu avem cum intra la Maiestatea Sa. Şi atunci, ce ar trebui să facem? De aceea, luptătorii noştri au pierdut nădejdea. Până la urmă, va trebui să te întorci la Palat.

— Încă nu e momentul. În clipa asta se descurcă mai bine fără mine.

— Şi se aude un zvon că Tameyoshi al clanului Genji, care a fost dat la o parte pentru o vreme, este din nou în grațiile celor de la Palat. Alte zvonuri spun că Yorinaga, Ministrul de Stânga, a intervenit pentru el la Maiestatea Sa. Toate aceste bârfe au tulburat spiritele.

— Heita, o să întârzii. Ar trebui să ajungi devreme la datorie. Şi aminteşte-ți, ai pelerinajul înaintea ta.

— Iartă-mă dacă te-am supărat, spuse Kiyomori, simțind că îl nemulțumise într-un fel pe tatăl său, la care simțea o tărie de caracter şi o hotărâre pe care nu le ştiuse până atunci.

Palatul Ataşaților din Takeda, în sudul capitalei, era refugiul preferat al fostului Împărat Toba, căruia îi plăcea atât de mult vederea largă asupra râurilor Kamo şi Katsura, încât poruncise ca Templul Anrakuju-in să fie construit aici. Pe măsură ce momentul sfințirii se apropia, suveranul vru şi o pagodă cu trei etaje, învecinată cu templul, şi îl invită pe Nakamikado Iyenari, care părăsise viața de la Curte, să-l însoțească în acest pelerinaj, cerându-i să înceapă planurile pentru pagodă şi să vegheze la construcția ei.

Un şir nesfârşit de trăsuri ale aristocraților, procesiuni ale preoților în veşminte bogate şi mulțimi de gură-cască din toată țara se îndreptau spre templu, unde nevoiaşii mişunau ca muştele să primească milostenie. Gărzi fără număr fuseseră aşezate pe toată întinderea drumului; iar pe malurile râurilor, în jurul sătucului Takeda, şi oriunde îşi aşezau corturile, focuri uriaşe luminau cerul întreaga noapte.

Vizita fostului Împărat dură două zile. În timpul celei de-a doua serii, o ploaie rece începu să cadă, iar locul, care fusese însuflețit de mulțimile de oameni, deveni neobişnuit de tăcut. Sala cea Mare se contura prin întuneric în toată splendoarea sa, sclipind şi reflectând luminile numeroaselor focuri de pază, ca într-un vis.

Gărzile se aşezau în sfârşit la o cină târzie, în adăposturile lor făcute în grabă. Li se distribuise o rație de vin imperial în ziua precedentă, dar fuseseră cu toții mult prea ocupați să apuce să guste din ea. Câțiva îşi uscau mantalele de vânătoare la foc, alții îşi scoseseră deja armurile şi îşi împărțeau pahare de vin în timp ce înfulecau.

O Gardă spuse:

— S-ar putea să fie doar bârfă, dar Wataru al familiei Genji nu a venit la sfințire.

— Wataru? Ah, soțul Kesei-Gozen. Ce s-a întâmplat cu el?

— Hmm... chiar înainte să pornim, s-a dus aşa, hodoronc-tronc, la Ministrul de Stânga, să-i spună că vrea să plece. Din câte se pare, acesta i-a cerut să se mai gândească, dar Wataru i-a înmânat demisia consilierului de la Palat şi, de atunci, n-a mai dat prin capitală.

— O, dar ce-a încercat să arate cu asta?

— Fără îndoială, e măcinat de ura față de Morito, care i-a ucis nevasta, a plecat să-l caute şi să se răzbune. A spus de mai multe ori că nu mai poate îndura să fie arătat cu degetul ca soț al unei femei ucise.

— Nimeni nu-şi poate da seama când va fi găsit Morito. Wataru nu poate fi învinovățit câtuşi de puțin pentru ceea ce simte. Şi totuşi, mi se pare că Morito e blestemat să păcătuiască şi să-şi trăiască viața chinuit de regrete.

— Oamenii ziceau că l-au văzut prin dealurile de la Takao sau în împrejurimi, la Kumano. De fapt, au tot fost astfel de poveşti, deci trebuie să fie viu.

În timp ce Gărzile vorbeau între ele, strălucirea luminilor printre copacii de la celălalt capăt al Palatului arăta că anturajul fostului Împărat – curtenii, preoții şi doamnele de la curte – îşi iroseau timpul cu un concurs de poezie; şi totuşi, dinspre apartamentele suveranului nu venea nici măcar un pic de muzică; erau înconjurate de întuneric, şi numai ploaia părea albă.

— E Yoshikiyo pe-aici? L-a văzut cineva pe Sato Yoshikiyo?

Chipul lui Kiyomori apăru deodată din întuneric, cu ochi rotunzi şi plini de nelinişte. Mai multe Gărzi strigară după el, chemându-l să se oprească şi să bea un pahar de vin cu ei, dar Kiyomori clătină din cap şi continuă îngrijorat:

— Nu avem timp acum de aşa ceva. Nu sunt foarte sigur, dar am auzit că unul dintre oamenii lui Yoshikiyo a fost arestat de oamenii Comisarului de Poliție azi la prânz. Ceva sfadă pe Podul Rashomon. De-abia mi-a ajuns la ureche şi mă tem că Yoshikiyo n-a aflat încă. Nu îl pot găsi, dar dacă vreunul dintre voi ştie unde se află, spuneți-i.

Deşi felul lui nepăsător de a fi era privit cu dispreț de toată lumea de la Palat, îngrijorarea sinceră pe care Kiyomori o simțea față de tovarăşii săi de arme îi adusese un nume bun în rândurile Gărzilor şi, în asemenea momente, aceştia erau mai mult decât dornici să-l ajute.

— Cum? Pe Podul Rashomon? A dat de belea mare! Cu cât îl anunțăm mai repede, cu atât e mai bine.

Neliniştea lui Kiyomori se răspândi iute; Gărzile săriră în picioare. Patru sau cinci bărbați se năpustiră în direcții diferite, prin ploaie.

Capitolul VII
Un luptător îşi ia bun-rămas

Yoshikiyo era de negăsit. Nu era în locul de adunare al Gărzilor. Cineva zise că poate să fie alături de alaiul Domnului Tokudaiji, ţinut pe loc de vreo sarcină neaşteptată şi că, poate, primise deja veştile proaste despre sluga lui. Una dintre Gărzi întrebă:

— Încă nu a apărut? Mă întreb ce îl mai ţine.

— Eşti sigur că Yoshikiyo nu a auzit despre asta? Cu siguranţă, nu este un laş şi n-o să-şi lase slujitorul în necaz.

— Mai bine să încercăm să-i trimitem vorbă.

Gărzile rămăseseră încremenite, îngrijorate şi stupefiate. De-abia mai gustau din vin, înfuriaţi că Yoshikiyo nu apărea. Erau nerăbdătoare, şi cu temei.

— Orice s-a întâmplat, nu va fi uşor să-i convingem pe oamenii lui Tameyoshi să-i dea drumul. Oare Yoshikiyo ce face?

Bărbaţii erau obosiţi, şi, în pofida neliniştii lor, unii adormiseră deja; ceilalţi moţăiau, iar restul erau ameţiţi de vin.

În cele din urmă, Yoshikiyo apăru de lângă o căsuţă.

— Vă salut pe toţi! V-am dat tuturor destulă bătaie de cap, dar acum o să plec. O să ajung înapoi în zori, cel târziu – la timp pentru a vă putea însoţi în călătoria de întoarcere. Nu vă faceţi griji prea mari pentru mine.

Yoshikiyo îşi purta mantia de călărie şi îşi conducea calul. Singurul său tovarăş era un băiat care ducea o torţă aprinsă.

Gărzile se holbară uluite la înfăţişarea lui Yoshikiyo. *Un luptător – care avea talentul de a scrie versuri – se purta în halul ăsta în timpul unei crize*!, spuneau privirile lor disprețuitoare.

— Aha, deci tu te aştepţi să-ţi recapeţi sluga până dimineaţa, Yoshikiyo? Îţi dai seama cu cine o să ai de-a face?

Kiyomori era singurul care îl mustra pe Yoshikiyo pentru încăpăţânarea lui prostească. Nu îşi dădea seama, îl întrebă el, că Tameyoshi, fost comandant al Gărzilor Genji, nu avea nimic bun de spus despre luptătorii care i-au înlocuit pe propriii lui oameni la Palat? Era duşmanul lor cel mai înverşunat, întotdeauna gata să le găsească pricină Gărzilor Heiké. Yoshikiyo ar face mai bine să se răzgândească. Reaua voinţă a lui Tameyoshi era celebră şi nimeni nu putea prezice ce capcane îl aşteptau pe Yoshikiyo. Dacă se ducea singur, ei toţi îl puteau urma în numele Gărzilor, să fie pregătiţi să răspundă forţei cu forţă.

— Veniți cu toții, strigă Kiyomori, o să mergem cu Yoshikiyo şi o să-i salvăm omul!

Câțiva strigară:

— O să fie distracție! şi se adunară afară, gălăgioşi, încântați de ideea unei încăierări şi însetați de sânge. Vreo douăzeci de soldați îl înconjurau acum pe Yoshikiyo, țipând: „Să pornim acum! Să pornim!“

Yoshikiyo nu se mişcă, dar îşi întinse brațele să-i oprească.

— Aşteptați! Vă purtați ca nişte copii, pentru un fleac. Amintiți-vă că fiecare dintre voi are îndatoriri pe aici şi nu vrem tulburări în timpul pelerinajului. Dat fiind că mesagerul meu a fost cel care a născut toate aceste neajunsuri, eu sunt cel care se va duce să stea de vorbă cu el. Nu trebuie decât să stați aici, ca şi când nimic nu s-a întâmplat.

După ce linişti Gărzile, Yoshikiyo se întoarse brusc cu spatele la Kiyomori, de parcă gălăgia l-ar fi supărat; apoi, ordonându-i tânărului său grăjdar să țină torța ridicată, dădu pinteni calului, dispărând în ploaie şi-n noapte.

În aceeaşi zi ceva mai devreme, Yoshikiyo îşi trimisese servitorul de încredere, pe Gengo, cu câteva poeme adresate unor doamne care o serveau pe Doamna Taikenmon, mama Împăratului şi fosta soție a monarhului care abdicase, Toba. Doamna Bifukumon, pentru care Toba o părăsise pe Doamna Taikenmon, îl însoțea pe Toba în acest pelerinaj, iar Yoshikiyo, membru al suitei imperiale, nu putu să nu îşi amintească de faptul că Doamna Taikenmon trăia acum retrasă, în singurătate, cu puțini prieteni care s-o viziteze. De aceea, adunase câteva poezii pe care le scrisese în timpul călătoriei de două zile, le adresase mai multor prietene poete din suita Doamnei Taikenmon şi le trimisese în capitală, prin intermediul lui Gengo. Lui Yoshikiyo nu-i păsa prea mult dacă Gengo dăduse de belea în drum spre capitală sau la întoarcere; gândurile lui se îndreptau, ca nişte săgeți, spre casa lui Tameyoshi. Deşi se prefăcuse indiferent în fața lui Kiyomori şi a celorlalte Gărzi, Yoshikiyo cunoştea prea bine reputația omului pe care se pregătea să-l întâlnească. Gengo, servitorul la care ținea, era în primejdie, dar dacă era nevoie, ar fi fost gata să-şi dea şi viața pentru el. Dădu pinteni calului, rugându-se să nu i se întâmple lui Gengo ceva rău înainte ca el să ajungă acolo.

Era aproape miezul nopții, iar ploaia încetase. Luna strălucea din când în când printr-un văl de nori, îmbrăcând într-o lumină slabă acoperişul casei

şi poteca abia întrezărită. Tameyoshi, care se pregătea să se retragă pentru noapte, auzi bătăi răsunătoare la poartă şi pe paznicul de noapte strigând furios. Se duse chiar el să vadă ce se întâmpla, îl găsi pe Yoshikiyo, îl conduse într-o încăpere care dădea spre curtea interioară, şi acolo, la lumina slabă a unei lămpi, îi ascultă povestea.

Yoshikiyo descoperi că Tameyoshi nu era nici pe departe persoana înfricoşătoare pe care o descriau zvonurile. Împrejurările erau împotriva lui, de aceea Tameyoshi, nepotul unui celebru comandant de oaste, nu era mai mult decât căpetenia unui grup de luptători. Şi totuşi, Tameyoshi al neamului Genji, în vârstă de 40 şi ceva de ani, avea maniere plăcute şi era deschis la minte.

— Desigur, înțeleg. O să cădem pe dată la pace. Se vorbeşte prea mult în ultima vreme despre încăierări între oamenii mei şi Gărzi. Dacă mesagerul tău a fost reținut fără motiv, îl vom elibera fără întârziere. Hei, vino încoace, Yoshitomo! strigă Tameyoshi în direcția unei camere aflate în partea opusă a curții interioare. Yoshitomo, fiul lui cel mai mare, apăru de îndată şi îngenunche pe verandă, la o distanță respectuoasă, întrebând curtenitor ce anume dorea tatăl său de la el. Yoshikiyo se uită aprobator la tânăr – un fiu bun.

După câteva cuvinte schimbate cu tatăl său, Yoshitomo se duse să-i adune pe servitori şi pe războinici şi să-i ia la întrebări; în scurt timp, reapăru şi îngenunche afară, în grădină:

— L-am adus pe mesagerul onorabilului Yoshikiyo şi pe unul dintre soldații noştri, cel care l-a provocat.

Fața lui Gengo era umflată, de parcă ar fi fost bătut violent. Izbucni în plâns când dădu pe neaşteptate cu ochii de stăpânul său.

— Al cui prizonier eşti tu? întrebă poruncitor Tameyoshi.

— Al fiului tău, onorabilul Yoshikata.

— Motivul pentru care ai fost arestat?

Yoshitomo răspunse în locul prizonierului, explicând ceea ce se întâmplase în ziua respectivă, pe la ora prânzului. Gengo, povesti el, a fost oprit la Poarta Rashomon şi luat la întrebări de soldații lui Yoshikata, pentru că ducea ceva ce părea a fi un document oficial. Gengo refuzase să le înmâneze manuscrisul, insistând că fusese trimis de anumite doamne stăpânului său şi adăugase că soldaților nu le era permis sub nici o formă să citească ce era acolo.

— Şi după aceea?

Yoshitomo povesti pe scurt:

— Mi s-a spus că Yuigoro a smuls manuscrisul de la Gengo şi l-a călcat în picioare, iar după aceea, Gengo l-a atacat, cuprins de furie, răcnind că stăpânul său a fost insultat. Atunci, ceilalți soldați de la Podul Rashomon s-au năpustit asupra lui Gengo, l-au bătut zdravăn şi l-au aruncat în închisoare.

— Aşa, deci. Cheamă-l pe Yoshikata, ordonă Tameyoshi.

În curând, apăru un tânăr care abia împlinise douăzeci de ani. Tameyoshi îl mustră pentru purtarea în fața soldaților din subordinea sa, şi, după ce termină de vorbit, se ridică brusc şi-şi lovi fiul, care se rostogoli de pe verandă în grădină. Întorcându-se spre Yoshikiyo, Tameyoshi spuse:

— Acum, te voi lăsa să faci ce crezi de cuviință cu acest soldat şi cu fiul meu. Mă învinuiesc pe mine de ceea ce s-a întâmplat şi mă voi duce personal la palatul Doamnei Taikenmon, să-i cer iertare. Îmi pare tare rău de ceea ce i s-a întâmplat slugii tale. A fost un accident cât se poate de nefericit, şi te rog să nu-mi păstrezi ranchiună, ci să încerci să uiți această întâmplare.

Surprins şi uşurat de acest neaşteptat deznodământ, Yoshikiyo îl imploră apoi pe Tameyoshi să fie îngăduitor cu Yoshikata şi cu soldatul acestuia, şi după aceea plecă împreună cu Gengo din casa în care se aşteptase să dea de tot ce era mai rău.

Nu se putea tăgădui că Tameyoshi venea dintr-o familie distinsă, se gândi Yoshikiyo cu prețuire, pentru că o astfel de creştere nu putea fi întâlnită printre luptătorii de rând. Totuşi, fu cuprins de presimțiri rele. Tameyoshi îşi aştepta momentul; era limpede că omul nu uitase că bunicul său îndurase o viață de umilințe în mâinile aristocraților şi aştepta cu îndârjire momentul potrivit pentru răzbunare.

În jurul lui, capitala se întindea învăluită de somn. Luna plutea senin printr-o perdea de nori. Şi, deşi urechea lui nu prindea nici un bocet, Yoshikiyo era sigur că această linişte nu va mai dura mult.

Kiyomori şi Tokiko se căsătoriră în luna decembrie a acelui an.

— Ei, bine, vrei s-o iei de nevastă? îl întrebă Tadamori pe Kiyomori, care roşi intens auzind această întrebare şi nu răspunse decât:

— Oh...

Nu mai fu nevoie de nici un cuvânt în plus între aceşti doi oameni care se înțelegeau atât de bine.

Trei nopți la rând, după obicei, Kiyomori se duse în secret în casa din apropierea sanctuarului închinat Zeului Medicinei, să-şi curteze viitoarea nevastă. Mergea plin de bucurie, prin frigul care-i pişca urechile, peste

drumurile pline de noroi. Casa era în mrejele somnului, cu excepția luminiței care se revărsa în noapte de sub jaluzeaua ridicată a camerei lui Tokiko. Era simbolul dragostei care-i făcea semn din celălalt capăt al universului, umplându-l pe Kiyomori cu imagini mai tulburătoare decât acelea din visele lui cele mai fierbinți. Pentru cei doi tineri, care se despărțeau dimineața, ceva mai profund decât pasiunea părea să transforme cântatul cocoşilor şi ramurile înghețate, prefăcând lumea în poezie.

În mod normal, Tokiko s-ar fi mutat la Imadegawa, ca mireasa lui Kiyomori, dar, pentru că locuința lui Tokinobu era mult mai spațioasă, aceasta deveni casa tânărului cuplu. Prietenii ambelor familii fură de acord că alianța dintre familia unui luptător sărac şi aceea a unui nobil decăzut era cât se poate de potrivită.

Pentru a contribui cu ceva la ospățul nupțial, Tokitada îşi sacrifică şi îşi prepară prețuitul cocoş de lupte, cel pe care îl ascundea de atâta timp de ochii tatălui său, şi îl oferi lui Kiyomori.

— Cum aşa!? Ți-ai ucis cocoşul de lupte, la care ții atât de mult, pentru această seară?

Tokitada răspunse doar cu un zâmbet.

Kiyomori rămase mut de uimire. Nu se temea de nimeni altcineva decât de tatăl său; dar temperamentul înflăcărat al acestui tânăr, care nu era decât un copil, îl cutremura. Ce profunzimi neaşteptate urma să descopere şi în sora acestui băiat, soția lui proaspăt cucerită?

În primăvara care a urmat, în 1138, Tokiko şi-a dat seama că rămăsese însărcinată şi-l vesti pe soțul ei. Kiyomori o ascultă tăcut, roşu de uimire. Fu cuprins de mustrări de conştiință, amintindu-şi de acea noapte pe care o petrecuse în brațele femeii de pe Drumul al Şaselea, concomitent cu înțelegerea faptului că, la 21 de ani, devenise tată.

— ...Şi nu te bucuri? spuse îndoită Tokiko.

Temându-se că a rănit-o, Kiyomori răspunse repede:

— Ba mă bucur, desigur – dar suntem luptători şi trebuie să fie un fiu.

Dacă ar fi fost aristocrat, s-ar fi rugat ca pruncul să fie fată şi ca aceasta să crească, să devină o frumusețe fără cusur, pentru a cuceri favoarea de a deveni concubină imperială, dar aceste gânduri nici măcar nu-i trecură prin minte. Nici măcar vibrațiile vagi ale iubirii părinteşti nu îl mişcau.

Iarna se lăsă din nou peste oraş. Într-o dimineață de noiembrie, după o ninsoare abundentă, când camera de naştere era îngropată adânc în nămeți,

se auzi țipătul unui bebeluş nou-născut. Servitoarele lui Tokiko se grăbiră la tânărul tată şi îl felicitară, anunțându-l că i se născuse un fiu. Jubilând, Kiyomori nu era în stare decât să se plimbe încolo şi încoace între camera de naştere şi a lui.

— Bătrâne, adu-mi calul!

Mokunosuké, care, împreună cu alți câțiva servitori din Imadegawa, îl însoțise pe Kiyomori în noua lui casă, apăru.

— Tânărul meu stăpân, cât de fericit trebuie să fii!

— Sunt uşurat – doar uşurat!

— Te duci acum la sanctuar să aduci mulțumiri?

— Nu, trebuie să mă întâlnesc cu tatăl meu, la Imadegawa, înainte de orice altceva. Bătrâne, zăpada e înaltă – trebuie să stai aici.

Kiyomori ieşi călare pe poartă. În timp ce se apropia de crângul de bambuşi, auzi strigăte răsunătoare din spate. Era fratele soției lui, Tokitada, care răcnea:

— Vin cu tine o bucată de drum; bambuşii acoperă cărarea.

Spunând aceste vorbe, apucă de frâu calul lui Kiyomori. Încărcați cu zăpadă, bambuşii se aplecau îngreunați până la pământ şi acopereau drumul. Tokitada îşi smulse pumnalul, reteză una câte una crengile încărcate cu zăpadă, sărind ca un iepure şi aruncând din când în când în urmă câte o privire triumfătoare.

— Mulțumesc, e de ajuns, răcni Kiyomori, privindu-l cu admirație pe puştiul ăsta sprinten şi dezgheţat.

Gândurile i se întoarseră spre copilul care se născuse în acea dimineață, şi se simți cuprins de căldură, primii fiori ai dragostei părinteşti. Acel fiu – nu era nici o îndoială în privința asta – era al lui, născut de Tokiko!

Cât putea vedea cu ochii, acoperişurile oraşului Kyoto şi ale Dealurilor din Soare-Răsare şi din Soare-Apune care înconjurau capitala zăceau adânc scufundate în zăpadă. Silueta singuratică trecând în galop pe străzi îi uimea pe puținii trecători, stârnindu-le curiozitatea şi spaima. Kiyomori ajunse la porțile din Imadegawa şi, în curând, se pomeni față-n față cu tatăl său, pe care îl şi vesti, înainte să-şi tragă sufletul:

— S-a născut, în sfârşit – e un fiu!

— A sosit aşadar..., răspunse Tadamori, iar ochii i se umeziră în timp ce vorbea.

Kiyomori abia izbuti el însuşi să îşi țină lacrimile în timp ce se uita la bărbatul pe care îl respecta mai mult decât pe un tată. Ce soartă ciudată îi adusese laolaltă! Aveau înaintea lor un viitor nesigur, pentru că prevestirile

nenorocirilor erau mai presus de orice îndoială. Numai în ultimii trei ani, mai multe case fuseseră arse până la temelie. Mănăstirile puternice se luptau cu sălbăticie, distrugând temple şi pagode, şi ajungeau până în capitală cu mercenarii lor, pentru a-şi face auzit glasul la stăpânire. Şi, între timp, naşterea fiului Împăratului Sutoku, Moştenitorul Legal, sporise neînțelegerile dintre Curte şi Palatul Mănăstire, pentru că Toba, cel care abdicase, îl proclamase pe fiul său cel mic, născut de Doamna Bifukumon, Prinț al Coroanei şi succesor la tron.

Tulburările din ce în ce mai aprinse de pe tot cuprinsul țării şi neliniştea generală îl determinaseră pe Toba cel retras la mănăstire să trimită după Tadamori şi să-l implore să accepte din nou un rang la Palat. Iar Tadamori, căruia i se născuse în sfârşit nepotul, îşi dădu în cele din urmă consimțământul, acceptând Rangul al Cincilea şi o funcție în Departamentul de Justiție. Kiyomori fu de asemenea promovat la dorința fostului suveran, iar steaua familiei Heiké păru să se ridice.

Deşi curtenii geloşi nu se împotriviseră revenirii lui Tadamori, începură în curând să unelteascâ pentru a-l învinui de trădare. Se auziseră bârfe care ziceau că Tadamori îi făcea în secret curte fiicei unui nobil din neamul Fujiwara, Ariko, o doamnă de la Palat, care devenise mai apoi doica Prințului Moştenitor. Duşmanii lui Tadamori erau siguri că această aventură a lui cu fiica unuia care îl slujea pe rivalul lui Toba urma să-i aducă o condamnare la moarte. Dar Împăratul ştia de ceva vreme de aventură şi, fără ştirea curtenilor, încurajase şi binecuvântase această legătură, din care Tadamori avea deja doi fii.

Toba Sojo, care îşi petrecuse întreaga viață râzând în desenele lui pe socoteala oamenilor, muri în 1140, la o vârstă foarte înaintată. Pe patul de moarte, spuse:

— Deşi sunt călugăr, să nu îmi faceți ceremonii călugăreşti după ce voi muri. Mi-am petrecut o parte prea însemnată din viață zeflemisind stareții, episcopii şi preoții şi desenând cozi care se ițesc de sub veşmintele lor. Dacă m-ați îngropa cu incantații şi rugăciuni solemne, asta ar fi într-adevăr batjocura supremă.

Sub acoperişul de paie al adăpostului său, Starețul zăcea acum, surd la foşnetul frunzelor care cădeau şi la murmurul molcom al jeluitorilor săi, care îşi povesteau unii altora întâmplări din trecutul său şi isprăvirile pe care le făcuse. Primul său bocitor, un curtean de rang înalt, avu grijă să-i organizeze

o înmormântare cu o ceremonie cât se poate de simplă, la care atât Împăratul, cât şi fostul Împărat îşi trimiseră delegaţii; numeroşi curteni, care sosiră în trăsuri parcurseră pe jos, printre oamenii de rând din sătucul Toba, drumul până la adăpostul de pe dealuri.

— Onorabilul Yoshitomo – ce cinste neaşteptată!

Sato Yoshikiyo îşi părăsi companionul pentru a i se adresa fiului celui mai mare al lui Tameyoshi, Yoshitomo al neamului Genji, care păşi repede pe trotuarul drumului şi îl salută pe Yoshikiyo cu o deosebită prețuire:

— Nu am fost foarte sigur dacă erai tu sau nu, pentru că nu te-am văzut decât o singură dată, în noaptea aceea..., începu el.

— Mă tem că a fost o nesăbuință din partea mea să vin în noaptea aceea la o oră atât de târzie după servitorul meu. Nu l-am mai văzut pe tatăl tău din acea noapte, dar aş dori să îmi reînnoiesc scuzele față de el, răspunse Yoshikiyo.

— Nu, vina este a noastră, mi-e ruşine să o mărturisesc. Ai venit să îi aduci ultimele omagii Stareţului?

— Noi abia ne-am cunoscut, dar dacă s-ar putea să îl mai văd o dată, m-aş duce cu drag să-l caut, spuse Yoshikiyo.

Amintindu-şi de însoțitorul său, îl prezentă:

— Acesta este Kiyomori al neamului Heiké. V-ați întâlnit vreodată până acum?

— Ah? Poate că ne-am întâlnit.

Yoshikiyo fu martor la plăcerea fără ascunzişuri cu care cei doi luptători tineri se salutară şi îşi dădu seama, deodată, că această întâlnire întâmplătoare ar putea fi oarecum un semn. Un soldat Heiké şi un ofițer al Comisariatului de Poliție – un Heiké şi un Genji!

— Voi porni în curând spre Soare-Răsare, să mă stabilesc la Kamakura – pe moşiile mele, de unde vin atâția dintre membrii familiei. Să nu uiți să mă vizitezi dacă treci prin ținut, spuse Yoshitomo în momentul despărțirii.

Yoshikiyo, întotdeauna închis în sine, părea azi mai tăcut decât oricând. Aceste naturi taciturne nu-l atrăgeau pe Kiyomori. Îşi continuară drumul în tăcere până când ajunseră la o răspântie, unde Kiyomori îşi luă rămas-bun. Atunci, Yoshikiyo îl întrebă:

— Te duci acasă?

— Da, noaptea străzile din cartier sunt pustii, iar soția şi copilul îmi aşteaptă îngrijorați sosirea. În ultima vreme, cea mai mare bucurie a mea este să îmi văd fiul.

— Câți ani are?

— De-abia doi.

— Ce drăgălaş trebuie să fie! Nu ai cum să explici tandreţea pe care un părinte o simte pentru copilul său... Trebuie să te grăbeşti acum spre casă.

Şi se despărţiră, în timp ce soarele apunea.

Peste o lună, pe 15 octombrie, Yoshikiyo dispăru.

Lui Kiyomori nu-i veni să creadă. Începu să-şi întrebe prietenii şi cunoştinţele, să afle ce se întâmplase, şi i se spuse că, în ziua de dinaintea dispariţiei, Yoshikiyo plecase de la Casa Gărzilor împreună cu un văr ceva mai în vârstă decât el. Cei doi se duseseră acasă, discutând despre deşertăciunea vieţii omeneşti, şi se despărţiseră hotărând să se întâlnească în dimineaţa care urma. În acea noapte, vărul se îmbolnăvi brusc şi muri, iar Yoshikiyo, care se dusese să-l întâlnească a doua zi dimineaţa, rămase în faţa casei acestuia până când auzi ţipetele îndurerate ale tinerei soţii, ale bătrânei lui mame şi ale copiilor mici. Atunci şi acolo, descoperi că nu poate suferi împreună cu ei; înţelesese că moartea, acest dat de care nici un om nu poate scăpa, era până la urmă o întâmplare zilnică, o platitudine care se repeta încă o dată sub propriii lui ochi. Imediat după aceea, părăsi casa vărului său şi se duse la Palat, unde spuse că îşi părăseşte rangul şi, fără să le spună măcar un cuvânt colegilor săi din Gărzi, se duse acasă. Plecarea lui neaşteptată surprinse cercurile de la Palat; se părea că nu există nici o explicaţie pentru purtarea lui ciudată, pentru că Yoshikiyo era grozav de preţuit de fostul Împărat, în calitate de poet talentat, şi fuseseră chiar discuţii că Yoshikiyo va fi promovat până la Comisariatul de Poliţie.

Mai târziu, când ajunse acasă, Yoshikiyo părea că nu era în apele lui; iar servitorii ascultară neliniştiţi plânsetele tinerei lui soţii dintr-o cameră în care Yoshikiyo se închisese cu ea pentru un timp. Când reapăru, avea un aer de calm forţat, dar când fetiţa lui iubită, de patru ani, îi ieşi alergând în cale şi i se aruncă în braţe, Yoshikiyo o împinse cu sălbăticie la o parte, spunându-şi, în timp ce făcea acest lucru, că trebuie să uite de toate legăturile omeneşti dacă vrea să îşi ia rămas bun de la lume şi să se călugărească. Apoi îşi scoase pumnalul, îşi tăie părul prins în coadă şi îl aruncă spre tăbliţele ancestrale ale oratoriului familial, înainte să plece, ocolind plânsetele sfâşietoare ale tuturor celor din gospodărie.

După zece zile, se descoperi că Yoshikiyo depusese jurământul preoţiei şi îşi luase numele budist de Saigyo. Erau câţiva care îl văzuseră cu ochii lor în împrejurimile templelor de pe Dealurile de Soare-Răsare.

Kiyomori ascultă încremenit vorbele socrului său:

— E greu de crezut că cineva atât de tânăr şi de dăruit ar putea lua o astfel de hotărâre pe baza unui simplu impuls. Se poate ca Yoshikiyo să fi ales să urmeze un mod de viaţă mai bun şi mai înalt.

Kiyomori se gândi să-i ceară o explicaţie mai limpede tatălui său, dar în curând uită şi de asta, pentru că se întâmpla ceva şi mai tulburător decât dispariţia prietenilor săi, şi anume câteva evenimente care îl luau prin surprindere, unul câte unul; simţea acum cum o presimţire puternică se naşte înlăuntrul lui.

Capitolul VIII
Cometă deasupra capitalei

În decembrie 1141, cu toate că nimeni nu fu surprins de acest lucru, Împăratul Sutoku fu detronat brusc la vârsta de 22 de ani, iar fiul în vârstă de trei ani al fostului monarh Toba şi al doamnei Bifukumon fu declarat împărat şi înscăunat ca atare.

În mijlocul lunii ianuarie, cam cu o lună mai târziu, un călugăr tânăr se plimba singuratic prin pădurile desfrunzite ale Dealurilor de Soare-Răsare, adunând rămurelele rupte de ninsoarea bogată. Puțini l-ar fi recunoscut în el pe Yoshikiyo al Gărzilor, deşi hainele de călugăr nu i se potriveau.

— A, Domnia Voastră sunteți?

Saigyo se opri, auzind că este strigat de cineva.

— Tu eşti, Gengo?

— Nu erați în cămăruță, şi nici la templu nu mi-au putut spune unde erați. M-am gândit că, poate, v-ați dus până în capitală şi mă pregăteam să mă îndrept într-acolo, să vă caut. Ce faceți?

Saigyo zâmbi încântat.

— Am ieşit să adun vreascuri, dar valea asta liniştită şi gândurile mele mi-au ținut atâta de urât, încât abia acum îmi dau seama că deja soarele apune.

— Vreascuri? Vai, să adunați vreascuri!

Rostind aceste vorbe, Gergo smulse pe dată legătura de crengi din mâinile fostului său stăpân, întrebându-l, în timp ce făcea acest lucru, dacă Saigyo se întorcea înapoi spre mănăstire:

— Te-a adus ceva anume? întrebă Saigyo.

Gengo răspunse cu repeziciune:

— Familia dumneavoastră este sănătoasă. Am vândut casa, caii şi am lăsat să plece servitoarele. Titlurile de proprietate asupra moşiilor dumneavoastră au fost retrase.

— Îți sunt cu adevărat recunoscător. Nu am cuvinte să-ți spun cât de mult îți mulțumesc pentru că ai făcut toate astea.

— Şi rudele dumneavoastră par să fi renunțat la speranța că vă veți răzgândi vreodată, iar doamna va pleca în curând, împreună cu fiica voastră, să locuiască la părinții ei.

— Aşadar – au renunțat în sfârşit la mine? Acest lucru mă face cât se poate de fericit.

Sprâncenele lui Yoshikiyo se lăsară în jos în timp ce vorbea. Ultimele lui temeri fuseseră cele legate de soție și copil.

Între timp, ajunseseră la adăpostul sărăcăcios al lui Saigyo, o colibă din spatele templului principal. Saigyo adună câteva poeme care zăceau risipite pe o masă mică, își puse deoparte cutia cu cerneală și se apucă să taie vreascurile cu un pumnal, în timp ce Gengo spăla la un șuvoi din apropiere merindele pe care le adusese și puse la fiert pe vatră un vas cu terci de ovăz.

Deși Saigyo îi interzisese în repetate rânduri acest lucru, Gengo, fosta sa slugă, îl mai vizita din când în când, insistând că va veni chiar dacă va fi amenințat cu moartea.

Când cina fu gata, Saigyo și Gengo, ca doi confrați călugări, egali în rang, se așezară în apropierea vetrei. Chiar și după ce terminară de mâncat, continuară să vorbească.

La puțin timp după plecarea stăpânului său, Gengo își anunțase oficial intenția de a deveni și el călugăr, și, deși nu depusese încă jurământul, își alesese numele budist Saiju și abia aștepta să i se alăture lui Saigyo în adăpostul lui. Și totuși, Yoshikiyo nu era de acord ca Gengo să se călugărească și, pentru a-l pune în continuare la încercare, îl sfătuise să mai aștepte un an sau doi.

— Aproape că uitasem de asta, spuse Gengo, așezând o scrisoare în fața lui Saigyo.

Scrisoarea, transmisă de un mesager din partea Doamnei Taikenmon, era desenată în caligrafia fluidă a unei doamne și greu de citit din cauza numeroaselor mesaje și poeme care o încărcau. Saigyo o ținu deasupra focului, încruntându-și sprâncenele din cauza efortului de a descifra literele. După ce termină cu scrisoarea, nu mai spuse nimic, dar rămase cu privirea ațintită asupra flăcărilor pâlpâitoare din vatră.

Îi scriseseră mai multe dintre prietenele lui poete din serviciul Doamnei Taikenmon, trimițându-i vești despre ele și despre Doamna Taikenmon. Doamna Taikenmon, scria una dintre ele, era singură și își exprimase de mai multe ori dorința arzătoare de a se retrage la o mănăstire de călugărițe. Era un lucru ușor de înțeles, se gândi Saigyo. Acum, acest pas părea singurul cu putință. Fiul ei, Sutoku, fusese detronat, iar viitorul ei devenise nesigur. Saigyo se gândi la faptul că ea, care fusese apreciată drept una dintre cele mai faimoase frumuseți din vremea ei, trecuse acum de patruzeci de ani. Cu toate că o compătimea din toată inima, își puse și întrebări legate de soarta prietenelor lui care o serveau. Dacă nu își urmau stăpâna la mănăstire, unde își vor găsi adăpost în calea vremurilor tulburi pe care le presimțea?

Gengo alungă tăcerea:

— Aţi mai auzit ceva despre Morito?

Saigyo, care contempla visător frumuseţea cenuşii albe şi a tăciunilor sclipitori, ridică deodată privirea:

— Morito? întrebă el, de parcă ar fi încercat să-şi readucă în minte o amintire îndepărtată.

— În decembrie, numele lui a fost înlăturat de pe lista criminalilor oficiali. Un călător care a străbătut nu demult drumul dintre Kumano şi Kishu mi-a povestit că Morito este acum călugăr, acelaşi Morito care a asasinat-o pe Kesa-Gozen cu cinci ani în urmă şi a dispărut. Şi-a luat numele de Mongaku, iar în toamna care a trecut a jurat să îşi ispăşească păcatul îmbăindu-se o sută de zile la rând în apele sfinte ale Cascadei Nachi.

— Ah, Morito! Nu e nimic care să se compare cu Nachi când vine vorba despre pedepsirea cărnii, şi nu există cale spre mântuire decât prin intermediul unui gest nobil.

— Acest călător mi-a spus că s-a dus la Cascada Nachi să vadă cum arăta călugărul ăsta nebun şi l-a găsit pe Mongaku, îmbrăcat cu totul în alb, cu o funie aspră de pai în jurul taliei, rugându-se aprins în timp ce se îmbăia în apele care-l biciuiau – o imagine care ar fi îngheţat sângele oricui! Se pare că Mongaku şi-a pierdut cunoştinţa de mai multe ori şi s-ar fi înecat dacă nu ar fi fost paznicul de la cascadă. Mi s-a spus că părul şi barba aproape că îi ascund faţa şi ochii adânciţi în orbite, iar el şi-a pierdut cu totul aspectul omenesc.

— Aşadar, asta i s-a întâmplat.

Smulgându-şi mâna care îl ustura de deasupra focului, Saigyo începu să vâneze câteva cuvinte din cenuşa vetrei.

O undă de milă se strecură în vocea lui Gengo, în timp ce repeta povestea chinurilor lui Morito. Gengo fusese printre aceia care îl condamnaseră cel mai necruţător pe Morito, iar acum, că asculta fără vreo tresărire povestea lui Gengo, lui Saigyo i se păru că descoperă în el o anumită şovăială în a se dedica unei vieţi de sihastru care se încălzea la focul fremătând încet. De unde ar putea să ştie Gengo, se gândi Saigyo, că această existenţă lipsită de eroism îi impunea un chin chiar mai mare decât biciul îngheţat al Cascadei Nachi, cu înălţimea ei de 300 de metri? De unde îşi putea da seama Gengo că Saigyo nu dormise liniştit nici măcar o singură noapte de când îşi părăsise căminul pentru a pleca spre Dealurile de Soare-Răsare, că visurile lui erau bântuite de ţipetele fiicei lui iubite, de lângă care se smulsese?

Cine putea şti că în timpul zilei, când îşi vedea de îndatoririle lui, aducea apă şi tăia lemne în timp ce compunea versuri, oftatul vântului printre ramurile copacilor din văile de dedesubt şi printre pinii care înconjurau templul îi răsuna în urechi ca plânsetele tinerei lui soţii, şi îi tulbura în aşa măsură nopţile, că somnul refuza să îl mai viziteze? Pacea îl părăsise pe Saigyo pentru totdeauna. Se sfărâmase în bucăţi sub ramurile vii ale copacului pe care îl reprezenta viaţa lui. Remuşcările şi compasiunea faţă de cei pe care îi iubea îl vor hăitui până la capătul zilelor sale. În valurile Cascadei Nachi, Morito se elibera de patimile lumeşti şi de chinurile care erau datul natural al omului, căutând să găsească reînnoirea în apele sfinte. Amândoi căutau eliberarea de acele ambiţii şi dorinţe care îi torturează pe oameni pentru totdeauna.

În cenuşa vetrei, Saigyo urmări şi reconstitui cuvântul „milă“. Mai avea de învăţat să accepte viaţa cu bune şi cu rele, s-o iubească împreună cu toate manifestările sale, devenind una cu natura. Şi, pentru acest lucru, îşi abandonase casa, soţia şi copilul în acel oraş al înfruntărilor de tot felul. Fugise pentru a-şi salva propria viaţă, nu pentru un vis grandios de a mântui omenirea; nici nu depusese jurământul cu gândul de a cânta sutre dedicate lui Buda, nici nu aspira la rangurile căptuşite cu brocard ale înalţilor preoţi. Numai abandonându-se naturii îşi putea păstra cât se poate de bine propria viaţă, putea învăţa cum să trăiască, în calitatea sa umană, şi îşi putea găsi astfel liniştea. Iar dacă vreun preot îl acuza de depunerea jurământului din iubire de sine, nu pentru purificarea lumii şi pentru mântuirea oamenilor, Saigyo era pregătit să încuviinţeze că aceste acuzaţii erau îndreptăţite şi că el merita să fie ponegrit şi scuipat în ochi, ca un fals preot. Şi totuşi, dacă ar fi fost pus să răspundă pentru sine, era pregătit să spună că omul care nu a învăţat să-şi iubească propria viaţă nu avea cum să iubească omenirea, şi tot ce încerca el acum să facă era să iubească această viaţă care era a lui. Nu avea nici un har de a predica mântuirea sau preceptele lui Buda; tot ce le cerea era să fie lăsat să trăiască la fel de umil precum fluturii sau păsările.

În dimineaţa care a urmat – pe 19 ianuarie –, Saigyo îşi părăsi adăpostul şi se îndreptă spre Drumul al Patrulea din capitală. Ningea, iar el se simţi gata să se întoarcă, dar gândul la scrisoarea pe care i-o adusese Gengo îl făcu să-şi continue drumul. Nu-şi văzuse prietenele de o bună bucată de vreme şi cine ştia ce schimbări le rezerva soarta? Traversă un pod acoperit cu un strat gros de zăpadă şi îşi îndreptă paşii spre palatul Doamnei Taikenmon. Într-una dintre răspântiile capitalei, descoperi că în pofida furtunii, se adunase o mulţime de oameni. Se auzeau strigăte:

— Îi trimit la drum pe exilați!

— Doi condamnați!

— Soț și soție, cine sunt? Cu ce au greșit?

Saigyo încercă să o ia pe alt drum, dar și acela era înghesuit de oameni și de cai. Ofițerii Comisariatului de Poliție se ațineau prin preajmă, pregătiți să înăbușe sumeția unor soldați care păreau a fi servitorii unei persoane de rang înalt.

— Ia te uită, au spatele gol! Câtă cruzime – iar ei sunt oameni atât de blânzi! plângeau în hohote câteva femei, întinzându-și gâturile pe deasupra mulțimii și ascunzându-și iute fețele în mânecă.

Câțiva funcționari de ranguri inferioare apărură și îndepărtară pe dată mulțimea, răcnind:

— Înapoi, înapoi! Eliberați drumul!

Cu porunci hotărâte, începură să-i împingă îndărăt pe oameni. De după poarta unei case apărură doi cai fără șa, pe spinarea cărora se aflau un bărbat și o femeie, legați cu funii de animalele lor. Un funcționar păşea în fruntea procesiunii, purtând o pancartă care anunța: „Moriyuki din neamul Genji și soția sa Shimako, condamnați la exil în ținutul Tosa pentru că au urmat ordinele Doamnei Taikenmon și au rostit blestemul de moarte împotriva Consoartei Maiestății Sale, Doamna Bifukumon“.

Saigyo îi cunoștea pe Moriyuki cel cu părul alb și pe soția sa, slujitori bătrâni și de încredere ai Doamnei Taikenmon. Încremenit de ceea ce se întâmpla, Saigyo nu izbuti să-și înăbuşe un strigăt de durere. Sunetul îi împinse pe cei din mulțime spre cei doi, cu noi țipete:

— Drum-bun, Onorabile Moriyuki, un trist drum-bun! Fie ca sănătatea să fie pentru totdeauna cu voi.

Oamenii țineau pasul cu armăsarii care mergeau încetișor, de parcă le-ar fi părut rău să-i lase pe cei doi să plece. Atunci, funcționarii care supravegheau începură să dea în ei cu bastoanele de bambus, strigând furioși:

— Ia te uită, oameni de rând, cum îndrăzniți să vă apropiați?

Saigyo nu se pierdea cu firea cu una cu două; destul de sprinten pentru a se feri de loviturile de baston, se lăsă purtat de mulțime, dar, prins de febra clipei, alunecă pe zăpadă. Copitele calului unui funcționar îl izbiră în cădere, iar Saigyo își pierdu cunoștința. Când își veni în simțiri, era tot întins în zăpada pătată cu noroi. Mulțimea și caii dispăruseră. În jurul său erau doar liniștea de la miezul nopții și vârtejurile de zăpadă care astupau orice urmă a

ceea ce se întâmplase cu puțin timp în urmă, făcând ca întreaga poveste să pară un vis.

Saigyo nu o vizită în acea zi pe Doamna Taikenmon, aşa cum voise.

Umblau zvonuri care spuneau că acuzațiile de vrăjitorie erau adevărate, altele ziceau că erau false şi întreaga poveste fusese o intrigă. Adevărul rămânea necunoscut pentru întotdeauna. Privit din exterior, Kyoto rămânea acelaşi Oraş al Păcii şi al Liniştii, deşi apele nemulțumirii clocoteau tulburi în adâncuri.

După puțin timp, fostul Împărat Toba depuse şi el jurământul monahal, iar prima lui soție, Doamna Taikenmon, deveni călugăriță a Templului Ninna-ji. Saigyo află despre acest lucru de la doamnele ei de companie, care îi scriseră că, la vârsta de 42 de ani, doamna se răsese în cap şi abandonase traiul lumesc.

Din chilia lui, Saigyo urmărea venirea primăverii şi asculta trilurile păsărilor.

Marele Pod de la Gojo fusese încheiat; traversa râul Kamo, unind partea estică a capitalei şi coastele Dealurilor din Soare-Răsare. Cu câțiva ani mai devreme, un anumit călugăr, Kakuyo, solicitase ajutorul populației, cerându-le pentru construcție bănuții câştigați prin trudă grea; el însuşi participase la ridicarea podului, cărase pietre, ajutase la săparea temeliilor şi locuise într-o căsuță mică de pe malul râului până când podul fusese terminat.

Despre el, oamenii obişnuiți spuneau:

— Deşi există mulți călugări şi preoți care nu fac decât să-şi incendieze templele şi mănăstirile unii altora, acesta, cel puțin, este un om sfânt.

Odată cu construcția podului, capitala se lărgea spre miazăzi, până la dealul pe care se afla Templul Kiyomizu. Ceea ce fusese până nu demult o întindere pustie cu iarbă înaltă şi copaci fu curățat repede, pentru a deveni terenul de construcție a unei case impozante. În timp ce construcțiile avansau, oamenii erau din ce în ce mai curioşi cine putea fi proprietarul, dar nimeni nu părea să aibă habar.

Pe la începutul verii anului 1145, chiar înainte ca alabastrul să fi apucat să se usuce pe pereți, sosiră membrii familiei şi numeroşi servitori, şi în curând ieşi la lumină faptul că stăpânul casei era Kiyomori al clanului Heiké, el însuşi, proaspăt înscăunatul conducător al stăpânirii.

Întorcându-se spre soția lui, Tokiko, Kiyomori zise mândru:

— Acum, spune-mi ce părere ai despre casă, deşi nu se prea poate compara cu aceea a tatălui tău.

Tokiko, acum mama a trei copii, se bucura împreună cu soțul ei de noul lor cămin. Inspectară casa împreună cu fiul lor de şapte ani, Shigemori, plimbându-se dintr-o cameră în alta, adulmecând parfumul lemnului proaspăt, apoi porniră de-a lungul coridoarelor.

— Tatăl tău, spuse Kiyomori, care e şi mai ciudat decât mine, spune că preferă casa lui veche şi refuză să vină să locuiască aici, cu noi. Ei bine, dacă îi place acolo unde este, nu are decât să stea pe loc. Am avut de aşteptat opt ani pentru casa asta.

De-abia trecuseră opt ani de la căsătoria lor, şi nici Kiyomori, nici Tokiko nu visaseră că vor avea atât de curând propria lor locuință. Rememorând acei ani, Kiyomori se întreba adeseori cum de izbutise. Cât de scurți şi de necrezut păreau acum toți acei ani de lipsuri. Servitorii, servitoarele şi slugile de rang inferior erau de zece ori mai mulți. Aveau peste doisprezece cai în grajd.

Şi Tadamori, tatăl său, se îmbogățise, iar acum deținea o funcție înaltă în Departamentul de Justiție; de asemenea, avea moşii în provinciile Tajima, Bizen şi Harima.

Şi Tameyoshi al neamului Genji îşi recăpătase averile. Kyoto era năpădit de contingente proaspete de soldați veniți din Soare-Răsare, toți vasali de pe domeniile din Bando ale lui Tameyoshi. Fiii lui, acum funcționari de rang înalt, îşi aveau fiecare propria armată, iar prestigiul militar al familiei Genji îi făcea să fie considerați una dintre marile familii ale capitalei.

Şi totuşi, aristocrația privea neliniştită bogățiile din ce în ce mai mari ale luptătorilor şi influența lor din ce în ce mai limpede. Nu se putea tăgădui că pericolele care amenințau ordinea existentă a lucrurilor făcea ca această schimbare să fie de neocolit, şi că reprezentanții clasei conducătoare erau siliți să apeleze la luptători pentru protecție, pentru că autoritatea tronului era amenințată din exterior şi din interior. Ultima influență liniştitoare asupra Împăratului retras în mănăstire (Toba) şi a fiului său, Sutoku, cel care abdicase, dispăruse, acum că Doamna Taikenmon se retrăsese între maici, iar ostilitatea celor doi foşti conducători era asumată pe față. Cercurile de la Curte prevesteau o luptă pentru putere. Vrajba diviza deja Curtea, iar comploturile şi intrigile se succedau într-un talmeş-balmeş repezit.

Şi, pentru a creşte şi mai mult neliniştea care domina oraşul, reprezentanții clerului militar de pe Muntele Hiei şi cei din Nara, sfidând

decretele emise de tron, ameninţau să înceapă un război între ei. Tadamori şi Kiyomori ai neamului Heiké şi Tameyoshi al neamului Genji au primit sarcina de a înăbuşi luptele călugărilor şi de a păzi tronul.

În nopţile de vară fierbinte din iulie 1146, chipuri tulburate din toată capitala aveau privirile îndreptate spre cer, unde un corp înflăcărat îşi plimba coada luminoasă.

— O cometă! Apare noapte de noapte...

— Acolo, la nord-vest – priviţi cometa aia uriaşă!

— Ceva e pe cale să se întâmple – şi nu e un lucru bun, e limpede.

Locuitorii capitalei erau acum siguri că această apariţie celestă era prevestirea unui dezastru, date fiind şi povestirile ameninţătoare din ultima vreme, cum că monahii din Nara adunaseră o armată uriaşă şi se pregăteau să declare război împotriva unei mănăstiri rivale. Din Nara începură să sosească mesageri călare în fiecare dimineaţă şi seară, iar Tameyoshi fu trimis la Uji, împreună cu trupele sale.

Curtea fu cuprinsă de consternare. Geomanţii şi astrologii fură convocaţi pentru a da lămuriri, dacă semnul de sus anunţa binele sau răul. Preoţii rostiră rugăciuni şi incantaţii pentru a alunga ghinionul.

La puţin timp după aceea, pe 25 august, cei de la Curte primiră veşti de la Templul din Ninna-ji, că Doamna Taikenmon se stinsese din viaţă la vârsta de 45 de ani.

În următorul an, călugării din Nara începură bătălia împotriva mănăstirilor de pe Muntele Hiei, iar Templul Kiyomizu fu distrus de un incendiu. În acelaşi an, în 1147, când împlinea 30 de ani, Kiyomori al neamului Heiké fu promovat la Rangul al Patrulea şi i se dădu titlul de Domn Aki. Ca guvernator de provincie, primi toate onorurile şi toate beneficiile băneşti potrivite acestui rang. Pentru Kiyomori, ziua îndelung aşteptată, în care urma să-şi trăiască visele tainice, sosise.

Capitolul IX
Soldații-călugări ai Muntelui Sfânt

I se spunea Muntele Sfânt – Muntele Hiei. Se înălța pe deasupra dealurilor de la temelia sa, dincolo de cursul superior al Râului Kamo. Se putea vedea pe durata întregului an, din fiecare răscruce a capitalei, nici prea îndepărtat, nici prea apropiat. De la răsăritul soarelui şi până la apus, locuitorii oraşului îşi puteau ridica ochii obosiți, exclamând:

— Ah! Nicăieri nu există atâta suferință şi atâta ură, ca aceea care ne mistuie aici...

Aici, unde oamenii bombăneau şi muşcau, se înşelau şi se gudurau unii pe lângă alții, răsplătind fiecare lovitură cu încă una, ei refuzau să creadă că şi muntele era tot un spațiu locuit de oameni, pentru că, dacă acel munte al mântuirii ar fi tot un spațiu al răului, în ce să-şi pună oamenii speranțele şi unde să-şi găsească pacea?

Oamenii stăruiau:

— A, nu, acolo nu arde decât Lumina Adevărului, zi de zi.

În acest oraş, mistuit de setea de sânge, oamenii de rând nu îşi doreau decât să poată ridica privirea spre cer şi să îşi repete crezul că Buda le vedea pe toate – îl judeca pe omul cinstit cu cinste, iar pe omul bun, cu bunătate.

O dunguliță de lună nouă atârna pe cer. Pe cărarea îngustă care ducea spre Vârful Shimei, o siluetă asemănătoare unei maimuțe chircite de durere se bălăngănea şi se împleticea în drumul ei spre sus. Era un bătrân înțelept, care îşi aducea cu sine bocceluța de pelerinaj. În cele din urmă, silueta ajunse pe o creastă muntoasă. Alături de el se căsca o prăpastie neagră, iar în fața lui se întindea cerul nesfârşit de toamnă. În fața acestuia, se lăsă în genunchi, tremurând.

— *Na – namu...*

Lacrimi i se scurseră pe obraji în timp ce îşi încleştă mâinile în rugăciune, îşi ridică vocea şi plânse, adresându-se universului:

— *Namu amida butsu* (Mulțumesc, Amida Buda)... *namu Amida... namu... Amida-bu...*, gemu el. Fie-ți milă... fie-ți milă de mine!

Închinându-se, răcni în gura mare:

— Orb la propria mea prostie, am încercat să le aduc oamenilor mântuirea şi nu sunt în stare să mă mântuiesc nici măcar pe mine. În ce direcție să mă îndrept? Ştiința nu mi-a adus decât întuneric. Învățătura m-a îndepărtat de calea adevărului. Am trăit degeaba. Muntele ăsta Sfânt este adevăratul loc de origine al răului. Mi-e teamă să mai trăiesc. Nu îndrăznesc

să mai trăiesc pe muntele ăsta. Preamilosule Buda, dacă promisiunile tale sunt adevărate, oferă-mi un semn că există paradisul şi că omul poate ajunge până acolo – apoi lasă-mă să mor.

Plânse o bună bucată de vreme, în timp ce se ocăra în cuvinte întretăiate şi suspina.

În tinerețe, gustase adânc din amărăciunea şi durerile lumii, şi, rugându-se să poată deveni un om sfânt pentru a alina omenirea chinuită, se dedicase vieții de pe Muntele Hiei. Timp de peste patruzeci de ani, pe aproape întreaga durată a vieții unui om, purtase veşminte de ascet, trăise toate posturile şi îşi înăbuşise nevoile cărnii. Timp de şapte ani, desculț, făcuse ziua ocolul templelor din vârful muntelui şi din văi, până când picioarele începuseră să-i sângereze, şi îşi petrecuse nopțile meditând, apoi se întemnițase timp de mai mulți ani în întunericul unei săli de comori pentru a se adânci în sutrele budiste, până când vederea îi slăbise. Apoi, călători prin toată țara, luând parte la dezbateri religioase cu învățați ai altor secte, până când îşi câştigă numele de înțeleptul cel mai mare al zilelor sale. La bătrânețe, fusese numit Stareț al unei mănăstiri, cel mai prețuit cunoscător al Celor Patru Doctrine ale sectei Tendai de pe Muntele Hiei. Şi totuşi, nici un discipol nu venea să se aşeze la picioarele sale, în mănăstirea din munți, pentru că templele de pe muntele Hiei deveniseră din ce în ce mai somptuoase cu fiecare an care trecea; luminile lor sfinte străluceau din ce în ce mai aprins înlăuntrul sanctuarelor interioare; depozitele lor de cereale dădeau pe dinafară din cauza belşugului de donații primite din partea moşiilor din nenumărate provincii, pentru a-i hrăni pe cei peste zece mii de călugări, învățați, discipoli, novici şi sclavi fără număr. Prosperitatea sectei Tendai nu-i aducea decât disperare profundă.

— Deşi tatăl acestor mănăstiri, Saicho, a muncit aici până în ziua morții sale, învățătura mea nu îmi poate aduce nimic bun, nu mai am puterea de a trăi... Vai şi amar de mine! Chiar dacă Buda va veni să se întâlnească după moarte cu mine, cu ce îmi va folosi asta? Voi, corbi care zburați peste aceste dealuri, veniți şi luați-vă din trupul meu carnea cu care să vă hrăniți azi!

Şi, spunând acestea, bătrânul călugăr se ridică în picioare, împleticindu-se, şi în următoarea secundă se azvârli în hău.

În zorii zilei, cu mult înainte de ora liturghiei de dimineață, un țipăt care părea să răsune printre norii de deasupra Muntelui Piei îi trezi din somn pe călugări.

— Sună clopotul din Marea Sală de Cuvântări! Veniți în Sala de Cuvântări!

Răsunetul grav al clopotului tremura încă în aer, în timp ce călugării îşi aruncau în grabă veşmintele preoţeşti peste armuri, se încingeau cu săbiile lor lungi şi îşi înşfăcau halebardele. Urcau în valuri din mănăstirile de pe munte, ca nişte nori care clocotesc peste prăpăstii, iar călugării mai în vârstă se sprijineau de servitorii lor pelerini. Câteva stele mai luceau încă, risipite pe cerul nopţii târzii de iunie. Acoperindu-şi feţele cu eşarfe de mătase sau cu mânecile hainelor, preoţii tineri şi cei bătrâni, încălţaţi cu sandale de paie, urcară grăbiţi pe povârnişuri. Făcându-şi mâinile pâlnie, răcniră peste acoperişurile întunecate ale mănăstirilor şi ale clădirilor cu dormitoare: „Veniţi la Sala cea Mare! Clopotul sună pentru o Adunare Generală!“ Ca nişte luptători care se adună pentru o bătălie, se întrebau tulburaţi unul pe celălalt din ce motiv erau chemaţi.

Un călugăr se opri deodată în faţa unui smoc de iarbă, în trecătoarea din faţa vârfului Shimei.

— Da, da! Un cadavru –al unui bătrân, pe deasupra! Mă întreb cărei mănăstiri îi aparţinea acest preot.

O siluetă însângerată zăcea printre bolovani, cu chipul strivit, imposibil de recunoscut; mai mulţi călugări se opriseră în jurul său, uitându-se la el; apoi, unul dintre ei făcu un pas iute în faţă, uitându-se la un şir de mătănii de la încheietura mâinii mortului şi exclamă:

— Ah! Este Stareţul Jitsugyo, care a petrecut atât de mult timp chinuindu-se la mănăstirea lui. Nu e nici o îndoială – e el.

— Poftim? Înţeleptul acela respectabil?

— Fără îndoială. Uită-te bine la el.

— Cum de a murit? Desigur că a făcut un pas greşit pe Vârful Shimei.

— Mă îndoiesc. Suferea de mult timp de paralizie şi probabil că, din disperare, şi-a pus capăt zilelor.

— Nu avea cum să fie ăsta singurul motiv. Cei care s-au întâlnit cu el în ultima vreme ziceau că nu făcea decât să blesteme stricăciunea şi depravarea hramului nostru Tendai oricui voia să-l asculte.

— Era mereu nemulţumit – un om care nu zâmbea niciodată. Nenumăraţii ani de sănătate şubredă l-au făcut să ajungă astfel. Bietul om – bietul om!

— Ei, bine, ce putem face acum, când clopotul de adunare continuă să ne cheme?

— Pe acest om bolnav îl aştepta oricum moartea, mai devreme sau mai târziu. Acum, că a murit, nu avem timp să ne facem griji în privinţa unui cadavru – poate adunarea generală ne aduce porunca de a face o expediţie

dincolo de poalele muntelui. Trebuie să ajungem la adunare. Haidem să ne continuăm drumul spre Sala de Cuvântări!

Întorcând spatele bătrânului mort, călugării îşi continuară drumul. Grupurile de monahi înarmaţi treceau unul după celălalt, aruncând priviri lăturalnice repezi spre cadavru.

Soarele răsărea. Lângă trupul înţeleptului mort, o genţiană udă de rouă se clătina în bătaia vântului. Gura i se deschisese, dezvăluind un singur dinte, şi pentru prima oară, părea că îi zâmbeşte muntelui.

O singură grindă, lungă de treizeci şi cinci de metri, susţinea veranda din faţă a Sălii Mari de Cuvântări. La baza şirului lat de scări care duceau în sus, spre sală, un călugăr mătăhălos stătea ghemuit pe un bolovan, cu faţa îndreptată spre adunare. Îşi purta hainele bisericeşti peste armura lucrată grosolan. Mânecile lungi ale hainei care i se revărsa îi ascundeau pe jumătate faţa. Ţinea în mână o lance. Vreo opt sau nouă călugări, tineri sau bătrâni, stăteau pe veranda de deasupra lui şi se uitau în jos, spre capetele îngrămădite în faţă.

Unul dintre aceştia tocmai încheia o cuvântare lungă şi înflăcărată:

— ...Acest adevăr poate părea lipsit de noimă, dar, de fapt, nu este, pentru că are înrâurire asupra numelui bun al Bisericii noastre. Nu e doar că ne aduce disprețul sectelor rivale, dar ea pune în primejdie însăşi existenţa ordinului nostru pe Muntele Hiei, păzitorul statului. Fraţilor, orice aţi crede, acum nu poate fi decât una din două: avem sau nu avem de gând să pornim o revoltă armată? Vreau să vă aud pe toţi cei adunaţi aici.

Adunarea generală fusese convocată pentru a-i vesti pe călugări despre o întâmplare de acum câteva săptămâni, la început de iunie: la festivalul religios anual de la Gion, în miezul festivităţilor sacre, călugării fuseseră atraşi într-o ceartă violentă cu doi soldaţi. Ce-i drept, călugării fuseseră mai chercheliţi decât cei doi luptători, de aceea, ambele părţi erau deopotrivă de vinovate. Cu toate acestea, încurcătura nu putea fi uitată, spuse el, pentru că luptătorii nu le administraseră o bătaie doar călugărilor şi preoţilor din Gion, dar răniseră şi câţiva călugări care încercaseră să intervină şi, după aceea, scăpaseră teferi. Norodul asistase la încăierare, iar pământul sfinţit fusese pătat de sânge. Clerul fusese batjocorit pe faţă. Putea oare Biserica să ignore o astfel de insultă şi să-i lase pe luptătorii respectivi să scape nepedepsiţi? Problema ajunsese la Departamentul de Justiţie şi la Comisariatul de Poliţie, iar răufăcătorii fuseseră urmăriţi şi identificaţi. Se descoperise că ambii luptători erau în slujba Palatului Mănăstire: unul era un slujitor al lui Kiyomori, Domnul Aki, iar celălalt era cumnatul său, Tokitada. Preoţii din

Gion ceruseră de nenumărate ori ca făptaşii să le fie predaţi, dar Domnul Aki se mulţumise să râdă şi să le nesocotească poruncile. Departamentul de Justiţie emisese mandate de arest pe numele lor, dar comandantul acestuia, Tadamori (tatăl lui Kiyomori), le ignorase. Autorităţile ecleziastice trimiseseră în cele din urmă o delegaţie în numele Muntelui Hiei fostului Împărat şi Regentului, cerând punerea sub acuzare a lui Tadamori şi a lui Kiyomori; şi totuşi, nu primiseră decât răspunsuri ocolite – o altă insultă la adresa Bisericii!

Aşa stăteau acum lucrurile, iar preoţimea îşi pierduse răbdarea. Aşadar, atât Curtea, cât şi Palatul deveniseră nepăsătoare la autoritatea Muntelui Hiei. Oare aceste mănăstiri din miazănoapte de capitală nu aveau rolul de a opri „intrarea diavolului“ şi de a înlătura lucrarea lui? Oare nu un decret imperial hotărâse aşezarea cultului Tendai pe Muntele Hiei? Oare nu Împăratul însuşi fusese acela care, cu mai mult de trei sute de ani în urmă, poruncise construirea sfintei clădiri, Komponchudo, pe munte, pentru ca flacăra divină a păcii să ardă în vecii vecilor în sanctuarul principal?

— Oare Tadamori şi Kiyomori chiar trebuie lăsaţi să calce în picioare demnitatea Bisericii Tendai? Oare e permis ca însuşi fostul Împărat şi Regentul să nesocotească fără ruşine autoritatea preoţilor noştri? Ei ne iau în derâdere trecutul şi nu au decât dispreţ pentru noi!

Preotul îşi ridică deodată pumnul încleştat, în timp ce îşi termina discursul pătimaş. Un fior străbătu mulţimea înghesuită în faţa Sălii celei Mari; apoi un muget sălbatic izbucni de pe toate buzele:

— Spre capitală! Să coborâm spre capitală!

— La arme! La arme! Trebuie să ne facem dreptate!

Încă o dată în aceeaşi zi, marele clopot răsună, anunţând expediţia care urma să aibă loc. Sfântul Chivot fu adus de preoţi în faţa Komponchudo, unde zeităţile fură invocate şi o declaraţie solemnă de invazie asupra capitalei fu citită în faţa miilor de monahi îngrămădiţi în piaţa marelui templu.

Aceştia schimbară şoapte indignate:

— A trecut ceva vreme de când n-am mai vizitat Palatul Mănăstire şi Curtea. Chiar a sosit momentul să le vizităm cu Sfântul Chivot şi cu emblemele şi să le reamintim că nu e cazul să ne dispreţuiască. Aceasta este o şansă dată de Dumnezeu să băgăm frica în inimile acelor luptători.

Soarele de iunie începuse să ardă necruţător; acompaniat de sunetele greierilor care ţârâiau un marş din toate direcţiile, Sfântul Chivot îşi începu

coborârea de pe munte. Era urmat de o oaste uriaşă, care îşi continua drumul cu neînduplecarea pământului care se surpă.

Expedițiile armate ale preoțimii de pe Muntele Hiei nu erau rare. Mii de călugări năvăleau asupra Curții sau a Casei Regentului pentru a-şi face auzite solicitările, izbutind de obicei, pentru că nimeni nu îndrăznea să-şi atragă supărarea zeilor, sfidându-i pe monahi. În prezența Sfântului Chivot, chiar şi Împăratul cobora din baldachinul său, să se închine.

Capitolul X
Ereticul

— Poate că Tadamori şi Kiyomori – tatăl şi fiul – nu sunt oameni prea de seamă, dar, în ultima vreme, aceşti luptători ai Palatului au început să împrumute purtările tigrului. A sosit momentul să-i smulgem ca pe buruieni, sau vor naşte mari încurcături ceva mai încolo.

— Nu, întregul Palat Mănăstire ne batjocoreşte.

— Vorbiți despre conacul de la Kagashirayama?

— Da, despre asta este vorba. Nu am avut nici un răspuns.

— Acel conac intră în mod natural în jurisdicţia noastră. Când călugărul care deținea Kagashirayama a murit, Palatul a presupus că terenul îi revenea Maiestăţii Sale.

— O încercare sfruntată şi nelegiuită de a pune mâna pe el...

— Palatul-Mănăstire este locul spre care ar trebui să ne îndreptăm!

— Ar trebui să-l vizităm mai des, fiindcă, altminteri, îşi vor forma nişte obiceiuri proaste!

Până seara, mai multe mii de călugări înarmați, care purtau Sfântul Chivot, năvăliseră în jos pe coasta muntelui şi, ca nişte nori aducători de furtună, se pogorâseră dinspre miazănoapte asupra capitalei, urmând linia malurilor râului Kamo în timpul asfinţitului, până când ajunseseră într-un punct nu foarte îndepărtat de porțile oraşului. În timp ce se lăsa întunericul, îşi continuară marşul în timp ce intonau sutre pe un ton rău-prevestitor, iar făcliile lor aprinse păreau că mistuie pământul şi incendiază norii.

În fiecare sat şi cătun de pe drumul celor ce mărşăluiau, groaza îi cuprindea pe locuitori, de parcă Dumnezeul Răului în persoană ar fi trecut pe acolo; pe străzi nu apărea nici ţipenie de om. În cocioabele lor de scânduri, mamele îşi strângeau copiii în braţe, le acopereau feţele şi le astupau urechile, aşteptând ca năvălitorii cei cumpliți să se îndepărteze.

La Gion, Sfântul Chivot fusese instalat în sanctuarul templului, străjuit de călugări; pe durata întregii nopți, lumina focurilor aprinse de ei făcu aburii fierbinți ai Dealurilor din Soare-Răsare să ardă cu o strălucire rău-prevestitoare.

Ineditul experienței de a avea o casă nouă şi propria lui pasiune pentru construit îi ofereau lui Kiyomori plăceri neîntrerupte. De când se mutase la Rokuhara, nu era niciodată mulțumit, decât dacă era înconjurat de tâmplari

care să schimbe şi să mai adauge mereu câte ceva la noua lui casă. Un râuleț care se revărsa de pe dealurile din spatele Templului Kiyomizu şi trecea pe lângă proprietatea lui îi aminti lui Kiyomori de pârâul care traversa curtea casei socrului său, şi ținu musai să modifice cursul râulețului, astfel ca acesta să treacă prin grădina lui. Îi vorbi despre asta soției sale, care spuse:

— Da, dacă am avea o apă curgătoare care să treacă prin grădină, sora mea şi cu mine am putea să ne apucăm de vopsit. O să angajez o țesătoare şi o să inventez câteva modele noi, în culori neobişnuite; şi atunci, tu şi copiii ați putea avea câteva haine foarte deosebite.

Tokiko nu era doar o croitoreasă talentată; odată, în adolescență, fusese doamnă de companie la Curte, unde văzuse şi se ocupase de brocarturile bogate şi de broderiile garderobei imperiale.

— Bine! Aş putea să vă privesc pe tine şi pe sora ta în timp ce vopsiți mătasea, aşa cum am făcut în prima zi în care te-am văzut.

Pe Kiyomori îl cuprinse entuziasmul în privința acestui plan şi puse lucrătorii să se apuce imediat de lucru. Până la sosirea verii, ideea se înfăptui.

— Acum, că râulețul ăsta ne trece prin grădină, o să avem o mulțime de licurici. Trebuie să-l chem pe tata să vină şi să vadă, spuse Kiyomori.

Chiar în noaptea în care Tadamori şi Ariko, mama vitregă a lui Kiyomori, veniseră în vizită, călugării de pe Muntele Hiei sosiră în capitală.

Ariko şi Tokiko, care aveau cam aceeaşi vârstă şi ar fi putut trece cu uşurință drept surori, păreau să găsească o mare plăcere una în compania celeilalte, iar priveliştea lor, înconjurate de cei trei nepoți ai lui care se jucau, îl încânta pe Tadamori, care stătea şi-şi sorbea vinul într- o plăcută stare meditativă. Se bucura la gândul că acest fiu al lui, odată nepăsător şi fluşturatic, era acum nu doar un curtean de încredere, ci şi Domn Aki, stăpânul unei case noi. Pentru Kiyomori, înveselit de vin, viața părea să fi ajuns în cel mai frumos moment al ei.

— Dacă ar fi venit şi Tsunemori cu tine, ar fi putut să ne cânte la flaut, spuse el.

— Vă place să ascultați muzică de flaut? răspunse Ariko. Dacă aveți unul, dați-mi voie să vă cânt eu ceva.

Kiyomori se întoarse spre Tokiko şi îi spuse să-şi aducă flautul.

Tadamori stătea şi privea licuricii zburând pe deasupra râului; în timp ce îşi sorbea încetişor vinul şi asculta cântecul din flaut al lui Ariko, se pomeni că se lipeşte de un stâlp şi ațipeşte. Dar se ridică brusc, dezmeticindu-se; cineva intra în fugă pe poarta din față şi se îndrepta în

viteză spre gardul de lângă grajduri. Se auzi un țipăt, slugile, în colțurile lor, începură să forfotească neliniştite.

— Au venit!

Tokitada, fratele lui Tokiko, apăru în încăpere, tare tulburat, strigând că toți călugării Muntelui Hiei au sosit în capitală. În spatele lui stătea ghemuit slujitorul lui Kiyomori, Heiroku. După chipurile lor palide, era limpede că amândoi înțelegeau cât de rea e vestea pe care o aduseseră.

Ochii lui Ariko îi căutară pe ai lui Tadamori, în timp ce lăsa flautul din mână.

— Ce păcat că a trebuit să se întâmple în seara asta, murmură Kiyomori în sinea lui, apoi se întoarse spre tatăl său cu un zâmbet. Deci, au venit până la urmă!

Tadamori, care se trezise pe deplin, se ridică în picioare şi spuse în linişte:

— Prin urmare, au venit, nu-i aşa? Va trebui să ieşim şi să înfruntăm uraganul. Călugării ăia de pe Muntele Hiei sunt la fel ca furtunile cu tunete vara şi vijeliile toamna. Mai mult ca sigur, această casă va fi spulberată precum frunzele înainte de un vifor.

— Îmi dau seama de asta, răspunse iute Kiyomori, şi nu pot decât să mă înclin în fața dorinței cerului, dar nu în fața voinței acestor oameni. Îmi pot reface oricând casa din ruine.

— Dacă eşti deja hotărât, atunci departe de mine gândul să te sfătuiesc altfel, Kiyomori, dar dacă tu eşti pregătit să-ți pierzi căminul, eu sunt pregătit să-mi pierd fiul. Dacă o să pieri în această bătălie, mai am un fiu, pe Tsunemori, şi, după el, un nepot, pe Shigemori.

— Tată, nu ai de ce să fii îngrijorat. Mă rog ca ei să vină întâi încoace, pentru că mi-e teamă de ceea ce se va întâmpla dacă decid să asedieze Palatul Mănăstire.

— Maiestatea Sa a fost avertizat să nu ofere de această dată nici o înlesnire Muntelui Hiei, altminteri îşi vor face un obicei din a-l hărțui. A refuzat deja să le dea conacul Kagashirama.

— Fără îndoială, acesta este adevăratul motiv pentru acest protest armat şi nu povestea aia de pe Gion. Încăierarea lui Tokitada cu călugării a fost un nimic, un lucru pe care, în mod obişnuit, nimeni nu l-ar lua în serios.

Auzind aceste cuvinte, Tokitada şi Heiroku, care se retrăseseră spre coridor, făcură un pas în față.

— Nu, frate, e adevărat că i-am bătut pe mai mulți dintre ei. I-au găsit pricină lui Heiroku pentru o greşeală măruntă, i-au poruncit să se închine

pentru a-şi cere scuze, i-au cerut numele stăpânului său şi, în cele din urmă, l-au batjocorit cu vorbe pe care nici un luptător nu are de ce să le îndure, de aceea i-am luat la bătaie. Lasă-mă să mă predau oamenilor ălora de la Gion. Iartă-mă pentru ceea ce am făcut.

— Stai aşa, aşteaptă, Tokitada, încotro ai pornit? întrebă Kiyomori.

— Eu trebuie să fiu motivul acestui scandal atât de grav, strigă Tokitada.

— Nu ți-am spus deja să laşi asta pe seama mea? Ți-ai pierdut mințile? Nu ți-am spus deja că eu sunt cel care va înfrunta urmările? Iar tu, Heiroku – să-ți fie limpede, voi descurca totul cu mâna mea. Dacă va fi nevoie, tata este aici să mă ajute. Înțelege, Heiroku, că dacă voi vrea să te folosesc drept țap ispăşitor, nu am nevoie să tot repet că îmi asum consecințele. Mi se pare că aud mii de voci – glasurile oamenilor de rând, din piață – care mă zoresc să merg înainte şi să fac ceea ce trebuie... Acum, miza este mai mare decât viața mea. De mine depinde viitorul luptătorilor. Hai să nu ne mai găsim ascunzişuri şi să nu lăsăm această ocazie unică să-mi scape printre degete.

În tăcerea dureroasă care urmă, se auzi zgomotul făcut de slugile care se înarmau, pregătindu-se pentru poruncile lui Kiyomori.

— Tată, vrei să mai stai puțin pe aici?

Sosirea lui Tsunemori, călare, însoțit de mai mulți slujitori şi cai, îl făcu pe Tadamori să se ridice în picioare.

— Nu, a fost o seară cât se poate de înviorătoare... Şi, Kiyomori, poate că se va întâmpla ce e mai rău, de aceea îți spun să trimiți femeile şi copiii într-un loc sigur înainte de sosirea dimineții.

Cu aceste cuvinte de avertisment, Tadamori ieşi fără să se grăbească în curte şi puse şaua pe cal. Kiyomori o ajută pe Ariko să urce în lectica ei, apoi se urcă şi el în şa, spunând că o să-i însoțească o parte din drum. Alături de fratele său, care călărea pe lângă el, Kiyomori conduse încet grupul pe poartă.

Licuricii li se îngrămădiră pe şa şi le intrară în mâneci. O adiere de vânt făcu nenumăratele insecte să se rotească într-o vâltoare strălucitoare.

În timp ce cortegiul de douăzeci de persoane ajungea până la Podul Gojo, Kiyomori aruncă o privire în urmă, peste umăr, şi văzu că focurile de pază din apropiatul Gion luminau amenințător cerul.

Dimineața, Capitala arăta tare ciudat. Fiecare casă era încuiată, pe străzi nu se afla nici un suflet de om. Marile drumuri erau la fel de goale ca şi la

miezul nopții. Din când în când, trecea câte un luptător cu armura zornăind. Apăreau câte zece sau douăzeci de cai; apoi, trei sau patru călăreți, conduşi de soldaţi, se îndreptau spre Curte; funcționarii se grăbeau spre Palat, la datorie.

— Aş dori să vorbesc ceva cu Kiyomori, Domnul Aki. Sunt Tadamasa al neamului Heiké. Unde îşi face datoria?

Toate cele opt porți ale Palatului Mănăstire erau pline cu soldați îmbrăcați din cap până-n picioare în armură. Tadamasa, unchiul lui Kiyomori, scăpase neînsoțit de la Curte şi venise să-şi caute nepotul.

Un luptător se opri să-i răspundă:

— Poate că Domnul Aki nu a sosit încă. Umblă vorba că reşedința sa va fi atacată de călugări înainte ca aceştia să dea năvală fie asupra Curții, fie asupra Palatului.

— Ah, înțeleg, e mai îngrijorat de siguranța propriei lui averi decât de a palatului. Tipic pentru el. Atunci o să mă îndrept spre Rokuhara.

Tadamasa întoarse calul spre Soare-Răsare şi porni în galop spre Podul Gojo. În timp ce se apropia, observă o siluetă călare, venind spre el. Calul mergea în buiestru, legănându-şi liniştit coada.

— Ia stai! Unchiule, încotro ai pornit? strigă Kiyomori, în timp ce Tadamasa trecea ca vântul pe lângă el.

Tadamasa trase puternic de hățurile calului şi se întoarse brusc, apoi se opri. În timp ce Kiyomori se îndrepta spre el, izbucni plin de furie:

— Aha, tu erai, Kiyomori! Vezi cum vorbeşti cu mine! Ce vrei să spui cu „încotro ai pornit“? De îndată ce am auzit că mai mult de două mii de călugări au coborât de pe Muntele Hiei, primul meu gând s-a îndreptat spre tine. Vai, am zis, uite, scăpaseşi în sfârşit de sărăcie, ai fost în stare să-ți construieşti o casă, şi uite, sfârşitul se întrevede atât de repede. Mi-a părut rău pentru tine, am avut sentimente pe care numai un unchi le poate avea pentru nepotul său. Eram sigur că te pot ajuta şi veneam spre tine cât puteam de repede.

— Asta... a fost cât se poate de grijuliu din partea ta, spuse Kiyomori, râzând batjocoritor, deşi înclinase politicos din cap, dar, unchiule, nu îți dai seama cu cine avem de a face? Nimeni, nici măcar Maiestatea Sa, nu îndrăzneşte să li se opună celor care vin cu însemnul sacru. Indiferent de cât ajutor îmi oferi, suntem neputincioşi împotriva acestor călugări de pe Muntele Hiei. Dacă nu cumva ai venit să îmi vezi ruinele casei, cuvintele tale sunt, politicos fie spus, hazlii. Îmi dau seama că ai avut cele mai bune intenții.

— Hmm – acum înțeleg. M-am întâlnit în zorii zilei cu tatăl tău la Departamentul de Justiție, iar el părea să gândească întocmai ca tine. De fapt, voi doi sunteți absolut la fel... Aşadar, niciunuia dintre voi nu-i pasă de ceea ce se întâmplă. Vă lasă rece tot ce se petrece.

— Tatăl meu vorbeşte pentru el, eu vorbesc pentru mine. Nu e nimic ciudat în a-ți păstra calmul. Dimpotrivă, tu de ce te zbuciumi? Nu e nimic ciudat în expedițiile astea înarmate.

— Destul! Cu cât vorbeşti mai mult, cu atât îmi dau seama că tu şi tatăl tău sunteți nişte laşi.

Tadamasa, care nu era dispus să accepte că nepotul ăsta al lui era acum un bărbat în toată firea, îşi păstrase obiceiul de a-l necăji pe Kiyomori, de parcă ar fi fost acelaşi puştan zdrențuit de acum zece ani. Pe de altă parte, Kiyomori îl îngăduia pe Tadamasa numai pentru că era fratele tatălui său. Nu cunoştea nici o persoană pe care s-o disprețuiască mai profund. În ultima vreme, i se păruse cam neliniştit Tadamasa şi simțise că avansarea lui Tadamori în cadrul Departamentului de Justiție, ca şi noul său titlu şi rang, îl demoralizau oarecum pe unchiul său, deşi acesta nu avea motive să-i invidieze, de vreme ce primise şi el, nu demult, o funcție importantă la Curte.

— Hai, coboară din şa, Kiyomori, coboară şi ascultă ce am să-ți spun.

— Nu, mă duc să veghez la apărarea Palatului, şi nu pot să pierd timpul aiurea.

— Şi ar fi trebuit să fii printre primii la Palat – cum adică, vii agale la ora asta, de parcă nu te-ar trage inima să te duci? răspunse Tadamasa, descălecând grăbit şi înşfăcând hățul lui Kiyomori.

— Şi acum, ce vrei? întrebă Kiyomori nerăbdător, descălecând şovăielnic şi aşezându-se sub unul dintre pinii care străjuiau şoseaua.

— Acum, ascultă-mă. Dacă te împotriveşti, din această clipă mă dezic de toate legăturile sfinte de sânge dintre noi, spuse Tadamasa.

— Ce vrei să zici cu asta?

— Eşti complet orbit de dragostea pentru soția ta. Tokiko te face să joci după cum îți cântă ea.

— Te referi la soția mea?

— Cine altcineva decât Tokiko? O laşi să te convingă să provoci dezastrul ăsta, soț prostănac ce eşti! Nu am văzut niciodată atâta prostie ca în capul tău. De ce nu îl predai pe Tokitada autorităților de pe Muntele Hiei?

— Ah, ia stai o clipă, nu înțeleg prea bine. Încerci să spui că, dat fiind că Tokitada este fratele soției mele, eu am ascultat rugămințile lui Tokiko şi

de aceea sunt vinovat pentru această poveste?

— Da, despre asta este vorba. Nici nu trebuie să te întreb, pentru că lucrurile îmi sunt limpezi mie, unchiului tău.

— Deci, despre asta este vorba, aşa îţi par ţie lucrurile?

— Jură-mi aici şi acum că o să-l predai pe Tokitada şi pe servitorul tău Heiroku, că o să rămâi prizonier în propria ta casă şi o să aştepţi să fii judecat. Eu, între timp, mă duc spre Gion şi vorbesc eu însumi cu călugării. Atunci, ei nu vor mai avea motive să facă scandal şi vom preîntâmpina un dezastru.

— Refuz.

— Poftim!?

— Mai bine să-mi smulgă unul după altul toate mădularele, înainte să-i predau pe oamenii ăştia doi.

— De ce refuzi? Cât valorează viețile lor, față de liniştea Maiestăților Lor?

— Tokitada şi Heiroku nu sunt singurii vinovați. Dacă la Curte se va întâmpla o nenorocire, va fi doar rezultatul abuzurilor sale neîntrerupte. Dacă este atacat Palatul, acesta nu va fi decât rezultatul proastei guvernări. Nu mă poate acuza nimeni de urmări.

— Ai înnebunit, Kiyomori? Ce cuvinte lipsite de ruşine!

— Nu mai lipsite de ruşine decât acelea pe care le-ai scuipat tu până acum. Soția mea îmi este foarte dragă, dar nu ia ea hotărârile în locul meu.

— Foarte bine, foarte bine... Eu am vorbit destul. Fie ce-o fi! Te-am şi auzit spunând lucruri care nu pot fi trecute cu vederea. Iar ceea ce li se va întâmpla Maiestăților Lor nu este problema ta?

— Da, am spus asta.

— Trădătorule! Nemernicule!

— Serios?

— Zeii îşi vor revărsa fără îndoială pedepsele asupra capului tău necuviincios! Cum să am un asemenea monstru de nepot!... Nu, nu îmi voi risca funcția de la Curte din cauza ta, Kiyomori!

— Aoleu, cât de tare te-ai enervat!

— Tu şi Tadamori – amândoi – îmi nesocotiți propunerile de ajutor. Staţi şi veți vedea, vă va părea rău pentru asta... Nu, nu am nici un motiv să îmi mai pese de voi pe viitor. Spune-i tatălui tău asta: din acest moment eu, Tadamasa, renunț la orice pretenție de a fi membru al clanului Heiké.

Fără îndoială, amenințarea morții însăşi, care se lăsase asupra capitalei, îl determinase pe Tadamasa să-şi părăsească toate legăturile cu clanul Heiké,

într-o clipă de panică. Şi totuşi, Kiyomori ascultă izbucnirea unchiului său cu un zâmbet, de parcă n-ar fi fost decât o mică ciorovăială înaintea micului-dejun.

Îi privi pe Tadamasa dispărând pe cal în zare, într-un vârtej de praf, apoi se ridică şi îşi dezlegă armăsarul; în timp ce se urca în şa, două mogâldeţe săriră dintre copaci şi îi înşfăcară frâiele.

— Hei, voi... Tokitada şi Heiroku? V-aţi întors târziu, de aceea am luat-o înainte. Ce se întâmplă? Ce e cu Tokiko şi copiii?

— Am făcut după cum ne-ai poruncit. Sunt la adăpost, la Templul Anryakuju-in, şi nu ai de ce să îţi faci griji pentru ei.

— Bine! Câtă vreme femeile şi copiii sunt la adăpost. Mokunosuké poate avea grijă de casa din Rokuhara. Acum nu mă mai preocupă nimic. Aţi făcut o treabă bună!

La aceste cuvinte, Tokitada şi Heiroku îşi ascunseră feţele cu mâneca şi izbucniră în plâns, implorându-l pe Kiyomori să-i ierte; strigară că nu ştiu cum să îşi răscumpere greşelile; nu doar că aduseseră urgia de pe Muntele Hiei, dar nebunia lor stârnise şi discordie printre membrii familiei Heiké, spuneau ei.

— Gata, îndeajuns cu flecăreala, am plecat, zise Kiyomori, îndemnându-şi calul la galop.

Lăsaţi baltă, cei doi aruncară o privire în urma lui Kiyomori, în timp ce praful le venea drept în faţă, apoi începură să-l urmărească în fugă.

Trei preoţi, conducătorii călugărilor de pe Muntele Hiei, ieşeau furioşi din Palatul Mănăstire. După privirile lor mânioase, era limpede că toate cererile lor fuseseră respinse. Se opriră la ghereta porţii să-şi ceară înapoi lăncile, le aruncară sub braţ cu un gest de înfumurare şi strigară după cei doisprezece lachei ai lor, în timp ce ieşeau pe poartă.

Acesta era obiceiul călugărilor: îşi trimiteau reprezentanţii la guvern, să îi prezinte cererile lor, iar dacă erau refuzaţi, aduceau negreşit Sfântul Chivot şi însemnele sacre în capitală şi terorizau autorităţile până când acestea încuviinţau totul, pentru că nici măcar forţele civile nu îndrăzneau să se opună Chivotului.

Azi, Muntele Hiei ceruse să-i fie predaţi cumnatul Domnului Aki, Tokitada, şi servitorul Heiroku. În legătură cu această cerere, călugării îşi arătaseră încă o dată dorinţa de a primi conacul Kagashirayama, dar fostul Împărat refuzase.

Un val de entuziasm cuprinse şirurile de luptători. Se auziră strigăte:

— Iată-l pe Domnul Aki, Kiyomori al clanului Heiké.

Gărzile se bucurară când Kiyomori apăru cu obişnuitul său aer bine dispus. Zâmbind larg în stânga şi în dreapta în timp ce trecea călare printre rândurile înarmate, Kiyomori simți starea de spirit a soldaților crescând deodată. Transpirația începu să-i curgă pe față, iar urechile lui mari păreau să-i tremure. În spatele lui veneau Tokitada şi Heiroku, abătuți, desprinşi parcă din alt tablou decât silueta voioasă de pe cal.

Secretarii palatului, funcţionarii de stat şi curtenii, toți cu chipurile încordate, stăteau adunați în sala tronului, acolo unde Împăratul călugărit îl aştepta pe Kiyomori.

Acesta îngenunche.

— Maiestatea Voastră, deşi adevărata pretenție a Muntelui Hiei este conacul Kagashirayama, servitorii mei sunt aceia care i-au făcut pe călugări să vină încoace. Eu singur sunt răspunzător pentru acest lucru. De aceea, dați-mi voie să tratez cu Muntele Hiei cum voi crede de cuviință.

Împăratul călugărit încuviință; nu se auziră împotriviri din partea curtenilor înspăimântați, nici întrebări despre modul în care va ajunge Kiyomori să îi facă pe călugări să se retragă fără necazuri spre Muntele Hiei. Kiyomori făcu o plecăciune şi se retrase.

Oamenii lui îl priviră din depărtare în timp ce vorbeau între ei: „Nu ne putem aştepta la nimic bun de la curtenii ăia slabi de înger, dar domnia sa are fireşte un plan.“

Până acum, fiecare mişcare a lui Kiyomori fusese urmărită cu atenție de către cei din jurul lui, şi fuseseră multe bănuieli cu privire la următorul pas pe care urma să-l facă. Refuzul de a-i preda călugărilor pe Tokitada şi pe Heiroku cucerise inima soldaților săi, care îl priveau de atunci cu respect şi dragoste. Kiyomori era cineva cu care fiecare soldat simțea că putea vorbi ca de la bărbat la bărbat. Nu era nici o diferență între Kiyomori şi alți luptători dacă te uitai la curaj sau la meşteşugul armelor, dar mila lui față de cei săraci şi năpăstuiți şi dorința lui de a-i apăra îi aduseseră un bun nume printre oamenii săi; la asta se adăuga şi calitatea lui neobişnuită de a-şi transmite şi altora propria bună dispoziție. Oriunde se ducea, chipul lui cu proporții generoase – sprâncenele ca nişte omizi, ochii cu colțurile îndreptate în jos, nasul mare, buzele pline, obrajii rumeni, adolescentini, şi bărbia rotundă, precum şi urechile acelea cu lobi grei, care se mişcau ori de câte ori râdea, stârneau bună dispoziție.

Omul cu acest chip ieşi din clădire printr-o poartă din lăuntru şi porni să traverseze curtea interioară a Palatului. În curând, fu înconjurat de luptători care începură să stăruie cu strigăte:

— Kiyomori al neamului Heiké, ce s-a hotărât?

— Va fi un decret imperial?

— Ce s-a întâmplat şi ce spune Maiestatea Sa?

O întrebare după alta erau azvârlite iute asupra lui. Ştergându-şi fruntea înfierbântată, Kiyomori trase de coiful care îi atârna pe spate, îl puse pe cap şi-şi legă şireturile sub bărbie.

— Staţi aşa, staţi aşa, nu e nevoie să vă îngrijoraţi. Acum mă voi duce direct la Gion şi le voi opri marşul cu Chivotul.

— Îi vei opri?

— Stai aşa, lasă-l pe domnia-sa să se ocupe de asta!

— Dar călugării aceia nu se tem de nimic; ne disprețuiesc mai mult decât disprețuiesc praful de sub picioarele lor, iar noaptea trecută au dovedit că sunt însetați de sângele nostru. Dacă te vei duce acolo, domnule, nu ai de unde să ştii ce vor face...

— E adevărat, dar îi voi lua pe Tokitada şi pe Heiroku cu mine. Oricât de mult aş regreta, va trebui să-i dau pe mâna călugărilor şi să încerc să cad la o înțelegere.

— Cum? Îi *vei preda* călugărilor, până la urmă?

— Nu am de ales.

— Ce spui! Aşadar, Maiestatea Sa se aşteaptă ca luptătorii să ispăşească ei, până la urmă?

— Haideți, încetați cu vorbele astea fără noimă. Amintiți-vă că eu am fost acela care a propus soluția asta, nu Maiestatea Sa. Acum, lăsaţi-mă să merg să-i opresc înainte să plece din Gion. Dacă voi avea norocul să mă întorc acasă viu, vom avea ce povesti. Acum, fiecare dintre voi să se ducă la post.

Urmat de Tokitada şi de Heiroku, Kiyomori se îndepărtă călare pe cărarea luminată de un soare strălucitor, albă şi arsă de arşiță. Fiecare frunză, fiecare fir de iarbă se aplecau de dogoare. Gărzile se uitară după cei trei fără să scoată o vorbă, de parcă erau trei fantome care bântuiau străzile în toiul zilei.

De pe treptele de piatră ale unuia dintre templele din Gion, cei trei conducători care se întorseseră de la Palatul Mănăstire ţineau o predică în fața celor două mii de călugări, adunați pentru a afla ce se întâmplase.

— ...Nu avem parte de vorbe adevărate din partea Maiestății Sale. Amândouă cererile ne-au fost refuzate. Nu există nici măcar speranța că

vechea pricină a conacului Kagashirayama se va stinge. Nu ne mai rămâne altceva de făcut decât să dăm năvală asupra Palatului cu Sfântul Chivot, să-l facem pe Maiestatea Sa să-şi vină în minți.

Se auzi un răcnet înnebunit:

— Să mergem atunci la Palat! Să-i pedepsim aspru!

Cu aceste cuvinte, mulțimea începu să-şi pregătească armele şi năvăli spre sanctuarul în care se afla Sfântul Chivot, printre lumânări subțiri care ardeau ca mii de stele şi nori de tămâie care aproape că învăluiau dumbrăvile din Gion. Cântând în cor sutrele, scoțând sunete ritmate din clopote şi cu tobele tresăltând, de parcă ar fi fost alarma de război a unor triburi sălbatice, uriaşa armată porni la drum. Aerul din jurul lor tremura, de parcă diavolul însuşi i-ar fi însoțit. Ridicat în cele din urmă pe umerii preoților cu veşminte albe şi sclipind orbitor în toate încrustațiile lui de aur, unduindu-se încet-încet, Sfântul Chivot porni la deal în jos, ajungând pe şoseaua cea mare.

O siluetă țâşni deodată în fața chivotului şi ridică o mână:

— Aşteptați, voi, preoți ai Infernului!

Purta pe cap un coif negru de fier, fără emblemă; era îmbrăcat într-o armură neagră, purta sandale de pai şi ținea în mână un arc lung. La o distanță destul de mică în urma lui se aflau Tokitada şi Heiroku, dezarmați, cu fețele încremenite ca nişte măşti.

— Eu, Domnul Aki, Kiyomori al clanului Heiké, vă cer să mă ascultați. Printre atâția oameni răi, ca voi, trebuie să existe măcar unul care să asculte de glasul înțelepciunii.

În ochii grupului din față arăta ca Asura, Zeul Războiului, făurit din catran, cu fălci căscate, din care torentul de sunete se revărsa bubuind.

Încremeniți de nesocotința acestui flăcău şi de cuvintele lui, călugării strigară:

— Iiiii! Kiyomori!

Apoi izbucniră răcnete sălbatice din toate părțile.

— Tăiați-l în bucăți! Să ne desfătăm cu sângele lui!

Conducătorii care păşeau în fruntea mulțimii nu arătară nici urmă de surpriză şi îi făcură pe participanții la marş să se oprească în loc.

— Lăsați-l să vorbească. Să nu-l atingă nimeni. Să auzim întâi ce are de spus.

Cei care transportau Chivotul împinseră îndărăt mulțimea furioasă, țipând:

— Nimeni nu se va apropia de Sfântul Chivot şi nu îl va profana! Stați departe de simbolul sfânt!

Kiyomori rămase hotărât la locul lui, continuând să strige aspru:

— Ceea ce mi-ați cerut, vă voi oferi acum. Iată-i pe Tokitada şi pe Heiroku – luați-i! Amintiți-vă, totuşi, că sunt încă în viață.

Privirile îngrijorate ale conducătorilor se transformară în zâmbete disprețuitoare, în timp ce ascultau cuvintele lui Kiyomori. Acesta din urmă răsuflă adânc şi mai spuse.

— Ce s-a întâmplat la Gion m-a adus să fac acest lucru. Priviți-mă, o, zeilor! Iar tu, Buda, destupă-ți urechile! Ascultați ce am de spus. Amândouă părțile sunt vinovate, pentru că toți erau chercheliți, nu-i aşa? Nu s-a spus întotdeauna că amândouă părțile unei încăierări sunt vinovate? De aceea, eu, Kiyomori, îi predau pe aceşti doi oameni pe care îi iubesc Muntelui Hiei, iar în schimb vă cer să ne întoarcem către acest obiect sacru, simbolul divinității voastre!

Cuvintele lui Kiyomori fură întâmpinate cu hohote puternice de râs.

— Ia uitați-vă la Kiyomori, Domnul Aki! Cum aiurează! A înnebunit!

Trupul lui Kiyomori era chinuit din cauza străduniei de a se face înțeles. Sudoarea i se scurgea pe obraji, pe bărbie şi din spatele urechilor, ca apa fierbinte care clocoteşte pe fierul încins.

— Chiar dacă am înnebunit sau nu, ascultați ce am de zis până la capăt. Lăsați-l şi pe acest zeu să mă audă. Fie că este o divinitate sau Buda însuşi, este un blestem, o iluzie şi o sursă de suferință pentru oameni! Nu e nimic altceva decât un obiect de idolatrie! Nu a înşelat ea oamenii timp de atâtea secole şi nu i-a dus pe cărări greşite, această monstruozitate de pe Muntele Hiei? Dar Kiyomori nu este uşor de păcălit. Ascultă-mă, aşadar, zeitate afurisită, şi fereşte-te!

Uimirea se răspândi printre călugări, în timp ce Kiyomori îşi punea o săgeată în arc; acesta scârțâi în timp ce el îl întindea, rotunjindu-l ca pe o lună plină; apoi ținti direct spre Chivot.

Unul dintre conducători făcu un pas în față, țipând:

— Vai! Fii blestemat, hulitorule. O să mori în spume de sânge!

— O să mor? Atunci, aşa să fie.

Coarda arcului zbârnâi, săgeata şuieră şi se înfipse chiar în mijlocul Chivotului. Un răcnet sălbatic se auzi din două mii de gâturi. Preoții în veşminte albe se ridicară deodată în picioare, strigând repezit unii la alții, iar aerul se umplu de tânguiri, țipete ascuțite, furioase, răcnete de durere, urlete de oameni pe jumătate înnebuniți, gemete şi răgete de fiare sălbatice.

Chivotul nu fusese niciodată pângărit astfel! Niciodată nu se întâmplase ca un om să ridice o mână împotriva lui, pentru că, dacă ar fi făcut-o, ar fi

căzut mort în aceeaşi clipă, în spume de sânge. Şi totuşi, Kiyomori stătea bine proptit în picioare; nici sângele nu îi ţâşnea din gură. Deşertăciunea mitului fusese dezvăluită în plină zi, iar preoţii fuseseră despuiaţi de toată autoritatea lor. Înspăimântaţi, conducătorii încercară repede să prefacă dezamăgirea adunăturii în furie, asmuţindu-i spre sânge.

— Nu-l lăsaţi pe nebunul ăla să scape!

Mulţimea călugări se dezlănţui. Kiyomori o rupse la fugă într-o furtună de lănci sclipitoare, praf şi bâte pregătite să-l lovească. La o distanţă nu prea mare de el, Tokitada şi Heiroku fură înghiţiţi în curând de gloată şi dispărură din vedere.

Coarda arcului lui Kiyomori plesni; lovise de jur împrejur cu arcul, doborând trei sau patru dintre duşmani şi luptându-se ca un apucat. Dar sorţii îi erau împotrivă, pentru că nu avea nici o altă armă.

— Nu-l ucideţi! Prindeţi-l viu!

Călugării îl hăituiau ca pe un mistreţ la ananghie. Conducătorii se auzeau răcnind:

— Prindeţi-l! Doborâţi-l! O să îl târâm înapoi, viu, până la Muntele Hiei!

— Puneţi mâna pe el viu, viu! răcneau ei.

Îl puteau ţine ostatic pentru viitoarele lor negocieri cu Palatul, sau, dacă nu, aveau să-l pedepsească îngrozitor pe rebelul cu arcul, pentru a da o pildă a puterii oamenilor de pe Muntele Hiei.

Mulţimea greoaie se mişca stângaci. Silit la luptă corp la corp, Kiyomori smulse o suliţă de la unul dintre călugări. Cu ea începu să reteze braţe şi picioare până când arma se umplu de sânge şi, în faţa ochilor săi, cinci-şase răniţi sau morţi se prăbuşiră la pământ. Îi zări pe Tokitada şi pe Heiroku, nu prea departe, împiedicându-se în timp ce încercau să ajungă până la el. Crâmpeie din ţipetele lor îngrijorate îi ajunseră la urechi, aşa că le strigă înapoi:

— Nu nu vă lăsaţi! Păstraţi-vă curajul! Acelaşi soare se uită în jos la noi toţi!

Toate acestea se întâmplară preţ de câteva clipe. Între timp, gălăgia şi agitaţia atraseră oamenii de rând din împrejurimi. Aproape imediat, o mulţime uriaşă se adună gălăgioasă la faţa locului. Unul dintre ei ridică de jos o piatră şi strigă:

— Nu-i lăsaţi pe lupii de pe Muntele Hiei să vă sfâşie de vii!

Se auziră urlete răsunătoare:

— Jigodii puturoase!

— Călugări blestemați!

Gloata însetată de sânge huidui:

— Pe ei, pe preoții ăştia lacomi şi răi!

Apoi, oamenii ridicară bucăți de stâncă şi pietre, azvârlindu-le spre călugării care mişunau care încotro. Un urlet de mânie fu urmat de încă un potop de pietre. Chiar în acea clipă, un fuior negru de fum țâşni dintre copacii din Gion. Încă un fuior, apoi încă unul, urmat de încă unul. La o asemenea privelişte, călugării şovăiră, apoi începură să dea înapoi, înspăimântați. Strigându-şi unul altuia că fuseseră prinşi într-o cursă, călugării care se luptau bătură în retragere. Acum, în plină groază, uitaseră de marea sfințenie a Sfântului Chivot; acesta se legăna sălbatic, înclinat într-o rână, pe deasupra capetelor mulțimii răvăşite, aproape prăbuşit de pe umerii preoților care alergau spre Gion cât îi țineau picioarele.

Kiyomori se opri pe o coastă a Dealurilor de Soare-Răsare şi aruncă o privire în jos, în depărtare, râzând în hohote.

— Uite-i cum se risipesc cu toții! Grozav!

Armura lui neagră era întinsă pe jos, acolo unde o aruncase, şi stătea aşa, gol până la brâu, ştergându-şi sudoarea de pe trup. Ce caraghios! Şi mai izbucni o dată în râs. Nu se dăduse el înapoi, ci aceşti 2.000 de oameni! Plănuise să o rupă la fugă după ce săgeata găurea Chivotul, şi le poruncise aspru lui Tokitada şi lui Heiroku să facă acelaşi lucru, chit că erau însetați de o luptă pe viață şi pe moarte („Niciunul dintre voi nu va muri prosteşte! Să nu vă doară cum se vede, fugiți şi gata.“). Se înțeleseseră să se întâlnească pe dealul din spatele Templului Kiyomizu.

Kiyomori fusese surprins de retragerea călugărilor. Fără îndoială, ploaia de pietre îi luase pe neaşteptate, dar, mai mult ca sigur, clipa în care zăriseră fumul fusese ce îi pusese pe fugă. Se uită țintă la fumul care îi dăduse soarelui o tentă sângerie, şi tocmai se gândea cum izbucniseră de fapt, când îl văzu pe Tokitada urcând dealul de unul singur.

— Ah, eşti teafăr!

— Ei bine, iată-te, Tokitada, dar Heiroku unde e?

— Şi Heiroku a scăpat de mulțimea aia însetată de sânge.

— Va veni şi el ceva mai încolo să ni se alăture?

— M-am întâlnit cu el pe Podul Todoroki, uitându-se la fum şi spunând că era sigur că tatăl lui avea o legătură cu asta. Apoi a pornit în fugă spre Gion. Fireşte, se va întoarce mai încolo.

— Aşadar, despre asta era vorba. Mokunosuké nu e omul care să stea să trândăvească la Rokuhara. Bătrânul a uneltit ceva – le-a dat foc scaunelor de

sub ei!

Bănuiala lui era dreaptă. Mokunosuké, ca un subaltern de rang mai înalt lăsat să păzească locuința de la Rokuhara împreună cu douăzeci de slujitori mai tineri, nu fusese în stare să îndure gândul că, poate, Kiyomori îşi risca viața pentru Heiroku, şi, în aceeaşi zi, devreme, după ce se asigurase că stăpâna şi toate servitoarele ei sunt la adăpost, îşi croise în tăcere propriile planuri şi îi trimisese pe restul servitorilor la poalele Dealurilor de Soare-Răsare, să se ascundă. Nu bănuise că Kiyomori urma să facă un asemenea gest îndrăzneț.

Mokunosuké plănuise să dea foc templelor şi sanctuarelor din Gion, dacă monahii se năpusteau asupra Palatului sau veneau să atace Rokuhara. Şi totuşi, o potrivealã fericită se dovedise mai bună.

În cele din urmă, Mokunosuké şi Heiroku urcară dealul, căutându-l pe Kiyomori; după ce se pomeniră din nou față în față, sănătoşi, inimile lor fură copleşite de recunoştință. Îşi ridicară mâinile în rugăciune spre soarele purpuriu, în timp ce lacrimile curgeau pe obrajii lui Kiyomori. În sinea lui, bărbatul murmură:

— Cu adevărat, cerurile şi pământul au fost azi cu mine, iar spiritele protectoare ale strămunilor mei s-au îndurat de această făptură neputincioasă şi au apărat-o.

În continuare gol până la brâu, Kiyomori se aşează pe un pietroi şi trase bine dispus concluzia:

— Ei, bine, oameni buni, necazurile noastre pe ziua de azi s-au terminat; după azi urmează mâine, apoi poimâine, şi tot aşa, zilele care vor veni – până la răsplată.

— Aia va veni cu siguranță, ripostă Mokunosuké, încruntându-se, şi atunci nu vom mai avea de ce să râdem.

— Să vină o sută de zile ca asta şi voi fi victorios, pentru că am doi aliați.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă Mokunosuké.

— Unul este tatăl meu, din Imadegawa, iar celălalt a fost miracolul din ceruri – ploaia de pietre. Cu siguranță că i-ai văzut, Bătrâne, pe oamenii ăia care au țâşnit de nicăieri şi au început să arunce cu pietre în călugării ăia?

Vocile unor oameni îl întrerupseră pe Kiyomori. Tokitada aruncă iute o privire de după colțul unei stânci spre strâmtoarea de dedesubt. Ceilalți îşi întinseră mâinile după arme şi armuri. Făcându-le semne să se liniştească, Mokunosuké îl asigură repede pe Kiyomori că, mai mult ca sigur, oamenii aceia erau celelalte slugi ale lui, care veneau să-l întâmpine. În curând, sosiră

şi aceştia – şi de la ei, Kiyomori auzi cum se furişaseră în Gion şi luaseră duşmanul prin surprindere, dând foc cocioabelor şi altor acareturi mici din jur. Liniştindu-se la auzul faptului că nu se atinseseră de temple şi sanctuare, Kiyomori îl lăudă pe Mokunosuké pentru tertipul lui iscusit.

— Bătrâne, pe cât eşti de bătrân, pe atât eşti de înțelept. Dacă aş fi fost eu în locul tău, aş fi pus la pământ toate templele şi sanctuarele din Gion.

Auzind una ca asta, bătrânul servitor clătină necăjit din cap.

— Nu, nu. Am învățat acest lucru de la stăpânul meu, Tadamori, care, în acea noapte a banchetului în care nobilii de la curte au plănuit să-l omoare, a purtat o sabie de bambus care imita o lamă foarte renumită, şi astfel a zădărnicit planurile duşmanilor săi. Întâmplarea de azi nu a fost decât o încercare nereuşită de a-l imita pe tatăl tău.

Cuvintele pline de modestie ale bătrânului îl readuseră de îndată pe Saşiu în gândurile lui Kiyomori. Acesta rămase tăcut pentru o clipă, cu privirea plecată, de parcă i-ar fi trecut prin minte ceva; apoi, ridicând ochii, Kiyomori spuse:

— Bătrâne, hai să mergem până la Rokuhara şi să aşteptăm acolo porunci de la Palat. Am dus la bun sfârşit ceea ce am avut de făcut. Acum, sunt liniştit şi nu am păreri de rău. Îmi voi aştepta cu umilință judecata. Ce zici, Tokitada?

Sărind în picioare, Kiyomori îşi puse cămaşa de piele a armurii, apoi, împreună cu slujitorii săi, urmă cursul pârâului care cobora spre Rokuhara.

— Prin urmare, fiul Saşiului, Kiyomori, a făcut-o, nu-i aşa? Nemaipomenit!

Sfidarea Muntelui Hiei de către Kiyomori tulburase profund întreaga capitală, dar o părere de bine abia ascunsă se ghicea îndărătul surprinderii populare. Nici măcar curtenii nu aveau nimic rău de zis despre Kiyomori, în timp ce mănăstirile rivale ale unor secte apropiate îi atacau pe cei de la Muntele Hiei, pentru că se făcuseră de râs. În vreme ce poveştile despre luptă se risipeau şi teama de răzbunarea călugărilor se stingea, oamenii începură să facă presupuneri despre cum îl vor pedepsi autoritățile pe Kiyomori.

Împăratul retras la Mănăstire, Toba, primi numeroase amenințări din partea Muntelui Hiei, iar Regentul şi miniştrii statului se întâlniră în fiecare zi pentru a afla despre nemulțumirile crescânde ale preoțimii. Toba, care ținea în mână adevăratele frâne ale puterii, participa la toate conferințele de

stat, fără să dea vreun semn că ar aprecia sau ar condamna fapta lui Kiyomori, şi asculta cu atenție tot ce se vorbea. În toată vremea, Ministrul de Stânga, Yorinaga, striga că Kiyomori ar trebui să primească pedeapsa de moarte, pentru că acesta ar fi singurul lucru care ar putea răsădi frica de Dumnezeu în inimile oamenilor şi ar putea mulțumi autoritățile de pe Muntele Hiei.

Cu o purtare aleasă, dăruit cu multe dintre calitățile necesare unui curtean, Yorinaga nu era doar un cărturar priceput în clasici chinezi şi literatură budistă, dar şi un orator de toată lauda, ale cărui argumente erau greu de combătut. Când era totuşi contrazis, temperamentul său violent şi aroganța îl transformau într-un adversar de temut pentru toți rivalii săi, pentru că nu respecta nici o persoană şi nici un rang.

— E adevărat, spuse Yorinaga, că nu e pentru prima oară când Muntele Hiei vine cu armele să ceară privilegii, dar gestul Domnului Aki nu poate fi privit ca o simplă ripostă. Ceea ce a făcut el nu e nici mai mult nici mai puțin decât un sacrilegiu. A batjocorit zeii şi a păcătuit împotriva lui Buda. Să-i treci cu vederea fapta e ca şi cum ai ierta un criminal şi, astfel, ai pregăti drumul spre răscoală. Mă îndoiesc că preoțimea va trece uşor peste asta. Nimeni nu primeşte prea bine gândul nesupunerii, care poate duce la tulburări uriaşe, iar, pentru binele public, refuz să ascult orice pledoarie pentru cruțarea lui Kiyomori.

Se auzi un murmur de dezaprobare printre câțiva dintre miniştri, dar Yorinaga îi făcu să tacă destul de uşor:

— Aud cumva nişte minți necugetate care susțin contrariul? Lăsați-mă să ascult aceste păreri. Haideți să le dezbatem aici.

Doar expresia ochilor, cu care scruta îndeaproape chipurile fiecăruia dintre curtenii săi, trăda spaima Împăratului care se călugărise. Nici măcar el nu îndrăznea să-l contrazică pe Yorinaga. Şi totuşi, a existat cineva care să stea împotrivă: Shinzei, un curtean de rang înalt, care descindea dintr-un influent ministru Fujiwara, un membru al ramurii de miazăzi a clanului respectiv. Deşi era un Fujiwara, Shinzei nu fusese niciodată îndrăgit de rudele lui puternice de la Curte şi, timp de mulți ani, fusese lăsat pe dinafară, încredințându-i-se doar funcții mărunte. De-abia la şaizeci de ani izbutise să obțină un post de oarecare însemnătate la Palatul Mănăstire, iar acest lucru, spuneau bârfele Curții, se datora soției sale, Doamna Kii, doamnă de companie a Doamnei Bifukumon. În calitatea sa de consilier de stat, Shinzei avea mai multe responsabilități, printre care se numărau redactarea şi anunțarea decretelor imperiale. Aptitudinile lui nu erau de neglijat, pentru că

îşi crease încă din tinerețe un renume de învățat care se putea măsura cu oricine de la Curte, iar Yorinaga însuşi era unul dintre discipolii săi.

La ultima conferință imperială, Shinzei a fost cel care i-a spus lui Yorinaga:

— Cât de convingător sună argumentele Domniei Voastre! Nu vi se pare, domnule, că discutați cazul în favoarea Muntelui Hiei? Trei conducători – Shirakawa, Horikawa şi Toba – au recunoscut necesitatea de a ține în frâu clerul de pe Muntele Hiei, şi, totuşi, niciunul nu a reuşit. Nu putem spune că a făcut-o Kiyomori. Şi totuşi, el a deschis calea spre a-i readuce cu picioarele pe pământ. Nu el a fost cel care a arătat preoțimii că, iată, Curtea nu se lasă tulburată de îndrăzneala şi de forța lor?

Shinzei vorbea cu siguranța de sine a unui om care ştia gândurile Împăratului călugărit; de asemenea, era conştient de faptul că nici cei de sus, nici oamenii de rând nu aveau pic de compasiune față de călugări şi îl sprijineau pe Kiyomori. Apoi spuse şi mai apăsat:

— Ceea ce a făcut el pare de neiertat şi, totuşi, trebuie să ne amintim că Maiestatea Sa şi curtenii i-au oferit lui Kiyomori libertatea deplină de a acționa împotriva călugărilor aşa cum credea el de cuviință. Dacă el a întrecut limitele autorității care-i fusese încredințată şi merită o pedeapsă, atunci fie ca şi aceia care i-au aprobat cererea să îndure aceeaşi pedeapsă. Este adevărat că a profanat Sfântul Chivot, şi totuşi, dacă acesta ar fi fost un adevărat simbol al zeilor şi al lui Buda, ar fi fost oare atât de vulnerabil? Am putea spune mai degrabă că fapta lui Kiyomori a alungat norii înşelătoriei şi i-a ajutat pe oameni să îşi reînnoiască încrederea în făpturile celeste. Oare acest atac împotriva simbolului sacru i-a făcut pe Buda şi pe zei să se prăbuşească din ceruri, sau a făcut întunericul să se pogoare asupra lumii?

Râsete înăbuşite întâmpinară cuvintele lui Shinzei. Yorinaga surâse crispat şi îşi strâmbă gura lată, în timp ce privirea lui se lăsă asupra chipului Împăratului călugărit, pe care se citea încuviințarea. Acest dialog închise ultima dintre adunările imperiale. Se scrise o proclamație, prin care i se impunea lui Kiyomori să plătească o sancțiune în monede de aramă, iar veştile referitoare la pedeapsa uşoară a lui Kiyomori se răspândiră iute prin toată capitala. Oamenii obişnuiți şi mercenarii se bucurară laolaltă cu membrii clanului Heiké. Familia Genji ascultă nemulțumită această veste. Cu indignare şi în duşmănie, conducătorii de pe Muntele Genji se văzură siliți să recunoască faptul că dăduseră de un adversar de care pe viitor să țină seama. Sfâşiat de neînțelegeri interne şi amenințat de atacurile venite din partea mănăstirilor altor secte, clerul de pe Muntele Hiei mai făcu câteva

amenințări ocolite la adresa autorităților civile, dar se îmblânzi după ce autoritățile îi cedară proprietățile Kagashirayama.

Tameyoshi al familiei Genji era unul dintre favoriții Ministrului de Stânga, Yorinaga, al cărui tată fusese şi el un susținător al familiei Genji. Într-o seară, Yorinaga îl chemă la el acasă pe Tameyoshi, să discute ceva.

— Tameyoshi, încă nu ai băut îndeajuns, spuse Yorinaga. Trebuie să recunoaştem că domnul consilier de stat Shinzei a avut aşii în mânecă de această dată. Timpul va aduce apă şi la moara noastră. Aceasta a fost o lovitură inevitabilă pentru tine. De asemenea, se pare că Maiestatea Sa l-a sprijinit în tot acest timp pe Kiyomori.

Yorinaga băuse foarte mult şi îl cuprinsese melancolia.

— Maiestatea Sa, Împăratul călugărit, este mult prea părtinitor față de Tadamori şi Kiyomori ai clanului Heiké. Dacă te compari cu ei, nu ai avut prea mult succes, dar nu te grăbi, într-una dintre aceste zile şi familia Genji îşi va recăpăta forța.

Aceasta era o promisiune pe care Yorinaga i-o făcuse lui Tameyoshi de mai mulți ani, şi, în timp ce pledase pentru condamnarea lui Kiyomori, sperase să îi pună la punct pe Heiké pentru totdeauna.

— Domnule, zise Tameyoshi, haideți să uităm de toate acestea. Aş accepta cu recunoştință o însărcinare într-o provincie îndepărtată, cât mai curând, pentru că nu am ambiții mai mari de atât.

Nu era prima oară când Tameyoshi refuza propunerile de susținere ale lui Yorinaga, dar acceptarea ajutorului oferit de ministru ar fi presupus anumite dezavantaje. Pe de altă parte, Tadamori sperase să fie trimis în nordul Japoniei, acolo unde se stabiliseră mulți membri ai clanului Genji încă de pe vremea bunicului său. Cererile lui erau mereu refuzate, însă, de curtenii Fujiwara, care se temeau să îl trimită la distanță de capitală şi îl obligau să rămână în Kyoto, pentru că astfel îl puteau ține sub control.

Capitolul XI
Vulpile şi lăuta

Timpul atârna greu pe umerii lui Kiyomori. După ce şi-a plătit amenda în monezi de aramă, a fost suspendat prin ordin din funcția lui oficială, timp de un an. Pe parcursul acestei perioade de retragere, vâlva pe care o stârnise se stinse. Şi totuşi, delictul său le lovise şi pe rudele lui apropiate; tatăl lui Kiyomori fu suspendat din funcție timp de o sută de zile; ca membru al clanului Fujiwara, Tokinobu, socrul lui Kiyomori, îşi pierdu pentru o vreme dreptul la numele şi protecția clanului Fujiwara.

Kiyomori avea nenumărate accese de furie, în discuțiile cu cumnatul său Tokitada:

— N-are nici o importanță. Tu şi bunul tău tată vă puteți numi fără nici o problemă Heiké. Fujiwara nu este singura familie de pe pământ.

Chiar dacă pedeapsa lui ar fi fost mai aspră, Kiyomori tot nu ar fi motive să se plângă; în schimb, precauțiile aristocraților Fujiwara păreau că i-au atins sufletul.

— Au arătat cât sunt de laşi în încercările de a se apăra pe ei înşişi. Sunt prudenți; le este teamă că orice om care poartă numele de Fujiwara şi se înrudeşte cu cineva atât de grosolan precum sunt eu le-ar putea aduce neşansă. Şi totuşi, au fost încântați în inima lor de ceea ce am făcut. Aceasta este o insultă mult mai grea de îndurat decât sentința pe care mi-au dat-o. Tokitada, să nu uiți asta niciodată.

Vioiciunea lui Tokitada lumina amărăciunea vieții singuratice pe care o ducea Kiyomori; era un ascultător bun al confidențelor lui Kiyomori; mai îndrăzneț decât Kiyomori, avea, de asemenea, şi aplecare către carte, care îi lipsea acestuia din urmă; era dăruit cu o memorie nemaipomenită, iar judecata sa limpede îl lăsa adeseori fără cuvinte pe Kiyomori.

Acesta se îndrepta nepăsător spre grajd, să-şi inspecteze caii, când deodată, auzi zbârnâitul înviorător al corzii unui arc şi îşi întoarse paşii spre terenul de trageri cu arcul. O săgeată şuieră în trecere şi străpunse centrul țintei cu un pocnet ascuțit.

— Minunat! strigă Kiyomori.

Două siluete se întoarseră şi îl priviră zâmbind: Shigemori, fiul lui de zece ani, şi Tokitada, care îi dădea copilului lecții de tragere cu arcul.

— Ce crezi despre calitățile de arcaş ale lui Shigemori? întrebă Kiyomori.

— După cum vezi, se descurcă foarte bine, dar... nu pare să se descurce prea bine la tragerea dreaptă, sau poate nu are destulă putere. Din cauza temperamentului, probabil.

— E încă un copil, Tokitada, iar arcul lui este mic.

— Fireşte. Şi totuşi, personalitatea unui om se vede din modul în care trage. Nu ai auzit niciodată de fiul cel mai mic al lui Tameyoshi?

— Ba cred că am auzit.

— Copilul ăla pe care Tameyoshi l-a mustrat pentru că era atât de încăpățânat – l-am văzut la un concurs de tragere cu arcul pe când avea unsprezece ani. Avea un arc de om adult încă de pe atunci şi a tras o săgeată într-o movilă de pământ, iar ea s-a înfipt atât de adânc, încât doi bărbați în toată firea laolaltă nu au reuşit să o scoată. Şi totuşi, până la urmă a devenit cât se poate de nesupus şi i-a provocat tatălui său multă bătaie de cap.

Kiyomori izbucni în hohote răsunătoare de râs.

— Tokitada, cu siguranță că vorbeşti despre tine însuți.

— Eu? Nu, nu, am renunțat la luptele cu cocoşi şi nu m-am mai amestecat într-o încăierare de la peripețiile acelea din Gion încoace. Pățania aia m-a învățat o lecție.

— Nu trebuie să renunți la astea atât de devreme, Tokitada. Am auzit că mănăstirile Nara se revoltă din nou, deşi Muntele Hiei nu ne-a mai creat probleme de atunci. Mă tem că o singură săgeată nu le-a fost de ajuns să se vindece.

— Şi asta îmi aminteşte de faptul că anul trecut, la sfârşit de august, Tameyoshi al familiei Genji şi-a luat soldații spre Uji şi a izbutit să întoarcă din drum mai multe mii de călugări înarmați care se îndreptau spre capitală. De atunci, din câte am înțeles, Curtea i-a oferit multe privilegii.

Privirea invidioasă a lui Kiyomori îl determină pe Tokitada să devină şi mai volubil.

— De asemenea, am auzit că ministrul Yorinaga îi încurajează pe cei din familia Genji şi plănuieşte să îl numească pe Tameyoshi comandant al Gărzilor pentru timpul în care tu şi tatăl tău vă aşteptați încheierea pedepsei.

Încruntarea abia simțită a lui Kiyomori nu trădă nimic din sentimentele sale, dar imaginea liniştită a vieții sale de zi cu zi se tulbură. Exact în acel moment, Heiroku, slujitorul, apăru să anunțe că Oshimaro, armurierul, aşteaptă să îl vadă pe stăpân. Kiyomori, care se bucura de orice vizitator care i-ar fi putut alina chinul zilelor, se întoarse iute spre casă.

— Am venit, domnule, pentru armura pe care mi-ați comandat-o, spuse bătrânul meşteşugar, cocoşat şi cu o voce aspră.

Se spunea că armurile sale sunt de neegalat. Fiecare fir de metal şi fiecare placă erau îmbinate cu neasemuită măiestrie. Kiyomori, care auzise că bătrânul excentric cerea sume uriaşe şi era foarte mofturos în privinţa cumpărătorilor săi, îşi comandase o armură completă, împodobită cu un model de flori de cireş. Aceasta era aproape gata.

— Pielea a fost vopsită după cum aţi comandat, domnule, placarea cu metal a fost terminată – curelele, pieptarul din piele şi apărătorile pentru picioare – totul este gata, cu excepţia pieilor de vulpe pe care mi le-aţi promis. Ce doriţi să fac în privinţa asta, domnule?

Bătrânul folosea pielea unei vulpi proaspăt ucise pentru a întări punctele esenţiale ale armurii; când o comandase pe a lui, Kiyomori îi promisese două piei de vulpe în ziua pe care o alegea armurierul. Blana ar fi fost utilizată pentru a căptuşi apărătoarele umerilor, partea de jos a cămăşii de zale şi părţile de la subsuoară. Exista un secret al fierberii lipiciului cu care pieile netratate erau ataşate de armură; lipiciul avea nevoie de peste două zile de fierbere mocnită pe tăciuni, iar după aceea, trebuia aplicat de îndată peste piei, ceea ce însemna că, dacă ele nu erau la îndemână, pregătite chiar în clipa aceea, lipiciul trebuia aruncat.

— Nici nu ştiu de câte zile v-am tot aşteptat să veniţi sau de câte ori am irosit lipiciul degeaba, mormăi bătrânul nemulţumit. Dacă v-ar fi pe plac orice fel de piei obişnuite, ar fi simplu. Dacă sunteţi mulţumit cu o astfel de armură, există nenumăraţi armurieri care să vă îndeplinească cerinţele şi v-o puteţi comanda în altă parte.

— Nu, nu! Îmi cer scuze. Nu fi supărat – te implor să nu fii atât de supărat, om bun, protestă Kiyomori. Mi-am trimis slujitorii la vânătoare de mai multe ori şi, de fiecare dată, s-au întors cu castori şi cu iepuri, dar fără vulpi. De această dată, mă voi duce chiar eu. Şi acum – hai să vedem, n-ar fi mai bine să stabilim o zi?

— Şi să mă lăsaţi din nou cu buza umflată?

— Hmm... nu, de această dată nu.

— Nu că vreau să mă laud, dar trebuie să înţelegeţi că nu pot să las fierberea lipiciului pe seama unui ucenic sau a soţiei mele. Există un secret al potrivirii focului, al amestecării lipiciului şi al statului lângă vas, în clipa în care ajunge până în punctul de fierbere, iar eu trebuie să îmi petrec două zile şi două nopţi făcând numai asta – veghind lipiciul. Şi apoi, ce să vezi – nu sunt piei! Lipiciul se îngroaşă şi trebuie aruncat. Puteţi să înţelegeţi cât sunt de furios în clipa aceea.

— Nu, de această dată nu va fi aşa. Ce zici de seara zilei de poimâine? Chiar în clipa asfinţitului, când lămpile se aprind, voi veni negreşit la tine acasă şi-ţi voi aduce pieile cu mâna mea.

— Vreţi să spuneţi că *dumneavoastră* veţi face asta?

— De această dată, nu las sarcina în seama altcuiva.

— Şi ce se va întâmpla dacă vă încălcaţi cuvântul?

— Îţi voi plăti o sancţiune în monede de aramă sau orice altceva îmi vei cere.

Bătrânul râse în hohote şi îşi trase o palmă peste coapsă.

— Bine! Până la urmă, eşti Domnul Aki, cel care a tras cu săgeata în Chivot. Îţi iau promisiunea în serios. Mă duc acasă şi mă apuc de îndată să fierb lipiciul. Te aştept poimâine, la ora asfinţitului.

A doua zi dimineaţa, Kiyomori îşi luă arcul preferat din caseta lui, îi puse o coardă nouă şi apoi coborî printr-un coridor, să-şi caute soţia. O servitoare îi spuse că doamna era ocupată în ţesătorie şi se oferi s-o aducă, dar Kiyomori dădu din mână.

— Dacă este în ţesătorie, n-o chema, adu-mi doar hainele de vânătoare.

Îmbrăcat în pantalonii lui de vânătoare, din piele, cu tolba de săgeţi atârnată de spate şi cu arcul în mână, Kiyomori trecu pe la ţesătoria care fusese construită la dorinţa soţiei sale. În încăpere se aflau două războaie de ţesut, spaţiu pentru recipientele de vopsit şi suporturi pentru broderii.

Tokiko stătea la războiul de ţesut, în timp ce copiii se jucau fericiţi în jurul ei. Era mândră de ceea ce făcea şi se bucura să-şi îmbrace familia în haine cu un model neobişnuit, pentru care fusese adeseori felicitată.

— De ce... de ce pleci atât de repede? întrebă ea, ridicându-se de la războiul de ţesut. Cine te însoţeşte?

— Mă duc singur. În vremea de azi, e cel mai bine pentru mine să fiu cât se poate de singur.

— Ar trebui să-l iei cu tine măcar pe unul dintre servitorii noştri tineri.

— Nu, n-o să mă duc spre dealuri şi o să mă întorc până la asfinţit. Ce se întâmplă cu materialul acela pe care voiai să-l trimiţi soţiei lui Shinzei?

— A fost vopsit şi am terminat broderiile. Ai vrea să te uiţi la el?

— Nu, lasă, nu e nevoie pentru că nu mă pricep la astfel de lucruri, răspunse Kiyomori şi ieşi printr-o poartă din spate.

Kiyomori auzise din zvonuri că numai Shinzei îi luase apărarea. De atunci, începuse să îl privească pe Shinzei ca pe un aliat şi, în ultima vreme, devenise prietenos cu el. Când Tokiko îi dăduse de înţeles că ar vrea să-i

trimită un val dintre mătăsurile ei cele mai fine soției lui Shinzei, Doamna Kii, Kiyomori încuviințase cu însuflețire.

I se spusese adeseori că vulpile fuseseră văzute în împrejurimile capitalei, precum şi dincolo de porțile oraşului, dar acum, în timp ce se uita de jur împrejur, nu vedea decât fire argintii de iarbă înaltă acoperind câmpiile tomnatice. Îşi petrecu întreaga zi plimbându-se de câmpii, iar seara se întoarse acasă cu o durere în picioare şi cu mâinile goale.

Ziua următoare începu să plouă rar, dar până la ora prânzului cerul se înseninã. Tokitada, care auzise de neizbânda lui Kiyomori din ziua trecută, stărui ca acesta să rămână acasă şi se pregăti să se ducă el însuşi la vânătoare, împreună cu Heiroku.

Dar Kiyomori se împotrivi:

— O, nu, când v-am văzut pe tine şi pe Shigemori luptându-vă ieri cu arcurile, m-a apucat dintr-odată dorul de al meu – un fel de tânjeală după el, cauzată de lenea îndelungată, presupun.

De îndată ce Tokitada şi Heiroku plecară, Kiyomori porni de unul singur. De această dată, se uită cu atenție la pământul din afara porților de miazănoapte ale capitalei, până la apusul soarelui. Se plimbă prin iarba înaltă şi udă până când se pomeni cu pantalonii îmbibați cu apă şi hainele umede la subsuoară. Trecu cu greu peste pământuri mlăştinoase, peste gropi pline cu apă şi peste dâmburi pline cu flori de *hagi*, până când o ceață transparentă începu să năpădească totul. O tentă rozalie mai păta cerul în partea din Soare-Apune, iar o lună în formă de seceră atârna pe cerul indigo de deasupra sa.

— Nici urmă de vulpe – numai păsări care dau din aripi în drum spre cuiburile lor – şi totuşi, se spune că pe aici se aude lătrat de vulpi în nopțile astea de toamnă, murmură Kiyomori.

În depărtare, zări o undă de lumină care venea din căsuța paznicului. Îşi imagină cum fierbea lipiciul în casa armurierului, iar la gândul că îl va dezamăgi pe Oshimaro îl cuprinse disperarea. Îşi regretă promisiunea pripită de a aduce două vulpi vii armurierului, la asfințit.

Acum, pământurile din jurul său erau învăluite de o lumină albastră, adâncă. În timp ce se întorcea pe propriile lui urme, auzi un freamăt rapid la picioarele lui, în vegetația deasă; ceva îi tăie cărarea cu un salt şi dispăru. Kiyomori îşi potrivi de îndată săgeata în arc, în timp ce o altă umbră i se strecură aproape printre picioare, şi dispăru cu un foşnet. În aceeaşi clipă, porni în urmărirea cozii care dispărea, merse în urma ei din pâlc de iarbă în pâlc de iarbă, până când dădu dintr-odată de o vulpe care se ghemuia

speriată într-o groapă; ochii ei nu se mai puteau dezlipi de săgeata lui Kiyomori. Acesta îşi încordă arcul. Se auzi un mârâit încet şi un miros neplăcut îi pătrunse în nări. Se uită mai atent şi văzu că nu era o singură vulpe; două trupuri acoperite cu blană erau îngrămădite unul în celălalt. O pereche de ochi care sclipeau sălbatic erau ațintiți acum asupra lui. Un vulpoi bătrân cu o coadă dungată se zbârli la el. Vulpea, pe jumătate ascunsă pe după perechea ei, stătea ghemuită cu ghearele scoase, mârâind din gât în timp ce privea mâna de pe arc cu ochii plini de groază. Era mai slabă decât vulpoiul; oasele i se ghiceau pe sub piele, blana-i era lipsită de strălucire, iar burta îi era lipită de coaste. Kiyomori se uită din nou, ceva mai de aproape, şi observă că ea apăra un pui mic, ascuns sub ea. Ar fi putut scăpa şi ajunge undeva la loc ferit dacă nu ar fi fost cel mic la mijloc, se gândi Kiyomori. Trei – ce noroc! Pentru o clipă, se gândi în care să tragă prima oară. Arcul desăvârşit întins scârțâi. O strălucire vie părea să vină dinspre perechea prinsă la ananghie, iar aceştia scoaseră un geamăt ciudat. Vulpoiul se ghemui amenințător, în timp ce vulpea se arcui şi mai strâns în jurul puiului.

Brațul lui Kiyomori căzu deodată, ca retezat:

— Ah, ființe înduioşătoare, demne de milă! Ce familie frumoasă! Mult mai nobilă decât oamenii proşti..., oftă el în şoaptă, pentru sine.

Ce căuta el aici, cu săgeata lui? Încolțea aceste făpturi? Pentru o armură – o armură cu care să se fălească? Să îşi apere demnitatea în fața armurierului aceluia din cauza unei promisiuni? Ce prostie... ce prostie! Dacă bătrânul o să îl ia în derâdere, nu va conta câtuşi de puțin; o căptuşeală obişnuită a armurii va fi la fel de bună! Nu armura îl făcea pe om, şi nici nu îi arăta valoarea.

— Ființe proaste ce sunteți, cât puteți fi de minunate! Suferință, iubire – chipuri ale iubirii părinteşti. Dacă eram eu vulpoiul acela bătrân – cum ar fi fost ca Tokiko şi Shigemori să fie prinşi într-o asemenea capcană? Chiar şi un animal sălbatic se poate ridica deasupra propriei condiții – oare eu nu sunt în stare?

Kiyomori făcu o mişcare rotundă cu arcul şi-şi lăsă săgeata să zboare spre o stea solitară, care strălucea pe cerul întunecat.

O tremurătură făcu iarba de la picioarele lui să freamăte, apoi totul se linişti. Aruncă privirea în jos; vulpile dispăruseră.

În drum spre casă, Kiyomori se opri pe la gardul viu, lăsat în paragină, care înconjura casa armurierului. Strigă spre silueta cocoşată care se mişca în fața unei unde de lumină care venea de la o lampă mică:

— Om bun, om bun, nu vreau piei de vulpe pentru armura mea! Foloseşte ce doreşti. Îți voi explica altădată. Vino mâine şi prețăluieşte-mă după cum doreşti.

Mirosul înțepător al lipiciului care fierbea se ridică în aer, în timp ce o umbră adusă de spinare ieşi pe verandă cu o căldare aburindă.

— Ce spui? Nu mai vrei armura? Cum a rămas cu promisiunea aia a ta? Îți spun că am stat treaz două zile şi două nopți ca un prost şi am fiert lipiciul ăsta! Aşadar, ai tras cu săgeata în Chivot doar în glumă, nu-i aşa? Deci, m-am înşelat în privința Domnului Aki! Crezi că sunt nebun să fac o armură pentru toți cei care mă tratează ca pe un prost? Nu – nu mai fac orice fel de muncă pentru tine. Veniți încoace, câini sălbatici, să mâncați şi voi!

Vasul cu lipici fierbinte zbură deodată prin aer şi se opri la picioarele lui Kiyomori. Aburul şi mirosul de lipici îl înecară. Se întoarse pe călcâie şi se duse încruntat acasă.

Cu puțin timp după aceea, în noiembrie, pedeapsa lui Kiyomori fu ridicată, iar el îşi reluă îndatoririle de la Palat. Cu câteva zile înainte să se întâmple acest lucru, un vizitator îşi făcu apariția la poarta servitorilor, rugându-se cu ochii în lacrimi să i se dea voie să-i spună ceva stăpânului:

— Nu am nici un drept să-i cer Domnului Aki să mă primească, dar...

Oshimaro, armurierul, fu condus în casă. Spatele său cocoşat era îndoit şi mai tare. Nu voi să ridice privirea de jos.

— Domnule, vă implor să îmi iertați cuvintele nechibzuite din acea zi – o toană a unui meşteşugar bătrân şi prost...

Stropi de sudoare apărură pe fruntea plină de riduri a bătrânului.

— Şi acum, care este necazul, bătrâne? râse Kiyomori, aşteptând o explicație pentru vizita lui.

— Într-o răbufnire de furie, am aruncat cu o căldare cu lipici spre dumneavoastră, domnule, şi v-am jignit în fel şi chip, dar, după aceea, l-am auzit din întâmplare pe unul dintre servitorii dumneavoastră povestind despre vânătoarea fără noroc din acea zi şi am fost cuprins de ruşine când am înțeles ce ați făcut din milă față de nişte biete animale. În calitate de maestru armurier, o să vă rog să mă lăsați să vă fac o căptuşeală nouă pentru armură. Nu ajunge ca un luptător să fie priceput în mânuirea arcului, mai trebuie să aibă şi o inimă plină de bunătate față de toate făpturile vii, aşa cum o aveți dumneavoastră. Cine face o armură pentru un luptător ca dumneavoastră nu poate decât să îşi pună tot sufletul în această sarcină. Să fiu sincer, domnule,

azi v-am adus armura pe care mi-ați comandat-o. Doriți să vă uitați la ea şi să îmi permiteți să v-o prezint?

Nu exista nici un strop de îngâmfare în purtarea de acum a lui Oshimaro; nici un cuvânt cu care să îşi laude propria îndemânare. Plăcerea zugrăvită pe chipul lui Kiyomori părea să fie o recompensă îndeajuns de mare pentru el, şi, în curând, plecă.

Kiyomori îşi savura libertatea proaspăt recăpătată. Într-o seară, după ce se întorsese acasă, păşi în camera soției lui şi găsi acolo o lăută pe care nu o văzuse niciodată până atunci. Tokiko îl lămuri că lăuta era un cadou din partea Doamnei Kii, care o trimisese în aceeaşi după-amiază prin intermediul unui preot. Ea continuă prin a-i povesti că preotul mai rămăsese o bucată de vreme în casă, să discute cu ea, şi o felicitase de mai multe ori pentru că avea un soț atât de minunat. Ea protestase, spuse Tokiko zâmbind, dar îşi dorise să afle motivele unor astfel de laude referitoare la Domnul Aki. Îl trăsese de limbă pe mesagerul Doamnei Kii să afle mai multe amănunte şi descoperise că Oshimaro, armurierul, răspândise peste tot povestea lui Kiyomori şi a vulpilor lui. Întâmplarea ajunsese, în cele din urmă, până la urechile lui Shinzei; impresionat de această dovadă a inimii bune a lui Kiyomori, Shinzei adusese o lăută care aparţinuse mamei lui şi îl rugase pe prietenul său, preotul, să o ducă lui Kiyomori ca dovadă a prețuirii sale. Apoi, preotul îi spuse lui Tokiko că vulpile erau mesagerii Zeiței Milei şi Iubirii, şi, cruțându-le viața, Kiyomori a câştigat virtute. Shinzei, a adăugat preotul, şi-a exprimat credința în bunătatea Domnului Aki. După dezvăluirea sa dezlânată, preotul a plecat binecuvântându-i pe doamna casei şi pe soțul acesteia.

Kiyomori ridică lăuta şi o întoarse de mai multe ori în poală, s-o privească îndeaproape.

— O lăută foarte frumoasă, spuse el în cele din urmă.

Tokiko răspunse:

— Trebuie să existe o semnătură pe ea undeva.

— Aici...

— Scrie „Vântul de pe Câmpuri“.

Lăuta era înfrumusețată de un model de flori sălbatice pictat cu lac auriu, iar un poem dedicat de Shinzei răposatei lui mame era gravat în acest ornament sofisticat.

— Tokiko, ştii să cânți la instrumentul ăsta?

— Tokitada este un muzician chiar mai bun decât mine, sunt sigură.

— Ei, nu am ştiut că Tokitada are un asemenea talent. Bine, atunci, dă-mi voie să-ți cânt ceva. Nu o să-ți vină să crezi, fiindcă eu par destul de bădăran, dar, pe când aveam doar opt ani, am cântat şi am dansat într-una dintre dramele sacre de la Gion. Mama mea, Doamna din Gion, iubea chestiile astea spectaculoase.

În timp ce vorbea, Kiyomori simți o tresărire în inimă. Oare unde era ea acum – mama lui, femeia-vulpe, care nu putea să se compare niciodată cu vulpea aceea nobilă din calea lui? Măcar dacă era vie şi nevătămată. Sigur că nu avea cum să mai fie frumoasă – avea mai mult de patruzeci de ani. Unde era acum? Oare o fi rănit-o vreun bărbat, apoi o fi abandonat-o într-un colț al lumii? Kiyomori nu izbutea să-şi explice emoţiile care se strânseseră din profunzimi nebănuite şi păreau să îl inunde. Îl durea inima. De parcă ar fi vrut să-şi aline durerea, îşi apăsă lăuta de piept şi murmură blând, trecând un deget peste cele patru strune şi creând o cascadă țiuitoare de sunete.

— Şi cum se numeşte melodia asta? chicoti Tokiko.

— O, s-ar putea să n-o recunoşti... Este... este „Cântecul muritorului“ din *Manyoshu*, se prefăcu el solemn, deşi genele îi străluciră umede în timp ce vorbea.

Capitolul XII
Morții vorbesc

Fujiwara Tsunemuné, un curtean de Rangul al Treilea, era un bărbat tânăr, cu împliniri destule. Deşi era nobil, nu se purta câtuşi de puțin cu ifose, pentru societatea căreia îi aparținea nu era doar o figură centrală a politicii, ci şi un personaj de neocolit al vieții culturale a zilelor lui, iar dintre curtenii mai tineri, el părea să strângă în sine toate calitățile grăitoare ale unei aristocrații victorioase. Delicat şi elegant în înfățişare, aşa cum era şi în maniere şi în modul de a se adresa altora, Tsunemuné avea gusturi de cărturar şi o largă cunoaştere a clasicilor; era un apreciat autor de versuri, un jucător talentat al jocurilor aristocratice cu mingea şi un muzician cu har; dar, mai presus de toate, părea să-i fie mereu uşor să cunoască toate modele vieții de la Curte.

Într-o zi în care Tsunemuné acceptase invitația unui şambelan de la curte să participe la un joc cu mingea, secretarul Regentului, Tadamichi, apăru într-unul dintre pavilioanele imperiale şi îl anunță discret pe Tsunemuné că Regentul dorea să discute cu el. Tsunemuné îl însoți pe secretar până la o căsuță retrasă, aflată pe o insulă mică, înconjurată de nuferi.

Era începutul verii – iunie 1149. Împăratul-copil Konoyé urma să îşi sărbătorească în curând cea de-a unsprezecea aniversare, iar consilierii săi se pregăteau pentru încoronare. Problema alegerii unei soții pentru el devenise urgentă, pentru că nu se cuvenea ca un tânăr conducător să participe la Marea Ceremonie a Mulțumirilor de la încoronare decât alături de viitoarea împărătească. Împăratul Călugărit, Toba, se gândise mult la asta; zvonurile se răspândiseră deja în privința persoanei asupra căreia urma să cadă această alegere şi fiecare ramură acceptabilă, cu fete de măritat, a familiei Fujiwara se umpluse de speranța că lor le-ar putea ieşi în cale onoarea supremă. Alegerea trebuia făcută în cea mai mare taină, luând în considerare cu mare atenție modul în care aceasta ar putea atinge cumpăna delicată a politicii. Istoria arătase deja că o alegere greşită putea umple Curtea de intrigi, ba chiar putea arunca țara în război.

Niciodată sarcinile funcției sale nu atârnaseră mai greu pe umerii Regentului ca acum. De mai multe luni, se gândise chinuitor de mult, şi în cele din urmă ajunsese să ia o hotărâre. Cercetată din orice unghi posibil, alegerea lui Tadako, fiica Ministrului de Stânga, părea de neocolit; deşi nu avea mai mult de unsprezece ani – nu era decât un copil – calitățile ei

naturale şi frumusețea ei deja ieşită din comun o predestinau, credea el, pentru menirea înaltă pe care i-o pregătea. Şi totuşi, exista un singur obstacol în calea anunțării acestei alegeri. Tadako era copila adoptivă a fratelui său Yorinaga. Cei doi frați, cu personalități atât de diferite, nu se înțelegeau prea bine, iar Tadamichi, nevrând să-şi calce pe inimă, şovăia să îi aducă la cunoştință lui Yorinaga o alegere în privința căreia Împăratul Călugărit îşi dăduse deja consimțământul. Îl tulbura gândul la furia cu care Yorinaga urma, mai mult ca sigur, să primească această veste altfel binevenită, şi, în încurcătura în care se afla, îi veni ideea să-l trimită pe Tsunemuné ca reprezentant, pe acest curtean în al cărui tact şi în a cărui răbdare putea avea destulă încredere pentru a fi sigur că o va duce la bun sfârşit. Aşadar, jocul cu mingea îi oferi lui Tadamichi ocazia de a-l chema pe Tsunemuné să-i dezvăluie planul său.

Tsunemuné îl ascultă cu bucurie pe Regent. Sarcina îl încânta prin importanța ei. De asemenea, îi deschidea calea pentru a ajunge la un rang mai înalt la Curte. Şi după ce stabiliră o zi în care el urma să se întoarcă cu răspunsul lui Yorinaga, Tsunemuné plecă.

Întâlnirea lui Yorinaga cu Tsunemuné începu destul de greu. Ministrul nu făcu nici un alt comentariu, cu excepția unei remarci prudente:

— Aşadar, Tadako este chemată pentru a deveni împărăteasă?

Această întrebare fu însoțită de un zâmbet nedesluşit. După câteva replici fără legătură cu subiectul, încercările ocolite ale lui Tsunemuné de a obține un răspuns fură răsplătite.

În cele din urmă, Yorinaga îl întrebă:

— E grabă? E nevoie de un răspuns pe loc?

După ce fu încredințat că aceasta era dorința Împăratului Călugărit, Yorinaga îl trase de limbă pe Tsunemuné, încercând să afle ce îl împiedica pe Regent să vină chiar el. Justificările referitoare la problemele statului care îl ținuseră pe Tadamichi la Curte nu părură să îl mulțumească pe fratele acestuia, dar, la sfârşit, Yorinaga zise:

— Nu am nimic împotrivă ca Tadako să devină împărăteasă, dar vreau o promisiune că ea va fi proclamată consoartă la încoronarea Împăratului; nu vreau să fie mutată la Curte ca o simplă concubină. Altminteri, mă văd silit să refuz. Trebuie să am încredințarea că ea va fi Împărăteasa.

Răspunsul lui Yorinaga le fu prezentat Împăratului Călugărit şi Regentului, iar cererea fu acceptată. În scurt timp, Tadako fu prezentată la Curte. După ce trecură câteva luni, însă, Regentul fu stupefiat când Împăratul Călugărit îi ordonă să o înlocuiască pe Tadako cu o altă fată,

Shimeko cea de nouăsprezece ani, o favorită a Doamnei Bifukumon, care veghease de mai mulți ani la creşterea şi educația acestei domnişoare de companie, plănuind ca tânăra fată, pe care ajunsese să o iubească de parcă ar fi fost propria ei fiică, să devină soția fiului ei Konoyé. Aflând că Tadako fusese aleasă fără ca dorința ei să fie luată în considerare, Doamna Bifukumon îl mustră cu asprime pe soțul ei, Împăratul Călugărit, convingându-l să se supună dorinţelor ei.

Furia şi indignarea lui Yorinaga, în clipa în care auzi de aceste lucruri, fură nemărginite. Îşi văzu dispărând şansele de a obține puterea şi onoarea. Hotărât să-şi impună voința peste aceea a Împăratului Călugărit, se întoarse spre tatăl său, cerându-i ajutorul.

Fujiwara Tadazané, tatăl lui Yorinaga, avea şaptezeci şi doi de ani şi în ultimii câțiva ani locuise retras în vila sa de la Byodo-in, în Uji. Fiind cel mai vârstnic curtean al clanului Fujiwara, încă dispunea de o influență care nu era de neglijat, pentru că nu doar se înrudea cu familia imperială pe linie maternă, dar, totodată, una dintre fiicele lui fusese prima soție a Împăratului Călugărit. Cariera sa fusese strălucitoare. Servise în mod onorabil doi conducători, unul după altul, şi ocupase câteva dintre cele mai importante funcţii în guvern. Chiar şi după ce se retrăsese, se bucura încă de fastul şi ceremonia care se cuveneau rangului său înalt, iar lumea de vază din capitală continua să-l viziteze la vilă. În pofida tuturor calităților care îi aduseseră atât de mult succes pe când era la Curte, Tadazané avea o slăbiciune care părea să meargă în răspăr cu tot ce reprezenta el; îl iubea la nebunie pe fiul său mai mic, Yorinaga, şi, dintr-o nepotrivire bizară a temperamentelor, era cu totul duşmănos față de fiul său mai mare, Tadamichi, Regentul.

Sosirea neaşteptată a lui Yorinaga la vila din Uji făcu pleoapele lui Tadazané să se cutremure sub sprâncenele albe. Îşi ascultă fiul în tăcere. Dar imaginea suferinței şi a necazului fiului său îl făcu în cele din urmă să-şi îndrepte corpul subțire, de parcă şi-ar fi adunat ultimele rămăşiţe de putere, şi, în cele din urmă, spuse:

— Lasă, nu trebuie să te laşi sâcâit prea mult de asta. Nu sunt atât de înaintat în vârstă încât să nu pot pune un cuvânt la Maiestatea Sa pentru tine. Mă voi duce eu însumi şi voi avea grijă ca treburile să se aranjeze cum trebuie. Azi, voi face o excepție şi voi veni împreună cu tine în Capitală.

Lucrurile n-au mers atât de simplu precum se aşteptase Tadazané. Dintr-un motiv sau altul, i s-a refuzat o audiență la Împăratul Călugărit; scrisorile i s-au întors fără nici un răspuns; au trecut două săptămâni şi, la sfârşitul lor, a descoperit că nu făcuse nici un pas înainte. În cele din urmă, la

insistențele curteanului Tsunemuné, Tadazané acceptă o întrevedere cu Regentul, de la care Tsunemuné obținu promisiunea unei audiențe. Şi totuşi, mai trecu o lună fără ca întâlnirea promisă să aibă loc, până când, sfârşit şi deznădăjduit, Tadazané se întoarse la Uji.

Veni iarna. Sosi luna decembrie, anul era pe cale să se încheie. Mai rămăseseră doar câteva zile până când întreaga Curte îşi va fi găsit mersul obişnuit pentru festivitățile complicate care întâmpinau aniversarea Noului An, când Yorinaga îşi făcu din nou apariția la Uji, înnebunit. Shimeko fusese admisă oficial la Curte, iar ultima ocazie de a susține cauza lui Tadako, spunea el, dispărea văzând cu ochii.

În zorii zilei, Tadazané îşi trezi oamenii de serviciu şi slugile. Respirația boilor se răspândea în rotocoale albe în aerul dimineții, în timp ce trăsura lui Tadazané huruia în drum spre Kyoto. Ajunse la curtea Palatului de-abia la căderea nopții. Numai focurile de pază ale Gărzilor mai dădeau un strop de lumină. Un apel grabnic fu trimis în sus prin jgheaburile răsunătoare; jaluzelele fură ridicate, iar uşile se deschiseră pentru a-l primi pe Tadazané. Fu condus într-o anticameră, şi acolo aşteptă, cu o disperare profundă întipărită în fiecare trăsătură a feței. Sosise pregătit să aştepte până la moarte, dacă era cazul. Orele înghețate trecură încet, târâte de un concurs amar al voințelor: mândrie, iubire, înfumurare, pasiune oarbă. În cele din urmă, monarhul se înduioşă şi îşi făcu apariția. Asediat de lacrimile şi de rugămințile stăruitoare ale bătrânului Tadazané, se văzu silit să cedeze.

În ziua Anului Nou, Tadako fu proclamată viitoare Împărătească, iar în martie stătu lângă copilul-Împărat, cu coroana pe cap.

Regentul, căruia i se părea că arşița teribilă a lunii iulie era de neîndurat, se retrăsese la vila sa din împrejurimile oraşului Kyoto şi era văzut arareori pe la Curte. Pe de altă parte, Yorinaga era de neoprit, îndreptându-şi energia nesecată asupra tuturor amănuntelor mai mult sau mai puțin importante ale funcției sale. Intervențiile sale tăioase în cadrul diverselor departamente ale guvernului strecurară groaza în inimile funcționarilor mai mici şi stoarseră energia curtenilor, lăsându-i mai molatici decât oricând. În calitatea sa de rudă apropiată a tinerei Împărătese, Yorinaga era conştient de poziția mai bună pe care o deținea acum şi se implica sârguincios în toate treburile guvernului, pe deplin încrezător în privința recompenselor pe care le va obține în urma eforturilor sale. În calitate de consilier al micului Împărat, îl înlocuia acum în fapt, deşi nu oficial, pe

Regent, propriul său frate, iar între stratagemele sale se ascundea deja o zâzanie. Preferința pe care o arăta la Curte clanului Genji față de Heiké era limpede. De asemenea, îl numise pe Tameyoshi al clanului Genji, în locul lui Kiyomori, să negocieze cu călugării din Nara, când aceştia amenințară să invadeze capitala cu miile lor de oameni înarmați.

Tadazané, care trecuse de mult de vârsta serviciului activ, mai apăru o dată la Curte, acolo unde servea doar ca ministru de onoare; acum, toate eforturile lui erau menite să-l susțină pe Yorinaga; având hotărârea secretă că nimic nu trebuia lăsat la voia întâmplării, Tadazané îi spuse Împăratului Călugărit că sănătatea şi aptitudinile lui Tadamichi îl făceau nepotrivit pentru îndeplinirea atribuțiilor unui regent. Dar când a aflat că Tadamichi refuza să demisioneze, de teamă că Yorinaga ar fi iscat certuri şi vărsare de sânge, Tadazané, cuprins de furie, se duse la arhivele Academiei Imperiale, acolo unde erau păstrate documentele familiei şi marea pecete a familiei Fujiwara. Le luă de acolo şi le încredință spre păstrare lui Yorinaga, pentru a arăta că îl renegase pe fiul său cel mai mare, Tadamichi, şi îl numise pe Yorinaga moştenitorul şi succesorul său.

În 1151, Împăratul-copil Konoyé împlini 13 ani. Cam în această perioadă începu să aibă dureri de ochi, pe care îi ținea tot timpul acoperiți cu pernițe de mătase roşie. Regentul, Tadamichi, pe care tânărul conducător îl iubea foarte mult, găsi un medic priceput, unul care se întorsese nu demult din China, şi îl trimise să îl îngrijească pe Împărat. Durerile din ce în ce mai mari ale monarhului îl tulburau pe Tadamichi, care îl vizita adeseori şi căuta să-l încurajeze cu vorbe blânde. Imaginea acestui băiat delicat, îngropat încă de la naştere în săli de palat lipsite de lumina soarelui, prizonier al funcției sale de rege, victimă şi pion al rivalităților sălbatice care îl înconjurau, îi stârnea o milă adâncă lui Tadamichi. Nu se putea împiedica să nu se gândească la faptul că viața tânărului conducător era departe de a fi una liniştită. Prizonier al ritualurilor rigide de la Curte, avea oare habar despre libertatea şi bucuriile unei copilării lipsite de griji? S-a jucat el vreodată prin zăpezile iernii? A fluierat vreodată primăvara, când toți copacii înfloreau? S-a aruncat vreodată ca un drăcuşor al apelor în râuri, pe timpul verii, ca după aceea să stea tolănit sub soarele fierbinte? Sau a urcat vreodată dealurile în timpul toamnelor, să scoată strigăte de pe vârful lor până când să-şi simtă plămânii că se fac bucăți? Totuşi, era greu de crezut că Tadamichi s-a gândit

o clipă măcar la faptul că el însuşi fusese unul dintre aceia care contribuiseră la crearea acestei făpturi palide şi nefericite.

Pe 24 iulie 1155, Împăratul Konoyé muri în cel de-al şaptesprezecelea an al vieţii sale. Domnia sa durase mai puţin de cinci ani. Oamenii l-au jelit mult. Tatăl său, Împăratul Călugărit, era distrus de durere, iar Doamna Bifukumon era cu neputinţă de liniştit.

La puţin timp după moartea Copilului-Împărat, o poveste ciudată îi fu spusă Doamnei Bifukumon de către una dintre doamnele ei de companie, Doamna Kii, soţia Consilierului Shinzei. Ea auzise o poveste înfricoşătoare de la una dintre servitoarele ei, care spusese că o aflase de la un călugăr rătăcitor. Împăratul Konoyé nu murise de moarte bună. Câteva persoane necunoscute chemaseră blestemul morţii împotriva lui şi îi aduseseră stingerea înainte de vreme. Cu aproape un an în urmă, i se povestise, călugărul văzuse cu ochii lui ritualurile diabolice oficiate într-un sanctuar ascuns de pe Muntele Atago. Doamna Bifukumon fu înnebunită de durere ascultând cele povestite de Doamna Kii şi îi porunci acesteia să trimită de îndată după un medium – Yasura, o femeie de la Sanctuarul Shin-Kumano.

Mediumul sosi şi, pentru o bună bucată de vreme, se adânci în meditaţie. Brusc, o cuprinse un tremur violent; îşi lăsă pe spate părul lung, în timp ce spiritul Împăratului mort puse stăpânire pe ea şi vorbi prin gura ei:

— Asupra mea a fost făcută o vrajă. Cineva a bătut ţepuşe cu ciocanul în imaginea Demonului Tengu din Sanctuarul de pe Muntele Atago. Am fost orbit de ele. Ele mi-au adus moartea. Ah... vai mie!

Când vocea încetă să vorbească, Yasura căzu la pământ şi zăcu astfel, pierzându-şi cunoştinţa. Doamna Bifukumon scoase un ţipăt răsunător, cuprinsă de groază, şi îşi smulse hainele. Un plâns atât de sfâşietor o zgudui de sus până jos, că însoţitoarele ei tulburate fură apucate de teamă şi porunciră să se aducă iute apă şi întăritoare, în timp ce o duceau pe braţe până în dormitorul ei.

Între timp, mediumul îşi reveni şi plecă de parcă nimic neobişnuit nu s-ar fi întâmplat, ţinând în braţe o legătură de pânză în care se aflau diversele obiecte necesare pentru profesia ei şi câteva daruri de la Doamna Kii. După ce ieşi pe una dintre porţile lăturalnice, Yasura se opri să arunce o privire în legăturică şi, cu un aer încântat, scoase din ea o bucată îmbietoare, care mirosea a carne friptă de raţă; o îndesă în gură, lacomă, şi porni spre casă, mestecând îngândurată, când, deodată, văzu nişte câini care o urmăreau şi se aplecă să ridice câteva pietre, cu care să arunce în ei. Un bolovan lovi roata unei roabe care trecea; tânărul care o împingea se opri şi o strigă vesel:

— Ce faci, Yasura, eşti în drum spre casă?

Femeia se apropie de el cu un aer ruşinat şi se opri să flecărească în şoaptă, împărțind cu el încă o bucată din bocceluța ei. După ce terminară de mâncat, el o ajută să urce în roaba lui şi porni din nou la drum spre Sanctuarului Shin-kumano.

Cu doi ani înainte, în ianuarie 1153, tatăl lui Kiyomori, Tadamori al clanului Heiké, muri pe neaşteptate după câteva săptămâni de suferință, cauzate de o răceală. Avea 58 de ani. În ultimii ani ai vieții lui, Tadamori avusese puține izbânzi, pentru că în acei ani avusese loc şi ridicarea lui Yorinaga la Curte, şi trecerea lui de partea lui Tameyoshi al clanului Genji şi a fiilor săi. Nu se prea putea ca vreun Heiké să uite că Yorinaga fusese acela care ceruse odată pedeapsa cu moartea pentru Kiyomori, în procesul care urmase după profanarea Sfântului Chivot şi era, de asemenea, uşor de înțeles că ministrul nu le va oferi nici un fel de înlesnire membrilor clanului Heiké. Şi totuşi, Kiyomori nu dădea nici un semn de ranchiună când Yorinaga îi sprijinea pe față pe cei din clanul Genji. Tare nefericit, Kiyomori simțea în singurătatea lui că stâlpul de susținere al vieții sale îi fusese smuls. Şi, înainte să aibă timp să-şi revină din durere, Kiyomori descoperi noi nenorociri care se îngrămădeau asupra lui. Nu doar că avea şi el mulți fii, dar tutela fraților lui mai tineri şi a fraților săi vitregi căzuse tot pe capul lui. În calitate de tânăr conducător al acestui clan, avea multe de învățat, pentru că viitorul familiei Heiké era acum în mâinile lui.

La scurt timp după moartea Împăratului-copil, Consilierul Shinzei îl chemă pe Kiyomori la el. După moartea lui Tadamori, fiul acestuia ajunsese să-l privească pe Shinzei, superior lui în vârstă şi în rang, ca pe un prieten, o sursă de consolare şi putere. Nu doar că îl considera pe Consilier binefăcătorul său, omul căruia îi datora viața, dar îl privea ca pe singurul om în stare să împace lucrurile între Heiké şi Yorinaga, Ministrul de Stânga. Era sigur că Yorinaga, cu toate țelurile lui la lumina zilei, nu se putea compara cu iscusitul Consilier, pentru că Shinzei era de nepătruns şi nu lăsa pe nimeni să-i citească gândurile. Existau în el profunzimi pe care nimeni nu îndrăznise încă să le cerceteze; excela în îndeplinirea sarcinilor grele pe care le presupunea funcția sa – o treabă deloc uşoară pentru cei mai mulți oameni – fără să ceară vreo recunoaştere şi avansând în linişte, an după an, în îndeplinirea îndatoririlor lui.

În liniştea încăperii lui Shinzei, lui Kiyomori îi fu încredințată o misiune neobişnuită şi tainică.

— Au apărut lucruri grave. E de neamânat. Orice pas greşit din partea ta poate stârni bănuielile lui Yorinaga sau pe ale lui Tameyoshi al clanului Genji – în dauna ta. Aşteaptă până la asfințitul soarelui, apoi trimite-ți luptătorii la drum, unul câte unul, spuse Shinzei, prevenindu-l din nou.

În acea noapte, un grup de vreo cincizeci de luptători plecă din capitală şi porni spre dealurile care se aflau la nord-vest de Kyoto, la destulă distanță de porțile oraşului. În curând, îşi croiau drum cu agerime pe povârnişurile Muntelui Atago, adunându-se la un colț de stâncă, unde se opriră să se sfătuiască. Cu puțin timp după aceea, porniră iar la drum, căutându-l pe Jomyo, preotul-căpetenie al Muntelui Atago. Ajunşi la porțile lui, bătură cu toată puterea, cerând să li se deschidă.

— Venim de la Palatul Mănăstire, suntem soldați ai lui Kiyomori al clanului Heiké, Domnul Aki. Ni s-a povestit că cineva s-a spurcat cu Demonul Tengu în sanctuarul cel mare de aici şi a rostit blestemul morții asupra Împăratului-Copil. Împăratul Călugărit i-a poruncit Domnului Aki să cerceteze locul şi să aducă dovezi. Condu-ne până la altar. Dacă te împotriveşti, te faci vinovat de încălcarea unui ordin imperial!

De dinăuntru, se auzi o vânzoleală care trăda neliniştea; apoi, pe poartă ieşi Jomyo însuşi şi îi vorbi lui Kiyomori.

— Dacă vii cu porunci ale Maiestății Sale, cu siguranță că ai dovezi. Permite-mi să le văd.

— Hei, tu de colo, îngenunchează!

După ce Jomyo se lăsă în genunchi, Kiyomori azvârli spre el înscrisul oficial.

— Nu e nimic în neregulă în privința lui – nu pot să mă împotrivesc. Uşile vor fi deschise de îndată. Pe aici, domnia-voastră.

Cerând mai multe torțe, Jomyo le călăuzi drumul spre altar. Umbra lui se proiectă, gigantică, pe uşile sanctuarului. O cheie scârțâi aspru în încuietoare. Limbi uriaşe de foc unduiau sinistru, luminând interiorul cavernos, iar acolo, în fața ochilor lui Kiyomori, se înălța imaginea Demonului Tengu, cu o țepuşă înfiptă în fiecare ochi.

— Cum aşa... țepuşe! icni Kiyomori, aşa cum făcu şi Jomyo, împreună cu toți ceilalți care îşi întindeau gâturile peste umerii lor.

Nu mai era nimic de făcut. Kiyomori văzuse cu ochii lui lucrul pentru care fusese trimis. Era înspăimântător, iar priveliştea îi ridica părul în cap. Îşi

bătuse întotdeauna joc de poveştile cu vrăjitorii, dar una ca asta...! Un fior rece îi coborî pe şira spinării.

— Bine. Va trebui să dau veste de îndată!

Kiyomori se întoarse cu spatele, tulburat de ceea ce văzuse. Uşile fură zăvorâte, cu pecetea lui Kiyomori lipită pe ele. Poruncind unei bune părți a soldaților săi să rămână de pază, Kiyomori se întoarse călare în aceeaşi noapte în Kyoto şi se duse întins la Shinzei.

Pentru o clipă, ochii lui Shinzei părură să iasă din orbite, în timp ce Kiyomori îi povesti ce văzuse; apoi se întoarse la purtarea lui obişnuită, zicând:

— A fost cum mă aşteptasem...

Doamna Bifukumon fusese aceea care îl zorise pe Împăratul Călugărit să îi trimită pe Kiyomori şi pe soldații lui la Muntele Atago, şi care îşi mărturisise îngrijorată credința că Yorinaga şi tatăl acestuia fuseseră cei care, prin vrăjitorie, provocaseră moartea tânărului Împărat. Ea stăruise să-l avertizeze împotriva celor doi, care, spunea ea, aveau ambiții care ținteau tronul. La momentul potrivit, apărură la Palat doi sihaştri, să depună mărturie, şi descriseră ritualurile demonice pe care le văzuseră, oficiate de nişte călugări rătăcitori. Nimeni nu ştia unde se duseseră aceşti călugări, pentru că dispăruseră ca norii de vară, spuneau ei. Şi, la puțin timp după aceea, lui Yorinaga şi tatălui său li se interzise accesul la Palatul Mănăstire.

Între timp, problema alegerii unui nou împărat devenise de neocolit, iar Yorinaga şi tatăl său rămaseră încremeniți când se pomeniră înlăturați din Înaltele Consilii. Aflară în curând motivul acestei dizgrații venite peste noapte, dar, când îşi juraseră nevinovăția în scrisori adresate Împăratului Călugărit, rugămințile lor pentru acordarea unei audiențe se întoarseră fără nici un răspuns de la Consilierul Shinzei. Nimic din ceea ce făceau nu părea să şteargă nemulțumirea lui Toba.

Printre zăbrelele uneia dintre ferestrele Palatului, un funcționar îi urmări pe tată şi pe fiu cum urcă în caleştile lor şi se îndepărtează pentru ultima oară. Shinzei rânji; dacă ar fi ştiut, şi-ar fi vegheat paşii cu mai multă atenție; Yorinaga nu avusese până acum vreun motiv să bănuiască faptul că acest personaj liniştit, aplecat în toți aceşti ani asupra mesei, era duşmanul lui cel mai încrâncenat. Ministrul nu ştiuse nici faptul că soția acestui om, Doamna Kii, era confidenta Doamnei Bifukumon.

Shinzei izbucni într-un râs mut.

— Vedeți, demonii mei minunați – nu-i aşa că doare? O țepuşă în ochiul drept şi una în cel stâng? Cine vă va spune vreodată că eu, Shinzei, am fost

acela care a făcut-o?

Capitolul XIII
Palatul Izvorului cu Salcie

Timp de aproape paisprezece ani, existența unui om fusese aproape uitată. Acesta era fostul Împărat Sutoku, care, obligat să abdice pe când avea douăzeci şi trei de ani, se dusese să locuiască la Palatul Izvorului cu Sălcii, înconjurat de o suită destul de mică. Îşi petrecuse aceşti ani oficiind ceremonii religioase în capela lui personală, citind şi scriind poezii. Un alt obicei al său era să se plimbe neînsoțit prin parcul palatului şi să se odihnească la umbra unei sălcii uriaşe care crescuse lângă un izvor clocotitor. Acest izvor, renumit pentru dulceața şi puritatea apei sale, fusese acolo încă dinainte de întemeierea oraşului Kyoto, povesteau oamenii, iar din timpuri vechi, demult uitate, fusese străjuit de o salcie. Apele Izvorului cu Salcie, după cum i se spunea, erau păstrate doar pentru mesele fostului Împărat, iar un îngrijitor locuia într-o căsuță din apropiere.

În timp ce stătea într-o zi sub salcia uriaşă, Sutoku îl strigă pe paznicul izvorului:

— Mi-e sete – adu-mi apă.

Îngrijitorul apăru repede, aducând un vas de lut proaspăt făurit, pe care îl umplu cu apa strălucitoare.

— E însăşi dulceața – ca roua din rai, spuse fostul Împărat, dându-i înapoi vasul şi aşezându-se pe o piatră, la umbra salciei. Îngrijitorul aduse o rogojină de trestie nouă, pe care o întinse pentru oaspete.

Apoi, Sutoku spuse:

— Pari mulțumit, îngrijitorule. De cât timp ai venit aici?

— Veghez acest izvor de paisprezece ani, care se vor împlini în această primăvară, şi am fost unul dintre oamenii casei tale, atunci când ai venit să locuieşti aici.

— Paisprezece ani! Şi ce ai făcut înainte de asta?

— Tatăl meu a fost muzician al Curții şi m-a învățat din copilărie să cânt la flaut şi la flajeolet; la zece ani am fost trimis la Academia de Muzică a Palatului, iar la paisprezece ani am cântat pentru prima oară în fața Maiestății Voastre. A fost o onoare pe care n-o voi uita niciodată. Apoi, la sfârşitul acelui an, a urmat abdicarea Înălțimii-voastre.

— Atunci, tu şi tatăl tău nu sunteți oameni de rând, pentru că în capitală există numai patru familii care au dezlegarea de a urma această vocație.

— Tatăl meu a fost Abé Torihiko, un muzician de Rangul al Şaselea.

— Iar pe tine cum te cheamă?

— Pe mine, spuse îngrijitorul şi făcu o reverenţă adâncă, pe mine mă cheamă Asatori.

Ochii lui Sutoku rămaseră aţintiţi, cu uimire, asupra capului plecat din faţa lui:

— Şi ce te-a făcut să îţi părăseşti vocaţia – şi tatăl – pentru a deveni un îngrijitor oarecare al acestui izvor?

Asatori clătină din cap.

— Aceasta nu este o însărcinare oarecare, domnule, pentru că apa este însăşi sursa vieţii, iar paza acestui izvor care ostoieşte setea Maiestăţii-Voastre nu este o misiune măruntă. Cu mult timp în urmă, tatăl meu i-a dat Maiestăţii-Voastre lecţii la diverse instrumente muzicale şi a fost un favorit al Doamnei Bifukumon. Deşi eram muzicieni, eram oameni nevoiaşi, de aceea, când a sosit momentul să-mi serbez ieşirea din pruncie, câteva dintre hainele dumneavoastră mi-au fost trimise cadou; din acestea a fost croit costumul meu festiv, iar eu am fost sărbătorit ca un tânăr domn elegant. Îmi voi aminti de acest lucru pentru tot restul vieţii mele!

— O, s-a întâmplat vreodată un astfel de lucru?

— Poate că Maiestatea Voastră nu-şi aminteşte astfel de favoruri oferite umililor Voştri supuşi, dar tatăl meu nu le-a uitat niciodată. Când a sosit momentul abdicării, tata mi-a spus: „Asatori, mie nu îmi va fi cu putinţă să îl urmez pe Maiestatea Sa, dar tu nu eşti decât un elev al Academiei şi te poţi duce unde vrei. Însoţeşte-l pe Maiestatea Sa şi slujeşte-l cu toată credinţa, cum aş fi făcut-o eu. Am şi alţi fii care să ne poarte mai departe numele şi profesia“. Apoi, mi-a dat acest flaut ca dar de despărţire, iar eu v-am urmat până aici şi am avut grijă de acest izvor de atunci şi până acum.

Sutoku, care ascultase povestea cu încordare, ţinând capul plecat şi ochii închişi, ridică privirea zâmbind uşor, în timp ce Asatori îşi termina povestea.

— Flautul tău – îl ai acum aici, cu tine?

— Este pus deoparte, cu grijă, într-o îmbrăcăminte făcută dintr-o fâşie a uneia dintre hainele pe care mi le-a trimis Maiestatea Voastră şi a devenit o amintire de pe urma tatălui meu.

— O amintire? Dar tatăl tău trebuie să fie încă în viaţă.

— Nu, acel flaut este acum o moştenire. Tatăl meu nu mai este printre noi, şi, dat fiind că ultima lui dorinţă a fost să rămân alături de Maiestatea Voastră, voi sta aici până când apa care hrăneşte acest izvor va seca.

— Ah, oftă din greu Sutoku, în timp ce se ridica în picioare.

Şi mama lui, Doamna Taikenmon, murise. Trecător este omul, ca toate lucrurile de pe această lume, se gândi el.

— Într-una dintre aceste nopți, când va fi lună plină, va trebui să îmi cânți ceva la flaut. Cât de răcoritor e aerul ăsta! Asatori, mă voi întoarce cât de curând.

Ochii lui Asatori îl urmăriră pe Sutoku, în timp ce acesta dispărea printre copaci. Această întâlnire întâmplătoare şi momentele de dialog deschis cu un om de care n-ar fi îndrăznit să se apropie altminteri îl umpleau de încântare. De-a lungul nopților de vară, Asatori aşteptă ca luna să se împlinească, amintindu-şi de promisiunea pe care o făcuse Sutoku, că-l va asculta cântând din flaut.

În tot acest timp, oamenii care treceau pe lângă Palatul Izvorului cu Salcie începură să vadă cu uimire numărul mare de lectici şi de trăsuri care soseau la acest Palat îndelung uitat. Existau zvonuri care spuneau că tânărul Împărat Konoyé nu mai avea mult de trăit, iar fiul lui Sutoku cel detronat, Prințul Shigebito, nepotul Împăratului Călugărit, va fi moştenitorul tronului. Printre numeroşii vizitatori care veniseră să îl vadă pe fostul Împărat se aflau şi Yorinaga, precum şi tatăl acestuia, Tadazané, care uitaseră până acum de existența lui Sutoku. Veniră cu promisiuni reînnoite că îl aşteptau lucruri bune, că fiul său era ca şi încoronat. Iar perspectiva avuției recucerite şi trezirea la viață a speranțelor îl determinară pe Sutoku să uite de promisiunea făcută îngrijitorului Izvorului cu Salcie.

Asatori se uită întristat la luna plină şi îl aşteptă pe monarh, care nu apăru. Urmări venirea şi plecarea lecticilor şi trăsurilor şi se îngrijoră, pentru că Izvorul cu Salcie îşi pierdu strălucirea şi deveni noroios – ceea ce anunța o catastrofă naturală sau era prevestirea vreunei nenorociri.

Aşteptările oamenilor fură înşelate când, în octombrie, cel de-al patrulea fiu al Împăratului Călugărit, fratele mai mic al lui Sutoku, fu proclamat Împărat, sub numele de Goshirakawa. Sutoku se simți copleşit. Propriul său fiu, care ar fi fost succesorul direct, fusese trecut cu vederea. Ştia sigur că Doamna Bifukumon jucase un rol deloc mărunt în influențarea hotărârii Împăratului Călugărit, iar el, Sutoku, fusese lăsat la o parte din cauza răutății ei. Găsi prea puțină consolare în cuvintele lui Yorinaga:

— Răbdare – şi încă puțină răbdare. Va sosi şi momentul Maiestății Voastre.

Noua domnie începu în aprilie 1156. În vara aceluiaşi an, dominația Guvernului Mănăstirii, care durase fără încetare timp de 27 de ani, se încheie. Toba muri în Palatul Ataşaților de la Templul Anrakuju-in, în

noaptea de 2 iulie. Veştile despre apropiatul său sfârşit ajunseră în capitală în aceeaşi după-amiază. Se născu un iureş grozav, pentru că nenumărate lectici şi trăsuri se înghesuiră unele în altele, în graba lor de a ajunge până la cătunul Takeda, în împrejurimile căruia se afla templul. În îmbulzeala încâlcită a animalelor care galopau şi a bărbaților care răcneau şi erau muiați de sudoare, o trăsură îşi croi drum şi o luă iute înainte. Pe sub jaluzelele trase ale trăsurii lui hurducate, Sutoku ascundea un chip palid de durere.

Trăsurile stăteau înşirate, atât înlăuntrul cât şi în afara porților Palatului. Nu exista o fărâmă de loc liber, nici măcar în uriaşul spațiu împrejmuit din fața Palatului, atât era de mare înghesuială de soldați, servitori şi trăsuri. Nici un consilier nu veni să întâmpine trăsura lui Sutoku, iar servitorii lui se văzură siliți să strige cât puteau de tare, să-i anunțe sosirea. Sutoku ridică înfrigurat o jaluzea, țipând ascuțit la slujitori:

— Lăsați-mă să cobor, lăsați-mă să cobor, vă poruncesc!

Chiar în clipa în care trăsura lui intră pe poartă, dangătul solemn al clopotelor templului şi ale pagodei încetă. Surprinse oftatul adânc şi murmurul:

— Acum, ochii Maiestății Sale se închid...

Sutoku văzu graba cu care îngenuncheară oamenii, ridicarea mâinilor într-un gest de rugăciune, şi fu biruit de durere. Nu monarhul era cel care murea, ci propriul său tată! Acei ani îndelungați de amărăciune – acea înstrăinare – ar fi ajuns o ultimă întâlnire pentru a le alunga pe toate.

— Lăsați-mă să cobor, vă spun! Ce e cu încurcătura asta fără rost? Trageți până la uşă, grăbiți-vă!

La auzul acestei porunci înfrigurate, servitorii răsuciră trăsura şi găsiră o cale de a străbate talmeş-balmeşul de caleşti. În timp ce trăsura trăgea în dreptul unui portic, o roată a ei izbi o lectică aflată în apropiere, strivind-o cu un sunet ascuțit de sfâşiere. De îndată, Akanori al clanului Genji şi mulți alți luptători care stăteau de gardă la uşă ieşiră din clădire înjurând.

Livid, Sutoku răcni furios:

— Feriți-vă din calea mea, obrăznicăturilor! Nu vedeți cine sunt? Cum îndrăzniți să vă amestecați?

Akanori făcu un pas înainte, cu o expresie amenințătoare:

— Acum, că văd cine sunteți, am un motiv în plus să vă interzic să mai faceți măcar un pas în plus. Am poruncă să nu vă las să intrați! Înapoi! Înapoi!

Ieşit din minți de furie, Sutoku se aplecă din trăsură:

— Ce vorbeşti, funcţionăraş neînsemnat! Sunt aici să-l văd pe Maiestatea Sa, tatăl meu, şi totuşi, nimeni nu mă întâmpină, ba mai mult, îndrăznesc să trimită nişte soldaţi oarecare, puşi să repete nişte porunci!

— Poruncile mele vin de la Korekata, Căpitanul de Dreapta, care îl serveşte pe Maiestatea Sa. Un războinic trebuie să-şi facă datoria. Nu aveţi voie să faceţi nici măcar un pas mai departe!

— Nu am de ce să vă dau socoteală vouă, nenorociților...

Tremurând de furie, Sutoku se pregăti să coboare din trăsură, când Gărzile se năpustiră asupra acesteia şi o împinseră înapoi; servitorii lui Sutoku se aruncară peste soldaţi să se ia la bătaie cu ei; din cauza loviturilor, trăsura se înclină; Sutoku se apucă strâns de o jaluzea şi fu aruncat pe pământ, între oiştile trăsurilor. Jaluzeaua îi sări din mână în timp ce cădea şi zbură aprig peste oişti, rănind obrazul lui Akanori, din care țâşni pe dată sângele.

Celor de la palat li se vesti iute că fostul Împărat Sutoku înnebunise, că rănise o gardă şi acum se îndrepta spre apartamentele din interior. Korekata, Căpitan al Dreptei, care era aşezat alături de Consilierul Shinzei atunci când îi fură aduse veştile legate de încăierare, se ridică din scaun. Un țipăt îngrozit al uneia dintre doamnele de companie îl făcu să se repeadă pe lungile coridoare. Pe măsură ce se apropia de intrare, o undă de lumină venită dintr-o anticameră se proiectă asupra unui stâlp al holului şi, acolo, se pomeni față în față cu Sutoku. Chipul acestuia părea o mască palidă; ochii lui se holbau fără să vadă; mâneca îi era sfâşiată, iar părul îi era împrăştiat sălbatic pe frunte.

Mâinile căpitanului se împinseră brusc înainte, într-un gest de împotrivire.

— Domnule, nu aveți voie să intrați, strigă el, blocând intrarea. Nu aveți voie să fiți văzut în starea dumneavoastră de acum. Vă rog să plecați în cea mai mare liniște.

Sutoku păru să nu înțeleagă şi împinse la o parte, cât putea de tare, brațele lui Korekata.

— Pleacă din calea mea! Trebuie să îl văd acum – pe loc!

— Domnule – de ce nu înțelegeți că nu aveți voie să-l vedeți?

— Eu... eu nu înțeleg... Korekata! Cu ce greşesc dacă vreau să-mi văd tatăl muribund? Te amesteci ca un nemernic! La o parte – la o parte din calea mea!

Vocea lui Korekata se ridică, transformându-se într-un țipăt, în timp ce îl ținea pe loc pe Sutoku cel tulburat:

— Sunteți nebun, vă zic eu! Indiferent ce spuneți, nu aveți voie să-l vedeți!

Sutoku izbucni brusc în suspine cumplite, în timp ce se lupta să se elibereze din brațele căpitanului, care îl țineau strîns, dar acesta chemă câteva Gărzi care îl târâră în curând pe Sutoku până afară, deşi acesta plângea şi se zbătea, şi îl urcară cu sila în trăsura lui.

Încăperile pline de lumină ale Templului fură înghițite în curând de valuri de fum de tămâie; jeluind într-un glas, gongurile începură să răsune pe melodia unui cântec funerar, iar o mie de preoți îşi plecară în tăcere capetele, în timp ce spiritul lui Toba părăsea această lume.

Înainte ca noaptea scurtă de vară să se termine, un zvon năpădi palatul de la Takeda, ca un val răvăşitor. Şoapta călători din ureche în ureche: Fostul Împărat pregăteşte o conspirație.

...Era greu de crezut? Fuseseră încă de dinainte semne care să arate acest lucru: o înştiințare a Gărzilor o spunea pe față. Vila Tanaka – unde stătea Sutoku –, aflată pe malul celălalt al râului față de Palatul Ataşaților, era suspectă. De la Ora Mistrețului (zece) părea că acolo s-au strâns câțiva oameni. Dintr-o altă sursă, din capitală, veni dezvăluirea că, în după-amiaza precedentă, cai şi căruțe încărcate cu arme soseau când şi când la Palatul Izvorului cu Salcie. Martori îşi aminteau că au văzut cu ochii lor grupuri înspăimântate de femei şi copii, încărcați cu tot ce putuseră strânge, îndreptându-se în grabă, în plină zi, spre Dealurile de Miazănoapte şi de Soare-Răsare. La miezul nopții, capitala era la fel de părăsită ca un oraş al morții.

Lipsa lui Yorinaga dintre jeluitorii din camera funerară stinse orice îndoială. Nu lipsea doar el, ci şi Tadazané, Tsunemuné şi alți curteni despre care se ştia că erau de partea lui Sutoku. Era limpede că se pregătea o uneltire.

Până în a şaptea zi a primei perioade de doliu, porțile Palatului Ataşaților şi ale Vilei Tanaka fură zăvorâte, nici un vizitator nu intră şi nimeni nu fu văzut ieşind. Totuşi, de cum se lăsa noaptea, siluete cu diverse deghizări ieşeau pe furiş din ambele clădiri şi plecau în recunoaştere.

În a doua zi a doliului, Yorinaga îi părăsise pe curtenii care înconjurau catafalcul, cerându-şi iertare că necazurile îl chemau iute la Uji. În timp ce se aşeza în trăsură, spumega de furie:

— Uite-i cum stau la priveghi, şuşotind despre intrigi, vărsând lacrimi în timp ce ochii lor îi cercetează plin de bănuieli pe toți cei din jur,

ascunzându-şi trădarea pe după un spectacol solemn de preoți care cântă! Cine poate îndura să se înece în marea asta de lacrimi mincinoase?

Sub mantia întunericului, trăsura lui Yorinaga parcurse drumul de la Palatul Ataşaților şi până la Vila Tanaka, unde se furişă în clădire pentru a-l întâlni pe fostul Împărat Sutoku.

— Niciodată nu s-a auzit una ca asta – unui fiu să-i fie interzis să-şi revadă tatăl muribund! Ştiu prea bine cât de mult suferi. Chiar şi acum, l-am lăsat pe noul Împărat înconjurat de Doamna Bifukumon şi de toți oamenii aceia diabolici. Niciodată tronul nu a fost prada unor consilieri mai nemernici, spuse Yorinaga, ridicându-şi privirea spre a lui Sutoku.

În timp ce Yorinaga vorbea, ochii îngânduraţi ai lui Sutoku se aprinseră.

— Yorinaga... Yorinaga, eşti singurul om din această lume în care îndrăznesc să am încredere, începu să plângă Sutoku.

Lacrimile se revărsară fără reținere pe obrajii lui.

— Eu... fiul meu... suntem moştenitorii îndreptățiți ai tronului, şi totuşi, am fost azvârliți la o parte – îngropați de vii. Oamenii se aşteaptă ca eu să urc din nou pe tron. Nu e aşa, Yorinaga?

Ochii lui Yorinaga erau închişi, de parcă ar fi fost scufundat în meditație. Răspunsul era pregătit. Îl ținuse pentru o vreme în minte. Exista cineva care să-i spună lui Sutoku faptul că vorbele care îi ieşeau de pe buze nu erau decât miezul propriilor ambiții ale lui Yorinaga?

Oftând răsunător, acesta din urmă spuse în sfârşit:

— Totul e doar o chestiune de timp. Când Maiestatea Voastră hotărăşte că a sosit momentul, aceea va fi şi clipa dorită de zei. Dacă respingem ceea ce ne oferă zeii, îi mâniem. Au existat şi alți monarhi care şi-au dorit tronul – ce motive aveți să stați pe gânduri?

Yorinaga era tare încrezător în sine. Nu doar că studiase în profunzime *Cartea Stratagemelor*, cea asupra căreia timpul se aşezase ci, de asemenea, era sigur şi de influența lui asupra lui Tameyoshi al clanului Genji.

În acea noapte, Yorinaga dezvălui uneltirea prin care Sutoku urma să recapete tronul. Din Palatul de peste râu veniră curtenii şi ofițerii care primiseră instrucțiuni de la Yorinaga. Conspiratorii se sfătuiră toată noaptea şi în ziua care urmă, pregătind scena pentru război şi, pentru că adunarea unor trupe în acest loc ar fi stârnit bănuieli şi le-ar fi stânjenit mişcările, Yorinaga plecă în curând la Uji, să se ocupe de următorul pas al planurilor lui.

La răsăritul soarelui, marile clopote ale Templului răsunară. Cele şapte zile ale primei perioade de doliu se sfârşiseră. Cât fu ziua de lungă, până la asfinţit, clopotele continuară să sune, iar incantaţia nesfârşită a sutrelor se amestecă ciudat cu nechezatul cailor. Şi totuşi, porţile Vilei Tanaka rămaseră zăvorâte. Sutoku nu apăru nici măcar după asfinţitul soarelui, pentru ritualurile care marcau sfârşitul jeluitului obligatoriu, iar Consilierul Norinaga auzi cum murmurele împotriva lui Sudoku se întețesc. Temându-se că intriga despre care se vorbea era adevărată, porni iute, călare, până la patul fratelui său bolnav, un ofițer cu rang înalt la Curte, să îi ceară sfatul.

Ridicându-se cu mult efort, fratele lui Norinaga îi spuse:

— După cum poți vedea, nu mai sunt în stare să cer o audiență de la fostul Împărat şi să-l conving să renunțe. Şi chiar dacă aş putea să mă îndoiesc că ar ajuta la ceva. Poate e prea târziu, dar te sfătuiesc să te întorci cât poți de repede şi să-l sfătuieşti pe Maiestatea Sa să se călugărească de îndată; acest lucru îl va pune măcar pe el la adăpost. Noi înşine nu avem cum să scăpăm de acest dezastru.

Întorcându-se la Vila Tanaka, Norinaga se alarmă când descoperi că Sutoku şi anturajul său se pregăteau în grabă să pornească spre Palatul Shirakawa, în apropierea capitalei. Fără preget, încercă să îl facă pe fostul Împărat să se răzgândească.

— Maiestatea Voastră, este necuviincios să plecați înainte să se încheie cele 49 de zile ale celei de-a doua perioade de doliu. În afară de asta, există zvonuri care spun că dumneavoastră complotați împotriva tronului, iar plecarea, în acest moment, nu va face decât să confirme ceea ce spun oamenii...

Dar Sutoku, zâmbind, respinse cu un gest argumentele lui Norinaga, spunând că fusese avertizat în secret că viața lui era în pericol. În timp ce vorbea, trupe de luptători înarmați până în dinți veniră să îl escorteze, iar lui Norinaga i se porunci să însoțească suita. Târziu, în acea noapte de 9 iulie, marşul lent spre Shirakawa începu. Nimeni nu aprinse torțe în timp ce procesiunea porni la drum, în scârțâitul şi scrâşnitul roților grele ale căruțelor şi în zăngănitul armelor, pe întuneric.

La scurt timp după plecarea fostului Împărat de la Palatul Izvorului cu Salcie, un grup de războinici înarmați sosiră şi puseră stăpânire pe palat. Asatori, îngrijitorul, îi privea stupefiat. Caii lor murdăriră curtea acoperită cu nisip alb, iar soldații îşi făcură de cap prin palat, lăsând vraişte în urma lor prin sălile mari şi prin camere, prădând cămările şi luând merinde după plac, ba chiar dând năvală în apartamentele femeilor, de unde se auziră țipetele

înspăimântate ale locatarelor. Şi totuşi, când soldaţii, printre strigăte sălbatice, se dezbrăcară să facă baie în Izvorul cu Salcie şi băură din găleata fântânii, Asatori nu putu să se mai stăpânească:

— Domnilor, dacă sunteţi atât de drăguţi, nu aveţi voie să folosiţi acest izvor.

— Ce-i asta? Ce vrei să spui cu asta, stârpitură? zbierară ei, nedându-i mai multă atenţie decât i-ar fi dat unei sperietori de ciori.

— Acesta este Izvorul cu Salcie, care există numai pentru uzul Maiestăţii Sale. Se află mai încolo o fântână – şi un izvor. Vă rog să nu veniţi aici.

— Şi cine eşti tu, să dai porunci?

— Sunt îngrijitorul Izvorului cu Salcie.

— Îngrijitorul? Ah, adică tu păzeşti izvorul ăsta, nu?

— Îndatorirea mea este să am grijă de izvorul ăsta şi să-i păstrez apele curate. Îl păzesc cu preţul vieţii mele.

Soldaţii izbucniră în hohote de râs la răspunsul lui Asatori.

— Ce prostie! Plouă îndeajuns de mult în capitală încât să-ţi umple izvorul. Îndrăznim să credem că Maiestatea Sa nu bea cât Dragonul-cel-Mare, să sece izvorul ăsta!

— Sunteţi nişte oameni nepoliticoşi. Cine sunteţi şi cine v-a dat voie să veniţi până aici şi să faceţi atâta tărăboi?

— Tărăboi? Cine face tărăboi? Noi am fost trimişi aici să păzim Palatul. Ordinele noastre sunt de la Ministrul de Stânga. Du-te şi întreabă-l pe Ministru însuşi!

— Vă referiţi la ministrul Yorinaga?

— Yorinaga sau cum l-o fi chemând – n-are nici o importanţă şi nici nu e treaba noastră. În orice caz, când va începe războiul, nu va mai exista nici Palat, nici Izvor cu Salcie. Doar acum putem şi noi să dăm iama în cămări şi să ne umplem burţile.

Asatori se întoarse şovăind cu spatele. Lumina soarelui, care juca pe suliţele şi pe săbiile lor, îl făcea să tremure. Nu era momentul să se certe cu soldaţii ăştia necioplţi, care ar fi sărit să-l cotonogească fără să stea pe gânduri. Nu avea ce să facă, decât să-i privească de la distanţă. În curând, îl văzu pe unul dintre luptători urcându-se într-un copac şi, cu mâna la ochi, holbându-se drept spre pământurile Palatului Takamatsu, aflat la o mică depărtare. Ceva din ceea ce văzuse îl făcu pe soldat să coboare în grabă, şi în clipa următoare, trei soldaţi săriră pe caii lor şi se îndepărtară în galop.

Asatori se sprijini de trunchiul salciei uriaşe, plin de gânduri îngrijorate la adresa stăpânului său, fostul Împărat. Dacă izbucnea războiul, ce putea oferi el, Asatori, un îngrijitor umil, mai mult decât credința lui – viața lui? Nu putea face altceva decât să stea şi să păzească izvorul.

Un vânticel de vară se juca printre ramurile lungi ale salciei; un fir verde flutura încolo şi încoace, mângâind obrazul lui Asatori.

— Nu avem îndeajuns de mulți soldați, nici măcar pentru apărarea Maiestății Sale, îi spuse Consilierul Shinzei Regentului.

Chiar în noaptea precedentă, se crease un mare tămbălău şi o mare indignare, când doamnele de companie ale Doamnei Bifukumon începuseră să țipe descoperind o figură asemănătoare cu o bufniță, cocoțată în vârful unui alun uriaş de lângă geamul budoarului. Auzind tărăboiul, Gărzile veniseră în fugă, iar săgețile lor puternice doborâră un biet amărât – un preot tânăr care mărturisi că le urmărea pe doamne în timp ce acestea îşi făceau toaleta.

— Trebuie să facem ceva, spuse Shinzei. În asemenea momente, luptătorii sunt cei mai înclinați să clocească intrigi. Nu a sosit cumva momentul să-i aducem aici pe căpitanii aceia pomeniți de Maiestatea Sa înainte de moarte, pentru o mai mare siguranță?

Regentul nu răspunse în aceeaşi clipă.

— S-ar putea să fie nevoie...

Dacă părea să ezite, o făcea pentru că fratele său Yorinaga era cunoscut drept unul dintre susținătorii lui Sutoku, iar Regentul ştia că trebuie să declare cât mai curând de a cui parte era. Apoi, continuă:

— Consilierule Shinzei, ce căpitani îmi propui ca gărzi de corp ale Împăratului?

— Acest lucru... acest lucru a fost hotărât de Maiestatea Sa cu puțin timp înainte de moarte. O listă a fost alcătuită şi aprobată de el.

— Nu mi s-a spus că s-ar fi întocmit o astfel de listă.

— Bine este că s-a făcut.

— Când a fost făcută? La cine se află acum?

— În timp ce Maiestatea Sa era în viață, ea a fost încredințată Căpitanului Gărzilor de Stânga şi lui Fujiwara Mitsunaga. După moartea Maiestății Sale, documentul i-a fost înmânat lui Korekata, Căpitanul de Dreapta, pentru păstrare. Am intenționat să i-o prezint eu însumi Doamnei

Bifukumon, după ce perioada de doliu lua sfârşit. Dorinţele Maiestăţii Sale răposate trebuie îndeplinite întocmai. Să-i propun o audienţă la Împărat?

Tadamichi nu văzu nimic împotrivă.

— După cum am spus mai devreme, nu mă împotrivesc defel.

— Căpitanul trebuie anunţat; de asemenea şi Doamna Bifukumon.

În a cincea zi după moartea Împăratului Călugărit, Doamna Bifukumon şi consilierii Împăratului se întâlniră să discute conţinutul testamentului. Deşi nu voiseră acest lucru, întâlnirea se dovedi a fi de fapt un consiliu de război. Temându-se de o revoltă a luptătorilor după moartea lui, Toba îşi luase precauţia alcătuirii unei liste cu zece căpitani Genji şi Heiké, care să fie gărzile de corp ale noului Împărat şi ale Doamnei Bifukumon. Yoshitomo al clanului Genji, fiul lui Tameyoshi, fusese numit comandant al celor zece căpitani.

Şi totuşi, un nume lipsea cu totul ciudat de pe listă.

— De ce a fost omis Domnul Aki, Kiyomori al familiei Heiké? zise Shinzei iute, cu o privire întrebătoare aţintită asupra Doamnei Bifukumon. Tadamori al familiei Heiké a fost unul dintre obişnuiţii Curţii. Văduva lui, mama vitregă a lui Kiyomori, Doamna Ariko de Harima, a fost, din câte ştiu, doică a Prinţului Coroanei. Sunt sigur că Maiestatea Sa răposată nu a uitat acest lucru.

Kiyomori nu-i era pe deplin necunoscut Doamnei Bifukumon, care o auzise adeseori pe Doamna Kii vorbind despre el. Ea răspunse la fel de iute:

— Este adevărat, eram lângă Maiestatea Sa răposată atunci când a scris această listă. L-am întrebat asupra acestui subiect şi în alte dăţi, iar Maiestatea Sa părea să creadă că acest Kiyomori ar fi demn de încredere, dar totodată se temea că mama lui vitregă ar putea să îi influenţeze hotărârile spre binele Prinţului Shigebito. De aceea a fost lăsat deoparte numele lui Kiyomori. A adăugat, totuşi, că dacă acesta nu are obligaţii în altă parte, ar trebui numit dacă apare nevoia. Ah, da – acum îmi amintesc că acestea au fost cuvintele lui.

Shinzei se folosi de cuvintele Doamnei Bifukumon pentru a mai spune şi el ceva:

— Nu avem nici un motiv să presupunem că ar avea obligaţii în altă parte. Trebuie să ne aducem aminte, totodată, că, după povestea de la Gion, Yorinaga s-a transformat în duşmanul cel mai încrâncenat al lui Kiyomori. Au existat şi bârfe răuvoitoare, care l-au întors chiar şi pe Maiestatea Sa împotriva lui Kiyomori, pentru o vreme. Ar fi un mare păcat să îl lăsăm

acum deoparte pe Kiyomori. Iar Domnia Voastră, domnule? întrebă Shinzei, întorcându-se spre Tadamichi. Care e părerea Domniei Voastre?

— Nu am avut vreo obiecție la adresa Domnului Aki, nici măcar pentru o clipă. Nu am nimic împotriva lui, nici nu vreau să îl văd uitat.

— Prin urmare, îl punem şi pe el – pe Kiyomori?

— Pare un lucru cuminte.

Încă un nume fu adăugat pe lista gărzilor de corp pentru Împăratul Goshirakawa. Toți cei unsprezece căpitani erau capi ai unor familii influente, care plăteau impozite pentru proprietățile lor senioriale. În ziua următoare, pe 8 iulie, trupele începură să sosească la Templul Anrakuju-in, într-un număr atât de mare, că abia îl încăpea moşia. Primul care sosi fu Yoshitomo al clanului Genji, alături de soldații săi, urmat de alți căpitani şi luptătorii lor. Ultimul care apăru fu un războinic tânăr, călare, şi contingentul său de două sute de călăreți. Îşi dezvălui identitatea cu o voce limpede şi răsunătoare:

— Acesta sunt eu – cel de-al doilea fiu al Domnului Aki, Kiyomori al neamului Heiké – Motomori de Aki, ofițer de Rangul al Patrulea, în vârstă de şaptesprezece ani. Tatăl meu a primit convocarea imperială; ordinele de adunare au fost trimise către toți vasalii de pe domeniile sale şi către cei care au legături străvechi cu familia noastră. Va sosi şi el ceva mai încolo, cu trupele sale. Eu am venit înainte, din partea lui.

Cei care s-au întors să-l privească au văzut un băiat cu ochii limpezi, îmbrăcat într-o armură de piele vopsită într-un albastru adânc şi împodobită cu un model frumos, cu flori de şofran. Purta o tolbă plină cu săgeți cu pene negre şi chipiul potrivit rangului său; un coif îi atârna pe spate.

O exclamație de uimire ieşi de pe buzele unor luptători mai în vârstă:

— O! E cu putință ca Kiyomori să aibă deja un fiu atât de chipeş?

Ținuta lui Motomori le amintea nu doar de Kiyomori însuşi, ci şi de aceea a bunicului său Tadamori – precum şi de trecerea nemiloasă a anilor.

Capitolul XIV
Steagul roşu al familiei Heiké

Rokuhara, unde Kiyomori venise să locuiască în urmă cu atât de mulți ani, nu mai era o mahala de la marginea oraşului Kyoto, ci un mic oraş animat de forfota clanului Heiké. Fiul cel mai mare al lui Kiyomori, Shigemori, care venise aici pe când era copil, avea acum optsprezece ani. Ținutul acela părăsit, numai câmpuri şi mlaştini, peste care nu trecea decât arareori câte o înmormântare sau un grup de preoți în drum spre Toribeno şi Templul Kiyomizu, se schimbase din temelii după construcția Podului Gojo. Terenul mlăştinos fusese asanat, iar potecile încâlcite şi înguste fuseseră înlocuite cu drumuri mărginite de copaci. Ziduri de lut amestecat cu nuiele fuseseră înălțate pentru a împrejmui locuințe imense cu acoperişuri mari, rotunjite; porți uriaşe fuseseră presărate printre case mici, înghesuite unele în altele, într-un număr din ce în ce mai mare. Locuințele ceva mai mari, dependințe ale conacului lui Kiyomori, erau ocupate de membri ai familiei lui şi de servitorii lor. O poartă cu două etaje, destinată intrării călăreților, ducea spre noul şi spațiosul conac al lui Kiyomori, ale cărui pământuri se întindeau până jos la Râul Kamo. O streaşină se întindea după cealaltă, de la acoperişul principal, până când clădirea centrală se pierdu complet într-o mulțime de acoperişuri.

Timp de două zile, luptători călare sosiră de pe feudele îndepărtate ale lui Kiyomori, împânzind moşia. Cei care sosiseră mai târziu fură nevoiți să poposească în aer liber, sub copacii înşirați de-a lungul râului, în timp ce alte şi alte trupe continuau să vină în valuri. Mulți ajungeau după marşuri forțate sau după zile şi nopți de mers călare.

De la Rokuhara, Motomori şi soldații săi putură fi văzuți urmând cursul râului spre miazăzi; răcnete sălbatice şi urale se auziră când steagul roşu al familiei Heiké începu să plutească pe deasupra lui şi peste capetele călăreților care dispăreau alene în zare.

— Ce-i cu toate țipetele astea? se întoarse Kiyomori să-i întrebe pe cei din jurul lui.

— Onorabilul Motomori trece acum pe malul opus al râului, în drum spre Uji.

— Ah, despre asta era vorba, replică scurt Kiyomori.

Era însoțit de şapte bărbați: Tokitada, cumnatul său, acum subsecretar al Curții; fratele său Tsunemori; Mokunosuké, bătrânul său servitor; unul dintre fiii săi şi trei membri ai clanului său din Isé.

— ...În total şase sute, termină Tokitada de citit lista luptătorilor care sosiseră deja. Mă aştept să sosească şi mai mulți până cel târziu mâine dimineața, dar, până acum, am numărat 688.

Kiyomori îi ceru lui Tokitada să-i mai citească o dată lista voluntarilor. Încăperea vastă în care se aflau avea coridoare ample care se bifurcau în toate cele patru direcții. Una dintre slujitoarele lui Tokiko aşteptă o bucată de vreme, şovăind, când văzu încăperea plină, apoi intră şi se uită neliniştită la cei din grup.

— Stăpâne, îndrăzni ea în cele din urmă, doamna mea m-a trimis în mare grabă...

— Ce vrea? se răsti Kiyomori nerăbdător.

— Onorabilul Motomori trece acum de-a lungul râului, iar doamna mea vă roagă să-l priviți.

— Adică?

— Doamna mea vrea să-l vedeți pornind în prima lui campanie.

— Nu am timp de astfel de lucruri. Spune-o doamnei că Motomori nu a pornit într-o plimbare, să admire florile de cireş.

— Da, domnule.

— Spune-i să se pregătească pentru lacrimi şi bocete, în clipa în care îi vor trimite capul acasă.

Servitoarea o rupse la fugă de parcă ar fi primit o mustrare şi dispăru pe unul dintre coridoare, încercând să-şi stăpânească suspinele.

Ochii lui Kiyomori urmăriră silueta care dispărea. Zise sec:

— Femeile astea habar n-au despre cruzimea războiului – nu l-au văzut cu ochii lor. Se întâmplă destule înfruntări armate, în permanență, între Soare-Răsare şi Soare-Apune, dar pe aici nu s-a întâmplat aşa ceva de mai multe secole. Niciunul dintre voi nu ştie cum e războiul. Acum îi simțiți primele semne – şi nu ne va fi uşor niciunuia dintre noi.

Cuvintele lui Kiyomori fură întâmpinate de o tăcere grea, pentru că fiecare dintre cei prezenți se gândise în taină la nerăbdarea cu care aşteptau conflictul care se apropia, când vorbele lui Kiyomori le amintiră dintr-odată de grozăvia războiului – încleştarea armelor, luptele, incendiile, setea de onoruri. Ce erau toate acestea, dacă nu visele deşarte ale unor proşti? Era mai bine pentru ei să se gândească încă o dată la soțiile lor, la copiii lor şi la părerile de rău fără rost care urmau să vină.

Un servitor tânăr stătea în apropierea lui Kiyomori cu un evantai mare. Kiyomori stătea cu picioarele încrucişate pe o perniță de îngenuncheat. Arşița îl sâcâia. Îşi scosese armura şi o aruncase în față. Stătea în tunica albă

pe care o purta dedesubt, gulerul acesteia era desfăcut şi, din când în când, el îşi întindea gâtul spre mişcările răcoritoare ale evantaiului.

Dacă unii dintre cei de față considerau că purtarea aspră şi directă a căpitanului era un semn de virilitate, erau alții care o dezaprobau – iar Tokiko era una dintre aceste persoane. Aproape că o auzea spunându-i:

— Ei, vezi, chiar ăsta e motivul pentru care curtenii te înțeleg greşit, iar Tameyoshi al clanului Genji şi Yoshitomo spun că eşti nepoliticos. Acum, că toți fiii noştri sunt la Curte, ar cam fi timpul să încetezi să te porți ca acel Heita din Isé care obişnuia să piardă timpul prin piață!

Numai soția şi mama lui vitregă îndrăzneau să îl dojenească, iar Kiyomori, care era politicos şi îngăduitor cu ele aşa cum se pricepea să fie cu majoritatea femeilor, o asculta supus pe Tokiko şi îi făgăduia că-şi va schimba purtarea. Dar era greu de crezut că îi lua în serios reproşurile pentru că, de îndată ce ea dispărea din preajmă, el îşi uita promisiunile, şi avea şi motive să o facă.

Acum avea 39 de ani şi era în floarea vârstei – un luptător trecut prin multe, călit –, iar viitorul era încă înaintea lui. Nu avea cum să ghicească ce anume îi rezerva acesta. Nu îi era încă foarte limpede ce rol urma să joace. Ceea ce îl măcina acum era o dorință cumplită de a porni la luptă. Luptătorul dispreţuit era acum pregătit să joace pe o singură şansă. Ştia foarte bine ce miză presupunea acest joc: viață, soție, copii şi casă. Şi nu era înclinat să acționeze nesocotit în urma unei singure chemări din partea tronului. Îndeplinise porunca, trimițându-l pe Motomori cu 200 de soldați, dar încă nu dădea nici un semn că el însuşi era gata să se ducă. Acest lucru se întâmpla pe 10 iulie, iar el urmări soarele înclinându-se încet spre asfințit.

Pentru mulți alții, să aleagă între a se înarma pentru a lupta de partea lui Goshirakawa sau a-l susține pe Sutoku era destul de greu, dar, din punctul de vedere al lui Kiyomori, treaba era limpede. Nu îi trecuse nici măcar pentru o clipă prin cap să se alieze cu Sutoku. Văzuse de la bun început că mişcarea de susținere a fostului Împărat nu era decât o conspirație urzită în secret de Yorinaga. Yorinaga nu se aştepta să fie ajutat de Kiyomori, mai mult decât spera Kiyomori să câştige ceva luând partea lui Yorinaga. Erau de mult timp duşmani pe față. De asemenea, Kiyomori auzise că unchiul său, Tadamasa, fusese printre primii care se alăturaseră conspiratorilor, dar acest lucru nu-l impresionase într-atât de mult pe Kiyomori încât să se alăture pe loc Împăratului. Dacă s-ar fi declarat de partea lui Goshirakawa, Kiyomori ştia că putea risca nu doar viețile familiei lui din Rokuhara, ci pe cele ale membrilor clanului Heiké de pe tot cuprinsul țării. Un pas greşit putea

azvârli în chinurile iadului nenumărate femei, nenumărați copii şi bătrâni. Numai acest gând îl făcea să şovăie. Trimițându-l pe Motomori, putea să considere că datoria lui fusese îndeplinită şi să rămână acasă de această dată. Dar strigătul unei voci puternice din lăuntrul lui îi spunea că *momentul* sosise şi îl ademenea să lase toate precauțiile deoparte. Era sigur că nu va mai avea parte de o astfel de şansă. Această ocazie era cheia viitorului său.

Şi, în timp ce şovăia, amintirea unei întâmplări ciudate continua să-i revină în minte. Avusese loc în anul de după moartea tatălui său Tadamori, în timp ce se îndrepta spre Sanctuarul Kumano. Pe drumul cu corabia de la Isé la Kishu, găsiseră un imens biban de mare care se zbătea pe punte, iar acest lucru îi făcuse pe marinari să exclame că peştele era un semn de bun augur pentru familia Heiké. Ei i-au spus lui Kiyomori că zeitatea Altarului Kumano îi trimisese acest semn datorită cucerniciei sale. Deşi de obicei îşi bătea joc de superstiții, lui Kiyomori nu îi veni să conteste ceea ce i se spusese. Îl încânta faptul că acest lucru i se întâmplase în timp ce mergea să se roage pentru tatăl său, deşi ceea ce a urmat n-a fost câtuşi de puțin o împlinire a acestei profeții, pentru că, la scurt timp după aceea, Yorinaga a preluat frânele puterii.

Dar Kiyomori se întrebă acum dacă această chemare trimisă de Împărat era, în cele din urmă, şansa prevestită de zeul Sanctuarului Kumano. Era evident că acest conflict dintre Împărat şi Sutoku nu era mai mult decât o intrigă a unor grupuri de la Curte, unele împotriva altora, ciocnirea ambițiilor înfumurate, o luptă josnică pentru putere. Cine era el să îşi amestece oamenii, alături de ai lor, într-o luptă a relelor? Avea şi el ambiții, un scop, un vis. În calitate de comandant al clanului Heiké, trebuia să se asigure că acest clan aflat în creştere înflorea din ce în ce mai mult, iar clasa luptătorilor făcea să înceteze dominația nobililor Fujiwara.

Spre seară, Tokitada primi de veste că Yorimori, fratele vitreg al lui Kiyomori, sosea împreună cu şaizeci de soldați. Tokitada veni într-un suflet să-şi anunțe cumnatul, deoarece ştia că acesta aşteptase nerăbdător aceste veşti, încă de ieri. Kiyomori de-abia îşi începuse cina, dar o termină repede, îndrumându-l între timp pe Tokitada să i-l trimită pe Yorimori. Se îndoise că mama lui vitregă, Doamna Ariko, îşi va trimite fiul să li se alăture, pentru că acesta de-abia împlinise douăzeci de ani şi nu avea nici o obligație de a veni să-l ajute pe Kiyomori. Dacă l-ar fi împins pe Yorimori să i se alăture fostului Împărat Sutoku, Kiyomori ar fi trebuit să se uite la ea şi la fratele său vitreg ca la nişte adversari, iar acest gând îl îndurera.

— O, iată-te, Yorimori!

Sprâncenele lui Kiyomori se lăsară în jos; chipul lui se lumină de uşurare şi de neascunsă plăcere.

Yorimori, care părea să se teamă de faptul că stârnise nemulţumirea lui Kiyomori din cauza întârzierii, făcu o reverenţă complicată:

— Deşi am venit mult mai târziu decât ceilalţi, te implor să nu crezi că e din cauza laşităţii mele.

— Ce prostie! După cum vezi şi tu, nici măcar n-am pornit încă. Lăsând la o parte sentimentele bunei noastre mame, te aşteptam cu nerăbdare să apari. Spune-mi ce ţi-a zis ea.

— Ea nu mi-a dat nici un fel de sfaturi, mi-a spus doar că trebuie să te ascult fără să stau pe gânduri.

— A spus care parte crede ea că va ieşi victorioasă?

— A plâns şi a zis că era sigură de faptul că fostul Împărat n-a vrut niciodată ca lucrurile să ajungă aici.

— Bine!

În acea clipă, Kiyomori se hotărî. Mama lui vitregă. care fusese odată implicată în viaţa de familie a fostului Împărat, credea că există prea puţine şanse pentru cauza lui Sutoku. Kiyomori tindea să aibă încredere în modul ei de a gândi.

— Tokitada, asigură-te că soldaţii primesc de mâncare, apoi du-te şi odihneşte-te din plin. Plecăm dimineaţa, între orele două şi trei.

În scurt timp, Kiyomori adormi, dar pe la miezul nopţii, se trezi şi îşi invită cei trei fraţi şi pe fiul său Shigemori să bea din vinul festiv pe care Tokiko li-l turnă. Apoi, aceasta îl ajută pe Kiyomori să-şi îmbrace armura. Sabia pe care i-o dăduse Tadamori îi atârna în şold. Yorimori încă purta una din preţuitele săbii Heiké.

Povestea se întoarce acum în timp, la momentul morţii lui Tadamori, pe 15 ianuarie 1153, cu trei ani în urmă. Tadamori, care în acel moment avea 58 de ani, a lăsat în urma lui şase fii – pe Kiyomori, Tsunemori, Norimori şi Iyemori, născuţi de prima sa soţie, Doamna din Gion, şi pe Yorimori şi Tadashigé, din căsătoria cu cea de-a doua soţie a sa, Ariko. Pe atunci, era comandantul Departamentului de Justiţie şi se bucura de o bogăţie pe care nu o mai cunoscuse niciodată. Anii de sărăcie chinuitoare, în timpul cărora şi-a crescut copiii, l-au făcut să aibă grijă de modul în care putea să-şi asigure bunurile casei şi era un secret cunoscut de toată lumea faptul că îşi acumulase o avere frumuşică prin tranzacţii comerciale dibace cu piraţii şi

contrabandiştii care aduceau cantităţi mari de mărfuri scumpe din China, până în portul Bingo, aflat pe unul dintre fiefurile sale din miazăzi.

Când răceala uşoară a lui Tadamori se agravă şi se vedea că nu mai există nici o speranţă în ceea ce priveşte însănătoşirea lui, Tsunemori veni la Kiyomori cu lacrimi în ochi, rugându-l stăruitor:

— Lasă-mă s-o aduc pe Mama până aici, să-l vadă pe Tata pentru ultima oară.

— Mama? Ce vrei să spui cu vorba „Mama“?

Kiyomori se prefăcu că nu înţelege. Ariko, mama lui vitregă, îşi petrecuse tot timpul la căpătâiul lui Tadamori, îngrijindu-l. Dar nu despre ea vorbea Tsunemori, ci despre Doamna din Gion. Tsunemori, se gândi mânios Kiyomori, nu se schimbase aproape deloc, era acelaşi frate cu inima blândă din tinereţe, deşi acum avea o funcţie la Curte, o soţie şi o familie. Amintirea mamei lui trimise un val furios de sânge prin tot trupul lui Kiyomori.

— Chiar dacă ni se pare că aşa ar fi potrivit să facem, habar nu avem ce părere are Tata. Uit-o, uită că mai trăieşte, Tsunemori!

Lacrimile începură să curgă pe obrajii acestuia din urmă:

— Nu pot... Tata n-a uitat-o niciodată. Când mama noastră vitregă nu era pe aici, m-a întrebat de mai multe ori ce s-a mai întâmplat cu ea?

— Se poate una ca asta, Tsunemori?

— Nu are cum să fie altfel, pentru că, până la urmă, ea e mama celor patru fii ai lui.

— Chiar dacă e aşa, ar fi stânjenitor să o aduci de faţă cu mama noastră vitregă.

— Ea pleacă de acasă în fiecare dimineaţă, pe când e încă întuneric, şi se duce la templu să se roage pentru însănătoşirea Tatii. Am putea să o aducem atunci.

— Ştii unde e acum şi ce face? N-am mai auzit nimic despre ea de când ne-a părăsit – nici măcar dacă e vie sau moartă.

— Dacă nu te superi, o voi aduce în mare linişte dimineaţa, cât e încă întuneric.

— Aşadar, tu ştii unde este şi te-ai întâlnit din când în când cu ea?

Tsunemori nu scoase o vorbă.

— Ia ascultă, de ce nu îmi răspunzi? De unde să-mi dau seama dacă locuieşte prin apropiere sau cine ştie unde?

Vocea lui Kiyomori se ridică, transformându-se într-un strigăt. Gândul că Tsunemori o vizita uneori pe această mamă, pe care el refuza s-o

recunoască, îi stârnea un fior de gelozie. Simți o dorință uriașă să-l pocnească în față pe Tsunemori, cu pumnul încleștat.

Acesta se plecă până la pământ în fața fratelui său şi îl imploră:

— E singurul lucru pe care o să ți-l cer vreodată!

Kiyomori scuipă răspunsul:

— Fă ce crezi! Nu vreau să am nici un amestec în asta. Totul depinde de Tata.

Din clipa în care starea de sănătate a lui Tadamori a părut să se înrăutățească, Ariko a început să se ducă în fiecare zi, înainte de sosirea zorilor, până în Templul Kiyomizu, fără să se lase descurajată de ploi sau ninsori. În această dimineață, Tsunemori îi pândi lectica, în timp ce pornea pe drumul înghețat, iar după ce Ariko dispăru, Tsunemori îşi întinse mâna spre o persoană care se ascundea în umbra uneia dintre uşi şi conduse silueta până în camera de suferință a tatălui său. Kiyomori, care dormea în camera vecină, fu trezit de voci şi de plânsete înăbuşite.

— ...Sunt fericit să te mai văd o dată. Şi tu ai avut parte de multă nefericire. Fiii noştri au crescut acum. Nu am nici o nelinişte în privința lor, dar sunt îngrijorat pentru tine. Nu mi-am îndeplinit promisiunea față de Maiestatea Sa răposată, dacă te-am neglijat. Acest lucru m-a tulburat în toți acești ani. Măcar dacă aş fi sigur că îți poți găsi fericirea şi mulțumirea în anii care vor veni...

Kiyomori, care auzea frânturi din ceea ce spunea tatăl său, simți că îl cuprinde furia. De asemenea, era rănit de faptul că se simțea lăsat pe dinafară. Deşi nu se îndoia de sinceritatea tatălui său muribund, se întreba dacă era cu putință ca tatăl său să sufere în toți acei ani după fosta lui soție – acea femeie înfumurată, lipsită de inimă, care nu-i oferise lui Tadamori decât nenorociri şi care îşi părăsise copiii.

Se apropia ora reîntoarcerii lui Ariko, iar Tsunemori, cu un braț în jurul umerilor mamei lui, o conduse pe Doamna din Gion afară din casă, pe o portiță din spate. Kiyomori o auzi că pleacă şi sări din pat. Porni grăbit de-a lungul coridorului, să o vadă pe furiş prin gardul viu, apoi începu să plângă din cauza imaginii de care dăduse. Mama lui, odinioară atât de frumoasă, era acum ca florile atinse de îngheț. Chipul ei era acoperit de un strat gros de pudră, dar el băgă de seamă că obrajii îi atârnau; părul ei îşi pierduse strălucirea. Făcu iute socoteala în minte – cincizeci. Ea avea acum cincizeci de ani! O femeie de cincizeci de ani – iar el se întrebă din ce trăia. Amintindu-şi de cuvintele tatălui său bolnav, se simți deodată recunoscător pentru atenția pe care i-o arăta Tsunemori mamei lor.

— Haide, pune-ți mantia. Nu trebuie să plângi aşa, o să te îmbolnăveşti. Te voi însoți până la poarta ta. Înfăşoară-ți mantia în jurul trupului şi ascunde-ți fața, să nu ne vadă cineva.

Când cei doi dispărură din fața ochilor lui, Kiyomori se duse la căpătâiul tatălui său şi se aşează alături de el. Pentru un timp, privi chipul tatălui său, apoi şopti cu greu:

— Tată, acum eşti bine?

Urmă un moment de tăcere; apoi, pleoapele lui Tadamori tremurară uşor, în timp ce ochii lui se deschideau.

— Tu, Kiyomori?

Se scufundă din nou în tăcere.

— Cutia aceea... de acolo..., spuse el în cele din urmă.

Degetele lui pipăiră încolo şi încoace prin cutie şi, în cele din urmă, scoase un evantai pe care i-l întinse lui Kiyomori fără să scoată măcar un cuvânt. După un timp, vorbi din nou:

— Să nu ai nici o îndoială. Eşti fiul răposatului Împărat. El mi-a dat acest evantai în ultima călătorie în care l-am însoțit. Îți aparține ție, pe bună dreptate.

În acea zi, Tadamori, simțind că i se apropie sfârşitul, îşi chemă la el fiii şi îi dărui fiecăruia câte o amintire. Lui Kiyomori îi dărui un costum de piele pentru armură, o bijuterie de familie şi una dintre renumitele săbii ale familiei Heiké. Lui Yorimori, cel mai în vârstă dintre fiii născuți de Ariko, îi oferi o altă sabie faimoasă a clanului Heiké. Şi făcu acest lucru din prețuire față de Ariko.

La scurt timp după moartea lui Tadamori, într-un moment de singurătate, Kiyomori desfăcu evantaiul şi găsi un poem gravat pe el. Primele versuri erau aşternute de mâna tatălui său, dar strofa finală era scrisă de o mână pe care Kiyomori nu o recunoscu, dar, ulterior, Mokunosuké îl asigură că era scrisul Împăratului Shirakawa. Această strofă spunea: „Tadamori trebuie să-l îngrijească, până când va deveni un copac înalt, care să ofere adăpost“. Înțelesul îi era limpede lui Kiyomori. El era fiul Împăratului Shirakawa, dăruit lui Tadamori, care să-l crească de parcă ar fi fost al lui. Taina naşterii lui era acum dezlegată, dar Kiyomori nu simți nimic, cu excepția unui regret sfâşietor că nu era fiul adevărat al lui Tadamori. Nu se mai uită niciodată la acel evantai, care fu băgat într-o cutie şi uitat.

Pe 11 iulie, Kiyomori şi trupele lui părăsiră Rokuhara înainte de zori, îndreptându-se spre Palatul Takamatsu, şi ajunseră acolo la răsăritul soarelui. După ce înştiinţară pe mai-marii lor, luptătorii se duseră pe unde era nevoie de ei. Aruncând o privire peste numele înşiruite ale celor ajunşi, Kiyomori descoperi că şi Yoshitomo al familiei Genji fusese trimis tot acolo.

Steagul roşu al familiei Heiké flutura acum alături de stindardul alb al neamului Genji, iar până la căderea nopţii, flăcările necruţătoare ale războiului cuprinseră capitala.

Capitolul XV
Steagul alb al familiei Genji

Orice om trebuie să întâmpine măcar una sau două nenorociri zdrobitoare de-a lungul vieții, sau cel puțin aşa i se părea lui Tameyoshi al familiei Genji care, timp de mai multe zile, nu făcu altceva decât să ofteze adânc. Ochii îi erau injectați cu sânge, iar părul părea să fi încărunțit şi mai mult. Avea şaizeci de ani şi trebuia să ia o decizie mai importantă decât oricare alta pe care o întâlnise până atunci. Yorinaga, căruia Tameyoshi îi datora multe favoruri, îi trimisese o chemare prin care îi poruncea să vină de îndată şi să-l susțină pe fostul Împărat Sutoku, iar din partea lui Tadazané, tatăl lui Yorinaga, veniseră chemări la fel. Tameyoshi ştia că încercarea nesocotită a lui Yorinaga de a-l urca pe Sutoku înapoi pe tron se sprijinea doar pe încrederea sa în clanul Genji. Yorinaga îi privea pe luptătorii lui Tameyoshi ca pe un miez în jurul căruia urma să adune călugării luptători din Nara şi soldații de pe propriile lui feude. În momentul în care Yorinaga trimise după el, Tameyoshi primise deja o chemare din partea Împăratului, care îi ordona să se prezinte de urgență alături de fiul său Yoshitomo, pentru a curma revolta.

Ceilalți şase fii ai lui Tameyoshi nu-l văzuseră niciodată pe tatăl lor într-o stare mai chinuită şi-l implorară să le acorde încredere, jurând că îl vor sprijini, indiferent de hotărârea pe care o va lua. Erau cuprinşi de ranchiună împotriva lui Yoshitomo, care nu se sfătuise cu niciunul dintre ei, şi se plângeau cu amărăciune:

— Nu are pic de dragoste pentru cei care sunt sânge din sângele lui şi carne din carnea lui; nici măcar nu îi pasă de clanul nostru. Nu îl mână decât lăcomia de onoruri şi teama pentru funcția lui de căpitan al gărzilor imperiale. De ce i-ar păsa dacă suntem alături de el sau nu?

Indiferența care exista între Yoshitomo şi frații săi nu era ceva ieşit din comun. Nu doar că era fratele lor vitreg, dar la vârsta de douăzeci şi trei de ani plecase din Kyoto spre Soare-Răsare, să locuiască printre membrii familiei Genji din Kamakura, iar în acea vreme se distinsese ca luptător, câştigând prin merite proprii recunoaşterea ca ofițer. În vorbele grele ale fraților săi, care spuneau că lui Yoshitomo îi lipseşte simțul datoriei, se amesteca şi invidia. Îi datora funcția lui înaltă lui Yorinaga, la a cărui invitație ajunsese să îl înlocuiască pe Kiyomori în postul de comandant al Gărzilor, şi totuşi, se alăturase fără să stea pe gânduri cauzei Împăratului.

— Ce ai hotărât, tată?

— Nu mai putem amâna pentru mult timp.

— În ultimele două zile, soldații noştri au continuat să sosească din toate colțurile țării. Împânzesc străzile de aici şi până-n Horikawa. Abia mai avem loc să le facem tabără, iar ei continuă să vină. Încep să-şi piardă răbdarea, aşteaptă să porneşti, ba mai mult, umblă zvonuri că vor să ia lucrurile în mâinile lor şi să plece singuri.

Înghesuit astfel de către fiii săi, Tameyoshi se văzu silit să răspundă:

— Răbdare, încă puțină răbdare. Să fiu sincer, ideea de a mă alătura fostului Împărat Sutoku îmi este neplăcută. Nici nu îmi doresc să răspund convocării primite de la Curte. Acestea sunt simțămintele mele adevărate de acum. Nu văd nici o cale care să fie limpede pentru mine. Amintiți-vă, totuşi: trebuie să ne apărăm femeile şi copiii. Spuneți acest lucru soldaților noştri. Dacă sunt printre ei unii care vor totuşi să ia parte la luptă, spuneți-le să le alăture cui cred de cuviință.

Cuvintele lui Tameyoshi fură întâmpinate de o izbucnire plină de furie. Aveau Genji de gând să rămână pe margine la acest război şi să ajungă de râsul lumii, întrebară fiii lui. Cuvintele erau mai uşor de zis decât faptele. Oare Genji de pe tot întinsul țării erau mulțumiți să rămână aşa? Tameyoshi putea foarte bine să spună că nu vrea să ia partea nimănui, dar cum putea să se aştepte să scape de suflarea războiului? Ce garanție avea că el şi proprietatea lui vor scăpa de incendiu? Oare soldații însetați de sânge din ambele armate îi vor respecta neutralitatea? Nu e mai probabil că disprețul pentru laşitatea lui îi va determina să-l transforme într-o țintă pentru ambele părți şi propriii lui soldați ar fi devenit victime ale părților aflate în război?

În timp ce asculta aceste vorbe, Tameyoshi simțea că ele erau fără cusur. Nu era vorba că nu se gândise şi el la rău, iar suferința îi adâncea ridurile de pe frunte şi obraji.

— Este întocmai cum spui. Să ne gândim, totuşi – dacă ne aliem cu fostul Împărat, atunci Yoshitomo, fiul meu, va deveni duşmanul nostru. Dacă ridicăm armele pentru Împăratul Goshirakawa, mă voi face vinovat de nerecunoştință față de binefăcătorul nostru, Yorinaga. Nici o alegere nu ne va izbăvi de iad – de război. Eu, Tameyoshi, care am luptat pentru a păstra onoarea familiei Genji, sunt silit acum să depun armele. Dacă ar fi posibil, aş lua drumul călugăriei şi m-aş ascunde pe undeva.... Haideți, să mai aşteptăm o noapte. Dați-mi doar o ultimă noapte, să hotărăsc.

Fiii lui Tameyoshi nu fură mulțumiți, dar încetară să îl mai întrebe pe tatăl lor, fiindcă vedeau şi singuri cum se chinuieşte.

Între timp sosi un alt mesager de la Yorinaga, iar Tameyoshi îl trimise înapoi cu răspunsul că era prea bolnav să vină; iar când i se aduse o scrisoare de la fiul său Yoshitomo, trimise scurt vorbă că nu avea nici un răspuns de dat. Recitind, totuşi, scrisoarea fiului său, ochii lui Tameyoshi se umplură de lacrimi.

Yoshitomo îi scria: „Nu au cum să existe doi conducători. Oricare ar fi dorinţele fostului Împărat, datoria mea este să îl sprijin pe actualul Monarh. Nu pot face altceva decât să îi fiu credincios. Vă implor, tatăl meu şi fraţii mei, să ridicaţi armele pentru el şi să veniţi repede. Vă înţeleg simţămintele. Ştiu că există multe pricini care fac această hotărâre să fie foarte dureroasă, şi totuşi, nu aveţi altă alegere decât să ne sprijiniţi cauza. Îmi vine să plâng când mă gândesc că noi, suflete ale aceluiaşi clan, uniţi prin legături de sânge, va trebui să ridicăm totuşi armele unii împotriva altora. Dacă trupele Împăratului vor întârzia sosirea ta, îţi voi ieşi chiar eu în cale şi îţi voi oferi apărare. Fiul tău nerecunoscător este cât se poate de îngrijorat pentru tine, bătrânul meu părinte. Ia această hotărâre grea acum, şi lasă-ţi stindardul să fluture deasupra celor care luptă pentru Împăratul nostru. Ceilalţi fii ai tăi ţi se vor alătura în această luptă.“

Inima lui Tameyoshi se umplu de mândrie. Fără îndoială, aceasta era vocea propriului său fiu. Simţi că nehotărârea începe să îi dispară, când Consilierul Norinaga mai apăru o dată, cu o ultimă chemare de la Yorinaga. Tameyoshi răspunse pe ocolite, să mai câştige un pic de timp:

— Spuneţi-le că Tameyoshi este bătrân şi slăbit.

Totuşi, Norinaga se dovedi stăruitor şi nu vru să primească acest răspuns.

— Înţeleg prea bine cum vă simţiţi. Cu toate astea, e cu putinţă ca Tameyoshi al familiei Genji, care-i datorează atât de mult Ministrului, să se fi prefăcut într-un om nerecunoscător? Acum se dă înapoi şi s-ar bucura de înfrângerea fostului Împărat?

Încă o dată, Tameyoshi glăsui:

— În pofida insistenţelor lor, nu pot decât să spun că sunt prea bolnav ca să vă fiu de vreun folos.

— Va fi de ajuns să spuneţi că sunteţi de partea noastră. Nu va fi nici un consiliu de război până la sosirea dumneavoastră.

Tras la faţă, Tameyoshi amuţi, uitându-se la Norinaga cu ochi adânciţi în orbite. Spuse în cele din urmă:

— Noaptea trecută am avut un vis – unul îngrozitor. Am văzut opt armuri Genji. S-a pornit deodată o furtună mare, le-a sfâşiat în bucăţi, iar eu

m-am trezit. Acum văd că acest război nu va aduce nimic bun pentru familia noastră. O nenorocire îi pândeşte acum pe membrii familiei Genji.

— Mă uimeşte că un luptător ca tine se încrede în vise. Cum vă puteți aştepta din partea mea să mă întorc cu răspunsul ăsta? Nu îndrăznesc să plec până când nu îmi dați un răspuns hotărât. Mă puneți într-o situație foarte grea. Va trebui să stau pe aici până în zori.

Tameyoshi îşi dădu seama deodată că vorbeau pe întuneric; se auzi vocea cuiva spunând:

— Am adus lumânări, tată. Îmi permiteți să intru?

De îndată, un tânăr înalt şi voinic, în vârstă de aproape 18 ani, intră cu nişte lumânări aprinse, pe care le aşează pe sfeşnice înalte. În timp ce se pregătea să iasă din încăpere, Tameyoshi îl opri:

— Aşteaptă, Tametomo, aşteaptă!

Întorcându-se spre Norinaga, Tameyoshi spuse:

— Poate că ați auzit de acest fiu al meu, care a avut faima de sălbatic încă de când era copil. Este cel mai mic dintre cei opt fii ai mei şi singurul luptător bun. Ceilalți sunt soldați nu prea buni, prin comparație, dar Tametomo e potrivit să se ducă în locul meu. Dacă este cu putință – şi dacă el vrea – îl voi trimite în locul meu. Vrei să faci asta, Tametomo?

Tânărul răspunse repede:

— Lasă-mă să merg, dacă asta vrei.

Deşi favorita Doamnei Bifukumon, Shimeko, nu a devenit Împărătească, a rămas la curte, în suita Împăratului-copil Konoyé, iar după moartea lui şi-a păstrat acest statut, deşi cu un număr mult mai mic de servitori la dispoziție. Printre cei pe care a stăruit să-i păstreze s-a numărat şi o servitoare tânără, Tokiwa. Tokiwa fusese aleasă la cincisprezece ani dintre sute de candidate frumoase, pentru a intra în serviciul lui Shimeko. Nu era de prea mult timp la Curte când Yoshitomo al clanului Genji, cucerit de frumusețea ei, a făcut-o în taină amanta lui, iar până la douăzeci de ani ea avea deja doi fii de la el. Shimeko, care o îndrăgise mult, a iertat-o pentru o legătură care ar fi făcut-o pe Doamna Bifukumon să se încrunte şi înțelese şi faptul că Tokiwa nu se putea despărți de copiii ei, oferindu-i ei şi bătrânei ei mame o căsuță de pe pământurile Curții. Doamna Shimeko ştia, totuşi, că va veni o clipă când taina Tokiwei nu va mai putea fi ascunsă, iar Tokiwa va fi silită să plece de lângă Yoshitomo al clanului Genji, favoritul lui Yorinaga, sau, altminteri, să plece de la Curte.

Relațiile dintre Curte şi fostul Împărat deveniseră din ce în ce mai încordate, războiul devenise de neocolit, iar lui Yoshitomo îi era frică s-o viziteze pe Tokiwa. Într-una dintre vizitele pe care izbuti să i le facă pe furiş, el îi spuse:

— Şterge-ți lacrimile, iubita mea. Nu trebuie să-ți fie teamă că te voi părăsi dacă începe un război. Crezi că i-aş lăsa pe copilaşii ăştia doi să devină duşmanii mei?

Râzând drăgăstos, el îi dădu mai în spate o şuviță de păr de pe obrazul ei ud şi i-o strecură pe după ureche, murmurându-i:

— Nu spune nimănui, dar dacă izbucneşte un război, nu voi pregeta să-mi chem oamenii şi să îl sprijin pe Împărat. Ceea ce îi datorez ministrului Yorinaga nu va însemna nimic pentru mine, dacă mă convoacă tronul. Nu sunt vasalul Ministrului. Indiferent care va fi tabăra pe care o vor alege tatăl şi frații mei, eu voi fi de partea Maiestății Sale. Nu mai trebuie să te temi că vei stârni supărarea Doamnei Bifukumon din cauza mea pentru că, de acum încolo, poți spune cu mândrie că iubitul tău Yoshitomo este unul dintre oamenii Împăratului.

Cuprinzând chipul Tokiwei cu palmele, îl trase spre sine şi îşi apăsă gura pe buzele ei care acum se mişcau, tremurând, într-un zâmbet. Cu grijă la bebeluşul care dormea la pieptul ei, o îmbrățişă strâns, amestecându-şi lacrimile cu ale ei.

Spaima se înscăuna în capitală, pe măsură ce zvonurile legate de război se răspândeau. Locuitorii înspăimântați, cărându-şi bolnavii, plecau în valuri din oraş spre dealuri, cu tot avutul, indiferent cât de mic, pe care îl puteau lua cu ei. Temerile şi spaima Tokiwei se dovediră, însă, însemnate față de ştirea că Yoshitomo fusese primul care să se alăture armatei Împăratului. Inima ei se umplu de convingerea că îi fusese credincios, că steagul pe care îl purta era de asemenea semnul iubirii lor. Acum, putea să anunțe cu mândrie pe toată lumea că el era al ei. De-abia aştepta să-i ducă aceste veşti mamei. Se grăbi să îşi facă treburile de seară, apoi, învăluindu-şi uşor chipul în mantia de vară, se strecură afară şi porni spre casă. Paşii îi deveniră mai grăbiți fără să-şi dea seama, când îşi închipui că auzea deja glasul copiilor ei – până când ajunse la poarta casei. În timp ce punea mâna pe clanță, se sperie când auzi pe cineva adresându-i-se:

— Sunteți doamna Tokiwa?

— Cine e? întrebă ea speriată şi se întoarse, dând cu ochii de o siluetă în armură.

— M-a trimis Yoshitomo al familiei Genji.

— Da?

— Am un mesaj pentru Domnia Voastră. Încep luptele, până dimineața. Va trebui să părăsiți de îndată capitala.

— Da, am venit să-i spun mamei despre asta.

— Ce mai fac copiii tăi?

— Sunt bine.

— Câți ani au?

— Cel mare are trei ani, cel mic e doar un bebeluş de câteva luni.

— Atunci..., omul vorbea pe un ton scăzut, mormăit. Cum îi cheamă?

— Imawaka, iar bebeluşul este...

Deodată, pe Tokiwa o cuprinseră bănuielile şi se uită cu mai multă atenție la bărbat, care o rupse de îndată la fugă. Înainte ca el să dispară din apropiere, apărură zece dintre slujitorii lui Yoshitomo, spunând că fuseseră trimişi să o însoțească, şi, fără prea multe ocolişuri, intrară în casă şi începură să-i strângă lucrurile, pregătind-o de plecare. De la ei, nu putu afla nimic despre cine era străinul care tocmai îi vorbise.

Pe la miezul nopții, slujitorul lui Tameyoshi, Magoroku, se întoarse să dea vestea că Tokiwa pleca şi ea din capitală în aceeaşi noapte, împreună cu cei doi copii ai ei.

— Vă pregătiți şi Domnia Voastră să plecați, domnule? De îndată ce vă hotărâți?

O expresie de amărăciune cuprinse chipul lui Tameyoshi, pierzându-se printre brazdele şi ridurile adânci, care se prefăcuseră curând într-un zâmbet.

— Nu m-am hotărât? Nu trebuie să continui aşa, pentru că tinerii nu vor să asculte de rațiune. Pentru ei nu există nici bine, nici rău, pentru că îşi doresc să îşi încerce puterile, iar eu le-am spus să facă aşa cum vor.

Şi Tameyoshi izbucni deodată în hohote de râs.

— Se vor duce numai ei să i se alăture fostului Împărat?

— Ce să fac eu, singur acasă, cu hoitul ăsta bătrân al meu? Crezi că pot refuza să mă duc să-l sprijin. Asta este soarta mea, hazardul unui războinic. Trebuie să răspundem chemării fără să mai stăm pe gânduri, iar eu sunt pregătit de plecare. Yoshitomo a hotărât. El a crezut în Împărat, şi nu mai are cale de întoarcere.

— Aşa se pare.

— Nu mai are nici o importanță. A ales calea pe care o va urma... Adu-mi armura, Magoroku.

Acum, că zilele de tăcere şi apăsare trecuseră, Tameyoshi se pregăti să facă față încercării de căpătâi a anilor lui de bătrânețe. Acum îi dădu şi

răspunsul consilierului Norinaga, care continua să aştepte.

Opt armuri complete, comori ale familiei Genji, lăsate moştenire din generaţie în generaţie, au fost aduse, iar Tameyoshi dădu câte una fiecăruia dintre fiii săi, poruncind ca una dintre ele să-i fie trimisă chiar în acea noapte lui Yoshitomo.

În dimineaţa în care Tameyoshi a pornit spre Palatul de la Shirakawa, însoţit de fiii şi soldaţii săi, pentru a se alătura trupelor fostului Împărat, Kiyomori s-a prezentat şi el la datorie, la Curte.

Trecuse doar o săptămână de la moartea Împăratului Călugărit. Erau o sumedenie de curteni şi de funcţionari publici care se prefăcuseră că sunt bolnavi şi nu voiseră să ia parte la războiul care se apropia, închizându-se în propriile conace. După ce îi duse răspunsul lui Tameyoshi fostului Împărat, consilierul Norinaga părăsi Shirakawa, îndreptându-se spre una dintre mănăstirile din apropiere de Kyoto, şi se călugări. Şi Tsunemuné al familiei Fujiwara, care îl însoţise pe Yorinaga până la Uji, dispăru la scurt timp după aceea – şi mulţi alţii nu vrură să răspundă convocării Curţii.

Motomori, fiul lui Kyomori, care plecase din Kyoto în dimineaţa de 10 iulie, îşi ocupă pe la ora prânzului postul de pe drumul spre Uji. Purtarea hotărâtă a oamenilor săi şi noul sunet puternic al vocilor lor le arăta că sunt în stare să înţeleagă sarcina. Călătorii care veneau spre Kyoto din districtele îndepărtate, şi care nu ştiau vestea despre noile întâmplări din capitală, primeau porunca de a se întoarce înapoi. Curtenii şi ofiţerii care încercau să fugă din capitală erau forţaţi să se întoarcă de unde veniseră.

— Ia te uită! Cine vine spre noi?

— Vreun bogătaş – dacă e să ne luăm după trăsură.

— Aveţi grijă, are un cortegiu mare după el.

Se apropia o trăsură din nuiele, urmată de o caleaşcă împodobită cu decoraţii splendide de metal. Erau însoţite de vreo douăzeci de soldaţi înarmaţi.

— Staţi, voi de colo! strigară soldaţii lui Motomori, ieşind în drum.

Auziseră că s-ar fi putut ca Yorinaga să se întoarcă la Kyoto pe acest drum şi erau siguri că acesta era el. Totuşi, oamenii din trăsuri se dovediră a fi doi curteni care scoaseră documente menite să dovedească faptul că fuseseră la Uji cu alte treburi. Între timp, Yorinaga se dusese în capitală cu o lectică, pe un alt drum, şi era deja la adăpost, în apartamentele lui din Shirakawa.

Motomori şi soldaţii săi se simţiră descumpăniţi că nu puseseră mâna pe Ministrul Yorinaga. Soarele apunea, iar ei se apucaseră deja să dea nutreţ cailor şi să pregătească cina, când la orizont apărură în jur de zece călăreţi şi treizeci de soldaţi pedeştri care se apropiau pe ei dinspre Uji. Motomori, călare, le ieşi iute în drum.

— Staţi! Cine sunteţi şi încotro vă îndreptaţi?

Călăreţii se opriră pe loc, iar pedeştrii se înşirară în spatele lor. O siluetă impresionantă, în armură de piele neagră şi coif cu coarne, îşi înclină capul, în semn de salut.

— Venim din districtul învecinat, în urma veştilor despre tulburările din capitală. Cine ne aţine calea?

Motomori răspunse:

— Ni s-au dat porunci să păzim acest drum. Cei care vin în ajutorul Curţii pot trece, dar restul nu. Sunt nepotul lui Tadamori al familiei Heiké, al doilea fiul al lui Kiyomori, Domnul Aki; Motomori, ofiţer de Aki, în vârstă de şaptesprezece ani!

Soldaţii lui Motomori păşiră înainte cu arcurile trase, când străinul anunţă că era Chikaharu al familiei Genji şi se îndrepta spre tabăra fostului Împărat Sutoku. Se auzi un răcnet, iar şuieratul săgeţilor umplu aerul. Chikaharu şi cei zece călăreţi atacară pe neaşteptate, cu capetele aplecate până în coama cailor, cu săbiile scoase şi lăncile la înălţime. Lumina din ce în ce mai slabă, împreună cu praful care se ridica în nori de sub copitele cailor în galop, izbutiră să întunece vederea cailor care năvăleau spre ei, iar trupele lui Motomori se retraseră grăbite până într-un sanctuar din apropiere, să se adune. Aruncând o privire în jos de pe ridicătura pe care stătea, Motomori îşi strânse soldaţii:

— Bărbaţi din Isé – ei nu sunt mai mulţi de patruzeci şi cinci. Sunteţi cinci sau şase împotriva unuia al lor, deci putem să-i înfrângem.

Trupele lui Motomori se năpustiră din nou la luptă, şi de această dată izbutiră să rănească sau să ucidă mai mulţi dintre duşmani şi să îi ia prizonieri pe ceilalţi. Dar Chikaharu continuă să lupte, chiar şi singur, până când un atac cu o lance-cârlig îl lăsă fără cal. Apoi, Motomori porni în curând spre capitală, cu prizonierii.

În timp ce Motomori se pregătea să plece de la Curte şi să se întoarcă pe drumul spre Uji, fu oprit pentru o scurtă ceremonie, în cadrul căreia i se oferi un rang mai înalt.

A doua zi, dimineaţa devreme, când Kiyomori ajunse în sfârşit la Curte, fu primit cu entuziasm şi cu felicitări pentru reuşita lui Motomori de a-l

prinde viu pe Chikaharu al familiei Genji. Roşu în obraji de mândrie şi cu un zâmbet larg pe buze, Kiyomori trecu pe rând pe la toți colegii săi căpitani, să-şi anunțe sosirea şi să le prezinte scuzele lui pentru întârziere. În cele din urmă, îl salută şi pe Yoshitomo.

— O, Kiyomori al familiei Heiké!

— Şi tu, Yoshitomo al familiei Genji!

Privirile lor se întâlniră. Urmă o tăcere lungă, în timp ce amândoi îşi aminteau de prima lor întâlnire, într-o după-amiază de toamnă, cu mult timp în urmă, la înmormântarea lui Toba Sojo. Yoshikiyo Sato îi prezentase. Pe atunci, Yoshitomo îi povestise că va pleca la Kamakura. La puțin timp după aceea, Yoshitomo plecase de acasă, depusese jurământul monahal şi devenise poetul călugăr rătăcitor Saigyo. Trecuseră şaisprezece ani, deşi totul părea să se fi întâmplat abia ieri. În capitală avuseseră loc de atunci multe schimbări. Câțiva dintre tinerii lor tovarăşi erau acum morți sau părăsiseră Kyoto. Niciunul dintre ei nu visase la o astfel de reîntâlnire – ca tovarăşi în slujba cauzei Împăratului. Erau în acelaşi timp rivali – familiile Genji şi Heiké – dar un țel comun îi reunea acum, făcându-i camarazi de arme.

— Eram îngrijorat din cauza ta, începu Yoshitomo, pentru că umblau multe zvonuri pe seama-ți. Sunt tare uşurat că ai venit până la urmă să ni te alături.

— Mi-am trimis fiul înainte cu o parte dintre trupe şi am rămas în urmă, să îmi adun oamenii. Îmi cer scuze pentru această întârziere.

— Dar, desigur, eşti încântat să afli că fiul tău deja s-a acoperit de glorie.

Kiyomori râse cu poftă.

— Te gândeşti că tinerii ăştia se descurcă mai bine decât părinții lor – şi ne fură triumfurile!

— Te invidiez, spuse Yoshitomo, pentru că în familia ta nu sunt unii împotriva altora, aşa cum este a mea.

Zîmbetul dispăru de pe buzele lui Yoshitomo. Fiindcă se bucura atâta pentru Motomori, nu îşi dăduse seama ce trebuie să însemne războiul ăsta fratricid pentru Yoshitomo. Greutatea neobişnuită a armurii îl făcu pe Kiyomori să se simtă şi mai stingherit; bâjbâi în minte după cuvinte de compasiune, care refuzau cumva să vină, rămase cu o privire încurcată spre nicăieri, apoi se întoarse şi plecă.

Yoshitomo se cutremură văzând asprimea şi lipsa de înțelegere cu care Kiyomori îi întorsese spatele.

În aceeaşi zi. Curtea se mută la Palatul Imperial din partea de miazănoapte a capitalei, unde fu stabilit cartierul general al forţelor armate ale Împăratului. La sfatul lui Yoshitomo, se decise că prima lovitură va fi un atac-surpriză asupra Palatului de la Shirakawa, unde întăririle lui Yorinaga nu erau aşteptate să sosească mai devreme decât la ora de prânz a următoarei zile. Această mişcare, spunea Yoshitomo, ar fi prevenit un atac pe trei coloane taman asupra Palatului Imperial.

Între timp, Tameyoshi şi fiii săi, cu caii şi trupele lor pedestre, sosiră la Shirakawa, unde îi găsiră pe fostul Împărat şi pe consilierii acestuia cuprinşi de spaimă şi tulburare. Veştile din seara precedentă despre la capturarea lui Chikaharu sporiseră neliniştea: Yorinaga nu-şi mai putea aduce alte trupe din provinciile îndepărtate. După socotelile lui Yorinaga trei mii de persoane şi de cai urmau să sosească la timp pentru un atac combinat asupra capitalei, iar până acum nu sosiseră mai mult de o mie şase sute – o mie şapte sute. Pe călugării din Nara şi Yoshino, care le făgăduiseră ajutorul, nici nu îi aşteptau să sosească în următoarele douăzeci şi patru de ore. Atmosfera înfierbântată spori în noaptea care urmă, pentru că Yorinaga aruncă o privire spre malul opus al râului Kamo şi văzu cum aura strălucitoare din partea de apus a cerului se preface în trâmbe groase de fum. În scurtă vreme, sosiră mesageri cu ştirea că Palatul Izvorului cu Salcie, unde erau încartiruite o parte dintre trupele lui Yorinaga, e cuprins de flăcări. Deşi ministrul porunci să fie trimise acolo întăriri, Tameyoshi al clanului Genji şi Tadamasa (unchiul lui Kiyomori) îl convinseră să se lase păgubaş, spunând că e mai înţelept să se ocupe în primul rând de întăririle forţelor de la Palatul Shirakawa.

Tadamasa şi cei trei sute de de călăreţi ai săi, cărora li se adăugară o sută din propria armată a lui Yorinaga, îşi ocupară postul de la poarta dinspre Soare-Răsare a Palatului, care dădea spre dealurile de la poalele Muntelui Hiei. Tameyoshi, alături de forţele sale bine alese, se aşeză în partea opusă a Palatului, cea care dădea spre râul Kamo, la poarta principală dinspre Soare-Apune. Fiul său cel mai mic, Tametomo, însoţit de o sută de soldaţi călare şi infanterişti, preluă paza unei porţi mai mici a aceluiaşi zid.

Yorinaga, care inspecta apărarea Palatului, nu putu să-şi învingă uimirea când văzu numărul mic al luptătorilor din trupele sale deşi, se liniştea el, prezenţa lui Tameyoshi era aproape la fel de preţioasă ca zece mii de soldaţi. Şi totuşi, se simţi mai bine atunci când îi văzu pe Tametomo şi cei douăzeci şi opt de călăreţi ai săi. Fuseseră antrenaţi în artele războiului la Kyushu, unde faima de luptător a lui Tametomo devenise legendară. Se uită curios la tânăr. Tametomo era cu un cap mai înalt decât cei mai înalţi din

jurul său. Purta o armură grea, împletită cu lanțuri albe, sub ea o tunică albastră-închis, şi purta o sabie lungă într-o teacă din piele de urs. Unul dintre soldați îi aducea coiful de fier. Acesta era vestitul Tametomo care îi dăduse atâta bătaie de cap tatălui său pe când era un băiat sălbatic şi încăpățânat şi care fusese în sfârşit trimis la neamurile din Kyushu după ce împlinise treisprezece ani; acolo, la doar şaptesprezece ani, obținuse deja un renume de luptător neînfricat şi fusese recunoscut drept una dintre căpeteniile locului.

Yorinaga se apropie de Tametomo pentru a-i cere părerea despre strategie, iar Tametomo îi spuse:

— Nu ne putem aştepta să învingem decât dacă facem un atac de noapte. În seara asta chiar nu e prea devreme. Sunt destul de surprins de şovăieli.

— O tactică la care s-ar gândi şi cel mai neexperimentat soldat, zâmbi Yorinaga, iar noi ne-am pregătit deja pentru asta.

— Dacă e aşa, continuă Tametomo, ar trebui să lovim duşmanul în capitală pe ambele flancuri şi prin incendiu din spate, apoi să atacăm din față cu trupele noastre. Astfel îi putem prinde în capcană şi, în acelaşi timp, ne-am folosi cât se poate de bine de numărul nostru redus.

— Şi dacă fratele tău Yoshitomo atacă primul?

— Îi trag o săgeată prin coif şi îl fac să dea bir cu fugiții.

— Din câte am auzit, Kiyomori al familiei Heiké este şi el acolo.

— Nu e mare lucru să îi ocolim trupele, apoi să ne îndreptăm țintă spre Palat şi să-l luăm prizonier pe Împărat. Acum e momentul cel mai bun pentru a ataca. Acum, înainte de zorii zilei.

— O strategie destul de îndrăzneață, aş zice eu, spuse Yorinaga, zâmbind disprețuitor, şi destul de bună, îmi închipui, atunci când zece sau douăzeci de călăreți se amestecă într-una dintre încăierările voastre locale din Kyushu, unde am auzit că ai un renume destul de răsunător, dar trebuie să înțelegi că mişcările noastre de aici nu se desfăşoară pe o scară atât de modestă. Mă tem, Tametomo, că părerea ta are o greutate destul de mică aici, pe la noi.

Cu supărarea întipărită pe chip, Tametomo se întoarse la post şi acolo se întinse pe scutul lui mare, să doarmă până-n zori.

— Ne-au atacat duşmanii!

— Duşmanii au trecut râul!

Strigăte răsunară cu puțin timp înainte de zorii zilei de 12 iulie. În Palat domnea tulburarea, răsunau clinchetul armelor şi nechezatul cailor. Arcaşii, care se înşiruiau pe zidurile Palatului Shirakawa, îşi aţinteau deja săgeţile asupra duşmanului care se apropia.

Yoshitomo, în fruntea a peste o mie de luptători şi pedestraşi, sosi pe malul drept al râului Kamo, vizavi de Shirakawa, şi se pregătea să îl traverseze, când văzu zorile luminând coastele Muntelui Hiei. Dându-şi seama că nu era prea cuminte să mergi înainte dacă soarele care răsărea îți bătea drept în față, se întoarse şi-şi conduse trupele pe o bucată de drum spre avalul râului, înainte să treacă prin albie; apoi începu un marş încet spre miazănoapte, până când ajunse la un punct care nu putea fi atins de săgeţile duşmanilor.

Tameyoshi al familiei Genji porunci să se deschidă porţile din Miazăzi şi din Soare-Apune şi se pregătea să iasă călare, când Tametomo o luă la galop înaintea lui, strigând:

— Lasă-mă să fiu primul care atacă!

Fu urmat de fratele lui mai mare, Yorikata, care se împotrivi la dreptul lui Tametomo de a fi primul de pe câmpul de luptă. Tametomo, care o luase înainte, îi strigă nerăbdător că nu-i păsa şi porni spre râu, ieşind pe poarta vestică.

În lumina lăptoasă a zorilor, Yorikata galopă spre linia duşmanilor şi le strigă:

— Cine vine încoace, un Genji sau un Heiké? Eu sunt Yorikata, cel de-al patrulea fiu al lui Tameyoshi, din familia Genji!

Unul dintre soldații lui Yoshitomo răspunse şi-şi rosti numele şi rangul de vasal al lui Yoshitomo, Domnul Shimotsuké. Cerând să vină însuşi capul oştirii, Yorikata trase iute două săgeți, una după alta, spre direcția în care se afla Yoshitomo, călare pe cal. Văzu doi călăreți căzând după ce fuseseră loviți de săgeţile lui, apoi se întoarse, să revină la ai lui, când o săgeată îi zbură coiful din cap. Fără să-i pese prea mult, Yorikata se întoarse în galop spre tovarăşii lui.

Cuprins de furie la vederea soldaţilor săi răniți, Yoshitomo porni în urmărirea lui Yorikata, jurând că îl va pedepsi aspru pe fratele lui pentru neobrăzare, dar soldații îl ținură pe loc cu forța.

Între timp, Kiyomori călărise în amonte, de-a lungul malului stâng, însoțit de mai mult de opt sute de călăreți, până la un punct dinspre miazănoapte al Palatului Shirakawa, şi aşteptase ca Yoshitomo să-şi înceapă atacul. Pe măsură ce răsărea soarele şi ceața grea de deasupra râului se

ridica, văzu cum erau aşezate trupele lui Yoshitomo. Deşi niciuna dintre părți nu făcea nici o mişcare, inima lui Kiyomori începu să bată cu putere. Răcnete sălbatice veneau din ambele direcții, într-un crescendo barbar. Prin ceața care se risipea, văzu cum distanța dintre liniile combatanților se îngusta pe nesimțite. Deodată, cincizeci de călăreți se rupseră din rândul trupelor lui Kiyomori şi înaintară spre țărmul opus porții păzite de Tametomo. Trei luptători călare o luară înainte, cerând numele celui care stătea la poartă şi prezentându-se drept subalterni ai lui Kiyomori al familiei Heiké.

O voce tânără şi puternică răsună, învingând zgomotele clocotitoare ale râului.

— Sunt eu, Tametomo, fiul lui Tameyoshi. Nu o să-mi cruț săgețile când vine vorba de oameni ca voi. Chiar şi conducătorul vostru, Kiyomori al familiei Heiké, este un duşman jalnic, aşa îl văd eu. Întoarceți-vă şi spuneți-i să vină el.

În timp ce trei săgeți şuierară trecând în aceeaşi clipă pe lângă Tametomo, săgeata pe care el o trase fără să țintească prea mult trecu prin aer cu un şuierat ciudat, trecu direct prin pieptul unui luptător şi se înfipse în umerarul armurii altuia. Calul rămas fără călăreț făcu câțiva paşi îndărăt, nechezând înnebunit; călăreții din spate veniră iute înainte, grupați în falangă, cu arcurile încordate, să-i acopere pe cei doi războinici şi caii lor care se zbăteau sălbatic, în timp ce o ploaie de săgeți venea dinspre duşman.

Pământul se cutremură şi bubui sub Kiyomori; calul său, cu nările fremătând, începu deodată să tremure şi să-şi scuture coama.

— Ce se întâmplă? întrebă el poruncitor.

Înghesuiala soldaților călare îl împiedica să-şi petreacă frâul în jurul armăsarului. Deodată, un războinic veni în galop spre Kiyomori strigând:

— A căzut Itoroku! A tras Tametomo în el. Înălțimea Voastră, veți fi următoarea victimă dacă nu rămâneți în afara bătăii săgeților lui.

— Ce spui, a căzut Itoroku? De ce ar trebui să-mi fie frică de fiul mai mic al lui Tameyoshi?

— Înălțimea Voastră, ia priviți la săgeata asta!

Din umerarul armurii, luptătorul scoase o săgeată grozav de mare şi i-o întinse lui Kiyomori. Era lungă, lustruită, din lemn de bambus de trei ani, cu vârful de oțel tăios ca o daltă şi împodobită cu pene de fazan.

— Văd – arată primejdios, e bună pentru doborât demoni. Sigur că oamenilor le e teamă de el.

Kiyomori se uită curios săgeată, apoi spuse:

— Nu avem nici un motiv să atacăm poarta asta. Nu am primit poruncă să facem aşa, şi am ales-o la întâmplare. Dacă ni se pare că asta ne face oarecari greutăţi, vom încerca Poarta dinspre Miazănoapte. Haideţi spre Poarta dinspre Miazănoapte!

Pe măsură ce ordinul se ducea de la unii la alţii, trupele lui Kiyomori făcură o mişcare hotărâtă spre miazănoapte, dar fiul cel mai mare al lui Kiyomori, Shigemori, care auzi porunca, strigă:

— Ce prostie! O mare prostie, într-adevăr, să alegem Poarta de Nord doar din cauza săgeţilor lui Tametomo. E o ruşine pentru noi, cei aflaţi în serviciul Împăratului!

Adunând vreo treizeci de călăreţi în jurul său, Shigemori porni repezit spre duşman.

— Opriţi-l! Aduceţi-l înapoi, le strigă Kiyomori tulburat celor din jurul său, numai un nebun ar fi atât de nechibzuit încât să iasă în bătaia unei astfel de săgeţi şi să-şi rişte viaţa!

Chiar şi de la distanţă, Shigemori era o ţintă minunată pentru duşmanii săi, pentru că purta în acea zi o tunică de brocart roşu sub armură şi avea douăzeci şi patru de săgeţi în tolbă. Războinicii se străduiră mult să-l oprească, pentru că Shigemori striga în gura mare, plin de dispreţ faţă de laşitatea tatălui său, şi lupta să scape, până când unul dintre oamenii lui îi spuse:

— Lasă-mă să mă duc eu în locul tău şi să îl înfrunt pe Tametomo în faţă.

Soldatul se îndepărtă înainte ca tovarăşii săi să apuce să-l oprească, deşi se auziră strigăte:

— Vino înapoi! Întoarce-te!

Dar Koreyuki, aruncând o privire peste umăr, răspunse:

— Eu nu cer nimănui să vină cu mine, nici nu vreau ca vreunul dintre voi să mă urmeze. Staţi şi priviţi!

Însoţit de doi soldaţi pedeştri, trecu râul. Tametomo ieşi să-l întâmpine, dar, văzându-l că şovăie, se retrase după poartă şi o închise. Când ajunse la o distanţă îndeajuns de mică ca să tragă, Koreyuki îl provocă în gura mare pe Tametomo, până când acesta ieşi în sfârşit, călare, zâmbind disprețuitor, şi îi spuse:

— Bine ai venit, nesăbuitule. Eu sunt Tametomo. Tu vei trage prima săgeată spre mine. A doua e a mea.

Înainte să apuce să îşi termine vorba, săgeata lui Koreyuki găuri pulpana stângă a armurii lui Tametomo. În timp ce îl urmărea pe Koreyuki

potrivindu-şi grăbit încă o săgeată în arc, Tametomo o trase pe a lui, care trecu prin partea cea mai groasă a pulparului inamicului său şi se înfipse în şa, ţintuindu-l pentru o clipă pe călăreţ. Soldaţii lui Koreyuki se repeziră de îndată ce el se înclină în spate şi căzu de pe cal, îl luară pe umeri şi alergară înapoi spre liniile lor cât de repede îi ţineau picioarele.

Calul, rămas fără călăreţ şi acoperit de sânge, galopă sălbatic înainte şi înapoi de-a lungul ţărmului, apoi o porni în aval, în direcţia trupelor lui Yoshitomo. Câţiva dintre soldaţii lui Yoshitomo veniră în fugă în calea animalului înnebunit de frică, înainte ca acesta să se azvârle asupra trupelor lor şi să provoace o debandadă. Se auziră strigăte:

— Prindeţi-l, prindeţi-l, călcaţi-i pe căpăstru!

Până la urmă, îl prinseră; atunci găsiră un jug plin de sânge şi un vârf de săgeată imens, înfipt în şa.

— Ia uitaţi-vă, să fie ăsta cu adevărat un vârf de săgeată? Cine să aibă un arc atât de puternic?

— Trebuie să fie Tametomo al familiei Genji.

Unul dintre slujitorii lui Yoshitomo conduse calul până în locul în care se afla stăpânul său şi spuse:

— Domnule, uitaţi-vă la asta! Am auzit de astfel de săgeţi, dar n-am crezut niciodată că e cu putinţă.

Şi totuşi, Yoshitomo nu părea uimit. Un zâmbet mic îi apăru pe buze, deşi îl compătimea pe Masakiyo pentru sfiiciunea sa:

— Haide, Tametomo nu este încă un bărbat şi nu poate avea un arc atât de puternic. Asta pare o viclenie menită să ne înfricoşeze. Masakiyo, trupele se vor împărţi în două companii, dintre care una va ataca poarta lui Tametomo.

Masakiyo, însoţit de două sute de pedestraşi, se îndreptă călare spre o poartă din peretele de apus şi, în maniera binecunoscută, îl provocă pe Tametomo, care apăru de îndată.

— Ah, tu erai, Masakiyo, slujitor al Domnului Yoshitomo. Ai venit să te aşezi ţintă?

Pentru o clipă, Masakiyo fu cuprins de frică, apoi îşi adună curajul şi strigă sfidător:

— Sunt unul dintre slujitorii loiali ai Împăratului. Datoria mea este să ucid trădători!

Şi cu aceste cuvinte, trase o săgeată, apoi se întoarse repede spre oamenii săi. Săgeata străpunse coiful lui Tametomo acolo unde acoperea gâtul. Smulgând-o, Tametomo o trânti la pământ şi răcni:

— Aşadar, îndrăzneşti să mă batjocoreşti, Masakiyo? Vino să te prind cu mâinile astea două, fără arme, să mă uit în ochii tăi şi să văd cine eşti.

Cu aceste cuvinte, Tametomo porni în urmărirea lui Masakiyo care, scoţând un strigăt înfricoşat, o rupse la fugă dinaintea lui. Tametomo, cu arcul sub un braţ şi legănându-l pe celălalt, continuă să galopeze după Masakiyo, până când ţipetele înspăimântătoare ale soldaţilor săi îl făcură să se întoarcă dintr-odată şi să revină la postul său.

Yoshitomo, care urmărise din depărtare tot ce se întâmpla, îl văzu pe fratele său retrăgându-se şi ordonă unui grup de cinci dintre cei mai buni călăreţi ai lui să se îndrepte spre el şi să îl atace, spunând:

— Arcul lui Tametomo e bun într-o luptă pe mare, dar e un călăreţ slab, comparativ cu noi.

Soarele se înălţase între timp pe cer, iar copacii înfrunziţi ai verii erau învăluiţi de ţârâitul greierilor.

Tametomo se întoarse, auzind strigătele din spatele său, şi dădu năvală asupra călăreţilor care se apropiau, şi care se dădură deoparte din calea lui. O singură siluetă, călare pe un armăsar negru precum cărbunele şi a cărui înfăţişare dezvăluia faptul că e căpetenia oştii, îi aţinu calea. Purta un coif cu coarne şi armura familiei Genji.

— Eu sunt Yoshitomo al familiei Genji, care a venit în numele Împăratului. Cine eşti tu, să ridici spada împotriva celor rânduite? Dacă faci parte din acelaşi clan cu mine, depune armele şi spune-le oamenilor tăi să se risipească. Te previn pentru binele tău.

Tametomo se uită ţintă în ochii fratelui său şi răcni:

— Dă-mi voie să-ţi spun cine sunt. Sunt fiul lui Tameyoshi din familia Genji, care a răspuns chemării seniorului lui, iar eu sunt cel care va rămâne alături de tatăl său în viaţă şi în moarte. Nu sunt atât de nerecunoscător încât să-mi uit propriul tată din dorinţa de mărire. Nu sunt un laş, iar eu, Tametomo, voi lupta cu orice nemernic sau cu oricine se va declara duşmanul meu.

— Îndrăzneşti să-mi spui una ca asta, Tametomo?

— Bineînţeles. Ardeam de nerăbdare, de mai multe zile, să ţi-o spun.

— Iar tu, fratele meu, îndrăzneşti să te lupţi cu mine? Refuzi să recunoşti autoritatea Împăratului? Dacă i te pleci şi respecţi căile virtuţii, lasă jos arcul ăla şi înclină-te în faţa mea.

— Poate că greşesc atunci când mă lupt cu un frate, dar ţie ţi se pare drept să ridici mâna împotriva propriului tău tată?

Drumul străjuit de copaci care ducea de-a lungul zidurilor Templului Hoshogo-in, între Shirakawa şi râul Kamo, fu martorul celor mai sângeroase lupte în acea zi. Dincolo de drum, un şuvoi de apă şerpuia peste câmpie, întrerupt doar de un crâng care înconjura acoperişurile şi clopotniţele ascuţite ale Templului Shichikatsu-ji, iar dincolo de acesta se conturau colinele de la poalele Muntelui Hiei. Aici, cele două armate se luptară cu vărsări grele de sânge, iar măcelul continuă chiar şi după apusul soarelui. Printre norii de praf care îi ascundeau în parte pe adversari, Tametomo îl întrezărea din când în când pe fratele său, Yoshitomo, uşor de recunoscut în armura lui de Genji, şi era înclinat să îşi ţintească săgeţile asupra acelei siluete ostăşeşti. Deşi părea de necrezut, Tametomo spera că există o înţelegere tainică între tatăl său şi Yoshitomo, iar învingătorii vor cere îndurare pentru cei înfrânţi. Tametomo nu-şi folosea arcul decât dacă era provocat şi văzu că şi fratele său făcea acelaşi lucru. Totuşi, soldaţii lui Yoshitomo nu se temeau de arcul mortal al lui Tametomo şi atacau unul după altul, cu atât de multă îndrăzneală, încît era greu să-ţi dai seama cine era prieten şi cine duşman.

Deşi douăzeci şi trei dintre cei mai buni călăreţi ai lui Tametomo fuseseră ucişi, iar restul erau răniţi, deşi cincizeci şi trei dintre cei mai viteji bărbaţi ai lui Yoshitomo fuseseră spintecaţi şi vreo optzeci fuseseră schilodiţi, iar câmpul de luptă era acoperit de trupurile morţilor şi mustea de sângele lor, lupta nu se oprea. Crezând că sorţii erau împotriva lui Yoshitomo, Tametomo îşi strigă oamenii.

— Îl voi speria cu o săgeată, iar când duşmanii încep să dea înapoi, repeziţi-vă şi împrăştiaţi-i trupele.

Tametomo îşi încleştă degetele asupra arcului celui greu şi îl încordă.

— Ah, o fi bine, domnule? Şi dacă...?

— Va fi destul de uşor, braţul meu îşi cunoaşte îndemânarea.

Tametomo ţinti cu vârful săgeţii steaua de pe coiful lui Yoshitomo. Norii de praf şi forfota de arme îi înceţoşau vederea, dar răsuflă adânc şi trase săgeata. O privi cum merge cu iuţeală spre semnul îndepărtat de pe coiful lui Tametomo, îşi lasă urma, apoi îşi continuă drumul până când se înfipse într-unul dintre stâlpii templului. Când Yoshitomo văzu una ca asta, înşfăcă frânele şi călări furios spre Tametomo, strigând:

— O mână slabă, într-adevăr, pentru unul care nu are rivali în Kyushu!

— Nu, nu, poate că îmi eşti duşman, şi totuşi, inima îmi spune că eşti fratele meu, de aceea am ţintit doar steaua de pe coiful tău. Dacă vrei să fac altceva, pot să mă descurc mai bine, răspunse Tametomo.

Cuprins de această dată de furie, îşi puse o altă săgeată în arc, când unul dintre vasalii lui Yoshitomo, îngrijorat pentru stăpânul său, veni în fugă cu lancea ațintită asupra picioarelor calului lui Tametomo. Se auzi un sunet urât, înăbuşit; sângele şi praful se amestecară în timp ce soldatul se prăbuşea, cu gâtul străpuns de săgeata lui Tametomo.

Acum, ambele armate se apropiaseră strâns, într-o luptă corp la corp care nu se putea termina decât cu moarte. Ajutorul lui Tametomo se prăbuşi, şi numai câțiva dintre soldații săi mai erau în viață, pentru că răbufnirile lui Tametomo şi arcul său nu aveau cum să facă față superiorității numerice a lui Yoshitomo. Deodată, se făcu întuneric, deşi mai rămaseră câteva ore înainte de căderea nopții, dar norii negri de fum făceau ca soarele să pară doar o monedă de aramă atârnată la apus.

Cu puțin timp înainte de aceasta, Yoshitomo trimisese un mesager la Palatul Imperial, cu următoarele cuvinte:

— Aşa cum stau lucrurile acum, victoria e în cumpănă. Nu pot şti ce se va întâmpla dacă întăririle duşmanului sosesc în această seară; conflictul se poate întinde până în capitală. Nu putem învinge decât dacă dăm foc Palatului Shirakawa. Deşi mă cutremură gândul că voi profana clădirile sfinte din apropiere şi le voi vedea transformându-se fără rost în scrum, cer permisiunea să acționez, pentru a-i cruța pe cetățenii capitalei de o soartă asemănătoare. Dacă ne veți porunci să continuăm lupta, aşa vom face.

Sosi răspunsul: Yoshitomo avea voie să acționeze după cum credea de cuviință. Prin urmare, soldații lui aleseră o clădire a Palatului Shirakawa înspre care bătea vântul şi îi dădură foc. Nu plouase de mai multe zile, şi totul era uscat ca iasca; un vânt puternic din Soare-Apune făcu în curând ca flăcările să se întindă până la grajduri şi până în apartamentele servitorilor, aflate în partea de miazăzi a Palatului, iar în cel mai scurt timp, şi partea de miazănoapte fu cuprinsă de fum.

— Au făcut-o! Mi-a fost mai frică de asta decât de soldații lui Yoshitomo. Ştie el cum să câştige o bătălie!

Tametomo stătea tăcut pe câmpul de luptă, înconjurat de trupurile tovarăşilor săi căzuți şi se holba la flăcările care lingeau cerul. Izbucni într-un râs disperat.

— E neînfricat, dar mi-e teamă pentru tatăl meu bătrân. Trebuie să facem cumva să ne retragem în siguranță.

Adunându-şi în jur restul de luptători, Tameyoshi se îndepărtă în galop, urmat de o ploaie de săgeți.

Tameyoshi şi ceilalți cinci fii ai săi apăraseră cu succes pereții de Soare-Apune şi de miazăzi ai Palatului pe toată durata zilei, dar Tadamasa, care păzea peretele dinspre Soare-Răsare, fusese nevoit să ceară ajutor de mai multe ori, când adversarii îi spulberară rândurile. Îşi pierduse toată dorința de a lupta, pentru că înfrângerea părea aproape. Flăcările se frecau de ziduri şi se răspândeau fără milă de la un copac la altul, îndreptându-se spre clădirea propriu-zisă a Palatului şi înfăşurându-l într-un strat gros de fum.

Capitolul XVI
Săbii şi săgeţi

Strigătele de război ale soldaților şi şuieratul săgeților se apropiau de porți ca o furtună. Țipete de disperare se auzeau prin sălile Palatului, iar răsunetul paşilor grăbiți se auzea în ecou de-a lungul coridoarelor.

— Pentru viețile voastre... pentru viețile voastre... acum!

— Maiestatea Sa! Trebuie să scape...

— Duşmanul este la porți! Nu mai trebuie să pierdem vremea! Acum e momentul să fugim, sau flăcările ne vor cuprinde.

Iyehiro şi fiul său dădură năvală în apartamentele în care fostul Împărat Sutoku şi însoțitorii lui, năuci, stăteau încremeniți de frică.

— Să ne îndreptăm spre poarta mică din miazăzi – putem trece pe acolo. Să ne grăbim! Acum!

Yorinaga, trezit din amorțeală, strigă:

— Iyehiro, Iyehiro, salvează-ne!

Capătul unei balustrade, care se întindea pe toată lungimea unui apartament, luă foc brusc, şi în curând, nu rămase decât un cadru încins, din care coborau valuri de fum înăbuşitor, cuprinzându-i pe cei de dedesubt şi pe caii lor. Fostul Împărat Sutoku, care fu ridicat în mare grabă pe calul său, încremenise în şa, neputând să controleze animalul care dădea înapoi, până când un secretar sări pe cal, în spatele lui, şi îi dădu pinteni spre poartă. Yorinaga îi urma îndeaproape, un curtean care folosea o şa de femeie. Labirintul de clădiri din partea de miazănoapte a Palatului nu era acum decât o masă clocotitoare, cuprinsă de flăcări; focul devora un copac după celălalt, producând o ploaie de scântei. Vântul dogoritor născu peste puțin timp un vârtej, care îi plimba pe oameni şi pe cai încolo şi încoace.

Fostul Împărat Sutoku porni în galop spre miazănoapte de Shirakawa, în timp ce alți cai şi pedestraşi veniră risipiți după el, zăpăciți, până când rămaseră cu mult în urmă.

În timp ce Yorinaga ieşea în galop printr-una dintre porțile mici, scoase un răcnet îngrozitor şi se prăbuşi din şa, trăgându-şi însoțitorul după sine. Alți călăreți se adunară să vadă ce se întâmplase şi îl găsiră pe Yorinaga zbătându-se în agonie, cu o săgeată înfiptă în gât; sângele şiroia din rană, pătându-i rapid tunica de vânătoare albastră-deschis.

— Repede – scoateți săgeata! îşi strigară curtenii unul altuia. Nici unul nu se mişcă până când un ofițer nu se apropie de ei.

— Nu avem timp de pierdut! Dacă duşmanul ne găseşte, ne va pune capăt zilelor, strigă el şi, îngenunchind, scoase săgeata, pansă rana şi puse doi funcționari să îl care pe Yorinaga până la o căsuță țărănească construită în apropiere, unde îl lăsă.

Între timp, fostul Împărat Sutoku scăpase, ajungând la poala Dealurilor din Soare-Răsare, unde îşi abandonă calul şi, însoțit de Tameyoshi al familiei Genji, de Tadamasa şi de alți câțiva curteni, urcă cu greu, pe jos, panta sălbatică a dealului. Obosit şi chinuit de durerea de picioare, Sutoku începu să se plângă de îndată că îi era sete. Şi totuşi, însoțitorii lui, încurcați, nu putură să găsească apă, pentru că drumul lor se întindea de-a lungul unei creste, iar seceta uscase toate pâraiele. Apoi, auziră o voce strigând din spate:

— Iată apă pentru Maiestatea Sa. I-am adus apă.

Urmăritorii lui Sutoku fură surprinşi să vadă un om croindu-şi drum printre tufişurile dese şi urcând spre ei. Era Asatori, îngrijitorul Izvorului cu Salcie, care se înclină înaintea lui Sutoku.

— Iată nişte apă pe care am adus-o chiar de la Izvorul cu Salcie, Maiestatea Voastră, spuse Asatori, întinzându-i cu mâini tremurătoare o bucată de tulpină de bambus.

Sutoku îl privi năuc pe Asatori.

— Îngrijitorul Izvorului cu Salcie!

Asatori se înclină.

— ...Asatori!

— Maiestatea Voastră, poate că bambusul a colorat această apă, dar ea vine din acelaşi izvor din care ați băut timp de paisprezece ani.

— Şi cum... Ce te-a făcut să vii până aici, să-mi aduci apă?

— Acum, poate că pare un vis, dar alaltăieri, trupele Împăratului au înconjurat Palatul Izvorului cu Salcie şi acolo a avut loc o bătălie aprigă. Deşi eram hotărât să rămân pe loc şi să păzesc izvorul, flăcările m-au alungat.

Asatori vorbea iute, pentru că băgase de seamă că însoțitorii fostului Împărat erau nerăbdători să-şi continue drumul.

— Asatori, voi bea această apă, pe care ai adus-o din bunătatea inimii tale...

Ridicând la buze bucata de lemn de bambus, fostul Împărat sorbi cu poftă.

— E cât se poate de înviorător. Dulce ca roua din rai, spuse el, întinzându-i înapoi tulpina scobită.

— Păstrați ce a rămas – e mult prea prețioasă s-o aruncați.

Se lăsă noaptea, dar fugarii nu se putură odihni, pentru că trupele Împăratului erau acum risipite de tot întinsul dealurilor, în căutarea lor. Prea obosit să-i mai pese de ceea ce se întâmpla, Sutoku îi imploră pe însoțitorii lui să îl părăsească, spunându-i fiecăruia dintre ei să își găsească propriul drum spre a se pune la adăpost. Dar Tameyoshi, cu lacrimi în ochi, îl mustră:

— Nu vă putem lăsa aici, Maiestate. Va trebui să încercați să mai îndurați timp de câteva zile chinul ăsta. Mă doare inima să vă văd supus unor astfel de greutăți. Cred că putem ajunge până la drumul spre Omi. Odată ce ajungem acolo, putem hotărî ce vom face ca să ne adunăm forțele.

Chiar înainte de retragerea lor dezastruoasă, Tameyoshi discutase un plan cu Yorinaga, dar ministrul îl respinsese cu toată puterea. Tameyoshi se gândise ca, dacă lovitura eşuează, să ajungă până pe versantul estic al Muntelui Hiei şi să treacă Lacul Biwa spre Omi, care se afla pe malul opus. Acolo era sigur că va primi găzduire de la alți membri ai clanului Genji. Era sigur că ei i se vor alia într-un număr suficient de mare pentru a se întoarce. Dacă acest plan dădea greş, avea de gând să se ducă şi mai departe spre Soare-Răsare, spre Câmpia Kanto din ținutul Sagami, unde se stabiliseră numeroase ramuri ale familiei Genji, şi de acolo să adune o armată care ar fi izbutit în cele din urmă să îl pună pe Sutoku înapoi pe tron. Tameyoshi îi povesti toate acestea fostului Monarh, dar Sutoku mărturisi că își pierduse toate speranțele şi nu-şi dorea decât să fie lăsat cu doi însoțitori, în timp ce restul lumii își putea salva pielea, ajungând la adăpost.

Cei zece care îl însoțiseră pe Sutoku încuviințară. Ultimii care plecară fură Tameyoshi şi Tadamasa, care porniră pe drumuri despărțite pe Muntele Hiei, înainte de sosirea zorilor.

Cei doi funcționari care rămaseră în urmă, alături de fostul Împărat, stăruiră acum că era o măsură de prevedere să meargă cât se putea de departe pe dealuri, dar Sutoku, sfârşit, refuză. Se auzi un foşnet brusc în tufişuri care îi sperie pe cei trei, apoi o voce, care spuse:

— Maiestatea Voastră, permiteți-mi să vă car eu pe spate şi să fac o parte din drum cu dumneavoastră, pentru că poteca este întunecată, iar drumul devine din ce în ce mai abrupt.

— Asatori! Ce te face să vii din nou? De ce nu ai plecat împreună cu restul oamenilor?

— Şi eu trebuie să mă ascund la rândul meu, dar dă-mi voie să vă mai servesc câteva zile.

Asatori se aplecă şi se oferi să îl care pe Sutoku în spinare.

O ceață grea atârna acum peste piscuri, dar, din depărtare, cerul de deasupra Oraşului Păcii şi Liniştii încă strălucea într-o culoare roşiatică închisă, din cauza flăcărilor care devorau o parte din capitală. Spre zori, când Sutoku dormea, Asatori dispăru. Reveni ceva mai încolo, cu puțină mâncare pe care mărturisi că o cerşise de la un sihastru care sălăşluia prin apropiere.

Iyehiro, care stătuse de pază toată noaptea, spuse:

— Nu va fi posibil să gătim nimic pe aici, pentru că riscăm ca fumul să fie văzut de duşmanii noştri. Chiar înainte de sosirea zorilor, mi s-a părut că aud voci de soldați chiar deasupra noastră. Din câte se pare, Maiestatea Sa doreşte să se călugărească, dar nu avem pe nimeni pe aici, care să oficieze ritualurile. Ne poți găsi o lectică veche, să-l putem căra până când întâlnim un preot?

Luându-l pe Mitsushiro cu sine, Asatori îl conduse la vale, până la un cătun, şi se întoarseră în curând cu o lectică veche, părăsită.

Atât Iyehiro cât şi Mitsushiro îşi scoaseră armurile şi însemnele, îşi suflecară mânecile şi îşi ridicară tunicile, să semene cât mai mult cu nişte servitori. În ziua următoare, îl purtară pe Sutoku pe deal în jos, spre capitală. Vestea că războiul încetase îi făcuse pe fugari să vină înapoi, în pâlcuri răzlețe, de pe dealuri şi căsuțe din apropiere, iar lectica se pierdu în mulțime, neobservată, printre grupurile de bătrâni şi de tineri care se întorceau la casele lor din capitală.

Iyehiro şi Mitsushiro, neobişnuiți cu sarcina lor, se împleticiră şi se bălăngăniră pe străzile pline cu praf, năclăiți de sudoare, căutând casa Doamnei Awa. Când o găsiră, descoperiră că porțile erau zăvorâte şi înăuntru nu se vedea nici un semn de viață. De acolo, îşi continuară drumul spre casa Consilierului Norinaga şi găsiră casa părăsită pentru că Norinaga, le spuse un trecător, se călugărise chiar înainte de începerea războiului şi nimeni nu ştia unde se dusese. După aceea, bătură la porțile unei aristocrate care făcuse parte din cortegiul lui Sutoku, dar nu apăru nimeni; singura ființă pe care o văzură era o pisicuță care stătea încolăcită sub un gard viu. Traversară capitala de la Soare-Răsare la Soare-Apune, căutând adăpost, dar nu-l găsiră nicăieri. Din când în când, mai treceau pe lângă case mari, din care veneau zgomotele făcute de cei victorioşi, care sărbătoreau. Se lăsase deja înserarea când Iyehiro îşi aminti de un templu mic, unde aveau şansa să fie primiți; îşi mai luară o dată pe umăr povara şi porniră într-acolo. Găsiră un preot bătrân, o rudă a unuia dintre slujitorii lui Iyehiro, care îl servi pe Sutoku cu un bol de terci de mei, apoi îl rase în cap la lumina slabă a unei lămpi.

În ziua care urmă, Iyehiro şi Mitsushiro îl luară pe Sutoku la Templul Ninna-ji, unde fratele său mai tânăr era stareț. Starețul era plecat, iar servitorii acestuia refuzară să-i primească până când, la insistența lui Sutoku, li se dădu voie să se adăpostească într-unul dintre acareturi. Aici, cei doi tovarăşi ai lui Sutoku îşi luară în sfârşit bun-rămas de la stăpânul lor, şi fiecare dintre ei porni spre o destinație necunoscută dintr-o provincie îndepărtată.

După incendierea Palatului Shirakawa, începu distrugerea prin foc a caselor tuturor acelora care se alăturaseră fostului Împărat. Timp de patru zile şi nopți, aerul capitalei fu irespirabil din cauza fumului. Şi totuşi, în a doua noapte începu o ploaie măruntă, iar în a treia zi urmă o ploaie deasă. În acea ultimă noapte, o barcă încărcată cu lemne de foc pluti în aval pe râul Katsura şi aşteptă la gura râului să înceteze vântul şi ploaia. Mai multe mogâldețe care tremurau, pe jumătate ascunse de rogojini de papură, se îngrămădeau în fundul bărcii, pătrunse de umezeală şi de amărăciune, iar din când în când se auzeau gemete venind dinspre unul care stătea culcat într-o parte pe scânduri.

— Am ajuns oare la Uji?... Cât mai durează? întreba Yorinaga, abia izbutind să şoptească.

Ultima rugăciune a lui Yorinaga cel muribund fusese să-şi revadă încă o dată tatăl, la Uji.

Nici o întâmplare mai acătării decât privirile încremenite din ochii de mărgele ai cormoranilor înşiruiți de-a lungul malurilor râului nu le întrerupse drumul lent spre Uji. Din când în când, Yorinaga gemea – în timp ce un servitor îl ținea bine pe bărbatul care se zbătea şi îl ungea cu pelin fierbinte pe rana din gât. Până acum, leacul oprise sângerarea şi, în arşița verii, împiedicase larvele să năpădească rana deschisă. Fumul de tămâie şi cel al pelinului se ridicau în aer în timp ce Yorinaga, trezit din amorțeală, plângea de durere.

Când ajunseră în cele din urmă la Uji, li se spuse că Tadazané plecase la Nara. Atunci începu drumul greu al lui Yorinaga spre Templul Kofukuji din Nara, într-o lectică de lemn. Ajunse acolo în noaptea de 14 iulie. Crângurile Sanctuarului Kasuga şi ale eleşteului Sarusawa erau învăluite în ceață. Nici măcar o lumină nu strălucea pe la mănăstirile din jur.

Cei doi curteni care îl însoțeau pe Yorinaga bătură la porțile Templului Kofukuji. Se auziră câteva strigăte de răspuns, apoi apărură un preot şi câțiva

războinici, complet înarmați. După o conversație în şoaptă, singur Toshinari fu condus înăuntru. Tatăl lui Yorinaga era încă treaz şi apăru în curând. Toshinari îi povesti iute ce se întâmplase şi cum Yorinaga fusese adus aici. Dar poveştile despre înfrângerea înjositoare a lui Yorinaga ajunseseră deja la Tadazané. Cu excepția tremurului uşor al bărbiei acoperite cu barbă albă, nu trădă nici o emoție, nici un semn că l-ar întâmpina cu drag pe acest fiu pe care îl iubea atât de orbeşte.

În cele din urmă, spuse:

— Vai, Toshinari, e cumplit gândul că stăpânul tău a ajuns la un asemenea sfârşit. Nu are nici un rost să ne întâlnim în aceste împrejurări nefericite. Toshinari, te sfătuiesc să-l duci undeva unde nimeni nu îl va vedea şi nu îl va auzi.

După ce termină de vorbit, trupul subțire al lui Tadazané se cutremură de plâns. Dacă şi-ar fi adăpostit fiul, i-ar fi pus pe soția, copiii şi rudele lui Yorinaga sub o interdicție care ar fi dus, până la urmă, la moarte sigură.

Toshinari ieşi din clădire într-o stare de cumplită descurajare. Lectica stătea în continuare acolo unde o lăsase, pierdută în ceața din ce în ce mai deasă. Se aplecă spre Yorinaga, care gemea, şi îi povesti liniştit ce vorbise cu Tadazané.

— Poftim? Tatăl meu?

Lectica se înclină în timp ce Yorinaga se chinui să se ridice în şezut. Se auziră câteva cuvinte înfundate, apoi un sunet gutural. Lectica se înclină iar, şi urmă o tăcere adâncă. Toshinari şi tovarăşul său îl strigară pe Yorinaga, dar acesta nu răspunse. Când se uitară înăuntru, îl găsiră mort. Îşi smulsese limba cu dinții. Temându-se că vor fi descoperiți, cei doi cărară lectica, atâta timp cât mai era întuneric, la vale, coborând Dealul Nara, şi, de acolo, pe o câmpie unde săpară o groapă în care scufundară lectica în care se afla Yorinaga. Şi înainte să umple groapa cu pământ, Yorinaga îşi tăie părul strâns şi îl aruncă înăuntru, după mort, semn că renunțase la această lume. Mai mulți dintre tovarăşii săi făcură la fel, apoi se despărțiră unii de alții şi porniră fiecare pe drumul lui.

Capitala îşi reluă în curând activitățile obişnuite, deşi vânătoarea necruțătoare a trădătorilor continuă la fel de aprig. Călătorii, care nu ştiau ce se întâmplase în ultima vreme, erau tulburați, în clipa în care soseau pe oricare dintre cele şapte căi principale spre Kyoto, să găsească barierele păzite cu străşnicie şi oraşul sub lege marțială. De îndată ce se află că Sutoku

se călugărise, iar Yorinaga murise din cauza rănii, anumite zvonuri începură să circule din ce în ce mai insistent prin capitală. Se spunea că aceia care se vor preda de îndată autorităților vor fi priviți ca niște participanți fără voie la revoltă şi iertați; că toți ceilalți conducători vor primi sentințe uşoare. Aceste promisiuni, care veneau dintr-o sursă necunoscută şi nu erau confirmate de o proclamație oficială, îi atraseră pe mulți curteni şi dregători cu funcții înalte să iasă din ascunziş. Soldații, ca şi alte persoane din anturajul lui Yorinaga, se predau zi de zi, câte douăzeci, şi erau aruncați în închisoare, de unde țipetele prizonierilor torturați cu foc şi apă treceau prin zidurile înalte.

Korekata, Căpitanul Gărzilor de Corp de Dreapta, a fost numit judecător-şef şi a prezidat procesele, pentru care se întocmeau dosare voluminoase. Mulți curteni şi ofițeri păliră atunci când dovezile prezentate în tribunal slujeau nu doar la condamnarea rebelilor, dar năşteau şi bănuieli asupra acelora care se prefăcuseră că închid ochii la moartea lui Konoyé, Împăratul-Copil.

Acum, era limpede că mintea care ghida cu îndemânare şi organiza afacerile de stat era Consilierul Shinzei, dregătorul exemplar, taciturn, care stătuse de o parte timp de atâția ani şi scăpase de ochii lui Yorinaga, iar acum se ridicase în sfârşit într-o funcție apropiată de tron. Shinzei era acela care comandase căutarea neînduplecată a trădătorilor; el fusese cel care lansase zvonurile de amnistie, iar când sosi momentul pentru stabilirea unei liste de onoruri, Shinzei primi rolul de a-i numi pe beneficiari.

Mulți spuneau că lui Yoshitomo îi revenise premiul cel mai râvnit dintre toate, postul de Comandant al Grajdurilor Imperiale – o onoare fără precedent pentru un luptător; totuşi, existau alții care credeau că cea mai importantă onoare îi revenise lui Kiyomori: funcția de guvernator al provinciei Harima şi titlul de Domn Harima, pentru că domeniul care dădea spre Marea Interioară fusese odinioară al tatălui său şi mulți din familia Heiké se aşezaseră acolo. Faptul că ar putea exista o înțelegere tacită între Shinzei şi Kiyomori era uşor de înțeles pentru aceia care îşi dăduseră seama de prietenia strânsă dintre ei. Shinzei, băgaseră ei de seamă, căuta să-şi atragă bunăvoința luptătorilor, în aceeaşi măsură în care Kiyomori îşi căuta cu ardoare un prieten influent la Curte, să sprijine familia Heiké.

Înainte să apuce Kiyomori să-şi scoată armura şi să se bucure de o noapte de somn, i se porunci să ia trei sute de soldați, să traverseze Muntele Hiei şi să se ducă până în oraşele Otsu şi Sakamoto de pe lacul Biwa, să-i

caute pe Tameyoshi şi pe fiii acestuia şi să-i aresteze. Iscoadele aflaseră că Tameyoshi se ascundea într-un templu aflat pe partea opusă a Muntelui Hiei şi aştepta să treacă lacul, să fugă înspre Soare-Răsare, pe drumul Tokaido. Dar o perchiziţie minuţioasă a Templului Mii-dera şi a împrejurimilor acestuia nu dădu nici un rezultat; nu se găsi vreo urmă a fugarilor nici în Otsu, nici în micile localităţi pescăreşti dintre acest oraş şi Sakamoto, astfel că Kiyomori îşi îndreptă cercetările spre răspântia Izumi, pe pământurile uneia dintre mănăstirile din apropiere. Mica aşezare, cu ceainării pe care le vizitau călugării în momentele lor de risipă, era un loc de acostare pentru bărcile care umblau încolo şi încoace pe lac, iar casele de toleranţă zbârnâiră de entuziasm când Kiyomori şi soldaţii lui sosiră să le înconjoare, desfăşurând o percheziţie în fiecare casă. Primarul şi proprietarii de bordeluri fură convocaţi şi interogaţi de Kiyomori. Apoi apăru o femeie mai în vârstă, guralivă, care le spuse câte ceva:

— Acum, nu pot să-mi dau seama dacă era Tameyoshi sau nu, dar un pescar mi-a spus că azi dimineaţa, în zorii zilei, şase sau şapte luptători în armuri foarte frumoase au fost duşi până pe malul celălalt al lacului, în Omi.

În timp ce Kiyomori îi punea întrebări femeii, un gong începu să bată alarma, şi din apropierea satului se auziră strigăte sălbatice. Veştile sosirii lui Kiyomori ajunseră la mănăstire, iar călugării se înarmaseră şi coborâseră în grup, să-i alunge pe intruşi. Când Kiyomori ajunse în sfârşit la faţa locului, îi găsi pe soldaţii săi prinşi într-o luptă crâncenă cu monahii. Săgeţile şuierau prin aer, în timp ce călugării îi atacau pe soldaţii lui Kiyomori cu suliţele lor puternice. Kiyomori îşi scoase iute arcul şi de-abia aţintise o săgeată asupra unui călugăr voinic, când acesta din urmă ridică braţele cu un strigăt.

— Vai! Tu eşti acela, Kiyomori al familiei Heiké? Stai aşa, Domnule Harima! Dacă tu eşti acela, nu vreau să mă bat aici cu tine!

— Ce-i asta, nu vrei să te baţi? Cu ce preot laş stau de vorbă?

— Sunt starețul Jisso de la mănăstirea asta din apropiere.

— Poftim?

— Nu ţii minte că ne-am întâlnit acum opt sau nouă veri – în iunie – la picioarele Dealului Gion, când noi dădeam năvală asupra capitalei cu Sfântul Chivot? A existat un singur luptător care a îndrăznit să ne înfrunte şi a tras o săgeată în Sfântul Chivot. Cu siguranţă că n-ai uitat acea zi!

— Acela am fost eu, Kiyomori al familiei Heiké.

— Acea singură săgeată ne-a întors din drum. Am jurat atunci că, într-o bună zi, ne vom răzbuna. Şi totuşi, au fost câţiva care te-au admirat, iar eu eram unul dintre ei.

— Şi după aceea?

— Mi-am jurat că o să încerc să te întâlnesc într-o zi; eram sigur că am fi putut sta de vorbă ca oamenii.

— Oricând spui tu. În orice moment îţi face plăcere.

— Da, dar care-i motivul acestei tulburări?

— Nu am vrut să facem nimic rău. Am poruncă să îl arestez pe Tameyoshi. Era un lucru care nu putea fi evitat.

— Retrage-ţi de îndată oamenii. Ne vom vedea într-o altă zi.

— Fie cum spui. Mi-e ruşine să o recunosc, dar am făcut o greşeală.

Nemulţumiţi de nereuşita lor de a-l prinde pe Tameyoshi şi înfuriaţi de atacul călugărilor asupra lor, oamenii lui Kiyomori se retraseră numai după ce dădură foc la casele sătenilor.

După douăzeci de zile, aproape toate persoanele de seamă fuseseră prinse şi azvârlite la închisoare, cu două excepţii: Tameyoshi al familiei Genji şi Tadamasa al neamului Heiké, unchiul lui Kiyomori.

În timp ce se întorcea spre Rokuhara, Kiyomori se consola cu gândul că îşi va lăsa deoparte armura, să se bucure de o baie fierbinte, iar după aceea, de somn. De-abia traversase Podul Gojo, când o mogâldeaţă neîngrijită, îmbrăcată în haine de preot, cu faţa înfăşurată într-o eşarfă şi acoperită aproape în întregime de o pălărie de pelerin cu boruri largi, îi ţâşni în faţă lui Kiyomori de sub umbra copacilor.

— O, Domnule Harima, aşteaptă. Aşteaptă!

Omul îşi azvârli deoparte toiagul de pelerin şi se aruncă spre Kiyomori, agăţându-se de un lanţ.

— Eu... eu sunt acela, Domnule Harima, sunt unchiul tău.

— Poftim?

Kiyomori înţepeni de uimire şi le porunci iute soldaţilor săi să se dea mai în spate. Îşi ţinu calul în frâu şi rămase cu privirea aţintită asupra siluetei zdrenţuite, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Lăsaţi-mă aici. Duceţi-vă acolo, la umbră, şi aşteptaţi! le porunci oamenilor lui.

Călugărul se prăbuşi, agăţat de lanţul lui Kiyomori, plângând:

— O, nepotul meu, sunt eu, unchiul tău Tadamasa. Salvează-mă!... Te implor pe tine, sânge din sângele meu şi carne din carnea mea, să ai milă. Am venit la tine, ultima mea speranţă, Domnule Harima, propriul meu nepot, cruţă-mă! O, cruţă-mă!

— Hai, dă-mi drumul! Kiyomori nu are unchi. Nu ai de ce să mă numeşti nepotul tău.

— Ce vrei să spui – tu! Nu sunt fratele tatălui tău?

— Oare, în vara de acum nouă ani, când m-am dus să mă întâlnesc cu călugării de pe muntele Hiei, nu şi-a renegat Tadamasa al clanului Heiké toate legăturile de sânge cu familia Heiké, din teamă pentru pielea lui?

— Ah, dar asta a fost cu atâția ani în urmă...

— Nu aveai mândrie pe atunci, nu o ai nici acum.

— Am greşit... Am făcut cea mai mare greşeală a vieții mele când l-am lăsat pe ministrul Yorinaga să mă atragă în uneltirea aceea. Îmi retrag cuvintele prin care mi-am renegat toate legăturile cu familia Heiké.

— E prea târziu pentru păreri de rău. Nu accept nici o scuză. Eşti un răufăcător de rând – un trădător.

— Vrei să spui că eşti gata să mă vezi arestat şi dus la moarte?

— De ce nu te duci să te milogeşti la Împărat? Eu nu am nimic de-a face cu tine. Ordinele primite de mine sunt să-i arestez pe toți rebelii. Datoria mea este să te predau autorităților.

— N-ai pic de inimă! Ah...

— Pleacă din calea mea! Du-te unde vrei! Pleacă, altminteri vei fi arestat.

— Nu, nu! M-am ascuns atâtea zile pe dealuri, fără să am ce mânca, şi m-am târât cu greu până aici, ocolind străjile de la răspântii... Dacă mă duc în altă parte, voi fi cu siguranță prins de alți soldați. Da, tu, Domnule Harima, va trebui să mă pedepseşti, tăindu-mi capul!

— De ce să mă alegi pe mine să-ți fiu călău? De ce să nu te predai autorităților? Dacă îți este atât de greu, pune-ți capăt zilelor, ca un luptător adevărat.

— Nu vreau să fac nici asta. Am venit aici, căutând mila propriului meu nepot. Dacă el mă refuză, nici o implorare, adresată cerului sau pământului, nu mă poate salva. Aleg să-l las pe acest nepot să mă decapiteze. Aceasta este ultima mea dorință. Loveşte, Domnule Harima! Taie-mi capul!

Uite-l şi pe unchiul ăsta al lui, îşi spuse Kiyomori. Şi totuşi, Tadamasa îşi cunoştea nepotul. Îl cunoscuse încă de pe vremea când fusese un adolescent mucos, un tânăr amărât, lovit de sărăcie. Ştia, de asemenea, cât de slab de înger era nepotul său, şi era pregătit să profite de asta. Fusese sigur că nu-i va întoarce spatele. Nu avusese nici o îndoială că lacrimile lui îl vor înduioşa cu uşurință. Şi era exact cum presupusese Tadamasa: Kiyomori se simțea complet neajutorat, de parcă el ar fi fost victima, şi nu unchiul său.

În acea noapte, îl aşeză pe Tadamasa într-una dintre casele de la Rokuhara şi, în seara care urmă, îi făcu o vizită secretă lui Shinzei.

Kiyomori, care părea plin de viață chiar şi în zilele obositoare de după bătălie, acum părea întunecat şi sfârşit. Se vedea că îl frământă ceva, în timp ce se uita, cu mintea aiurea, la luminile din camera de oaspeți a lui Shinzei, aşteptându-l să apară.

Capitolul XVII
Râul de sânge

Atât Kiyomori, cât şi gazda sa aveau obrajii rumeni din cauza vinului care le fusese turnat în pahare de Doamna Kii. După ce goliră mai multe pahare, să sărbătorească victoria, Doamna Kii bănuise schimbul de confidențe dintre cei doi bărbați, prin urmare îi trimisese de acolo pe slujitori şi îi servea chiar ea.

— Trebuie să îi tai capul. Nu ai nici o altă alegere, fără numai moartea. Nu vei fi niciodată un bărbat adevărat dacă ai o inimă atât de blândă, repeta Shinzei, zeflemisindu-l pe Kiyomori pentru lipsa lui de tărie. Eşti tulburat din cauza gândului că Tadamasa ți-e rudă, dar nu a renegat el toate legăturile de sânge cu tine?

— Ba da, s-a temut de consecințele poveştii ăleia cu Sfântul Chivot, şi în aceeaşi dimineață s-a dezis de rudenia cu mine.

— Atunci nu poate avea nici o pretenție asupra ta.

— Dar sunt...

Ochii injectați cu sânge ai lui Shinzei se ațintiră asupra lui Kiyomori în timp ce îi continuă vorbele:

— Legături de sânge – dar eu am crezut că răposatul Împărat Shirakawa a fost adevăratul tău tată, nu Tadamori al familiei Heiké.

— Da, am aflat acest lucru de la tatăl meu, în clipa morții lui. Chiar dacă sunt fiul Împăratului Shirakawa, ce a făcut el pentru mine în această viață? Tadamori mi-a fost mai mult decât un tată. Cum aş putea să-l uit vreodată? Tadamasa e fratele lui, iar eu nu pot îndura gândul să mi-l fac prizonier, şi cu atât mai puțin să îi tai capul.

Shinzei râse.

— Eşti mult prea bun la suflet.

Întorcându-se spre soția lui, spuse:

— Ne-a mai vizitat vreodată cineva cu atâtea sfieli zadarnice?

Doamna Kii răspunse:

— Mă tem că nu prea înțeleg. Ce anume îl tulbură în halul ăsta?

— Ei bine, ascultă-mă. Kiyomori vine la mine tulburat tot, iar când îl întreb ce îl macină atât de tare, îmi spune că e gata să renunțe la noul său titlu şi la pământurile sale, pentru ca Tadamasa să fie eliberat.

— Dumnezeule, aşadar Tadamasa al clanului Heiké a venit la tine pentru că tu erai nepotul lui?

— Îl ascunde, apoi, după multă vreme de gânduri dureroase, vine la mine, implorându-mă să intervin pentru Tadamasa la Curte. Iar eu îl dojenesc pentru că e prost. Tu ce părere ai?

— Habar n-am ce să spun...

— Chiar şi tu, o femeie, care ai avut de dus la bun sfârşit multe sarcini neplăcute pentru a îndeplini dorinţele Doamnei Bifukumon şi pe ale răposatului Împărat, simţi nevoia să zâmbeşti când auzi de şovăielile femeieşti ale unui comandant al clanului Heiké – Domnul Harima, aici de faţă!

— Asta e deja prea mult, Shinzei – să mă transformi într-un obiect al batjocurii. După cum am spus, am luat deja hotărârea.

— Încă văd urme de descurajare şi nehotărâre în tine? Pari destul de însufleţit, dar zăresc semne care vădesc că eşti încă tulburat.

— Nu e nimic – nimic altceva decât slăbiciunea măruntă pe care o au puştanii grei de cap. Mi-e greu să fiu atât de aprig, încât să fac asta...

— În cazul tău, este cu totul altceva. Tadamasa este un rebel, iar tu nu faci decât să execuţi ordinele tronului. El nu mai are dreptul la nici o pretenţie în ceea ce te priveşte. Nu există nici o legătură de rudenie între voi.

— Ştiu asta. O voi face. Nu mai şovăiesc.

— Ar fi o tâmpenie să-i cruţi viaţa – nu vei face decât să îţi aduci ţie însuţi nenorocire. Cine îţi garantează că, dacă îl eliberezi, nu-i va coaliza pe ceilalţi Heiké, din alte regiuni ale ţării, şi nu va veni cu armată împotriva ta?

— Ai dreptate. M-am dovedit a fi un laş. Dacă tronul ne porunceşte asta, ordinul va fi executat mâine.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine, pentru că, dacă se află că i-ai oferit găzduire, nimeni nu poate şti ce ţi se va întâmpla ţie şi tuturor celorlalţi Heiké.

— Fără îndoială, ai dreptate.

Acum, că nesiguranţa îi dispăruse, Kiyomori părăsi casa lui Shinzei. Un vânt rece îi bătea obrajii înflăcăraţi, dar o ameţeală însoţită de greaţă îl cuprinse deodată, făcându-l să se clatine în şa. Gândul la ceea ce aşteptau autorităţile de la el îi făcea capul să vuiască de groază. Întreaga lui făptură se cutremura la gândul că va trebui să-şi ucidă unchiul. Îl cuprinse o sfârşeală adâncă, iar el îşi clătină capul şi-şi bătu tâmplele cu pumnii încleştaţi, cuprins de disperare. Un laş înnăscut... Oricât de mult l-ar fi urât pe Tadamasa, nu vedea nici o scăpare din povestea asta.

Tadamasa se trezi dimineaţa târziu, într-o cameră întunecoasă, mobilată sărăcăcios, din apartamentele servitorilor. La sosire, descoperise o baie cu

plante medicinale, pregătită special pentru el, iar ceva mai târziu, înfulecase o farfurie cu terci de ovăz; liniştindu-se că era acum la adăpost, dormise adânc. Îşi terminase masa de seară cu poftă, şi, după aceea, gândurile lui se întoarseră spre fiii săi, care se risipiseră de-a lungul bătăliei. Oare unde erau acum? Oare fuseseră prinşi sau ucişi? se întrebă el.

— Aici se află Tadamasa al clanului Heiké?

Întrerupt brusc din gânduri, Tadamasa rămase cu ochii ațintiți asupra luptătorului chipeş de treizeci şi ceva de ani care intrase pe uşă. Avea un aer familiar, şi totuşi, Tadamasa nu văzu nici o asemănare între el şi Kiyomori.

O notă de bravadă se strecură în vocea lui Tadamasa, în timp ce el răspunse:

— Eu sunt acela. Cine eşti?

— Tokitada, subsecretar la Curte.

— Aha, fratele Doamnei Harima. Contrar aşteptărilor mele, Domnul Harima a fost atât de generos încât să-mi ofere găzduire. Acesta e numele meu, domnule.

— Am înțeles acest lucru. Luptătorul trebuie să fie vrednic de numele lui până la sfârşit. Dacă doreşti să te bărbiereşti sau să îți aranjezi părul, te voi aştepta câteva momente.

— Să mă aştepți? Voi fi dus în altă parte?

— Asta se va întâmpla la ora patru, în această după-amiază. Am fost trimis să te pun în lanțuri.

— Cum? Să mă pui în lanțuri? Cine ţi-a dat asemenea poruncă?

— Domnul Harima în persoană.

— Cu neputință. Cheamă-l pe Domnul Harima! Spune-i că trebuie să vorbesc cu el.

— Nu îţi va fi de nici un folos. Am primit o poruncă de la Curte în această dimineață şi avem ordine să îți tăiem capul pe la patru după-amiaza.

— Ah!

În timp ce se ridica nesigur în picioare, Tadamasa îngăimă:

— P... p...prostie! E imposibil!

Tokitada sări spre el şi bărbații se prăbuşiră, începând să se lupte. Câțiva luptători care aşteptau afară se adunară repede în încăpere, aducând frânghii şi legându-l fedeleş pe Tadamasa.

— Cheamă-l pe nepotul meu! Aduceți-l încoace – Domnule Harima! Ce are de gând să obțină păcălind un om bătrân şi neajutorat? țipa Tadamasa, dar uşa fu pironită, iar un gardian aşezat afară, în timp ce Tokitada se depărta iute.

Kiyomori îşi petrecu toată dimineaţa singur în apartamentele sale; îşi reaminti de cuvintele lui Shinzei, dar rămase cu o greutate pe inimă.

— Frate, am dus treaba la bun sfârşit.

— Ah, tu erai, Tokitada? Ce a mârâit?

— A urlat lucruri cât se poate de jignitoare. Un bătrân vrednic doar de dispreţ, chiar dacă e atât de aproape de moarte.

— Dacă aş fi ştiut că se va întâmpla asta, nu i-aş fi arătat pic de milă şi l-aş fi pus pe loc în lanţuri. Atunci ar fi scăpat mai uşor.

— Nu e chiar aşa. Trebuie să-ţi aminteşti că acesta este Tadamasa al familiei Heiké. Nu există nici o îndoială în privinţa vinovăţiei lui.

— Ai văzut mandatul care a venit chiar acum de la Curte?

— Da, l-am văzut. Execuţia are loc astăzi, la patru, pe ţărmul râului, la o mică distanţă de Podul Gojo.

— Şi să mă gândesc că m-am chinuit toată noaptea cu gândul la Tadamasa, iar acum, ordinul spune că trebuie să-i decapitez şi pe cei trei fii ai lui! Acestea sunt dorinţele lui Shinzei.

— Nu e mai rău decât clipele prin care am trecut în timpul luptei, când sandalele noastre erau îmbibate cu sânge.

— Era altceva. Cu totul altceva.

— Şi asta e o faţă a războiului. Ce te face să crezi că locul unde se taie capete nu e un câmp de luptă?

Inima deschisă a lui Tokitada era mai încurajatoare decât raţionamentele făţarnice ale lui Shinzei, iar acest lucru îi mai vindecă neîncrederea lui Kiyomori în sine însuşi.

— Să tragem un pui de somn, dacă e aşa. Mai sunt destule ore până la patru. Tokitada, dă-mi cutia aia de acolo.

Kiyomori stătu întins, cu privirea aţintită asupra cerului de vară; de sub streşinile rotunjite, văzu cum norii treceau prin faţa soarelui, aruncând lumea într-o umbră deasă şi apoi într-o lumină orbitoare.

Execuţiile publice deveniseră un eveniment obişnuit de când se terminase războiul, dar oamenii de rând nu dădeau nici un semn că s-ar fi plictisit de bâlci. O mulţime pestriţă fojgăia acum pe ambele maluri ale râului Kamo, deasupra Podului Gojo. Funcţionarii care soseau, şi care gândeau că execuţiile reprezintă un avertisment binevenit pentru gloată, nu făcură nici un gest pentru a alunga mulţimile care continuau să sosească, în pofida cerului care se întuneca. Rafale sălbatice de vânt izbeau fâşiile albe şi

negre ale pânzei care mărginea terenul de execuție şi amenința să le sfâşie; începură să cadă stropii grei de ploaie.

Trei tineri stăteau supuşi în genunchi, pe rogojini de papură aşezate la distanțe egale unele de altele, pe marginea râului. În apropiere, un doctor trimis de Gărzile Imperiale şi ofițerii închisorii, care terminaseră toate pregătirile necesare, îi aşteptau pe Kiyomori şi pe Tokitada să apară. Sosirea lor, care avu loc după puțină vreme, născu tulburare printre mulțimile care căscau gura. Kiyomori descălecă şi coborî spre râu, schimbând câteva politețuri cu ofițerii care îl aşteptau; după el venea Tokitada, înconjurat de soldați însoțitori şi conducându-l pe Tadamasa, legat cu o funie. Prizonierul primi poruncă să se aşeze pe o a patra rogojină. Brusc, cei trei tineri săriră în picioare strigând:

— Tată!

Frânghia cu care era legat fiecare prizonier era înnodată de un stâlp, şi îi trase cu putere în spate sau îi azvârli în lături pe cei trei. Întâlnirea cu fiii lui îl făcu pe Tadamasa să ia o înfățişare de tată, cum se cuvenea, şi să-i dojenească.

— Liniştiți-vă! Trebuie să ne împăcăm cu soarta. Acesta este un ceas amar pentru mine; şi cu toate acestea, sunt recunoscător pentru acest noroc neprevăzut de a vă mai vedea pe toți o dată. Acest lucru a fost hotărât de *karma* noastră.

Vocea lui Tadamasa, acum răguşită din cauză că urlase atâta la temnicerii lui, se prefăcu dintr-odată într-un răcnet scrâşnit:

— Ascultați-mă, fiii mei – asta este soarta noastră, a luptătorilor, care ne aduce aici, să murim astfel, şi totuşi – nu am decăzut atât de mult ca această javră, ca nerecunoscătorul ăsta de Kiyomori? Ce rău am făcut prin faptul că am fost credincioşi stăpânului nostru suveran? Nu i-am uitat niciodată darurile... Priviți-l, e acelaşi Kiyomori pe care îl ştiam din vremurile de demult. *Iată* un nerecunoscător cum n-a mai fost altul! Ce motive avem să ne simțim ruşinați?

Tadamasa se holbă la Kiyomori, care stătea aşezat la o masă. Kiyomori îi susținu privirea, fără să spună nimic; îi cădeau ochii la vederea unui om care era atât de aproape de moarte; culoarea îi dispăruse din obraji, făcându-l să devină pământiu.

Tadamasa țâşni deodată spre Kiyomori:

— Hei, Kiyomori! Dacă ai urechi de auzit, ascultă! Ai uitat deja zilele alea din trecut când Tadamori nu avea nici un ban şi de-abia izbutea să vă

hrănească chiar şi cu cel mai prost ovăz, şi te-a trimis de atâtea ori să împrumuți bani de la mine?

Kiyomori rămase tăcut.

— Îți aminteşti cum veneai la mine în zilele acelea amare de iarnă, în hainele tale zdrențuite, ca un cerşetor, cu toate greutățile voastre? Ai uitat că plângeai în timp ce înghițeai lacom mâncarea rece pe care ți-o dădeam din milă? Cât de mult pot să râd când mă gândesc că diavolul acela în faşă este astăzi Domnul Harima! Să lăsăm trecutul să fie trecut, dar ce înseamnă asta – să-ți trădezi unchiul, care te-a susținut în copilărie? Aşadar, tu eşti un om care mi-a vândut capul pentru a obține şi mai multe favoruri de la Curte?

— ?!...

— Eşti mai josnic decât un animal! Răspunde-mi tu... dacă poți!

— ?!...

— Eram sigur că nu eşti în stare. Cum ai putea? Deci, ai de gând să mă decapitezi pe mine, binefăcătorul tău, fratele propriului tău tată? Poate că acest lucru mi-a fost predestinat de *karma*. Aşa să fie, prin urmare. Nu voi spune rugăciuni, dar voi repeta numele lui Tadamori, iar şi iar, în timp ce îți aştept lovitura.

Vocea lui Tadamasa crescu, transformându-se într-un țipăt sinistru:

— Hai, loveşte acum, aici!

Norii de deasupra capului său se strânseră, născând un întuneric apăsător. Nu se vedea soarele, care să arate cam câte ceasuri erau. Tunetul se auzea înăbuşit, din depărtare. Suprafața râului se încreți, în timp ce vântul rece bătea necruțător pe malurile sale, azvârlind în el nisip şi spumă şi culcând la pământ pânza. Deşi erau deja călițI de atâtea execuții, funcționarii se adunară într-un grup, de parcă ar fi vrut să se ferească de răcnetele lui Tadamasa. Şi totuşi, înțepăturile ascuțite ale picăturilor de ploaie părură să le întețească.

— E ora patru, Domnule Harima – ba poate chiar a trecut.

— Da?

Kiyomori primi vorbele cu un aer surprins. Se ridică în picioare cu mare greutate. În timp ce se ridica, ochii lui Tadamasa se rotiră în sus şi apoi în lături, urmărindu-l pe Kiyomori în timp ce acesta se îndrepta spre el.

— Tokitada – sabia.

Tokitada, care venea cu un pas în urma lui, scoase arma din teacă. Ochii lui cercetară chipul palid al lui Kiyomori, cu o privire care întreba:

— Cu care să încep?

— De la capătul ăla.

Chipul unui tânăr se întoarse brusc în direcția în care arăta degetul lui Kiyomori. Acesta din urmă privi iute în altă parte.

— Grăbeşte-te, Tokitada – nu te înfiora, stărui Kiyomori.

— Nu e nimic, şopti Tokitada.

În timp ce vorbea, un sunet ciudat, ca lipăitul unei pânze ude, izbi urechile asistenței. În aceeaşi clipă, sabia străluci în soare şi sângele începu să curgă.

— Ah, Naganori, te-au ucis, răcni Tadamasa.

Încă un cap căzu, cu acelaşi sunet înăbuşit.

— Tadatsuna! Ah, Tadatsuna!

Urletul se pierdu în tunetul de deasupra capetelor. Vocea lui Tadamasa tremură, transformându-se în țipăt strident, când sabia căzu pentru a treia oară, dar de această dată cu o lovitură stângace.

Tokitada ridică brusc un chip năucit şi se uită la fețele din jurul său cu o privire goală.

— Stai, Tokitada, ce s-a întâmplat cu tine?

— Apă – dați-mi apă înainte să îl termin pe ultimul. Totul s-a înnegrit; mâinile mele şi-au pierdut forța...

— Laşule! Sângele te-a făcut să-ți vină rău... Stai aşa, lasă-mă s-o fac eu.

Temperamentul lui Kiyomori dădu în clocot. Făcu cei câțiva paşi până la Tadamasa şi privi rece fața întoarsă spre el. Se simțea golit de toate simțămintele şi părea să plutească într-un pustiu alb. Miezul creierului său era rece ca gheața, atât de rece încât îl ustura. Sunetul unui râs scurt îl surprinse, până când îşi dădu seama că venea de pe propriile buze, în timp ce stătea lângă Tadamasa, ținându-şi strâns sabia.

— Tadamasa al familiei Heiké, mai vrei să spui ceva? Mă pregătesc să-ți dau lovitura mortală.

— Hmmm... să vedem dacă poți, şuieră Tadamasa sfidător, aruncându-şi capul în spate, de parcă ar fi vrut să amâne acest ultim moment. În loc să îşi lase în jos ceafa, stătea astfel, înțepenit, arcuindu-şi pieptul.

— Nu mi-ai plăcut niciodată – nici măcar pe când erai copil, Kiyomori! şi acum înțeleg de ce; a fost o presimțire a acestei clipe.

— Te cred; nici eu n-am urât pe cineva în halul în care te urăsc pe tine.

— Suntem la fel de diferiți ca zăpada şi cerneala – noi, unchi şi nepot. Ai câştigat. O să mor de mâna ta şi nimic nu poate fi mai umilitor decât asta.

— Oricât de cumplit ar fi pentru tine, şi acesta este un război.

— Nu e război, e soartă. Tu urmezi, Kiyomori.

— Nu are rost să aşteptăm atâta. Acum, eşti pregătit?

— Nu te grăbi. Încă un cuvânt.

— Ce anume? Ce mai ai de spus?

— Într-adevăr, asemănătoarea e evidentă. Nu ai cum să confunzi progenitura preotului diabolic.

— Ce preot? Despre ce vorbeşti?

— Despre tatăl tău.

— Nu contează cu cine mă asemăn, nu am alt tată decât Tadamori.

— Hai, hai, prima soție a lui Tadamori, doamna din Gion, mi-a spus cu gura ei că nu erai fiul lui, nici al Împăratului Shirakawa. Adevărul este că te-a avut de la preotul acela dezmățat care era iubitul ei..., continuă Tadamasa să dea din gură.

— Te blestem, gură-spurcată... mori!

Kiyomori lovi cu spada. Aceasta sclipi albă, retezând cu o tăietură dreaptă gâtul lui Tadamasa.

Mânjit de sânge, Kiyomori rămase nemişcat, lăsându-şi în jos spada de pe care picura sângele.

Vedea fulgere în fața ochilor. Auzea tunete. Fâşia de pânză fâlfâia sălbatic. Pământul de sub picioarele lui părea că se învârte.

— Prostule! Eşti cât se poate de prost!

— Nebunule! Brută!

— Duh rău!

— Diavol reîncarnat!

Acestea nu erau răsunetele tunetului, ci urletele mulțimii, a cărei furie se dezlănțuise la vederea unui om care îşi ucisese cu sabia propriile rude. O rafală de pietre căzu peste Kiyomori, dar el nu făcu nici măcar o încercare să scape. O ploaie şi mai aprigă îi izbi armura, chipul şi mâinile, din care acum se prelingea sângele. Strigătele mulțimii erau înecate într-un crescendo de vuiete. Însoțitorii lui Kiyomori intrară călărind în galop în mulțime, care se dădu iute înapoi în fața săbiilor scoase. Dar Kiyomori continua să stea încremenit lângă cele patru leşuri fără cap. Acum, ploaia cădea ca o perdea albă peste silueta singuratică; fulgere albe-albăstrui țâşneau pieziş pe deasupra pagodelor înalte de pe Dealurile de Soare-Răsare. Şi totuşi, el stătea nemişcat în ploaia torențială, cu sabia atârnându-i în față.

— Stăpâne... stăpâne.

— Funcționarii au plecat, domnule.

— Mulțimea s-a risipit.

— V-ați dus sarcina la bun sfârşit, fără greutăți.

— A sosit clipa să plecați, domnule.

Soldații lui Kiyomori se adunară în jurul lui neliniștiți, nerăbdători să plece, dar el se întoarse cu spatele spre ei şi urcă pe debarcader; în ploaia care cădea lin, îşi ridică ochii spre o spărtură din nori şi şopti o rugăciune. Apoi, strigă în şoaptă:

— Tokitada, Tokitada!

Chipurile îngrijorate ale lui Tokitada şi ale soldaților se liniştiră când auziră tonul obişnuit al lui Kiyomori. Un curcubeu se arcuia deasupra cerului de seară. I se părea că s-a trezit dintr-un coşmar. Tokitada o luă înainte, conducând calul lui Kiyomori.

Luându-i hățurile din mână, Kiyomori spuse peste umăr:

— Rămâi aici, Tokitada, împreună cu patru sau cinci dintre oamenii noştri. Du cele patru trupuri, cu grijă, la crematoriul de la Toribeno. Eu mă duc acasă şi voi ține priveghiul în seara asta. Las înmormântarea în seama ta.

În acea seară, Shinzei primi capul lui Tadamasa. Korekata, Căpitanul de Dreapta, îi adusese cele patru capete de la Rokuhara nerăbdătorului dregător, care le cercetă la lumina lumânării.

— Foarte bine, înclină el din cap şi ascultă povestea execuției, a ultimelor clipe ale lui Tadamasa, a purtării lui Kiyomori şi a întârzierilor.

Izbucni brusc într-un râs răsunător, lovindu-şi coapsa.

— Aşadar, asta s-a întâmplat, şi există excepții de la vorba că toți cei condamnați mor căindu-se. Nu știu prea mulți ca Tadamasa, care să moară blestemând intrarea în paradis. În ceea ce îl priveşte pe Kiyomori – e un băiat slab de înger. E de mirare că s-a luptat la Shirakawa aşa cum a făcut-o.

În ziua următoare, Shinzei îl chemă pe Yoshitomo şi îi spuse în stilul său obişnuit, arțăgos:

— Domnule... Comandant al Grajdurilor Imperiale, Domnul Harima ne-a adus ieri seară capul unchiului său. Un gest cât se poate de exemplar... Şi, apropo, ați avut vreun indiciu despre cineva care s-a dovedit a fi un rebel şi mai periculos decât Tadamasa? Mă refer la Tameyoshi al familiei Genji, care a condus luptele împotriva noastră.

Vorbele curtenitoare şi mieroase îl făceau pe Yoshitomo să se cutremure. Păli.

— Domnule, se face o căutare amănunțită – şi încă nu s-a găsit nici o urmă a lui sau a fiilor săi.

— Maiestatea Sa aude mereu zvonuri despre sârguința dumneavoastră în capturarea trădătorilor, mă înțelegeți.

— Fac tot posibilul pentru a-mi duce căutarea mai departe, şi sunt sigur că vor fi prinşi, dar...

— Dar ce?

Capul lui Yoshitomo se plecă. Shinzei îi aruncă o privire batjocoritoare pe sub sprâncene.

Timp de trei zile şi trei nopți, Tameyoshi, fiii săi şi cei trei vasali ai lor se ascunseră într-un templu de pe dealurile dintre Shirakawa şi lacul Biwa. Îngrijitorul de acolo îi primi cu bunătate, se bucuraseră de mâncare şi de somn, precum şi de ocazia de a-şi pansa rănile în timp ce plănuiau să-şi găsească o barcă, să-i transporte pe malul celălalt al lacului, pentru a-şi continua scăparea spre Soare-Răsare. Dar în tot acest timp, ghinionul le jucă o festă: reumatismul, o problemă veche, îl lovi pe Tameyoshi şi îl ținu în pat, într-o odăiță mică a templului dărăpănat. Şi în timp ce războinicul înfrânt stătea întins în pat, prin minte îi umbla lunga paradă a celor şaizeci de ani umbriți de regrete şi de singurătate, pentru că şi el avusese parte de destule suferințe.

Între timp, unul dintre fiii săi şi Magoroku, un vasal, coborâră până la Otsu să închirieze o barcă, în timp ce Tametomo şi restul stăteau la pândă, aşteptând să se ivească urmăritorii.

Cei doi, Yorikata şi Magoroku, se întoarseră în curând cu vestea că găsiseră un pescar care era gata să-i ducă pe furiş până pe malul celălalt al lacului. În acea noapte, pe 17 iulie, fugarii se îndreptară cu grijă spre locul ales pentru întâlnire, pinul uriaş de la Karasaki. Când sosiră acolo, spre uimirea lor, nu găsiră nici urmă de barcă. În timp ce se uitau prin întuneric, văzură lumina unor torțe, apropiindu-se din ce în ce mai mult, cu zgomot de copite şi țipete.

— Suntem prinşi într-o capcană! strigă Tametomo şi, poruncindu-i iute lui Magoroku să o ia cu Tameyoshi spre munți, îi pregăti pe ceilalți pentru încăierare, până când cei doi ajungeau la adăpost.

Pe jumătate cărându-l, pe jumătate târându-l pe Tameyoshi, Magoroku ajunse până la urmă la un templu din munți. Aici, un preot, căruia Magoroku îi spuse povestea lor disperată, le dădu adăpost. Dar în zorii zilei, Magoroku, tot temându-se de urmăritori, îl luă pe Tameyoshi în spinare şi îşi croi drum printr-o vale a Muntelui Hiei, până când ajunseră la un templu în Kurodani.

Cu trupul şi sufletul zdrobit, Tameyoshi îi mărturisi lui Magoroku că nu mai avea nici o speranță să adune o armată, chiar dacă ajungea în estul

Japoniei.

— Nu-mi mai rămâne nimic acum, Magoroku, decât să mă călugăresc şi să mă predau fiului meu, Yoshitomo, spuse el.

Când fiii lui Tameyoshi îi ajunseră în sfârşit din urmă, descoperiră, spre nefericirea lor, că acesta fusese deja hirotonisit de un preot. Şi începură să plângă.

— Acum, ne-am pierdut ţinta. Ce ne-a mai rămas de făcut?

— Nu e chiar aşa, fiii mei, nu puteţi rămâne cu mine pentru totdeauna. Vine clipa când păsările tinere trebuie să zboare din cuib şi să se avânte în albastrul nesfârşit care se întinde în faţa lor.

Şi vărsă lacrimi amare la gândul că nu avea cuvinte mai mângâietoare decât acestea pentru fiii lui.

Magoroku, care fusese trimis în capitală cu o scrisoare de la Tameyoshi către Yoshitomo, se întoarse, spunând că Yoshitomo se arătase foarte fericit după ce citise mesajul. Dornic să mai afle câteva veşti despre fiul său, Tameyoshi întrebă dacă Magoroku vorbise şi cu Yoshitomo în persoană, iar acesta îi răspunse:

— Nu era acasă, şi atunci am presupus că l-aş putea găsi la doamna Tokiwa, şi m-am dus acolo. Am fost norocos să-l găsesc, era încă îmbrăcat în armură şi îşi legăna copiii în poală.

— Şi l-ai găsit jucându-se cu nepoţii mei? Deci, acum ştie cum e să fii tată. Erau doi, nu-i aşa?

— Da – şi se pare că îl aşteaptă foarte curând pe al treilea, iar din acest motiv, domnia-sa era foarte îngrijorat pentru doamna lui.

— Ah, mi s-a spus că este o tânără femeie încântătoare. El e singurul dintre noi care are noroc.

Fiii lui Tameyoshi îl priviră cu o încruntare mută pe tatăl lor, în timp ce acesta citea scrisoarea pe care i-o adresase Yoshitomo:

„Îţi aştept sosirea. Servitorii mei te vor întâmpina la marginea pădurii, de această parte a râului Kamo. Nu trebuie să fii neliniştit. Sunt pregătit să renunţ la toate onorurile care mi s-au oferit şi să pledez în favoarea ta la Maiestatea Sa.“

Şi totuşi, fiii săi nu erau dispuşi să-l lase pe Tameyoshi să-i părăsească şi să i se predea lui Yoshitomo, iar Tametomo spuse:

— Tată, nu există nici un mod de a te face să te răzgândeşti? Cine poate şti dacă Yoshitomo este de încredere sau nu? Simt că eşti în primejdie. Rămâi cu noi.

— Orice ai spune, Tametomo, nu cred că Yoshitomo ar fi în stare să mă păcălească. Chiar dacă par demn de dispreț, nu mă voi duce la el pentru că propria mea viață este prețioasă pentru mine, ci să cer iertare pentru voi toți. Şi mai e un lucru: numai aşa va izbuti şi el să-şi regăsească liniştea sufletească.

Tametomo clătină din cap.

— E firesc să gândeşti aşa. Ce fiu şi-ar dori să-şi vadă tatăl condamnat la moarte? Şi totuşi, dacă va fi aşa un monstru încât să încuviințeze acest lucru, toate onorurile acestei lumi nu-i vor stinge junghiurile remuşcărilor de care va suferi pentru tot restul vieții. Pe de altă parte, gândeşte-te că Împăratul l-a trădat pe propriul său frate, fostul Monarh; iar Regentul, pe fratele său Yorinaga.

Tameyoshi căzu pe gânduri la aceste cuvinte, dar nu se lăsă convins.

— L-am trimis deja pe Magoroku cu un mesaj la Yoshitomo. Deja sunt şi alți oameni în capitală care ştiu, cu siguranță, unde suntem acum. Chiar dacă aş ajunge la Kamakura, dacă acolo n-aş izbuti să ridic o armată, va trebui, în cele din urmă, să îi aduc învinuiri în fața tuturor pentru a-mi recâştiga liniştea sufletească. Se pare că, pentru mine, nu există altă alegere decât asta.

În ziua care a urmat, Tameyoshi, sprijinit de Magoroku, a coborât până la Kamo. Neîmpăcați cu ideea de a-l vedea plecând, fiii lui îl însoțiră până aproape de capitală, convinşi că nu-şi vor mai revedea niciodată tatăl.

Tameyoshi se opri, se uită în urmă şi spuse:

— Fiii mei, acum suntem aproape de capitală. A sosit momentul să ne despărțim – trebuie să punem un capăt acestor bun-rămasuri.

Iar băieții lui Tameyoshi izbucniră în hohote de plâns.

O lectică îl aştepta pe Tameyoshi la marginea pădurii, iar în acea seară fu adus până la casa lui Yoshitomo, unde servitoarele îl primiră, avură grijă să facă baie, îi aduseră haine noi, medicamente şi tot felul de mâncăruri, astfel că nu îşi putu dori nimic în plus.

În acea noapte, dormi adânc, netulburat de gângănii şi de teama de fiarele sălbatice.

Primul gând al lui Tameyoshi, când se trezi, fu că se afla în siguranță sub acoperişul fiului său. Şi totuşi, de-abia la prânz avu ocazia să-l vadă pe Yoshitomo, care veni la el în taină. Trecuseră mai puțin de trei săptămâni de când se întâlniseră ultima oară, dar lor li se părea că trecuseră mulți ani de

atunci. Tameyoshi şi Yoshitomo plânseră pe muteşte când ajunseră faţă în faţă.

— ...Tată, iartă-mă pentru toată durerea pe care ţi-am pricinuit-o.

— Să te iert? Yoshitomo, tatăl tău e vinovat de înaltă trădare. Nu am nici un drept să mă aflu aici. Poartă-te cu mine aşa cum te-ai purta cu un nelegiuit.

— Mi se rupe inima să te aud spunând asemenea lucruri.

— Nu, nu, Yoshitomo, eu sunt un om bătrân şi m-am împăcat cu orice soartă care m-ar aştepta. Te implor un singur lucru – să-i cruţi pe fraţii tăi, pe femei – care-s nevinovate, şi pe copii. Lasă-mă pe mine să fiu pedepsit în locul lor.

— Eu va trebui să renunţ la tot ce am, să te pot salva, tată.

— Dar, aminteşte-ţi, sunt destui la Curte, care gândesc altfel. Să nu faci nici un pas necugetat, care să-ţi pună viaţa în primejdie. Tot ce te rog pe tine, fiul meu mai mare, e să ajungi comandant şi să ne duci numele mai departe, îl imploră Tameyoshi.

În acea noapte, Yoshitomo, ascuns în trăsura lui trasă de boi, se duse la reşedinţa lui Shinzei. Acesta nu era acasă. În ultima vreme, fusese foarte ocupat şi nu era aşteptat să se întoarcă de la Curte în seara respectivă, spuseră servitorii săi. În seara următoare, Yoshitomo veni iar şi avu norocul de a-l găsi pe Shinzei, care îl primi.

După ce Yoshitomo termină de vorbit, Shinzei răspunse îngheţat:

— Poftim? Îmi cereţi să fie cruţată viaţa lui Tameyoshi? Nici măcar eu nu pot face nimic pentru asta. Şi totuşi, este cât se poate de nechibzuit din partea dumneavoastră să veniţi la mine. Ar fi mai potrivit dacă v-aţi prezenta personal cererea curtenilor.

Şi totuşi, Yoshitomo nu-şi pierdu cumpătul. Îl cunoştea pe generalul Masasada, fost Ministru de Dreapta; ştia că era un om îndrăgit de mulţi, considerat de încredere în cercurile înalte ale Curţii şi confident al Împăratului. Într-o seară, Yoshitomo se duse la el şi fu primit cu bunătate. Cu toate acestea, generalul nu fu prea încrezător:

— ...Da, simt că înţeleg prin ce treci. Dar în aceste clipe de tulburare, nu îţi pot oferi nici măcar garanţia faptului că Curtea îţi va lua măcar în considerare cererea, deşi voi vedea ce se poate face, dacă adaug eu însumi câteva cuvinte, spuse cu căldură Masasada.

La următoarea întrunire a consilierilor Curţii, Masasada dădu el însuşi glas cererii lui Yoshitomo. Nu sprijini doar solicitarea ca viaţa lui Tameyoshi

să fie cruțată în schimbul onorurilor obținute recent de Yoshitomo, dar, de asemenea, spuse:

— ...Curmarea unei vieți va duce la altă crimă, care la rândul ei va duce la altă crimă, până când nici măcar o sută de crime nu vor fi de ajuns, spune un proverb străvechi. Tameyoshi s-a alăturat duşmanilor noştri din credință. Este un om bătrân, trecut de şaizeci de ani, un soldat bătrân copleşit de boli. Bunicul său a fost un luptător de mare valoare, care a învins duşmanii casei imperiale în marşurile cele mai îndepărtate, şi sunt mulți oameni care încă îşi amintesc de isprăvile lui. Condamnarea la moarte a lui Tameyoshi ar stârni cu siguranță ura acelora care şi-l amintesc pe bunicul lui. După cum judecăm, aşa să ne aşteptăm să fim judecați. Mă doare şi mă îngrijorează să mă gândesc că măsurile aspre luate în numele tronului nu vor face decât să se adauge acelor barbarii pe care le vedem deja în jurul nostru. Oare îndurarea şi iubirea atotcuprinzătoare nu sunt substanța prerogativelor imperiale?

Cineva izbucni în râs. Era Shinzei.

— Ce a fost, a fost. Azi e azi. Sarcina autorităților este să facă față prezentului. Domnule, ne spuneți cuvinte frumoase, dar nu sunteți conştient de ceea ce se întâmplă acum în jurul nostru? întrebă el. Dacă îl cruțăm pe Tameyoshi, cum îl vom trata pe pretendentul la tron – Sutoku? Dacă, în loc să-l condamnăm la moarte, îl exilăm pe Tameyoshi, cine ne spune că nu va aduna o armată din provinciile îndepărtate şi nu va năvăli din nou împotriva noastră? A şovăit Kiyomori să-şi decapiteze unchiul cu sabia? E oare drept să facem o excepție în cazul lui Tameyoshi şi al fiilor săi?

Un zâmbet răutăcios apăru pe chipul lui Shinzei, în timp ce vorbea şi-l privea pe Masasada.

— Comisarul de poliție îmi spune că Yoshitomo i-a oferit găzduire lui Tameyoshi. Oricât de ciudat şi de îndoielnic ar părea acest lucru, dacă s-ar dovedi adevărat, ar fi o încălcare flagrantă a unui decret imperial. Într-adevăr, onorabilul domn ne propune să fim îngăduitori, în timp ce eu mă gândesc deja că şi el merită condamnarea la moarte.

Shinzei aruncă ultimele cuvinte cu sălbăticie. De când războiul se terminase, autoritatea lui se mărise grozav, iar generalul îşi dădu seama că nu avea nici o şansă să câştige această dispută împotriva lui Shinzei.

Ceva mai târziu, Masasada îl chemă la sine pe Yoshitomo şi îi povesti ce se întâmplase în consiliu.

— Te sfătuiesc să acționezi cu cea mai mare discreție, altminteri, te poți aştepta ca restul căpitanilor să te atace în propria ta casă.

Chinuit de remuşcări, Yoshitomo îşi reproşa că nu alesese în război tabăra tatălui său. Slujitorii săi de încredere, Masakiyo şi Jiro, înțeleseră de îndată ce se întâmpla în mintea stăpânului lor. Nu doar ei, ci şi ceilalți vasali care îşi aveau partea lor în victoriile lui Yoshitomo se înfiorară cu gândul la ceea ce putea să i se întâmple. Cu siguranță, nu doar că i se va porunci să-i taie capul propriului său tată, dar i se vor retrage toate onorurile şi va fi pus în afara legii.

După două nopți nedormite, Yoshitomo îi chemă la el pe Masakiyo şi Jiro şi vorbi cu ei.

În seara aceleiaşi nopți Masakiyo şi Jiro veniră cu o lectică în fața camerei lui Tameyoshi şi îi spuseră:

— Au existat nişte vorbe foarte tulburătoare legate de dumneavoastră, iar stăpânul nostru este îngrijorat pentru binele tuturor. N-a mai fost în stare nici să mănânce, nici să doarmă în ultimele câteva zile, de spaimă. Există câteva persoane grozav de răuvoitoare la Curte. Din cauza lor, e de recomandat să plecați să vă ascundeți undeva în Dealurile de Soare-Răsare, iar noi vă vom însoți.

Tameyoshi se ridică să-i urmeze, şi, întorcându-se spre camera lui Yoshitomo, îşi ridică mâinile încleştate.

— Într-adevăr, s-a spus că nu există comori mai prețioase decât copiii unui om. Numai fiul meu ar fi în stare să meargă atât de departe în grija lui pentru mine. Atâta mărinimie nu poate fi uitată. Mi-o voi aminti până la sfârşitul zilelor mele, repeta Tameyoshi înlăcrimat, iar şi iar.

Spre înserat, lectica lui Tameyoshi părăsi casa pe o poartă din spate şi se îndepărtă prin noaptea care se lăsa. Cei care o cărau păreau să urmeze alt traseu decât acela care ducea spre Dealurile din Soare-Răsare, iar când părăsiră în sfârşit capitala, ajungând pe un câmp deschis, Tameyoshi văzu că mai mulți dintre servitorii lui Yoshitomo sosiseră şi aşteptau cu un car cu boi.

Masakiyo îi dădu un ghiont lui Jiro, care se încruntă şi îi făcu un semn cu mâna, murmurând:

— ...Fă-o tu. Eu nu pot.

Masakiyo şovăi şi le strigă celor care duceau lectica:

— Hei, voi de colo, lăsați lectica jos... Domnule, acum am ieşit din oraş şi mai avem puțin de mers; nu doriți să luați trăsura?

Şi se apropie de lectică. Se trase îndărăt, aşteptându-l pe Tameyoshi să iasă, strângând mai tare sabia în timp ce aştepta. Jiro glăsui brusc din spatele său, atingându-i uşor mâna de pe mâner.

— Masakiyo, să-ți spun ceva...

În timp ce vorbea, Jiro făcu câțiva paşi până în fața lecticii şi se întoarse spre Masakiyo, care îl urmă.

— Ascultă – nu o face prin înşelătorie. Până la urmă, e tatăl stăpânului nostru şi nu mi se pare drept.

— Şi atunci, ce facem?

— De ce să nu-i spunem totul? Lasă-l să-şi spună rugăciunile. Chiar dacă zilele lui se vor sfârşi în acest pustiu uitat, el este, până la urmă, Tameyoshi al familiei Genji şi merită să moară ca un luptător nobil.

— Ai dreptate, ai perfectă dreptate. Dar asta îngreunează cu mult lucrurile. Fă-o tu.

— Pentru nimic în lume! E un lucru pe care nu-l pot face. Tu eşti omul potrivit pentru treaba asta.

După această conversație în şoaptă, Masakiyo se întoarse iar spre Tameyoshi şi îi spuse de ce fusese adus aici.

Tameyoshi îi primi în linişte mărturisirea.

— Deci, aşa.

În timp ce se aşeza pe jos în linişte, întrebă cu o profundă tristețe:

— De ce nu mi-a spus fiul meu asta, cu gura lui? Îi pot înțelege şovăiala, dar dragostea unui tată trece multe cu vederea.

Lacrimile lui Tameyoshi începură să curgă, în timp ce continua să vorbească.

— Nu... nu ştia că iubirea unui tată poate trece chiar de asta? În toți anii ăia, de când a părăsit sânul mamei lui şi s-a jucat pe genunchii mei, n-a ajuns să cunoască toate tainele acestei inimi? Ah, Yoshitomo, ăsta e singurul lucru care mă îndurerează. Viețile noastre sunt ca spuma de pe apele unui râu, şi totuşi, nu suntem noi tată şi fiu, legați unul de altul dintr-o viață anterioară? De ce nu ți-ai putut deschide inima în fața mea? Am decăzut, într-adevăr, dar nu atât de adânc încât să mă aştept la ceva anume când am venit la tine. Dat fiind că acest lucru ne-a fost hărăzit de zei, de ce nu ne-am petrecut o ultimă seară împreună, regretând acest lucru şi vorbind cu inima deschisă unul cu altul, înainte de a ne despărți?

După ce termină de vorbit, Tameyoshi se aşează mai bine pe jos şi încetă să plângă, de parcă toate lacrimile vieții lui s-ar fi terminat. Stăpându-se şi mai mult, îşi încleştă mâinile şi spuse o rugăciune. Apoi se întoarse spre Masakiyo şi şopti cu o voce la fel de blândă ca foşnetul veşmântului său de călugăr:

— Masakiyo, loveşte.

La scurt timp după aceea, Yoshitomo le prezentă capul tatălui său autorităților de la Curte. Deşi capul lui Tameyoshi nu fu dezonorat prin expunere în public, oamenii de rând îl blestemară mult mai aprig pe Yoshitomo decât pe Kiyomori. Cu excepția celui mai tânăr, ceilalți fii ai lui Tameyoshi fură prinşi la scurt timp după aceea şi uciși. Tametomo, care reuşi să evadeze la Kyushu, fu adus ceva mai târziu în capitală, ca prizonier. Acolo, tendoanele brațelor îi fură sfărâmate, iar după aceea fu exilat pe insula Oshima, din Soare-Răsare.

Capitolul XVIII
Un cântec la flaut

Ofrande din tămâie, flori şi mici grămezi de pietre începură să împodobească marginile drumurilor şi pe ale podurilor unde atâția războinici îşi pierduseră viețile cu puțin timp în urmă, în bătălie. Acestea erau aduse de oameni obişnuiți, pioşi, care nu participaseră la lupte. Bătrâni cu copii prinşi de spatele lor cu fâşii de piele, femei care veneau de la piață, olari care se duceau în oraş să-şi vândă mărfurile pe stradă, negustori de rogojini de papură, călugărițe, ba chiar, din când în când, câte un văcar se opreau să spună rugăciuni pentru morții fără nume.

— O, voi, morți demni de milă, în urma unei lupte şi mai demne de milă! Pot fi acestea, într-adevăr, dovezi ale bunătății din inima oamenilor? Foarte bine, foarte bine!

O siluetă mătăhăloasă, purtând o pălărie lată de bambus împletit şi haine călugăreşti zdrențuite, stătea la o răspântie, bombănind în barbă în timp ce se holba în jurul său la nişte flori şi ofrande de tămâie din apropierea unor ruine făcute scrum. Părea să aibă puțin peste patruzeci de ani şi ducea pe umăr o boccea, aşa cum fac preoții rătăcitori; se sprijinea pe un toiag de pelerin; avea un şirag de mătănii legat în jurul încheieturii sale păroase. Nu avea capul ras, iar părul îi atârna într-o abundență neîngrijită peste fața brăzdată de drumuri; sandalele ponosite de pai erau pline de noroi. Privirea încruntată de pe chipul său îl făcea să pară mai înfricoşător decât orice călugăr de pe Muntele Hiei. În timp ce îşi continua drumul, trecând rapid pe străzile capitalei, priveliştea ruinelor pe lângă care trecea părea să îl tulbure adânc, şi se ruga: „*Namu Amida-butsu, namu Amida-butsu...*“.

— Uite-l cum trece, e preotul cu glasul tare!

— Omul cu părul vâlvoi, oh, diavolul cu capul vâlvoi!

— Preotule, preotule, unde te duci, cântară copiii ulițelor, care îl recunoscură.

Silueta zdrențăroasă se întoarse şi zâmbi binevoitoare, dezvăluind o gură roşie prin barba lui încâlcită.

— Omule cu păr vâlvoi, dă-ne prăjituri!

— Prăjituri de orez, te rugăm!

— Sau măcar nişte mărunțiş! continuară copiii să strige, alergând după el.

— Acum nu am nimic pentru voi. Data viitoare, data viitoare.

Silueta făcu un semn cu mâna, cotind după colț cu paşi mari.

În scurt timp, se afla în fața porților casei Consilierului Shinzei, unde se oprise să se roage şi să-şi petreacă mătăniile printre degete. Apoi, păşind cu îndrăzneală înăuntru pe poartă, trecu iute prin curtea pentru trăsuri, se propti pe picioare pe veranda din fața casei şi începu să strige răsunător:

— Sunt eu – Mongaku – de pe dealurile Togano-o, la miazănoapte de capitală. Am venit încoace şi ieri, şi alaltăieri. Trebuie să am o discuție azi cu onorabilul Consilier. Am ceva să-i spun. Cineva să se ducă să-i spună că sunt aici.

Din câte se părea, vocea tunătoare a lui Mongaku pătrundea până în încăperile interioare ale spațioasei reşedințe; câțiva servitori înspăimântați se grăbiră să se ducă până la apartamentele stăpânului, iar alții ieşiră din cele ale servitorilor. Apoi apărură trei luptători tineri şi intendentul-şef. Îl salutară cu multă politețe pe Mongaku. Apoi, unul dintre ei spuse:

— Îmi pare rău că trebuie să-ți spun asta, dar stăpânul întârzie la Curte şi încă nu s-a întors. Habar nu avem când revine, pentru că este foarte prins cu treburi ale statului.

— Da? În drumul meu spre casa asta, m-am oprit pe la Casa Gărzilor, iar registrul arăta că el a părăsit Curtea seara trecută la Ora Cocoşului (ora şase după-amiaza). *N-are cum* să nu fie acasă. De ce se fereşte de mine? Nu îi pasă oare de restabilirea liniştii în oraş şi nu vrea să liniştească spiritele oamenilor? Nu am venit încoace pentru discuții fără rost; vreau să-i împărtăşesc câteva gânduri de om neliniştit şi să-i dau nişte sfaturi. De aceea, vă cer ca mesajul meu să ajungă la el.

— Da, da. Voi avea grijă să-i transmit toate acestea cu altă ocazie.

— Nu cu altă ocazie! Vă implor, vreau să-l văd azi. Destul cu minciunile astea pe față! Duceți-vă şi spuneți-i acum!

— Dar astăzi...

— Acum – astăzi! Nu va fi mâine, pentru că fiecare zi înseamnă multe alte vieți pierdute. În numele păcii – este o chestiune cât se poate de urgentă. Dacă vă împotriviți, o să-i strig de aici ce am de spus.

Mongaku nu dădu semn că ar vrea să se clintească nici măcar cu un deget. Lăsându-şi bocceaua de pe umăr, se aşeză pe jos.

Consilierul Shinzei şi soția sa, doamna Kii, îşi petreceau timpul cu un prieten în Pavilionul de Primăvară, unde chemaseră bucătarul să le prepare un fel foarte deosebit de mâncare, chiar sub ochii lor, în timp ce îşi vorbeau vinul.

— Of, o bătaie de cap, spuse Shinzei sâcâit, aruncând o privire iute spre lectica musafirului său.

— Să văd despre ce este vorba, spuse fiul său Naganori, ridicându-se.

Shinzei şopti la urechea fiului:

— Dacă e preotul ăla scandalagiu, Mongaku, care a tot trimis plângeri scrise curții, spune-i o poveste, ceva, apoi dă-l repede afară.

Naganori dădu din cap, să arate că a înțeles, apoi ieşi prin poarta pentru trăsuri şi se opri pe verandă, privind în jos, spre Mongaku:

— Sunteți cumva preotul Mongaku? Tatăl meu este acasă, dar are un oaspete de seamă. V-a văzut plângerile scrise. Nu este de ajuns?

— Iar tu cine eşti?

— Cel de-al treilea fiu al Consilierului.

— Va trebui să mă ierți – dar nu eşti de ajuns. Spune-i Consilierului să vină chiar el.

— Într-adevăr, vă lipseşte respectul cuvenit Consilierului, dacă pretindeți să vină aici.

— Nu e chiar aşa. Am tot venit încoace trei zile la rând şi cu siguranță că nu este o osteneală atât de mare să se arate. În afară de asta, nu mă aduc aici treburi personale; nu are de ce să-mi refuze timpul său, atunci când eu vin să-i vorbesc despre temerile mele în ceea ce-i priveşte pe oameni.

— Vizitatorii ca dumneavoastră nu sunt câtuşi de puțin rari, şi nu am nici o îndoială că tata s-a săturat de asemenea sfaturi.

— Linişte! Mongaku nu vine să viziteze case de nobili dintr-o nebunie cu ifose. Zi şi noapte, zeci de prizonieri sunt târâți din închisoare şi decapitați la râu!

— Mai încet, vă rog frumos. Ne deranjați oaspeții.

— Serios? Atunci, Shinzei mă poate auzi în apartamentele lui. Foarte bine, o să-i vorbesc de aici. Dacă are oaspeți, vor avea şi ei prilejul să audă ce am de spus.

Mongaku se ridică brusc în picioare şi trase aer în piept. Vocea care fusese auzită dominând zgomotul Cascadei Nachi timp de mai mult de zece ani păru acum să scuture fiecare grindă a conacului lui Shinzei:

— Ia ascultă-mă, stăpân al acestei case! Acesta este un avertisment chiar de la Cer, nu e bârfa obişnuită a pieței. Prin execuțiile tale neruşinate, ai adus toate cele şase sfere ale iadului pe pământ. Ai obligat un nepot să-şi ucidă unchiul cu sabia; un frate să se întoarcă împotriva fratelui său; un tată tânăr să îşi decapiteze propriul tată. Nici măcar fiarele fără minte nu sunt atât de nemiloase unele cu altele!

— ...

— Ascultă mai departe: fiecare zi în care iei cuvântul în înaltele consilii aduce şi mai multe condamnări la moarte. L-ai forțat pe Yoshitomo să-ți predea capul tatălui său, să reteze capetele fraților săi şi, neajungându-ți toate acestea, ai ordonat ca bătrâna soție a lui Tameyoshi să fie înecată, iar copiii şi alți membri ai familiei sale să fie înşirați la marginea drumului şi să fie înjunghiați cu sânge rece. Crezi că nimeni nu te urăşte pentru răutatea şi cruzimea ta?

— ...

Naganori şi slujitorii rămaseră fără cuvinte în fața acestui torent înflăcărat de denunțuri, care continuă:

— Shinzei porunceşte ca toate acestea să fie săvârşite de către luptători, în numele tronului. Există oare o trădare mai mare decât aceasta? Timp de mai mult de trei sute de ani, guvernarea binevoitoare a împăraților a ocolit condamnarea la moarte. Nu au existat războaie în capitală, iar oamenii erau priviți ca nişte adevărați copii ai suveranului. Acele timpuri au apus acum. Vai, țară demnă de milă!

Mătăniile lui Mongaku zornăiră furios în timp ce el îşi scutura pumnul încleştat. În pofida celor peste zece ani petrecuți în suferințe şi în exerciții spirituale, caracterul înnăscut al lui Morito, Gardianul tânăr şi plin de avânt, nu se schimbase câtuşi de puțin. Cicatricele poveştii lui de dragoste nefericite erau aproape vindecate, dar îndelungata practică a vieții religioase nu îl făcuse de nerecunoscut. Flăcări noi ardeau în el; delăsarea şi corupția clerului îl alungaseră până în singurătatea Dealurilor Togano-o, unde visase că într-o zi va învia secta Tendai în toată puritatea ei, iar în ultima vreme, se dusese să locuiască în vila părăginită în care locuise odinioară starețul Toba Sojo. Poveştile atrocităților care urmaseră după războiul Hogen îl readuseseră, totuşi, în capitală, iar ceea ce văzu acolo îl făcu să recunoască faptul că profesorii de religie şi înțelepții budişti erau neputincioşi în lupta împotriva politicii şi a nebuniei războiului. Şi totuşi, Mongaku nu era omul care să se retragă din această lume şi să rămână indiferent la ticăloşiile pe care oamenii şi le făceau unii altora, sau la mizeria umilitoare a oamenilor de rând.

În timp ce Mongaku tuna şi fulgera în curtea porții interioare, două trăsuri cu boi intrară pe poarta exterioară şi doi curteni tineri coborâră din ele.

— Ce-i asta?

— Urletele unui călugăr uriaş.

Tsunemuné al neamului Fujiwara, curteanul, şi alt aristocrat tânăr, Nobuyori, se opriră pentru o clipă să asculte şi apoi intrară pe poartă. Pe jumătate ascunşi după gardul viu din apropierea porții interioare, îl aşteptară pe Mongaku să plece.

Tsunemuné, care dispăruse la începutul războiului, apăruse la Curte din clipa în care conflictul se stinse, şi, cu o dezinvoltură care îi descumpănea pe toți, le făcu vizite Regentului şi Consilierului Shinzei, felicitându-i pentru victoria lor.

Deşi lipsit de principii, Tsunemuné poseda un talent remarcabil pentru conversație şi bârfă, combinat cu umor, şi îi fermeca şi îi amuza pe toți cei care îi întâlnea. Acum îl însoțea pe aristocratul Nobuyori, căruia îi promisese că-l va prezenta la Curte („Shinzei *este* omul pe care trebuie să-l cunoşti. *Omul* momentului. Va ajunge în timp să controleze afacerile statului. E destul de respingător, dar trebuie să-l întâlneşti din când în când.“) Şi Shinzei îl remarcase pe Nobuyori şi lipsea de la Curte special pentru a-l întâlni pe acest tânăr vizitator.

Fiul lui Shinzei îi observă pe oaspeții care soseau şi tocmai se pregătea să le poruncească servitorilor lui să-l alunge pe Mongaku, când izbucni o încăierare gălăgioasă.

— Ieşi afară! Du-te acasă! strigă el. Tu şi urletul tău murdar! Încă un cuvânt şi te voi da pe mâna soldaților.

Hohote răsunătoare întâmpinară cuvintele lui Naganori. Mongaku râdea. În mijlocul servitorilor care se agitau în jurul lui, el stătea bine înfipt, cu brațele întinse larg în lături, holbându-se la oamenii care îl înconjurau.

— Aşteptați, aşteptați! Luați mâinile de pe mine! Urăsc violența mai mult decât orice pe lume – şi nu de voi mă tem, ci de mine însumi, când uit de mine. Acum, aşteptați. Dați-mi voie să-i mai spun un cuvânt stăpânului vostru.

Strălucirea din ochii lui Mongaku îi ținu la distanță pe cei care încercau să-l prindă, iar el continuă să urle:

— Da, consilierule Shinzei, ascultă cu toată mintea ce are să-ți spună Mongaku. Încetează cu execuțiile şi cu toate torturile încă de azi – încă din acest moment, îți spun! Încetează cu această domnie a morții! Arată-le îndurare duşmanilor tăi, sau răzbunarea se va întoarce asupra capului tău. Chiar dacă devii atotputernic, la ce îți foloseşte asta dacă îi faci pe oameni să te urască? Într-o zi, chiar focurile iadului vor fi acelea care-ți vor mistui casa, iar tu vei fi obligat să asculți răcnetele familiei tale cuprinse de agonie. Lasă aceste execuții abominabile să continue şi atunci eu însumi voi veni să te leg

de o roată de foc şi să te însoţesc până pe terenul de execuţie de pe ţărmul râului. Mă auzi, Shinzei?

— Preot nemernic! Cum îndrăzneşti să insulţi tronul?

Slugile lui Shinzei lovitură picioarele lui Mongaku cu sulițele. Mongaku, luat pe nepregătite, se clătină. Când agresorii lui văzură una ca asta, se aruncară asupra lui Mongaku, ţinându-l de braţe şi cuprinzându-i picioarele, copleşindu-l prin numărul lor. Mongaku nu scoase nici un sunet, ci zăcu respirând din greu sub trupurile înghesuite deasupra lui. Când văzu că încercau să-l lege cu frânghii, răcni:

— Iată, o să mă ridic, şi se zbătu să ajungă în picioare, măturându-şi duşmanii ca pe puii de găină.

— Nu-i daţi drumul, strigară câţiva soldaţi care stăteau în calea lui Mongaku. Când auziră gălăgia, apărură şi mai mulţi servitori, ba chiar şi grăjdarii, care veniră în fugă la faţa locului. În loc să pornească spre poartă, Mongaku făcu un salt, ajungând pe verandă şi se opri acolo, sfidător.

Se auzi un ţipăt:

— Un asasin – nu-l lăsaţi să intre!

Mongaku întinse braţele şi, înşfăcând câte un om în fiecare mână, îi aruncă pe amândoi peste balustradă. Pe altul îl prinse de ceafă şi îl izbi cu capul de cel mai apropiat stâlp, până când bărbatul începu să implore îndurare. Un paravan cedă şi nişte jaluzele căzură; în timp ce casa răsuna iar şi iar de ecoul loviturilor, ţipetele femeilor înteţiră tărăboiul care se iscase. Deodată, Mongaku reapăru iar pe veranda de la intrare, cu bocceaua în spate, cu bățul în mână, uitându-se disperat de jur împrejur, căutând o cale de scăpare.

În timp ce ţâşnea spre poarta interioară, se auzi un strigăt:

— Tu de colo!

Mongaku sări sprinten la o parte, ferindu-se de sulița care fusese aruncată spre el. Se holbă la mulţimea de săbii scoase din teacă şi la lăncile care sclipeau, toate aflate între el şi poarta exterioară; nişte nuferi care creşteau într-un vas imens de bronz, aflat lângă poarta interioară, îi atraseră privirea. Aruncându-şi bățul deoparte, ridică vasul uriaş spre el. Apa ţâşni şi se scurse pe de lături. Uimiţi de această dovadă de putere, adversarii lui Mongaku rămaseră încremeniţi, cu ochii ţintă la el. Mongaku se clătină înainte, spre bărbaţii care blocau poarta exterioară, apoi, cu mare avânt, aruncă vasul în jos, iar acesta se sparse lovindu-se de pământ cu un adânc zdrăngănit metalic. Mongaku izbucni în hohote puternice când îi văzu pe soldaţi şi pe servitori acoperiţi cu o încâlceală de nuferi şi uzi leoarcă de mâl.

Apoi se strecură iute pe poartă, continuând să râdă cu poftă, şi dispăru în curând din ochii tuturor.

Tsunemuné şi Nobuyori, care stăteau ghemuiți pe după gardul viu, îl priviră încremeniți pe Mongaku plecând.

Mai mult de o sută de nobili şi de luptători au fost decapitați şi nu apăru nici un semn cum că execuțiile s-ar fi terminat. Trupul lui Yorinaga fu exhumat şi identificat.

— Dacă aş mai fi fost Morito al Gărzilor, aş fost poate unul dintre aceia cărora li s-a poruncit să dezgroape acel trup, sau altminteri, fără îndoială, aş fi fost decapitat pe țărmul râului... Ah, Kesa-Gozen, dragostea mea, ai fost într-adevăr îngerul meu bun... Kesa-Gozen!

Iubirea lui Mongaku pentru Kesa Gozen era neclintită. Renunțase complet la dragostea trupească şi îi făcuse un sanctuar în inima lui, ca unei sfinte. Timp de mai mult de zece ani, încercase să îşi ispăşească asasinatul prin chinuri pe care puțini oameni ar fi izbutit să le îndure. Acum stătea pe țărmul râului Kamo, lângă un foc mic pe care îl aprinsese sub stelele lunii august. Era singur – şi totuşi, nu cu totul singur, pentru că spiritul Kesei-Gozen îi era alături. Scoțând un penel şi cerneală uscată din boccea, începu să scrie rugăciuni pe pietrele din jurul său, rugăciuni pentru cei care căzuseră în bătălie. Spera ca trecătorii obişnuiți care treceau pe lângă aceste pietre – zece mii, atâtea îi vor purta rugăciunile, aşa îşi jurase – se vor opri şi vor adăuga pios şi alte rugăciuni pentru cei morți, pe lângă ale lui.

Stătea ascuns de trei zile, de când auzise că Shinzei, consilierul, poruncise să fie arestat. În timp ce ridica repede o piatră după alta, adăuga uneori numele câte unui prieten mort de mult, pe lângă o rugăciune. Ah, viața, *karma* – toate lucrurile văzduhului trebuie să se supună schimbării. Cum să scapi de *karma*?

— ...Vor fi şi mai multe. Restul trebuie să aştepte până mâine seara, mormăi Mongaku, punându-şi uneltele de scris înapoi în bocceluță. Îşi spălă fața în râu şi se ridică să plece, când văzu o umbră întunecată venind spre el. Mongaku urcă pe mal. Sosiseră deja zorii, începea deja să se lumineze. Umbra tăcută continuă să înainteze. El se întoarse să se uite la această făptură asemănătoare unui spectru. Era un tinerel scund şi cu o înfățişare soioasă. O iscoadă? Mongaku îşi continuă drumul, iar umbra se ținu după el.

— Îți mulțumesc din inimă... Multe suflete care au murit neplânse în apropierea acestui râu şi în altă parte îşi găsesc acum drumul spre paradis...

Îți mulțumesc pentru suferințele tale.

Repetându-şi mulțumirile, bărbatul cel scund şi ciudat veni mai aproape, cu un aer prietenos, şi păşi după Mongaku.

— Eşti unul dintre oamenii care locuiesc prin împrejurimi?

— Nu...

— De ce îmi mulțumeşti?

— Pentru că ai făcut totul după inima mea. Nimic nu mă face mai fericit decât să găsesc o altă ființă care le împarte cu mine.

— Da? Eşti cumva unul dintre condamnați?

— Poate. Cam aşa.

— Vreau să te întreb ceva. Ai cumva un pic de pomană pentru mine?

— Îmi pare rău, nu am nimic la mine. Ai binecuvântarea mea să-mi iei tot ce am, mai puțin viața.

Mongaku începu să râdă.

— Îmi dai tot ce ai...

Apoi se opri să îl cerceteze în lumina dimineții pe băiatul desculț. Un cerşetor, îşi spuse el, judecând după tunica şi pantalonii lui zdrențuiți. Avea capul neacoperit şi părul încâlcit de murdărie.

— Şi totuşi, mi-e greu să te rog...

— Nu, te implor să îmi spui. Dacă există măcar un lucru pe care să îl pot face pentru tine, voi gândi că ziua n-a trecut degeaba.

— Nu e cine ştie ce – îmi doresc doar ceva de mâncare. Să fiu sincer, n-am mai mâncat nimic de ieri dimineața.

— Ah, despre mâncare era vorba?

Mititelul păru încurcat, apoi, de parcă ar fi vrut să-şi ceară scuze, spuse:

— Trebuie să recunosc că n-am mai avut un acoperiş deasupra capului de la război încoace, şi habar n-am unde o să găsesc ceva de mâncare în dimineața asta. Îmi țin trupul şi sufletul laolaltă cerşind – dar cu siguranță că voi găsi ceva pentru tine până mă întorc. Nu vrei să mă aştepți lângă fântâna care se află între ruinele Palatului Izvorului cu Salcie, până mă întorc?

Lui Mongaku îi păru rău de ceea ce spusese şi începu să îl dojenească grăbit pe mititel, care, cu toate acestea, se îndepărtă voios pe un drum şi dădu colțul.

Mongaku merse până la ruinele Palatului Izvorului cu Salcie. Părea un refugiu bun, pentru că nu fusese în stare să se întoarcă la sihăstria sa din munți şi îşi găsea cu mare greutate locuri de dormit în timpul zilei. Ajuns la Izvorul cu Salcie, nu găsi nici urmă a splendorii sale de altădată: peste tot zăceau dale sfărâmate şi copaci făcuți scrum. Scânduri subțiri, arse, şi păsări

moarte pluteau pe deasupra eleşteului odinioară renumit pentru frumusețea sa. Şi totuşi, el descoperi că pământul din jurul Izvorului cu Salcie fusese măturat şi curăţat, şi cineva aşezase scânduri subțiri deasupra fântânii, pentru a împiedica vântul să aducă frunzele înăuntru. Temându-se că va murdări locul, Mongaku se retrase spre un pâlc de copaci. Printre ei, văzu un adăpost amărât din scânduri înnegrite. Îşi dădu jos bocceaua de pe umăr şi se întinse pe o rogojină de papură, să doarmă. Se părea că se adâncise într-un somn sănătos, pentru că simți deodată cum îl scutură cineva.

— Te rog, domnule. Te rog, domnule.

Deschise ochii. După mersul soarelui, era ora prânzului. Bărbatul cel mititel se întorsese şi întinsese nişte scânduri pe post de masă, pe care întocmise o masă alcătuită din orez fiert, peşte sărat, murături şi nişte pastă de fasole pe frunze de stejar şi de arborele-prințesei.

— Bine, domnule. Masa e gata. Nu doreşti să vii şi să mănânci? spuse mititelul, întâmpinându-l pe Mongaku cu o plecăciune adâncă.

Mongaku se holbă la silueta care se apleca politicos, apoi la mâncarea întinsă pe frunze şi ochii i se umplură cu lacrimi.

— Asta... asta este ceea ce ai obținut prin cerşit?

— Nu te voi păcăli. Este tocmai ceea ce am făcut – dar fiecare fărâmă din această mâncare este curată, domnule. Cei mai săraci, cărora de-abia le ajunge pentru ei ce au, au împărțit puținul lor cu acest cerşetor, care de-abia izbuteşte să recite o sutra. Tot ce am făcut a fost să cerşesc la fiecare uşă, cu mâinile încleştate. Pentru mine este o răsplată îndeajuns de mare faptul că tu, un om sfânt, vei mânca aceste merinde, iar eu sunt sigur că aceia care mi-au dat această mâncare ar simți la fel ce simt eu, dacă ar şti lucrul ăsta. Te rog să mănânci.

Mongaku se ridică în şezut, cu buzele strâns lipite; în cele din urmă, luă o pereche de bețigaşe şi spuse:

— Atunci, îți mulțumesc. Nici tu nu ai mâncat încă nimic. Nu, de fapt sunt sigur că astăzi nu ai mâncat încă nici o firimitură. Trebuie să împarți această masă cu mine.

Bărbatul cel mititel clătină întâi din cap dar, până la urmă, încuviință, iar cei doi gustară împreună mâncarea, încet.

— Asatori – Asatori, îngrijitorule!

Apăru o tânără servitoare, cărând un ciubăr de lemn.

— Tu erai, Yomogi? Vrei apă?

— Da, am venit iarăşi să îți cer apă de la fântâna ta. Oamenii nu vor să-i dea apă oricărui om care se arată prietenos cu stăpâna mea, Tokiwa. Unii

dintre ei chiar aruncă pietre spre casa noastră, când trec pe lângă ea.

— Ei, bine, stai aşa, îți aduc chiar eu nişte apă, strigă Asatori şi o luă la fugă.

Umblau poveşti care spuneau că soldații aruncau tot felul de murdării în fântâni, ba chiar şi trupurile morților. Cea de lângă casa în care locuia servitoarea era o astfel de fântână, care nu mai putea fi folosită, iar ea era silită să se ducă în altă parte ca să aducă apă. Mongaku auzise că Tokiwa era concubina lui Yoshitomo, iar oamenii îl duşmăneau cu încrâncenare pe acesta din urmă.

Din acea zi, Mongaku rămase cu Asatori în micul său adăpost, împărțind ciudata viață de cerşetor a acestuia. Cei doi stăteau adeseori treji în nopțile cu lună printre ruinele triste ale Palatului, contemplând fluxul şi refluxul vieții din jurul lor, într-o tăcere netulburată de sunetul muzicii şi al veseliei. Asatori ieşea la cerşit în timpul zilei, iar Mongaku, după căderea nopții.

Într-o noapte, Mongaku se întoarse devreme, cu un vas cu vin, şi vesti că luase hotărârea să plece în munți, în ținutul Cascadei Nachi, iar vinul, pe care-l primise de la un templu unde îl cunoşteau, era cu ocazia despărțirii. Îi mulțumi lui Asatori pentru marea sa bunătate, spunându-i că în această noapte, îi venise lui rândul să facă onorurile mesei.

Asatori fu descumpănit de această veste. Se împotrivi:

— Dar acesta este prea bun pentru un om ca mine!

Dar goli o cană de vin după alta, până când îl cuprinse amețeala.

— Ah... sunt cu totul copleşit. Bunule Mongaku, când ne vom întâlni data viitoare, să sperăm că nu se va întâmpla în mijlocul unor astfel de ruine, şi atunci, voi putea asculta unul dintre discursurile tale religioase.

— Ah, Asatori, nu ai tu nevoie de predicile mele. Grija cu care ai grijă de Izvorul cu Salcie îmi umple inima de bucurie. Mi-ai câştigat prețuirea prin credința cu care ți-ai îndeplinit datoria față de stăpânul tău care nu mai e aici. Îmi bucură inima să ştiu că pe acest pământ trăieşte măcar un singur om ca tine.

— Oh, nu, acesta este singurul lucru pentru care e potrivit un om cu mintea neluminată, ca mine. În aceste clipe grele, nu am nici cea mai mică dorință să mă reapuc de muzica pe care mi-a predat-o tatăl meu.

— Când toate aceste tulburări vor lua sfârşit, iar aristocrații şi nobilii îşi vor relua banchetele şi reprezentațiile muzicale de noapte din casele lor sau la Curte, iar tu vei redeveni muzician al curții, ce viață de huzur şi bine vei duce!

— M-am săturat să fiu ținut de aristocrați. Dacă arta mea de a cânta la flaut şi la flajeolet le-ar fi dăruit cu adevărat plăcere, atunci mi-ar fi plăcut să cânt pentru ei, şi chemarea de muzician nu mi-ar fi fost în întregime dezgustătoare; dar acest lucru se întâmplă rar, pentru că în toiul tuturor acelor petreceri şi râsete am văzut de mult prea multe ori rivalitățile mizerabile, geloziile şi intrigile.

— Da, pot să înțeleg că un muzician rămâne un om din afară care îi priveşte pe petrecărești, în timp ce aceştia beau până uită de ei.

— Tatăl meu obişnuia să se plângă adeseori că s-a născut membru al tagmei muzicienilor şi era forțat să îşi câştige traiul oferindu-şi serviciile Curții şi asistând astfel la desfrâul şi ceremoniile acesteia.

— Vrei să spui că ai vrea să-ți petreci viața printre cei umili, păzind acest izvor? Dacă e aşa, nu pot decât să te sprijin, sunt de acord cu tine. Ar trebui să îți foloseşti mai bine talentul, cântând pentru oamenii simpli.

— Mă îndoiesc că i-ar încânta o muzică compusă doar pentru Curte. Şi totuşi, trebuie să fie vreo cale prin care aş putea face ca aceste armonii să devină plăcute pentru ei.

— Hai, Asatori, nu vrei să-mi cânți şi mie ceva la flautul tău?

Cererea lui Mongaku îi aminti lui Asatori de promisiunea neonorată a fostului Împărat, iar el răspunse:

— Iartă-mă că te refuz. Prea multe amintiri triste mi le-ar trezi flautul meu şi nu aş putea cânta fără să încep să plâng. Veselia în care m-a adus acest vin ar dispărea şi tot ce mi-ar rămâne ar fi gândurile mele singuratice.

Mongaku nu stărui mai mult. Existau alte sunete dulci care să-i aline mintea şi urechile, pentru că şi în depărtare, şi aproape, în iarba de printre ruine, miliarde de greieri țârâiau, şuierau şi țiuiau. O lună mică se înălța pe cer, în noaptea de deasupra lor.

— Oare acesta va fi sfârşitul acestui război?

— Mă tem că nu.

— Crezi că vor mai fi şi altele? se cutremură Asatori.

— Nu se va sfârşi până când oamenii nu vor învăța să alunge lăcomia şi suspiciunea din inimile lor, răspunse Mongaku. Cât timp fiii nu au încredere în tații lor, iar tații în fiii lor, nu poți să-ți dai seama de clipa în care frați şi rude îți vor deveni dușmani înverşunați. Când un stăpân şi un vasal sau doi prieteni nu îndrăznesc să aibă încredere unii în ceilalți, atunci, chiar şi fără vărsare de sânge, viața se preface într-un infern. În acest ultim război, înseşi flăcările iadului au țâşnit până la noi.

— Şi totuşi, se pare că războiul s-a terminat.

— Nu, fost doar prima zi dintr-un alt război, mult mai cumplit. Lipsa de îndurare a Consilierului Shinzei este o promisiune a lucrurilor mai cumplite care vor urma. Vei vedea cum această capitală va deveni un loc de vânătoare al demonilor. Acest gând mă îngrozeşte.

— Acest lucru se întâmplă pentru că Shinzei este singurul om rău?

— Cauzele sunt mai multe şi mai adânci, şi nu Shinzei este singurul vinovat pentru ele. Ele se află şi în mine – şi în tine.

— Şi în mine – şi în tine?

— Gândeşte-te, Asatori – omul este ființa cea mai neastâmpărată din lume. Să zicem că vine cineva şi dărâmă acest vas cu vin pe care îl gustăm noi acum. Crezi că am rămâne tăcuți? Sau, ce s-ar întâmpla dacă o persoană ar încerca să-ți fure flautul tău prețios, nu ai lupta să ți-l iei înapoi? Amândoi suntem suflete singuratice, fără legături de familie, dar dacă nu ar fi aşa, am deveni victime ale dragostei oarbe, şi cine ştie ce ne-ar împinge să facem această orbire? Dacă am fi liberi de asemenea legături, chiar şi atunci ne-am simți înşelați de dorințele noastre şi de iubirea de sine. Oare învățăturile lui Buda nu ne arată că omul este, pe rând, un zeu şi un diavol, că este o ființă primejdioasă care se învârte fără încetare între bine şi rău? Acest lucru este adevărat şi atunci când vorbim despre prinți, precum şi atunci când vorbim despre cerşetori, despre cei îmbuibați şi despre cei care flămânzesc – iar lumea este alcătuită din amândouă felurile de oameni. Nu e de mirare, aşadar, că un singur pas greşit poate duce la vărsare de sânge.

— Şi atunci, toți oamenii sunt răi, şi nu există nici măcar unul pe lume care să nu fie aşa?

— Ar fi de dorit ca fiecare om să se privească pe sine ca pe un om rău. Trebuie să-ți spun despre mine că eu mă văd aşa, şi îmi las uşor sufletul să scoată din mine tot ce am eu mai bun.

— Oare asta înseamnă că forța e rea?

— Fără îndoială. Dar puterea este o otravă şi mai ucigătoare. Fascinația pe care puterea le-o arată oamenilor este într-adevăr o taină. Cel care o gustă o dată nu va înceta să nască nenorociri sau să se lase atras în ele. Oare nu am văzut deja cum marii domni şi frumoasele doamne, ba chiar şi un împărat în vârstă de trei ani pot deveni simple marionete în această luptă pentru putere? Chiar şi oamenii sfinți care predică mântuirea de pe munții lor sunt sclavii acestei lăcomii de putere şi renume. Ea nu lipseşte nici măcar printre dansatoarele de la Eguchi, printre negustorii din piață sau în cetele de cerşetori... Ce ființe nemernice suntem!

Mongaku, ocupat cu reflecțiile despre păcatele omenirii, golea cupă după cupă din vinul pe care îl adusese prietenului său. Între timp, Asatoti stătea şi îl asculta golit de gânduri. Nu izbutea să găsească în sine aceste pasiuni înlănțuitoare despre care vorbea Mongaku. Reflecțiile acestuia sunau precum confesiunile unui om care se lupta fără încetare cu demonii dinlăuntrul său.

Cei doi se culcară. După ce trecu jumătate din noapte, Mongaku se ridică şi se pregăti să plece. Luându-şi bocceaua pe umăr şi bastonul în mână, porni spre râu, trecându-l pe unde era cel mai puțin adânc, apoi dispăru în întunericul țărmului celălalt. Asatori îşi însoți prietenul până pe malul râului şi îl privi cum dispare, înainte să pornească şi el înapoi, spre ruine. În timp ce cotea pe una dintre străzi, văzu o procesiune lungă de călăreți care se apropiau cu torțe aprinse în mâini. Tremurând de frică, o rupse la fugă spre căsuța lui şi se ascunse acolo. Dar somnul nu voia să-l cuprindă. Timp de mai multe zile, se tot gândise la fostul Împărat şi se întrebase care o mai fi soarta lui. Ori de câte ori ieşea la cerşit, auzea zvonuri despre cum autoritățile urmau să-l trateze pe fostul Împărat; că Împăratul nu mai avea nici un motiv să-l aresteze şi să-l pedepsească pe fratele său Sutoku, pentru că acesta se călugărise şi se retrăsese în Templul Ninna-ji; iar suveranul urma să-şi trimită fratele la un templu aflat şi mai departe de capitală. Mai umblau zvonuri care spuneau că au loc şedințe tainice ale înalților demnitari, menite să decidă soarta lui Sutoku.

Asatori se ridică deodată în şezut. Era oare posibil ca această procesiune să se îndrepte către templul Ninna-ji? Ridică privirea spre stelele nopții, acum pe sfârşite, apoi se ridică în picioare, ieşi alergând pe o ulicioară, apoi, printr-o scurtătură din spatele Academiei, ieşi pe o altă uliță, unde văzu aceeaşi procesiune cu torțe fojgăind spre miazănoapte ca un miriapod strălucitor, în direcția Templului Ninna-ji, dincolo de porțile oraşului.

În ziua trecută, adjutantul Împăratului se dusese la Templul Ninna-ji şi i se înfățişase fostului Împărat Sutoku, spunându-i:

— Aduc un ordin imperial. Mâine, pe data de 23, veți porni spre regiunea Sanuki. Nu aveți la dispoziție decât această seară pentru a vă pune în ordine treburile şi pentru a vă lua bun-rămas. Va trebui să îi aşteptați pe însoțitorii dumneavoastră.

Surghiun! Sutoku fu cuprins de disperare auzind aceste cuvinte. Surghiun până dincolo de mări! Gândurile sale se îndreptară spre fiul său. Oare ce se va întâmpla cu el? Sutoku se rugă să i se acorde o întrevedere cu

Starețul. La miezul nopții, Starețul veni la el, iar Sutoku îi vorbi despre temerile pe care le avea pentru fiul său şi îl rugă fierbinte să aibă grijă ca Prințul să-i fie adus şi să oficieze chiar el ritualul de hirotonisire. Înduioşat de rugămințile demne de milă ale lui Sutoku, Starețul, şovăitor la început, consimți.

Cele trei doamne, singurele însoțitoare pe care Sutoku avu voie să le ia cu sine, nici măcar nu apucaseră să-şi încheie pregătirile pentru drum, când nechezatul, țipetele grăjdarilor şi ale soldaților şi zdrăngănitul roților de trăsură se auziră în fața porții. Torțe fumegânde de pin luminau zorii încă întunecați cu o sclipire nepământeană. Porțile erau deschise, iar tropăitul călugărilor şi îmbulzeala împânzeau clădirile templului. Unul câte unul, se aprindeau puncte palide de lumină, care păreau a fi lumânări. Doi luptători apărură în camera lui Sutoku, anunțându-l că erau paznicii lui, şi îl conduseră la trăsura care-l aştepta. În lumina lăptoasă a zorilor, călugării, servitorii – bărbați şi femei – şi țăranii de pe proprietățile mănăstirii stăteau înşirați pe marginea drumului şi se înghesuiau pe la porți, îndurerați, Prin mulțime se afla şi Asatori, întinzându-şi gâtul să-l mai vadă pentru ultima oară pe stăpânul său. Dar Sutoku nu putea fi văzut, pentru că trăsura lui era acoperită cu jaluzele de lemn. Pe măsură ce procesiunea de luptători şi de funcționari se îndepărtă, mulțimea se risipi; numai Asatori rămase acolo, uitându-se la spatele călăreților. Apoi, acesta porni după cavalcadă, abia târându-şi picioarele.

Procesiunea ocoli capitala, apucând pe drumul desfundat din partea de Soare-Apune, trecu de Podul Rashomon şi o coti spre miazăzi, pe la Fukumi şi pe la Templul Anrakuju-in, unde râurile Kamo şi Katsura se uneau şi formau râul Yodo. Acolo, priveliştea largă era încă scufundată în somn.

Trei bărci erau acostate în debarcaderul de la Yodo.

— Întârzie! Ar fi trebuit să fie aici de mult timp, bombăniră nişte războinici care îl însoțeau pe Guvernatorul din Sanuki.

— Iată-i, strigă un matelot.

— Unde? Nu-i văd.

— Nu-i vezi pe pescarii ăia atât de tulburați?

În scurt timp, sosiră două trăsuri înconjurate de luptători călare. Guvernatorul făcu un pas înainte:

— Ați venit târziu față de ora stabilită. Nu ne cade prea bine, pentru că noi ne gândim mişcările după curenți şi vânt. Aveți grijă ca surghiunitul să fie urcat de îndată la bord.

Marinarii şi barcagiii se apucară să aşeze iute cârmele, să desfacă parâmele şi să răcnească unii la alţii în vântul rece al dimineţii. Unul dintre paznicii lui Sutoku părea prins într-o ceartă aprinsă cu Guvernatorul.

— În jur de trei sute de însoţitori, spuneţi?

— Până la urmă, nu este un prizonier oarecare.

— Chiar şi aşa – sunteţi prea mulţi. Abia avem loc pentru el şi cele trei însoţitoare ale lui.

— Se poate, dar noi avem poruncă să-i însoţim. Câte corăbii aveţi pregătite?

— După cum puteţi vedea şi dumneavoastră – una singură pentru surghiunit şi pentru companionii lui. Două pentru funcţionari şi soldaţi. E cu neputinţă să luăm cu noi trei sute. Am putea lua douăzeci – nu mai mulţi. Pur şi simplu, nu avem loc.

Continuarea ciorovăielii părea zadarnică, şi rămase hotărât, în cele din urmă, că douăzeci de luptători îl vor însoţi pe Sutoku; apoi, cele două gărzi ale lui îşi luară rămas-bun de la el acolo. Cele trei doamne urcară pe corabia lor, iar Sutoku le urmă. Cabina îngustă, cu două ferestre mici, nu avea decât o rogojină de papură care acoperea podeaua. Înăuntru, aerul era umed şi mirosea urât, iar insecte lipicioase se strecurau înăuntru prin crăpături. Guvernatorul, a cărui barcă părăsise deja ţărmul, răcni:

— Încuiaţi uşa cabinei şi porniţi!

Se auzi deodată un ţipăt, când un marinar descoperi un bărbat ciudat, mititel, înghesuit între un cheson şi cabină, şi îl târî la lumină, apucându-l de ceafă. După ce se uită cu atenţie la el din cap până-n picioare, matelotul urlă:

— Cerşetor de pe râu! Ce aveai de gând să faci, când te-ai urcat pe furiş la bord şi te-ai ascuns? Eşti cumva un spiriduş al râului? Trebuie să fii – deci locul tău e acolo!

Şi, spunând aceste cuvinte, îl împinse pe bărbat peste bord. Oamenii de pe amândouă bărcile priviră această scenă râzând în hohote. Auzind pleoscăitul, Sutoku se uită pe o fereastră şi îl văzu pe Asatori în spuma care fierbea şi clocotea la suprafaţa râului. Asatori încercă să spună ceva, dar apa cea repede îl prinse şi îl duse cu sine.

Călătoria anevoioasă pe mare se încheie pe 15 august, când cele trei bărci pescăreşti ajunseră pe coasta nord-estică a Insulei Shikoku, în apropiere de Sakadé. Sutoku şi cele trei însoţitoare ale lui fură întâmpinaţi de temnicerul lor, un funcţionar bun la suflet, care îi conduse spre interiorul

insulei, la un templu ascuns între dealuri, unde Sutoku îşi petrecu trei ani până când fu strămutat la reşedința lui finală, aflată mai la miazăzi, undeva printre dealuri.

Printre cei din capitală care primiră cu durere vestea plecării lui Sutoku se afla şi Saigyo, poetul-călugăr (Sato Yoshikiyo), care, prin mijloace lăturalnice, izbuti să-i trimită un poem surghiunitului singuratic, prin intermediul temnicerului său binevoitor.

Într-o noapte de toamnă, Sutoku lăsă din mână penelul cu care scria şi îi spuse uneia dintre doamne:

— L-am auzit şi noaptea trecută şi mi se pare că îl aud din nou – nu se poate să-mi închipui aşa ceva. Îl auzi şi tu, nu-i aşa?

Erau acolo, din nou – sunetele inconfundabile ale unui flaut – iar melodia părea să vină din ce în ce mai aproape.

— Cunoşti pe cineva care se plimbă şi cântă la flaut prin ținutul ăsta? Mă întreb cine ar putea fi.

— Ce sunet tânguios!

— Du-te pe furiş şi vezi cine este. Trebuie să fie cineva care a văzut lumina acestei lumânări... Nu poate fi unul dintre paznici.

Doamna de companie se strecură afară din templu şi alergă spre postul de gardă, unde bătu uşor la uşă. Apăru un gardian, iar ea îi povesti ce auzise. El o ascultă îngăduitor, şi tocmai îi făgăduia că o va lăsa să vorbească ea însăşi cu flautistul necunoscut, când apăru un tânăr pelerin, care ținea în mână un flaut. El răspunse la întrebările pe care le primi.

— ...Da, da. Am venit într-un pelerinaj la Shikoku, în speranța că norocul mă va aduce aici, unde muzica mea îl va alina pe surghiunitul de stirpe împărătească. M-am rugat atât de mult pentru ca el să poată asculta sunetele acestui flaut. Mă cheamă Asatori. M-am născut într-o familie de muzicieni ai Curții, dar am renunțat la vocația mea pentru a-l sluji pe Maiestatea Sa timp de mulți ani, în calitate de îngrijitor al Izvorului cu Salcie, la Palat.

Auzind acest nume, doamna, care îl auzise adeseori pe stăpânul ei vorbind despre Asatori, se întoarse la acesta cu vestea.

— Asatori? Deci, până la urmă, despre Asatori era vorba! exclamă Sutoku, în timp ce ieşea grăbit pe verandă şi se aşeza. Veranda se prelungea pe deasupra unui lac cu nuferi, iar Asatori, căruia nu i se îngăduise că treacă podul şubred care ducea spre aceasta, se opri mai la o parte, prin iarba înaltă. Luna zăcea prinsă în apele lacului.

În timp ce se uitau în tăcere unul la celălalt, Sutoku îşi făcu reproşuri amarnice pentru că nu-şi onorase promisiunea făcută odinioară lui Asatori – că îl va asculta cântând la flaut într-o noapte cu lună plină. Dar Asatori nu uitase. Trecuse peste mările periculoase şi înfruntase nenumărate greutăți, pentru a-l găsi. Îl urmase şi pe dealuri, în timpul evadării sale de la Shirakawa.

Asatori nu putea vorbi din cauza lacrimilor; apoi îşi duse flautul la buze şi începu să cânte, revărsându-şi inima în melodii care creşteau până la nemărginire.

Luna apuse. Luminile se stinseră, iar muzica flautului nu se mai auzi. După ce îşi luă rămas bun de la stăpânul său, Asatori se îndepărtă, uitându-se de multe ori în urmă.

Din câte se ştie, Asatori a fost singurul care l-a vizitat pe fostul Împărat în timpul surghiunului. În august 1164, la 46 de ani, Sutoku muri, cu trupul şi spiritul devastate. La începutul iernii anului următor, un pelerin se opri lângă mormântul singuratic ascuns printre dealurile din Shikoku; era Saigyo, care plecase din capitală în decursul toamnei, în pelerinaj.

Capitolul XIX
O ceainărie în Eguchi

Pe la orele prânzului, într-o zi de la sfârşitul lunii noiembrie a anului 1159, trei luptători tineri mergeau în galop pe ţărmul stâng al râului Kamo. Stuful veşted se întindea pe mai mulţi kilometri de jur împrejur, ca un fum târându-se pe pământ, şi, cât puteau cuprinde ochii, norii o de culoare mohorâtă coborau pentru a se întâlni cu râul sur precum cenuşa. Soarele de la ora prânzului nu era decât o pată luminoasă pe un cer posomorât.

— Stai aşa, Jiro. Încetează să te mai prefaci că ştii drumul. Eşti sigur că urmăm calea potrivită?

— În regulă, în regulă. De-abia am trecut de Dealurile Tenno şi, cu siguranţă, ne aflăm pe drumul Yamazaki. O să ajungem la Akutagawa urmărind colinele de la poalele muntelui.

Tota şi Juro, care galopau cu câţiva paşi în urma lui Jiro, începură să-l zeflemisească.

— Se pare că Jiro ştie totul despre regiunea asta, nu-i aşa? Spui că aceasta este prima ta călătorie încoace, dar deja cunoşti drumul ăsta destul de bine, nu-i aşa, Jiro?

— Ba chiar aşa. Deci, tu te-ai gândit la povestea asta şi ne-ai chemat să venim cu tine, aşa-i?

— Eşti un mincinos, Tota. Nu tu ai fost acela care m-a pisălogit în tot acest timp să mergem până la Eguchi, să ne petrecem o noapte pe acolo, privind dansatoarele?

— Nu, ăla a fost Juro, omul nostru de prin partea locului, care ştie totul despre dansatoare!

— Hei, Tota! Mai bine măsoară-ţi cuvintele!

Juro izbucni în râs.

— Hai, hai, n-are rost să ne povestim basme unul altuia. Lui Jiro nu pare să-i pese câtuşi de puţin!

— Se pare că va ninge ceva mai mult înainte să se lase noaptea. Să tragem nădejde că nu va începe să ningă înainte să ajungem la Eguchi.

Călăreţii se opriră deodată să asculte gâgâitul gâştelor sălbatice dintre nori.

Priceperea pe care o vădeau în călărie arăta că aceşti trei oameni, deşi veneau dinspre capitală, erau luptători antrenaţi în răsăritul Japoniei. Cu excepţia lui Jiro, restul veniseră în capitală în urma ordinelor de chemare ale lui Yoshitomo şi participaseră la bătălia de la Shirakawa. Jiro sosise prea

târziu pentru bătălie, dar rămăsese în Kyoto, la ordinele Generalului Yoshitomo, şi fusese trimis la Gărzile Călare.

În cei doi ani care trecuseră de la sfârşitul Războiului Hogen, în Kyoto avuseseră loc multe schimbări. Palatul Împăratului fusese reconstruit. Noi miniştri conduceau diversele departamente ale statului şi fuseseră emise noi legi. Ceremonialurile tradiționale ale curții, căzute în uitare de mai mult de un secol, fuseseră înviate; Academia de Muzică şi şcoala pentru dansatoarele curții îşi deschiseseră din nou porțile. Ca înainte, se țineau concursuri de trântă în parcul Palatului, şi domnea o atmosferă generală de pace când, fără nici un avertisment şi fără un motiv recunoscut, Împăratul Goshirakawa fu detronat, iar în locul său urcă Împăratul Nijo.

Spre sfârşitul lunii noiembrie, când urmă o perioadă de linişte în programul de ceremonialuri complicate al Curții, membrii Gărzii Imperiale primiră pe rând o permisie de şapte zile; acum era rândul acestor luptători care auziseră atâtea lucruri despre frumusețile neasemuite de la Eguchi. Temându-se că vor fi disprețuiți de tovarăşii lor din Gărzi ca nişte provinciali oarecare, îşi făcură planuri să-şi petreacă o noapte la Eguchi, care se afla aproape de gura râului Yodo.

Râurile Kamo şi Katsura, care se uneau la câțiva kilometri în sudul capitalei, formând Râul Yodo, alcătuiau o deltă la Naniwa (Osaka). Nave încărcate cu mărfuri din Kyoto, ambarcațiuni de pescuit şi alte bărci din Soare-Răsare şi din Soare-Apune opreau la Naniwa, ale cărei golfuri erau presărate cu aşezări de pescari pierdute prin stufărişul înalt. Eguchi, aflat la o mică distanță de gura râului, era un sat de hanuri, ceainării şi bordeluri. Modul obişnuit de a călători de la Kyoto la Eguchi era pe apă, dar cei trei nu avuseseră timp de aşa ceva.

— Aşadar, acesta este Eguchi şi iată şi ceainăriile sale!

— E mai însuflețit decât toate celelalte locuri prin care am trecut.

— Acum, să ne căutăm un loc de sălaş.

Luptătorii descălecară şi îşi conduseră cu oarecare dezamăgire caii pe drumul cel mare, aruncând o privire în fiecare casă pe lângă care treceau. Chipuri palide ca nişte crizanteme erau lipite de geamurile cu grilaje ale unor construcții care nu păreau mai mari decât nişte colivii de păsări. Din când în când, vedeau dansatoare în adăposturi mici, lipite de câte un gard de scânduri, ghemuite lângă sobe de lut, gătind sau aprinzând focul. Şi totuşi, pe măsură ce înaintau, casele deveneau din ce în ce mai elegante şi mai bogat împodobite. Văzură câteva femei cu crizanteme de iarnă în păr. Altele, purtând pălării cu boruri late sau înfofolite în mantiile lor, trecură pe lângă

el, însoțind vizitatori care veneau de la debarcader. De undeva de deasupra lor, dintr-una din clădirile cu etaj, se auzea sunetul unei harpe, iar apa care se scurgea în şanţuri avea un miros dulce de parfum.

Spre apus, luptătorii îşi priponiră caii în apropierea unei case care semăna mai mult cu un conac al aristocraților decât cu o ceainărie. Din câte se părea, acolo se găseau mai multe încăperi separate unele de altele de grădini interioare. O verandă cu balustradă, cu vedere la râul Yodo, se întindea pe una dintre laturile casei.

— ...Vin, mâncare – şi cum stă treaba cu dansatoarele?

— Va trebui să întrebi de ele.

— Şi casa asta nu arată ca a unui luptător?

— Nu are nici o noimă să stăm lângă o ceainărie şi să gândim la manierele noastre.

— Nici o dansatoare – oare ar trebui să ne distrăm de unii singuri?

— Aşteaptă, mă duc să mă uit.

Tota ieşi din încăpere şi se întoarse aproape în aceeaşi clipă.

— Vor fi aici – foarte curând.

— Vor veni? În sfârşit...

— Fetele locuiesc în acea aripă împreună cu stăpâna casei – o călugăriță.

— O călugăriță, ai spus?

— Aşa se pare. Am auzit că îşi aleg cu mare grijă oaspeții. Se pare că ne văd oameni cumsecade.

— Asta e de rău. N-o să ne distrăm.

— E prea devreme pentru plângeri. Stai să vedem întâi fetele.

Dansatoarele apărură curând, în rochiile lor multicolore, unduioase. Ținutele, coafurile şi toaleta lor elaborată le amintea tinerilor de doamnele de la Curte, iar bijuteriile pe care le purtau arătau că negustorii care făceau afaceri cu contrabandiştii din China erau oaspeți obişnuiți pe aici.

Juro, cel mai în vârstă dintre cei trei, întrebă:

— Ne spuneți şi nouă numele voastre, vă rugăm?

— ...Senzai.

— ...Kujaku.

— ...Ko-Kannon.

În loc să stea o singură noapte, după cum plănuiseră, petrecură trei. Ko-Kannon păru extrem de fermecată de naivitatea lui Jiro şi de accentul lui caraghios din Soare-Răsare, iar Jiro o găsi pe Ko-Kannon de-a dreptul încântătoare. În timp ce tovarăşii lui îşi petrecură timpul bând, jucând zaruri,

cântând şi dansând pe muzica lăutelor cu celelalte artiste ale localului, Jiro se retrase într-o cameră mică, împreună cu Ko-Kannon. Ameţit de vin, el se uită la pleoapele ei palide şi o întrebă:

— De cât timp locuieşti aici, în Eguchi?

— Am stat aici în ultimii trei ani.

— De la Războiul Hogen, aşadar?

— Da, căminul meu a fost distrus de flăcări, răspunse Ko-Kannon, plecându-şi pleoapele. Tatăl meu a murit atunci şi toate rudele mele s-au risipit prin țară.

— Da?

— Îți voi spune o taină – tatăl meu s-a aliat cu fostul Împărat şi a fost decapitat.

— Aşadar, tatăl tău a fost curtean? Câtă cruzime – să iei o fată tânără şi nefericită şi să o transformi în curtezană! Dacă tatăl tău ar mai fi fost în viață, azi ai fi fost la rândul tău o mare doamnă.

— Nu spune astfel de lucruri, te implor... Nu sunt singura care a venit aici după ce războiul s-a terminat. Există altele, de un rang şi mai înalt, care au...

— Cu toți curtenii şi generalii ăia condamnați la moarte, nu e de mirare că multe femei nevinovate au fost silite să îndure nenorociri de toate felurile. Şi, din câte se pare, nu toate au devenit călugărițe.

— Nu toate, fără îndoială, pentru că a existat Mama noastră, căreia îi place acest mod de viață şi care a ales să vină aici, la Eguchi. Niciuna dintre casele astea de aici nu e ce pare să fie şi nici artistele nu sunt simple prostituate.

Jiro, care auzise atâtea lucruri despre curtezanele faimoase de la Eguchi încă de când locuia în Soare-Răsare, o privi pe Ko-Kannon cu admirație.

— Cu siguranță că sunt mulți curteni şi gentilomi care vin încoace. Ce vă face să ne primiți pe noi, luptătorii, cu atâta ospitalitate?

Ko-Kannon zâmbi la întrebarea lui Jiro.

— Nu mai avem pic de respect pentru aristocrații ăia pictați şi parfumați – miniştri şi înalți demnitari. Pentru noi, negustorii ăia veseli, mereu zâmbitori, care străbat mările furtunoase şi voi, războinicii tineri, sunteți bărbați adevărați. Nu ştiu exact de ce – dar nu sunt singura care gândeşte astfel.

— Vom pleca mâine, îşi spuseră unul altuia tinerii bărbați. Acum, despre ultima noastră noapte de petrecere. Fără glume despre doamnele noastre. Îl vom lăsa pe Jiro singur cu Ko-Kannon, să-şi ia bun-rămas.

Dar Jiro şi Ko-Kannon, schimbând surâsuri încântate la auzul tachinării, se alăturară jocurilor gălăgioase şi dansurilor de care nici Juro, nici Tota nu păreau să se fi săturat. Goliră un pahar de vin după celălalt, în timp ce dansul, cântecele, mima şi glumele continuau. Pe la miezul nopții, dansatoarele dispărură una câte una; nu rămase decât o servitoare toropită de somn, care să le toarne vinul.

— Ce s-a întâmplat aşa, hodoronc-tronc?

— Nu aveau cum să fie fantome – şi să piară aşa, fără o explicație. Până şi Ko-Kannon a lui Jiro ne-a abandonat.

— Probabil că au venit nişte oaspeți importanți din capitală, desigur.

— Florile de dinainte de furtună – mă întreb cine sunt.

Aruncară o privire printre crengile care atârnau deasupra apei şi văzură oprindu-se la mal o barcă cu podoabe de toate felurile. Luminile se revărsară până la marginea apei, şi, în acea clipă, un domn îmbrăcat într-o tunică de vânătoare, însoțit de adjutanți, porni spre casă.

Între timp, Ko-Kannon îşi făcu din nou apariția; luându-l pe Jiro la o parte, îi şopti ceva, apoi plecă.

— Ce ți-a spus, Jiro?

— N-a făcut decât să dea lămuriri, să-şi ceară scuze şi să izbucnească în plâns.

— Mi-a spus că vizitatorul pe care l-am văzut acum nu este unul dintre călătorii obişnuiți, sau un negustor bogat, ci o rudă apropiată a proprietăresei de aici.

— Şi de ce ne-ar interesa asta pe noi? Şi noi suntem oaspeți.

— De ce să îți ieşi din fire? Nu ți-ar folosi la nimic.

— Ție ți-e foarte uşor să spui asta, pentru că ți-a plăcut să-ți plângă Ko-Kannon pe umăr, dar noi?

— Nu-i stă bine unui luptător să pară atât de supărat. Aşteaptă să-ți explic. Oamenii ăştia care au sosit acum sunt servitori şi lachei de la Rokuhara. Kiyomori al familiei Heiké pleacă în pelerinaj la Altarul Kumano din Kishu şi se va opri aici, în timpul călătoriei, astfel că aceşti oameni au venit să pregătească lucrurile pentru sosirea lui, peste o zi sau două.

— De la Rokuhara! icniră Tota şi Juro, holbându-se unul la celălalt.

— Au umblat vorbe că va face această călătorie, dar acum ziua a fost stabilită în sfârşit, nu-i aşa?

— Asta înseamnă că va trebui să plecăm iute spre capitală. Avem porunci de la Generalul Yoshitomo al familiei Genji.

— Nu trebuie să pierdem nici o clipă; ne întoarcem chiar acum în oraş.

Cei trei luptători se pregătiră repede de plecare.

— Caii noştri... sunt pregătiți?

— Vor fi aduşi de îndată. Din nefericire, suntem destul de ocupați... Un pic de răbdare, vă rugăm frumos, le spuse un servitor pe un ton împăciuitor.

— Nu, nu suntem nemulțumiți. Nişte porunci care nu suferă amânare ne fac să ne întoarcem în capitală... Unde este grajdul? Vom pleca de acolo.

— Pe aici, domnilor. Dați-mi voie să vă conduc.

Ko-Kannon îi aşteptă afară cu un felinar şi îi conduse printr-o grădină interioară, apoi printr-o poartă. Grajdul era pe un teren gol, între casă şi o clădire alăturată.

— Vă rugăm, nu ne uitați şi mai treceți pe la noi, spuse Ko-Kannon.

— Data viitoare, Jiro o să vină singur, râseră Tota şi Juro, în timp ce îşi puneau harnaşamentele pe cai şi se pregăteau să încalece. Când se uitară în jur după Jiro, îl găsiră pândind de după un gard viu.

— Aceea este casa vecinilor?

— Nu, acolo locuim noi, împreună cu Mama noastră.

— Jiro! Nemernicule, te uiți în casa altora! Ko-Kannon, mustră-l!

— Nu, lumina aia de acolo vine din camera Mamei noastre. A noastră e de această parte a grădinii.

Tota îşi aruncă de îndată hățurile în mâinile lui Juro şi se năpusti lângă el. În pofida frigului, o fereastră cu jaluzele rămăsese deschisă, şi văzură silueta demnă a unei femei care stătea aşezată în cameră. Era greu să-i ghiceşti vârsta. Faldurile albe ale unui bonete de călugăriță îi încadrau cu gust chipul; părea să aibă vreo cincizeci de ani. Pielea ei sclipea palidă în lumina lămpii, iar sprâncenele pictate îi dădeau un aer tineresc chipului pus în lumină de bonetă. Hainele de culoarea penelor de privighetoare o făceau să pară şi mai aleasă, în timp ce vorbea cu cineva care stătea de cealaltă parte a sfeşnicului înalt. Atât Tota, cât şi Jiro îl recunoscură de îndată pe acest bărbat pe care îl întâlniseră adeseori în capitală, şi rămaseră cu gurile căscate, încremeniți. Era fratele mai tânăr al lui Kiyomori, Tsunemori, care ajunsese ofițer de Rangul al Cincilea după Războiul Hogen.

În acea noapte, tinerii luptători se îndreptară spre Kyoto. Când se opriră pe drum, să se odihnească, vorbiră despre ceea ce se întâmplase în acea noapte. Juro, care nu văzuse tot ce zăriseră Jiro şi Tota, adăugă:

— Ştiu că fratele lui Kiyomori trebuia să ajungă mai devreme decât restul lumii, dar aveți idee cine ar putea fi stăpâna acelei case? Mă întreb cum o cheamă.

Apoi, încercară să-şi amintească dacă le scăpase ceva în timpul zilelor petrecute la Eguchi, pentru că descoperiseră că stăpâna casei părea să aibă o formă de înrudire cu Kiyomori.

— Acum, nu vă faceți griji în privința asta, îi liniști Jiro pe ceilalți.

— Jiro, Ko-Kannon ți-a spus cu siguranță câte ceva. E foarte drăguț din partea ta să ne spui să nu ne facem griji, dar ce te face să ne zici asta?

— Sunt gata să cred ceea ce mi-a spus, şi totuşi, sunt îndoit.

— Vezi, asta e! Ko-Kannon trebuie să-ți fi spus ceva.

— A făcut-o. Iată ce mi-a zis: Mama lor a fost odinioară dansatoare în Capitală, apoi a fost amanta Împăratului Shirakawa; era poreclită „Doamna din Gion“.

— Doamna din Gion? Mi se pare că am mai auzit numele ăsta până acum.

— Împăratul Shirakawa i-a dat-o de soție lui Tadamori al familiei Heiké. Au avut mai mulți fii, iar cel mai mare dintre ei a fost Kiyomori. Povestea asta e cunoscută de puțini oameni, iar Ko-Kannon m-a pus să făgăduiesc că nu o dezvălui nimănui.

Juro şi Tota şi plesniră, fiecare în parte, şaua şi exclamară:

— Pentru numele lui Dumnezeu. Nu mai mergem niciodată cu Jiro la Eguchi. Nu ştiam că el şi Ko-Kannon au devenit prieteni atât de buni. Dar, ia ascultă, oare spunea adevărul? Asta e o vorbă îndeajuns de primejdioasă pentru cineva atât de influent.

— Serios, poate, şi deloc cu neputință. Chiar şi Generalul Yoshitomo în persoană a fost – se spune – fiul unei dansatoare frumoase.

— Asta e. Îmi amintesc poveştile despre adevăratul tată al lui Kiyomori.

— Oricum, chiar ne-am distrat de minune la Eguchi.

— Da, dar ce o să se întâmple în capitală?

— Nu avem cum să prezicem ce se va întâmpla mâine, şi n-are rost să încercăm noi, simpli luptători, să ne dăm cu părerea în privința asta. Oricum, ceea ce ştim sigur este că generalul e nerăbdător să afle data exactă a plecării lui Kiyomori la Kumano, iar noi avem porunci limpezi să ne întoarcem de îndată ce o aflăm.

— Ia te uită, a început să cadă grindină. Hai să dăm bice cailor şi să ne încălzim.

În urma lor, drumul, câmpurile de orez şi dealurile se transformară în curând într-o privelişte ştearsă, albă.

Capitolul XX
Un pelerinaj la Kumano

Tsunemuné, curteanul, îşi petrecea o nouă zi în vila de la marginea oraşului a Vice-Consilierului. Aproape toată lumea din cercurile de la Curte ştia despre prietenia strânsă dintre cei doi, dar, de dragul aparenţelor, Tsunemuné pretindea că vizitele lui frecvente aveau scopul de a-i da lui Fujiwara Nobuyori lecţii la jocul cu mingea. Cei care ştiau că acest curtean avea darul de a se folosi de oameni pentru propriile lui scopuri nu voiau să se implice în treburile lui Tsunemuné şi, totuşi, acestuia nu-i lipsea niciodată compania. Era unul dintre partenerii preferaţi la jocul cu mingea ai fostului Împărat Goshirakawa, iar Împăratul Nijo îl prefera, în timp ce Nobuyori, Vice-Consilierul, îl alesese pe Tsunemuné pe post de tovarăş de petreceri şi de confident.

— Tsunemuné, oare ce i-o fi ţinând pe Generalul Narichika şi pe Consilierul Moronaka?

— Ar trebui să ajungă încoace cât se poate de repede. Nu îmi dau seama ce poate provoca întârzierea lor, cu toate că s-ar putea să ajungă amândoi târziu şi să vină despărţiţi, ca să nu dea de bănuit. I-ai trimis vorbă şi lui Korekata?

— Unchiul meu a promis că vine în seara asta, pentru că obligaţiile lui de la Comisariatul de Poliţie îl ţin ocupat în timpul zilei, ceea ce e de înţeles.

— Dacă asta e situaţia, am putea să ne întoarcem la antrenament.

— Nu, sunt obosit şi m-am antrenat destul pentru azi. Dacă îmi dau acolo sufletul, nu voi avea mintea limpede pentru discuţiile de mai târziu.

Tsunemuné şi Nobuyori se aflau pe terenul îngrădit, unde, pentru o bucată de vreme, pocnetul unei mingi răsunase cu o tărie neobişnuită în aerul îngheţat. Acum se odihneau sub un copac şi vorbeau cu glas scăzut. Câţiva dintre curtenii mai tineri veniseră pe aici pentru întâlniri neobişnuit de dese în ultima vreme, sub pretextul concursurilor de poezie şi al jocurilor cu mingea, iar subiectul discuţiilor de la toate aceste întâlniri fusese Shinzei.

Timp de aproape trei ani, de la încheierea Războiului Hogen, autoritatea lui Shinzei rămăsese neclintită. Se ridicase de la o poziţie măruntă de la Curte la un absolutism nedeghizat, iar acest lucru îi adusese, după cum era de aşteptat, duşmani. Era pe atât de îndrăzneţ în exercitarea puterii, pe cât fusese odinioară de retras, împărţind atribuţii cu o mână sigură. Şi totuşi, unii curteni îşi exprimau părerea din ce în ce mai limpede că, dacă nu i se puneau cât de curând nişte margini, nu se ştia până unde va ajunge. După

încheierea luptelor, Shinzei avusese grijă ca pacea să fie restabilită fără întârziere. Reforme răvăşitoare fuseseră aplicate una după alta, sub îndrumarea lui. Fuseseră emise noi legi pentru impozitele din provincii, iar purtarea armelor în circumscripțiile orăşeneşti fusese interzisă. La ordinele lui, funcțiile le fuseseră oferite celor mai buni, şi lui îi fusese dăruită autoritatea de a împărți pedepse şi de a oferi răsplăți. În pofida izbânzilor sale, măsurile lui Shinzei nu erau gustate de toată lumea, şi erau unii care îi puneau sub semnul întrebării puterile prea mari.

Fie că tiranul este acela care naşte conflictul, sau conflictul este acela care îl hrăneşte pe tiran, nu se putea nega faptul că apăruse peste noapte şi se instaurase în fruntea statului un despot care îşi lua privilegii ieşite din comun. Deşi circumstanțele erau în favoarea lui şi perspicacitatea nu îi era pusă la îndoială de nimeni, nemulțumiții susțineau că Shinzei îşi datora în mare măsură succesul susținerii militare pe care i-o oferea Kiyomori; doar această vorbă fu de ajuns pentru ca familia Genji să fie cuprinsă de nemulțumire, şi începu să umble zvonul că interesele statului cereau neapărat ca Shinzei şi aliatul său să fie înlăturați.

Din aceste întâlniri frecvente şi discuții tainice de la vila lui Nobuyori se născu un complot uriaş împotriva lui Shinzei. Urma să fie pus în aplicare într-un an sau doi. Şi totuşi, pe la sfârşitul lunii noiembrie 1159, când se auziră zvonuri despre planurile lui Kiyomori de a porni într-un pelerinaj la Sanctuarul Kumano, o călătorie de şapte zile care îl îndepărta din capitală, uneltitorii căzură la învoială că şansa de a da lovitura sosise – ocazia care poate că nu se va mai întoarce niciodată.

Vila lui Nobuyori fusese locul de întâlnire şi în ziua precedentă, iar conducătorii intrigii – Tsunemuné şi Nobuyori – ceruseră o altă întrunire care să aibă loc azi.

Soarele după-amiezii se înclina în culori roşietice deasupra terenului îngrădit, unde cinci sau şase bărbați erau aşezați pe pământ, lângă stâlpul porții. Generalul Narichika şi Consilierul Moronaka se alăturaseră între timp grupului, care părea prins într-o discuție nevinovată despre jocul cu mingea. Dar erau preocupați de ceva mult mai important.

— ...Aşadar, 4 decembrie este data plecării lui Kiyomori spre Sanctuarul Kumano?

— Nu mă îndoiesc în privința asta, pentru că o am de la cineva în care se poate avea încredere şi care este un oaspete obişnuit la Rokuhara, răspunse Generalul Narichika.

— 4 decembrie – asta înseamnă că avem foarte puțin timp...

Uneltitorii se cutremurară fără să vrea, cu gândul la ceea ce îi aştepta. Acum, nu se mai putea da înapoi.

— Am avut toate motivele să credem că pelerinajul va avea loc în primele zile ale primăverii, dar această schimbare de planuri înseamnă că va trebui să ne grăbim cu pregătirile. În orice caz, vom purta restul discuțiilor în casă.

Grupul se retrase în clădire; jaluzelele fură trase şi mai multe gărzi postate de-a lungul coridoarelor şi galeriilor, pentru a preveni orice primejdie. Odată cu sosirea, după apus, a unchiului lui Nobuyori, Korekata, fostul Căpitan al Gărzilor de Corp de Dreapta, discuțiile căpătară un înțeles mult mai limpede. În calitate de ofițer al Comisariatului de Poliție, Korekata avea sarcina de a menține pacea şi ordinea în oraş. Autoritatea lui şi soldații Genji ai lui Yoshitomo, explicau uneltitorii, erau de neoprit.

Domnul Nas-Roşu, proprietarul unei construcții impozante de la intrarea spre piețele oraşului, în apropiere de poarta spre Drumul al Cincilea, era un parvenit, aşa spuneau oamenii. Avea un număr mare de angajați – bărbați şi femei – în depozitele lui, care erau bine aprovizionate cu mărfuri de bumbac, materiale pentru vopsit, piepteni, cosmetice şi parfumuri din China. Domnul Nas-Roşu nu era nici mai mult, nici mai puțin, decât negustorul de încredere al doamnelor de la Curte. Adevăratul său nume era Bamboku, dar acesta fusese dat uitării din cauza poreclei, care se datora acelei podoabe de culoarea unei căpşuni răscoapte care îi înfrumusețea mijlocul feței. Un şanț de la baza nasului – cicatricile lăsate de vărsatul de vânt, de care suferise în copilărie – îi făcuse nasul să se răsucească în sus, iar ceea ce ar fi putut fi un semn dăunător pentru alți bărbați de patruzeci şi ceva de ani, se dovedi a fi taman pe dos pentru Bamboku, pentru că nasul său îi dădea un aer de bunătate şi duioşie. Dacă ar fi fost un nas frumos conturat, fără defecte, l-ar fi putut face pe privitor să devină prudent, pentru că ochii acestuia ar fi rătăcit pe un chip pe care s-ar fi citit, dincolo de îndoială, inteligența. Rareori i se adresau oamenii cu numele lui adevărat; trecea drept Domnul Nas printre tovarăşii lui negustori, care îi spuneau şi mai frecvent Nas-Roşu, ba chiar, pur şi simplu, Nasul – într-o asemenea măsură încât nu era un lucru neobişnuit să găseşti oameni care habar nu aveau de numele său real.

— Bamboku, devii din zi în zi mai bogat.

— Ah, onorabilul Tsunemuné! Aţi venit la o plimbare de dimineaţă prin pieţe?

— O, nu, am fost la vila Vice-Consilierului noaptea trecută – la concursul de poezie, ştii.

— Ah, vă îndreptaţi spre casă, atunci?

— Pari deja ocupat, la această oră atât de matinală. Dă-mi voie să-ţi vorbesc înăuntru – am să îţi fac o cerere.

— Nu e nevoie de scuze... veniţi pe aici, vă rog.

Bamboku îşi conduse oaspetele printr-o uşă deschisă în prăvălie spre un coridor îngust, care trecea pe lângă o curte a unui grajd şi un şir de depozite, ajungând într-o curte interioară.

— Aţi fi putut veni în curte pe poartă.

— Am găsit-o încuiată.

— Ei bine, a fost un lucru foarte nesăbuit din partea mea. Iată, băgă Bamboku capul pe uşă, când trecu pe lângă dormitorul soţiei sale, avem un oaspete, pe onorabilul Tsunemuné.

Apoi continuă să-şi conducă oaspetele prin curte, spre o cameră care se bucura pe deplin de lumina soarelui de iarnă.

— Voi, negustorii, aveţi case frumoase – luminoase şi vesele.

— În nici un caz, domnule, nici măcar nu se compară cu conacele dumneavoastră superbe.

— Aici greşeşti. Tradiţia, poziţia socială, toată această menţinere a aparenţelor ne complică vieţile şi avem şanse cu atât mai mici să vedem soarele. Împăratul şi doamnele de la curte îşi petrec întreaga viaţă în camere luminate doar de lumânări. Mai bine să nu te îmbogăţeşti mai mult şi să nu-ţi construieşti o casă mai mare.

— A, nu, domnule, în nici un caz nu pot fi trecut printre negustorii bogaţi de aici, de pe Drumul al Cincilea. Cu toate astea, am câteva ambiţii... Nu aveţi de ce să vă îngrijoraţi în privinţa mea, domnule, şi sper că voi continua să vă primesc sprijinul.

— Am auzit că ai făcut o avere frumuşică după război.

— Aşa li se pare oamenilor, domnule, dar situaţia e departe de a fi aşa.

Tsunemuné râse.

— Nu te teme, Bamboku, n-am venit să-ţi cer un împrumut.

— Dar, domnule, dacă mi-aţi cere imposibilul, aş fi tare încântat să încerc să vă îndeplinesc dorinţele.

— Simplă linguşire, presupun.

— Cum aş putea, când vine vorba de binefăcătorul meu?

Chiar în acea clipă, atrăgătoarea soție a lui Bamboku, mai tânără decât el cu vreo douăzeci de ani, apăru, după ce-şi încheiase toaleta de dimineață.

— Bine aţi venit, domnule, într-adevăr. Aţi sosit devreme pentru o dimineață atât de rece.

— Ei bine, Umeno! Ce mai faceți – vă înțelegeți minunat împreună, nu-i aşa?

Umeno roşi încântător, iar Bamboku se holbă la soția lui cu o privire tâmpă, de om îndrăgostit nebuneşte.

— Câteva prăjiturele delicioase şi nişte ceai de plante? îi spuse Bamboku soției sale, care ieşi cu un aer sfios.

Soția lui Bamboku, nepoata unui consilier care decăzuse mult, fusese angajată în casa lui Tsunemuné până anul trecut, când Tsunemuné îi aranjase acest mariaj. Bamboku, care fusese odinioară un mărunt funcționar la Curte, într-un post care oferea prea puține şanse de a avansa dincolo de o funcție de administrator al unui ordin mai mic al lacheilor, îşi dăduse demisia cu zece ani în urmă, cumpărase o prăvălioară din piață şi devenise negustor, iar prin relațiile sale anterioare făcuse afaceri cu Curtea şi cu doamnele. Tsunemuné, care îl întâlnise pentru prima oară pe Bamboku la vila Regentului, se ataşă de negustorul nostim, care accepta mereu cu bună-dispoziție zeflemeaua permanentă care se făcea pe socoteala lui. Descoperindu-l la fel de ambițios şi de energic după cum era şi el, Tsunemuné îl luă sub protecția sa pe descurcărețul Bamboku, iar la sfârşitul războiului, când exista o cerere mare pentru numeroase feluri de mărfuri, avu grijă ca Bamboku să primească însărcinarea de a furniza Curții materiale de construcție pentru noul palat. Aceste tranzacții comerciale îl ajutaseră pe Bamboku să-şi clădească o casă mare şi un şir de depozite la poartă, pe Drumul al Cincilea.

După ce construcția fu încheiată, Bamboku descoperi că are nevoie de o soție care să aibe grijă treburile casei. Pentru că pretindea că este de origine aristocratică, Bamboku aspira la mâna unei fete din cercurile înalte ale societății – ca de exemplu, fiica vreunui curtean care era într-o situație mai grea în clipa aceea. Mai mult de atât, anii îndelungați pe care îi petrecuse la Curte îi stârniseră ambiții secrete de a trăi ca un gentilom. Aşa cum s-a întâmplat, soția dorită i-a fost asigurată de Tsunemuné, pe care Bamboku, recunoscător, l-a declarat binefăcătorul vieții sale. Şi totuşi, negustorul se aştepta să plătească scump pentru această favoare, iar în această dimineață avu deodată revelația că sosise ziua plății.

— Aveați o rugăminte. Acum, spuneți-mi care este aceea. Sunt mai mult decât dornic să vă ofer tot ce am, să vă mulțumesc.

— Nu, Bamboku, nu am venit aici să-ți cer bani sau altceva. Dimpotrivă, am o propunere care îți va aduce profituri însemnate.

— Ei, bine, sună prea ademenitor ca să fie adevărat, mai ales în această perioadă a anului.

— Nu e prea ademenitor să fie adevărat. Dar trebuie să-mi promiți că vei fi de acord cu asta, sau să refuzi încă de dinainte ca eu să deschid subiectul.

— Bineînțeles, nu am cum să refuz. Este ceva de taină?

— Bamboku, poți cere mai întâi ca jaluzelele să fie trase, să nu fim întrerupți de nimeni?

Tsunemuné începu să-i povestească lui Bamboku o parte a uneltirii. Zărind o pâlpâire de interes în ochii negustorului, adăugă, în timp ce îl privea iscoditor:

— Dacă reuşeşti să faci acest lucru, îți garantez că vei avea parte de orice ne vei cere. Bamboku, ne vei lăsa să ne folosim de casa ta? Nu putem risca să ne întâlnim în afara porților orașului. Cred că acest cartier comercial aglomerat este locul cel mai sigur pentru noi. Şi, în plus, unii dintre noi vor veni deghizați.

Tsunemuné mai avu să-i facă o propunere:

— În toți aceşti ani de după sfârşitul Războiului Hogen, a existat o interdicție strictă în privința armelor, iar nouă ne lipseşte echipamentul necesar, de aceea, tu ne vei procura tot ce ne trebuie. Totul în cel mai mare secret, mă înțelegi.

Tsunemuné nu plecă până la ora prânzului. Între timp, soția lui Bamboku le pregăti şi le servi o masă delicioasă, inclusiv o carafă de vin aromat din China, procurat din piață de la negustorii care făceau în mod regulat schimburi de bunuri aduse de peste mări şi țări. Când Tsunemuné fu gata de plecare, ieşi discret pe o poartă din dos şi se îndreptă spre râu, unde îl aştepta trăsura. Descoperi că boul de la trăsură ațipise în soarele iernii, iar îngrijitorul său stătea întins pe iarbă, dormind. Tsunemuné aruncă o privire peste râu, spre zidurile şi copacii Rokuharei, de pe celălalt mal.

***

De când Războiul Hogen se încheiase, Kiyomori îşi făcuse un obicei din a spune:

— A sosit timpul să fac un pelerinaj la Sanctuarul Kumano, să îmi arăt recunoştința. Anul ăsta mă voi duce, negreşit.

Ultima lui călătorie avusese loc în 1154, în anul de după moartea tatălui său Tadamori.

Mama vitregă a lui Kiyomori, Ariko, era în vizită la Rokuhara, când Kiyomori spuse, pe jumătate batjocoritor:

— N-am mai trecut de atât de mult timp pe la Altarul Kumano, încât sunt sigur că zeii mă vor pedepsi.

— Kiyomori, eşti prea neobrăzat, spuse cu asprime Ariko. Dacă vei continua să huleşti atât, vei ajunge într-o zi să îți pară rău. Bunul tău tată, Tadamori, a fost un om cu adevărat pios, dar tu nu îi semeni câtuşi de puțin în privința asta. Trebuie să îți aminteşti că eşti, până la urmă, capul unei familii, şi din acest moment trebuie să ai grijă cu astfel de lucruri.

Reproşul lui Ariko îl făcu pe Kiyomori să tacă. Nu se simțise niciodată în largul lui în prezența ei. După moartea soțului ei, Ariko se călugărise şi se mutase într-un loc din partea de miazănoapte a capitalei, unde îşi trăia zilele consacrându-se pe deplin religiei. Venea adeseori în vizită la Rokuhara, şi, în aceste momente, Kiyomori se simțea certat ca un copil zvăpăiat, obligat să se supună sfaturilor ei care izvorau din intenții bune. Ceea ce îl făcea cel mai mult să se controleze era obiceiul mamei lui vitrege de a repeta în fiecare propoziție: „bunul tău tată, răposatul Tadamori“. Nu doar Kiyomori, ci şi soția lui, Tokiko, era copleşită de Ariko. Aceasta îşi păstra dragostea neascunsă pentru nepotul ei cel mai în vârstă, Shigemori. Vedea în el un tânăr cu o purtare de toată lauda, care, spre deosebire de Kiyomori, nu era doar grijuliu, ci şi mai blând şi mai atent cu ea decât oricine altcineva din gospodărie.

— Ar trebui să faci acest pelerinaj la Kumano, înainte de orice altceva. Ia-l şi pe Shigemori cu tine. Rugați-vă pentru iertarea necuviințelor voastre din trecut, şi cereți binecuvântarea pentru voi înşivă şi pentru liniştea căminului vostru.

Ariko îl imploră din tot sufletul pe Kiyomori să se ducă la Sanctuarul Kumano, iar el se arătă mai mult decât dornic să i se supună. De când fusese însărcinat cu supravegherea construcției unui templu la Shirakawa, nu putuse pleca până când sarcina nu fusese încheiată. Pe toată durata toamnei, Shinzei îl consultase mereu pe Kiyomori în chestiuni legate de diverse reforme civile şi, deşi Kiyomori avea prea puțin timp liber la dispoziție pentru a-şi vedea de ale lui, se bucura să încerce gustul politicii sub supravegherea lui Shinzei şi se aştepta la o scădere a sarcinilor lui pe la mijlocul lunii decembrie. Când aduse vorba de intenția de a pleca la Kumano, Shinzei aprobă planul din toată inima, ba chiar îi trimise un cadou de despărțire.

Cu câteva zile înainte de data plecării, Kiyomori îl trimise pe fratele său Tsunemori la Eguchi, să caute loc de popas pentru grupul său şi să închirieze

bărci care i-ar fi ajutat să parcurgă o parte din drumul spre Kumano. Pe 4 decembrie, Kiyomori, însoțit de fiul său cel mai în vârstă, Shigemori, de Mokunosuké şi de un cortegiu format din cincizeci de slujitori, părăsi Rokuhara. Primul lor popas de noapte fu la Eguchi, unde ajunseră după o călătorie în aval pe râul Yodo. Puteau să meargă spre Kumano pe uscat sau pe mare, dar, cu un grup atât de numeros, era preferată de obicei călătoria pe mare, pentru că o ambarcațiune spațioasă îi putea duce pe toți în cea mai mare parte a drumului.

În aceeaşi seară, Kiyomori ajunse la Eguchi, unde îl aştepta Tsunemori. Dat fiind că un grup de cincizeci de oameni nu putea înnopta într-o singură casă, Kiyomori şi Shigemori ajunseră să stea în hanuri diferite. Kiyomori, care făcuse un jurământ de abstinență până la încheierea pelerinajului, se pregăti să se retragă devreme, fără a fi interesat de băutură şi petreceri, cum era obiceiul locului. Numai câteva lumini mai ardeau în hanul liniştit.

— Stăpâne... îmi cer iertare dacă te tulbur.

— Ah, Bătrâne, tu erai? Ce ai pățit?

— Fratele tău m-a trimis la tine cu un mesaj.

Mokunosuké îngenunchie în camera alăturată şi cercetă chipul lui Kiyomori, să vadă cum primea acesta vestea.

— E o noapte cumplit de rece, Bătrâne; mai bine intră şi închide uşa după tine.

Văzând că stăpânul lui nu era într-o dispoziție proastă, Mokunosuké veni mai aproape, îngenunche în fața lui şi începu să-i povestească tot ce îi spusese Tsunemori.

Acum, Mokunosuké avea 80 de ani, dar rămăsese acelaşi slujitor căruia Kiyomori i se adresase cu afecțiune, încă din copilărie, cu numele „Bătrâne“. Bătrânul adjutant, de atâta vreme martor al zbuciumelor omeneşti, pe care acum le privea la fel de senin precum alții s-ar uita la zborul unei viespi sau al unui fluture, la creşterea înceată a unui copac sau a unei flori, nu îi zise decât o istorisire şoptită, monotonă, care părea murmurată de o mască încoronată cu plete albe ca zăpada.

Dar Kiyomori fu uimit de ceea ce auzea. Carevasăzică, proprietăreasa acestei case în care stăteau era văduva unui curtean şi devenise călugăriță budistă. Erau mulți care o cunoscuseră în vremuri de mult apuse; fusese o dansatoare vestită în capitală, iar după aceea devenise amanta Împăratului Shirakawa, care o dăruise de soție lui Tadamori al clanului Heiké. Avusese mai mulți fii de la Tadamori şi era cunoscută ca Doamna din Gion.

— ...

Kiyomori se luptă o clipă cu vâltoarea simțămintelor pe care i le redeşteptase această poveste, apoi se întoarse cu o față posomorâtă spre Mokunosuké. Tsunemori îi jucase o festă, simțea Kiyomori. Ea era propria lui mamă, această mamă grozavă a lui care îşi părăsise cu atât de mult timp în urmă soțul sărăcit şi fiii. Încetase de mult timp să se gândească la ea, şi refuza să se gândească la ea ca la o mamă, dar, din câte se părea, Tsunemori n-o uitase nici o clipă. El îi descoperise cumva ascunzişul, o adusese la patul de moarte al lui Tadamori, şi chiar şi după aceea continuase, din câte se părea, să o vadă, ascunzându-şi întâlnirile cu ea atât de Kiyomori, cât şi de mama lui vitregă, doamna Ariko.

— Bătrâne, spune-i lui Tsunemori că...

— Aşa...

— Poate că el a avut o astfel de mamă, dar ea nu e în nici un caz a mea. Nu am nici o dorință s-o revăd. Nu am nici un motiv să o vizitez. Spune-i asta.

— Nu ai nici o dorință să o revezi?

— De ce ar trebui să am simțăminte de vreun fel sau altul, Bătrâne? Tu ar trebui să ştii asta mai bine decât oricine. De ce să scormonim prin cenuşa trecutului?

— Ți-am spus totul având în minte numai asta.

— Şi atunci, de ce ai mai venit la mine? Mi-ai distrus prima noapte a călătoriei.

— Mi-a fost teamă că asta se va întâmpla, dar fratele tău părea să creadă că, dacă tot te duceai la Kumano, n-ar fi o idee rea, în amintirea răposatului tău tată, să îți consolezi bătrâna mamă, iar mie mi s-a părut că vorbea deschis.

— Ce-i asta? Îndrăzneşti să stărui cu vorbele? Ți-am spus deja că nu am o astfel de mamă, tâmpitule! Oricine sau orice este ea, să se ducă Tsunemori şi să îi vorbească, dacă i se pare că îi va fi de vreun folos. Eu sunt obosit – ba nu, adormit. Unde e dormitorul meu?

Servitorul care ațipise în spatele lui Kiyomori se trezi dintr-odată şi clipi năuc la auzul vocii stăpânului său. Ridicându-se iute în picioare, îl călăuzi cu o lampă în mână.

Ceva mai încolo, după ce toți servitorii se băgaseră de mult în pat, pe la ora la care Kiyomori ar fi trebuit să fie adormit, o siluetă se strecură pe furiş afară din camera lui. Mokunosuké, care încă nu dormea, o urmări trecând de-a lungul coridorului, umblând neîndemânatic cu o jaluzea, apoi scoțând zăvorul unei uşi. Suspicios, Mokunosuké i se adresă. Kiyomori se întoarse

surprins şi se uită cu atenție în locul din care venea vocea; zâmbi repede în întuneric:

— ...Tu erai, Bătrâne?

— Stăpânul meu, ce te face să ieşi în grădină într-o noapte friguroasă ca aceasta?

— Prima noapte într-un loc străin mă face să rămân de obicei cât se poate de treaz. Nu ştiu de ce, dar n-am mai putut să adorm. Sincer să fiu, Bătrâne, m-am răzgândit după ce mi-ai spus tot. Ştii cumva unde sunt?

— Ce să fie, stăpâne?

— Apartamentele doamnei despre care a vorbit Tsunemori.

— Te-ai hotărât să o vizitezi, în cele din urmă?

— Ăăă... da, se scărpină Kiyomori la ceafă, stânjenit. Până la urmă, dacă stau să mă gândesc mai bine, trebuie să aibă în jur de 60 de ani. Iată-mă, sunt pe cale să împlinesc 43 de ani – e ridicol să las trecutul să mă împiedice s-o văd, mai ales dacă, aşa cum se vede, ne aflăm sub acelaşi acoperiş. Încep să simt că s-ar putea să îmi pară rău dacă plec fără s-o văd.

— A, e un gând cât se poate de bun.

— Bătrâne, crezi că ar fi mai bine să fac astfel?

— Sperasem de la bun început că o să te porți aşa ca acum. Ar fi taman ce şi-ar fi dorit tatăl tău să faci.

— E adevărat. El nu era un încăpățânat ca mine. Chiar înainte ca tatăl meu să moară, Tsunemori a adus-o în taină la căpătâiul patului lui, şi am ascultat ce i-a spus femeii ăsteia, care a fost întotdeauna atât de rea cu el.

— Da, ştiu tot ce s-a întâmplat în acea dimineață.

— Bătrâne, am plâns în timp ce trăgeam cu urechea – din cauza marii lui iubiri, din cauza a tot ce i-a spus el uneia care l-a rănit cu atâta cruzime.

— În ochii stăpânului, ea era o femeie demnă de toată mila. Probabil că asta a simțit şi în nenumăraţii ani de dinainte ca, într-un târziu, să se despartă.

— Nu am cum să sper să ajung ca el. Dar sunt bărbat şi am patruzeci şi ceva de ani. Orice s-ar fi întâmplat, nu pot trece peste faptul că ea m-a născut pe mine – pe acest Kiyomori. Pot cel puțin să urmez pilda de purtare filială dată de Tsunemori şi să mă întâlnesc cu ea de această dată. Du-mă la ea, Bătrâne.

În acea noapte, Kiyomori îşi vizită mama, cu care Tsunemori îşi petrecuse deja şi seara.

Nu era aşa cum se aşteptase Kiyomori să o găsească. Nu părea să fie nici tristă, nici singuratică, ci, dimpotrivă, se vedea că îi place viața ei de

acum. Mobilierul din camera ei se potrivea cu eleganța şi confortul pe care le apreciase dintotdeauna.

— Domnule Harima, i se adresă ea lui Kiyomori, Tsunemori este atât de stânjenit încât a venit aici la Eguchi plin de temeri şi de nelinişti, dar tu ai descoperit în tinerețe plăcerile care pot fi găsite în casele de pe Drumul al Şaselea, aşadar trebuie să mai treci pe aici pentru puțină veselie. Şi, ori de câte ori vii la Eguchi, trebuie să te opreşti pe aici şi să le laşi pe fetele mele să te distreze – sunt numeroase şi toate sunt superbe. Dacă nu ai fi fost în drum spre Kumano, le-aş fi chemat încoace, să le vezi cu ochii tăi.

Asta era ea – mama lui. Kiyomori înțelese. Ea îl convinsese pe Tsunemori să facă în aşa fel ca el, Kiyomori, să stea aici, pentru a-l putea întâlni. Vorbea cu uşurință, netulburată, fără urmă de stânjeneală. Spre uimirea lui, Kiyomori crezu că înțelege din glasul ei şi mândria pe care o simțea față de localul ăsta.

Luat prin surprindere, se holbă la mama lui. După înfățişare, ți-ar fi fost greu să-i crezi că se apropia de şaizeci de ani; şi exista ceva numai al ei, ca un parfum stăruitor, pe care Kiyomori îl recunoscu de-acum: era farmecul fără greş care îl făcuse odinioară pe un monarh să o curteze şi pe Tadamori să închidă ochii la toate infidelitățile şi capriciile ei, pentru atât de multă vreme. Iar Kiyomori continua să-i asculte tăifăsuiala:

— Ce plăcere să te avem alături de noi! Ce păcat că eşti sub jurământ de abstinență. Dar trebuie să mai treci pe aici, prin Eguchi, două sau trei nopți în drum spre casă şi să ne oferi onoarea tovărăşiei tale. Eguchi e un loc plictisitor în timpul iernii, când avem prea puțini oaspeți distinşi.

În timp ce glăsuia astfel, în largul ei, fără să spună mare lucru, părea că nu îşi dă seama de faptul că era mama a patru fii maturi. În modul în care vorbea nu se simțea nici un strop de tandrețe maternă sau de bucurie că îşi vede fiii deveniți bărbați; părea că l-a uitat chiar şi pe Tadamori. Părea să-şi fi şters din minte acea bucată din trecutul ei, la fel de firesc şi de uşor precum îşi îndepărta vopselurile cu care continua să se înfrumusețeze.

— O femeie cât se poate de norocoasă, se gândi Kiyomori.

Începu să se considere pe sine un om tare caraghios. Nu avea de ce să fie supărat pe ea, era atât de îngrozitor de uşuratică. Nu avea cum să fie altfel. Era curtezana înnăscută. Natura o făcuse ceea ce era, nu mama lui era de vină. Kiyomori era fericit şi uşurat de faptul că fusese de acord să o întâlnească, pentru că nu mai simțea nici urmă de ranchiună față de ea. Nu avea de ce s-o învinuiască, viața unei dansatoare era un lucru firesc pentru ea; era o greşeală să-ți doreşti ca ea să fie altfel. Kiyomori cercetă chipul şi

gesturile mamei lui – aceasta era viața care o făcea să prospere şi care îi dăruia cea mai multă fericire. Iar el pierduse toți aceşti ani măcinându-se înlăuntrul lui, în tăcere, şi pretinzându-i să fie altfel.

— Mamă – vreau să spun, buna noastră gazdă – nu primim şi noi nişte vin în timp ce vorbim? Nu va trebui să amânăm asta până la întoarcerea mea. Nişte vin – cât se poate de mult?

Mama lui izbucni în râs, încântată.

— Vin? Va fi uşor de găsit. Veniți încoace, strigă ea, bătând din palme pentru a chema slugile.

Apăru de îndată o servitoare, care primi în şoaptă câteva porunci. La puțin timp după plecarea ei, apărură trei dansatoare cu lămpi, iar încăperea fu inundată de lumină. Apoi, slugile aduseră băutură şi mâncare.

— Buna noastră gazdă, acestea-s toate fetele pe care le ai?

— Mai sunt câteva.

— Dacă tot am ajuns aici, am putea să le chemăm şi pe ele să vină. Tsunemori...

— Da?

— Ai venit vreodată pe-aici pentru nişte distracție?

— Eu? Niciodată.

Tsunemori părea îmbufnat. Se simțea singur, ca un intrus, în timp ce îi privea pe Kiyomori şi pe mama lui.

— Aceasta este o casă a plăcerilor. Această doamnă este gazda noastră. Nu mai fi atât de posomorât.

Kiyomori îşi umplea iar şi iar cupa cu vin şi îl îndemnă pe fratele său să facă la fel.

— Haide, trebuie să bei şi tu.

— O să beau pe drumul de întoarcere de la Kumano.

— Ți-e frică să bei cu fratele tău, care a căzut atât de repede în ispită, râse Kiyomori. Nu mai fi atât de sălbatic, Tsunemori, nu ai de ce să-ți faci griji. Beau în amintirea tatălui nostru, înainte să plecăm la Kumano.

— Dar de ce?

— Nu vezi de ce? Nu poți înțelege că, pe patul său de moarte, îşi dorea cu atâta înfrigurare să fim fericiți?

— Chiar aşa a fost?

— De aceea fac eu lucrul ăsta – pentru ca sufletul lui să se poată odihni în pace. Sunt sigur că zeul Sanctuarului Kumano o va vedea ca pe un gest filial şi nu va trimite nici un blestem asupra ta, Tsunemori. Hai, bea şi fii vesel.

De-abia termină Kiyomori de vorbit, că încăperea se transformă într-o privelişte orbitoare, în clipa în care intrară mai mult de zece dansatoare, una mai frumoasă decât alta. Kiyomori atinse o cupă de vin cu buzele, apoi o întinse uneia dintre ele; o mână subțire se întinse după cealaltă, s-o primească.

— Domnul Harima e într-o dispoziție de zile mari, glumiră dansatoarele. Apoi izbucniră în râsete delicate şi începură să tăifăsuiască. Kiyomori, cu obrajii rumeni din cauza vinului, fu cuprins de o amețeală plăcută, cucerit de parfumul pudrei şi de imaginea podoabelor sclipitoare pentru păr.

— Tobe, tobe! Să danseze cineva! strigă el cu o voce groasă.

— Domnul Harima ne porunceşte să dansăm. Haideți, dansați şi cântați.

Se auzi un zumzet entuziast, apoi mânecile şi fustele lungi fluturară în timp ce dansatoarele se ridicau în picioare. Traseră deoparte panouri, scoaseră uşi glisante şi două camere se reuniră dintr-odată, pentru a crea mai mult spațiu. Cineva aduse o harpă, tobe mari fură montate pe suporturile lor, iar flautele apărură din husele lor de mătase.

O dansatoare cu un coif înalt pe cap, purtând o sabie subțire, suflată cu aur pe laturi, apăru lunecând din aripa în care locuiau femeile şi trecu podul care ducea spre această cameră. Ținea un evantai ridicat, pe care îl făcea să plutească şi să se rotească în ritmul unui cântec binecunoscut. Mişcarea curgătoare a picioarelor, unduirea coapselor şi rotunjimea umerilor ei păreau să se topească şi să devină una cu muzica. Kiyomori lăsă cupa din mână şi se holbă la silueta care se mişca, nebăgând deloc în seamă dansul. Ochii lui se ațintiră stăruitor asupra feței acoperite cu un strat gros de pudră, sub coiful împodobit cu voal auriu. Dintr-o dată, fu cuprins de nelinişte şi începu să nu-şi mai găsească locul pe scaun. Ochii dansatoarei nu urmăreau decât coregrafia dansului şi nu rătăceau nici o clipă înspre el. Nerăbdarea se arăta în fiecare trăsătură a feței lui Kiyomori. Ce dans nesuferit! Gata cu tobele şi cu flautele! Când aveau de gând să dispară, să poată şi el vorbi între patru ochi cu femeia asta?

Dansul se termină. Muzica se întrerupse brusc. În timp ce dansatoarea lunecă pe podea într-o reverență adâncă, celelalte artiste se îngrămădiră în jur, să-i umple cupa lui Kiomori.

— Nu mă deranjați! Dați-vă la o parte din calea mea! Aduceți-o înapoi pe dansatoarea aceea! pufni el, împingând femeile la o parte cu coatele, nerăbdător, şi făcând semne în față cu cupa de vin.

Dar dansatoarea plecase deja din încăpere cu paşi iuți şi uşori, trecuse podul şi dispăruse în apartamentele femeilor.

Kiyomori continuă să o cheme, şi le trimise pe celelalte, una câte una, să o aducă, dar dansatoarea refuză să apară.

Apoi, una dintre femei spuse:

— Nu ştiu unde s-a ascuns, dar nu e de găsit pe nicăieri.

Kiyomori era cuprins de furie. Rareori se întâmpla să bea atât de mult sau să se comporte atât de grosolan.

— Cum, ea se pretinde a fi dansatoare? Ea se numea odinioară Ruriko şi era nepoata nobilului Nakamikado! Ea este Ruriko, sunt sigur de asta! Hei, gazda noastră, de ce o ascunzi?

Kiyomori îşi aruncă pocalul pe jos şi se întoarse plin de mânie spre proprietăreasă, dar aceasta părea la rândul ei ameţită şi se agăța clătinându-se de o spetează. Izbucnirea lui Kiyomori şi acuzațiile lui înverşunate nu izbutiră decât să o înveselească, făcând-o să izbucnească în hohote de râs.

— Aşadar, Domnul Harima n-a uitat-o niciodată? Încă şi-o mai aminteşte? Ai iubit-o atât de mult, că n-ai reuşit s-o uiți?

— E monstruos! Femeie diabolică!

— De ce? Ce te face să spui una ca asta?

— Propria ta lipsă de ruşine e treaba ta, dar ai târât-o pe... pe fata aceea tânără, nevinovată, pe Ruriko, în mocirlă, alături de tine!

— Era o protejată a familiei Nakamikado. De fapt, n-avea tată, iar eu am susținut-o. Eu însămi am învățat-o să danseze, să cânte la diverse instrumente muzicale şi am transformat-o într-o femeie care poate să se descurce singură pe lume, cu mândrie. Cu ce am greşit?

Kiyomori se trezi brusc din beție şi clătină din cap:

— A fost un lucru greşit; dacă Ruriko ar fi primit o creştere adecvată, ar fi putut deveni o soție bună pentru un bărbat, dar tu ai otrăvit-o, ai pregătit-o să devină o târfă.

— Domnule Harima, îmi aminteşti într-o oarecare măsură de răposatul tău tată. Înseamnă ceva dacă o femeie alege să devină târfă, sau orice altceva îşi doreşte? Dacă Domnul Harima e atât de indignat astăzi, de ce nu a încercat să o curteze mai serios când Ruriko şi cu mine locuiam la familia Nakamikado? Nu eşti şi tu vinovat pentru că ai fost un laş?... Şi totuşi, nu e prea târziu. Mai treci pe la noi la întoarcerea din Kumano. O să am o discuție serioasă cu Ruriko şi sperăm să te vedem din nou pe la noi.

Şi nu peste mult, Kiyomori şi proprietăreasa râdeau iar în hohote, plângeau jalnic, îşi ofereau unul altuia cupe cu vin şi schimbau glume care îi

stânjeneau pe ceilalți, până când Kiyomori se scufundă în toropeală, alături de gazdă, care adormise cu capul pe brațul lui.

Tsunemori şi Mokunosuké îl cărară pe Kiyomori până în pat. Când acesta se trezi, a doua zi dimineața, se pomeni că era în propria lui cameră, de parcă nimic neobişnuit nu s-ar fi întâmplat.

— V-ați trezit, domnule? V-am pregătit apa.

O servitoare tânără sosi cu salutul obişnuit, cu care Kiyomori îşi începea ziua. Un lighean cu apă îl aştepta, aşezat pe un suport, lângă fereastră. Kiyomori aruncă o privire afară, în timp ce se spăla pe față şi îşi netezea părul. Era o zi însorită şi caldă pentru luna decembrie. De la această fereastră se vedea râul. Plescăitul vesel al vâslelor, însoțit de cântece, îi ajunse până la urechi; erau zgomotele făcute de mateloți, care îl aşteptau cu nerăbdare să pornească. El încercă să-şi regăsească chipul solemn şi inspiră adânc aerul înviorător al dimineții. Până la urmă, era în drum spre Sanctuarul Kumano şi s-ar fi cuvenit să fie într-o dispoziție serioasă...

În timp ce lua în mare grabă micul-dejun, diverşi membri ai cortegiului său începură să apară şi să îl salute. Şi Shigemori sosi, comportându-se ceremonios cu tatăl său. I se păru că acesta este destul de întunecat, dar ceilalți făcură tot posibilul pentru a-i reda buna-dispoziție lui Kiyomori, printr-o conversație despre călătoria care îi aştepta.

Înlăuntrul său, Kiyomori râdea de sine. Nimeni nu părea să ştie ce se întâmplase în noaptea care trecuse şi totuşi, ceva tare întristător se îmbina cu disprețul de sine care-l încerca.

Trei corăbii uriaşe îi aşteptau în depărtare. Curentul era scăzut, iar bărcile mici transportară cortegiul, în grupuri de câte cinci sau şase, până la cele trei ambarcațiuni ancorate în estuar; țărmul era invadat de o mulțime de gură-cască, neobişnuit de veseli.

— Ei, bine, Tsunemori, te las să ai grijă de Rokuhara, spuse Kiyomori, în timp ce se pregătea să urce într-o barcă.

Tsunemori, care se întorcea direct în capitală, răspunse:

— Foarte bine. Îți doresc o călătorie liniştită.

Kiyomori rămase în picioare în barcă, învăluit în lumina ce se oglindea în apă. Întregul țărm se întindea acum în fața lui, în timp ce ambarcațiunea se îndepărta de plajă, iar Kiyomori izbuti să cuprindă într-o privire şirurile de oameni care se îngrămădeau la marginea apei. Iat-o şi pe mama lui, în mijlocul unui grup de femei îmbrăcate în haine vesele, unele purtând pălării cu boruri largi, altele învăluite în mantii şi altele cu capul gol, dezvăluindu-şi părul strălucitor şi negru ca smoala. Mai multe evantaie fluturară în direcția

lui, în semn de bun-rămas, dar ochii lui Kiyomori, îngustați în căutarea unei anumite fețe, nu putură descoperi ceea ce îşi doreau. Tulburat, se întrebă dacă nu cumva noaptea trecută fusese un vis.

Călătoria de pe mare dură mai multe zile. Cortegiul lui Kiyomori debarcă în Golful Waka. Restul traseului urma să fie parcurs în şa, cu un şir de cai de povară. Prima lor oprire fu pe 13 decembrie, la ora prânzului, când oamenii din alai poposiră la hanurile din Kiribé. Aici îi ajunse din urmă un curier, într-un târziu. Venise într-un galop turbat de o zi şi o noapte, de la Kyoto.

— S-a întâmplat ce era mai rău, domnule. Un război civil mai cumplit decât ultimul!

— Cum? În capitală? Cine sunt conducătorii?

Fiecare dintre cei de față păli, auzind veştile cumplite: erau năuciți şi abia izbuteau să se bâlbâie de uimire – erau la o distanță atât de mare, nu aveau arme, era momentul cel mai prost cu putință! Kiyomori gemu în sinea lui, întrebându-se dacă nu cumva totul era o pedeapsă din partea zeului necruțător al Sanctuarului Kumano.

Capitolul XXI
Nas-Roşu negustorul

Dimineața sclipea de brumă. Piața de lângă poarta de pe Drumul al Cincilea fremăta deja din cauza mulțimilor. Agitația şi tumultul se auzeau şi peste drum, în prăvălia impunătoare a lui Nas-Roşu, ba chiar şi în aripa de locuit a casei sale. Renumit pentru faptul că se trezea atât de devreme, Nasul se întorcea chiar acum după una dintre tranzacțiile sale obişnuite. Podoaba de la care i se trăgea numele, mai rumenă decât oricând, scotea dâre de respirație înghețată, ca a unui cal. În loc să se oprească şi să se încălzească la focul care ardea, porni țintă spre aleea de căsuțe închiriate în care locuiau vânzătorii din prăvălie.

— Vai, vai! Voi de-abia vă adunați? Vă ia prea mult timp să vă pregătiți! Haideți, grăbiți-vă – ceva mai multă sârguință, voi de colo!

Nasul se întoarse în altă direcție, spre alt pâlc de case, şi începu să strige la fetele care lucrau în prăvălie.

— E ultima lună a anului, totuşi! Nu îşi dă nimeni seama că astăzi e 3 decembrie? Voi, fetelor, dacă aveți de gând să apăreți gătite frumos de Anul Nou, va trebui să puneți osul la treabă şi să vindeți una-alta.

Apoi, Nasul se îndreptă spre aripa propriei lui case şi, ajungând pe veranda care dădea către o curte interioară, răcni:

— Umeno! Umeno! Adu-mi micul dejun, micul dejun!

Desfăcându-şi sandalele, intră în casă.

Soția lui îi aşternu grăbită masa, punându-i în față soțului ei destoinic nişte terci aburind, peşte uscat şi murături.

— Cât frig ai avut de îndurat în dimineața asta – erau şi țurțuri!

— Asta nu e nimic, răspunse Nasul, suflând zgomotos în farfuria de terci. Vine luna decembrie, şi fiecare suflet trebuie să se trezească pe când încă e întuneric – trăsurile şi boii muncesc din greu, numai angajații noştri de la prăvălie, care nu ştiu ce înseamnă foamea, sunt o haită de puturoşi. Ah, Shika e în magazin? Spune-i să vină încoace.

O servitoare fu trimisă să-l aducă. Shika era funcționarul-şef. După vizita lui Tsunemuné, cu o dimineață în urmă, Nasul îl făcuse părtaş la taină pe Shika şi îl dăscălise cu grijă să fie atent la fiecare cumpărător care trece pragul prăvăliei.

— Shika, n-ai văzut nici un om curios prin preajmă, nu-i aşa?

— Totul e bine în prăvălie. Am afişat un semn care spune că prăvălia este închisă până la sfârşitul anului.

— E posibil să apară iscoade sau cineva din Rokuhara, deghizat.

— E şi mai important să supraveghem cu grijă ce văd şi ce vorbesc oamenii noştri.

— De aceea îi trimit pe străzi, să vândă marfă, începând de azi, iar ei se şi codesc cât pot când vine vorba de aşa ceva. Le-am ținut cu puțin timp în urmă o predică. Poate te duci şi tu să vorbeşti cu ei, şi-i verifici. Să se țină de treabă, Shika.

— Aveți dreptate. Mă duc chiar acum!

— Ia stai puțin, mai am un lucru de zis. Eşti sigur că plătica pe care am comandat-o de la piața de peşte va ajunge azi încoace? Azi suntem în 3 decembrie, mâine pe 4 – iar mâine va fi deja prea târziu.

— Bărcile pescarilor pornesc pe râul Yodo în zori, şi nu putem aştepta prada decât cu mult după ora prânzului.

— Când soseşte comanda, va trebui să îți cer s-o însoțeşti pe stăpâna ta.

— Da, desigur.

O scenă zgomotoasă avea loc în fața depozitelor, unde vânzătorii – bărbați şi femei – îşi luau mărfurile pe umeri şi se pregăteau să pornească. Era un obicei al negustorilor din Kyoto să trimită vânzători ambulanți pe la sfârşitul anului până în oraşele apropiate sau districtele îndepărtate, cu marfă. Dintr-un motiv încă neghicit, însă, Nasul îşi trimitea mărfurile mult prea devreme în acest sezon.

Shika îl urmări din priviri pe ultimul vânzător, în timp ce acesta pleca, şi, cu o expresie de profundă uşurare, se întoarse la focul care se stingea, să-şi încălzească mâinile. Tocmai în acea clipă, în prăvălie apărură doi oameni care trăgeau de nişte cărucioare pe două roți. Fesurile şi hainele lor străluceau, pline de solzi de peşte.

— Bună dimineața. Ia uitați-vă la aceste plătici mari – am adus cincizeci de bucăți! Pescarii mi-au spus că nu au avut niciodată o pradă atât de bună până acum. Aruncați un ochi la flăcăii ăştia frumoşi!

Cei doi bărbați descărcară cu mândrie douăzeci şi cinci de coşuri, fiecare cu câte două plătici lungi de peste un cot, învelite cu grijă în frunze de bambus.

Nasul apăru în curând.

— Grozavă treabă, grozavă treabă! exclamă el, cu ochii aproape ieşiți din orbite la vederea unei privelişti atât de îmbietoare. Ia stai – ce s-a întâmplat cu bibanul? E cel mai important dintre toate...

— Ah, bibanul? Stăpâne, n-ați comandat decât unul, nu-i aşa?

— Ba aşa este – dar e cel mai de seamă. Fără el, cele cincizeci de plătici nu prețuiesc nici cât negru sub unghie.

— Iată-l, e chiar aici, şi e un exemplar cât se poate de frumos, domnule. Are un coş anume, numai pentru el.

De îndată ce plecară cei doi bărbați, Nasul îi dădu poruncă lui Shika să împacheteze iar peştii, cât mai repede, pentru daruri. Apoi, acesta încărcă într-o lectică peştii, aşezați în coşuri căptuşite cu frunze proaspete de bambus şi ramuri înfrunzite, cu fructe verzi şi roşii.

Soția lui Bamboku, gătită cu ce avea ea mai frumos, porni înspre Soare-Răsare, însoțită de Shika şi ce patru servitori care cărau două lectici – una plină ochi cu coşurile cu peşti, cealaltă cu suluri de mătase şi clondire cu vin chinezesc aranjate cu gust – toate ascunse grijuliu sub apărători de hârtie uleiată. După cât se vedea, aduceau cadouri pentru o nuntă. După ce traversară Podul Gojo, ajunseră la marginea Rokuharei. A doua zi fiind 4 decembrie, data plecării lui Kiyomori, străzile erau aglomerate cu mai mulți cai, trăsuri şi oameni decât de obicei.

Soția Nasului coti după un colț, spre o aripă în care locuia doamna din Rokuhara. La apus de poarta spre bucătărie era intrarea femeilor. Acolo, paznicul, căruia Umeno părea să-i fie prietenă, îi zâmbi, semn că o recunoaşte, şi o lăsă să intre. Umeno dispăru pe după copacii din fața intrării principale în casa Doamnei Harima.

După ceva timp, Umeno reapăru şi se opri la poartă, să schimbe câteva vorbe cu paznicul.

— Şi cum l-a primit, Umeno? întrebă Nasul cu înflăcărare, din clipa în care soția lui se întoarse acasă.

— Ah, ar fi trebuit să vezi cât a fost de încântat – şi el, şi doamna.

— Aşadar, ai apucat s-o întâlneşti pe stăpâna casei?

— Şi nu doar atât – toate darurile au fost descărcate şi admirate iar şi iar.

— Da, destul despre celelalte daruri – dar nu a spus nimic despre biban?

— Nu prea se aşteptau – s-au întrebat de unde ştiai că bibanul era un simbol al norocului pentru familia lor, iar sosirea lui în ajunul plecării Domnului Harima, au zis ei, era cât se poate de norocoasă – un dar inspirat, pentru care nu au avut decât cuvintele de laudă. Am fost înduioşată de plăcerea cu care l-au primit.

— Nu ți s-a întâmplat din greşeală să spui ceva nepotrivit?

— Nu, nu, n-am scos nici o vorbă despre *ştii tu ce*..., bolborosi Umeno, căreia îi era limpede şi de ce a mers în vizită şi cât era de primejdios pentru soţul ei.

Nasul avea ochiul potrivit pentru a simţi profiturile, instinctul de a adulmeca latura folositoare a unei situaţii, de aceea, când Tsunemuné îi dezvălui secretul intrigii curtenilor, Nasul îl aprobă pe dată. Până la urmă, nu era el un om de afaceri, unul care plecase dintr-un post mărunt de la Curte şi ajunsese în scurt timp un negustor bogat? Şi dacă el părea dornic să rişte multe pentru încercarea stăpânului său, pe de altă parte, nu era nici imbecil, nici atât de nepăsător încât să îşi rişte viaţa şi întreaga bogăţie cu uneltirile câtorva aristocraţi. După cum vedea Nasul lucrurile, un conflict pe faţă, ca acela de ultima oară, era de neocolit, şi era în avantajul lui să se pună bine cu ambele tabere. Curtenii sau războinicii – indiferent care era rezultatul pentru părţile aflate în luptă, Nasul era un negustor şi trebuia să-şi vadă de câştigurile lui.

Nasul le încredinţă aceste taine atât soţiei, cât şi funcţionarului-şef. Dacă, pe de o parte, fusese de acord să-l ajute pe Tsunemuné, nu uitase nici să îi trimită lui Kiyomori un cadou de bun-rămas, ales cu toată priceperea.

De mai mulţi ani, centrul activităţilor capitalei se mutase vizibil spre poarta Drumului al Cincilea, şi oamenii obişnuiau să spună că acest lucru fusese hotărât de bogăţia din ce în ce mai mare a familiei Heiké, la Rokuhara. Rokuhara, care se afla pe malul opus al râului, se vedea pe deplin de la poartă, iar Tsunemuné presupuse cu viclenie că locuinţa Nasului va stârni cel puţin bănuieli.

De-abia se răspândi vestea plecării lui Kiyomori spre Kumano, că uneltitorii începură să grăbească pregătirile. Transformară casa lui Bamboku în sediul lor de operaţiuni şi acolo puseră la punct planurile finale pentru strângerea armelor şi adunarea trupelor.

O burniţă rece începu să cadă în noaptea de 7 decembrie. Teancuri de saci pentru cărbune şi paie, goi, stăteau îngrămădite în jurul intrării din spate a casei Nasului. Siluete în mantii de paie şi pălării cu boruri largi, altele deghizate în mantii preoţeşti, intrară grăbite, unele după altele, în locuinţa negustorului. Câţiva vizitatori îşi priponiră caii de sălciile de la intrare, alţii, coborând din trăsuri cu boi, fură însoţiţi iute până în casă de însoţitori cu umbrele.

Aceasta fu ultima dintre întâlnirile tainice convocate de către conducătorii conspiraţiei; în afară de cei care se întâlneau mereu la vila lui Nobuyori, apărură şi Yoshitomo al clanului Genji şi alt membru influent al

aceleiaşi familii, Yorimasa. Yorimasa cedase insistențelor lui Yoshitomo şi se hotărâse, până la urmă, să vină.

Yorimasa, luptător de 50 şi ceva de ani, era cu mult mai în vârstă decât Yoshitomo şi de departe cel mai în vârstă dintre toți cei prezenți în acea noapte în încăpere.

— Niciunul dintre noi nu regretă să vă aibă de aliat, spuse Nobuyori, întâmpinându-l, iar Korekata adăugă:

— Venirea dumneavoastră ne încurajează nemăsurat, atât de mult încât deja ne simțim siguri de izbânda noastră.

Fără îndoială, prezența lui Yorimasa le dădea curtenilor o încurajare de care aveau mare nevoie, pentru că nu era doar unul dintre cei zece căpitani numiți drept apărători ai tronului de răposatul Împărat Toba ci, în calitate de comandant al depozitului de echipamente militare, nu putea fi lăsat deoparte şi faptul că îl câştigaseră de partea lor nu era o izbândă măruntă.

Yorimasa, un bărbat tăcut, rămase oarecum în umbră, amestecându-se rar în discuțiile încinse dintre Nobuyori şi Korekata. Ploaia încetase şi sufla un vânt aspru, când uneltitorii ieşiră în cele din urmă din casa lui Bamboku şi se risipiră unul câte unul în noapte.

În ziua care a urmat, pe 8 decembrie, viața din capitală a continuat ca de obicei. Dar, pe la miezul nopții, între 8 şi 9 decembrie, un tunet înăbuşit care semăna cu o herghelie de cai galopând se auzi în ecou pe străzile dintre Drumul al Patrulea şi al Şaselea. În scurt timp, călărețiі întunecați se adunară la Palatul-Mănăstire de pe Drumul al Treilea şi îl înconjurară. La fiecare dintre porțile Palatului, armele zdrăngăniră şi caii nechezară. Săbiile şi lăncile sclipiră la lumina stelelor; ceva aspru şi sălbatic cotropi noaptea împovărată de chiciură.

Un grup se desprinse din compania de şase sute de călărețі, se aşeză în fața porții principale şi, cu o voce aspră, pătrunzătoare ca o rafală de vânt iernatic, răcni:

— E cineva pe acolo? Deschideți porțile – sunt Vice-Consilierul Nobuyori! Am treburi care mă îndeamnă să părăsesc capitala! Trebuie să am o audiență la Maiestatea Sa, de îndată!

De-abia încetă vocea, că, de îndată, izbucni o gălăgie stârnită de soldații care începură să bată cu putere în porți. Se auziră strigăte care îndemnau la spargerea porților, dar silueta de pe cal făcu un semn prin care cerea linişte. Şi totuşi, dinăuntru nu veni nici un răspuns. Nu le răspunse decât vântul care şuiera dintre două crengi albe, ca nişte oase.

Fostul Împărat Goshirakawa era încă treaz şi îşi petrecea noaptea alături de cei doi fii ai lui Shinzei şi de alţi curteni, cu jocuri de mimă şi dansuri, acompaniaţi de muzicienii curţii. Când zgomotul paşilor grăbiţi, însoţit de sunete nedesluşite, se auzi de-a lungul coridorului, toţi păliră. Primul gând care le trecu prin cap fu că e vreun incendiu pe undeva. Cu mai puţin de o lună în urmă, unul dintre palatele de la malul râului arsese până la temelie, iar o prinţesă care urma să danseze la spectacolul de Anul Nou murise în flăcări.

Teama făcu grupul să înţepenească atunci când un demnitar al Curţii năvăli brusc în încăpere, anunţând cu o respiraţie întretăiată:

— Vice-Consilierul este aici, neînsoţit de slugi cu sfeşnice şi înconjurat de oameni înarmaţi! Cere o audienţă de la Maiestatea Voastră. A venit să-şi ia rămas bun, complet înarmat. Nu ne-a dat nici o lămurire pentru o astfel de intrare. Se aud strigăte şi tulburări mari pe la porţi. Ascultaţi!

Spunând acestea, mesagerul deschise uşa. Un val rece de aer stinse lumânările şi lăsă încăperea în întuneric.

— Îi va acorda Maiestatea Voastră o audienţă?

— Lumină – faceţi-mi lumină!

Aflând că era vorba de Nobuyori, fostul Împărat Goshirakawa se ridică pe dată în picioare, şi se năpusti de-a lungul unui coridor îngheţat.

În curând, luminile fură reaprinse şi însoţiră silueta care alerga prin întregul Palat, până în Camera de Miazăzi. Acolo, uşile fură deschise deodată. La lumina lumânării, Goshirakawa zări o umbră călare, care i se adresă astfel:

— Prealuminată Maiestate, am auzit chiar acum un zvon potrivit căruia Consilierul Shinzei a făcut acuzaţii nefondate împotriva mea şi îşi trimite trupele să mă aresteze; de aceea, am decis să părăsesc capitala spre Soare-Răsare, împreună cu câţiva dintre soldaţii mei, şi să mă ascund pentru o vreme. Am venit să îmi iau rămas-bun de la dumneavoastră.

Încremenit de acest anunţ, care venea de la unul dintre favoriţii săi, fostul Împărat întrebă:

— Cine a împrăştiat aceste zvonuri fără temei? Sunt doar bârfe răutăcioase, Nobuyori, cineva te minte.

— Nu, nu există nici o îndoială în privinţa acestui zvon.

— Dar mie nu mi s-a spus nimic...

— Atunci ce părere are Maiestatea Sa despre asta?

— Mă voi întâlni personal cu Împăratul şi mă voi asigura că aceste acuzaţii împotriva ta vor fi oprite. Dar, Nobuyori, de ce eşti înarmat până-n

dinți?

— Atunci, dați-mi voie, Maiestatea Voastră, să vă însoțesc până la Curte. Voi de colo, aduceți trăsura!

— Ce vrei să arăți cu poruncile astea, Nobuyori? izbucni furios Goshirakawa, dar, până să mai apuce să mai scoată o vorbă, soldații urcară grăbiți în porticul pentru trăsuri, îl înşfăcară şi îl duseră până la una dintre ele. În apropiere îl aştepta Consilierul Moronaka. Uimit şi înfuriat de cum se purtau cu el, Goshirakawa refuză să urce în trăsură şi se întoarse spre general:

— Moronaka, ce înseamnă asta? De ce ați venit aici – înarmați?

Consilierul făcu un pas în spate, bolborosind:

— E doar pentru un timp, Maiestatea Voastră. Nu vă neliniştiți. Vă vom aduce înapoi cât de curând.

În timp ce îşi îngăima justificările, câțiva soldați ieşiră în față, aducând o prințesă care plângea. Era sora mai mică a lui Goshirakawa. Furia fostului Împărat fu înlocuită de înțelegere, atunci când o văzu. Fără să mai protesteze, se lăsă azvârlit în trăsură, după ea.

Se dădu un ordin aspru:

— Când fac semn să pornească trăsura, dați foc tuturor porților. Aveți grijă ca fiii lui Shinzei să nu scape vii. Nu cruțați pe niciunul dintre cei care se împotrivesc!

Trăsura porni dintr-odată şi trecu printr-una dintre porțile Palatului. În clipa următoare, acestea fură înghițite de flăcări. Bicele pocniră pe spinarea taurului înspăimântat, în timp ce roțile mari treceau peste hârtoape şi scârțâiau pe drumul înghețat. Yoshitomo, Nobuyori şi soldații lor călare ținură pasul cu animalul de povară, care, înnebunit de armele care zornăiau şi de zgomotul făcut de galopul copitelor, se avântă într-o fugă turbată până când trăsura se apropie de Poarta dinspre Miazăzi a Palatului Imperial.

— Spre Miazănoapte – spre Poarta dinspre Miazănoapte!

Suita în neorânduială tropoti de-a lungul pereților, tâşni spre miazănoapte, apoi năvăli pe pământurile Palatului, oprindu-se între porțile interioare şi cele exterioare, lângă Arhive.

Yoshitomo şi Nobuyori se sfătuiră:

— Mai bine îi ținem aici până încetează tulburările din oraş.

Îi conduseră pe Goshirakawa şi pe sora lui până la Arhive şi îi încuiară acolo. Gărzile primiră porunca să-i păzească pe prizonieri până la viitoare ordine.

Între timp, Împăratul Nijo fu trezit cu brutalitate de soldați înarmați și condus de îndată, înspăimântat, până la o clădire din partea de miazănoapte a Palatului, unde fu întemnițat.

Acum, că Împăratul și fostul Împărat fuseseră dați la o parte, iar soldații Genji ocupaseră Casa Gărzilor, tot ce le mai rămânea conspiratorilor de făcut era să îi înlăture pe Shinzei și pe Kiyomori.

În timp ce se îndepărtau călare de Arhive și făceau ocolul zidului care înconjura Palatul spre Soare-Răsare, Yoshitomo al familiei Genji, Vice-Consilierul și oamenii lor văzură Palatul-Mănăstire cuprins de flăcări. Întregul cer era luminat ca ziua. Fumul înăbușitor se ridica în valuri spre cer și năștea o ploaie de cenușă incandescentă, iar printre norii de fum tremurau stelele de iarnă, de un albastru nepământean. Calul lui Nobyori dădu deodată în spate, în timp ce un grup de soldați se apropie de ei, agitând sulițe și lănci.

Nobuyori scoase fără să vrea un strigăt:

— Dușmanii! – Genji sau Heiké?

Yoshitomo râse, oprindu-se în spatele lui Nobuyori.

— Trebuie să fie oamenii noștri, dar nu m-ar mira dacă s-ar dovedi că sunt Heiké.

Grupul înaintă spre Nobuyori și Yoshitomo cu strigăte pline de bucurie. Soldații se opriră în fața lor și le povestiră ce se întâmplase în fața Palatului Mănăstire. Prinseseră și decapitaseră doi dintre consilierii fostului Împărat, spuseră ei, în timp ce un soldat întindea o sabie în care erau înfipte două capete. Nobuyori își acoperi ochii cutremurându-se, dar Yoshitomo se aplecă și le cercetă cu luare-aminte.

— Foarte bine, porunci el, așază capetele la Poarta de Soare-Răsare. Anunță public numele tuturor soldaților Genji și Heiké care au fost decapitați.

Întorcând spatele soldaților care se bucurau, Nobuyori, Yoshitomo și luptătorii lor călare își continuară drumul, întorcându-se spre Soare-Apune, pe drumul care trecea prin partea de miazăzi a Academiei. Era ora două noaptea. Focul încă ardea, iar vântul sălbatic smulgea cioturi aprinse, învârtindu-le în toate direcțiile, într-un dans drăcesc.

Korekata și Nobuyori, ale căror iscoade le spuseseră că fiii lui Shinzei urmau să-și petreacă acea noapte la Palatul Mănăstire, porunciră ca acesta să fie ars până-n temelii. Dar, după ce auziră că Shinzei nu fusese cu fiii lui, Korekata le porunci de îndată soldaților lui să înconjoare reședința Consilierului și să-i dea foc, necruțând pe nimeni dintre cei care încercau să

scape. În zorii zilei, soldații cotrobăiră în zadar prin cenuşă, căutând urme ale trupului lui Shinzei.

În zorii zilei de 10 decembrie, capitala era încă în mrejele spaimei. Casele şi prăvăliile rămaseră zăvorâte, şi singurii care mai cutreierau străzile erau cete răzlețe de soldați cu fețe înnegrite şi pătate de sânge. Şi totuşi, la poarta Drumului al Cincilea, prăvălia Nasului era deschisă ca întotdeauna şi gata pentru cumpărături.

Bamboku îşi petrecuse întreaga noapte pe acoperiş, urmărind luptele. Când văzuse clădirile mistuite de foc şi fum, gemuse:

— Ce risipă – flăcările alea înghit aur pur!

Sufletul lui de negustor era cuprins de durere, văzând cum atâtea bogății se prefac în cenuşă.

— Orice se va întâmpla, se pare că, în acest moment, Vice-Consilierul e la putere. Într-adevăr, într-adevăr, uluitor! Dacă Shinzei a dispărut, era firesc să se întâmple aşa.

Cocoțat pe acoperiş ca o pasăre de pradă, Nasul privi flăcările domolindu-se, apoi îşi întoarse gândurile spre treburile din ziua următoare. În mintea lui nu încăpeau spaima sau îndoielile. Neliniştit, cerceta iscoditor faptele, întorcându-le pe toate fețele.

— Cum va reacționa Domnul Kiyomori de Harima la toate acestea? Dacă el e plecat, Rokuhara n-are nici o şansă.

Bamboku îşi îndreptă privirea spre Rokuhara, care se afla pe malul celălalt. Nu zări nici urmă de viață. Îşi închipui cum se simțeau locatarii ei şi se bucură:

— Până la urmă, eu sunt negustor – oh, soartă norocoasă, ce bine că m-am născut pentru asta!

Apoi coborî şi strigă cu o voce tremurătoare de emoție:

— Femeie, trezeşte-l pe Shika! Zici că e deja treaz? Ei bine, atunci scoală slujitorii. Spune-le să-şi scoată cărucioarele şi să aştepte pe lângă depozite.

În starea de tulburare în care era, Nasul uitase că nevasta lui nu era femeie din popor şi zbiera după ea ca după o soție de rând. În scurt timp, se apucă să care un ulcior de vin după altul – mai mult de douăsprezece, cu totul – de la depozit, încărcând cu ele trei cărucioare.

— Mergeți şi duceți aceste ulcioare Excelențelor-Lor Nobuyori şi Yoshitomo. Spuneți-le că nu sunt decât unele semne ale felicitărilor mele. Spuneți-le că îl voi vizita eu însumi pe Consilierul Tsunemuné, în această după-amiază, îl învață Nasul pe Shika.

Servitorii se codeau. Era încă prea primejdios să cutreiere capitala cu cărucioare atât de încărcate, se împotriviră ei cu încăpățânare.

Nasul îi linişti iute:

— Prostii! Dacă ați fi fost slugi de luptători, noaptea trecută ați fi mânuit săbii şi săgeți, pentru a vă apăra pielea! Credeți că luptătorii ăia şi cei din gospodăriile lor au vreodată merinde de ajuns încât să apuce să mănânce pe săturate? Cum vă aşteptați să ajungeți voi înşivă negustori, dacă nu puteți duce la bun sfârşit o treabă ca asta?

După ce văzu că oamenii lui porniseră cu bine pe străzile întunecate, Nasul intră din nou în casă şi hăpăi un mic-dejun aburind, apoi urcă în pat şi, în scurt timp, dormea buştean.

Nobuyori, Vice-Consilierul, şi Korekata de la Comisariatul de Poliție nu irosiră timpul; se instalară de îndată la Curte şi începură să emită proclamații în numele Împăratului.

Era 12 decembrie şi încă nu se auzise nimic despre Shinzei, care fugise călare din capitală, când iscoadele lui îi spuseseră la ce să se aştepte, puțin înainte de izbucnirea conflictului din noaptea de 10 decembrie. Nu apucase să-şi ia nici soția, pe Doamna Kii, şi nici pe fiii lui de la Palatul-Mănăstire. Shinzei porni în întuneric pe Calea Uji, spre una dintre moşiile lui. Cinci vasali o luară buimaci după el. Pe data de 13 decembrie, pe la prânz, unul dintre slujitorii lui Shinzei, care reuşise să scape din capitală, se întâlni pe dealurile din apropiere de Uji cu unul dintre tovarăşii săi, supuşi ai lui Shinzei.

— Unde este stăpânul nostru? E teafăr? întrebă el.

Celălalt şovăi şi, socotind că era mai înțelept să nu îi spună mai nimic, îl încredință că Shinzei era teafăr şi, la rândul său, îl copleşi cu întrebări despre ce se întâmplase în capitală. După ce află toate veştile pe care le putu obține, îl zori pe celălalt să se întoarcă la Kyoto.

Când acest al doilea vasal ajunse în cele din urmă la stăpânul său, îi povesti tot ce auzise. Shinzei deveni pământiu de spaimă şi, în timp ce vorbeau, ceilalți slujitori, care plecaseră în recunoaştere, se întoarseră cu vestea că se apropia o ceată de şaptezeci de luptători călare.

Ochii lui Shinzei începură să strălucească precum aceia ai unei fiare prinse în capcană. Înțelese că nu avea nici o speranță să ajungă acum până la propria sa moşie şi gemu învins. Apoi se întoarse spre cei cinci slujitori.

— Am un plan. În spatele acestui templu se află o casă de fermier. Găsiți câteva arme şi săpați o groapă sub desişul ăla de bambus... Repede! O groapă!

Servitorii deșteleniră în mare grabă pământul înghețat, până când făcură o groapă îndeajuns de adâncă încât să-l poată cuprinde pe Shinzei, aşezat cu picioarele încrucişate. Shinzei se băgă în ea şi le porunci oamenilor să pună frunze şi crengi în jur, îngropându-l până la gât.

— Acum aruncați pământ înăuntru, spuse el, luând între buze o tulpină scobită de bambus, până când umerii mei vor fi acoperiți. Puneți-mi pălăria de bambus pe cap şi aşezați cu grijă mai mult pământ – creştetul meu să fie la acelaşi nivel cu pământul. Scoateți-vă căptuşeala din haine şi astupați-mi cu grijă nasul şi urechile; apoi, acoperiți urmele muncii voastre cu mai multe frunze. Aveți grijă ca nimic să nu strivească tulpina prin care respir. Lăsați-mă aici până mâine şi întoarceți-vă de îndată ce veți fi în siguranță.

După ce îşi încheiară sarcina, slugile lui Shinzei părăsiră locul.

În după-amiaza următoare, doi dintre cei cinci vasali se furişară îndărăt şi, spre groaza lor, găsiră groapa căscându-se, cu un cadavru în ea. Câțiva țărani care treceau pe acolo le povestiră că mai mulți soldați, conduşi de un tăietor de lemne, veniseră încoace în seara trecută, îl dezgropaseră pe Shinzei, îl decapitaseră acolo, pe loc, şi plecaseră după ce azvârliseră trupul fără cap înapoi în groapă.

În ziua în care Shinzei îşi găsise sfârşitul – pe 13 decembrie – un curier de la Rokuhara îl ajunse din urmă pe Kiyomori, la Kiribé.

Pe 14, după ce veştile arestării şi decapitării lui Shinzei ajunseră în capitală, fu emisă o proclamație care anunța arătarea capului lui Shinzei într-o paradă de-a lungul principalelor drumuri ale capitalei, şi, mai târziu, expunerea sa într-un loc public.

Aristocrați şi nevoiaşi deopotrivă dădură buzna să fie martori la acest spectacol sinistru. În timp ce capul trecea prin fața lui Nobuyori, Korekata şi Yoshitomo, aflați în trăsurile lor, un privitor din public fu auzit spunând că văzuse țeasta înclinându-se de două ori în direcția celor trei bărbați. Iar povestea cea înspăimântătoare trecu iute din gură în gură, înflorită de norodul uşor de prostit.

Din casa lui Shinzei, nouăsprezece suflete, cu fiii săi cu tot, fură arestați şi decapitați pe țărmul râului unde muriseră atâția oameni, cu puțin timp în urmă, la ordinele lui Shinzei, apoi capul acestuia din urmă fu aşezat într-un copac din partea de Soare-Apune a capitalei, pentru ca toată lumea să poată vedea cum se întorsese soarta omului care reinventase pedeapsa cu moartea.

Înainte ca săptămâna să se încheie, uzurpatorii îşi împărțiră câteva dintre cele mai râvnite funcții ale statului, iar prin decrete emise de ei înşişi se declarară conducători. Nobuyori îşi luă titlul, dorit cu înfocare, de General

al Gărzilor Imperiale şi un post de ministru, Korekata, Tsunemuné şi toţi ceilalţi se autonumiră în funcţiile după care tânjeau cel mai aprig, iar Yoshitomo al familiei Genji primi provincia Harima. Şi totuşi, Yorimasa al clanului Genji spuse că rănile îl ţineau acasă şi lipsi de la banchetul care sărbătorea triumful uneltitorilor.

Între timp, orice gând cu privire la soarta Împăratului întemniţat şi la aceea a lui Goshirakawa fu uitat. Dar, în timp ce sărbătoarea era în toi, un secretar de la Curte veni la Yoshitomo cu o veste:

— Domnule, chiar acum a sosit fiul dumneavoastră din Kamakura. Aşteaptă într-una dintre anticamere.

Chipul lui Yoshitomo se lumină.

— A venit?

Nobuyori se înroşise sub pudra care îi acoperea faţa. Băuse toată seara. Auzindu-l pe secretar, se aplecă spre Yoshitomo, care stătea aşezat alături de el.

— Domnule Comandant al Grajdurilor Imperiale, cine este acela care a sosit chiar acum din Kamakura?

— Fiul meu cel mai mare, Yoshihira. A fost trimis înspre Soare-Răsare, pe când era copil, să capete deprinderi de luptător. Are nume prost, pentru că şi-a omorât propriul unchi într-o ceartă. Un huligan, să fim sinceri, dar se pare că a auzit de tulburările de aici şi a venit să-şi ofere sprijinul. Sunt mândru de el. După cum se spune: cu cât e un copil mai neastâmpărat, cu atât îl iubesc părinţii mai tare.

— De cât timp nu l-ai mai văzut?

— Nici nu îmi mai amintesc câţi ani au trecut.

— Câţi ani are?

— Nouăsprezece.

— Cu siguranţă că a călărit zi şi noapte, fără încetare, pentru a ajunge aici din Kamakura. Desigur că vreţi să vă vedeţi unul pe altul fără să mai pierdeţi nici o clipă. Spune-i să vină încoace.

Yoshitomo înclină din cap.

— Dacă îţi face plăcere acest lucru, domnule.

— Mi-ar plăcea să-l văd şi eu pe Yoshihira.

Secretarul îl conduse în încăpere pe tânărul bărbat, iar întregul grup se întoarse spre el, nerăbdător. Dar pe chipurile lor apăru de îndată o expresie de dezamăgire pentru că, lăsând la o parte reputaţia lui, Yoshihira era un tânăr cu o înfăţişare obişnuită, mic de statură. Purta o armură potrivită pentru un tânăr luptător. Panglicile de mătase purpurie ale coifului îi erau înnodate

sub bărbie, punându-i în lumină strălucirea sănătoasă a obrajilor lui tineri şi împrumutând o anumită gingăşie înfăţişării lui robuste. Coiful lui era nou, pregătit în pripă pentru această ocazie.

Nobuyori se uită în jos, spre tânărul bărbat.

— Yoshihira al familiei Genji, ne aduci noroc. Vii într-o zi de sărbătoare, spuse el. Şi tu va trebui să-ţi dovedeşti curând calităţile în bătălie, iar prin actele tale de vitejie, să îţi câştigi un rang la curte. Toţi cei pe care îi vezi în jurul meu s-au acoperit de glorie în aceste ultime patru zile, iar acum sunt copleşiţi cu laude şi onoruri binemeritate. Iată – vin pentru Yoshihira!

Yoshihira făcu o reverenţă adâncă în semn de salut, apoi se ridică în picioare, uitându-se ţintă la curtenii aşezaţi pe scaunele de onoare, de parcă n-ar mai fi văzut niciodată o privelişte atât de ciudată. Un adjutant îi oferi o cupă de vin. Yoshihira îl goli dintr-o singură înghiţitură. Cupa îi fu umplută din nou, iar el o goli iar, dar nu spuse nimic. Strălucirea chipului său ars de soare dezvăluia un fel de nevinovăţie arareori băgată în seamă la tinerii din capitală. Privirea aceea limpede, deschisă, era cu totul lipsită de viclenie.

— Eşti un bun băutor, Yoshihira. Îţi place?

— Da.

— Şi dragostea îţi place?

— Nu ştiu nimic despre dragoste.

— Ce te aduce în Capitală? Ai venit să-ţi faci un nume?

— Ăsta e ţelul meu, în viitor. Pe moment, am venit pentru că am auzit că tatăl meu are nevoie de sprijin. Care fiu ar fi făcut altfel?

Răspunsurile repezi, ţintite, păreau să-l distreze pe Nobuyori.

— Ai vorbit ca un adevărat locuitor de la Soare-Răsare!

Râse, dezvăluindu-şi dinţii vopsiţi. Yoshihira se încruntă uşor văzând dinţii aceia înnegriţi, în contrast cu faţa machiată.

— Nu te lauzi, şi totuşi, te porţi ca un bărbat, Yoshihira. Vino, trebuie să urmezi pilda tatălui tău şi să câştigi privilegiul de a lua loc printre noi. O să am grijă să faci acest lucru.

O privire plină de dispreţ pluti pe sub zâmbetul lui Yoshihira. Curtenii, îşi spuse el, continuau să-i privească pe luptători de parcă ar fi fost câini de pază, îşi spuse el. Iată cum era el ademenit cu o îmbucătură, ca un căţelandru.

— Ce te face să zâmbeşti, Yoshihira? se interesă Nobuyori. Nu eşti dornic să ajungi la un rang mai înalt?

Yoshihira clătină din cap.

— Nu. Mă gândeam la unchiul meu şi la ceea ce a făcut el în timpul Războiului Hogen.

— Războiul Hogen? Unchiul tău?

— Tametomo al familiei Genji este unchiul meu. El a refuzat o funcție la curte de la Ministrul de Stânga, la începutul războiului, şi s-a avântat în toiul bătăliei... Nu făceam decât să mă gândesc la asta.

Nobuyori se încruntă. Simți că îl jignise pe tânăr. Curtenii se holbară la Yoshihira; Yoshitomo îşi înăbuşi o exclamație de încuviințare. Sosirea unui mesaj oficial pentru Nobuyori puse din fericire o margine tăcerii stânjenitoare care se lăsase asupra celor prezenți. Un curier revenise, cu un raport referitor la locul în care se afla Kiyomori.

Acum, că Shinzei murise, Kiyomori rămăsese singura greutate care mai trebuia înlăturată. Nu aveau de ce să se teamă de Rokuhara, condusă pe moment de fratele şi de cumnatul lui Kiyomori. Umblau zvonuri care spuneau că şi ei fugiseră, împreună cu femeile şi copiii, iar o singură poruncă pentru trupele de către Nobuyori ar fi putut fi de ajuns. Nobuyori, însă, ca şi camarazii săi uzurpatori, era încântat să aştepte până când erau siguri de următoarea mişcare a lui Kiyomori. Erau siguri că soarta lui Kiyomori era pecetluită; n-ar fi îndrăznit să înceapă un atac împotriva lor. Nu avea ce altceva să facă acum, decât să se predea. Şi totuşi, câțiva îndrăzniră să presupună că Kiyomori era îndeajuns de îndrăzneț încât să-i provoace la o ultimă luptă disperată.

În pofida câtorva îndoieli, învingătorii primiră netulburați ştirile cele mai proaspete.

— Din câte se pare, Kiyomori a hotărât să se întoarcă în capitală. Curierul pe care l-am trimis în dimineața asta s-a întors chiar acum. Nu sunt alte veşti şi nu avem cum să ne dăm seama ce va face Kiyomori mai departe. Următorul mesaj oficial ne va spune acest lucru.

Oamenii se apucară din nou de băut, iar Nobuyori se mai întoarse o dată spre Yoshihira.

— Şi, apropo, tinere, tu ce părere ai despre asta?

Yoshihira, care ascultase cu atenție crâmpeiele de conversație din jurul său, răspunse iute:

— Dați-mi voie să iau o cohortă de soldați. Mă voi duce până la Abeno şi îl voi provoca acolo pe Kiyomori al familiei Heiké la luptă parte în parte, apoi vă voi aduce capul lui.

Încrederea în sine a lui Yoshihira îi distră pe curteni, care izbucniră în hohote de râs.

Yoshihira se uită de jur împrejur, nedumerit.

Capitolul XXII
Mandarine din miazăzi

Marea iernatică se întuneca uşor, oglindind irizaţiile indigo ale solzilor de peşte, în timp ce soarele cobora spre linia orizontului. În depărtare, pe ape, crestele valurilor sclipeau albe. Era acel ceas în care rotaţia amplă a globului pământesc era aproape perceptibilă pentru simţuri, prin lumina care scădea din ce în ce mai mult. Coasta lungă a Peninsulei Kii se încreţea spre miazăzi într-o linie de dealuri, iar între acestea stătea adăpostit portul Golfului Kiribé, lin ca iazul unei mori. Câteva lumini împestriţau cătunul care se întindea între gura râului şi mare.

— Iată cum coboară soarele – iată-l cum apune, şopti Kiyomori spre cerul din ce în ce mai întunecat şi spre coasta dealului pe care se afla Sanctuarul Kiribé.

Niciodată, niciodată nu privise un apus cu o simţire atât de amară, în toţi cei patruzeci şi doi de ani ai săi. Era ziua de 13 decembrie, ziua în care aflase veşti despre întâmplările înfiorătoare din Kyoto.

După ce grupul său îşi revenise din năuceala de la început, Kiyomori obţinuse dreptul de a se folosi de o sală dintr-una dintre clădirile care ţineau de Sanctuarul Kiribé şi chemase oamenii la sfat; după ce bărbaţii se adunară în jurul său, Kiyomori începu:

— Nu trebuie să ne pierdem curajul în acest ceas cât se poate de nenorocit al vieţilor noastre. Ce putem face, aşadar? Shigemori, spune-ne ce părere ai. Mokunosuké – şi voi, toţi ceilalţi – vorbiţi. Să-mi spună fiecare dintre voi ce anume crede că ar trebui făcut.

Niciunul dintre ei nu îl văzuse vreodată pe Kiyomori într-o stare ca asta. Seriozitatea îl schimbase, făcându-l aproape de nerecunoscut. Nu mai era conducătorul vesel şi sigur de sine pe care îl cunoşteau dintotdeauna. Sprâncenele groase, care îi făceau trăsăturile încăpăţânate, erau acum unite într-o linie gravă, dând ochilor săi plini de tulburare o încruntare neliniştită.

O căutătură aspră înlocuise blândeţea obişnuită a lui Shigemori.

— Tu să ne spui prima oară ce crezi, Tată. Nu vrem nimic mai mult decât să trăim şi să murim cu tine.

Kiyomori vorbi, de îndată, despre două planuri. Shigemori le respinse, iar Mokunosuké clătină din cap. Şi, în timp ce se sfătuiau, ziua scurtă de iarnă se apropie repede de sfârşit.

— Fiecare clipă este preţioasă, trebuie să ne odihnim şi să dormim, altminteri ne va fi greu mâine. De ce să nu le cerem îngrijitorilor

Sanctuarului să ne ofere cina lângă un foc? Iar tu, Mokunosuké, spune-le oamenilor să îşi gătească masa de seară şi să tragă un pui de somn.

Sfatul se încheie când îngrijitorii Sanctuarului sosiră în grup să-l întâmpine pe Kiyomori şi îl însoţiră până într-o căsuţă construită pentru vizitatorii imperiali care călătoreau spre Sanctuarul Kumano – la care se putea ajunge după alte câteva zile de călătorie în aceeaşi direcţie, spre sud-est. Şemineul deschis din casa de oaspeţi îi surprindea întotdeauna pe vizitatorii din capitală cu dimensiunea sa impresionantă. Kiyomori stătea lângă focul aprins şi asculta murmurul singuratic al mării îndepărtate.

— Tată, desigur că eşti obosit.

— Ah, tu erai, Shigemori? Unde e Bătrânul?

— Va fi aici, cu noi, cât de curând.

— Nu vreau decât să stăm în casa asta, împreună, noi trei.

— Aşa s-a gândit şi Mokunosuké, şi s-a dus să vadă dacă oamenii au primit paturi pentru noapte.

— Cum ţi s-au părut oamenii?

— Păreau adânc cutremuraţi la început, dar se pare că şi-au revenit pe urmă.

— Dacă oricare dintre ei va încerca să fugă pe furiş, lasă-i să plece. Nu îi veghea prea îndeaproape.

Fecioarele sanctuarului le aduseră vin şi mâncare, iar stareţul sosi la puţin timp după aceea, să-l salute pe Kiyomori. Acesta din urmă termină repede cu salutările tradiţionale.

— Am auzit că vremea este blândă prin aceste locuri, şi totuşi, noaptea, marea pare rece şi ameninţătoare. Dorim să luăm masa aici, lângă foc, netulburaţi, pentru că avem lucruri personale de vorbit, spuse el.

Mokunosuké li se alătură în curând celor doi.

Cele două planuri despre care Kiyomori le vorbise oamenilor lui în acea după-amiază fuseseră: unul, să continue pelerinajul, de vreme ce nu aveau puterea să intre în luptă, chiar dacă se întorceau. La Kumano, el avea să meargă la oracol şi să facă precum spunea el. Celălalt ar fi fost să se întoarcă pe loc la Naniwa (Osaka), şi de acolo să navigheze până pe Insula Shikoku, de unde să urmărească ce se întâmplă şi, între timp, să încerce să adune o armată.

În cel mai bun caz, aceste planuri nu erau cu mult mai mult decât nişte încropeli. Şi totuşi, Mokunosuké bănui cam ce îi trecea prin minte lui Kiyomori. Acestuia nu îi era atât de teamă de duşmanii din capitală, cât de trădarea din rândurile soldaţilor care se aflau acum în compania lui, pentru

că o recompensă frumoasă îl aştepta pe oricine le-ar fi adus autorităţilor capul lui Kiyomori. În schimb, această posibilitate părea să-l îngrozească mai puţin pe Kiyomori decât soarta familiei lui, la Rokuhara. Dacă Kiyomori se hotăra să ridice armele împotriva lui Nobuyori şi lui Korekata, aceştia n-ar fi întârziat să incendieze Rokuhara, să îi măcelărească pe cei de acolo şi apoi să-i ceară lui Kiyomori să se predea. Aceste lucruri nu puteau fi puse la îndoială, de aceea, oricare ar fi fost decizia lui Kiyomori, era nevoie ca el să-şi ţină planurile ascunse deopotrivă de prieteni şi de duşmani, să ajungă neîntârziat la Kyoto şi acţioneze repede.

Mokunosuké, cu cei optzeci de ani ai săi şi trupul cocoşat, se întoarse cu faţa spre tată şi fiu, care stăteau dincolo de şemineu, mormăind înfundat:

— Ceea ce s-a întâmplat în capitală era de aşteptat să se întâmple. Bătrânului ăstuia nu-i vine să creadă ce-ai spus în această clipă. Îmi dau seama prea bine de greutăţile pe care le ai de înfruntat dacă te întorci în capitală. Dar, în măsura în care ne priveşte, avem destule arcuri, săgeţi şi armuri pentru noi toţi.

— Bătrâne, doar nu vrei să-mi spui că le-ai adus cu tine?

— Asta face parte din experienţa unui luptător; i-o datorez răposatului tău tată, Tadamori.

— Foarte bine ai făcut!

Shigemori, care cercetase în linişte, la lumina focului, chipul tatălui său, spuse:

— Te-ai hotărât până la urmă să te întorci degrabă în Capitală, tată?

— Se înţelege de la sine. Un luptător ca mine nu poate face altfel. Zeii ne-au dăruit acest noroc. Drumul spre Kumano este presărat cu greutăţi şi primejdii – ca drumul omului prin viaţă, Shigemori. Eşti acum om în toată firea, şi acesta va fi încercarea de căpătâi a bărbăţiei tale.

— Aşa să fie. Dar ce se va întâmpla cu cei de la Rokuhara?

— Da, avem toate motivele să ne temem pentru ei, iar aceasta este marea greutate în privinţa întoarcerii mele. Ar fi mai bine să trimitem o veste la hanul de la Tanabé prin cineva în care putem avea încredere.

— Hanzo este omul potrivit pentru asta. Care este vestea?

— Starețul din Kumano se va opri pe aici. O să îi scriu şi o să-i cer sprijin pentru drum.

— Nu ai vrea să mă duc eu, să am grijă de asta?

— Nu, asta ar însemna că suntem disperaţi. Cu Hanzo e bine.

Kiyomori scrise iute o scrisoare şi îl trimise pe Hanzo cu ea. Apoi îi spuse starețului că o chemare neaşteptată din partea Curţii îl cheamă înapoi

în capitală, şi adăugă:

— Dat fiind că vom porni înainte de zorii zilei, trebuie să vă implor să ne oferiți un privilegiu: să ne lăsați să participăm la slujba de dimineața devreme.

Era încă întuneric când flăcările focurilor aprinse pentru gătit începură să lumineze curtea sanctuarului, şi cu mult înainte de ciripitul primelor păsări, sanctuarul răsună din cauza bătăilor ritmice din palme şi a incantațiilor de rugăciuni.

Îmbrăcați în armură completă, Kiyomori, Shigemori, soldații şi servitorii lor îşi începură încet drumul spre miazănoapte. Fiecare dintre ei purta o rămurică de tisă prinsă undeva în armură. Era o tradiție pentru pelerini să poarte o rămurică de tisă, sfințită la Sanctuarul Kiribé, ca pe o amuletă.

Preoții, care încă nu auziseră de lupta din Kyoto, crezură că Kiyomori fusese chemat datorită îndatoririlor obişnuite ale funcției lui şi îi dăruiră, lui şi celorlalți, crengi mari de mandarin, pe care ei le legară de şei. Kiyomori şi oamenii lui se uitară curioşi la mandarinele rotunde, parfumate, care se îngrămădeau ciorchine printre frunzele verzi-închis. Ce ciudățenie ar fi ele, se gândi Kiyomori, la ospățul de Anul Nou de la Curte, unde fructul acesta nou, neobişnuit, i-ar face pe curteni să se minuneze. Apoi smulse unul dintre fructe, îl decoji şi îl gustă.

— Ia uite, sunt delicioase! exclamă el, întorcându-se deodată în şa. Shigemori, Bătrâne, gustați-le. Nu prea cred să ajungem cu ele înapoi în capitală. Iată, oameni buni, împărțiți mandarinele între voi.

Kiyomori rupse câte un fruct şi le tot aruncă soldaților, care se îngrămădiră după ele cu țipete înflăcărate, luptându-se între ei ca nişte copii. Acum, soarele era cu mult deasupra liniei orizontului, iar vântul rece al dimineții fu tulburat de răsunetul hohotelor de râs care întâmpinară ploaia de fructe aurii.

Apoi, în galopul cailor, lăsară în urmă un cătun după altul, până la asfințit, când Kiyomori le porunci să se oprească. În dimineața care urmă, traversară o trecătoare montană şi îşi continuară în acelaşi ritm drumul până când ajunseră la râul Kii. Aici îi ajunseră din urmă douăzeci de călăreți înarmați, trimişi de către starețul Altarului Kumano, ca răspuns la scrisoarea lui Kiyomori.

În aceeaşi zi, în timp ce armata îşi continua drumul printr-un defileu, au fost întâmpinați de o căpetenie locală şi de cei treizeci de vasali ai săi.

Răspunzând la întrebările lui Kiyomori despre venirea lor, căpetenia răspunse:

— Tatăl meu i-a fost profund îndatorat răposatului tău părinte, Tadamori, care ne-a oferit protecţia lui. Am auzit că ai luat deodată hotărârea de a te întoarce în capitală, din cauza unor tulburări de acolo, şi am venit să te previn.

Apoi, căpetenia continuă prin a-i povesti despre zvonurile, care ajunseseră până în capitală, despre hotărârea lui Kiyomori de a-şi întrerupe pelerinajul spre Kumano. Yoshihira, fiul lui Yoshitomo, cu trei mii de călăreți, sosise la Naniwa (Osaka) şi îşi aşezase oştenii într-un arc de cerc spre miazăzi, în aşteptarea lui Kiyomori.

Un val fierbinte de sânge năvăli prin vinele luptătorului. Privirea lui Shigemori deveni încordată în timp ce măsura cerul spre miazănoapte. Vrerea lui Kiyomori era acum limpede pentru toți însoțitorii săi, iar el îşi dădu seama că sosise clipa în care oamenii ar putea alege să-l părăsească.

— Ei, bine, odihniți-vă caii. Terminați-vă mandarinele. N-au rămas prea multe. Împărțiți-le între voi. Să apuce fiecare om să le guste, măcar, porunci el.

Apoi adăugă râzând:

— Poate e ultima voastră şansă.

Ochii lui cercetară chipurile din jur, căutând răsunetul pe care cuvintele sale l-ar fi putut avea asupra lor.

Oamenii lui Kiyomori formară un cerc în jurul lui, pe țărm.

— Am venit până aici, urmărind să trecem până pe Insula Shikoku, dar m-am răzgândit. Nu suntem în siguranță nicăieri, nici măcar dacă trecem până în China.

Kiyomori vorbea fără să vădească măcar un semn de tulburare.

— Dacă întoarcem spatele tulburărilor din capitală, vom fi în siguranță, dar luptătorii din alte părți îi vor disprețui pe cei din familia Heiké, zicându-le laşi şi refuzându-le sprijinul. E chiar mai uşor de bănuit că li se vor alătura celor din clanul Genji.

Soldații îl ascultară cu atenție. Din chipurile lor, era limpede că nimeni nu avea de gând să-i urmeze sfatul, iar Kiyomori se simți deodată ruşinat de privirile batjocoritoare ațintite asupra lui. Îşi dădu seama că şi el îşi punea în primejdie viața, aşa cum o făceau şi ei, iar ei aveau încredere în el. Dacă ar fi

avut de gând să-l părăsească, îşi spuse Kiyomori, deja ar fi avut nenumărate prilejuri să o facă.

— Am vorbit destul. Nu mai am timp de pălăvrăgeală. Deşi nu suntem decât o sută de călăreți, sunt sigur că, dacă suntem hotărâți, vom izbuti să ajungem până la capitală. Iar când se va răspândi vestea că m-am întors la Rokuhara, prietenii noştri ni se vor alătura. Ce părere aveți?

Încurajări răsunătoare îl întâmpinară pe Kiyomori, pentru că fiecare soldat era îngrijorat din cauza soției şi a copiilor pe care îi lăsase în capitală.

Kiyomori continuă.

— Mai e o cumpănă care se află în calea noastră. Mi s-a spus că Yoshihira al clanului Genji şi trei mii de călăreți stau şi ne pândesc ceva mai încolo, spre miazănoapte. Sunt treizeci la unul.

Acum veni rândul soldaților să îl încredințeze pe Kiyomori de hotărârea lor neclintită de a se întoarce în capitală, şi să îl asigure că erau pregătiți să înfrunte nenumărați duşmani, să îl urmeze oriunde urma să-i conducă şi să dovedească voinicia brațelor neamului Heiké.

Kiyomori nu avea nevoie de alte încredințări. Orice îndoieli ar fi avut în privința soldaților săi, acestea se risipiră. Apoi le porunci oamenilor săi să-şi hrănească şi să-şi adape caii, să-şi pregătească cina şi să îşi cerceteze curelele sandalelor şi armura, pentru a fi pregătiți să dea năvală printr-un câmp al duşmanilor chiar în aceeaşi noapte.

Se odihniră şi aşteptară asfințitul, înainte să pornească, iar ultimele raze ale soarelui se aplecară cu o lumină aurie asupra grupului de călăreți, în timp ce îşi continuau încet drumul de-a lungul coastei, spre miazănoapte.

— Acum suntem aproape, spuse Kiyomori şi trimise înainte trei călăreți, în recunoaştere.

După ce merseră o bucată de drum, văzură strălucirea întunecată a focurilor de pe chei şi bănuiră că dăduseră peste tabăra duşmanilor. Moartea se afla acum în calea lor. Chipurile se încordau, iar degetele păreau încleştate pe arcuri.

— Adunați-vă în jurul meu. Strângeți-vă aproape, porunci Kiyomori cu voce scăzută. Rămâneți apropiați unul de altul – căutați locul cel mai slab din linia lor şi atacați-l. Amintiți-vă – nu vă aruncați în luptă corp la corp! Ținta noastră este să ajungem în capitală. Shigemori, nu te lăsa îndepărtat de restul oamenilor, zise el, întorcându-se îngrijorat spre fiul său.

Shigemori îl auzise odată pe unchiul său Tokitada spunând că Kiyomori nu avea condiția fizică a unui luptător. Deşi stătea bine înfipt în şa,

Shigemori observase în ultima vreme că tatăl său începuse să se îngraşe şi îşi pierdea uşurința şi agilitatea pentru o înfruntare corp la corp.

— Nu te teme, Tată. Ai grijă să nu îți pierzi hățurile când vom începe să galopăm.

— Drăcia dracului! râse Kiyomori. Cum îndrăzneşti să vorbeşti aşa cu tatăl tău!? Nu-ți atinge calul cu biciul până când nu dau eu semnul. Aminteşte-ți că nu eşti obişnuit cu luptele. Cei care se dau mari înainte de bătălie sunt de obicei primii care îşi pierd capetele când se întâlnesc cu duşmanul.

În timp ce călăreții înaintau încet, observară pe furiş nişte umbre care galopau spre ei cu torțe aprinse şi îşi ridicară arcurile în poziție de tragere, dar Kiyomori le făcu semn să se oprească.

— Stați! Aşteptați! Îi aud că ne vorbesc. Să vedem ce au de spus.

Mai mulți războinici se îndreptară spre ei în goana cailor, strigând cu înfocare:

— Sunteți soldați ai lui Kiyomori al familiei Heiké şi vă îndreptați spre capitală? Este Domnul Harima printre voi?

Kiyomori dădu pinteni calului şi le ieşi în cale.

— Iată-mă, sunt Kiyomori al familiei Heiké. Cine sunteți voi? Nu sunteți soldați Genji?

Un luptător descălecă sprinten şi se apropie de Kiyomori.

— Nu suntem soldați Genji, venim din Isé. Am auzit că Domnia voastră are mare nevoie de ajutor.

— Heiké din Isé?

— Noi suntem acei Heiké de care tatăl dumneavoastră a fost apropiat odinioară. Nu i-am uitat niciodată binele făcut şi am fost mereu pregătiți să vă aducem sprijinul nostru.

— Ah, Isé – leagănul clanului Heiké!

— O mie de luptători au plecat din Isé – iar două sute au pornit spre Rokuhara. Încă cinci sute sunt în drum spre noi chiar acum. Trei sute de călăreți v-au ieşit în cale să vă întâmpine şi să vă însoțească.

— Slavă zeilor! Carevasăzică, trupele în privința cărora am fost vestiți nu erau duşmani? Nu am nici un merit pentru asta. Îi datorez toate acestea tatălui meu, care a sădit pe timpul vieții semințele unei sorți prielnice, strigă Kiyomori recunoscător.

În acea noapte, Kiyomori fu primit cu mare bucurie atunci când intră călare în tabăra aliaților săi. Înainte de zori, porniră din nou la drum, iar Kiyomori, aruncând o privire în urmă din şa, simți că îi creşte inima văzând

cum soarele sclipea pe armurile unei oştiri de patru sute de oameni – nu mai era vorba de un grup mic.

Soarele era încă sus, pe cer, când armata ajunse la Sanctuarul Fushimi, cu câteva zeci de kilometri mai la miazăzi de capitală. Aici, conform tradiției, pelerinii care se întorceau de la Kumano dăruiau rămurelele de tisă pe care le aduseseră cu ei de la Sanctuarul Kiribé. Kiyomori porunci o oprire ceva mai îndelungată, să poată rosti rugăciuni pentru izbândă. În timp ce îşi înclina capul să se roage, coada unei vulpi care fugea păru îi treacă iute prin fața ochilor închişi; şi îşi aminti deodată de acea expediție vânătorească, în urmă cu atât de mulți ani, când dăduse peste cele trei vulpi, şi, deşi obişnuia să zeflemisească superstițiile, îşi dori să creadă că zeii erau de partea lui.

Kiyomori şi trupele lui ajunseră la Rokuhara în aceeaşi noapte. Nicăieri nu strălucea nici o lumină, iar străzile erau părăsite, deşi se apropia sfârşitul anului. Numai sunetele scoase de câinii care urlau la lună umpleau tăcerea. Şi totuşi, odată cu vestea sosirii lui Kiyomori, sentimentele înăbuşite ale locuitorilor izbucniră în țipete de uşurare. Bătrâni şi tineri, bărbați şi femei, soldați şi servitori se revărsară în străzi din toate casele, fluturând din mâini şi țipând sălbatic:

— Tokiko! Tokiko!

Kiyomori se îndreptă călare până la poarta cu două etaje, înconjurată de o mare de oameni. Îşi zări câțiva oameni din casă şi strigă şi el numele soției sale.

Tokiko, care aşteptase afară, în frig, împreună cu copiii ei, stătea pe loc, ținându-şi tivul fustelor ridicat, pentru a nu se murdări de noroi. Când îşi auzi numele, îşi lăsă faldurile fustelor să cadă, se împletici în față şi se agăță de hățurile calului lui Kiyomori.

— Bine ai venit acasă! Teafăr!

— A, iată-te, strigă Kiyomori, cercetându-i îngrijorat chipul.

— Copiii noştri? Buna noastră mamă? adăugă el repede.

— Toți te aşteaptă cu nerăbdare.

— Sunt toți sănătoşi? Iată o minune – o adevărată minune!

Kiyomori intră călare în curte, unde îl aşteptau mama sa vitregă şi copiii, lângă intrare. Curtea întunecată fu în curând însuflețită de răsunetul paşilor grăbiți.

Când auzi că mama lui vitregă, Tokiko, copiii şi toate femeile din gospodărie plecaseră în aceeaşi dimineață să se ascundă pe dealuri, dar veniseră înapoi când aflaseră că e şi el pe drumul de întoarcere, Kiyomori se încruntă.

— Cine v-a poruncit să vă întoarceți? Este cu totul împotriva a ceea ce ar fi trebuit să faceți. Puteți rămâne aici în această noapte, dar în zori va trebui să plecați din nou pe dealuri. Nu am cum să vă las să fiți martore la grozăviile care vor urma. Ceea ce e mai rău ne așteaptă, și poate că, în curând, Rokuhara nu va mai fi decât o ruină învăluită în fum.

În ziua în care Kiyomori se întoarse la Rokuhara, Nobuyori și Korekata chemară sfatul. Toți curtenii fură obligați să participe la el, sub amenințarea pedepsei cu moartea. Și totuși, mulți lipsiră. Deși la Kyoto ajunseseră vești care anunțau că războinici din Isé și din provinciile învecinate erau în drum spre Rokuhara, iar Kiyomori însuși urma să sosească cât de curând, Nobuyori era mai puțin îngrijorat de aceste vești decât de imaginea scaunelor goale de la consiliu.

Ocupase tronul de pe podiumul Sălii celei Mari, și privea în jos, șovăielnic, la șirurile de curteni, când apăru un întârziat, dar nu pe drumul obișnuit, ci trecând prin mica grădină interioară și urcând scările care duceau până în sală. Cei cinci însoțitori ai săi, îmbrăcați în mantii aruncate peste armură și înarmați cu săbii lungi, se opriră să aștepte la una dintre porți. Obrajii lui Nobuyori păliră sub stratul de pudră, pentru că noul-venit, care nu era altul decât unchiul său Mitsuyori, aruncă o privire mohorâtă spre podiumul cel înalt.

— O, vai, ce privelişte ieşită din comun! Văd cumva înaltul loc ocupat de domnişori şi de petrecăreți, în timp ce aceia îndreptățiți să şadă acolo se umilesc undeva, mai jos? Să fie ăsta un spectacol cu dansatoare, într-o ceainărie? Poate o asemenea privelişte să poarte numele de Curte? izbucni el cu amărăciune.

Nobuyori îşi lăsă capul în jos, tulburat de cuvintele unchiului său, în timp ce alții priviră încremeniți spre acesta. Mitsuyori, fratele mai în vârstă al lui Korekata, care apărea arareori la consiliile curții, era privit cu evlavie şi teamă de aristocrați.

Un curtean îşi părăsi locul de lângă Nobuyori şi veni în față.

— Domnule, vă aşteptam. Nu doriți să vă aşezați?

— Aşadar, aceasta este Curtea, până la urmă?

— Da...

— Dacă aceasta este Curtea, există o ordine a rangurilor. Cine este domnişorul ăla sulemenit de acolo?

— Noul General al Gărzilor, Ministrul Nobuyori.

— Nu am auzit niciodată de omul ăsta. Nu există un General al Gărzilor pe nume Nobuyori. Poate vă referiți la Vice-Consilierul Nobuyori?

— A fost numit de curând.

— E strigător la cer! Unde este Maiestatea Sa, singurul îndreptățit să facă numiri în funcții? strigă Mitsuyori, izbindu-şi furios coapsa cu partea netedă a toiagului de lemn care îi simboliza funcția, şi ațintindu-l asupra lui Nobuyori.

— Nobuyori, ocupi locul cel mai de sus; unde ai de gând să mă aşezi pe mine, care am un rang mai înalt decât al tău?

— ?...

— Referitor la consiliul de azi – despre ce aveți de gând să vorbiți? Şi, apropo, domnilor, de ce ar merita condamnați la moarte cei care lipsesc astăzi?

— ?...

— Doar Maiestatea Sa are dreptul să prezideze astfel de consilii. Unde este el? Nu e nimeni dispus să-mi dea un răspuns? Ce ciudat, ce miraculos, într-adevăr! exclamă Mitsuyori în timp ce ieşea din Sală, îndreptându-se spre o aripă a Palatului.

— Korekata, tu ce cauți aici? se răsti el la fratele său, pe care îl găsi ascunzându-se într-un apartament din interior.

— Tu erai, frate?

— „Frate“? Îndrăzneşti să mă numeşti „frate“?

— Da...

— Atunci, într-adevăr, sunt acoperit de ocară, pentru că vinovăția ta este şi a mea. E mai mult decât pot să îndur.

— Am făcut o greşeală.

— Aşadar, îți dai seama de asta? Ce te-a împins să o faci?

— ...

— Tu, ofițer al Comisariatului de Poliție, te-ai lăsat convins să îl decapitezi pe Shinzei? Nu te-ai oprit nici o clipă să te întrebi ce vor spune oamenii? Mă cutremur, gândindu-mă la zvonurile care umblă despre tine. Nici măcar nu mi se pare posibil ca propriul meu frate să săvârşească o asemenea prostie. M-am îndoit fără încetare de acest lucru.

— ...

— Numele nostru n-a fost dezonorat niciodată până acum. Iar tu eşti primul care merită numele de prost! Gândeşte-te cum ai pângărit numele tatălui nostru mort – şi ai adus ruşinea asupra bătrânei noastre mame. Ce te-a împins să faci o asemenea nebunie?

— Prostia mea şi numai a mea. L-am tot urmărit pe Nobuyori de câteva zile şi acum îmi pare rău de greşeală.

— Dacă spui adevărul, ai grijă ca Maiestatea Sa să fie eliberat fără o clipă de întârziere şi condus undeva, în siguranță.

— Aşa voi face.

— Nu voi lăsa ca tu să fii complice la aceste fapte. Mă înțelegi, Korekata? Ah, Korekata, adăugă Mitsuyori cu compătimire, de ce trebuie să-ți rişti viața atât de prosteşte?

Odată cu apariția neaşteptată a lui Mitsuyori, consiliul se risipi într-o stare de năuceală.

Ziua de 19 decembrie se apropia de sfârşit. În acea noapte, Gărzile Imperiale primiră vestea întoarcerii lui Kiyomori la Rokuhara şi se răspândiră zvonuri care spuneau că îşi chemase trupele de luptători.

În acea noapte, Nobuyori, care se mutase la Palat, nu izbuti să adoarmă de spaimă şi trimise o doamnă la apartamentele lui Korekata, implorându-l să vină. Spre surprinderea lui, fu anunțat că Korekata nu era acolo. Apoi, îl chemă pe Tsunemuné, dar curteanul nu era de găsit la Palat.

Între timp, sosiră zorile, fără ca mult-aşteptatul atac de la Rokuhara să aibă loc. Păsările începură să-şi ciripească numele printre coroanele copacilor înghețați din grădinile Palatului. Nobuyori, care aştepta răsăritul soarelui, se scufundă într-un somn adânc.

Capitolul XXIII
Împăratul a fost răpit

Zilele de 20, 21 şi 22 decembrie trecură într-o stare de buimăceală la Palatul Imperial, unde plimbările încolo şi încoace ale bărbaților înarmați prin grădinile întunecate înlocuiră forfota tradițională care preceda Anul Nou. Se vorbea mereu despre cum Kiyomori urma să atace Palatul. La Rokuhara, adunarea trupelor de întărire continua, în timp ce umbla zvonul că războinicii Genji vor năvăli de la Palat spre fortăreața Heiké. Şi totuşi, niciuna dintre părți nu dădu vreun semn că ar dori să deschidă lupta.

Şi totuşi, în timpul acestui moment de liniște, un om era cât se poate de sprinten. Acesta era Nasul. Într-o noapte, Korekata şi Nobuyori, conducătorii revoltei de la Palat, vizitară în taină casa lui Bamboku de pe Drumul al Cincilea, iar la scurt timp după plecarea lor, Nas-Roşu se îndreptă spre Rokuhara cu o scrisoare adresată lui Kiyomori.

Timp de aproape o săptămână, se auziră zvonuri referitoare la desfăşurarea unor negocieri pentru un armistițiu, dar, în noaptea de 26 decembrie, Nobuyori îşi dădu seama că nici măcar un decret în numele tronului n-ar fi putut împiedica lupta, pentru că ofițerii Genji deveniseră îndărătnici, iar clanul Heiké îşi continua pregătirile de război. Întreaga poveste se transformase acum într-o luptă între familiile Genji şi Heiké, iar dacă cei din clanul Heiké trebuiau zdrobiți, acesta era ceasul.

Fostul Împărat Goshirakawa, prizonier încarcerat în Arhivele Palatului din noaptea de 9 decembrie, fu vizitat într-o noapte de nişte bărbați mascați, care îi spuseră:

— Maiestatea Voastră, nu vă împotriviți şi nu vi se va întâmpla nimic rău. Se vorbeşte că luptele vor izbucni înainte ca noaptea să ia sfârşit. Vă aşteaptă o lectică, iar noi vă vom însoți spre Templul Ninna-ji.

Goshirakawa nu se împotrivi şi se lăsă condus prin Poarta de Nord-Vest. Un cal îl aştepta acolo. Fu convins să încalece şi se îndepărtă de Palat, alături de însoțitori.

Cam pe la aceeaşi oră – trei noaptea – Împăratul, care era întemnițat în altă parte a Palatului, fu trezit brusc de şoapte care îi spuneau că trebuie să plece de îndată, să ajungă la loc sigur. Fu surprins să descopere că Tsunemuné şi Korekata veniseră după el. Erau înarmați cu săbii şi purtau armură sub mantii. Prea înspăimântat pentru a răspunde, Nijo îl lăsă pe Korekata să-l înfăşoare într-un văl de femeie şi să îl conducă spre ieşire.

Tsunemuné îl însoți pe Nijo, care tremura, până afară din clădire şi îl urcă într-o trăsură, alături de sora sa, Prințesa. Trăsura porni iute la drum. Doi îngrijitori de boi şi câțiva însoțitori îl conduseră în grabă până la o poartă din latura de apus a zidului Palatului, unde fură opriți de o gardă Genji, Juro.

— Cine e acolo?

Soldații se năpustiră în jurul trăsurii şi o opriră.

— Nu e lucru curat cu trăsura asta. Unde vă duceți în toiul nopții?

— Prințesa şi servitoarea ei se îndreaptă spre templu, veni răspunsul. Spune-i lui Juro să vină încoace.

— Eu sunt Juro.

— Tu eşti acela, Juro?

— Cine întreabă?

— Korekata de la Comisariatul de poliție.

— Domnia Voastră erați, domnule?

— Deschide porțile şi lasă-ne să trecem. O însoțesc personal pe Maiestatea Sa. Aveți nevoie să ne puneți şi alte întrebări?

— Nu prea mai are nici un rost, domnule, dar avem poruncă de la Generalul Yoshitomo şi nu vă putem lăsa să treceți nici măcar pe dumneavoastră, domnule.

— Atunci, chemați-l pe general.

— Nu ştim unde poate fi găsit.

— Cât ai de gând s-o mai laşi pe Înălțimea-Sa să aştepte aici, printre soldații ăştia necioplițți? Cu ce drept vrei să o interoghezi dacă eu sunt însoțitorul ei? Dați-vă la o parte din calea noastră!

— O clipă, domnule. Datoria noastră este să păzim această poartă, şi nici măcar Domnia Voastră nu ne puteți porunci să vă lăsăm să treceți astfel. Dacă stăruiți, totuşi, permiteți-mi să cercetez această trăsură, spuse Juro, făcând un pas în față şi trăgând perdelele la o parte cu capătul arcului.

Gărzile se înghesuiră în spatele lui Juro, legănându-şi torțele. Privirea lor descoperi două femei tinere şi înfricoşate, care stăteau cuibărite una în brațele celeilalte, nemişcate. Ochii Împăratului – care avea 17 ani – erau închişi, iar trăsăturile lui gingaşe, femeieşti, erau cuprinse de o paliditate ca de mort. Juro, care îl luă drept una dintre doamnele de companie, comandă trăsurii să treacă.

Aceasta îşi continuă drumul prin îmbulzeala de luptători şi torțe aprinse, huruind peste pământul înghețat, şi dispăru în noapte.

— Hai, mânați mai tare! Grăbiți-vă! le strigară Korekata şi Tsunemuné îngrijitorilor de boi care gâfâiau, după ce trăsura o coti spre Soare-Răsare la capătul zidului Palatului.

Amândouă planurile îndrăznețe ale lui Kiyomori izbutiseră. Fostul Împărat evadase spre Templul Ninna-ji, iar tânărul Împărat fusese îndepărtat de Palat. La puțin timp după aceea, strălucirea focului şi fumul negru din partea de miazănoapte a Palatului Imperial făcură să se răspândească tot soiul de poveşti sălbatice; zvonuri potrivit cărora Kiyomori îşi trimisese trupele pe râu în sus şi atacase reşedința imperială dinspre miazănoapte, iar călugării de pe Muntele Hiei i se alăturaseră lui Kiyomori şi mărşăluiau spre capitală.

Yoshitomo al familiei Genji îşi trimise fiul, pe Yoshihira, cu o cohortă restrânsă, la Palatul Imperial, în timp ce o ceată care era de gardă la fața locului fusese mânată spre porțile de miazănoapte ale oraşului, să facă o cercetare despre incendiu.

Între timp, cu pocnete lungi de bice şi țipete ascuțite, îngrijitorii de boi chinuiau animalul de la trăsură, zorindu-l spre Rokuhara.

— Stați – nu aşa de repede! Opriți-vă, acum suntem în afara oricărei primejdii..., gâfâiră Korekata şi Nobuyori, care se țineau după trăsura Împăratului.

Îngrijitorii de boi se opriră şi izbucniră în râs.

— Îi auziți cum se văicăresc? Să stăm după ei?

— Acum părem să fi ieşit la larg.

Cei doi bărbați opriră trăsura şi îşi şterseră sudoarea de pe fețele năclăite.

În curând, trăsura ajunse la drumul mărginit de copaci, aflat de-a lungul râului Kamo. Acolo, siluete întunecate apărură dintre umbre şi-i ieşiră în întâmpinare. Kiyomori trimisese două sute de războinici de la Rokuhara să-l însoțească pe Nijo, şi, în timp ce aceştia soseau pe Podul Gojo, din nori porni o ninsoare cu viscol.

Rokuhara, care stătuse tăcută şi întunecată timp de atâtea nopți, începu, la apropierea Împăratului, să strălucească cu nenumărate lumini. Lumânările sclipeau peste tot ca nişte stele prin zăpada care cădea. De îndată ce împăratul ajunse la Rokuhara, grupuri de războinici Heiké fură trimişi pe drumuri, să anunțe că suveranul îşi stabilise reşedința la Rokuhara la ora Tigrului (patru noaptea), iar Împăratul Călugărit se afla acum la Templul

Ninna-ji. Toți cei care îi erau credincioşi împăratului fură îndemnați să se ducă la Rokuhara.

La răsăritul soarelui, curtenii şi miniştrii, conduşi de către Regent, erau deja în drum spre Rokuhara.

În timp ce se întâmplau toate acestea, Nobuyori, conducătorul revoltei, zăcea cuprins de o amețeală asemănătoare cu beția în camera lui de la Palatul Imperial, în grija doamnelor de companie. Petrecerile şi beţiile lui din fiecare noapte izbutiseră să îi îndepărteze în cele din urmă pe Tsunemuné şi pe Korekata, care aveau bănuiala că Nobuyori nu era în toate minţile. Mai mult, mustrarea lui Mitsuyori îi readusese cu picioarele pe pământ, şi, neîntârziat, luară legătura cu Kiyomori.

Când un consilier ajunse în apartamentul lui Nobuyori, să-l vestească gâfâind că prizonierii regali dispăruseră, Nobuyori țâşni înnebunit de pe canapeaua lui, apoi începu să râdă isteric.

— Ce poveste de necrezut mai e şi asta? Visezi! Korekata şi Tsunemuné au grijă ca Maiestățile lor să nu scape!

— Domnule, paznicii au trădat şi au fugit împreună cu prizonierii.

— Cu neputință! stărui Nobuyori, dar presimțirile negre îi cuprinseră deja mintea în timp ce vorbea; se îmbrăcă repede, se încinse cu sabia şi alergă val-vârtej de-a lungul labirintului de coridoare. Un şuvoi de înjurături şi de răcnete de furie ieşi din gâtlejul lui Nobuyori, când descoperi adevărul.

— Să nu lăsați pe nimeni să afle despre asta – nici măcar pe aliații noştri, porunci el.

Oricum, era prea târziu să poată ascunde ceea ce se întâmplase. Yoshihira al familiei Genji ştia deja că prizonierii regali evadaseră şi galopă de îndată înapoi la tatăl său, să-i dea raportul.

— Nenorocirea s-a întâmplat deja în această seară. Kiyomori a obținut prin şiretlic un avantaj față de noi – Maiestatea Sa a fost adus la Rokuhara, iar Împăratul Călugărit este deja în siguranță, la Templul Ninna-ji. E cu putință să fie adevărat?

Yoshitomo nu răspunse.

— E adevărat, Tată? şovăi Yoshihira.

Yoshitomo şovăi.

— Aşa este. Şi eu am auzit veştile, deşi Nobuyori încă nu a spus nimic.

Chipul tânărului rămase încremenit.

— Yoshihira!

— Da...

— Ce se aude despre incendiul de la Palat?

— A fost un truc al duşmanului. Trupele lui Kiyomori au fost într-adevăr pe-acolo, dar nu au ars decât nişte bojdeuci şi câteva case țărăneşti, în afara porților oraşului.

— Kiyomori este din nou foarte iscusit, sau are vreo persoană de încredere, foarte înțeleaptă, care îl sfătuieşte. Trebuie să recunosc că purtarea duşmanului nostru din această seară a fost grozavă. Vom avea parte de ceasuri grele.

— Dar, Tată, ce rost mai are să apărăm Palatul, dacă Maiestățile Lor nu mai sunt acolo?

— Nu, mi-am oferit cuvântul meu de Genji în acea înțelegere şi nu mă pot retrage acum. Un luptător trebuie să-şi păstreze credința chiar cu prețul vieții. Dacă, totuşi, îmi țin cuvântul dat, nu am decât să mă înclin în fața clanului Heiké sau să pier.

Prin aceste cuvinte, Yoshitomo mărturisi ceea ce nu îndrăznise până acum. Greşise trecând de partea lui Nobuyori şi regreta amarnic ceea ce făcuse. Totuşi, se gândi Yoshitomo, dacă nu s-ar fi alăturat Vice-Consilierului, cruzimea lui Shinzei ar fi dus până la urmă la luptă deschisă între clanul Genji şi clanul Heiké. Acum, Shinzei era mort, dar Kiyomori se afla încă în viață. Nu se putea îndoi nimeni că tabăra Genji suferise o lovitură gravă prin răpirea Împăratului de către războinicii Heiké. Şi totuşi, în privința desfăşurării propriu-zise a unui război, Yoshitomo era încrezător că experiența lui era limpede cu mult mai mare decât a lui Kiyomori.

Un consilier trimis de Yoshitomo la Nobuyori se întoarse.

— L-am întâlnit pe Ministru, iar el nu crede zvonurile. Mă încredințează că nu s-a întâmplat nimic neobişnuit la Palat.

Fețele adunate în jurul focurilor de pază schimbară zâmbete de compasiune la adresa laşității lui Nobuyori.

— Atunci, nu mai e nimic de spus, zise Yoshitomo. Prin urmare, pune-i pe cei care sunt în slujbă la Palat să se alinieze şi să se numere.

Nobuyori, Generalul Gărzilor, se pregătea să-şi inspecteze trupele din Sala cea Mare, care dădea spre grădina Palatului. De fiecare parte a lui erau înşirați cei mai importanți reprezentanți ai Curții, miniştrii şi oficialii cu cele mai înalte ranguri, şi, în timp ce inspecția se desfăşura, mesageri călare soseau unul după altul prin ninsoare, cu ultimele noutăți despre mişcările lui Kiyomori. O ceată se adunase deja pe malul râului, li se povesti, aşteptând porunca de atac. Se auziră, de asemenea, alte zvonuri: se spunea că trupele

lui Kiyomori erau răspândite de-a lungul coastei Dealurilor din Soare-Răsare, pregătindu-se de un atac asupra Palatului, pe neaşteptate.

Două mii de soldaţi Genji aşteptau călare în grădina Palatului. Pe vizierele lor se formau ţurţuri, iar sângele din vine le clocotea de nerăbdare şi de teamă.

Nobuyori purta o armură vopsită în culoarea florilor de levănţică, cu fâşii violete la coapse; sub aceasta, avea o tunică de stofă stacojie; sabia pe care o purta avea o teacă placată cu un model frumos de crizanteme, din aur curat; niturile de pe coiful cu coarne scânteiau printre fulgii de zăpadă. Armăsarul său negru-cărbune, un vestit exemplar pur-sânge din grajdurile imperiale, era priponit de cireşul care creştea lângă scările largi ce urcau spre Sala cea Mare.

Yoshitomo era şi el dichisit cu mult mai multă grijă decât avea de obicei pentru ţinuta lui, iar cei trei fii ai săi îşi îmbrăcaseră şi ei tunicile cele mai alese şi armurile Genji. Dintre cei trei, cel mai mic, Yoritomo, un băiat în vârstă de treisprezece ani, atrăgea multe priviri din partea trupelor. Pentru că era de o vârstă mult prea fragedă, tatăl şi fraţii săi îl vegheau cu mare grijă; fusese trezit cu puţin timp în urmă dintr-un pui de somn pe care îl trăsese în clădirea gărzilor şi fusese adus, tremurând de frig şi cu ochi somnoroşi, până pe terenul de defilare, îmbrăcat într-o armură completă pentru băieţi. Imaginea acestui puştan înduioşător de fraged, care venise să îşi primească prima lecţie despre vărsarea de sânge, îi mişcă pe soldaţi.

Până dimineaţa, ninsoarea încetă, iar drumurile capitalei deveniră sclipitor de albe. Din casele zăvorâte ale oamenilor de rând nu ieşi nici urmă de fum care să arate că s-a făcut vreun foc în vetre.

În loc să se apere, Yoshitomo se pregătise să atace Rokuhara. Fiul lui, Yoshihira, care fusese trimis în recunoaştere, se întoarse în curând cu vestea că îl văzuse pe Yorimasa al familiei Genji îndreptându-se călare spre Podul Gojo.

— Mă tem, Tată, că Yorimasa ne-a păcălit cum că ar fi bolnav; e în drum spre Rokuhara. Lăsaţi-mă să îl urmez şi să mă lupt cu el.

Yoshitomo, profund rănit, răspunse:

— Nu, mă voi duce eu însumi.

Dar, în timp ce întorcea calul, spuse cu un râs amar:

— De ce ar trebui să ne intereseze pe noi ce fac Yorimasa şi cei de teapa lui? Nu îmi pasă de el nici cât negru sub unghie.

Nu peste mult timp, Yoshitomo şi Yorimasa se aflau faţă în faţă, peste râul de lângă Podul Gojo, iar Yoshitomo îi dădu pinteni calului său, strigând

cu dispreț:

— Aşadar, Yorimasa, tu, care eşti un Genji, te-ai alăturat clanului Heiké? Blestemată fie ziua în care te-ai născut în familia Genji! Ruşine ție pentru că ai ales să înfrunți familia Genji în bătălie!

Atunci, Yorimasa îşi arătă fața şi răspunse cu mândrie:

— Spui adevărul, Yoshitomo. Din timpuri străvechi, familia Genji a fost credincioasă tronului, iar tu eşti acela care a mânjit numele nostru prin faptul că te-ai alăturat trădătorului aceluia de Nobuyori. Plâng când mă gândesc la ruşinea pe care ai adus-o asupra numelui Genji!

Capitolul XXIV
Bătaia tobelor

Împăratul Nijo, întreaga lui suită şi miniştrii statului ocupară clădirile principale ale Rokuharei, care deveniră atât de aglomerate, încât până şi acareturile şi bucătăriile căpătară menirea de locuințe pentru slujitorii săi.

Fiul lui Kiyomori, Shigemori, traversă curtea în care zăpada fusese călcată şi transformată în noroi de nenumărate perechi de picioare şi se apropie de clădirea principală, căutându-şi tatăl.

— Tatăl meu e cumva cu Maiestatea Sa? îl întrebă el pe un adjutant care se apleca peste o balustradă.

— Nu, nu este aici, sosi răspunsul.

Shigemori se plimbă printr-o curte interioară, apoi până la poarta cu două etaje, aruncă o privire în clădirea gărzilor şi apoi o porni înapoi pe urmele propriilor săi paşi. Îi era cu neputință să cerceteze fiecare clădire a proprietății. Între timp, soarele mai avea puțin până să răsară, îşi spuse Shigemori, aruncând o privire neliniştită spre cer. Îi era teamă de lumina care urma să apară de după coastele Dealurilor de Soare-Răsare. Tatăl, în starea lui de acum, de bună dispoziție, părea să fi uitat că însărcinarea de căpătâi, aceea a războiului, nu trecuse încă. Trupele, care îşi petrecuseră noaptea de-a lungul râului, se neliniştiseră şi aşteptau porunca de a porni la atac.

Shigemori bombăni nerăbdător în sinea lui. Era greu de crezut că tatăl lui s-ar putea afla în apartamentele servitorilor, lângă grajduri. Şi totuşi, nu era rău să arunce o privire, îşi spuse el, şi-şi îndreptă paşii într-acolo, când dădu de tatăl său, care trecea prin coridorul care venea dinspre bucătării.

— Ia te uită, Tată, aici erai!

— Tu eşti, Shigemori? Ce vrei?

— Nici nu e de mirare că nu te găseam. Nu m-am aşteptat nici o clipă să te găsesc aici.

— Am vorbit chiar eu cu bucătarii. A trebuit să mă încredințez că totul e pregătit pentru Maiestatea Sa.

— De ce nu laşi treaba asta pe seama bucătarilor şi a ajutoarelor lor? Soldații s-au săturat să aştepte ordinele tale.

— Mai e timp până în zori.

— De îndată ce se face lumină, inamicul va ataca primul la Podul Gojo, iar Rokuhara va fi pierdută dacă el apucă să facă asta.

— Trimite câțiva oameni în recunoaştere.

— Am trimis deja.

— E de ajuns.

— Dar nu trebuie să pierdem ocazia de a face prima mişcare în zorii zilei. Asta ar însemna pentru noi izbânda.

— Nu am de gând să îți ascult părerile despre strategie. Am gândurile mele. În plus, trebuie să-l facem pe Maiestatea Sa să dea o proclamație, iar el nu este încă în stare, după zilele acelea când a stat închis la palat. N-a mâncat şi n-a dormit deloc în zilele acelea. Trebuie să am grijă să primească nişte terci fierbinte de orez înainte de orice. Nu îl pot pune în această clipă să facă nimic altceva... Lasă poruncile pe mai târziu.

— Da, Tată.

— Spune-le şi fraților tăi, lui Mokunosuké şi soldaților.

— După cum ți-e voia.

— Spune-le să aştepte până când Maiestatea Sa termină de mâncat. Între timp, porunceşte-le oamenilor noştri să aducă buturugi din belşug şi să îşi dezghețe hățurile şi coardele arcurilor.

Shigemori se întoarse cu spatele. Nu se îndoia că sorții erau împotriva lor; tatăl lui era tulburat, se vedea limpede. Shigemori, care nu punea niciodată sub semnul întrebării judecata tatălui său, se îndreptă spre malul râului, împânzit de soldați, şi le vesti poruncile stăpânului.

Kiyomori nu avea nevoie de Shigemori ca să afle cât de greu le va fi. Porni în grabă spre clădirea principală, dar fu oprit în cotitura coridorului de către cineva care, din câte se părea, stătuse la pândă după el.

Bărbatul i se adresă, după o reverență sofisticată:

— Ah, Domnule Harima, permiteți-mi să vă felicit pentru deplina izbândă a planurilor dumneavoastră.

Kiyomori îi aruncă omului o privire ascuțită. Era Nas-Roşu, negustorul care dusese mesajele dintre Korekata, Tsunemuné şi Rokuhara.

— Oh, Bamboku, îți mulțumesc pentru strădaniile tale.

— N-aveți pentru ce, domnule, nu am făcut nimic din cale-afară de greu.

— Dimpotrivă, ai dovedit în toată această poveste cât de bine ştii să te descurci.

— E prea mult spus, domnule – a fost doar un mic gest de recunoştință pentru grija arătată de buna dumneavoastră doamnă.

— Ce fac Korekata şi Tsunemuné?

— Sunt destul de obosiți, trebuie să spun, şi trag un pui de somn în apartamentele servitorilor.

— Bun. Aşadar, l-ai însoțit noaptea trecută pe Maiestatea Sa?

— O parte din drum, şi am tremurat de spaimă, domnule, vă asigur că nu am avut ce face în privința asta... Totuşi, am venit să văd dacă vă pot fi de folos în bucătării, spălând nişte vase, şi chiar aici, din întâmplare, am dat peste dumneavoastră, domnule. Este un imens privilegiu, sunt sigur de asta.

— În timp, vei mai auzi de mine. Mai aşteaptă câteva zile şi-ți vei primi răsplata.

Kiyomori nu avea nici un motiv să nu aibă încredere în Bamboku; nu era vorba doar de faptul că Tokiko îl considera un om destoinic; dar negustorul se dovedise a-i fi cât se poate de folositor în negocierile de săptămâna trecută.

Kiyomori se îndreptă spre anticameră, unde fu întâmpinat de un funcționar care îi spuse:

— Fiul dumneavoastră, domnule, vă caută de o bună bucată de vreme.

— M-am întâlnit cu el, cu puțin timp în urmă. Ce face Maiestatea Sa?

— A mâncat nişte terci fierbinte.

— Pare ceva mai odihnit?

— Nu ştiu cum să vă spun – dar ne-a mişcat sincer să îl vedem plângând la vederea mâncării.

— Bine, bine! exclamă Kiyomori cu un zâmbet cald, şi acum va trebui să-i obținem consimțământul pentru a porni la atac.

— L-a încuviințat deja, iar proclamația va fi gata în curând.

— Atunci, trimite-mi-l pe fiul meu Shigemori la mine! spuse Kiyomori.

Shigemori, care fusese însărcinat să conducă trupele în locul tatălui său, apăru în curând.

— Shigemori, Maiestatea Sa şi-a dat consimțământul. Porneşte de îndată spre Palat – cât se poate de repede!

Când Shigemori apăru înaintea oamenilor să le vestească porunca, luptătorii izbucniră în aplauze răsunătoare; gongurile răsunară şi tobele bubuiră, în timp ce trei mii de cai se năpustiră galopând prin zăpadă, pentru a ataca Palatul.

Primele raze ale soarelui se iviră de după o coastă a Dealurilor de Soare-Răsare, se oglindiră în şirurile de armuri, în harnaşamentele cailor, apoi sclipiră orbitor deasupra coroanelor copacilor şi deasupra acoperişurilor Palatului. Toate porțile acestuia erau larg deschise, pentru ca Yoshitomo al familiei Genji să iasă, dar Yoshitomo spumega de furie, dându-şi seama că avantajul inițial fusese irosit. Planul său fusese acela de a ataca Rokuhara înainte de zorii zilei, dar încetineala lui Nobuyori şi poruncile lui care se

băteau cap în cap îi amânaseră pornirea, iar acum, duşmanii erau deja în drum spre ei.

Poruncind iute celor de la tobe să vestească o schimbare în aşezarea trupelor, Yoshitomo le dădu sarcini noi oamenilor săi, pentru a apăra cele trei porți ale zidului exterior din Soare-Răsare. În total, erau douăzeci şi şapte de porți, incluzându-le pe acelea ale porților interioare; acestea erau despărțite una de alta prin drumuri largi şi parcele aranjate ca nişte parcuri. Şi acum, două mii de călăreți Genji, agitând arme, năvăliră din toate direcțiile spre grădina spațioasă care dădea spre Sala cea Mare, în timp ce tobele şi clopotele armatei Heiké răsunară de-a lungul zidului dinspre Soare-Răsare.

Sub cerul senin, treizeci de steaguri roşii fluturară în mijlocul unei păduri de arcuri, în timp ce oştile Heiké se opriră din mărşăluit în fața celor trei porți dinspre Soare-Răsare, care stăteau deschise, să-i primească.

Yoshitomo, căruia amărăciunea îi rodea măruntaiele, gemu în sinea lui când îl privi pe Nobuyori cel pământiu la față ieşind în sfârşit din Sala cea Mare, încălecându-şi neîndemânatic calul şi îndreptându-se şovăielnic spre poarta pe care trebuia s-o comande, flancat de bărbați înarmați. Shigemori şi cei cinci sute de călăreți ai săi îl aşteptau deja acolo, iar când Nobuyori îşi făcu apariția, Shigemori şi cei opt vasali ai săi o luară la galop în întâmpinarea lui. Nobuyori ridică privirea cu un țipăt atunci când îi văzu, începu să şovăie, apoi se întoarse şi o rupse la fugă, urmat în viteză de Shigemori. Văzând acest lucru, cinci sute de războinici înarmați intrară val-vârtej pe poartă, urmați de alți cinci sute.

Din postul său de la a doua poartă, Yoshitomo văzuse ce se întâmpla şi îl strigă cu hotărâre pe fiul lui, Yoshihira, pe care îl văzu trecând călare pe lângă el.

— Duşmanii au reuşit să intre pe poarta centrală! Nu îmi pot părăsi postul de aici, dar du-te tu să îl ajuți pe laşul ăla de Nobuyori! Fă-i să se retragă pe oamenii din Rokuhara!

La comanda lui Yoshitomo, şaptesprezece călăreți ieşiră în față să i se alăture lui Yoshihira. Shigemori era călare pe un cal roib, iar Yoshihira îl recunoscu după armură şi după tunica roşie pe care o purta sub aceasta. În timp ce Shigemori îi lovea cu săgeți pe luptătorii Genji, călăreții lui îl împiedicară pe Yoshihira să se apropie şi să îl provoace la luptă dreaptă. Dar, după ce Shigemori lăsă arcul din mână să-şi tragă sufletul, Yoshihira găsi clipa potrivită. Cu coada calului fluturând în vânt, se năpusti spre Shigemori, provocându-l cu strigăte:

— Ăsta sunt eu, Yoshihira al familiei Genji, fiul lui Yoshitomo. Pe tine cum te cheamă?

Shigemori îşi întoarse capul îndeajuns de mult încât să se uite în ochii înflăcărați ai lui Yoshihira; apoi, împroşcând cu zăpadă amestecată cu noroi, îşi răsuci calul şi răspunse:

— Ah, tu erai, Yoshihira al neamului Genji! Eu sunt Shigemori al familiei Heiké, fiul lui Kiyomori!

Astfel, un tânăr Genji şi un tânăr Heiké ajunseră să se confrunte față în față, înaintea Sălii celei Mari. De o parte a balustradei largi care ducea spre sală creştea un cireş, de partea cealaltă un portocal amar, iar aici, în grădină, cei doi luptători trecură iar şi iar unul prin fața celuilalt, urmărindu-se reciproc.

Cu un țipăt adresat lui Yoshihira, care nu avea arc, Shigemori îl aținti deodată cu o săgeată.

— Laşule! veni strigătul înapoi. Tragi cu săgeți, atunci când eu nu am niciuna? Nu îndrăzneşti să îți încrucişezi sabia cu a mea?

O a doua săgeată țâşni spre el, dar în timp ce mâna lui Shigemori se întindea pentru a treia oară după tolbă, îl surprinse pe Yoshihira pregătit de atac. Roibul coti iute, în timp ce calul negru ca smoala îi tăie calea şi se strecură în spatele lui.

— Aşadar, tu, un Heiké, ai crezut că o să-mi scapi?

O altă săgeată şuieră; în timp ce Yoshihira se ghemuia, Shigemori îşi scoase repede sabia. Oțelul sclipi alb întâlnind oțelul; scările de la şa scrâşniră, frecându-se una de cealaltă. Învârtindu-se, ferindu-se, jucându-se şi atacându-se într-un spectacol desăvârşit al măiestriei în călărie, urmăriți şi urmărindu-se, cei doi tineri galopară furioşi de şapte ori, apoi de opt ori în jurul cireşului şi al portocalului. Săbiile lor se frecară una de alta, retezară aerul, apoi părură că se ciocnesc într-o ploaie de scântei.

Cei opt vasali ai lui Shigemori erau prinşi în luptă cu cei şaptesprezece ai lui Yoshihira, în diverse alte locuri ale pieței, în timp ce zăpada călcată în picioare era învolburată de noroi şi pătată de sânge, iar Shigemori se năpusti să se alăture încăierării, până când sosirea mai multor călăreți Genji îl făcu să îşi piardă avantajul şi să se retragă spre poarta pe care intrase.

Mokunosuké, care condusese retragerea, se apropie de Shigemori, pe care îl găsi odihnindu-se la o răscruce.

— Ai făcut treabă bună, strigă el, măcar dacă tatăl tău ar fi putut să te vadă!

Apoi adăugă:

— Dar aminteşte-ți de poruncile lui, şi lasă-l pe duşman să creadă că a izbândit.

— Bătrâne, nu ai de ce să-ți faci griji pentru mine.

Cu un nou grup de călăreți, Shigemori galopă înapoi spre grădină. Acolo, Yoshihira îi ieşi în față, întâmpinat cu o ploaie de săgeți şi cu un semn de salut cu mâna.

— Haide, Heiké de la Rokuhara! Desigur, sunt un duşman de nădejde, sau nu cumva te temi de mine?

Shigemori dădu pinteni cailor, luând-o înainte.

— Îndrăzneşti să te lauzi? Poate că vei avea tu pricini să te temi de mine?

— Când ți-am întors eu spatele, până acum?

Încă o dată, cei doi se atacară cu încrâncenare de jur-împrejurul scuarului înzăpezit, până când Shigemori, sfârşit, se întoarse şi plecă în goană, ajungând dincolo de zidurile Palatului, urmat de soldații săi care zbierau sălbatic.

Yoshihira, cu privirea ațintită asupra roibului sclipitor, continuă să galopeze după Shigemori, răcnind:

— Întoarce-te, întoarce-te, laşule!

Zăpada se învolbura ca fumul în jurul copitelor armăsarilor lor, în timp ce Shigemori fugea cu Yoshihira pe urme. Shigemori se lipi de gâtul calului său, biciuindu-l pentru a merge mai repede, în timp ce doi vasali ai săi veneau în acelaşi ritm cu el; după un avertisment răcnit, calul lui Shigemori sări cu voltă, fără efort, peste un canal îngust, şi fu urmat de ceilalți doi. Săgețile şuierară după ei. Una dintre ele izbi armura lui Shigemori cu o bufnitură surdă, iar o a doua se rupse şi începu să atârne după ce îi străpunse umerarul.

— Stai aşa, stai aşa! N-ai pic de ruşine? țipă Yoshihira, ajungând aproape de urechea lui Shigemori, când calul său se sperie şi se împiedică de marginea şanțului, aruncându-l pe Yoshihira pe o movilă de pământ. În timp ce se ridica în picioare, îi strigă unuia dintre soldații săi care trecuseră cu bine canalul:

— Nu mă aştepta pe mine! Ai grijă, să nu cumva să scape Shigemori!

Călărețul dădu din cap şi puse o a treia săgeată în crestătura arcului; o aținti spre Shigemori chiar în clipa în care calul lui se retrăgea spre un morman de cherestea acoperită cu zăpadă, aflat în cale. Săgeata străpunse burta animalului, o pată roşie stropi zăpada, iar calul şi călărețul se prăbuşiră în lături, la pământ. Coiful lui Shigemori îi zbură din cap; în timp ce se

azvârlea să şi-l recupereze, aruncă o privire sălbatică în sus şi observă că unul dintre urmăritorii săi se pregătea să-l doboare. Când calul soldatului se sperie la rândul său la vederea cherestelei de lângă canal, călăreţul se azvârli din şa şi se năpusti spre Shigemori. Acesta din urmă îl lovi dintr-o latură cu sabia, drept în faţă, făcându-l să se retragă câţiva paşi pentru a-şi scoate sabia din teacă; apoi, unul dintre soldaţii lui Shigemori se azvârli între ei, cu braţele întinse, pentru a-l apăra pe stăpân, şi se prinse în luptă cu duşmanul. Ca doi tauri furioşi cu coarnele încleştate, cei doi se luptară până când se rostogoliră la pământ.

Yoshihira, care izbutise să iasă din şanţ, văzu că vasalul cel mai drag al tatălui său căzuse şi alergă, cu sabia scoasă, să-l salveze. Între timp, celălalt însoţitor al lui Shigemori sosi la locul luptei şi descălecă grăbit; punându-l pe Shigemori în şaua calului, îşi îndemnă stăpânul să scape, apoi se întoarse să-şi vegheze tovarăşul căzut.

Lupte grele se iscară la poarta pe care o străjuia Yoshitomo, din momentul în care fratele vitreg al lui Kiyomori, Yorimori, se întoarse să o asedieze cu forţe proaspete de arcaşi călare, iar când amândouă părţile îşi terminară în sfârşit rezervele de săgeţi, cei din clanul Heiké făcură o spărtură în rândul duşmanilor şi năvăliră pe terenurile Palatului. În încăierarea vijelioasă care urmă, numai steagurile roşii şi albe şi fâşiile de pânză de pe armurile lor făceau diferenţa dintre cele două tabere. De patru ori, Heiké au fost învinşi şi împinşi să se retragă pe poarta prin care intraseră. Aşa se desfăşură lupta, în flux şi reflux, până când războinicii Heiké se văzură siliţi să se retragă până pe Podul Gojo.

În timp ce Yoshitomo şi cei trei fii ai săi îi alungau pe soldaţii Heiké răzleţiţi de-a lungul principalelor drumuri, Yoshitomo gândi să arunce o privire înapoi, spre Palat. Scoase un răcnet de furie la vederea steagurilor Heiké fluturând pe deasupra porţilor şi acoperişurilor Palatului. O trupă ascunsă de soldaţi Heiké invadase Palatul rămas fără apărare şi pusese stăpânire pe el.

Yoshitomo fu cuprins de nemulţumire văzând întorsătura pe care o luase bătălia. Ceva îi spunea că nimic nu mergea bine. Trupele lui nu luptau din toată inima.

— Sunt prea puţine şanse de izbândă, îşi spuse el, dându-şi seama că astfel de îndoieli îi erau cât se poate de neobişnuite.

Gândindu-se astfel, recunoscu, de asemenea în sinea lui, că era singurul răspunzător pentru asta. Kiyomori îl dusese din nou de nas, cu o mişcare la mintea cocoşului, şi îi tăiase retragerea. Acum, şansele se întorseseră în mare

măsură împotriva clanului Genji; singurul gest pe care îl mai putea face era să îl urmărească pe adversar până la Rokuhara, să-l răpească pe Împărat şi să-l provoace pe Kiyomori la luptă dreaptă, se hotărî Yoshitomo nemulţumit. Nimicirea sau această unică şansă la o mie – iată ultima aruncare a zarului. Apoi, prinse curaj când îşi văzu căpitanii luptând cu însufleţire împotriva duşmanilor şi începu să îşi desfăşoare trupele de la Podul Gojo spre miazănoapte, de-a lungul râului.

În timp ce armata Genji se apropia de Rokuhara de-a lungul râului, războinicii Heiké începură să dărâme podul pe partea lor. Yoshihira al familiei Genji trecu podul rupt până la jumătate, poruncind unei trupe de cinci sute de soldaţi călare să îl urmeze, cu săgeţile aţintite spre Rokuhara. Între timp, din punctul în care se aflau ei, pe malul râului, soldaţii lui Yoshitomo începură să trimită o ploaie de săgeţi spre fortăreaţa Heiké. Un tir de ripostă veni dinspre forţele lui Kiyomori, iar călăreţii şi pedestraşii din fiecare parte a râului începură să-l treacă.

Yoshihira, nemulţumit din cauza că săgeţile nu-şi atingeau ţinta, se întoarse şi îşi conduse trupele mai la vale, pentru un atac din miazăzi asupra Rokuharei. În timp ce îşi continua drumul de-a lungul râului, zări o sută sau chiar mai mulţi călăreţi înşiraţi în falangă, stând nemişcaţi pe după un zid de scuturi, cu steagurile fluturând în vânt.

— Oamenii lui Yorimasa! izbucni el cu amărăciune.

Un căpitan care venea călare alături de el spuse:

— Tatăl tău ar fi vrut să treacă râul pe aici, dar s-a întors de cum i-a văzut.

— Poftim? Tatăl meu a refuzat să-l atace pe Yorimasa?

— Ce-i drept, i-a spus în faţă că este un trădător.

— Şi asta a fost tot?

— Iar Yorimasa i-a răspuns.

— Dar la ce foloseşte un schimb furios de cuvinte? El, un Genji, îndrăzneşte să ne părăsească şi să treacă la duşman, iar acum aşteaptă să vadă cine câştigă, înainte să aleagă. Îi voi da ceea ce i se cuvine!

Yoshihira dădu pinteni calului şi atacă direct falanga. Călăreţii înghesuiţi rupseră rândurile în neorânduială şi începură să treacă râul spre Rokuhara. Şi totuşi, nesocotinţa lui Yoshihira fu o alegere proastă, pentru că îi dărui lui Yorimasa o şansă nesperată de a intra în luptă de partea familiei Heiké. Mândria lui de a purta numele Genji îl făcuse să se aştepte în a se declara pe faţă împotriva lui Yoshitomo şi a uneltitorilor, şi alesese să îşi retragă trupele până la o anumită distanţă, pentru a întârzia să intre în luptă

de partea unora sau a celorlalți. Dar năvălnicia lui Yoshihira îl făcu să-şi părăsească poziția neutră şi să se alăture taberei Heiké.

Rokuhara clocotea de neastâmpăr şi de nerăbdare. Kiyomori dăduse porunci aspre, interzicând orice fel de lupte înlăuntrul zidurilor Palatului Imperial; inamicul trebuia atras să iasă şi apoi făcut praf şi pulbere; dar atacul fusese mai uşor decât retragerea. Fuga lui Shigemori şi respingerea lui Yorimori de către Yoshitomo făcuseră ca trupele clanului Heiké să se retragă în devălmăşie spre Rokuhara şi parte din Podul Gojo ajunsese să fie distrusă.

După ce li se tăiase retragerea şi văzuseră că nu mai au nimic de pierdut, războinicii Genji îşi croiră drum, disperați, peste râu, până şi peste trupurile cadavrelor camarazilor lor, până ce ajunseră lângă zidurile Rokuharei. De pe acoperişuri, ziduri şi din coroanele copacilor, locuitorii Rokuharei se alăturară soldaților pentru a apăra ceea ce era acum reşedința Împăratului şi începură să arunce cu pietre şi cu țigle în atacatori.

Sosise momentul ca Kiyomori să-şi comande în persoană trupele, dar cea mai mare teamă a lui era că duşmanii ar putea incendia Rokuhara. Îşi luă sabia de la unul dintre slujitori şi, împiedicându-se de şireturile coifului său, porni în goană de-a lungul unui coridor acoperit, când Tokitada, cumnatul său, îl strigă deodată, tulburat:

— Stai! Stai!

Kiyomori, cu spada azvârlită sub un braț, se opri la jumătatea coridorului şi se întoarse:

— Ce e, Tokitada? Mă opreşti din drum! Mă duceam să îi conduc pe oamenii noştri!

— Nu, nu, răspunse Tokitada, abia izbutind să-şi stăpânească râsul, ți-ai pus greşit coiful – cu spatele înainte. Nu-l putem lăsa pe general să iasă în lume aşa!

— Coiful meu – e pus pe dos?

Kiyomori îşi pipăi capul, se strâmbă, apoi începu să râdă cu poftă:

— Greşeşti, Tokitada! Coiful meu e taman aşa cum trebuie să fie; e îndreptat spre Maiestatea Sa. Hai, ia-o înaintea mea şi alungă-i pe duşmani din calea noastră.

Tokitada, fără să mai scoată o vorbă, plecă în fugă, urmat de soldați, cutremurându-se de râs.

Lupta care începu în acea dimineață ținu toată ziua, în timp ce armata Genji îşi croia drum spre Rokuhara. În clipa în care Kiyomori preluă comanda apărării, săgețile asediatorilor veneau, dese şi iuți, pocnindu-se de uşile şi de jaluzelele casei, şi războinicul nu izbutea să mai audă decât

urletele asurzitoare ale duşmanilor săi, în timp ce aceştia se năpusteau asupra zidurilor. Din când în când, era sigur că soarta Rokuharei era pecetluită; nepăsându-i că se afla în miezul luptei, ieşea să îi îmbărbăteze pe soldaţii îngroziţi, care se văzuseră nevoiţi să se retragă tocmai până la una dintre porţile interioare. Urcând în turnul porţii etajate, Kiyomori începu să le strige încurajări soldaţilor săi, în timp ce trimitea o săgeată după alta în rândurile duşmanilor.

Dacă o armată mai mare ar fi atacat Rokuhara dinspre Soare-Răsare, aceasta s-ar fi prăbuşit; dar pe această parte, atacatorii erau spulberaţi sau forţaţi să o rupă la fugă spre dealurile înzăpezite de dincolo de Templul Kiyomizu.

Între timp, călăreţii lui Yorimasa atacară din spate oastea clanului Genji; iar când Yoshitomo îşi dădu seama cât de dezastruoasă era situaţia oamenilor săi, îşi conduse trupele într-un ultim atac disperat asupra porţilor Rokuharei, strigând:

— Să nu pierdeţi nici o fărâmă de timp acum! Ăla de sus, din turnul porţii, este Kiyomori!

Un flanc de susţinere din spatele lui Yoshihira fu silit brusc să dea înapoi, fără veste, spre râu. Yoshitomo înţepeni de furie; aruncând deoparte arcul, se îndreptă călare spre poartă, cu sabia în mână, şi îl provocă pe Kiyomori. Chiar în acea clipă, o mişcare neaşteptată a călăreţilor care îl atacau din toate părţile îl mătură pe Yoshitomo până înapoi, pe malul râului.

Trupe proaspete de ostaşi Heiké soseau acum pe drum şi năvăleau dinspre miazănoapte asupra forţelor lui Yoshitomo. În timp ce soldaţii călare ai lui Yorimasa făceau pârtie în flancul de sud al lui Yoshitomo, o trupă fioroasă de arcaşi călare apărură brusc pe ţărmul din faţă şi deschiseră atacul asupra clanului Genji. Această ameninţare dintr-un unghi neaşteptat îl făcu pe Yoshihira să se îndrepte spre râu. Trupa din mijloc a lui Yoshitomo, care năvălise furtunos chiar până la porţile Rokuharei, se văzu acum înconjurată din toate părţile, şi începu o retragere bruscă, cuprinsă de groază, spre miazănoapte, de-a lângul râului Kamo. Deşi erau atacaţi de soldaţii Heiké de pe malul celălalt al râului, Yoshihira şi grupul său de soldaţi rămaseră pe loc până când primiră porunca de retragere a lui Yoshitomo.

Acesta din urmă aruncă o privire disperată în jur, spre vasalii şi căpitanii săi demni de încredere – şi strigă:

— Am pierdut bătălia! Aceasta este soarta celor născuţi să ridice armele! Mi-a sosit sfârşitul, dar voi fugiţi unde puteţi, să vă mântuiţi vieţile!

Iar când cei doi fii mai mici ai săi strigară că vor să rămână cu el chiar şi în moarte, Yoshihira, cel mai în vârstă dintre copiii lui Yoshitomo, veni şi îi dojeni, spunând:

— Eu singur voi rămâne în ariergardă. Este tot ce vreau, mai presus de toate. Voi, împreună cu tatăl nostru, va trebui să fugiți, să scăpați cu viață.

Apoi, căpitanii lui Yoshitomo îl implorară fierbinte să plece alături de ei, spunând:

— Nu acum e clipa morții noastre, a neamului Genji; dacă plecăm pe dată să ne ascundem, va veni ziua în care vom şterge această ruşine.

Străjuiți de căpitanii lui credincioşi, Yoshitomo şi soldații săi îşi începură retragerea prin linia inamicului; loviți din toate părțile, îşi croiră drum spre miazănoapte, spre dealurile din sus de râul Kamo, pierzând mereu câțiva oameni la fiecare ciocnire cu clanul Heiké. Iar când ajunseră la loc ferit, într-o aşezare înzăpezită din munți, Yoshitomo se uită în jur şi văzu că grupul de cincizeci de persoane se redusese la paisprezece. Nemaiputând să-şi stăpânească durerea şi remuşcările, plânse gândindu-se la cum adusese el pieirea asupra tuturor, condamnându-i la un viitor întunecat de nesiguranță. Aceste dealuri nu le puteau da decât înfometare şi drumuri rătăcite. Ce se va întâmpla cu ființele iubite pe care aceşti oameni le lăsaseră în capitală? Unde erau ele acum? Dar oare ce se întâmplase cu a lui – cu Tokiwa? Ea nu voise să plece din Kyoto pentru a rămâne lângă el. Dacă, totuşi, s-ar fi adăpostit la țară împreună cu cei trei copii ai lor, după cum o implorase el să facă? Şi-o imagină năucită de durere la aflarea veştilor despre înfrângerea lor.

Caii se împleticeau obosiți prin zăpadă; în timp ce grupul urca pe munte, Yoshitomo îşi opri armăsarul pentru a arunca o privire înapoi, în depărtare. Acolo, în întunericul din ce în ce mai adânc, fiecare pagodă şi fiecare acoperiş al capitalei sclipea argintiu, şi peste tot prin oraş, strălucirea flăcărilor şi trâmbele întunecate de fum însemnau locul clădirilor care ardeau.

Capitolul XXV
Furtuna de zăpadă

Yoshitomo era nerăbdător să ajungă pe versantul celălalt al muntelui Hiei înainte de venirea dimineții, pentru că în ținutul Mino, pe malul îndepărtat al lacului Biwa, locuiau oameni din clanul Genji care îi puteau oferi adăpost şi ajutor. Astfel, grupul porni într-un pas de două ori mai grăbit spre miazănoapte, urmând cursul Râului Takano, trecu de Hasé şi o luă spre Soare-Răsare, prin trecătoarea de la Yokohawa, până se pomeniră că au ajuns la Katado, pe lângă capătul de miazăzi al lacului.

Vântul necruțător biciuia lacul, prefăcându-l într-o mare învolburată, când două corăbii, care transportau grupul şi câțiva cai, părăsiră țărmul în zorii zilei. Nori apăsători atârnau foarte aproape de pământ, în jumătatea de miazănoapte a cerului, amenințând cu alte ninsori. Cu puțin timp după ora prânzului, fugarii se opriră în sfârşit în stufărişul veşted de pe țărmul de răsărit al lacului, unde zăpada era mai înaltă decât în capitală. Păşiră în linişte pe țărm şi se opriră să privească zborul gâştelor sălbatice peste cerul întristător. Apoi, doi din grup porniră până la un sătuc de pescari din apropiere, să schimbe câteva arme pe hrană, în timp ce restul adunară găteje pentru foc şi-i aşteptară.

Târziu în acea după-amiază, sătui şi încălziți, Yoshitomo şi oamenii săi vorbiră despre următorul pas al călătoriei lor, despre care se învoiră că ar trebui reluată după apusul soarelui, când primejdia de a fi urmăriți scădea. Apoi, şapte dintre căpitanii şi slujitorii lui Yoshitomo propuseră să se despartă de Yoshitomo şi să călătorească fiecare în parte, fiindcă orice călătorie în grupuri mai mici e mai sigură. În timp ce apusul soarelui se apropia, fiecare dintre ei îşi luă rămas bun de la Yoshitomo, făgăduindu-i că i se vor alătura când ajungeau în răsăritul Japoniei.

Când se lăsă noaptea, Yoshitomo, împreună cu cei trei fii ai săi şi patru căpitani, încălecară şi porniră iute de-a lungul râului, până când ajunseră pe un drum pe care îşi continuară călătoria. Cerul întunecat se lăsa apăsător asupra lor, şi, de peste tot, munții se înălțau găunoşi şi ascuțiți. Cătunele se înşirau unul după celălalt, adormite sub straturile groase de zăpadă; nici o lumină nu apărea, să-i călăuzească pe fugari. Nici un sunet omenesc nu ajungea până la urechile lor; era de parcă orice viață s-ar fi stins. Era o noapte cum nu se putea mai bună pentru evadare; iar micul grup grăbi pasul, până când o furtună se dezlănțui şi începu să urle în jurul lor, cu vârtejuri orbitoare de zăpadă.

Între timp, în noaptea în care Yoshitomo străbătea dealurile în drum spre Lacul Biwa, Vice-Consilierul Nobuyori, prim-conspirator al intrigii menite să smulgă puterea din mâna lui Kiyomori, evadă spre Templul Ninna-ji, la miazănoapte de porțile orașului; aici căutaseră adăpost mai mult de cincizeci dintre camarazii săi aristocrați și curteni. Acolo, înainte ca noaptea să ia sfârșit, Nobuyori fu arestat și luat de către soldații lui Nobuyori, iar în ziua în care urmă fu decapitat împreună cu alți inamici ai tronului.

Pe 29 decembrie, în a doua zi după terminarea luptei, când Kyoto își reintră în activitățile sale obișnuite din timp de pace, Kiyomori primi ordinul să facă o inspecție a reședinței imperiale și a altor clădiri de stat. Fură consultați astrologii, iar ei aleseră o dată favorabilă întoarcerii monarhului la Palatul Imperial. Pentru Kiyomori, vizita de inspecție luă forma unui marș triumfal; le porunci fraților, fiilor, căpitanilor și tuturor celor de la Rokuhara care puteau fi de față să îl însoțească într-o procesiune de luptători cu armuri magnifice, călare pe cai bogat împodobiți.

De-a lungul căii care se întindea de la Podul Gojo pe principalele drumuri ale capitalei, mulțimile entuziasmate se înghiontiră și făcură ochii mari la priveliștea splendidă a călăreților viu-colorați, înveșmântați în armură completă de război, trupe de arcași sau de pedestrași una după alta, toți în armuri, și pâlcuri de copii în haine de sărbătoare, care mergeau ca ariergardă.

Pe timpul luptelor, cei mai săraci oameni ai capitalei – hoardele de cerșetori și de tâlhari ale acesteia, nenumărații ei nevoiași și hoți mărunți – invadaseră Palatul și înnoptaseră acolo; se destrăbălaseră prin coridoare și prin sălile de sfat timp de trei zile și trei nopți, jefuiseră cămările cu mâncare, îi maimuțăriseră pe curteni, îmbrăcându-se în hainele lor și purtând coroanele, și, într-o cavalcadă a petrecerii și a distracțiilor, umpluseră Palatul cu privelişti și sonuri de animale sălbatice. Când vestea venirii lui Kiyomori ajunse până la ei, puhoiul spăimos se rostogoli afară. Din fiecare crăpătură a Palatului năvăli câte un șir înfricoșat de sperietori de ciori, prea mulți pentru a fi opriți de străji sau pentru a putea fi cuprinși de închisorile orașului, până când, la porunca lui Kiyomori, fură mânați înapoi pe pământurile Palatului și li se porunci să se apuce de curățenie. Nu primiră nici o amenințare cu pedepse, dimpotrivă, fiecăruia i se făgădui o porție mică de orez, de îndată ce își va termina treaba.

— Da, ştie cum e să flămânzeşti. Ştie, îi spuse un nenorocit altuia, pe deasupra măturii. Ăsta e Kiyomori din familia Heiké. L-am cunoscut în zilele de demult, când i se spunea Heita. Şi să ştii că îţi spun adevărul. Era fiul mereu nevoiaş al Saşiului – aşa îl porecliseră pe tatăl lui. Obişnuiam să-l întâlnesc la Shiokoji şi în Piaţa Hoţilor de lângă sâmbovină, era îmbrăcat în zdrenţe. Totuşi, nu spun că era unul dintre noi, nemernicii; dar să ştii că am vorbit cu el. Şi de câte ori aveam vin, îi dădeam şi lui puţin, aşa să ştii.

— Aşadar, a avut şi el parte de vremuri grele, nu?

— Asta îţi povesteam. Poate că arată ca un domn, dar este unul de-al nostru, poţi băga mâna în foc.

— Şi nu i-a fost peste mână să îţi bea vinul?

— Ei bine, nu mă duc atât de departe să zic aşa ceva, dar vreau să spun că eram prietenoşi unul cu altul, cum s-ar spune. De aceea îi înţelege pe ăia de teapa noastră.

— Uite-i că vin!

— Cine? Unde?

— Însuşi domnul din Rokuhara – şi alaiul!

Drumul cel alb se întindea în faţa lor într-o fâşie nesfârşită, iar fiecare călăreţ moţăia cât putea. Frigul pătrunzător şi amorţeala oboselii fără margini îi moleşiseră, ca nişte băuturi cu opiu. Şi totuşi, strigătele lui Yoshitomo îi trezeau din când în când; îi vorbea pe rând fiecăruia din ceaţă, iar răcnetele de răspuns îl încredinţau că nimeni nu rămăsese prea mult în urmă.

— Nu vă pierdeţi din ochi unul pe altul, le tot spunea Yoshitomo. Fiţi cu grijă ca zăpada să nu vă îngheţe pe hăţuri. Strigaţi-vă mereu unul pe altul, să rămâneţi treji!

Târziu în acea noapte, după ce trecuseră cu bine de pâlcurile de santinele aflate de-a lungul şoselei şi traversaseră râul Hino, descoperiră că erau răguşiţi şi că suflau greu de la atâtea strigăte împotriva vântului şi vârtejurilor de zăpadă. Le era din ce în ce mai greu să nu se piardă unul pe altul din ochi. Deodată, lui Yoshitomo şi lui Yoshihira, care călăreau în faţă, li se păru că aud strigăte în depărtare. Îşi opriră caii şi, clipind pentru a-şi scoate zăpada din ochi, ciuliră urechile.

— Yoritomo – Yoritomoooo! Heeei!

O altă voce repetă strigătul.

— Heeei, Yoritomo!

Sunetele păreau să vină din urma lor.

— Îl strigă cumva pe Yoritomo!

— Poate că a rămas cu mult în urmă. Aşteaptă-mă aici, Tată, până mă întorc.

— Nu, vin şi eu cu tine.

Un slujitor care călărea cu câțiva paşi înaintea lui Yoshitomo se întoarse şi întrebă:

— Mergem cu toții îndărăt?

Yoshitomo porni îndărăt pe urmele lui şi îşi numără grupul. Erau toți acolo, mai puțin Yoritomo, fiul său cel mai mic.

— Lipseşte Yoritomo?

Cu siguranță, trecuse ceva timp de când nu mai era şi până când unul din grup băgase de seamă pentru că, deşi răcniră şi îl chemară într-un glas, nu se auzi nici un răspuns.

— Ziceți că nu e aici, întrebă Yoshitomo îngrijorat, fără să i se adreseze cuiva anume. Când ați văzut lucrul ăsta?

— Călărea printre noi când am trecut prin câmpie, răspunseră doi căpitani.

— La Râul Hino?

— Acolo, furtuna era în toi şi ne-am risipit să trecem râul. Poate că ne-am despărțit acolo. A fost vina noastră. Lasă-ne să mergem înapoi să-l căutăm, spuseră căpitanii, pregătindu-se să se întoarcă.

Atunci, vocea lui Yoshitomo, dogită de suferință, îi opri.

— Aşteptați, aşteptați. Nu e nevoie. Nu putem să ne întoarcem pentru fiecare rătăcit.

Acum, grupul se apropiase strâns, pentru a se apăra de furtună, iar Yoshitomo continuă:

— Mai e puțin până la sosirea zorilor, iar noi trebuie să ne schimbăm drumul, să nu ne mai întâlnim cu străini pe drum. Dacă nu o luăm printre dealuri, suntem pierduți, iar Yoritomo trebuie lăsat în voia sorții, dacă vrem să scăpăm. Viitorul întregului clan Genji ține de supraviețuirea noastră. Nu ne putem pune în primejdie viețile doar pentru el.

Atunci, cei doi căpitani se revoltară:

— Domnule, este cel mai tânăr dintre fiii Domniei Tale şi noi toți îl iubim; cum am putea să-l părăsim pradă furtunii? Veți regreta una ca asta până în ziua morții. Lăsați viitorul să se îngrijească singur de sine. Haideți să ne întoarcem acum, să îl găsim!

Dar Yoshitomo nu se lăsă înduplecat.

— Nu, deşi cuvintele voastre mă mişcă nespus. Ştiți foarte bine cât de mult îmi iubesc fiul. Sunt tatăl lui. Şi totuşi, tot clanul Genji m-a ales de părinte, iar eu nu îi pot părăsi pe ei pentru unul singur. Când sunt înfrânți, sunt copiii mei, mai mult decât oricând...

Vocea lui Yoshitomo se stinse, înghițită de linişte, apoi, el îşi întoarse dintr-odată fața în altă parte şi începu să se roage cu mâinile ridicate:

— O, noapte crudă! Aşa are de gând Cerul să îmi încerce copilul? Oare soarta lui este într-adevăr aceea de a muri în frigul ăsta? Ceruri milostive, dacă aceasta este voința zeilor, lăsați-l în viață!

Îmbărbătându-se să ia o decizie pe care nu îşi dădea seama cum s-o ocolească, Yoshitomo se mai întoarse odată spre grupul care aştepta.

— Nu ne putem întoarce. Trebuie să mergem degrabă mai departe, pentru că în curând se va face zi, spuse el şi dădu pinteni calului, să meargă înainte.

Şovăind, ceilalți îşi luară iar pozițiile de după Yoshitomo, în afară de cel mai tânăr dintre căpitani, care, după ce schimbă câteva priviri pline de înțeles cu Yoshihira, îşi întoarse calul spre apus.

Alb, alb de jur împrejur – un drum alb, nesfârşit – în noaptea albă care îl înconjura.

Lui Yoritomo îi era chinuitor de somn, şi chiar şi legănarea calului era la fel de alinătoare ca mişcările unui leagăn. Abia izbutea să rămână treaz. Capul i se lăsă în jos... capul i se lăsă în jos, şi, în cele din urmă, se lăsă în voia somnului. Uneori, glasul cuiva care îl striga îi pătrundea în auz, iar Yoritomo răspundea, sau cel puțin aşa i se părea. Apoi, somnul îl cuprinse din nou. Avea doar paisprezece ani, iar încercările ultimelor zile fuseseră prea grele pentru el. Acum, în somn, toate grozăviile erau uitate. Nu trebuia decât să se țină bine de hățurile calului pentru a înainta, iar şi iar. Îşi aminti că ajunseseră în satul Moriyama; apoi, trecuseră peste un câmp; dar, după aceea, nu mai ştia nimic, şi nici nu-i băgă de seamă pe cei patru bărbați care se țineau îndeaproape în urma lui.

Cu o zi înainte ca Yoshitomo să treacă prin Moriyama, un soldat de la Rokuhara sosise prin sat şi, chemându-i pe primar şi pe săteni, le poruncise să stea la pândă după Yoshitomo. Înainte ca mesagerul să plece, oamenii agățară anunțuri prin sat şi prin împrejurimi, oferind o răsplată pentru arestarea lui. Gen, un pierde-vară din sat, auzind de una ca asta, îşi adună câțiva tovarăşi, făgăduindu-le că va împărți răsplata cu ei, ceea ce era cu

mult mai mult decât puteau cere chiar şi pentru prinderea a doisprezece mistreți, îi lămuri el. Înarmându-se cu o lance şi împărțind însoțitorilor lănci de bambus, Gen porni în urmărirea lui Yoshitomo şi a micului său grup.

— Uite-l – şi e singur, Gen.

— Aşa e.

— Nu-i a bună.

— De ce?

— Mi s-a părut că văd urme de copite de cai în zăpada din apropiere de pod. Şi totuşi, el e singurul pe care-l văd. Ce noroc că am adormit la cârciumă, altfel nu aş fi auzit niciodată de treaba asta. Niciodată nu poți ghici când ți se schimbă soarta!

— Nu e un lucru rău, acum, că sfârşitul anului e atât de aproape. Nu am visat niciodată că anul ăsta îmi va ieşi un noroc atât de mare în cale.

— Hei, ia te uită acolo, cred că am izbândit!

— Nu e nici o grabă. Aminteşte-ți, sunt înarmați.

— Până la urmă, e doar un băiat. Trebuie să fie fiul lui Yoshitomo.

— Ia te uită – ia te uită acolo!

— Mai mult ca sigur, a adormit. Ia priviți, şi-a lăsat capul în jos.

— Îl poți prinde la fel de uşor ca pe un pui de urs. Eu o să-i sucesc hățul şi o să-l arunc din şa, iar când cade, îl prindeți şi îl țineți bine la pământ. Şi atunci, îl leg.

Gen şi însoțitorii lui se năpustiră spre Yoritomo, care ridică deodată privirea spre ei. Gen se opri din drum.

— Hei, băiete, încotro te duci? întrebă el pe un ton răstit.

Yoritomo nu răspunse. Pe dată îşi dădu seama că tatăl şi frații lui nu mai erau cu el, şi aruncă o privire năucă spre zăpada care cădea. Privirea ochilor limpezi îndreptați spre el de sub viziera acoperită de zăpadă şi liniile gingaşe ale trăsăturilor copilăreşti ale lui Yoritomo îi dădeau lui Gen o mâncărime supărătoare sub coaste.

— Dă-te jos, dă-te jos, acum! strigă acesta, alergând spre calul lui Yoritomo şi înşfăcând hățul din partea dreaptă.

Yoritomo se suci într-o parte pe şa pentru a se feri de căzătură.

— Hei, tu, coboară, îți poruncesc!

— Netrebnicule! strigă Yoritomo în timp ce îşi smulgea sabia din teacă, apoi o roti din toate puterile lui spre capul lui Gen.

Un răcnet înfundat îl trezi pe deplin pe Yoritomo; o pată întunecată se întinse pe zăpadă. Nişte lănci de bambus îl înțepară uşor, iar el înlătură în luptă pe cineva care îi închidea drumul cu o lance. Altcineva mârâi spre el,

iar pe Yoritomo îl cuprinse teama, dându-şi seama că tatăl său nu mai era alături.

— Tată! Tată! Yoshihira!...

Calul lui Yoritomo sări peste un atacator şi o rupse la fugă înainte; galopă fără să se oprească.

Yoritomo nu îşi dădea seama încotro îl purta armăsarul, dar era sigur că era o altă cale decât aceea aleasă de părintele său; iar când calul, obosit, nu mai vru în cele din urmă să se clintească, Yoritomo îl părăsi, îşi azvârli coiful greu din cap şi începu să rătăcească fără țintă peste dealuri şi văi.

Câteva zile mai târziu, se târî până la un sătuc rătăcit în munte şi se întinse să adoarmă sub streaşina şopronului de lemne al unui țăran. Nevasta lui, care ieşise să deschidă un butoi de murături, scoase un țipăt la vederea copilului pe jumătate adormit printre maldărele de lemne de foc şi grămezile de cărbuni. Îşi chemă bărbatul şi, împreună, îl duseră în căsuța lor, îi încălziră trupul şi îl treziră din nou la viață cu câteva boluri de fiertură aburindă de cartofi. Iar când el fu gata să plece, îi dădură lămuriri limpezi cum să ajungă la Mino.

— Ocoleşte muntele ăla pe care îl vezi acolo, spuseră ei, şi vei găsi o trecătoare la miazăzi, pe care trebuie să o treci ca să ajungi dincolo.

Yoritomo îi părăsi, cu inima plină de o tristețe ciudată. Pentru prima oară în viața lui, fusese silit să accepte ca astfel de oameni săraci să-şi împartă hrana cu el, iar ei îi arătaseră bunătate. Pe drum, o călugăriță aflată în pelerinaj, înduioşată de vârsta lui foarte fragedă, îi spuse cu blândețe:

— Copilul meu, vezi că pe acest drum, la un loc de pază, sunt soldați Heiké. Ai grijă să nu te rătăceşti, adăugă ea la despărțire.

Zi după zi, îşi continuă drumul obositor, petrecându-şi nopțile în căsuțele țăranilor sau în sanctuare părăsite. Pe măsură ce mergea, zăpada era din ce în ce mai puțină. Era sigur că sărbătoarea de Anul Nou sosise şi trecuse, şi se încuraja de unul singur, spunându-şi că tatăl şi frații săi îl aşteptau la Mino. Auzise că are o soră vitregă care locuia acolo. Numai că nu ştia foarte bine care era legătura ei cu Ohi, căpetenia locală, care era rudă de sânge, într-un fel sau altul, cu clanul Genji, şi era un om în care putea avea încredere.

Când Yoritomo ajunse într-o zi la un râu, un pescar care îşi spăla barca îl strigă:

— Nu eşti unul dintre Genji – fiul lui Yoshitomo?

Yoritomo nu încercă să se mai ascundă.

— Da, eu sunt cel de-al treilea fiu al lui Yoshitomo. Mă cheamă Yoritomo.

Pescarul păru încântat şi începu să-i povestească despre fraţii lui, care fuseseră slujitori în gospodăria lui Yoshitomo. Avertizându-l în privinţa primejdiilor care îl păşteau atunci când călătorea de unul singur, îl pofti pe Yoritomo să se odihnească în casa lui.

Yoritomo petrecu mai multe zile în bordeiul pescarului şi apoi porni din nou la drum, de această dată însoţit de fiul acestuia, care nu îl lăsă singur decât după ce ajunseră la casa căpeteniei Ohi.

Conacul părea părăsit, dar, în cele din urmă, apăru un servitor care îl conduse pe Yoritomo până într-o cameră care mirosea greu a tămâie.

— Şi acesta este Yoritomo? întrebă o femeie care plângea.

Era Enju, fiica lui Ohi, mama surorii vitrege a lui Yoritomo. Enju continuă să plângă, iar lacrimile ei îl tulburară pe Yoritomo, care înţelese că lacrimile ei se datorau înfrângerii familiei Genji. În cele din urmă, femeia îşi şterse lacrimile şi spuse:

— Yoritomo, tatăl tău nu mai este alături de noi. A petrecut o noapte în casa noastră, i s-a părut că e mai bine să-şi continue drumul şi a luat-o spre Soare-Răsare, la Owari, să-l caute pe un anume Tadamuné, primarul de acolo. În a treia zi a Anului Nou a fost omorât în cel mai mişelesc mod de Tadamuné însuşi.

— Cum, tatăl meu?

— Tadamuné a trimis de îndată capul tatălui tău în capitală, şi acolo l-au atârnat într-un copac, în apropierea porţilor Închisorii din Soare-Răsare.

— E oare cu putinţă?

— Şi asta încă nu e totul. Fratele tău Tomonaga a murit din cauza rănilor. Yoshihira a reuşit să scape, dar de atunci nu s-a mai auzit nimic de el.

— Şi atunci, tatăl şi fraţii mei sunt morţi? Nu îi voi mai revedea niciodată în această lume?

— Bietul, bietul meu copil... Nici pentru tine nu e prea bine să mai rămâi mult timp pe aici. Soldaţii Heiké sunt pe urmele tale.

— Tata! Tatăl meu!

Tremurând, Yoritomo îşi întoarse faţa spre tavan; lacrimile i se revărsară pe obrajii fragezi; începu să plângă în hohote, sălbatic şi neînfrânat, de parcă i s-ar fi frânt inima.

De-abia după ce intră tatăl în vârstă al lui Enju şi încercă să îl împace, Yoritomo izbuti într-un târziu să spună:

— Nu o să mai plâng... Nu mai vreau să plâng.

Apoi copilul se întoarse spre bătrâna căpetenie şi îl întrebă cu greu:

— Unde ar trebui să mă duc?

La această întrebare, războinicul cel vârstnic răspunse:

— Spre răsăritul Japoniei!

Şi începu să numească o căpetenie după alta, oameni care, fără îndoială, aveau să-i arate prietenie lui Yoritomo. Apoi continuă:

— Am auzit că a rămas o doamnă Tokiwa, care mai este în capitală, iar ea are trei fii, care sunt fraţii tăi vitregi, dar ei sunt copii mici. În Soare-Răsare vei găsi fără îndoială mulţi războinici Genji care îţi vor fi alături.

Yoritomo rămase pe gânduri, în tăcere.

Cu fiecare zi pe care o petrecea călătorind spre miazăzi, câmpiile largi din amândouă părţile drumului se făceau din ce în ce mai verzi, pe măsură ce orzul încolţea. Ciocârliile cântau pe deasupra lui, iar Yoritomo îşi continua drumul, cu inima uşoară. Enju îl trimisese la drum cu toată grija iubitoare a unei mame – într-un rând de haine noi, cu mantie de vânătoare, sandale, un amnar şi o sabie.

Mai era puţin până în februarie, iar luna nouă plutea pe cerul de un albastru adânc, la ora prânzului.

— Băiatul ăla, pe lângă care am trecut chiar acum pe drum, e un puşti neobişnuit de chipeş. Neobişnuit pentru regiunile astea, băgă de seamă Munekiyo, în timp ce se întorcea în şa să-i mai arunce o privire lui Yoritomo.

Un alt războinic se uită şi el la silueta care mergea târşâindu-şi picioarele.

— Uitându-te aşa la el, poţi să crezi că trebuie să fie fiul vreunei căpetenii din această parte a ţării.

— Se poate, şi totuşi, este o grea încercare pentru un tânăr ca el, să călătorească fără însoţitori în vremuri primejdioase ca acestea.

Fără altă tevatură, Munekiyo îşi continuă drumul, când un al şaselea simţ îl puse în gardă; îşi opri deodată calul şi se întoarse din nou să se uite îndărăt, spre silueta care dispărea.

Munekiyo, slujitor al fratelui vitreg al lui Kiyomori, Yorimori, primise sarcina de a fi trimisul lui Yorimori şi de a duce vestea morţii lui Yoshitomo; iar după ce îndeplinise diverse treburi legate de răsplătirea lui Tadamuné, îşi reluase drumul îndărăt, spre capitală. Întorcându-se iute spre soldaţii de lângă el, Munekiyo porunci:

— Aduceți-l încoace pe băiatul pe lângă care am trecut chiar acum pe drum. Dacă încearcă să scape, nu am nici o îndoială că e cine e. Trebuie să-l prindeți cu orice preț.

Munekiyo se întoarse şi porni pe îndelete după soldații săi.

Din câte se părea, Yoritomo încercase să scape şi se luptase cu cei care voiau să-l prindă. Acum stătea întins pe spate, pe malul râului mărginit de sălcii, ridicând privirea spre soldații năclăiți de sudoare care îl înconjurau. Luptătorii gâfâiau din greu; vine groase li se încolăceau ca nişte frânghii pe chipul înroşit şi pe gât.

— Haide, ridică-te!

— Tu de colo, scoală-te în picioare!

Yoritomo nu se mişca; stătea întins pe jos, în tăcere, clipind din cauza soarelui.

Munekiyo se aplecă şi îl cercetă:

— Ce faci aici?

— E destul de mic, dar nu lăsa lucrul ăsta să te păcălească, spuse unul dintre soldați, indignat. E un adevărat războinic. Ia te uită cum stă întins acolo şi ne porunceşte să-l ridicăm în picioare, de parcă am fi servitorii lui!

Un zâmbet palid apăru pe chipul lui Munekiyo.

— Ridicați-l în picioare, porunci el.

Doi soldați făcură un pas înainte, îl apucară de brațe pe Yoritomo şi îl săltară în picioare. Yoritomo stătu drept, înfruntându-l pe Munekiyo. Chipul îi era acoperit cu praf. O vânătaie roşie apăruse pe obrazul său rumen, peste care atârna o şuviță răzleață de păr.

— Ți-au făcut vreun rău, băiete?

— ...

— Încotro te îndrepți? Spre Soare-Răsare?

— ...

— Tatăl tău? Cine este tatăl tău, băiete?

— ...

Yoritomo refuza să răspundă, dar ultima întrebare făcu să-i apară în ochi o lacrimă uriaşă, care i se rostogoli pe obraz. Şi totuşi, continuă să tacă.

— Răspunde-mi. Dacă vei continua să taci, o să vedem dacă vei începe să vorbeşti dacă vei fi schingiuit, îl amenință Munekiyo.

Yoritomo îşi îndreptă umerii şi, cu o privire plină de dispreț, spuse:

— Şi cine sunteți voi? Coborâți de pe cai, dacă aveți de gând să vorbiți cu mine. Nu voi da voie unor soldați Heiké de rând să-mi vorbească din şaua armăsarilor.

Munekiyo rămase mut de uimire şi îl cercetă pe Yoritomo din cap până-n picioare. Apoi, descălecând repede, se apropie de Yoritomo şi îi spuse că era un slujitor al lui Yorimori al familiei Heiké.

Munekiyo ghicise deja cine era Yoritomo, dar stăruise din nou, cu blândeţe:

— Cine eşti? Spune-mi al cui fiu eşti tu.

Capitolul XXVI
Îndurare

Trecuse mai mult de o lună de când Ariko, mama vitregă a lui Kiyomori, căutase adăpost la Rokuhara şi rămăsese până după sosirea Noului An, bucurându-se de viaţa de familie şi de purtările pline de grijă ale nepoţilor ei. Ariko avea cu puţin peste patruzeci de ani, nu era cu mult mai în vârstă decât Kiyomori însuşi şi înfăţişarea ei era încă mult prea tinerească pentru a putea fi numită bunică. Kiyomori simţea adeseori câte o înţepătură de gelozie când le vedea pe Ariko şi pe Tokiko împreună, pentru că nu avea cum să nu bage de seamă că văduva tatălui său era cu mult mai atrăgătoare decât propria lui soţie; nu de puţine ori se trezea cu păreri de rău pentru căsătoria pe care o alesese.

Şi, chiar şi în pofida ranchiunei sale ascunse, Kiyomori nu se simţise niciodată în largul lui în apropierea lui Ariko. Ea avea ceva care îl făcea pe Kiyomori să-i arate respect, în ciuda impulsurilor lui celor mai năvalnice. Uneori se întreba ce anume îl face să simtă ceea ce simţea în preajma ei.

Într-o dimineaţă, în timp ce Kiyomori se pregătea să plece la Curte, servitoarea lui Ariko apăru cu o rugăminte; îi spuse că stăpâna ei ar vrea să stea de vorbă cu el. Un obicei al mamei lui vitrege era acela de a petrece o parte a dimineţii recitând sutre în paraclisul de lângă camera ei, iar lui Kiyomori nu-i plăcea cu nici un chip să intre în acea parte a casei; nu doar pentru că plăcuţa cu numele tatălui său era acolo, dar odăile acelea aveau un aer întunecat şi respingător.

Când Kiyomori apăru, Tokiko era deja acolo, aşezată în tăcere lângă Ariko.

— Doream să vă mulţumesc, începu Ariko, şi aş vrea să vă cer scuze pentru că v-am cerut să veniţi.

Kiyomori adulmecă mirosul de tămâie care încă se înălţa în spirale subţiri din spatele lui Ariko. Prin fereastra deschisă, prin care lumina soarelui se revărsa în cameră, auzi o pasăre cântătoare ciripind pe afară. Lumina cădea pe faldurile albe ale veşmintelor de călugăriţă purtate de Ariko, conferindu-i profilului ei conturul unei sculpturi delicate. Luxul întunecat al paraclisului, perdelele sale de brocard, tavanul adânc casetat şi lămpile suspendate, toate acestea se întreceau în a scoate în lumină silueta înveşmântată în alb. Iar Kiyomori îşi dădu seama deodată, când se oprise pentru o clipă pe pragul uşii, că viaţa lui Ariko, îndelungata ei văduvie închinată rugăciunilor şi comuniunii cu soţul ei mort, o transformase într-un

fel pe Ariko într-o făptură a lumii spiritelor – şi el ştia cum poți înfrunta spiritele.

— Dar de ce aceste mulțumiri, atât de neaşteptate? Ce pot să fac pentru tine?

Ariko zâmbi.

— Nu mi-am dat seama cât de repede au trecut zilele. Mi-am petrecut aici mai mult de o lună, iar Yorimori mi-a tot trimis mesaje prin care mă implora să mă întorc acasă, astfel că am hotărât să plec astăzi. Voi toți ați avut foarte multă grijă de mine, de când au început tulburările...

— Să pleci astăzi? Îmi pare rău că am fost atât de prins cu ale mele, că te-am lăsat atâta vreme singură. Dă-mi voie să-ți spun, totuşi, că m-am tot gândit la un loc de aici, din Rokuhara, unde ți-am putea construi o casă nouă.

— Într-adevăr, aş fi foarte fericită să locuiesc aici, în apropierea voastră.

— De vreme ce casa lui Shigemori, din vâlcea, a fost terminată nu de mult, ne putem apuca aproape de îndată de una pentru tine şi Yorimori.

— Cât de norocoasă sunt – de fapt, noi toți suntem. Nu trebuie să uiți nici măcar pentru o clipă, Kiyomori, că eşti căpetenia clanului Heiké. Du mereu un trai plin de virtute; fii aspru cu tine însuți; îndeplineşte-ți în fiecare zi îndatoririle, pentru că nu va fi de ajuns să iei lucrurile la fel de uşor cum ai făcut-o până acum. Iar tu, Tokiko, să nu uiți niciodată care este locul bărbatului tău. Străduieşte-te să devii o soție şi mai bună pentru el, şi o mamă chiar şi mai bună. Ca stăpână a acestei case, dăruieşte-i tot sprijinul cu putință.

Kiyomori şi Tokiko o ascultară pe Ariko cu tot respectul, pentru că ea era îndreptățită să le vorbească aşa.

— Şi acum, o să las totul pe seama voastră, spuse ea.

Fără să mai adauge alte cuvinte, se întoarse spre paraclis pentru a medita timp de câteva clipe în fața plăcuței cu numele lui Tadamori; apoi plecă.

Lui Kiyomori, acestea îi sunau de parcă mama lui vitregă l-ar fi încărcat cu întreaga răspundere a tuturor sufletelor din familie, şi era oarecum tulburat de o anume nepotrivire în ceea ce spusese Ariko, dar nu văzu nici un motiv să îi poarte pică. Îşi dădea seama că nu fusese nici pe departe un fiu exemplar pentru Tadamori, şi încercase cu tot sufletul să se revanşeze, arătându-i tot respectul văduvei tatălui său, Ariko. Şi era cât se poate de întemeiat că el, capul acestui clan, trebuia să dea o pildă de supunere filială.

La mai multe zile după întoarcerea lui Ariko în casa ei din partea de miazănoapte a capitalei, fiul ei Yorimori veni s-o viziteze. Ea îi ieşi iute în întâmpinare.

— Ah, Yorimori, tu eşti?

— Îți făceai rugăciunile, Mamă?

— Nu face nimic. Noul tău conac de la Owari te ține de mult timp prins cu treburi.

— Chiar despre asta este vorba. L-am trimis într-acolo pe Munekiyo, iar el s-a întors acum două nopți, aducând cu sine un băiat pe care îl prinsese pe drum. Am fost ocupat cu asta toată ziua de ieri.

— Da? Şi cine este băiatul pe care l-a adus cu sine Munekiyo?

— Fiul lui Yoshitomo, Yoritomo, care de-abia a împlinit paisprezece ani.

— Fiul lui Yoshitomo? Ei, da, asta este într-adevăr o veste! Ai spus paisprezece? Doamne, e de-abia un copil! Ce-o fi fost în mintea lor – să lase un copil să intre în luptă! E prea mic pentru a putea înțelege măcar despre ce e vorba. Bietul copil! Şi unde e acum?

— Aşteptăm poruncile de la Rokuhara şi, între timp, băiatul se află în grija lui Munekiyo.

— Şi ce vrea să facă Kiyomori în privința soartei acestui copil?

— O să aflăm astăzi.

Nu mai schimbară nici o vorbă despre el. Yorimori se întoarse în curând să plece, dar Ariko îl opri.

— Mai stai puțin, îl alintă ea. O să pun să ți se gătească mâncarea care îți place ție mult. Te văd atât de rar în ultima vreme; rămâi şi cinează cu mine.

Chiar în clipa în care Ariko îşi trimitea servitoarea cu câteva porunci pentru bucătar, se vesti vizita lui Munekiyo. Venise să îi vorbească stăpânului, spuse servitorul. Ariko îşi luă libertatea de a-i spune că Munekiyo va trebui să aştepte.

Mama şi fiul se bucurară de o cină liniştită împreună, şi abia după ce terminară de mâncat, Yorimori îşi chemă slujitorul.

— Munekiyo, ai primit veşti de la Rokuhara?

— Da, a venit un trimis.

— Şi ce anume se spunea – era vorba despre Yoritomo?

— Urmează să fie ucis pe 13 februarie.

— ...Hmm.

Lui Yorimori i se strânse inima, iar gândul la încă o execuție îi dădu greață. Văzuse mult prea multe decapitări după ce se terminaseră luptele, şi auzise îndeajuns de multe despre mulțimile cuprinse de durere care se adunau în fiecare zi să urmărească din priviri bărcile pline cu surghiuniți. Când fumul bătăliei plutea încă pe deasupra capitalei parcă fusese mai puțin revoltat de toate acestea, dar acum, că pacea îşi intrase din nou în drepturi, iar prunii din grădină erau în floare, întreaga lui făptură se răscula împotriva cruzimii de a-şi ridica mâna împotriva cuiva care nu era decât un copil.

Şi chipul lui Ariko se întunecă; ea era o adevărată credincioasă a lui Buda, iar pentru ea îndurarea era datoria de căpătâi şi cea mai importantă virtute a omului credincios.

Ecoul pe care cuvintele lui îl avură asupra celor doi păru să-l încurajeze pe Munekiyo să dezvăluie ceea ce îl măcina; de aceea se întoarse spre Yorimori:

— Are de-abia paisprezece ani – e chiar vârsta, dacă îmi amintesc bine, pe care ar fi avut-o fratele tău, dacă ar fi rămas în viață.

— Da, măcar dacă ar fi fost...

— Şi îi seamănă atât de mult. Aproape că aş fi putut crede că aceşti doi copii erau frați.

— Munekiyo, îl întrerupse Ariko nerăbdătoare, spune-mi mai multe despre copilul ăsta.

Munekiyo începu să-i povestească tot ce ştia.

Ariko, profund mişcată de această asemănare cu fiul ei mort, îşi întări hotărârea de a-l salva pe Yoritomo. În timp ce-şi aştepta somnul, în acea noapte, povestea lui Munekiyo începu s-o frământe atât de tare, încât asemănarea cu fiul ei care murise păru că i s-a încrustat pe pleoape, şi fu copleşită de dorința de a îl revedea.

Câteva zile mai târziu, Ariko, ducând o crenguță cu flori roz de prun, trecu prin curtea casei fiului ei până la locuința modestă a lui Munekiyo, aflată în cealaltă parte a ogrăzii. Îl puse pe un servitor să-l cheme pe Munekiyo, iar când acesta apăru, ea îi întinse florile:

— Pune-le într-o vază şi lasă-l pe bietul copil să le privească.

Soldatul luă crenguța cu o plecăciune adâncă, iar ochii lui se îmblânziră.

— Un mic dar pentru el?

— Şi, Munekiyo...

Vocea lui Ariko se prefăcu într-o şoaptă. Munekiyo încuviință din cap şi apoi o conduse spre casa lui. Un gard înalt de bambus o înconjura dintr-o

parte. Uşa era încuiată şi jaluzelele lăsate, afară de o ferestruică, prin care un paznic îl putea ține sub ochi pe prizonier.

Munekiyo intră în încăperea în care era întemnițat Yoritomo, lăsând-o pe Ariko să aştepte afară, în fața ferestrei.

Yoritomo stătea aşezat ca de obicei, nemişcat ca o statuie din lemn de santal, la o mică masă; când se întoarse să se uite spre uşă, ochii îi crescură de uimire văzând florile de prun. Cu toate că Munekiyo îl vizita în fiecare dimineață şi seară, Yoritomo nu-şi dăduse încă seama că prunii erau deja în floare.

— Vai, cât sunt de frumoase! exclamă el.

— Sunt, nu-i aşa? răspunse Munekiyo. A nins atât de mult în ultima vreme, de aceea prunii au înflorit târziu anul ăsta.

— Nu aş vrea să mi se amintească despre ninsoare.

— Îmi cer iertare. Pot să pun florile astea în apă, pentru tine?

— Dă-mi voie să fac chiar eu asta. Îți mulțumesc.

Yoritomo se înclină pentru a cerceta crenguța pe care Munekiyo o aşezase lângă masă. Pe ea stătea deschisă o carte. Privirea lui Munekiyo se întoarse spre crenguță, pe care Yoritomo o cerceta cu atenție. Acest copil era primejdios – o amenințare la adresa familiei Heiké, se gândi Munekiyo; şi totuşi, îi era din ce în ce mai limpede că începuse să țină la el. În Yoritomo îl recunoştea pe războinicul de viță nobilă, a cărui viață va fi în curând curmată, irosită.

— Ce faci astăzi? Scrii versuri?

— Nu, citeam.

— Ce citeai?

— Citeam cartea aceea de poezii pe care mi-ai împrumutat-o şi o cronică veche.

— Şi care dintre ele îți place mai mult?

— Nu îmi plac în mod deosebit poeziile.

— Atunci, îți plac poveştile de război – cu eroi şi bătălii?

Yoritomo îndreptă spre el o privire lungă, scrutătoare, o privire lipsită de şiretenie, dar care îi dădea lui Munekiyo senzația stânjenitoare că băiatul îi citea gândurile, şi atunci îşi feri grăbit ochii. Privirea lui Munekiyo se îndreptă spre deschizătura îngustă unde Ariko trăgea probabil cu urechea, şi simți că inima îi bate mai tare, neînțeles, în timp ce aştepta răspunsul.

Yoritomo, care purta o haină de mătase mov deschis şi pantaloni de aceeaşi culoare, cu o tentă de liliachiu închis la glezne, stătea cu picioarele

încrucişate pe o perniţă, aruncând o privire ţintită înainte. După o pauză lungă, răspunse deodată:

— Sutrele – îmi plac cel mai mult acele cărţi care vorbesc despre Buda, dacă se întâmplă să ai câteva.

— Cred că am câteva – dar ce te face să alegi astfel de lecturi melancolice?

— Într-un fel... îmi plac. Trebuie să fie din cauza mamei mele, moartă acum, şi care mă lua adeseori cu ea în pelerinaje la temple renumite; o dată l-am vizitat pe călugărul Honen şi l-am auzit vorbind despre Scripturi.

— Aşa carevasăzică...

— Şi de aceea cred că aş fi vrut să devin călugăr şi nu războinic, după ce aş fi crescut mare. Dar acum...

Băiatul lăsă dintr-odată privirea în jos. Era limpede că primise deja lecţia acelui cod care îi învăţa pe războinicii de origine nobilă să nu se aştepte decât la moarte atunci când se află în mâinile duşmanilor.

Nu s-a pomenit niciodată o aglomeraţie mai mare de trăsuri pe Podul Gojo decât în acea primăvară, când mulţimi uriaşe, nenumărate vehicule de toate felurile şi o grămadă de călăreţi se îndreptară spre Rokuhara.

În ultima vreme, Kiyomori începuse să se sature de şirul ăsta neîntrerupt de vizitatori. Deşi rangul său de la curte îl silea să îl întâmpine pe fiecare oaspete de obârşie nobilă cu toată cinstea, pe ceilalţi – dezertori şi parveniţi linguşitori – îi repezea fără înconjur; din câte se părea, Rokuhara devenise un paradis înfloritor pentru toţi trântorii şi pentru toate viespile care mişunau fără încetare la porţile ei.

— E pur şi simplu prea mult! izbucni Kiyomori.

În seara aceea, se schimbase cu nerăbdare din veşmintele lui de la Curte şi li se alăturase celorlalţi din familie.

— Tokiko, ce familie mare am ajuns să avem după tot acest timp. Şi când te gândeşti că anii au trecut pe lângă mine pe nesimţite, lăsându-mă doar cu o nevastă bătrână care să-mi ţină de urât şi să-mi toarne vinul. Ce lună lipsită de simţire e asta, în ciuda florilor de prun!

Kiyomori bea arareori atât de mult, dar în această seară era cu totul ameţit de vin, hotărât să îşi găsească uitarea în somn.

— Tokiko, vino şi cântă-mi ceva!

— Eu! Cât poţi fi de neobrăzat, să îmi ceri mie una ca asta!

— Femeie, nu ai nici măcar o fărâmă de bună-creştere! Cântă-mi ceva la harpă sau la lăută.

— Dar nu ai spus tu întotdeauna că nu poţi să suferi să te iei după aristocraţi?

— Totul ţine de clipă şi de loc. Muzica a apărut pentru a ne încânta urechile. Ea ne alină mintea. Este, într-adevăr, un lucru minunat! Adu-mi lăuta şi lasă-mă să le cânt ceva nevestei mele bătrâne şi copiilor mei.

Tokiko aduse lăuta pe care i-o dăruise cu atât de mult timp în urmă Consilierul Shinzei, iar Kiyomori începu să ciupească neîndemânatic strunele, încercând să cânte un cântecel, când apăru un servitor, anunţând şovăitor:

— Domnule, onorabilul Yorimori este nerăbdător să îţi vorbească. Aşteaptă deja de o bucată de vreme şi îşi doreşte să stea pe îndelete de vorbă cu tine.

Kiyomori se încruntă.

— Yorimori? Ce doreşte? Spune-i să vină încoace.

Servitorul plecă, dar apăru iute din nou.

— Te roagă să vă întâlniţi între patru ochi.

— Ăsta e un obicei prost al lui... Nu pot să sufăr sfaturile astea tainice – toate temerile astea...

Kiyomori lăsă nemulţumit lăuta din mâini.

— Foarte bine – o să vin pe dată, se răsti el la servitor şi ieşi din cameră cu paşi mari şi cu chipul zbârlit de supărare.

Apele liniştite de sub fereastra deschisă a unei camere îndepărtate a casei oglindiră lumina unei singure lămpi.

— Yorimori, când te duci acasă, încearcă să o lămureşti pe buna noastră mamă să înceteze. Ar fi cel mai bine dacă nu ar încerca să se amestece într-o treabă urâtă ca asta. Mă înţelegi? În spatele fiecărui pas greşit – şi al unui război – a fost de fiecare dată câte o femeie.

— Dar...

— Da? De ce te uiţi aşa la mine? Eşti dezamăgit?

— Înţeleg.

— Bineînţeles că înţelegi. Totul e aşa cum trebuie să fie.

— ...dar lasă-mă să îţi spun şi eu cum văd lucrurile.

— Nu te-am lăsat eu?

— Dar tot ce ai făcut până acum a fost să ţipi la mine, fără să mă laşi să-ţi spun nimic. Am venit încoace doar pentru a-ţi repeta ceea ce a spus Mama şi pentru a te îndupleca din partea ei. Iar tu...

— Iar eu ți-am spus, pur şi simplu, că nici un cuvânt nu mă va face să-l cruț pe Yoritomo. Nu am nimic altceva de adăugat.

— Păi, chiar despre asta este vorba. Astea sunt nişte cuvinte grele – să spui că Mama se amestecă, şi că toate acestea o opresc de la legănatul nepoților, sau dacă nu, de la îngrijirea florilor din Capela ei. Te aştepți să-i spun aşa ceva?

— Da, spune-i chiar aşa, cuvânt cu cuvânt. Poate că sunt vorbe grele, dar nu am cum să spun altceva atunci când ea, o Heiké, îmi cere să cruț viața unui Genji.

— Tot nu pricep ce te înfurie în halul ăsta. Nu l-ai grațiat pe Generalul Narichika, doar pentru că Shigemori te-a rugat să o faci?

— Am făcut-o din recunoştință pentru bunătatea arătată de el lui Shigemori, atunci când băiatul a ajuns pentru prima oară la Curte. Ce a făcut vreodată fiul lui Yoshitomo pentru mama noastră sau pentru tine?

— Nimic, dar ea este o adevărată credincioasă a lui Buda şi te imploră să-i arăți îndurare acestui copil.

— Îndurare? Dar tu încerci să spui că eu nu am deloc inimă?

— Nu am zis aşa ceva.

— Cât poți să fii de prost! Spune-i mamei noastre încă un lucru – că lui Kiyomori îi este destul de greu să îşi calce pe inimă. Cruțându-l pe Yoritomo, trebuie să las familia noastră pradă unui şir neîntrerupt de amenințări? Trebuie să ne aşteptăm să îndurăm numai războaie de acum încolo?

— Eu am spus ce am avut de spus şi nu voi mai aduce vorba niciodată.

— Mai bine să nu mai vii cu sarcini atât de prosteşti.

Târziu în noapte, Yorimori se îndepărtă călare, cu inima plină de tristețe. Mama lui îl aştepta trează, nerăbdătoare să afle răspunsul.

— N-a avut nici un rost. A refuzat să mă asculte. Mai mult de atât, era tare cătrănit, de parcă ar fi avut o ranchiună față de cineva, şi a fost cât se poate de necioplit.

— Oare să fi fost eu de vină?

— Nu, din câte se pare, mă vede şi pe mine la fel de vinovat.

— Mă tem că acesta este unul dintre cusururile lui.

— Chiar şi aşa, nu are nici o scuză pentru că a fost atât de grosolan.

— Şi nu a arătat nici un semn de îndurare în privința lui Yoritomo?

— Ar fi mai înțelept să nu mai vorbim, Mamă. Nu vei face decât să-i stârneşti suspiciuni neîntemeiate şi să îl înfurii şi mai tare.

Mai rămăseseră numai câteva zile până la 13 februarie. Munekiyo încă nu îi vorbise lui Yoritomo despre soarta care îl aştepta în acea zi. Trecea pe la băiat în fiecare zi, şi fiecare clipă îl apropia de Yoritomo şi făcea să îi crească mila.

Yoritomo, care cerea arareori ceva, îl imploră într-o zi pe paznic să i-l aducă pe Munekiyo, care apăru în curând.

— Munekiyo, adu-mi o sută de bucățele mici de lemn de chiparos şi un cuțitaş.

— Lemn de chiparos şi un cuțit? Ce ai de gând să faci cu ele?

— Am numărat chiar acum zilele şi au trecut aproape patruzeci şi nouă de la moartea tatălui meu. Aş vrea să cioplesc în fiecare zi plăcuțe cu rugăciuni pentru el şi să le dăruiesc vreunui templu, pentru odihna sufletului.

— A trecut atât de mult? răspunse Munekiyo, adânc mişcat de rugămintea lui Yoritomo. Oricât de mult mi-aş dori să fac ceea ce mi-ai cerut tu, unui prizonier nu i se dă voie să aibă cuțit. Mă tem că nu poți face mai mult decât să spui rugăciuni.

Şi, cu toate acestea, Munekiyo se întoarse în dimineața următoare cu o sută de bucățele mici de lemn de chiparos, iar Yoritomo fu în curând adâncit, zi de zi, în sarcina cioplirii pe fiecare dintre ele a numelui budist de după moarte al tatălui său.

Când Ariko auzi despre toate acestea de la Munekiyo, inima ei se frânse de milă şi fu mai hotărâtă decât oricând să îl salveze pe Yoritomo. Virtutea, credea ea, nu era niciodată nerăsplătită, iar familia Heiké nu avea nimic de pierdut prin acest act de milostenie; iar sufletul lui Tadamori ar fi primit, la rândul său, mai multă mântuire. După ce îşi repetă sieşi aceste vorbe, deveni mai încrezătoare ca niciodată în privința îndatoririi care o aştepta. Îşi chemă trăsura şi se îndreptă țintă spre Rokuhara.

Când află despre sosirea mamei lui vitrege, Kiyomori îşi încleştă fălcile.

Servitoarea lui Ariko îl vesti în curând, spunând că stăpâna doreşte să îl întâlnească în paraclisul ei.

Kiyomori se îmbufnă, lucru care nu îi stătea în fire, şi o salută morocănos pe mama lui vitregă.

— Kiyomori, în numele îndurării, nu vrei să mă asculți?

El ştia deja despre ce avea să-i vorbească.

— Este vorba despre Yoritomo – fiul lui Yoshitomo –, nu-i aşa?

— Da, noaptea trecută...

— Yorimori mi-a vorbit deja despre asta, dar...

— Şi nu e cu putinţă?

— Nici vorbă. Asta e o treabă atât de grea, că trebuie să te rog să nu te mai amesteci.

Kiyomori fu cuprins de bucurie la auzul îndrăznelii lui; de fapt, era pentru prima oară când o înfrunta pe faţă pe Ariko. Dar când o văzu că îşi şterge, tăcută, o lacrimă, sufletul lui Kiyomori se înduioşă dintr-odată. Îşi feri privirea, tulburat.

Un suspin adânc ieşi de pe buzele ei.

— Dacă trebuie să fie aşa – acum, că tatăl tău a murit – acum, că el nu mai e...

Vorbele dezlânate ale lui Ariko îl răniră pe Kiyomori, deja nerăbdător. Răspunse îngheţat:

— Mă nedreptăţeşti, ca de obicei.

— Dacă tatăl tău ar fi fost în viaţă, mă îndoiesc că mi-ai vorbi aşa cum o faci. Kiyomori, când mă gândesc la viitorul tău, nu pot decât să plâng pentru tine.

— Eşti nedreaptă faţă de mine. Nu te-am respectat întotdeauna de parcă ai fi fost propria mea mamă? Când ţi-am dat eu vreodată vreun motiv să te plângi? Nu am făcut decât să te implor să nu te mai amesteci.

— Iar tu te încăpăţânezi în continuare să nu mă asculţi?

— Dar gândeşte-te! E vreo diferenţă dacă zeci de oameni ca Generalul Narichika şi alţii ca el îşi recapătă libertatea? Cu un fiu de războinic ca Yoritomo, lucrurile se schimbă.

— Dar nu eşti şi tu tot fiu de războinic?

— Ba da, şi acesta e un motiv în plus să-i curm viaţa. Ştiu prea bine ce înseamnă asta. Puiul de leopard nu îşi schimbă năravul. Alintă-l şi ţine-l azi în braţe; mâine au să îi crească gheare şi colţi.

— Îşi jeleşte tatăl mort şi vrea să se călugărească – bietul copil!

— Mamă, hai să nu mai vorbim. Du-te în odăile femeilor. Aş fi mai bucuros să-ţi alinţi nepoata.

— Eşti sigur că îţi iubeşti copiii?

— Bineînţeles – la nebunie.

— Yoritomo este copilul lui Yoshitomo. Şi aminteşte-ţi – există o viaţă după moarte. Nu ţi-e teamă de lumea care va să vină?

— Îmi mai dai din învăţămintele tale budiste?

— Ei bine, am vorbit destul, zise Ariko, întorcându-se cu spatele spre Kiyomori şi, cu faţa spre plăcuţa cu numele soţului ei din altar, murmură ceva ca pentru sine.

Împotrivirea lui Kiyomori nu făcea decât să sporească răceala dintre ei. Ariko plecă în aceeaşi zi, cuprinsă de o profundă tristeţe, dar era la fel de limpede în cuget, pe cât era de hotărâtă, şi nu ar fi stat de vorbă cu Kiyomori dacă ar fi avut vreo îndoială în privinţa izbânzii. Şi totuşi, cei care o cunoşteau şi-ar fi dat cu greu seama în ce măsură căzuse sub înrâurirea convingerilor religioase.

În loc să se întoarcă acasă, Ariko plecă de la Rokuhara doar pentru a se duce ţintă la Valea Pinilor Mici, nu departe, acolo unde locuia Shigemori. Stătu de vorbă cu el până târziu în noapte.

Spre deosebire de tatăl său, Shigemori se înţelesese întotdeauna bine cu bunica lui, al cărei favorit fusese încă pe când era copil.

— Shigemori, vei încerca să îl lămureşti şi pe tatăl tău?

Shigemori încuviinţă de îndată ceea ce îi spusese bunica. În noaptea următoare îl vizită în taină pe Munekiyo, cerându-i să-l lase să stea de vorbă cu Yoritomo.

Copilul era aşezat la o masă mică, cioplindu-şi plăcuţele. Nu era nici urmă de căldură în odaie – nici măcar o lumânare care să dea lumină. Doar o rază de lună se strecura pieziş prin ferestruica cea mică de sus, licărind, şi copilul cioplea la lumina ei. Yoritomo lăsă penelul de scris din mână şi îşi ridică ochii spre oaspetele care rămase în cadrul uşii, amuţit.

Lui Shigemori i se păru că zărise o tresărire înspăimântată pe chipul băiatului şi, apropiindu-se, îi spuse cu multă blândeţe:

— Ce faci, Yoritomo?

— Sunt pentru tatăl meu care a murit.

— Ţi-e dor de el, de tatăl tău?

— Nu.

— Sigur nutreşti gânduri de răzbunare.

— Nu.

— Nu ai asemenea gânduri?

— Nu.

— De ce?

— Când scriu, aşa ca acum, nimic nu mă poate tulbura.

— Atunci înseamnă că abia aştepţi să mori, ca să poţi să-l întâlneşti din nou pe tatăl tău? Ştii că suntem învăţaţi că îi vom reîntâlni pe cei dragi pe lumea cealaltă.

— Nu vreau să mor. Mă îngrozeşte un aşa gând.

— Dar nu ai luat parte la acea bătălie?

— Pe atunci eram împreună cu tatăl şi fraţii mei, şi eram atât de bucuros că nu m-am gândit niciodată la moarte.

— Visezi din când în când?

— Nu. Despre ce fel de vise vorbeşti?

— Vreau să zic, nu-i visezi niciodată pe tatăl şi pe fraţii tăi?

Yoritomo clătină din cap.

— Nu, niciodată.

O lacrimă străluci şi i se rostogoli în jos pe obraz, iar copilul se uită grăbit în altă parte.

Shigemori fu adânc mişcat, fără să vrea, apoi, când se duse să stăruie în faţa tatălui lui, fu pătruns de milă şi îşi alese vorbele cu multă grijă, implorându-l pe Kiyomori să îndeplinească dorinţa lui Ariko. Dar nu izbuti decât să-şi facă tatăl să se năpustească furios asupra lui.

— Ce vorbeşti, nu eşti decât un copil! Cum îndrăzneşti să mi te împotriveşti cu făţărniciile tale de înţelept? Eşti încă prea tânăr să te joci cu aiurelile astea religioase, care-s toate primejdioase. Îndeajuns cu bolboroselile bunicii despre budism şi despre *karma* şi despre alte asemenea adevăruri adânci – care nu ajută cu nimic în ziua de azi! Priveşte cu ochii tăi şi vezi cât e de putredă preoţimea din Nara! Sunt lupii ăia lihniţi de foame de pe Muntele Hiei mai sfinţi decât vagabonzii şi cerşetorii de pe străzile noastre? Toţi suntem făpturi din carne şi sânge, iar lumea asta în care trăim e o vizuină în care muşti sau eşti muşcat! Nu stai să te uiţi la oameni; tot ce are preţ e dacă pierzi sau câştigi... Dacă trebuie să îţi bagi nasul în prostiile astea – să baţi câmpii despre „îndurare“ şi „facerea de bine“ şi să verşi câteva lacrimi zadarnice – atunci du-te undeva la un templu sau fă-i o vizită bunicii! Nu am de gând să te las să vorbeşti cu mine despre prostiile astea! Am altele, mult mai grele, pe cap!

Şi, deşi Shigemori îi dădea lămuriri cu hotărâre şi în linişte, Kiyomori îi răspunse fiului său cu o răbufnire de cuvinte mânioase. Cu sângele fierbând, obiceiurile tinereţii lui nechibzuite ieşiră la vedere, iar el se năpusti asupra fiului cu vorbele grele pe care le învăţase odinioară de la tâlharii din piaţă. Şi când răcnea mai cu dispreţ despre „lacrimi zadarnice“, Kiyomori se străduia din greu să se stăpânească.

Uciderea sau iertarea lui Yoritomo încetase să mai fie o chestiune politică şi se prefăcuse într-o ceartă între cei de acelaşi sânge. Kiyomori descoperise deodată că mama lui vitregă, fratele de tată şi chiar fiul se

adunaseră împotriva lui. Deşi nu îi trecuse niciodată prin cap că ar putea trece drept un om rău, se pomenise învinovățit că e un monstru de cruzime şi lipsit de suflet.

Capitolul XXVII
O capelă pe deal

În ziua de 3 ianuarie era chinuitor de frig. Nicăieri nu se întrezărea nici măcar un licăr de lumină. Întunericul învăluia clădirile templelor posomorâte, cu încăperi care făceau să răsune în ecou orice sunet, şi se scurgea prin labirintul de coridoare deschise, ale căror podele se făcuseră gheață. Aerul nemilos al nopții îşi croia drum printre jaluzele, ba chiar prin pereții Capelei lui Kannon de pe pământurile Templului Kiyomizu.

— Hai, şş, şş, iubirea mea... Eşti la adăpost în brațele Mamei. Oare frigul te face să plângi atât de tare? Ce s-a întâmplat, micuțul meu?

La temelia unui stâlp de lemn din apropierea unui altar, cineva întinsese o rogojină de paie, pe care dormeau doi copii, îmbrățişați, sub o cuvertură subțire.

Tokiwa îl dezmierda pe bebeluşul de şapte luni care plângea în hohote, înfăşurat în faldurile rochiei ei, şi şoptea printre lacrimi:

— Sânii mei s-au uscat şi, fără îndoială, de foame plângi tu aşa... Oare de ce nu mai vine Yomogi? Trebuie să se întoarcă în curând. Şşş, şş, sau o să-mi frângi inima, mititelule.

Tânăra mamă străbătu cuprinsă de durere podeaua capelei, temându-se că țipetele celui mic i-ar putea trezi pe ceilalți doi copii, care dormeau adânc. Şi noaptea trecută fusese la fel, iar în această seară, pe la asfințit, Ushiwaka începuse din nou să plângă de-ți frângea inima. Tokiwa era nimicită, pentru că sânii ei abia mai dădeau câteva picături de lapte, care doar umezeau buzele bebeluşului.

Tokiwa, care venea aici în fiecare lună să se închine la Kannon în zilele sfinte ale ei, şi prin urmare era cunoscută preoților, fugise spre Templul Kiyomizu, după ce izbucniseră bătăliile din capitală, împreună cu copiii şi cu servitorii ei. Dar sosiră în curând zvonuri că Kiyomori îşi trimisese soldații s-o prindă, şi, aflând una ca asta, toți servitorii ei, înspăimântați, o părăsiseră. Numai doica Yomogi mai rămăsese cu ei. Iar preoții, deşi o compătimeau din toată inima, se temeau de Kiyomori, de aceea refuzară să mai aibă de a face cu Tokiwa. Şi totuşi, un tânăr novice pe nume Kogan fu înduioşat văzându-i suferințele şi veni să o ascundă în capela lui Kannon, unde arareori călcau credincioşi, iar aceia erau foarte puțini la număr. Aici îşi petrecuse ea aceste trei zile, ascunsă. Kogan fusese acela care îi adusese pe furiş o saltea de paie şi nişte aşternuturi, şi care îi mai strecura câte ceva de mâncare, cât să nu moară de foame.

Pentru prima oară în viața ei, Tokiwa trăia nenorocirea şi batjocura nepăsării. Viața îi fusese fără griji la Curte, unde fusese o favorită a fostei candidate la statutul de Împărătească, Doamna Shimeko. Datorită frumuseții ei, Tokiwa devenise un subiect de bârfă şi de pizmă pentru femeile capitalei, dar nu cunoscuse decât fericirea. Pentru ea, Yoshitomo întrupase tot ce era mai bun dintr-un bărbat, iar dragostea lui îi îndeplinise toate voile. Despre bărbați, Tokiwa nu ştia decât ceea ce îi arătase Yoshitomo; despre viață nu ştia nimic, în afara îndatoririlor față de stăpâna ei şi a grijii pentru copiii pe care îi avea de la Yoshitomo. Apoi, fusese azvârlită pe neaşteptate la bunul plac al unei lumi care duhnea de dor de răzbunare şi de sânge şi se pomenise vânată ca o nelegiuită.

Ushiwaka fusese tare nevolnic încă de când se născuse şi îşi tulburase tânăra mamă cu plânsetele lui. În zilele acelea pline de groază, în care Tokiwa se văzuse silită să fugă din capitală împreună cu copiii ei, sânii i se uscaseră. De atunci îl hrănise cu mâncare nepotrivită, iar Ushiwaka căzuse de îndată bolnav. Începu să se roage fierbinte lui Kannon, cerându-i să-i cruțe copilul – iar acea Tokiwa care se ruga nu mai era aceeaşi mamă a zilelor fericite. Pe jumătate înnebunită de foame, de greutăți şi de groaza că va fi prinsă, toată făptura ei devenise o voință îndurerată ca aceşti trei copii ai ei să supraviețuiască. Toată conştiința ei, fiecare dorință i se contopise cu copiii; ea însăşi devenise una cu ei. Tulburată, cu părul în neorânduială, Tokiwa păşea înainte şi înapoi prin capelă, la lumina şovăielnică a unei lumânări, legănându-şi şi alinându-şi bebeluşul. Auzind scârțâitul unei uşi, Tokiwa tresări înspăimântată şi apoi întrebă:

— ...Tu eşti, Yomogi?

— Da, eu sunt, Yomogi. L-am rugat pe bunul călugăr Kogan să îmi fiarbă puțină pulbere de maranta[2], şi am adus-o.

— Da? Bine! Dă-o încoace. Abia poate să mai plângă, într-atât este de flămând.

— Ia te uită cu câtă lăcomie o lipăie!

— ...Vrea să trăiască, e limpede. Ştie că îi face bine. Vezi, nici măcar nu se opreşte să răsufle, atât de repede o soarbe. Uită-te la el!

Lacrimile Tokiwei începură să curgă din nou, în timp ce se uita în jos, spre bebeluşul din brațele ei. De ce, de ce, se gândi ea, nu îi curge şi laptele izvor, cum îi curg lacrimile? De ce nu e cu putință ca sângele, carnea, ca întreaga ei făptură să se preschimbe în lapte?

— Doamnă Tokiwa, într-un târziu a încetat să mai plângă, nu-i aşa?

Yomogi uitase să-i spună stăpânei că tânărul călugăr venise cu ea.

— Ah, bunule domn, v-aţi ostenit atât de mult la o oră atât de târzie.

— Nu m-am ostenit deloc, credeţi-mă, dar s-a întâmplat ceva cât se poate de neplăcut.

— Cum, din nou?

— Sunt sigur că ştiţi despre ce este vorba. S-au auzit atâtea bârfe în templu, şi nu mai sunteţi la adăpost dacă rămâneţi aici.

— O, ce mă fac dacă voi fi nevoită să plec de-aici?

Atunci, Kogan îi povesti că preoţii auziseră plânsetele bebeluşului şi acum ştiau că Tokiwa se ascundea în capelă. Umblau zvonuri cum că soldaţii lui Kiyomori urmau să vină a doua zi să cerceteze clădirile templului, şi atunci Kogan putea fi pus sub învinuire pentru că adăpostise nişte fugari.

— Daţi-mi voie să-l duc în braţe pe unul dintre copii, o îndemnă Kogan, Yomogi îl poate duce pe Imawaka de mână, iar dumneavoastră, doamnă, pe Ushiwaka, şi înainte de răsăritul zorilor...

Odată ce înţelese despre ce era vorba, Tokiwa încetă să mai tremure şi, înainte de sosirea zorilor, se apucară să străbată dealurile care înconjurau Templul Kiyomizu.

Kogan le însoţi până la râu, unde o barcă mică se pregătea să pornească la drum spre Eguchi, la gura Râului Yodo; iar după ce Tokiwa, cei trei copii ai ei şi doica ajunseră în barcă, la adăpost, îşi luă rămas bun.

Două dansatoare care se întorceau la Eguchi le dăruiră celor doi copii mai mari câteva prăjituri, mirându-se:

— Ce copii frumoşi... Şi unde vă duceţi aşa din zori?

— Vă mulţumesc din inimă. Avem o cunoştinţă la Mimaki, ceva mai la vale pe râu, răspunse Tokiwa.

— Atunci, o să ne părăseşti destul de repede. Te duci într-o vizită pe acolo?

— Nu...

— Atunci desigur că eşti ca părinţii noştri, ale căror case au ars în timpul bătăliei de luna trecută. Am venit de la Eguchi să îi vedem şi ne întoarcem acum înapoi. Nu-i aşa că întotdeauna cei nevinovaţi suferă cel mai mult?... Ce clipe îngrozitoare trebuie să fi trăit fiinţele acestea micuţe şi drăgălaşe!

— Mmm..., mormăi Imawaka, clătinând din cap, sâcâit de femeia cu înfăţişare ciudată care îi mângâia părul. Uite, Mamă! Otowaka îşi mănâncă deja prăjitura! Vreau şi eu să o mănânc pe a mea – Mamă!

— Spune mulţumesc, înainte.

Din câte se părea, dansatoarelor le plăceau copiii, şi scoaseră şi mai multe prăjituri dintr-un coşuleț de bambus; una îşi scoase chiar şalul moale din fir de mătase de pe umeri şi îl înfăşură în jurul bebeluşului.

— La revedere, copilaşi! le făcură femeile semn cu mâna, în timp ce Tokiwa cobora pe țărm, la Mimata.

Unchiul Tokiwei era negustor de boi pentru jug, pe care îi creştea la propria lui fermă.

— Ei, bine, doar nu eşti tu, Tokiwa? strigă mătuşa ei cuprinsă de uimire, dar nu făcu nici măcar un gest pentru a o chema în casă. Poate că îți voi părea lipsită de inimă, dar ştii, fără îndoială, că eşti căutată de soldați. Se făgăduieşte o sumă mare de bani aceluia care te va da pe mâna lui Kiyomori, la Rokuhara – o recompensă, mă înțelegi... Haide, ar fi mai bine să pleci cât timp unchiul tău încă mai doarme; nu e el omul care să te lase să-i scapi din mâini dacă află că ai fost pe-aici. Hai, nu-mi nesocoti sfaturile, adăugă, alungând-o pe Tokiwa de la uşa ei.

Femeia nu izbuti să-şi amintească decât de o rudă îndepărtată căreia îi putea cere ajutorul, iar omul acela locuia în regiunea Yamato. Porni sfârşită de puteri într-acolo, cerşind mâncare pentru copii pe unde putea, dormind pe sub zidurile templelor, continuându-şi drumul zi de zi şi noapte de noapte, ca o umbră. Străinii o priveau bănuitori, dar erau buni cu ea şi cu micuții ei. Aceia care o recunoscură pe fugară o compătimiră şi nu făcură nici o încercare de a anunța autoritățile.

Acel om pe care îl căuta Tokiwa era preot; el o ținu ascunsă în micul templu pe care îl avea în grijă. Pe la începutul lui februarie, după ce Ushiwaka se însănătoşi, unchiul Tokiwei apăru pe neaşteptate acasă la preot, cu o căruță cu boi veche, care scârțâia. Vorbi cu preotul până târziu în noapte, apoi, a doua zi de dimineață, îi spuse Tokiwei:

— Ştii că nu te mai poți ascunde multă vreme pe aici. Ar fi mai bine să te întorci în capitală şi să te gândeşti mai bine la ce ai de făcut, sau dacă nu, s-ar putea ca ei să o spânzure sau să o răstignească pe cruce pe mama ta, care mai e acolo.

— ...Dar de ce ar face una ca asta?

— Cum de ce? E de la sine înțeles, nu înțelegi? Tu ai fugit împreună cu copiii lui Yoshitomo, şi atunci ei o prind pe mama ta în locul tău şi o aruncă în închisoare la Rokuhara.

— Poftim? Pe mama mea?

— Pe cine altcineva? Toată lumea ştie despre asta. Şi s-au mai auzit nişte bârfe urâte şi despre tine – îți uiți propria mamă de dragul copiilor pe

care i-ai avut de la Yoshitomo.

Ochii lui Tomizo, care nici măcar nu clipeau, ochii unui animal sălbatic, ieşiră din orbite atunci când Tokiwa izbucni în lacrimi. De mult timp, singura ei grijă fuseseră copiii, dar acum plângea, aşa cum face orice copil pentru mama lui.

Tomizo râse batjocoritor.

— Gata, nu te mai smiorcăi...

Apoi, un alt gând păru să-i treacă prin minte, şi adăugă:

— Dacă tot te-ai apucat, poţi să boceşti şi pentru bărbatul ăla al tău, Yoshitomo. Credeai că a plecat spre răsărit şi se va întoarce în curând după tine, dar a murit. A murit pe 3 ianuarie, m-ai înţeles?

— ...

Tokiwa îşi privi ţintă unchiul, fără să-i vină să creadă ce auzea; buzele i se făcură galbene ca ceara şi păreau înţepenite.

— Ăsta e adevărul. Poţi să-l afli şi tu de una singură dacă te duci până în capitală. Capul îi e agăţat de copacul ăla de lângă Închisoarea de Răsărit de şapte zile. Nu e om în Kyoto care să nu-l fi văzut.

Un geamăt de moarte se auzi de pe buzele Tokiwei.

— Atunci...

— Tokiwa!

— Dar Yoshitomo...

— Ia te uită, Tokiwa, ce te-a apucat! Vină-ţi în simţiri! Nu te holba la mine de parcă ai fi înnebunit. Nu am avut nimic de-a face cu asta, mă auzi? Războiul este acela care ţi-a făcut toate astea ţie şi familiei tale, iar Yoshitomo a avut şi el un amestec la toată nebunia, nu-i aşa? Haide, să uităm ce-a trecut.

Dar Tokiwa nu mai auzea nimic; durerea ameninţa să-i tulbure minţile; apoi începu să plângă de parcă ar fi vrut să se înece în propriile lacrimi. Numai copilul de la sânul ei o făcu să-şi revină în simţiri, pentru că sălbăticia durerii ei îl înspăimântă şi începu şi el să plângă înduioşător.

A doua zi, prin înşelăciune şi linguşiri, Tomizo o convinse pe Tokiwa să urce în căruţa rablagită, împreună cu cei trei copii ai ei, lăsând-o în urmă pe doica Yomogi, cu ochii plini de lacrimi. Lingându-se pe buze cu gândul la răsplata care îl aştepta, Tomizo îşi biciui calul şi porni grăbit spre capitală.

Când ajunseră în sfârşit la casa în care locuise mama Tokiwei, o găsiră goală, fără lucruri, golită de tot ce avea vreun preţ.

— Ei, bine, nimic nu ne opreşte să petrecem noaptea aici, spuse Tomizo, dându-i jos din căruţă pe Tokiwa şi pe copii, şi aducând în casă

aşternuturi de pat, oale şi cele câteva lucruri jalnice pe care le căraseră cu ei. Nu e bine aşa – voi toţi plângeţi. Poate că vă e foame. Mă duc să fac rost de nişte mâncare.

După ce făcu nişte cumpărături în piaţă, Tomizo se apucă de gătit, hrănindu-i aspru pe cei pe care îi luase în grija lui, de parcă ar fi fost nişte sărăntoci care i-ar fi fost băgaţi pe gât cu forţa.

— Haideţi odată; terminaţi cu mâncatul şi mergeţi la culcare! se răsti el, aruncându-le priviri aspre lui Imawaka şi lui Otowaka.

După ceva timp, Tomizo plecă în vizită la unul dintre bunii lui prieteni din oraş.

Acum, Tokiwei îi era limpede ce avea de gând să facă unchiul ei cel zgârcit. Voia s-o predea lui Kiyomori şi să-şi ceară recompensa pentru sine. Nu vedea nici o cale de scăpare, pentru că, dacă ar fi încercat să o facă, ar fi pus în primejdie viaţa mamei; şi nici nu avea de ce să se gândească la o încercare de a fugi, singură cu trei copii neajutoraţi. Era cuprinsă de disperare; gândul de a-şi pune capăt zilelor, ei şi copiilor, îi reveni stăruitor în minte, dar de fiecare dată amintirea ultimei scrisori a lui Yoshitomo o opri:

Ce îţi mai pot spune acum, când sunt cuprins de amărăciunea înfrângerii? *Nu pot nici măcar să vin până la tine, să îmi iau rămas bun pentru ultima oară, pentru că trebuie să plec – habar nu am încotro. Într-o bună zi, voi veni după tine, fără îndoială. Ascunde-te în păduri, pe dealuri dacă este nevoie. Nu lăsa să li se întâmple nici un rău copiilor noştri, te implor. Deşi vor fi mulţi munţi şi multe râuri între noi, aminteşte-ţi că te voi iubi totdeauna. Şi te mai rog un lucru – să nu-ţi pui capăt zilelor, din disperare.*

Aceste cuvinte se întipăriseră între timp în mintea Tokiwei ca nişte frânturi din sutrele lui Kannon, şi de câte ori moartea îi făcuse semne şi îi murmurase ademenitor, le şoptise în gând, ca pe o rugăciune împotriva răului.

Dar toate nădejdile din sufletul ei se stinseseră; Yoshitomo era mort acum, iar mâine, credea ea, va fi ultima ei zi pe acest pământ. Apoi, îşi aminti deodată că nu îşi luase bun rămas de la Doamna Shimeko, în a cărei gospodărie slujise timp de nouă ani. Înşfăcându-l pe cel mic în braţe, şi cu câte un copil ţinându-se de fusta ei, Tokiwa porni prin întuneric spre palatul de pe Drumul al Nouălea, care nu era departe de casa ei. Cunoştea toate intrările în palat şi pătrunse prin Poarta de Soare-Apune, unde era cunoscută de către servitorii de rang inferior. În apartamentele doamnelor, fu

întâmpinată în curând de vechile ei prietene, care o înconjurară cu întrebări pline de îngrijorare despre locurile în care fusese, şi plânseră pentru ea şi pentru copiii ei.

Doamna Shimeko o chemă curând la ea şi o întâmpină cu lacrimi în ochi, întrebând-o:

— Ah, Tokiwa, de unde această schimbare întristătoare în purtarea ta? De ce nu ai venit mai devreme la mine?

Uşurarea fu amestecată cu bucurie în casa lui Shimeko, ai cărei locatari fuseseră grozav de înfricoşaţi că Kiyomori ar fi bănuit-o pe stăpâna lor că o ascunde pe Tokiwa, sau că ar fi fost amestecată în evadarea ei. Iar fostele companioane ale Tokiwei se bucurară pentru că rămăsese ascunsă pentru atât de mult timp, şi plânseră pentru că venise la stăpâna ei spre a-şi lua bun-rămas pentru totdeauna.

— Vă implor cu umilinţă să îmi daţi voie să vă spun că sunt Tomizo, negustorul de boi din Mimata, unchiul Tokiwei, spuse un individ care apăru după apusul soarelui la Rokuhara.

Tokitada, cumnatul lui Kiyomori, aflând că venise un bărbat cu veşti despre Tokiwa, le poruncise gărzilor să-l închidă în clădirea lor.

— Nu e nici o glumă, îi zise Tomizo paznicului. Am străbătut un drum atât de lung să vă zic unde s-o găsiţi pe femeia pe care o căutaţi şi vreau răsplata aceea, vă spun! Nici măcar nu primesc un cuvânt de mulţumire pentru tot ce am făcut... Ce aveţi de gând, acum că m-aţi aruncat în gaura asta?

Tokitada nu făcuse decât să se supună poruncilor pe care le primise de la Kiyomori, care era dezgustat de numărul mare de trădători care veneau la Rokuhara. Mulţi dintre ei, îndemnaţi de lăcomie, veneau fără ruşine să-şi trădeze foşti binefăcători sau oameni nevinovaţi, şi, de aceea, Kiyomori îi poruncise lui Tokitada să le deschidă ochii unor astfel de trântori asupra propriei lor josnicii, apoi să îi trimită de unde veniseră.

Târziu în noapte, Tokitada îi povesti lui Kiyomori întâmplările din acea seară.

— Şi acum ce vrei să fac mai departe?

— Ce să faci mai departe? răspunse Kiyomori arţăgos şi se scufundă în tăcere.

Întrebarea îi amintea într-un mod neplăcut de cearta cu mama lui vitregă despre soarta lui Yoritomo. Se hotărî în cele din urmă:

— Trimite-l pe Itogo să se ocupe de Tokiwa.

— Vrei să o aresteze şi să o aducă încoace, împreună cu copiii?

— Da. Nu va avea nevoie decât de puțini soldați pentru treaba asta.

— Nu, doar vorbim de o femeie şi de trei copii neajutorați.

— Dacă este adevărat că unchiul ăsta al ei a găsit-o pe Tokiwa la Yamato şi a adus-o până aici, asta înseamnă că ea însăşi avusese de gând să se predea, pentru a-i salva viața maică-sii.

— Unchiul ei nu a spus nimic despre asta.

— Bineînțeles că nu. Nemernicul e leşinat după bani, şi de aceea a venit să o denunțe. A fost un linge-blide şi în casa lui Yoshitomo şi, fără îndoială, ar fi avut multe pentru care să-i mulțumească nepoatei lui – ticălosul nerecunoscător! Ai grijă să primească ce i se cuvine.

— Fireşte.

— Şi spune-i lui Itogo ca, atunci când se duce să o aresteze pe Tokiwa, să nu îi facă vreun rău nici ei, nici copiilor ei.

— Îi voi spune asta.

— Deocamdată, prizonierii vor rămâne în paza lui. Voi vorbi eu cu el, după ce mă mai gândesc.

Tokitada plecă de îndată, vestindu-i poruncile lui Itogo, care porni în zori, însoțit de o mână de soldați, spre casa de pe Drumul al Şaselea. Ajuns acolo, Itogo descoperi că locuința era goală; de la alți proprietari de case din vecini află în curând că Tokiwa se dusese în seara trecută la palatul de pe Drumul al Nouălea. De teamă ca nu cumva apariția oamenilor lui să nască spaimă, Itogo se înfățişă la intendentul palatului, explicând că fusese trimis de la Rokuhara să o aresteze pe Tokiwa. La rândul său, intendentul îl asigură pe Itogo că nu avusese loc nici o încercare de a o adăposti pe fugară. Tokiwa, spuse el, se pregătea să pornească spre Rokuhara şi să se predea.

În timp ce Itogo şi oamenii săi aşteptau în casa gărzilor, care se găsea lângă o poartă interioară, Tokiwa se pregăti de plecare. Această ultimă noapte, petrecută în siguranță printre prietene cărora le păsa de ea, o alinase atât de mult, încât descoperi că această despărțire finală îşi pierduse o bună parte din amărăciune. Se trezi devreme, făcu baie şi îşi aranjă părul cu grijă. Deschizându-şi trusa de toaletă, se aşeză în fața unei oglinzi şi fu surprinsă de seninătatea chipului care se uita înapoi spre ea din adânc. Pudra se aşeză lin pe pielea ei, iar ea, Tokiwa, înflori sub atingerea pomezii.

Fiul mai mare al Tokiwei se uită îndelung la strălucirea chipului din oglindă şi întrebă:

— Unde te duci, Mamă?

Şi începu să danseze de bucurie când primi răspunsul:

— Într-un loc plăcut, iar voi o să veniți cu mine.

Înveşmântată în hainele pe care i le dăruiseră Doamna Shimeko şi slujitoarele ei, Tokiwa apăru din nou în fața stăpânei sale şi, făcând o plecăciune adâncă, spuse:

— Deşi nu mă aştept să mă întorc niciodată, nu pot să uit cât de bună ați fost cu mine în toți aceşti ani – sau bunătatea pe care mi-ați arătat-o în această ultimă noapte.

Vocea Doamnei Shimeko scăzu, prefăcându-se într-o şoaptă, în timp ce aceasta se apleca spre Tokiwa:

— E cel mai bine să te împaci cu soarta, dar nu pierde cu totul nădejdea. O să-l rog pe tatăl meu să stea de vorbă cu Domnul Kiyomori.

În timp ce doamnele, vărsând lacrimi, îi hrăneau pe Imawaka şi pe Otowaka la micul dejun, Tokiwa îşi alintă bebeluşul pentru ultima oară.

Între timp, Itogo şi soldații săi începeau să-şi piardă răbdarea, iar cererile lor, ca Tokiwa să apară de îndată, se auziră până înăuntru. Doamna Shimeko trimise iute vorbă prin intendent, cerând ca Tokiwa să primească învoirea de a folosi caleaşca ei. Auzind aceste cuvinte, Itogo răspunse:

— De obicei, prizonierii nu sunt lăsați să vină cu vreo trăsură; dar, fiind copii la mijloc, nu văd de ce nu.

Peste puțin timp, o caleaşcă de doamnă, păzită de soldați pedeştri, trecu printr-o poartă lăturalnică, străbătu principalele drumuri ale oraşului, apoi o luă pe ulițe dosnice.

2 *Maranta arundinacea,* plantă comestibilă specifică Orientului Îndepărtat, cu rădăcina bogată în amidon (n. tr.).

Capitolul XXVIII
Mama

Kiyomori dormi prost în acea noapte. La prima vedere, nu avea nici un motiv; dar dacă cineva ar fi stăruit cerând o lămurire, el ar fi răspuns că îndatoririle sale oficiale îl copleşeau – numeroasele consilii de stat, multele sale funcţii de la Curte. Şi totuşi, în pofida felului de a fi necioplit şi a disprețului său limpede pentru etichetă şi ritualuri, Kiyomori era slab de înger. Nu avea nevoie de sfatul lui Ariko sau de acela al fiului său pentru a avea grijă de Tokiwa şi de copiii ei, pentru că vestea capturării lor îl tulburase mai mult decât era gata să recunoască.

— I-ai văzut, Tokitada? îl cercetă Kiyomori a doua zi pe la ora prânzului.

— Da, i-am văzut. Totul a fost dus la bun sfârşit după poruncile tale. Itogo îi are acum în grija lui, şi sub pază.

— Sunt bine, oare?

— Bebeluşul mai plânge din când în când, iar Tokiwa pare sleită de puteri.

— Ea, a cărei frumusețe era odinioară subiect de bârfă şi de pizmă pentru toate doamnele de la Curte şi pentru toate femeile de rând...

— Nu are decât douăzeci şi trei de ani şi este mama a trei copii. Era greu de crezut ca toate acele săptămâni de fugă şi de foame să nu fi lăsat urme asupra înfățişării ei. Acum, frumusețea ei este întunecată de suferință.

— Mai departe?

— În legătură cu procesul – vrei ca eu sau Itogo să o cercetăm şi să strângem dovezile?

— Nu, răspunse de îndată Kiyomori, clătinând din cap. Lasă-mă să o cercetez chiar eu. Este văduva lui Yoshitomo şi îi are alături pe cei trei copii ai lui. Trebuie să o scot la capăt eu singur.

Tokitada auzise ceva despre urmările rugăminților lui Ariko în favoarea lui Yoritomo şi înțelese că Kiyomori era nerăbdător să sfârşească odată cu Tokiwa înainte ca mama lui vitregă să apuce să-şi bage nasul şi aici.

— Când doreşti să o vezi pe prizonieră?

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine – înainte să se facă seară.

Un vizitator fu anunțat chiar în clipa în care plecă Tokitada. Era un curtean, Fujiwara Koremichi, care venise din partea fiicei sale, Doamna Shimeko. Kiyomori îl primi bine:

— Bineînțeles că nu o bănuiam pe Doamna Shimeko. Sunt surprins că, dintre toți oamenii, tocmai dumneavoastră ați venit la mine. Într-adevăr, e păcat că nu sunt mai mulți oameni ca dumneavoastră la Curte, să ne dea sfaturi în asemenea clipe.

Kiyomori îl plăcea pe Koremichi şi simțea că nici el nu-l disprețuieşte. În momentul în care vizitatorul său se pregăti să plece, Kiyomori golise deja mai multe pahare de vin decât îi stătea în obicei, împreună cu oaspetele, şi în timp ce el continua să fie într-o dispoziție binevoitoare, Tokitada apăru din nou, anunțându-l că prizoniera era gata.

Kiyomori coborî agale pe un coridor care ducea spre aripa din Soare-Apune. Conacul se tot reconstruia, iar el îşi făcu drum cu grijă spre o încăpere a unei curți interioare, unde se lucra la extinderea grădinii.

— Unde ai spus că sunt?

— Acolo.

— Acolo, dedesubt?

Kiyomori păşi pe o balustradă şi privi în jos. Tokiwa stătea în genunchi pe o rogojină de paie, cu capul plecat; de fiecare parte stătea câte un copil, ținându-se strâns de mânecile ei.

— Itogo, dă-le pernițe de îngenuncheat, porunci Kiyomori, în timp ce se aşeza în mijlocul sălii de audiențe.

Itogo păru încurcat şi stânjenit. Prizonierii nu erau tratați astfel, în mod obişnuit.

— Haide, adu-i încoace, adăugă Kiyomori, făcând un semn cu capul în direcție galeriei spre care se deschidea camera.

Itogo nu era singurul care păru şi mai surprins; şi totuşi, era destul de limpede că Kiyomori se referea la galerie.

— Aici, stăpâne?

Kiyomori făcu un semn cu capul, în timp ce Itogo aşeza trei pernițe de îngenuncheat în partea de sus a scărilor care veneau dinspre Curte. Tokitada o îndemnă pe Tokiwa să se apropie. Ea ridică tremurând privirea şi îşi trase copiii înspăimântați mai aproape. Atunci, Itogo îi vorbi:

— Urcați, aşa cum vi s-a spus. Aşezați-vă acolo.

Tokiwa se ridică, ținându-şi strâns bebeluşul cu o mână şi apucând cu cealaltă mânuța lui Otowaka; porni înainte şi urcă încet scările, cu Imawaka agățat de fustele ei.

În timp ce Tokiwa se apropia, Kiyomori îşi simți inima tremurând de nerăbdare. Aşadar, aceasta era frumusețea neasemuită al cărei nume fusese odinioară pe toate buzele!

— Eşti nefericită, Tokiwa?

— Nu, nu mai am nici o lacrimă de vărsat. Te implor să îi arăți îndurare mamei mele. Las-o în libertate, te implor, domnule.

— Hm, aşa vom face, spuse de îndată Kiyomori.

Apoi mai zise:

— Unde ai stat ascunsă până acum? Ce te-a făcut să fugi împreună cu copiii?

— Am fost la Yamato. Iar în ceea ce-i priveşte pe copiii mei, pot să spun că nu sunt cu nimic diferită de alte mame, care se agață de copiii lor fiindcă aşa le spune inima.

— Ce te-a adus înapoi, în capitală?

— Poveştile despre mama mea.

— Unchiul tău a fost pe aici, ştiai?

— Nu ştiam că unchiul meu a fost pe aici înaintea mea. Am venit încoace cu gândul de a mă preda ție.

— Exact cum mă gândeam. Eşti nebună, dacă te-ai întors aşa.

Kiyomori amuți şi se uită îndelung la tânăra mamă şi la copiii ei; apoi întrebă deodată:

— Mai ai lapte?

Tokiwa lăsă privirea în jos, spre bebeluşul din brațele ei, dar nu dădu nici un răspuns, fără numai o clătinare înceată din cap.

— Nu e prea bine. Nu, trebuia să bănuiesc că nu, spuse Kiyomori ca pentru sine, cu privirea în altă parte. Mamele sunt nişte făpturi atât de prosteşti. Tot zic că mai e mâncare acolo unde nu e aproape nici o fărâmă; împart puținele merinde pe care le au bărbaților şi copiilor mai mari, în timp ce bebeluşii le plâng la sân... Iar tu, care ai rătăcit peste dealuri şi câmpii... e de mirare că bebeluşul mai e în viață.

— ...

— Tokiwa, nu ai de ce să te temi. Războiul a fost între Yoshitomo şi mine. Tu eşti nevinovată.

— Da.

— Ce păcat, totuşi, că un bărbat ca Yoshitomo a căzut în capcana nemulțumirii şi s-a lăsat condus pe căi greşite de curtenii ăia tineri, spre propria lui pierzanie. Mi-a arătat dispreț şi mie, totodată.

Tokiwa se prăbuşi şi începu să plângă în hohote.

— Domnule... domnule..., începu ea.

Ochii lui Kiyomori rătăciră spre chipul ridicat spre el şi se opri pe genele lungi, grele de lacrimi, iar inima lui fu cuprinsă deodată de milă.

— Tokiwa, nu trebuie să plângi aşa. Tu nu ai nimic de-a face cu războiul ăsta. Mama ta va fi eliberată, pentru că tu te-ai predat nouă. Şterge-ţi lacrimile, Tokiwa, pentru că şi tu vei fi liberă.

Tokiwa începu să se roage:

— Nu, nu, nu îți cer să mă cruți pe mine. Dar ai milă de ei, de copiii mei!

— Poftim?

— Cruță-i pe aceşti copii, domnule; lasă-mă să mor eu în locul lor!

La aceste vorbe, chipul lui Kiyomori se încruntă, iar el răcni:

— Femeie, ai grijă ce spui! Ai acel obicei înfiorător al tuturor femeilor – de a încerca să tragi foloase din mila mea. Poate că tu nu eşti o Genji, dar nu există nici o îndoială în privința copiilor tăi, în venele cărora curge sângele neamului Genji. Pe ei nu îi voi cruța şi nu am cum să-i cruț!

Kiyomori, care se ridicase furios în picioare, se aşează din nou, iar ochii se plecară pe furiş asupra siluetei din fața lui.

— Aşadar, şi tu, ca şi Yoshitomo al familiei Genji, mă disprețuieşti. Nu pot să sufăr cuvântul „îndurare“. Sunt profund neîndurător. Itogo! Tokitada!

Itogo şi Tokitada ieşiră în față.

— Luați-o pe această femeie şi pe copiii ei. Procesul s-a terminat.

Fără să-şi mai aştepte însoțitorii, Kiyomori părăsi iute încăperea şi dispăru într-unul dintre apartamentele interioare.

În mai puțin de două săptămâni, Kiyomori se înduioşă, aşa cum făcea de fiecare dată cu rudele sale sau cu cei neajutorați. Copleşit de rugămințile mamei sale vitrege, porunci ca sentința de pedeapsă capitală a lui Yoritomo să nu mai fie dusă la îndeplinire. Un mesager îi fu trimis lui Shigemori, iar Kiyomori îi spuse fiului său:

— Shigemori, m-am gândit mult.

— Şi ce hotărâre ai luat, Tată?

— După tot ce mi-a spus bunica ta, Shigemori, am hotărât să îl grațiez pe Yoritomo.

— Şi apoi?

— Va fi surghiunit. Până în cel mai îndepărtat loc posibil.

— Bunica mea va fi încântată la auzul veştii, iar oamenii te vor lăuda pentru că eşti un fiu respectuos.

— Nimic din toate astea nu e adevărat. Nu mă laud nici o clipă că mă port ca un fiu, dar şi eu sunt tată la rândul meu şi mă codesc să condamn fiul

altui bărbat la moarte.

— Da, Shinzei este un exemplu de om care şi-a măcelărit fără milă duşmanii şi, în schimb, şi-a văzut propriii fii căzuți pradă sabiei, iar după aceea a fost el însuşi ucis.

— Destul cu predicile. Nu mă pretind a fi nobil. E un lucru firesc să simt ceea ce simt pentru un biet copil, aşa cum e Yoritomo. Ar fi un lucru neînțelept, de asemenea, să punem să fie ucis într-un moment ca acesta, şi să stârnim ura tuturor oamenilor. Du-te şi spune-i bunicii tale ce am hotărât în privința lui Yoritomo.

Când sosi data de 13 februarie, nu fu emis nici un ordin oficial în privința lui Yoritomo. Kiyomori păstră tăcerea, iar data trecu neobservată. De-abia o lună mai târziu fu publicat un decret care ordona surghiunul lui Yoritomo la Izu, în Soare-Răsare; acesta urma să plece pe 20 martie.

În ceea ce îi privea pe Tokiwa şi pe copiii ei, locuitorii Capitalei fură uimiți, câteva zile mai târziu, de vestea că fuseseră grațiați de către Kiyomori. Au fost unii oameni care l-au căutat pe Kiyomori şi l-au cercetat despre înțelepciunea unei astfel de hotărâri, dar el nu răspunse decât că executa ordinele unei autorități mai înalte. Apoi, începu să se mai vorbească şi despre faptul că garanțiile date de Kiyomori nu erau decât vorbe, pentru că, dacă era să dai crezare bârfelor, trăsura lui Kiyomori aştepta seară de seară în fața casei în care Tokiwa era în continuare ținută prizonieră.

Capitolul XXIX
Surghiunul

Florile copacilor erau încă învăluite în întuneric, când un grup de soldați şi câțiva demnitari începură să se adune pe drumul cireşilor, de-a lungul zidurilor locuinței lui Ariko. Şi în curte crengile înflorite se ridicau deasupra capetelor ca un văl încâlcit de nori. Întreaga casă părea să fie deja în picioare, pentru că luminile sclipeau pe după perdelele de flori, în timp ce umbre abia văzute mişunau încolo şi încoace de-a lungul coridoarelor deschise.

— Ai dormit bine noaptea trecută?

Era dimineața zilei de 20 martie, ziua în care Yoritomo urma să pornească spre locuința lui de surghiun din Izu.

Munekiyo se trezise devreme şi venise să-l ajute pe Yoritomo să se pregătească pentru călătorie.

— Da, am dormit, dar am fost atât de bucuros, că m-am trezit foarte devreme în dimineața asta; iar când am ridicat jaluzelele cu mâna mea, am descoperit că luna încă sclipea pe cer.

— Asta trebuie să se fi întâmplat pe la miezul nopții. Va trebui să ai grijă să nu adormi din nou în şa.

— Ah, nu, Munekiyo, de această dată nu va mai fi la fel.

— Cum aşa?

— Paznicii mei vor avea grijă să nu rămân în urmă.

Munekiyo râse cu poftă de gluma a lui Yoritomo; bucuria copilului era ca a unei păsări ținute în cuşcă şi deodată lăsate să zboare. Veselia îi era atât de molipsitoare, că Munekiyo nu putea simți decât că această zi, cu florile ei în ciorchini, era o sărbătoare. Un servitor sosi să-l conducă pe Yoritomo la baia de dimineață. Tânărul se întoarse cu chipul sclipitor şi obrajii rumeni ca nişte fructe trandafirii. Purta un costum nou, pe care îl primise în dar de la Ariko.

— Înainte de a porni, aş vrea să-i mai mulțumesc o dată Doamnei Ariko şi să-mi iau rămas bun de la ea.

— Da, şi Doamna Ariko te aşteaptă la rându-i. Te voi conduce la ea de îndată ce îți termini micul dejun.

Yoritomo se aşează repede să mănânce.

— Munekiyo, aceasta este ultima mea masă de aici, nu-i aşa?

— Da, şi îmi pare rău că e aşa.

— Şi mie, Munekiyo, spuse Yoritomo, întorcându-se spre temnicerul lui. Nu voi uita niciodată cât ai fost de bun cu mine.

Munekiyo scoase un sunet înăbuşit.

— Nu am făcut nimic – în afară de datorie. Nu trebuie să te aştepţi să ai parte peste tot de bunătate. Acum, dacă există un om pe care l-ai dori cu tot dinadinsul ca însoţitor, îl voi cere pentru tine.

— Nu, nu mă pot gândi la nimeni acum. Adică ar putea fi, dar cred că îi e prea frică să se arate pe aici.

— E adevărat. Acum, dacă eşti pregătit, ne vom duce să o vizităm pe Doamna Ariko.

Yoritomo fu condus din încăperea mică unde fusese închis timp de o sută de zile până la locuinţa lui Ariko, o căsuţă decorată cu lux şi splendoare, ca o capelă mică. Cu o singură seară în urmă, Yoritomo cinase alături de ea aici, şi primise în dar un rând nou de haine şi toate mărunţişurile necesare pentru călătoria lui. În afară de împăcarea pe care o simţea făcând ceea ce religia ei o învăţase că este un act de îndurare, Ariko se bucura şi de o adâncă pace, văzându-l în fiecare zi pe băiatul care îi amintea atât de mult de fiul ei care murise. La despărţire îl întrebase pe Yoritomo dacă se mai afla vreun ultim lucru pe care ea ar fi putut să i-l dăruiască. Yoritomo îi răspunsese cu timiditate:

— Mi-ar plăcea atât de mult să am un joc cu zaruri – ceva cu care să mă joc dacă mă voi simţi singur la Izu.

Din nefericire, Ariko nu avea în acel moment un joc de zaruri pe care să i-l ofere în dar, dar, până a doua zi, îi cumpărase deja unul şi îl aştepta cu nerăbdare pe Yoritomo.

— Doamnă, am venit să vă spun la revedere, spuse Yoritomo, înclinându-se adânc în faţa lui Ariko, ai cărei ochi erau umezi de lacrimi. Iar când voi fi în îndepărtatul Izu, nu voi uita niciodată că dumneavoastră aţi fost aceea care mi-a salvat viaţa. Mă voi ruga de dimineaţa până seara pentru sănătatea dumneavoastră, doamnă.

— Aşadar, vei pleca. Nu am avut nici un merit în salvarea vieţii tale; îi datorezi acest lucru binecuvântatului Buda... Aminteşte-ţi cuvintele pe care ţi le-am spus noaptea trecută, Yoritomo: te-am sfătuit să laşi la o parte purtările de războinic, voinţa vărsării de sânge.

— Da.

— Nu vreau să ştiu cât de mare va fi ispita, îţi vei întoarce urechea de la şoaptele oamenilor celor răi... Îţi vei închina viaţa rugăciunilor în amintirea mamei şi tatălui tău care au murit.

— Da.

— Să-ți aminteşti cuvintele mele chiar şi atunci când vei creşte şi vei deveni bărbat adevărat. Să nu laşi pe nimeni să te atragă într-o intrigă nechibzuită, pentru răzbunare, pentru că altminteri vei fi închis din nou. Şi să nu uiți niciodată că rugăciunile mele te însoțesc.

— Da... da.

— Eşti un copil bun... Iată jocul de zaruri pe care ți l-am promis. Te bucuri?

Ariko scoase o cutie de lac negru, bogat ornamentată cu un model din pudră de aur.

— Vai, ce cutie frumoasă! Pot s-o deschid acum?

Ariko zâmbi:

— Mă îndoiesc că ai timp pentru asta. E vreme de aşa ceva, Munekiyo?

— Mă tem că nu. Acum, cuferele tale sunt încărcate pe caii de povară, şi ar fi bine să pun cutia asta la un loc cu celelalte, ca să nu se spargă.

— E cel mai bine. E mai bine să te duci şi să te întâlneşti cu nişte oameni care au venit la mine cerându-mi voie să îşi ia rămas bun de la tine. Te aşteaptă în apartamentele servitorilor.

— Ah, pe mine?

Yoritomo răsuflă adânc. Tristețea îi umplu inima, însoțită de o durere fără nume; habar nu avea cine puteau fi aceşti oameni.

— ...Ah!

Cei trei care îl aşteptau pe Yoritomo se întoarseră spre el cu ochii şiroind de lacrimi. Unul era unchiul său din partea mamei, Sukenori, care refuzase să ia partea cuiva anume în această luptă; al doilea era Moriyasu al familiei Genji, pe care boala îl ținuse într-o provincie îndepărtată până când războiul luase sfârşit. A treia era bătrâna doică a lui Yoritomo, care îl îngrijise încă de când era nou-născut, şi care îngenunche plângând în fața lui.

— Tânărul meu stăpân, să-mi voie să-ți leg părul astăzi pentru ultima oară, spuse ea şi, ridicându-se, se apropie şi se opri în spatele lui.

În timp ce îi pieptăna părul, se aplecă îndeajuns de aproape de el încât să-i şoptească:

— Acesta este un ceas trist pentru tine, dar nu este ultima oară când ne vom întâlni, pentru că bătrâna ta doică nu va putea fi oprită să nu vină după tine la Izu.

Apoi, ceilalți doi se apropiară şi ei de el, în timp ce paznicul era întors cu spatele, şi îi vorbiră iute lui Yoritomo, cu voce scăzută:

— Zeii te-au mântuit printr-o minune. Să nu laşi pe nimeni să te încredinţeze vreodată că e mai bine să te razi în cap şi să rosteşti jurământul monahal.

Şi în timp ce doica lui îi lega părul, Yoritomo ridică în linişte privirea spre tavan, prefăcându-se că nu aude, dar arătând cu o mişcare uşoară a sprâncenelor că înţelesese şi că era de acord.

— A sosit vremea să pornim, rosti un demnitar, în timp ce se ridica de pe bancă şi încăleca pe cal.

Făcându-le semn ajutoarelor, porunci:

— Gata! Suntem pregătiţi să pornim!

Caii de povară fură conduşi până afară pe stradă, în timp ce un număr de funcţionari de ranguri inferioare, cu bastoane de bambus, dădură ceva mai în spate o mulţime care începuse deja să se adune la faţa locului. Paznicii care îl însoţeau ieşiră înşiruiţi, conducând calul lui Yoritomo, şi strigară:

— A sosit momentul să pornim! Grăbiţi-vă, vă rog!

În curând, tânărul prizonier apăru pe poartă, însoţit de oameni din casa lui Ariko. Acesta nu era surghiunul pe care oamenii fuseseră obişnuiţi să-l vadă – un prizonier costeliv, cu obrajii uzi de lacrimi – ci o siluetă veselă, strălucind de tinereţe, care sări cu uşurinţă în şa.

— La revedere, strigă Yoritomo, zâmbind şi înclinându-şi capul spre casă.

Ariko şi fiul ei Yorimori erau printre oamenii adunaţi să îl vadă pe Yoritomo plecând.

— Yoritomo, să fii sănătos în nenumăratele zile care vor urma!

— Yoritomo, drum bun!

Acestea erau strigătele oamenilor, adresate acestui copil care îşi arăta deja puterea tainică de a atrage devotamentul tuturor acelora care ajungeau să-l cunoască. Şi totuşi, ochii lui Yoritomo se îndepărtaseră de la ei şi se îndreptau asupra unei persoane de dincolo de poartă:

— Munekiyo, rămâi cu bine, salută el, înclinând din cap.

Munekiyo răspunse încet:

— Drum bun.

Şi făcu, la rândul său, o reverenţă.

Procesiunea începu să înainteze încet, într-o ploaie de petale care cădeau, şi, în curând, nu mai rămase în urma ei decât o stradă albă, aşternută cu flori de cireş.

Când grupul începu să urce pe Kuritaguchi, soarele primăvăratic se ridicase deja pe cer. Atât întinderea acoperişurilor din capitală, cât şi satele

care se întindeau de la Dealurile de Miazănoapte până la Dealurile de Răsărit păreau să plutească într-o mare de flori înspumate. Yoritomo privi de mai multe ori în jos, peste umăr, la Râul Kamo. Cine ştie ce gânduri îi treceau prin minte, când îşi amintea de acea zi de sânge, când lupta pe malul lui, împreună cu tatăl şi cu fraţii săi?

Zvonurile aduseseră o grămadă de oameni din partea locului la Otsu, aflat pe malurile Lacului Biwa – călugări, bărbaţi şi femei, călători, copii şi părinţii lor – toţi erau curioşi să îl vadă pe Yoritomo plecând. Când Yoritomo sosi în cele din urmă şi se pregăti să urce în arcă, pentru a ajunge pe malul celălalt al lacului, unchiul său şi Moriyasu al familiei Genji, cărora li se dăduse voie să îl însoţească până aici pe Yoritomo, îşi luară rămas bun de la el cu lacrimi în ochi.

Yoritomo se întoarse spre ei nedumerit.

— Vedeţi, eu nu sunt trist. Nu ştiu cum se simt alţi surghiuniţi într-un ceas ca acesta, dar, pentru mine, aceasta este o clipă de bucurie, o zi de sărbătoare.

De îndată ce grupul se urcă în barcă, Yoritomo despachetă de îndată cutia dăruită de către Doamna Ariko şi începu să-şi aranjeze jocul de zaruri, iar în timp ce făcea acest lucru, îi zise paznicului bărcii:

— Nu vrei să vii să joci o partidă de zaruri cu mine?

Gardianul râse cu părere de rău.

— Trebuie să-ţi aduc aminte că tu eşti prizonier, iar eu simbriaş al ţării. Trebuie să respecţi regulile pentru prizonieri sau, altminteri, vei fi pedepsit.

— E interzis să jucăm?

— Mă văd silit să-ţi mai aduc aminte că nu eşti la plimbare. Când vei ajunge la Izu, vei fi tot prizonier şi ţinut sub pază straşnică.

Yoritomo se încruntă nemulţumit.

— Uite, pune-le deoparte până când ajung la închisoare, îi porunci unuia dintre însoţitori, împingând la o parte zarurile risipite.

Paznicul clătină din cap.

— Copilul ăsta nu pare să înţeleagă care e viaţa lui de-acum, îşi spuse el în sine.

În timpul îndelungatei călătorii de-a lungul drumului Tokaido, el şi ceilalţi însoţitori se încredinţară şi mai mult că tânărul lor prizonier era poate un prostănac, pentru că Yoritomo încerca adeseori să-i facă să vorbească despre mişcările din jocul de zaruri, sau dacă nu, îşi irosea timpul petrecut călare fluierând, cu un fir de iarbă în gură.

În timp ce Yoritomo era surghiunit la Izu, Consilierul Moronaka, Korekata, comandantul Comisariatului de Poliție şi Tsunemuné, curteanul, au fost şi ei trimişi în exil. Conspirația lor menită să îl înlăture pe Kiyomori avusese urmarea de a-l pune şi mai bine în scaun.

Sosise primăvara, iar capitala era din nou însufleţită; locuitorii oftau de uşurare în timp ce respirau aerul păcii şi parfumul copacilor care înfloreau. Kiyomori era neobişnuit de prins cu o mulțime de funcții oficiale. Şi totuşi, se descotorosise de un şir de greutăți cărora nu le dăduse de capăt până la încetarea tulburărilor. Încurcătura cu Tokiwa şi cu copiii ei era gata: Imawaka, fiul cel mai mare, fusese trimis la un templu de lângă Fushimi, în partea de miazăzi a capitalei, şi lăsat în îngrijirea Stareţului, căci urma să se călugărească; înalta față bisericească de la Templul Tennoji primise sarcina de a-l creşte pe Otowaka, închinat, de asemenea, preoției; iar cel mai mic, Ushiwaka, fusese luat de la sânul mamei sale, în pofida rugăminților ei, şi trimis cu o doică la Stareţul mănăstirii de pe Muntele Kurama, unde şi el urma să rostească jurământul monahal de îndată ce împlinea vârsta potrivită.

După ce oamenii aflară toate acestea, gurile rele începură să se audă în capitală:

— Acum, vezi şi tu ce poate face farmecul unei femei!

— Aşa ceva nu i se poate întâmpla oricui. Doar unei femei frumoase precum Tokiwa.

— Despre asta e vorba. Şi dacă Tokiwa ar fi fost o femeie obişnuită?

— E mai mult ca sigur că micuții ei n-ar fi avut parte de îndurare.

Un gură-cască zise mânios:

— Vai, toate bârfele voastre prosteşti!

— Tu? Tu nu ştii pe ce lume trăieşti!

— Şi de ce nu? Nu-ți dai seama că, dacă ar fi fost urâtă, nu ar fi fost aleasă niciodată să slujească la Palat?

— Nici vorbă.

— Domnul Yoshitomo nu s-ar fi îndrăgostit de ea, şi nu s-ar fi născut cei trei copii.

— După cum spuneam, toate bârfele astea sunt nişte tâmpenii. Ce vă face atât de bănuitori?

— Ha, atunci spune-ne ce crezi tu. Încerci să zici că Domnul Kiyomori i-a cruțat pe cei trei copii fără să aibă vreo pricină?

— Nu ar fi fost de mirare nici aşa. Nu uita că el este stăpânul Rokuharei. De ce s-ar coborî la asemenea tocmeli, sau de ce şi-ar atrage

primejdii fără rost? De ce s-ar face de râsul lumii din cauza unei văduve cu trei copii, când lumea e plină de femei atrăgătoare?

— A, nu, e o singură Tokiwa în întregul Kyoto.

Vorbitorul începu să râdă:

— Ha-ha! Aşadar, asta crezi tu, dar cât de puține ştii despre felul în care se simte un bărbat de patruzeci şi ceva de ani – care mai e şi învingător – când se uită la prizoniera lui plină de nuri.

Aceasta era bârfa cea mai cea din capitală – printre oamenii de rând, printre curteni şi doamnele lor, ba chiar şi printre învățații din temple şi printre călugărițele de la mănăstirile de maici, ba mai mult, şi la Rokuhara însăşi se auziră şoapte despre ce se întâmplă între Kiyomori şi Tokiwa.

Câteva dintre adăugirile la conacul lui Kiyomori erau deja gata – laolaltă cu grădinile lor închise.

— Nas-Roşu, este într-adevăr un lucru minunat! Grădina asta de trandafiri îmi place grozav de mult.

— Tocmai cum mă aşteptam. Mă îndoiesc că Ministrul de Stânga va gândi că grădina lui de pe râu poate să se asemuiască vreodată cu aceasta.

— Eşti neobişnuit de mândru de ce a ieşit, nu-i aşa, Bamboku? îl zeflemisi Kiyomori.

— În primul rând, planurile grădinilor şi ale clădirilor au fost desenate de mine.

Kiyomori râse.

— Lasă, Nasule, asta e ziua ta pentru lăudăroşenie.

— Şi dacă nu ar fi fost bune, iar dumneavoastră ați fi fost dezamăgit, ce zi întunecată ar fi pentru mine!

— Ei bine, Nasule, fanfaronada ta mă face să-mi uit necazurile.

Kiyomori se amuza împreună cu negustorul într-una dintre camerele noi cu vedere la curtea de trandafiri.

Bamboku era neliniştitor fiindcă părea în stare să ghicească la ce se gândeau oamenii, îi trecu prin cap lui Kiyomori. Un om lunecos. Kiyomori fusese îndoit în privința lui la început, dar Tokiko avusese o părere atât de bună despre el, încât Kiyomori fusese înduplecat să îl primească şi, în final, începuse să aibă chiar mai multă încredere în Bamboku decât Tokiko însăşi. De fapt, începuse să îl îndrăgească destul de mult pe Nas-Roşu, datorită caraghioslâcurilor pe care le spunea – un personaj plin de iscusință şi cu picioarele pe pământ, calități care lui Kiyomori îi lipseau. Bamboku

dovedise din plin aceste lucruri în întâlnirile anevoioase dintre Kiyomori şi uneltitori, în ultima intrigă de la Palat.

Bamboku era un om pe care e bine să-l cunoşti, se gândise Kiyomori şi începu să trimită într-una după el, cu un motiv sau altul. Când se simţea descumpănit sau avea nevoie de tovărăşie pentru a-şi alunga plictiseala, îl chema pe Nas, aşa cum cei mai mulţi oameni foloseau plantele acelea aromate, care îi înveseleau pe dată. Şi acum se întâmplase la fel; Nasul băuse deja mai multe pahare, iar nuanţele roşietice ale podoabei sale din mijlocul feţei se întinseseră pe tot restul trăsăturilor.

— Ha, necazuri, într-adevăr? Iar Domnia Voastră vreţi să le uitaţi?

— De ce icneşti aşa?

— Domnul meu, îmi e greu să cred că Domnia Voastră aţi avea vreun necaz!

— Nătărăule! Nu sunt şi eu om?

— Staţi aşa să înţeleg – nu Domnia Voastră mi-aţi spus odată că sunteţi „un fiul al cerului şi al pământului“, un fiu al naturii?

— Era doar un fel de a spune.

— Ce prostie din partea mea, trebuie să recunosc – înţeleg ce vă frământă.

— Înţelegi?

— Este destul de uşor de înţeles şi de firesc. În afară de asta, a sosit primăvara. Nu e un motiv destul de serios, domnul meu?

— Cam aşa ceva, răspunse Kiyomori cu un râs stânjenit.

— Să vă spun adevărul, domnule, de această dată m-aţi dezamăgit. Am greşit în privinţa Domniei Voastre.

— În legătură cu ce?

— Vă lipseşte curajul, îl batjocori Nasul. Ce privelişte, într-adevăr! Ce tristeţe de om slab de înger este aceasta? De-abia pot să cred că vine de la Domnia Voastră, viteazul fără pereche! Viteazul, acel *bărbat*! Te poţi numi bărbat, fiinţă fără şira spinării ce eşti?

Sub puterea vinului, Bamboku cuteza adeseori să vorbească atât de pe faţă; numai Nasul îndrăznea să îl batjocorească astfel pe Kiyomori. Înţepăturile îl amuzau pe Kiyomori, căruia îi creştea încrederea în negustor.

Nasul fusese primul care bănuise de ce mergea Kiyomori la Tokiwa – acum era un secret ştiut de toată lumea – şi, curând, începu să-l însoţească în aceste vizite. Nasului nu-i scăpă nici cea mai proaspătă bârfă, pe care o strecură cu grijă în urechea lui Kiyomori:

— Sărmana aceea de Tokiwa, care s-a dăruit domnului de la Rokuhara de dragul copiilor ei! El e îndrăgostit nebunește. Cât de umilitor trebuie să fie pentru femeie să îndure îmbrățișările acelui dezmățat!...

Astfel umblau zvonurile, înflorite de toată lumea după plăcerea fiecăruia. Dar Nasul îşi dădu repede seama că lucrurile pe care le vedea lumea drept adevăruri erau în bună parte vise deşarte; chiar dacă exista o fărâmă de adevăr în ceea ce vorbeau oamenii, restul era pură născocire. Cu toate acestea, bârfa îl punea într-o lumină proastă pe Kiyomori.

— Toate astea mi se par supărătoare şi peste măsură de sâcâitoare. Toate zvonurile astea – şi tu, atât de simțitor!

— Hai, Nas-Roşu, încetează să mă mai batjocoreşti. Nu mi-e deloc uşor, doar ştii.

— Încă stai pe gânduri, nu-i aşa? Încă nu ai luat o hotărâre noaptea trecută?

— Să iau o hotărâre?

— Ia te uită, chiar în clipa în care spunem lucrurilor pe nume, tu te faci că plouă. Ce te face să pregeți să-mi mărturiseşti dacă ți-ai făcut-o sau nu amantă?

Capitolul XXX
Flori de cireş

Tokiwa stătea la fereastra budoarului ei, nemişcată, privind luna înceţoşată a nopţii de primăvară. Oare ce se întâmplase cu Imawaka? se întrebă ea. Oare Otowaka se obişnuise până acum cu străinii? Oare Ushiwaka creştea frumos – el, cel care îi fusese smuls din braţe şi dus până sus, pe Muntele Kurama? Cineva îi spusese:

— Un copil se poate descurca foarte bine fără mama lui.

Măcar dacă ar fi adevărat, se rugă ea, urând acele vorbe, menite doar s-o mângâie şi despre care ştia că, la modul cel mai crud, erau adevărate. Ce motiv mai avea să trăiască, acum, că micuţii ei îi fuseseră luaţi? La ce să-i mai folosească ei această coajă amărâtă a sinelui? Un alt lucru de neîndurat era că, după ce Ushiwaka îi fusese luat, sânii ei se umflaseră din nou de lapte şi deveniseră dureroşi; o febră se întinsese dinspre ei, cuprinzându-i întregul trup, iar ea zăcuse bolnavă mai multe zile. Cel care o ţinea închisă chemase în cele din urmă un doctor, ca nu cumva Kiyomori să creadă că nu-i pasă de prizonieră. Servitorii se tot învârteau prin preajma Tokiwei, dar ea se chircea în faţa lor de teamă şi de ruşine; îi era limpede ce anume le trecea prin minte, pentru că femeia bătrână care avea grijă de ea şi o slujea îi şoptise:

— Doamna mea, oamenii de peste tot vă laudă pentru ceea ce aţi făcut. Nu doar aceea care îşi păstrează curăţia este femeie cuminte. Ei vă privesc toţi ca pe mama nobilă care s-a jertfit pentru copiii ei.

Cu puţin timp după aceea, şi soţia temnicerului veni până la patul Tokiwei, să-i spună în taină:

— Sunt nenumărate femei în capitala asta, al căror ţel este să-şi câştige merite în ochii Domnului Kiyomori, şi care se întind pe tavă în faţa lui. Se pare că nu îţi dai seama cât eşti de norocoasă. Cu siguranţă, te-ai născut sub o stea de bun augur. Hai, încetează să te mai frământi şi fă-te frumoasă, pentru că se poate vedea că eşti încă tânără. Eşti femeie frumoasă, viitorul se află încă înaintea ta, iar dacă domnia-sa te găseşte atrăgătoare, atunci vei putea avea parte de tot ce îţi vei dori.

Cu obrajii înroşiţi de ruşine, Tokiwa nu putu decât să o asculte, cu chipul îngropat în faldurile veşmintelor ei.

Tokiwa simţi că în spatele ei cineva stă în picioare, dar spaima o împiedică să se întoarcă şi să vadă despre cine era vorba.

— Tokiwa, la ce te uiți?

Kiyomori era cel care vorbea, iar Tokiwa îi arătă că îl recunoscuse, dar nu se mişcă, mulțumindu-se să răspundă:

— Mă uitam la florile de cireş.

Camera era albă, luminată de razele lunii. Kiyomori se aşeză în cele din urmă, dar nu mai spuse nimic, iar Tokiwa nu se mişcă de la fereastră. Spre norocul ei, lampa se stinsese şi nu mai era nevoie să se ferească, să-şi ascundă fața udă de lacrimi.

După ce Tokiwa aflase care urma să fie soarta copiilor ei, Kiyomori continuase să vină din când în când s-o viziteze. Nimic n-ar fi putut-o împiedica pe Tokiwa dacă ea ar fi vrut să-i oprească vizitele, dar ea se ferea să-i spună lucruri care l-ar fi putut răni, pentru că îi era cu adevărat recunoscătoare pentru mărinimia pe care i-o arătase; pe măsură ce timpul trecea, încetase să-l mai urască, iar când se pomenise că aşteaptă vizitele lui Kiyomori, fu îngrozită de propria ei necredință.

— Oh, vântul îți împrăştie hârtiile.

Kiyomori întinse mâna şi prinse o bucată de hârtie, care plutea pe sub un paravan. Aruncă o privire grăbită asupra ei, în lumina lunii, şi se pregătea să o aşeze înapoi, pe masa de scris, când Tokiwa îşi dădu seama deodată ce se întâmpla.

— Asta... asta e..., strigă ea, surprinsă şi, în clipa următoare fu în spatele lui, întinzând mâna după hârtie.

— Ai ceva împotrivă să citesc?

— Nu, nu neapărat.

— Ăsta nu este scrisul tău. Cine ți-a trimis acest mesaj?

— ...

— Un bărbat, din câte se pare.

Tokiwa rămase fără cuvinte. Nu avea cum să se împotrivească prea tare şi să spună că ea a scris acele versuri, de vreme ce încrețiturile hârtiei arătau ca aceasta fusese împăturită în formă de scrisoare; şi scrisul era în mod limpede al unui bărbat.

— Este, după cum spui, un mesaj. Un călugăr cu înfățişare ciudată de pe stradă i l-a înmânat lui Yomogi, spunându-i să mi-l dea, apoi a plecat.

— Cine este Yomogi?

— A fost doică pentru copiii mei. Am lăsat-o în Yamato, unde ne-am dus să ne ascundem, dar ne-a urmărit şi, cumva, a descoperit unde ne aflam. Spune că l-a întâlnit pe călugărul ăsta în timp ce venea încoace, iar el i-a dat această hârtie.

— Atunci, înseamnă că îl cunoşti pe călugărul ăsta, nu-i aşa, sau, altminteri de unde ar fi ştiut el că fata aceea e în serviciul tău?

— Îl ştiu numai puțin, pentru că a locuit printre ruinele Palatului Izvorului cu Salcie, după ce Războiul Hogen a luat sfârşit.

— Cum îl cheamă?

— Mongaku, cred.

Kiyomori cercetă încă o dată bucata de hârtie. Într-adevăr, iată semnătura, mâzgălită aproape indescifrabil – *Mongaku*. Restul era aşternut cu un scris mare, ferm.

Mongaku. Oare cât timp trecuse de când Kiyomori îl văzuse ultima oară pe Mongaku – Morito din Gărzile Imperiale? Din când în când, mai auzea câte ceva despre el. Odată, Shinzei îi povestise despre scandalul pe care Mongaku îl stârnise în conacul lui. Era acelaşi Mongaku rătăcitor – care umbla brambura prin capitală, dormea sub cerul liber şi nu avea un loc pe care să-l numească al său. Kiyomori îşi aminti cu o milă adâncă de fostul său coleg de şcoală. Să ți-l aminteşti pe Mongaku presupunea să-i legi numele de Kesa-Gozen şi de povestea aceea dureroasă despre cum dăduse cu piciorul unui viitor strălucit pentru dragostea unei femei. Pe atunci, toți spuseseră despre el că e un prost, dar... deodată, Kiyomori îşi dădu seama că nu era cu nimic mai bun decât fusese Mongaku. Ce ar fi putut să-i spună acum Mongaku? „Care e diferența între tâmpenia pe care am făcut-o eu la douăzeci de ani şi cea pe care o faci tu azi – după ce ai împlinit patruzeci? Care e mai mare? Cine e mai vinovat? Ai făcut bine, grațiindu-i pe cei trei copii ai Tokiwei, dar ce scuză ai s-o vizitezi pe mama lor?“

Fără îndoială, era din cale-afară de moale, şi avea exact timiditatea de care îl învinovățea Nasul. Lui Kiyomori îi lipsea hotărârea cu care Mongaku îşi urmărea țelul, iubirea lui. Era uşor de văzut în aventura asta cu Tokiwa. Iată-l, clocotind înăbuşit de dorința de a o avea şi înfrânându-se sub pretextul absurd al nobleței!

— Mongaku, după cum îşi spune acum, a fost o dată în Gărzi. Am fost colegi de clasă la academie... De ce crezi că ți-a trimis acest poem?

„Oare ce mă face să îi vorbesc de lucruri atât de mărunte?“ se întrebă Kiyomori încordat, în timp ce continua:

— Oare ce încearcă să-ți spună? „Drumul nesfârşit de peste acest pustiu acoperit cu ceață...“?

— Nu ştiu. Nu l-am întâlnit niciodată pe Mongaku.

— Hmm... Cred că ştiu despre ce vorbeşte.

— Ce încearcă să spună?

— Clanul Genji a fost învins. Sămânța lui Yoshitomo a fost presărată printr-o lume duşmănoasă, dar acest lucru va lua sfârşit, iar familia Genji va fi acoperită din nou de slavă. E un mesaj menit să te încurajeze!

— Vai, cât de înspăimântător e să spui astfel de lucruri!

— Nu, nu e deloc aşa. Sunt mulți oameni care simt ca Mongaku. El crede că sunt urmaşul lui Shinzei şi mă priveşte cu ochi răi.

— Nu, nu, domnul meu, greşeşti. Eu îi găsesc o altă noimă acestui poem.

— Şi care este aceea?

— Acest „pustiu acoperit de ceață“ este inima mea. El vorbeşte despre durerile femeilor. Îmi spune să-mi recapăt curajul.

— Într-adevăr, omul poate să îl citească şi aşa, dacă vrea.

— Am fost atât de recunoscătoare după ce am primit acest mesaj. L-am citit de mai multe ori în gând, toată ziua. Am hotărât să îmi duc viața mai departe, să îmi găsesc calea pe drumul nesfârşit de peste „pustiul acoperit cu ceață“.

— Te mai gândeşti să-ți pui capăt vieții?

— Da, când singurătatea este prea puternică, atunci chiar şi foşnetul florilor îmi sună ca o chemare spre moarte.

— Ți-e dor de copiii tăi?

— Ar fi o obrăznicie să spun asta – mai ales în fața ta, a mântuitorului lor. M-am împăcat cu pierderea mea.

— Încă îl jeleşti pe Yoshitomo?

— Vai, ce vorbe crude sunt astea! strigă Tokiwa, întorcându-şi ochii şiroind de lacrimi spre Kiyomori.

— ...Tokiwa!

Kiyomori o luă în brațe. În seara asta, ca niciodată până atunci, simți că trupul îi devine mlădios şi supus. Dorința îl cuprinse tot, ca o flacără, şi îi căută sălbatic buzele, acoperindu-le de sărutări. Înfricoşată de nebunia pe care o dezlănțuise, Tokiwa se luptă să-i scape din brațe, dar țipetele ei pe jumătate înăbuşite se stinseră iute, neauzite de nimeni.

Moale ca o cârpă, Towika se ghemui printre faldurile de mătase ale veşmintelor, plângând încet, şi nici măcar nu se uită în sus, atunci când Kiyomori se ridică să plece. O ploaie de petale albe intră plutind pe fereastră; îi năpădiră părul negru şi hainele; iar ea continuă să plângă toată noaptea de primăvară, până dimineața.

O siluetă întunecată se strecură pe poartă şi începu să coboare panta dealului.

— Cum a fost până la urmă, domnul meu? şopti Bamboku, care îl ajunse în curând pe Kiyomori.

— ...

— Domnul meu, ai izbutit până la urmă? Te-ai jurat că în seara asta o să...

Kiyomori continuă să meargă apăsat, într-o tăcere grea. Nasul nu-l văzuse niciodată astfel. Ceva neobişnuit se întâmplase. Nasul păşi alături de el pentru o vreme fără să scoată o vorbă, apoi începu să chicotească. Kiyomori se holbă la Bamboku, dar Nasul izbucni într-un hohot răsunător de râs.

— Domnul meu, poate că îi păcăliți pe alții, dar pe mine nu mă duceți de nas. Sunt un vechi cunoscător al acestui joc.

Kiyomori îi răspunse lui Bamboku cu un zâmbet larg.

— Încetează cu flecăreala asta, mă sâcâi.

— Dar nu am fost eu prietenul dumneavoastră de-a lungul acestei aventuri şi nu am pus-o la inimă de parcă ar fi fost a mea? Măcar ați putea să-i spuneți omului dacă ați izbutit să mergeți până la capăt sau nu. Nu văd nimic rău în asta.

— Ce palavragiu eşti! Gălăgia asta îmi poate nimici toate simțămintele. Lasă-mă să merg în linişte mai departe. Taci din gură, omule!

Nasul aruncă o privire de cunoscător spre Kiyomori, care-şi ascundea chipul, şi oftă răsunător. Auzise îndeajuns de multe pentru a pricepe ce se întâmplase. De asemenea, băgase de seamă mirosul abia simțit, dar limpede, de parfum.

— Heeeei! strigă deodată Nasul spre un pâlc de pini de la poalele dealului, în care, pe întuneric, aştepta caleaşca lui Kiyomori. Câțiva soldați şi îngrijitorul de boi o aduseră până în drum.

Şi totuşi, nici măcar vocea Nasului nu îl readuse în întregime cu picioarele pe pământ pe Kiyomori. Fusese ca năuc, plutind cu Tokiwa alături de el în văzduhuri, şi nici chiar clipa de acum nu izbutea să destrame pe de-a-ntregul acea vedenie.

— Nu e nevoie să ne grăbim. Lasă boul să meargă în pasul lui, porunci Kiyomori printre perdelele trase.

Ar fi vrut să se bucure cu totul de clipele fermecate ale mersului până acasă, prin cețurile zorilor unei zile de primăvară, gustându-şi visele dulci ca mierea. „Oare Tokiwa mă urăşte?“ se întrebă Kiyomori. Oare cum o să-l întâmpine data viitoare când se vor întâlni? Sălbăticia îl dezgusta. Avusese parte de ea din plin în ultimele două războaie. Văzuse capul lui Yoshitomo atârnat de porțile închisorii şi urmărise sute de decapitări. Avea putere de viață sau de moarte asupra Tokiwei, dar nu ar fi vrut să o ia cu de-a sila. Vraja trebuia să se întâmple firesc, cu blândețea cu care îşi desface petalele un boboc de trandafir, şi aşa se şi întâmplase. Nu făcuse decât să-i ceară iubirea, nu o silise. Nu ar fi putut-o iubi mai în taină nici dacă Yoshitomo ar mai fi fost în viață...

Astfel de gânduri forfoteau prin mintea lui Kiyomori – dezvinovățindu-l, micşorând şi lămurind ce făcuse în noaptea aceea. Nasul avea dreptate el: îi lipsea îndrăzneala – altminteri, de ce ar fi fost acum cu gândul la Yoshitomo?

Pe când caleaşca lui Kiyomori ieşea de pe ulicioara mărginită de pini şi o lua spre apus, unul dintre luptătorii care veneau în spatele ei scoase un răcnet înfiorător şi căzu la pământ cu o bufnitură. Urmă o forfoteală din partea tuturor celorlalți soldați, apoi un strigăt:

— Ia vino-încoace, nemernicule!

Începu o încăierare, în timp ce Kiyomori se ridică pe jumătate de la locul lui şi pipăi după perdea, strigând:

— Hei, voi de colo, ce s-a întâmplat?

Se pregătea să arunce o privire afară, când un trup greu se izbi răsunător de caleaşcă şi o siluetă înarmată, cu ochi sălbatici, se uită în sus spre el, fluturând o sabie.

— Kiyomori al familiei Heiké, m-ai uitat? Sunt Yoshihira al clanului Genji, fiul lui Yoshitomo!

O mână se întinse să înşface mâneca lui Kiyomori, bâjbâi, izbi din nou şi smulse perdelele de mătase, în timp ce soldații îl îndepărtau pe Yoshihira de osiile caleştii. Boul sări brusc înainte, când o tăietură de sabie îi eliberă coapsele din hamuri.

— Ia stai, Yoshihira!

Yoshihira se ridică din nou şi se grăbi să preia conducerea caleştii, dar mai multe sulițe se îndreptară spre el din toate părțile.

Năucit, Nas-Roşu se trase alergând spre copacii care străjuiau şoseaua, urlând cât îl ținea gura:

— Fiul lui Yoshitomo – Yoshihira al clanului Genji!

O coti în fugă pe o uliță pe care se aflau locuințele soldaților pedeştri de la Rokuhara, strigând din răsputeri:

— Ajutor, suntem atacați de ucigaşi! Săriți, criminalii!

Siluete care purtau tot soiul de arme apărură aproape pe dată şi începură să mişune pe poteca din mijloc, destul de îngustă.

— Porniți spre răscruce, voi, cei de colo! Cineva să dea alarma, dați alarma!

Un grup de soldați înarmați sosi la răspântie, se uită în toate direcțiile şi, nevăzând nimic, începură să se holbeze prosteşte unii la alții.

— Care prostovan a urlat pe aici şi ne-a trezit dintr-un somn bun la vreme de noapte?

Dar descoperiră în curând o suliță pe stradă; mai departe, un rănit se chinuia întins, gemând, iar câțiva paşi mai încolo, un trup stătea întins în praf, nemişcat. Tulburarea se întinse; servitorii ieşeau din case, trimişi să întrebe ce s-a întâmplat, în timp ce luptătorii îşi puneau şeile pe cai.

Nasul fu cuprins de îngrijorare. Oare se pripise, atunci când dăduse alarma? Mai mult de atât, caleaşca lui Kiyomori era de negăsit. Era oare la adăpost? Nu avea cum să se fi întors deja în curtea lui cu trandafiri.

Taurul înnebunit de groază continuă să alerge cu caleaşcă cu tot şi nu se opri decât atunci când ajunse la capătul unui zid.

— Unde suntem? strigă Kiyomori.

Paznicul şi îngrijitorul de boi îl ajunseră în sfârşit din urmă, răsuflând din greu, şi icniră:

— La reşedința Domnului Hitachi, stăpâne!

— Bateți la porți!

Disperarea din glasul lui Kiyomori îi făcu pe soldați să bată stăruitor la porți. Acestea se deschiseră în curând şi, spre uimirea portarului, caleaşca intră iute până la porticul principal, fără un cuvânt. Apăru şi un servitor şi, aflând că era vorba de domnul de la Rokuhara, plecă în grabă să-şi anunțe stăpânul.

Norimori, fratele mai tânăr al lui Kiyomori, apăru pe dată:

— Ce înseamnă asta, la o asemenea oră? îl întrebă el pe Kiyomori, nedumerit.

— Îl vizitam pe Itogo şi am fost atacat în drum spre casă de un pâlc al lui Yoshitomo.

— Un pâlc al lui Yoshitomo? Câți?

— De fapt, unul singur.

— Unul singur?

— Mmm, mormăi Kiyomori cuprins de amărăciune, în timp ce începea să înțeleagă. Nu trăise niciodată o spaimă precum aceea pe care o încercase în această seară. Yoshihira, de unul singur, îl speriase dincolo de orice măsură şi îl lăsase cu totul tulburat. „Oare ce anume mi-a născut această frică necugetată?“, se întrebă Kiyomori, căutând prin minte. Chipul lui Yoshitomo, aşa cum îi apăruse în ziua în care îi atârnaseră capul pe poarta Închisorii de Răsărit îi tot apărea în fața ochilor minții, atunci când pornise spre casă, iar când auzise strigătul „fiul lui Yoshitomo“, imaginea aceea înfricoşătoare se lipise peste chipul care se ivise printre perdelele trăsurii. Pentru o clipă, lui Kiyomori i se năzărise că este fantoma răzbunătoare a lui Yoshitomo. Mai erau multe lucruri care lămureau acel ceas întunecat: plecase din casa Tokiwei după ce-şi făcuse poftele, dar pe sub mulțumire se furişase o vinovăție amară care chemase spiritul lui Yoshitomo...

Norimori îşi invită fratele în casă şi, peste puțin timp, îl şi luă la întrebări:

— De ce să te sperie Yoshihira de unul singur? Aveai oameni cu tine, nu?

— Nu mi-a fost prea bine, recunoscu Kiyomori.

— Ai băut?

— Nu, nici măcar o picătură.

— Unde ai fost?

— L-am vizitat pe Itogo.

— L-ai vizitat pe Itogo? Nu e acasă în seara asta.

— Şi mă întorceam spre casă, atunci când am fost atacat.

— A, da? răspunse Norimori, dar privirea lui disprețuitoare adăugă: „Se vede că minți. Am auzit despre vizitele astea făcute Tokiwei, să ştii.“

Între timp, Nasul, care descoperise în cele din urmă unde se afla Kiyomori, sosi şi el. De îndată ce apăru, Kiyomori sări în sus să-i iasă în cale, întrebând nerăbdător:

— Ce s-a întâmplat cu nemernicul?

— A scăpat, răspunse Nasul.

Aflând această veste, Kiyomori se pregăti în grabă să plece, spunând că se va întoarce acasă cu propria lui caleaşcă. Bamboku plecă de îndată, să se asigure că oamenii o pregătesc de plecare. Norimori privi cu neplăcere silueta care se îndepărta. Nu-l plăcuse niciodată pe Bamboku şi nu avusese

încredere în el, de aceea, ca să fie sigur, îşi trimise zece slujitori să îl însoţească pe Kiyomori.

A doua zi dimineaţa, acesta se trezi mai târziu decât de obicei; în timp ce îşi îmbrăca veşmintele de Curte şi se pregătea să plece la Palat, servitoarea soţiei lui apăru în camera lui de toaletă, spunându-i:

— Stăpâna mea doreşte să luaţi micul-dejun împreună cu ea şi vă aşteaptă, domnule.

Kiyomori tresări.

— Micul-dejun? Dar numai seara... Ce vrea dimineaţa de la mine? răspunse el şi termină grăbit cu îmbrăcatul, de parcă ar fi avut treburi mai urgente spre care să se îndrepte.

— Oricum, sunt în întârziere şi trebuie să pornesc spre Curte. Consilii şi alte treburi... Spune-i stăpânei tale că mă întorc diseară.

Poruncind să-i fie adusă caleaşca la porticul principal, Kiyomori plecă repede de acasă. Era adevărat că zilele lui erau o înşiruire de sarcini din ce în ce mai împovărătoare. Sosirea lui la Palat era de obicei un semn pentru înalţii demnitari şi subordonaţii săi să dea năvală peste el cerându-i sfaturile, încredinţările, hotărârile. Curtenii se apropiau de el cu un fel de sfială. Cercurile de la Curte îl convinseseră de puţin timp pe Kiyomori să accepte un rang mai înalt, pe care el îl refuzase mai demult, şi acum era îndeobşte recunoscut faptul că Kiyomori avea la Curte o trecere din ce în ce mai mare.

Acum lucrurile stăteau altfel faţă de vremurile tatălui său Tadamori, când un luptător care ar fi avut rangul lui Kiyomori la Curte i-ar fi mâniat pe aristocraţi şi le-ar fi stârnit furia. Şi purtarea stăpână de sine a lui Kiyomori oglindea această schimbare. El era semnul vremurilor noi; nici o hotărâre nu putea fi luată fără el, sau privită drept bătută în cuie fără consimţământul său. Pe scurt, clasa luptătorilor ajunsese la putere, iar cuvântul lui Kiyomori era hotărâtor în bunul mers al treburilor ţării.

Fujiwara Koremichi, cunoscut ca un susţinător al clanului Heiké, fusese numit Prim Ministru în această vreme, iar Kiyomori, care îl privea ca pe un om în care putea avea încredere, stăruia să îi dea toate hotărârile importante lui Koremichi. Numirea îl mulţumea şi mai mult pe Kiyomori pentru că fiica Primului Ministru era Doamna Shimeko, fosta stăpână a Tokiwei.

— Am fost încântat să aflu că n-aţi suferit nici o vătămare trupească.

Kiyomori rămase cu gura căscată în faţa unui astfel de salut, când se întâlni pe neaşteptate cu Koremichi pe unul dintre coridoarele Palatului.

— Despre ce este vorba? întrebă el cu nepăsare.

— Păreți destul de puțin atins. De fapt, vă stă în purtare. Am auzit că ați avut o ciocnire cu un Genji noaptea trecută. Sau, cel puțin, aşa spune un zvon.

— Ah! Da, bineînțeles, *asta era*! răspunse Kiyomori.

— Întocmai.

— Toți cei de la Curte vorbesc despre asta, nu-i aşa?

— Da, vestea că atacatorul era Yoshihira al familiei Genji a stârnit destul de multă vâlvă. Va trebui să fiți mai grijuliu când ieşiți noaptea din casă, adăugă Koremichi, cu o privire plină de înțelesuri.

— Nopțile acestea de primăvară sunt... de nestăpânit, ştiți şi Domnia Voastră, râse Kiyomori, dar vorbele îi rămaseră în minte, iar el se întoarse în acea seară drept acasă. Aici, însă, îl aşteptau imputările lui Tokiko.

— La vârsta ta, totuşi! Trebuie să te rog să nu mai faci niciodată una ca asta – să te furişezi din casă noaptea pe poarta din dos a grădinii cu trandafiri!

— Când am...

— Crezi că nu am aflat ce se întâmplă? Nu sunt şi Shigemori, şi ceilalți fii ai noştri capete de familie, la rândul lor, cu gospodării, servitori şi funcții la Curte?

— Dar ce legătură are asta cu mine?

— Nu înțeleg cum poți să te mai prefaci că eşti nevinovat. Când toată lumea se uită la tine cu respect, ca la stăpânul Rokuharei, chiar nu pot înțelege cum poți să te duci noapte de noapte cu Nas-Roşu, care are un nume atât de prost, să o vizitezi pe văduva duşmanului tău. Nu îți dai seama ce purtare nenorocită este asta? Nici măcar nu o spun din gelozie.

— Da, începi să semeni din ce în ce mai mult cu ea.

— Crezi că glumesc?

— Nu, te ascult cu toată luarea-aminte şi de aceea oftez. Dacă ai de gând să te prefaci într-o copie a mamei mele vitrege, unde o să mă duc să-mi găsesc liniştea?

— Nu am nimic împotrivă să îți ții o amantă în grădina cu trandafiri sau în celelalte apartamente noi. Când plăcerea unui bărbat se îndreaptă spre asta, unei soții nu-i mai rămân prea multe de făcut. Dar, dintre toate femeile, chiar văduva lui Yoshitomo!

— Îndeajuns. Am înțeles.

— Dacă îmi făgăduieşti să nu te mai porți aşa, n-o să mai scot o vorbă. Dar cum poți să te aştepți să nu fiu tulburată, când am auzit că unul dintre Genji a încercat să te omoare?

— Aha, aşadar eşti şi tu una dintre acele soţii virtuoase... Încep să mă gândesc că femeile de teapa Doamnei din Gion nu-s de lepădat.

— Ce tot bombăni acolo? Dacă nu vrei să mă iei în serios, o voi chema pe mama ta vitregă, să vorbească ea însăşi cu tine. Singură poate să hotărască dacă sunt necugetată sau nu.

— Nu, îmi cer cu umilinţă iertare, dar te rog să nu o chemi încoace pentru nimic în lume!

— Atunci, vei părăsi această depravare pe faţă cu Tokiwa, dacă înţeleg eu bine? Şi nu ai nimic împotrivă să vorbesc eu însămi cu Itogo şi cu Bamboku?

— Fă ce doreşti, răspunse Kiyomori arţăgos.

În acea noapte, stătu la fereastra budoarului soţiei lui, privind prost-dispus luna învăluită în ceaţă. Făcuse o descoperire surprinzătoare: Tokiko, de atâta vreme preocupată numai cu îngrijirea copiilor, ea, care îi punea arareori întrebări despre venirile şi plecările lui, era peste măsură de geloasă.

În ziua care urmă, Tokiko îl chemă la ea în cameră pe Tokitada. Poate că era de vină vremea caldă de primăvară, dar lui Tokitada i se păru că sora lui era din cale-afară de roşie în obraji.

— Tokitada, vreau să fii cât se poate de aspru cu Itogo. Am consimţământul deplin al soţului meu în această privinţă.

— Cu Itogo? Dar ce vrei să-i fac?

— E zadarnic să-ţi spun că este vorba despre Tokiwa. Cei trei copii sunt deja la adăpost, şi nu mai văd ce rost are ca ea să mai stea pe aici, la Rokuhara.

— Asta nu e o treabă pe care s-o hotărăsc eu.

— Dar tu eşti capul treburilor dinlăuntru, aşadar nu poţi spune cu prea multă îndreptăţire că nu hotărăşti şi asupra ei. Spune-i lui Itogo să o elibereze, sau dacă nu, trimite-o la o mănăstire şi vezi să depună jurământul monahal. Fă în aşa fel încât să se termine cu bârfele astea ruşinoase.

— A, abia acum încep să înţeleg. Dar, Tokiko, trebuie să recunoşti că şi tu eşti în parte vinovată pentru necredinţa lui Kiyomori.

— Asta crezi tu, nu-i aşa, Tokitada? Acum, fă-mi hatârul şi spune-mi de ce crezi că sunt vinovată.

— Ei, bine, Tokiko, ai îmbătrânit fără să-ţi dai seama – ţi-ai lăsat frumuseţea să se veştejească, şi nu ţi-a păsat niciodată că ai putea să îndrepţi urmele lăsate de anii care au trecut, pentru a-ţi păstra soţul. Ceea ce s-a întâmplat era de aşteptat – mai mult sau mai puţin.

— După ce o femeie a născut mai mulți copii, e în legea firii ca ea să se veștejească. E vina ei că nu mai e... atrăgătoare?

— Nu, Tokiko, râse Tokitada, nu are rost să te mâhneşti atât de tare. Îți vorbesc atâta de deschis doar pentru că eşti sora mea. Nu fac decât să te sfătuiesc că o femeie trebuie – nu, o soție trebuie să învețe feluri noi de a-l avea pe vino-ncoace pe măsură ce îmbătrâneşte, dacă nu vrea să fie dată la o parte de către soțul ei.

— Şi atunci, ce-mi spui să fac?

— În pofida anilor, învață să laşi în jurul tău parfumul care să aducă aminte de ceva proaspăt şi tulburător.

— Nu sunt o dansatoare, dacă la asta te gândeşti!

— Asta nu-i decât o vorbă pe care o auzi des spusă de scorpii. Ceea ce zic nu se potriveşte doar lui Kiyomori, ci şi mie însumi. Oricum, când un bărbat ajunge la vârsta de patruzeci de ani, este pregătit să lase lumea cu gura căscată, dar descoperă că soției lui îi şade tare rău alături de el.

— Ăsta este singurul lucru pe care voi, bărbații, sunteți în stare să-l discutați atunci când vă adunați laolaltă?

— Ai dreptate, discutăm şi despre asta. Şi toți ne plângem de acelaşi lucru. Deşi ne iubim soțiile, ele îmbătrânesc şi rămân pe loc.

— Egoism curat...

— Ai dreptate. Noi, bărbații, suntem egoişti; dar spiritul unui bărbat trebuie să aibă ocazia de a-şi întinde aripile sub propriul lui acoperiş, înainte de a înfrunta lumea şi de a purta bătălii. Există un vechi proverb care spune că un bărbat începe să devină prada îndoielilor odată ce ajunge la patruzeci de ani. Noi părem să-i fi ajuns chiar acum, dar Kiyomori este pe cale să înfăptuiască lucruri mărețe, crede-mă pe cuvânt.

— Chiar te aştepți să cred una ca asta? Îl încurajezi şi tu în astfel de amăgiri.

— Nu, vei afla că, odată ce el va ajunge să-şi facă un nume, tu, în pofida felului tău de a fi, va trebui să îți cultivi farmecele care să te transforme într-o soție desăvârşită, altminteri te vei pierde încetul cu încetul atunci când steaua lui va fi sus de tot.

— M-am săturat de cuvintele astea. Vrei, te rog, să ieşi din camera mea?

— Mai e un lucru.

— Ce anume?

— Nu tu ai fost aceea care l-a încurajat pe negustorul ăla, Bamboku, să vină pe aici? A fost o mare greşeală din partea ta să ai încredere în individul

ăla de două parale. Înțeleg că Nasul a jucat rolul de mijlocitor în această aventură a lui Kiyomori cu Tokiwa. De fapt, în noaptea în care Yoshihira l-a atacat pe Kiyomori, Norimori a privit întreaga poveste cu dispreț pentru că şi nemernicul ăsta era acolo.

Tokitada se folosi cât putu de mult de această împrejurare pentru a-i spune surorii lui ce părere avea despre ea, iar Tokiko se retrase în tăcere, ațintind ranchiunoasă cu privirea zâmbetul subțirel care apăruse pe chipul lui Tokitada. Din când în când, mai apăreau certuri între ei şi, de obicei, Tokiko era aceea care pierdea, dar, de această dată, buzele ei se încordară: era hotărâtă să aibă ultimul cuvânt.

— Da, voi avea eu însămi grijă de Bamboku. Între timp, vreau să stai de vorbă cu Itogo şi să-l întrebi ce are de gând să facă în privința Tokiwei. Te rog, vezi să limpezeşti lucrurile fără întârziere.

— Orice s-ar întâmpla, te înțeleg.

— Nu „orice s-ar întâmpla“ – vreau să se înțeleagă că acestea sunt poruncile soțului meu, spuse Tokiko cu asprime, amintindu-şi în timp ce vorbea despre bârfele care lăudau frumusețea neveştejită a Tokiwei.

Ea, soția, trezită dureros din viața ei liniştită, îşi dădu seama că oamenii nu țineau cu ea, ci cu Tokiwa, pe care o privea în această clipă cu ochiul aprins al unei dușmance.

În aceeaşi zi, Tokiko îl chemă la ea şi pe Nas-Roşu.

— Nu mai pui piciorul în casa asta. Îți poruncesc să încetezi să mai vii pe aici de acum încolo.

— Da, murmură jalnic Nasul, de obicei atât de ager la minte, iar după o pauză adăugă: Am făcut ceva care v-a jignit, doamna mea?

— Conştiința ta poate să-ți răspundă cel mai bine la întrebarea asta.

— Dacă v-am nemulțumit, nu pot îndrepta lucrurile decât tăindu-mi gâtul.

— Atunci, fă-o. Ştii mai bine decât oricine altcineva că ai un motiv întemeiat să o faci. Ți-am deschis uşa casei mele pentru că te-am considerat cumsecade, iar tot ce ai făcut tu a fost să mă foloseşti. Ți-ai bătut joc de soțul meu, împingându-l să intre în povestea asta cu Tokiwa.

— Pe toți zeii, asta era..., strigă Nasul, trăgându-şi o palmă peste cap şi străduindu-se să îi arate lui Tokiko că greşea.

Dar ea se ridicase deja în picioare şi ieşi val-vârtej din cameră, cu un foşnet supărat al veşmintelor.

Capitolul XXXI
Corbul

Bamboku îşi trimise un slujitor în partea de apus a oraşului, unde se afla o vilă mică, construită de un nobil pentru amanta lui; acum, aceasta era nelocuită. Slujitorul primise poruncă să cumpere vila fără întârziere. Acest lucru se întâmplă în ziua care urmă după alungarea lui Bamboku de la Rokuhara, iar până seara casa fu pregătită pentru un nou locatar. Bamboku avea în gospodărie mai mulţi oameni decât cei de care ar fi avut nevoie pentru îndeplinirea grăbită a acestei sarcini, fără a mai pomeni trăsurile, căruţele cu boi şi cărucioarele de mână folosite pentru transportul lenjeriilor de pat, al ustensilelor de bucătărie, al mobilierului de budoar şi al altor asemenea obiecte. Nasul însuşi petrecu întreaga după-amiază îngrijind grădina pe gustul său, întorcând camerele cu susul în jos şi chiar măturându-le, iar până seara, fiecare panou stătea unde trebuia în camerele mari; perdelele fuseseră atârnate fiecare la locul său, mai mult, oamenii apucaseră deja să aşeze un mic oratoriu şi o măsuţă elegantă de scris într-una dintre camerele mai mici.

— Ei, bine, asta a fost într-adevăr o zi plină! Dacă stăm să ne gândim bine, nu ne-am descurcat deloc rău. Cu siguranţă că acest loc o va încânta, oftă Nasul mulţumit, uitându-se în jur, la lumina care venea dinspre un sfeşnic înalt, la munca mâinilor lui.

Un domn coborî din caleaşcă, lăsând-o în paza slujitorilor, într-un mic crâng aflat la o distanţă nu prea mare de vilă. Era Kiyomori.

— Grozav, grozav, într-adevăr! Şi aici e cât se poate de linişte pe aici. O grădină frumoasă, mică – şi un pârâu care o străbate, spuse Kiyomori în timp ce se plimba de-a lungul coridoarelor, aruncând câte o privire ici şi colo.

— Cum vi se pare, domnul meu?

— O treabă foarte bine făcută, într-adevăr, şi într-un timp atât de scurt.

— Aceste cuvinte, domnul meu, sunt o răsplată cum nu se poate mai potrivită pentru Nas. M-am pomenit în dizgraţia doamnei dumneavoastră, iar Domnia Voastră nu faceţi decât să mă chinuiţi cu porunci, să termin repede şi în cea mai mare taină... Nu am dormit nici o clipă, în aceste două zile şi două nopţi.

— Gata, ajunge. Acum, ce facem cu Tokiwa?

— Treaba asta va avea de aşteptat până la noapte, la o oră târzie, când drumurile vor fi pustii. Atunci voi pune totul pe roate ca ea să fie adusă aici.

— Înțeleg. Deci, am scăpat de oful ăsta. Acum, o să te las pe tine să aranjezi treaba cu oamenii – lămuriri şi tot restul, mă înțelegi. Şi să ai grijă să nu-i lipsească nimic.

— Plecați deja?

— Nu voi putea veni încoace pentru o vreme – am greutăți acasă, recunoscu Kiyomori cu jumătate de gură, deşi, după ce se îndepărtă, căpătă un aer satisfăcut.

După cum se aşteptase, Kiyomori nu-şi mai făcu apariția pe la vilă. Era uşor de crezut că suspiciunile lui Tokiko urmau să mai dureze ceva de acum încolo. Şi, mai mult de atât, nu îşi putea da seama cum va fi posibil ca îndatoririle lui de la Curte să se încheie îndeajuns de devreme încât să mai facă şi o vizită la vilă, în drum spre casă.

Pe de altă parte, Nasul era nelipsit în vizitele lui de dimineață şi de seară la vilă, unde se interesa de fiecare dată despre sănătatea şi binele Tokiwei. Era grija în persoană.

— Doamna mea, nu v-a făcut Domnul Kiyomori nici măcar o singură vizită până acum? Nu? Țțț, e într-adevăr un ins nestatornic!

Tokiwa nu îl uitase pe Yoshitomo. De la fereastra ei putea vedea contururile Munților Kurama şi cerul de deasupra acelui loc îndepărtat, în care se aflau acum copiii. Confortul care o înconjura în fiecare zi deveni acum apăsător. Nu trecea nici măcar o zi în care să nu cadă în genunchi la altarul ei, în fața icoanei lui Kannon, rugându-se pentru binele copiilor şi lăudându-i, pentru a le obține grija lui Kannon. Era o icoană mică de argint, pe care Yoshitomo i-o dăruise în zilele acelea fericite de demult, iar când se uita la ea, nu-şi aducea aminte numai de copii, ci şi de chipul lui Yoshitomo şi de blândețea lui. Pentru Tokiwa, cele mai dulci momente ale zilei erau acelea în care stătea îngenuncheată, cufundată în rugăciuni.

Şi totuşi, erau şi clipe în care se înfierbânta de ruşine şi era chinuită de gânduri rele. Ce anume o făcea să se aşeze şi să aştepte, deşi nu aştepta pe nimeni să vină? Vila se afla la marginea unei păduri, pe o ulicioară lăturalnică de la marginea capitalei, iar rarele scrâşniri ale unor roți pe drum o făceau întotdeauna să tresară, simțind cum fiecare nerv i se încordează de speranță. Inima începea să-i bată sălbatic, a aşteptare, apoi cădea din nou în mâhnire.

„Oare sunt o nemernică, pentru că simt ceea ce simt?“ se întreba ea în sine. Ce era oare această nebunie care o lua în stăpânire? Trupul care o durea, gândurile acestea chinuitoare de care nu izbutea să scape? Şi adeseori, lacrimile îi udau perna în timpul nopților calde de primăvară, pentru că, deşi

inima o durea după copiii ei şi după Yoshitomo, trupul ei îl aştepta pe Kiyomori, pe care îl dorea şi-l ura deopotrivă.

— E adevărat, Shika?

— Mă jur, şi de aceea m-am şi întors cât de repede au vrut să mă poarte picioarele.

Nasul gemu, apoi spuse:

— Bine! Mă bucur că mi-ai zis. Mă voi duce chiar eu să mă încredinţez. Arată-mi tu pe unde.

— Dar nu avem cum să ne dăm seama dacă vom găsi pe cineva acolo.

— Ei bine, oricum, o mică vizită de recunoaştere n-are cum să strice, spuse Nasul cu vioiciune, apoi, cu o bună-dispoziţie care îi scălda toată faţa, porni de la magazinul lui de pe Drumul al Cincilea.

Florile de cireş începeau să-şi scuture petalele, iar mugurii frunzelor apăreau, roşietici, pe crengi. Vântul mirosea a aprilie.

— În jos, pe uliţa aceea lăturalnică. Acolo, spuse Shika, arătând spre un câmp deschis, în al cărui capăt opus răsăriseră în ultima vreme o aşezare cu căsuţe mititele.

— La a câta casă, pe străduţa aceea lăturalnică?

— A cincea sau a şasea, dar nu îţi poţi da seama de nimic dacă doar te uiţi la ea în timp ce eşti în trecere. Are un gard viu şi o poartă mică, dar, în grupul acela de case ale războinicilor Heiké, toate se aseamănă.

— Da, ştiu, spuse Nasul, ciupindu-şi îngândurat bărbia.

Iată ce auzise slujitorul său de frunte, Shika, în timp ce trecea prin aşezare: un soldat cu o înfăţişare greu de descris, pe nume Rokuro, care locuia într-una dintre casele de acolo, îşi luase un chiriaş de la începutul primăverii. Bărbatul cu pricina părea să fie un luptător tânăr, scund ca înălţime dar bine făcut, de undeva dintr-un loc îndepărtat, care umbla de colo până colo spunându-le oamenilor că este vărul lui Rokuro din Tamba şi îşi caută de lucru ca servitor la Rokuhara. Nici o slujbă, spunea chiriaşul, nu era prea umilitoare. Nimic nu părea să fie în neregulă cu el, iar oamenii nu i-au pus povestea la îndoială, până când o femeie în vârstă, care spăla şi avea grijă de Rokuro, o văduvă, împrăştie zvonuri despre întâmplările ciudate care aveau loc sub acoperişul lui Rokuro. Dintr-o întâmplare, se jura ea, l-a văzut pe vărul lui Rokuro luând micul-dejun într-o dimineaţă. Nu ar fi fost nimic neobişnuit în asta, numai că îl văzuse pe Rokuro servindu-l respectuos pe vărul său; ceea ce era şi mai surprinzător, Rokuro îi oferea vărului

bucățile cele mai alese din mâncare, în timp ce el mânca îmbucăturile reci care mai rămâneau. Era o privelişte cu totul neobişnuită pentru oamenii de rând, pe jumătate lihniți de foame.

Când Shika auzi acest lucru, îşi aminti că Nasul vorbise de mai multe ori despre căutarea unui „individ scund“. Shika nu putu decât să bănuiască, desigur, că acesta era Yoshihira al familiei Genji. Atunci se dusese până la locuința lui Rokuro, îşi lămurise bănuielile şi se întorsese în grabă până la magazinul de pe Drumul al Cincilea, cu vestea.

— Shika, aşteaptă-mă aici. Dacă suntem doi, va fi prea de tot.

— Dacă mă opresc aici va fi la fel de rău.

— Atunci, plimbă-te puțin prin jur, în timp ce eu arunc o privire acelei case.

Bamboku porni spre ulița lăturalnică.

— A cincea – a şasea?

Se opri brusc. Războinicii erau războinici, indiferent cât erau de săraci, şi fiecare casă avea un gard viu care s-o împrejmuiască şi o portiță, dar nu se vedeau plăcuțe cu nume.

— Să vedem...

Nasul se opri, încurcat, până când auzi un râset ascuțit. Un soldat destul de înalt, însoțit de unul destul de scund, ieşi pe o poartă apropiată şi îi aruncă Nasului o privire stăruitoare, în timp ce trecea pe lângă el.

— Rokuro, l-ai văzut pe bărbatul ăla cu privire neplăcută hoinărind prin fața casei? E vreun vecin? îl întrebă Yoshihira pe însoțitorul lui, în timp ce coteau, ieşind din ulicioară.

— Nu, nu pare să fie cineva din cartierele astea sărace. Arată mai degrabă ca un negustor dintr-una dintre clădirile acelea mari de pe Drumul al Cincilea sau al Şaselea.

— Ce te face să crezi asta?

— Purtarea lui şi hainele scumpe pe care le poartă.

— Şi i-ai văzut acel uriaş nas roşu. Un om cu o privire drăcească, din câte am văzut. Ar fi mai bine să fii cu grijă, Rokuro.

— O să fiu. Şi totuşi, nu pare să ne urmărească.

Rokuro se tot uita înapoi, peste umăr, până când Nasul dispăru din vedere. Dar cei doi nu-l băgară de seamă pe Shika; acesta veni spre ei plimbându-se agale, la un semn dat de Bamboku. Îşi continuară drumul,

ocolind mlaştini şi brazde, şi trecură de casele construite la nimereală ale meşteşugarilor: fierari, pielari, făuritori de arcuri şi de vopsele, şelari.

— Ia te uită, Rokuro, oamenii ăştia par să aibă mai multă treabă decât au avut vreodată înaintea ultimului război.

— E adevărat, Rokuhara înfloreşte, iar răsunetul nicovalelor şi al foalelor se aude chiar şi noaptea.

— Arme pentru luptătorii Heiké?

— Fără îndoială, acum că familia Genji a fost înlăturată.

Deodată, Yoshihira începu să se uite din jur cu o privire amară. Da, îşi spuse el, câte schimbări se întâmplaseră de când războinicii Genji fuseseră alungaţi din capitală! Toate imaginile binecunoscute păreau să fi dispărut; ceea ce vedea şi auzea îi stârnea disperarea. El însuşi fusese dat drept mort după ce se răspândise un zvon cum că ar fi fost arestat şi ucis. Adevărul era că scăpase spre miazănoapte, în ţinutul Echizen, şi rămăsese ascuns până când se putuse întoarce cu bine la Kyoto.

Puterea Rokuharei putea fi văzută peste tot – chiar şi când venea vorba de veşminte, lumea toată nu se uita decât la Rokuhara. Nu doar cercurile de la Curte, dar şi negustorii sau meşteşugarii căutau protecţia lui Kiyomori. Viaţa însăşi părea să se învârtă în jurul Rokuharei, soarele dătător de viaţă! Yoshihira clocotea de furie neputincioasă când vedea nestatornicia oamenilor şi voinţa lor de a trage cât mai multe foloase din noua rânduială. Acesta era primul conflict zguduitor la care fusese părtaş în cei douăzeci de ani ai săi de viaţă, şi era încredinţat că această stare de fapt nu se va sfârşi niciodată. Lumea părea să nu aibă nimic să-i dăruiască, de aceea, singurul lucru pe care îl putea face era să-şi dedice viaţa răzbunării: să-i aducă moartea lui Kiyomori, pentru a spăla onoarea familiei Genji.

La puţin timp după întoarcerea în capitală, Yoshihira îl întâlni din întâmplare pe Rokuro, care fusese înainte soldat în serviciul lui Yoshitomo. Din câte îi povestise după aceea Rokuro, el fusese unul dintre numeroşii soldaţi arestaţi de războinicii Heiké şi angajaţi apoi ca mercenari la Rokuhara. Ca urmare a întâlnirii lor neaşteptate, Rokuro, tare bucuros, se oferise să-l adăpostească pe Yoshihira, sfătuindu-l să aştepte ocazia potrivită pentru a se răzbuna. Cu puţin timp după aceea, Rokuro auzi despre vizitele nocturne ale lui Kiyomori la Tokiwa şi, împreună cu Yoshihira, plănuiseră acel atac asupra lui Kiyomori. Deşi încercarea de a-l ucide pe Kiyomori dăduse greş, Yoshihira era încredinţat că acesta era o pradă uşoară.

Mai era un ucigaş făgăduit care se ascundea – Konno-maru, tânărul căpitan care se întorsese în timpul furtunii de zăpadă pentru a-l găsi pe

Yoritomo. După ce căutarea lui se dovedise zadarnică, Konno-maru se întorsese în capitală şi urmărise îndeaproape toate mişcările lui Kiyomori, pândind o şansă pentru a-şi răzbuna stăpânul mort, pe Yoshitomo. Între timp, bârfele despre Tokiwa ajunseseră până la urechile lui, iar Konno-maru era plin de furie şi de dispreț din cauza necredinței ei.

Acum, Yoshihira şi Rokuro se duceau să se întâlnească cu Konno-maru la prăvălia unui şelar. Se văzuseră de mai multe ori până atunci, în mai multe părți ale capitalei, iar vorbele lor înflăcărate fuseseră întotdeauna despre răzbunare.

— Iată, Rokuro, ăla e. Văd prăvălia şelarului.

— Aşa e, iar el munceşte de zor. Ar fi bine să intrăm şi să vorbim cu el în şoaptă?

— Stai aşa, aminteşte-ți de vorbele lui Konno-maru – să ne ducem de parcă am avea treabă. El are un fel de înțelegere cu şelarul, dar trebuie să fim cu grijă față de ucenici. Nu ne putem aştepta la nimic bun în privința lor.

— Da, mi-a spus de mai multe ori lucrul ăsta. Aşteaptă pe undeva, iar eu mă voi duce şi voi vorbi cu el.

— Iar eu mă duc după sanctuarul de colo, răspunse Yoshihira, arătând spre un loc aflat mai departe, lângă un eleşteu.

Un sanctuar vechi se înălța în mijlocul unei pădurici, lăsat în paragină. Yoshihira aruncă o privire în jur, spre ciucurii de glicină care atârnau de streşini, spre crengile copacilor care îl înconjurau şi spre bulbucii de munte aurii care împodobeau țărmul. Konno-maru şi Rokuro apărură de îndată şi tocmai se pregăteau să îngenuncheze la picioarele lui Yoshihira, când acesta le spuse aspru:

— Aveți grijă, oamenii ne-ar putea vedea şi ar intra la bănuieli. Nu mai suntem stăpân şi slugă, ci nişte nelegiuiți. Haideți, aşezați-vă aici lângă mine.

Yoshihira făcu un semn spre un butuc, în timp ce vorbea:

— Ai auzit ceva în plus, Konno-maru?

— Nimic despre Kiyomori, dar ştiai că Tokiwa a fost mutată în mare taină într-o vilă de la marginea capitalei?

— Am auzit şi eu, dar mi s-a spus că Kiyomori nu s-a dus pe acolo nici măcar o dată.

— Sunt sigur că a fost mult mai prevăzător din acea noapte, dar norocul noastră urmează să vină.

— Da, vine el.

— Fiecare zi trece târându-se pe lângă noi, plină de păreri de rău. Nu se află vreuna în care să nu mă gândesc la stăpânul meu.

— Acelaşi lucru se întâmplă şi cu mine când gândul mă duce la tata.

— Şi, stăpâne, ce părere aveți despre această doamnă, despre Tokiwa?

— Despre ea?

— Oare e înțelept să o lăsăm în viață?

— Nu vom vorbi despre ea.

— Nu, nu putem ocoli să vorbim despre ea. Cum putem să nu ne gândim la ruşinea pe care a adus-o asupra familiei Genji, prin faptul că a consimțit să devină amanta lui Kiyomori?

— Nu uita că, datorită ei, cei trei copii au fost salvați, Konno-maru.

— Asta spun oamenii, dar de unde ştim că s-a jertfit pentru copiii ei? Mă îndoiesc. Sunt sigur că dorința ei de parvenire a făcut-o să-l uite pe tatăl tău şi să i se dăruiască lui Kiyomori.

— Ce te face să crezi asta?

— Pentru că nu a vrut să îşi pună capăt zilelor şi să-şi urmeze stăpânul.

— Asta înseamnă să-i ceri prea mult. O judeci prea aspru.

— O judec aspru, aşa e, dar trebuie să-ți aminteşti, domnule, că am crescut în slujba tatălui tău, se împotrivi Konno-maru. Am fost slujitorul lui cel mai de încredere şi i-am purtat răvaşele pentru Tokiwa, pe când ea era la Doamna Shimeko. Am fost adeseori de față în clipele în care stăpânul meu era alături de doamna lui. Ştiu cât de mult a iubit-o... Crezi că o pot ierta pentru ceea ce a făcut? Războiul s-a terminat, într-adevăr, dar ce mă poate opri să-mi răzbun stăpânul, pe care ea l-a trădat?

— Aşadar, Konno-maru, ai de gând s-o ucizi?

— Dat fiind că este femeie, mă îndoiesc că ar avea curajul să-şi pună singură capăt zilelor. Ar fi o dovadă de mărinimie dacă aş face asta şi aş şterge ruşinea pe care ea a adus-o asupra familiei Genji.

— Nu, aşteaptă, zise iute Yoshihira, n-o să mai am cum să ajung la Kiyomori dacă faci asta.

— Nu, o să aştept ceasul potrivit. Nu aveam nici o şansă când ea locuia în casa lui Itogo. După ce termini tu treaba cu Kiyomori, mă duc eu la Tokiwa, răspunse Konno-maru cu amărăciune.

În pofida purtării lui de până atunci, Yoshihira era sfâşiat de simțăminte potrivnice. Tatăl lui care murise, batjocura de neîndurat adusă familiei Genji, dezonoarea.

— ...dar nu chiar acum. Kiyomori e primul. Nu faci nimic până nu afli că Kiyomori a primit ceea ce i se cuvine.

Yoshihira şi Konno-maru amuțiră când deasupra capului lor se auzi un zgomot venit de nicăieri, apoi frânturi de coajă de copac începură să cadă peste ei. Ridicară năuciți privirea. Un corb mare, care se pregătise să se lase pe acoperişul sanctuarului, începu să dea sălbatic din aripi în timp ce se ridica în zbor spre o creangă mai de sus. Pe acoperiş, cei doi zăriră o umbră – un călugăr. Mogâldeața zdrențuită îşi întinse capul în jos spre ei şi zâmbi, dezvăluind un şir de dinți albi sclipind prin barbă. Era ceva deopotrivă prietenesc şi batjocoritor în privirea grăbită şi nepăsătoare pe care le-o adresă. Yoshihira, Konno-maru şi Rokuro simțiră că li se scoală părul în cap – toți trei păliră. Oare îi ascultase? Primul lor gând fu acela de-a-l ucide pe călugăr, dar silueta de pe acoperiş păru să ghicească acest lucru şi strigă spre ei:

— Nu am avut nimic de-a face cu asta. A fost corbul. Nu aveți de ce să vă temeți de mine.

Fără îndoială, auzise fiecare vorbă pe care o rostiseră, pentru că stătuse cu spatele lipit de zidul din afară, triunghiular, al frontonului; nici măcar corbul nu-l văzuse pe călugăr în poziția lui chinuită de pe acoperişul ieşit în afară.

În cele din urmă, Yoshihira zâmbi stingherit şi se mişcă spre el:

— Sfinția voastră, aş vrea să vă pun o întrebare. Nu vreți să coborâți până încoace?

— Am treabă, de aceea sunt aici, sus. Dacă aveți vreo întrebare pentru mine, vorbiți-mi de acolo, de unde vă aflați. Vă pot auzi cât se poate de bine.

— Ce faceți acolo sus?

— Nu puteți ghici? Dregeam acoperişul.

— Îl acopereați cu paie?

— Da. Sunt un călugăr rătăcitor, şi am locuit în acest sanctuar vechi. Altarul lui se umple de apă ori de câte ori plouă. Probabil că acel corb a scormonit şi prin paiele acoperişului. E o zi frumoasă, nu-i aşa? râse călugărul. Eu mi-am petrecut toată dimineața aici, sus, muncind. Dar ce faceți *voi* acolo?

— ...

— Nu e nimic, nu trebuie să-mi spuneți, dar, dat fiind că ne-am întâlnit aşa, pe neaşteptate, dați-mi voie să vă spun câteva lucruri. Fireşte, vă gândiți că nu sunt decât un călugăr prost, al cărui sfat nu va însemna nimic pentru voi, dar sunteți tineri – atât de tineri, încât nu mă pot împiedica să nu mă apuce mila. Nu uitați că viitorul este încă înaintea voastră.

— Drept ce ne luați?

— Cum să vă spun? De ce ar trebui să ştiu?

— Cu siguranță că ne-ați auzit vorbele.

— A fost vreun lucru pe care n-ați fi dorit să-l aud? E o mare nesăbuință din partea voastră. Totuşi, e un lucru bun că am fost eu aici – eu sunt la fel de cuminte precum acel corb bătrân.

— Haideți, coborâți. Ați avut ghinionul de a ne auzi. Nu vă vom lăsa să scăpați cu viață.

Călugărul chicoti vesel, fără batjocură şi fără mânie. Ochii lui îngustați, îndreptați asupra tinerilor, păreau plini de grijă şi de dragoste.

— Îl văd. Îl recunosc acum – e războinicul acela tânăr şi nechibzuit care l-a urmărit pe fiul lui Kiyomori de la Poarta Taikenmon şi până la canal. Iar lumea s-a schimbat atât de mult, încât el nu mai are nici măcar curajul pentru a prinde corbul de pe acoperiş!

— Dacă te încăpățânezi, urc şi te aduc eu însumi!

— Ia încearcă – nu vei face decât să-ți pierzi timpul. Te-am auzit vorbind, dar taina nu e în primejdie, în ce mă priveşte. Nu am vreo dorință mai aprinsă de a te da în vileag la Rokuhara decât acel corb. De fapt, mila mea se îndreaptă către cei învinşi, şi de aceea vreau să îți vorbesc, tinere, pentru că ai toată viața înainte. Tatăl şi frații tăi sunt morți, iar familia Genji este risipită, dar de ce trebuie să renunți la viața ta? Din tine vor ieşi generațiile viitoare. Păzeşte-ți viața, fiindcă e prețioasă! Uită planurile prosteşti de răzbunare. Nu poți schimba lumea omorând un om. O, cât poți să fii de prost! Nu îți dai seama că femeia aceea neajutorată, care se supune în tăcere chinurilor din dragoste pentru copiii ei, este mult mai curajoasă decât voi?

Cei trei tineri de sub copac amuțiră. Lumina care se cernea printre coroanele copacilor arăta faptul că seara era pe aproape, iar o sclipire roşietică plutea peste umbrele aşezate.

— Priviți cum soarele a mers pe drumul lui în timp ce noi vorbeam. Nimic nu îl poate opri. Rugăciunile nu pot pune oprelişti mersului firesc al lumii. Aşa se întâmplă şi cu viețile oamenilor. Izbânda şi înfrângerea sunt acelaşi lucru, în curgerea largă a vieții. Izbânda este începutul înfrângerii – şi cine se poate culca pe lauri, fără griji? Nestatornicia este semnul tuturor lucrurilor de pe această lume. Chiar şi voi veți descoperi că soarta cea nenorocită se va schimba. E uşor să înțelegi nerăbdarea unui om în vârstă, ale cărui zile sunt numărate, dar de ce ar trebui să vă frământați voi, cei tineri, când viitorul este al vostru? De ce să vă descărcați nemulțumirea

voastră măruntă printr-un gest necugetat, care nu poate decât să vă aducă moartea?

— ...

— Iată-l din nou pe corb. A sosit clipa ca voi, tinerii, să vă întoarceți acasă. Ba mai bine, să părăsiți capitala, să plecați departe. Şi a sosit clipa ca eu să cobor de pe acest acoperiş, spuse călugărul, ridicându-se în picioare.

Cei trei tineri se ridicară şi ei, de parcă ar fi fost vrăjiți de ceea ce auziseră, iar Yoshihira se apropie în fugă de sanctuar.

— Stați, stați, vorbele dumneavoastră mă tulbură. O să vin mâine dimineață să vă mai ascult o dată. Mă voi gândi la ceea ce mi-ați spus. Dar, Sfinția voastră, spuneți-mi cine sunteți.

— Va trebui să mă ierți dacă nu voiesc să răspund; numele meu nu-mi aduce decât ruşine.

— Nu sunteți o ființă obişnuită. Ce legătură aveți cu familia Genji?

— Niciuna. Şi nici cu familia Heiké. Sunt ceea ce vezi şi tu, un simplu călugăr rătăcitor. Hai să ne întâlnim aici mâine dimineață.

— Dar spuneți-ne cel puțin cine sunteți.

— Nu, nu am făcut decât să vă țin o predică prea lungă şi să vă cert pentru că sunteți atât de proşti, cu toate că şi eu, la vârsta ta, m-am purtat ca un prost. Am fost un idiot mult mai vrednic de dispreț decât oricare dintre voi. M-am lăsat mânat de dragostea pentru nevasta altui bărbat şi am devenit bătaia de joc a întregii capitale. Numai moartea îmi va putea şterge vinovăția, dar am petrecut mai mulți ani la Cascada Nachi, ispăşindu-mi păcatul.

— Domnia Voastră? Atunci, sunteți Mongaku! strigă Yoshihira, întinzându-şi gâtul pentru a-l putea vedea mai bine. Dar Mongaku dispăruse, iar el îl căuta în zadar. Numai corbul stătea cocoțat pe capătul frontonului, curățându-şi penele cu ciocul şi aruncând câte o privire în sus, din când în când, către stelele serii.

Cei trei se îndepărtară, tăcuți şi îngânduraţi, până când Yoshihira se scutură nerăbdător, mustrându-se pe sine. De ce ar trebui să devină şovăielnic, din cauza cuvintelor unui călugăr? De ce se lăsase încredințat, timp de o clipă, de vorbele vânturate aiurea? Şi totuşi, nu putea spune că acel călugăr nu vorbise adevărul, pentru că oamenii şi toate lucrurile de pe pământ se schimbau dintr-un moment în altul.

— Are dreptate – nu putem zice că nu. Chiar în timp ce noi mergem pe drum, stelele continuă să răsară, iar noaptea se face din ce în ce mai întunecată. Konno-maru, tu ce părere ai? Ce hotărâre ai luat?

— Pentru mine nu s-a schimbat nimic. Am fost destul de mişcat de ceea ce a spus Mongaku, dar acelea sunt învăţămintele budiştilor Jodo. Eu sunt un luptător, până la urmă, şi un slujitor al Domnului Yoshitomo. De ce ar trebui ca vorbele unui călugăr să-mi schimbe într-o clipă gândirea?

— Ai dreptate, am fost născuți cu nume şi titluri care aparţin tagmei luptătorilor.

— Nu poți uita ceea ce suntem. Lasă-l pe Mongaku să spună ce vrea despre lumea cea mare şi despre nestatornicia tuturor lucrurilor. Viaţa e scurtă, iar pentru un luptător, onoarea este totul.

— Bine spus! Un luptător are propriul lui fel de a-şi preţui viaţa, murmură Yoshihira, în parte pentru sine, în timp ce îşi ridica faţa spre stele.

Se simţi din nou încrezător în puterea lui. Vântul îi sufla peste tot chipul, când el salută binedispus.

— Ei, bine, Konno-maru, la revedere!

Se opriră încă o dată la răspântia de unde începea aşezarea lor. Konno-maru se îndepărtă, apoi se întoarse să întrebe:

— Ce o să faci mâine dimineaţă?

— Mâine dimineaţă? Adică?

— Nu ai spus că o să te duci să-l asculţi pe Mongaku?

— Nu voi face asta. Ce rost mai are să-l ascult, dacă am luat deja o hotărâre? Ar fi mai bine să continuăm să-l urmărim pe Kiyomori.

— Şi e încă un motiv să-mi amintesc că Tokiwa nu trebuie lăsată să mai trăiască. Mă voi îngriji eu de asta. La revedere, spuse Konno-maru şi se întoarse la prăvălia şelarului.

Yoshihira şi Rokuro se întoarseră şi ei acasă, îşi pregătiră cina la lumina lumânării apoi, după ce terminară de mâncat, se apucară unul să citească o carte, celălalt, să adune rămăşiţele cinei. După puţin timp, încuiară uşa şi, în curând, dormeau duşi.

Spre zori, când roua picura uşor de pe streşini, umbre întunecate se apropiară de casă şi o înconjurară. Vestit de Nas-Roşu, Kiyomori trimisese în această misiune trei sute de soldaţi de la Rokuhara. Bamboku nu era printre ei, dar slujitorul său, Shika, îl însoţea pe căpitan, călăuzindu-i pe soldaţi până în acest loc. Începu un tărăboi atunci când soldaţii atacară casa lui Rokuro şi dărâmară uşa. Întregul cartier se trezi din cauza strigătelor de „Cutremur!“, „Incendiu!“. Se auziră urlete:

— L-am prins!

Dar soldații descoperiră în curând că puseseră mâna pe omul nepotrivit, pentru că Yoshihira se strecurase afară pe la umblătoare, îndepărtase un gard viu şi urcase până pe acoperişul unei case învecinate.

— Uite-l unde e – dați-mi arcul! răcni căpitanul. Uite-l, fuge, uite-l colo!

Yoshihira fugi, sărind de pe un acoperiş pe altul, şi se făcu nevăzut, profitând de zăpăceala care se iscase.

Nu fu prins decât abia după zece zile; fu găsit dormind în apropierea unui sanctuar lângă capitală, şi fu înlănțuit după o luptă aprigă. Fu târât până la Rokuhara şi adus înaintea lui Kiyomori, pe care nu-l întâmpină altfel decât cu un semn al capului şi cu o vorbă verde:

— Dacă mi s-ar fi dat voie să-ți ies în cale cu trei mii de oameni, aşa cum am spus, atunci când te întorceai de la Kumano, sunt sigur că azi ai fi fost tu în locul tatălui meu mort.

Apoi adăugă disprețuitor:

— Şi nu doar atât; dacă tatăl meu ar fi fost învingător, niciodată nu ar fi făcut ca tine – să pună mâna pe femeia pe care a iubit-o celălalt!

Slujitorii şi soldații lui Kiyomori îşi țineră respirația, aşteptând o izbucnire furioasă din partea stăpânului, care însă nu făcu decât să-l privească în tăcere pe tânăr. Nu se simțea în stare să îl urască pe acest băiat. Numai norocul, se gândi el, îi dăruise lui victoria, în acea zi cu viscol. Şi el avea un fiu, şi nu se putea împiedica să nu-l compare pe Yoshihira cu Shigemori.

În acea noapte, înainte ca Yoshihira să fie dus spre terenul de execuție, Kiyomori porunci ca tânărului să i aducă vin, la ultima lui masă. După aceea, se povesti în repetate rânduri că Yoshihira nu voise să se atingă de mâncarea şi de băutura date de cei care îl arestaseră, iar după execuție, când trupul îi fu cercetat, văzură că stomacul i se micşorase până la mărimea unei punguțe, arătând că Yoshihira nu mâncase de mai multe zile în clipa în care fusese prins.

Capitolul XXXII
Ulița Negustorilor de Boi

— Yomogi! Yomogi, unde eşti?

Ulița de lângă poarta care dădea spre Drumul al Şaselea, cunoscută ca Ulița Negustorilor de Boi, era o arteră mărginită de căsuțele oamenilor săraci, răsunând deja de bâzâitul muştelor abia ivite. Era îndeajuns de cald pentru ca oamenii să asude uşor, iar mirosurile gunoaielor omeneşti şi ale necurățiilor lăsate de animale era purtat peste tot de vânt.

— Tu eşti, bunule Mongaku?

Privirea ascuțită a lui Yomogi desluşi o umbră care se mişca prin mulțime. Mongaku îşi croi drum prin îmbulzeală, în sandalele lui ponosite. Nu purta nici pălărie, nici toiagul de pelerin.

— Iată că ne întâlnim din nou!

— Aşa e, a treia oară.

— Da, prima oară când ne-am întâlnit veneai plângând pe drumul dinspre Yamato, în căutarea stăpânei tale, Tokiwa.

— Apoi, ne-am revăzut la începutul acestei luni, la Templul Kiyomizu, în ziua sfântă a lui Kannon.

— Da, pe mila lui Buda! Şi te-ai dus din nou la capelă, în locul stăpânei tale?

— Am o rugăciune anume adresată lui Kannon, pentru care trebuie să vin la capelă timp de o sută de zile, şi de-abia am început.

— Şi de ce te duci de fiecare dată în locul ei? Ce o împiedică pe stăpâna ta să se ducă ea însăşi?

— Pentru că..., începu Yomogi, aruncându-i lui Mongaku o privire plină de imputare, cum poți să te aştepți de la mine să-ți răspund la o astfel de întrebare?

— Cum?...

— Bineînțeles, îi este frică să iasă din casă, chiar şi până în grădină. Nu vrea să vadă oameni, şi nu vrea nici ca oamenii să o vadă pe ea.

— O să se îmbolnăvească dacă va face tot aşa. Ceva o îngrijorează foarte tare. Poemul ăla pe care i l-am trimis odată prin tine – l-a văzut?

— Da, i l-am dat pe când era încă în casa lui Itogo. Stai să văd, era aşa...

Şi Yomogi spuse pe dinafară poezia.

— Aceea este. Cât de bine ți-ai amintit-o!

— O are pe masa ei de scris tot timpul, crede-mă.

— Stai că nu e bine. Uite că vine o cireadă întreagă de boi.

Mongaku o înconjură pe Yomogi cu un braț şi o trase la marginea drumului. Pe după casele care mărgineau strada se aflau pământuri îngrădite, unde boii şi caii erau lăsați să pască liberi. Astăzi, negustorii îşi duceau animalele la piață. O altă cireadă trecu pe lângă ei, iar Yomogi se apucă strâns de Mongaku şi încercă să se ascundă în spatele lui. Un bărbat cu chipul acru, care mâna boii în față, îi aruncă lui Yomogi o privire rea, stăruitoare, în timp ce trecea, apoi se întoarse să se mai holbeze o dată la ea.

— Cine e bărbatul ăla?

— Acela este unchiul stăpânei mele Tokiwa.

— Aha, nemernicul ăla care a încercat să obțină o răscumpărare de la Rokuhara după ce a minţit-o şi a adus-o înapoi în capitală, împreună cu cei trei copii ai ei?

— E un diavol. Ochii lui mă fac să mă cutremur. Crezi că m-a recunoscut? Ce ar trebui să fac dacă şi-a dat seama cine sunt?

Mongaku, în continuare un călugăr rătăcitor, fără să se alipească vreunei mănăstiri sau vreunui templu, îşi petrecea cea mai mare parte a timpului la Kumano sau la Cascadele Nachi, vizitând templele altor secte ori de câte ori îşi dorea, apoi se întorcea în capitală când se simțea gata să facă asta. Niciunul dintre prietenii săi din capitală nu-l mai văzuse de trei ani, când, deodată, Mongaku apăruse într-o bună zi în Kyoto şi fusese uimit să afle că vechiul său prieten din şcoală, Kiyomori, ajunsese la putere. Ridicarea lui Kiyomori la un rang înalt îl umpluse pe Mongaku de bănuieli; se pomeni că se uită mai îndeaproape la faptele lui. Oamenii păreau să îl privească pe Kiyomori cu simpatie. Oare vechiul său prieten din perioada academiei avea de gând să-i calce pe urme vestitului său înaintaş, Shinzei? Era un lucru respingător, de necrezut! Era cu putință ca Kiyomori, „băiatul cu ceafa groasă“, după cum îl porecleau foştii lui colegi de clasă, să fi devenit cu adevărat eroul clipei? Ce bătaie de joc ar fi fost, într-adevăr, dacă şi el depăşea măsura! Şi totuşi, Mongaku nu putea să îşi înăbuşe bucuria tainică, văzând că luptătorii cei odinioară disprețuiți ajunseseră să fie priviți ca nişte egali de către aristocrați.

— Bunule Mongaku, încotro te îndrepți? întrebă Yomogi, care stătea încă agățată de brațul lui.

Ochii ei înspăimântați se uitau cu groază de jur-împrejur la mulțimea de la ora prânzului. Mongaku râse.

— Încă ți-e groază de negustorul acela de boi, nu-i aşa?

— Mi-e teamă că m-ar putea urmări – sunt îngrijorată pentru stăpâna mea.

— Eşti la fel de credincioasă precum îi e prietenul meu Asatori stăpânului său.

— Asatori, îngrijitorul Izvorului cu Salcie?

— Da, nu-ți amintești cât de des te duceai pe la el să îți dea apă?

— M-am întrebat adeseori ce s-a mai întâmplat cu el.

— Locuieşte prin apropiere, într-o căsuță mică şi modestă.

— Vai, nu am ştiut! Eşti sigur?

— Anul trecut, a trecut marea până la Shikoku, să-şi viziteze stăpânul în surghiunul său singuratic. Uneori, îl întâlnesc pe străzi, cântând la flaut. E un băiat ciudat.

— Ba nu, este cel mai bun dintre oameni. Aşa a fost şi cu mine, şi cu toată lumea.

— Câți ani aveai pe atunci?

— Doisprezece.

— Aşadar, acum ai şaisprezece?

— Da, şaisprezece, răspunse Yomogi, roşind brusc. Te duci acum să îl vizitezi?

— Nu, mă duceam să mă rog la mormântul unei femei bătrâne pe care am cunoscut-o odată.

— Cine era această femeie bătrână?

— Ce multe întrebări vrei să-mi pui! Această femeie bătrână era mama Kesei-Gozen.

— Şi cine era Kesa-Gozen?

— N-ai avea de unde să ştii. Nici măcar nu erai născută atunci când a trăit ea. Mama Kesei-Gozen şi-a pus capăt zilelor când a murit fiica ei, iar eu, care nu sunt vrednic să trăiesc, sunt încă viu. Rugăciunile mele zilnice şi vizitele mele o dată pe lună la mormântul ei nu sunt de ajuns pentru a-mi şterge vina. Trebuie să fac fapte bune în această lume, înainte să pot nădăjdui că voi fi iertat. Yomogi, spune-mi ce ar trebui să fac.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, bunule Mongaku.

— Aşa e, îndrăznesc să spun că nu ştii. Nu făceam decât să murmur în sinea mea. Dacă tot vorbim astfel, am putea foarte bine să îl vizităm pe Asatori. Nu îmi dau seama dacă va fi acasă sau nu.

Cei doi porniră pe o străduță murdară, urât mirositoare, unde ridicau nori de muşte cu fiecare pas pe care-l făceau şi o mulțime de copii păreau să le aţină calea – copii cu ochi apoşi şi trupuri mâncate de bube. Nu era nici

măcar unul care să nu sufere de vreun buboi sau de vreo altă boală, iar din cocioabele mizerabile se auzeau răcnetele duhnind a rachiu şi ţipetele ascuţite ale soţilor care se certau.

— Sunt sigur că asta e, spuse Mongaku, oprindu-se în faţa unei căsuţe. Acoperişul era îngreunat cu pietre, streşinile atârnau strâmbe, iar tencuiala căzuse de pe pereţi în unele locuri, lăsând să se vadă împletitura de bambus. Doar o rogojină de paie atârna de pragul de sus, în loc de uşă; câteva fire de iarbă de bambus şi alte plante creşteau sub fereastră. Se vedea că cineva măturase bucata de la intrare.

— Asatori este acasă? strigă Mongaku, ridicând rogojina şi păşind înăuntru.

Un bărbat stătea la fereastră, citind dintr-o carte aşezată pe o ladă de lemn. Se uită în jur.

— Ah, intră, intră, strigă el, şi se uită îndelung la Yomogi, care stătea în spatele lui Mongaku. Ochii lui Asatori se măriră de uimire. Nu se văzuseră de la ultima lor întâlnire de la ruinele Palatului cu Salcie. Ce amintiri blânde şi calde aveau, dintr-o vreme când lumea era întunecată de sălbăticie şi sânge!

— Vai, Asatori, nici n-am ştiut că locuieşti aici!

— Cât de mult ai crescut, Yomogi! De-abia te-am recunoscut.

— Şi tu te-ai schimbat, Asatori. Pari mai în vârstă.

— M-am schimbat mult?

— Nu foarte mult. Nu mai eşti îngrijitorul Izvorului cu Salcie?

— Nu, dar în suflet voi rămâne îngrijitorul acestui Izvor până în ziua morţii.

— Da, îmi amintesc de ce spun oamenii despre Palatul Izvorului cu Salcie. Ei zic că în fiecare noapte se poate auzi muzica strigoilor peste ruine, iar duhul Împăratului surghiunit se întoarce să bântuie printre copaci. Oamenilor le e teamă să se apropie de locul acela.

— Casa stăpânei tale nu a fost arsă atunci, dar acest lucru s-a întâmplat în timpul ultimului război, nu?

— Da, nu numai că a fost arsă, dar a trebuit să fugim ca să salvăm viețile.

— Desigur că ai trecut prin clipe tare grele.

— Nu era vorba atât despre mine, cât despre stăpâna mea şi despre cei mici.

— Am auzit tot soiul de bârfe de la un negustor de boi – un om destul de însemnat pe aici, pe nume Tomizo.

— Ah, îl cunoşti pe diavolul acela, Asatori? întrebă Yomogi, cutremurându-se.

Cei doi începură să vorbească aprins, uitând chiar şi de Mongaku. Lăsat să se descurce singur, Mongaku luă cartea pe care o citea Asatori şi începu să o răsfoiască. Ce ciudat – oare de ce era Asatori interesat de cărți de medicină? Mongaku scoase din ladă volumele, unul după celălalt. Toate erau tratate medicale. Un băiat ciudat – ba chiar mai neobişnuit decât i se păruse lui la început. Ce avea de gând Asatori? Un muzician al Curții ajuns în mizerie – îngrijitor al Izvorului cu Salcie; îl surprinsese o dată pe Mongaku, povestindu-i că i se alăturase unui grup de păpuşari rătăcitori, iar acum, iată ce făcea – citea aceste cărți pline de învățăminte. Mongaku îşi stăpânea cu greu uimirea.

— Ați terminat de vorbit, până la urmă? întrebă el, chicotind.

— Îmi pare rău, Mongaku. Am fost foarte necioplit.

— Asatori...

— Da?

— Studiezi medicina?

— Da, încerc, atunci când găsesc timp pentru ea.

— Şi atunci, nu te-ai mai făcut păpuşar, până la urmă?

— Nu, nu, stai să-ți explic. Nu îmi pot câştiga deocamdată traiul practicând medicina, aşa că îmi plătesc pâinea de zi cu zi cântând la flaut în spectacolele de păpuşi şi dând lecții de clopot şi percuție. De fapt, fac mai multe.

— Hmm... eşti tare înzestrat.

— E adevărat; sunt atât de multe lucruri pe care îmi doresc să le fac încât ajung mereu să mă irosesc.

— De ce nu te întorci la Curte şi nu îți urmezi dăruirea de muzician?

— Dacă Curtea nu ar fi aşa cum este, aş face-o.

— Atunci, te gândeşti să devii până la urmă medic?

— Nu m-am gândit prea bine, dar sunt atâția săraci şi neştiutori în jurul meu, încât am hotărât să nu mă călugăresc, ca tine, ci să practic în schimb arta vindecării.

— Hmm... înțeleg; ți-a trecut treaba asta prin minte, pur şi simplu. E un lucru bun, iar tu eşti omul potrivit pentru asta. Aristocrații şi bogătaşii îşi pot permite doctori şi leacuri, dar cei săraci nu pot decât să-şi aştepte moartea. Mă îndoiesc că există pe aici măcar un om dintr-o sută care să poată plăti un medic.

— Chiar aşa e. Trec prin cocioabele astea şi întotdeauna găsesc, întotdeauna, câte un om bolnav în ele. Nu se află nădejde pentru aceşti oameni. Când nu e îndeajuns de multă hrană nici măcar pentru cei puternici, cei bolnavi sunt părăsiți pe dealuri sau duşi pe malul râului, să moară acolo.

— Se pare că am pierdut în fața ta, Asatori.

— Ce tot spui?

— Vorbesc despre putința ta de a iubi, de a dărui dragoste oamenilor din jurul tău. Mă faci să mă simt foarte umil.

— Ce prostii, Mongaku! Trebuie să-ți aminteşti că m-am născut în tagma muzicienilor şi cânt măiestru la aproape orice instrument, dar nu sunt un cărturar, ca tine, şi am de dus o luptă cu fiecare dintre aceste cărți.

— Mă tem că întâmpini mari greutăți încercând să înveți de unul singur. Îți voi vorbi despre un medic bun, care va putea să te învețe.

— Ți-aş fi atât de recunoscător! Dar cunoşti pe cineva care ar fi gata să mă învețe?

— Da, e un învățat renumit de la Academia Medicilor. Acum este destul de înaintat în vârstă şi duce un trai retras, nu departe de capitală. Îi vei duce o scrisoare din partea mea şi vei vedea ce părere are despre ideea de a-ți da lecții.

Fără să mai piardă timpul, Mongaku trase spre sine o călimară de cerneală şi scrise o scrisoare.

În timp ce Mongaku şi Asatori erau adânciți în dialogul lor, Yomogi stătea prin apropiere, cu totul nebăgată în seamă, îngrijorată din cauza lui Tomizo. Începu să le vorbească neliniştită despre faptul că ar trebui să se întoarcă acasă.

— Te poate duce Asatori acasă, spuse Mongaku încurajator. Aş face-o chiar eu, dar aş putea intra în belele din cauza soldaților de la Rokuhara. Asatori, o să o conduci pe Yomogi, nu-i aşa?

— Desigur, răspunse Asatori, în timp ce chipul îngrijorat al lui Yomogi începu deodată să facă gropițe.

Cei trei porniră împreună, iar Mongaku se despărți de ei la o răspântie din apropierea Uliței Negustorilor de Boi.

În timp ce Yomogi şi Asatori se apropiau de mahalaua părăsită, ea zări doi bărbați care îi urmăreau, dar nu se îngrijoră, de vreme ce niciunul dintre ei nu era Tomizo.

— Casa aceea de acolo, spuse ea, arătând cu degetul, e a stăpânei mele, Tokiwa.

Apoi se opri iute, dezamăgită să vadă că drumul fusese atât de scurt.

— La revedere, spuse ea, rupând-o la fugă, şi dispăru curând pe după porțile vilei.

Capitolul XXXIII
Un bujor alb

Un răget întrerupt venea din colțul pajiştii unde pe la ora prânzului urma să se țină piața. Un taur care nu izbutea să doarmă îşi chema perechea prin noapte, iar tropăitul lui neliniştit făcea întunericul din jur să pară şi mai adânc. Singura lumină venea dintr-o căsuță unde câțiva bărbați jucau jocuri de noroc. Odaia îngustă duhnea din cauza fumului de lampă şi a aburilor vinului, iar clinchetul monezilor acoperea vocile gâtuite. Câțiva negustori de vite, înconjurați de ciobani, şi jucătorii profesionişti de pe acolo cereau mărirea mizelor. Sudoarea se scurgea pe fețele lor încordate, iar ochii le ieşeau din orbite în timp ce urmăreau fiecare rostogolire a zarului.

Tomizo se încruntă.

— Mai aveți de gând să jucați? Care e, oricum, rostul unui joc de noroc? Încă nu ați terminat?

Mohorât, înfuriat din cauză că pierduse mult, se tolănise sprijinit de scândurile subțiri ale peretelui, cu capul odihnindu-se pe o rezemătoare de lemn. Adunându-se din poziția lui tihnită, Tomizo întinse mâna după un vas cu vin şi mormăi:

— Mă întreb de ce toate lucrurile pe care le-am făcut în ultima vreme s-au dus pe apa sâmbetei. Pur şi simplu, nu pricep...

Înghițind tot vinul din sticlă, clătină din cap încet şi necăjit, plesnindu-şi mereu coapsa, pradă unui chin lăuntric. Tokiwa fusese începutul acestui lanț de ghinioane, îşi spuse el. Fusese un prost atunci când o pârâse la Rokuhara. Nu primise nimic în urma ostenelii lui – nici măcar un bănuț. Mai rău de atât, îl azvârliseră la închisoare şi apoi îl lăsaseră să plece, după o bătaie soră cu moartea. S-ar fi răfuit cu aceia care îl chinuiseră, dacă ar fi găsit vreun fel de a se răzbuna pe Kiyomori, dar nici măcar nu se putea gândi la asta. Iar când li se plânsese cunoştințelor lui, ei nu făcuseră decât să îl zeflemisească, iar acest lucru îl înfuriase şi mai mult. De asemenea, auzise că Tokiwa locuieşte pe undeva prin capitală, bucurându-se de tot luxul şi de toată faima, ca amantă a lui Kiyomori.

Vin, femei, jocuri de noroc – îşi irosise puțin câte puțin tot avutul. Ultimele rămăşițe ale cirezii lui fuseseră vândute la piață chiar în acea dimineață. Jucase din nou, după aceea, pentru a-şi acoperi pierderile, şi se pomenise şi mai înglodat în datorii.

— Împrumutați-mi nişte bani până la următoarea zi de târg, ceru el, dar nu primi nici un răspuns. Hei, ați face mai bine să nu mă batjocoriți! Am o

nepoată – pe Tokiwa – iar ea prețuieşte mai mult, pentru mine, decât toți banii pe care îi aveți voi acolo, mormăi el, apoi se tolăni iarăşi.

Când se trezi a doua zi de dimineața, Tomizo văzu că rămăsese singur. Alungând toate muştele care îi mişunau pe față, se ridică în picioare, căscă şi apoi porni pe pajiştea luminată de soare.

— Hei, Kamé, ce ai făcut ieri? Doar te-am plătit pentru asta, nu-i aşa?

Kamé, un văcar pe care Tomizo îl trimisese în ziua de dinainte să îi urmărească pe Yomogi şi pe Asatori, ieşi dintr-o colibă, cerându-şi iertare.

Dat fiind că se apropia următoarea zi de târg, Tomizo avea nevoie de nişte bani, şi porni spre vila din Mibu, unde locuia Tokiwa. La intrarea servitorilor, îşi anunță sosirea, spunând:

— Sunt unchiul stăpânei voastre Tokiwa. Am venit să văd cum îi merge. Spuneți-i că sunt aici.

Un servitor dădu din cap şi se îndepărtă. În timp ce Tomizo se îndepărta, Yomogi, care aducea un buchet de flori, intră în curte; văzându-l, rămase încremenită de spaimă.

— Ah, Yomogi, ce frumusețe o să devii! Chiar în clipa asta le-am spus cine sunt. Vreau ca şi tu să o vesteşti pe stăpâna ta că am venit să o vizitez. Hmm – ce casă drăguță şi liniştită aveți voi pe aici.

— Nu e acasă – a plecat cu puțin timp în urmă.

— Poftim?

— Doamna mea nu e acasă.

— Crezi că mă poți păcăli, nu-i aşa?

— Dar e adevărat; în clipa asta nu e acasă!

— Obrăznicătură mică! Ce încerci să-mi spui? Sunt unchiul ei. Du-te şi spune-i stăpânei tale că sunt aici! îi aruncă Tomizo o privire aspră fetei, care dădu înapoi.

Servitorul care îl primise pe Tomizo apăru din nou, însoțit de o femeie mai în vârstă.

— Doamna e bolnavă de o vreme, spuse aceasta din urmă, împăciuitoare.

— Bolnavă? Iată un motiv în plus să o văd. Nu pot pleca acum, fără să o văd, insistă Tomizo, proțăpindu-se la intrare şi nedând vreun semn că ar avea de gând să plece.

Între timp, Yomogi dispăruse. Primul ei gând fusese să-l aducă pe Mongaku, dar nu-şi putea da seama de unde să-l ia. „Asatori!“, fusese următoarea ei idee, dar se îndoia că acesta ar fi fost îndeajuns de puternic încât să se poată răfui cu Tomizo. Apoi avu o străfulgerare – Bamboku!

Când ajunse la prăvălia de pe Drumul al Cincilea, îl găsi pe Nas-Roşu acolo.

— Pe cuvântul meu, e îngrozitor! Cât de înspăimântată trebuie să fie stăpâna ta, exclamă Bamboku, apoi, cerând să i se aducă un cal, se duse în galop până la vila din Mibu.

Auzind sunetul nechezatului de la poartă, Tomizo se ridică în picioare, speriat. Dar Bamboku, după ce îl zări pe Tomizo, se holbă la el înlemnit.

— Hei, tu, oricine eşti – ia vino încoace o clipă, se mişcă el spre negustorul de boi.

Îndesând nişte bani în palma lui Tomizo, care fusese cuprins de tremur, Bamboku îi trase o palmă răsunătoare pe spate.

— Termină cu astea, omule! Încetează să te porți ca un prost. Dacă banii sunt ceea ce vânezi, îi vei avea. Dacă vrei vin, avem. Da, sunt un om foarte de înțeles, spuse el, izbucnind deodată într-un hohot de râs.

Tulburat de gestul mărinimos al lui Bamboku, Tomizo bâigui:

— Nu aveam de gând să fac nici un rău – am venit până aici doar pentru a o vedea pe buna mea nepoată... Nu voiam să-i spun nimic neplăcut, dar stăpânul de la Rokuhara se poartă necuviincios, nu-i aşa? Da, el se poartă foarte nepotrivit cu ea.

Gângăvind fără şir, Tomizo înfăşură cu grijă banii şi apoi plecă. Dar din clipa în care ieşi pe poartă, se auzi un răcnet care îți îngheța sângele în vine. Nasul, care se oprise chiar la un pas de poartă, ieşi afară strigând şi aruncă o privire pe stradă, în stânga şi în dreapta. Nu se vedea nimic, doar acoperişurile căsuțelor din apropiere, învăluite în ceață albastră, sub stelele serii.

— Aduceți torțe! E bun şi un felinar! Grăbiți-vă! răcni Nas-Roşu în timp ce se năpustea să se holbeze la cadavrul decapitat al lui Tomizo. La lumina mai multor torțe, cercetă cu luare-aminte pământul din jur, unde pietrele şi iarba sclipeau umede de sânge.

Cine îl omorâse pe Tomizo? Era o treabă făcută fără cusur! Bamboku clătină din cap, înmărmurit. Şi totuşi, servitorii îşi făcură unul altuia câte un semn, înțelegând. Era un diavol – numai un diavol ar fi putut face aşa ceva.

— Nici un spadasin obişnuit, folosindu-se de o sabie obişnuită, n-ar putea face aşa ceva, mormăi Bamboku. Ce e şi mai ciudat – capul a dispărut... Asta e o treabă cât se poate de neplăcută, se gândi el.

Netulburat, se uită țintă spre lumina sfeşnicului. Apoi, privind în jur spre servitorii adunați în încăpere, spuse:

— Da, vom păstra treaba asta în cea mai mare taină. Stăpâna voastră nu trebuie să afle, mă înțelegeți?

Chiar în acea clipă, Yomogi se întoarse cu o poveste înfiorătoare.

— Chiar în timp ce coboram spre râu şi mă pregăteam să trec podul, mi s-a părut că aud o pasăre de apă bălăcindu-se şi am aruncat o privire într-acolo. Iar jos, pe mal, am văzut un bărbat aplecându-se pentru a spăla sângele de pe o sabie, iar lângă el, pe pământ, se afla capul altui bărbat! Am rămas țintuită pe loc. Apoi, el a ridicat ochii şi mi-a aruncat o privire îngrozitoare. Poate că lumina lunii îl făcea să pară aşa, dar sunt sigură că nu am văzut o față mai înspăimântătoare în toată viața mea. Şi am rupt-o la fugă spre casă cât am putut de repede... Dar, vai, nu pot uita privirea aceea.

— Ce purta bărbatul?

— O mantie de vânătoare şi un fes vânătoresc.

— Un luptător?... Ce vârstă ți s-a părut că avea?

— Părea destul de tânăr – de-abia împlinise douăzeci de ani, aş spune eu.

— Asta-l face să fie şi mai greu de ghicit, mormăi Bamboku, încrucişându-şi brațele.

Când i se spuse că tânărul pe care-l văzuse ea era probabil ucigaşul lui Tomizo, chipul lui Yomogi păli de groază şi de uimire; apoi, ochii i se umplură de lacrimi, iar una dintre ele i se scurse pe obraz. Văzând-o, ceilalți servitori se holbară la ea, încremeniți.

— De ce plângi, Yomogi? Într-adevăr, este unchiul stăpânei noastre, dar e bine că am scăpat de el. O să ne fie mai bine acum, că ticălosul ăla e mort. Stăpâna ar trebui să se simtă uşurată când va afla despre asta. Nu ai nici un motiv să plângi după el.

Dar Yomogi clătină din cap, spunând:

— Nu plângeam după el. M-am tot dus la capela lui Kannon, zi de zi, şi sunt sigură că mi-a auzit rugăciunile. Mi-am dat seama deodată că ucigaşul era Kannon, în straie bărbăteşti, şi, nu ştiu de ce, am început să plâng.

Şi totuşi, Bamboku stătea cu brațele încrucişate, clătinând din cap neîncrezător la auzul poveştii. Se gândea că ar fi fost nevoie de ceva mai mult, nu doar de vrerea lui Kannon, pentru a se întâmpla ce se întâmplase. Îl mai sâcâiau şi altele. De pildă: faptul că Kiyomori nu se arătase pe aici din ceasul în care cercetase vila; Nasul era răspunzător de binele Tokiwei. Ce năuceală a lui Kiyomori era asta, se întreba Bamboku, profund mâhnit. Era, de asemenea, nelămurit. Nu doar că Tokiko îl oprise să pună piciorul la

Rokuhara, dar ce încerca oare Kiyomori să arate ținându-se deoparte, lăsându-l pe Nas-Roşu să aştepte nici el nu ştia ce?

Socotelile lui Bamboku dăduseră greş, oarecum. În timpul ultimei ciocniri, îşi pusese în joc toate bunurile lumeşti, numele, ba chiar şi viața pentru izbânda lui Kiyomori. Şi acum, se părea că toată strădania lui fusese în van. Sosise clipa să primească ceva în schimb pentru tot ce pusese în joc, şi totuşi, toate planurile lui păreau să se fi împiedicat de această încurcătură cu Tokiwa, şi, cu fiecare zi năvalnică de primăvară care trecea, Nas-Roşu era din ce în ce mai chinuit de nelinişti. Nu-şi putea da seama dacă va mai primi vreodată o vizită de la Kiyomori, iar dacă el, Bamboku, s-ar fi dus să-l vadă – dar îi fusese oprit să mai dea pe la Rokuhara, aşadar, cum ar putea să-l vadă pe Kiyomori? Şi aşa se năştea o altă întrebare. Nasul îşi ridică deodată ochii de la sfeşnicul pe care îl privea țintă şi se întoarse spre Yomogi şi spre servitori să întrebe:

— Ce face stăpâna voastră în seara asta?

— Probabil copiază sutrele, după cum îi stă în obicei.

— Ei, bine, atunci voi pleca fără să o tulbur. Aveți grijă ca niciunul dintre voi să nu-i spună nimic despre ceea ce s-a întâmplat.

Bamboku coborî de pe verandă şi îşi încălță sandalele, oprindu-se îndeajuns de mult încât să se uite printr-o deschidere a unui gard viu la lumina care ardea în camera Tokiwei. O putea vedea printre jaluzele, aşezată la masa ei de scris. Ca un bujor alb, se gândi Nasul, menit să se irosească în noaptea de primăvară. Oftă. Ce păcat că o floare atât de neprețuită trebuie să se piardă astfel... Dacă Kiyomori nu mai îndrăznea să vină din cauza soției lui, atunci nu se mai afla nici un motiv pentru ca Bamboku să nu o aibă pe Tokiwa pentru sine, se gândi el cu voluptate. Măcar acest lucru i-ar putea dărui o oarecare mângâiere pentru strădaniile lui...

După câteva zile, Nasul porni spre Rokuhara. La poarta care dădea spre râu, îi strecură nişte mărunțiş paznicului, pe care îl cunoştea, şi aşteptă, printre copacii grădinii cu trandafiri, întoarcerea acasă a lui Kiyomori.

— Domnul meu, vreau să vorbesc ceva cu Domnia Voastră, spuse Bamboku în cele din urmă, tremurând fără să vrea.

Kiyomori se opri şi se uită în jur.

— Tu eşti, Nasule? Am crezut că era o broască mare. Aşadar, tu erai? Ce te-a oprit să-ți arăți nasul pe-aici în ultima vreme? Nemernic prost-crescut ce eşti! bombăni el.

— E mai mult decât am nădăjduit vreodată. Nu am crezut că o să vă găsesc într-o astfel de dispoziție, răspunse Bamboku.

Kiyomori începu să râdă.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Nu e de râs, domnule, se revoltă Bamboku. Ştii, desigur, că doamna mi-a poruncit să nu mai pun piciorul în această casă?

— Şi ce e cu asta?

— Şi atunci, cum era să vin încoace? Şi cine s-a gândit primul la această poruncă, vă întreb, domnule.

— Prostovanule! Poruncile ei nu au nimic de-a face cu mine. Dacă Tokiko te mai opreşte să vii încoace, încetează să mai vii pe poarta femeilor, omule!

— Dar ea mi-a spus cât se poate de limpede că Domnia Voastră aţi poruncit asta.

— Am dat *eu* o asemenea poruncă? Femeile spun întotdeauna ce vor. Ai grijă doar ca ea să nu te vadă. Uite, nu ai mai venit încoace de o lună, şi nu mi-ai mai spus nimic despre Tokiwa în tot acest timp. Nemernicule şi neisprăvitule! Ticălosule leneş şi fricos!

— Ah, e o mare greşeală din partea mea. Sunteţi mai îngăduitor cu mine decât aş fi avut dreptul, domnule!

— Oricum, e de neînchipuit din partea cuiva atât de obraznic în mod obişnuit, cum eşti tu. Spune-mi, Tokiwa e bine? Nu s-a îmbolnăvit de atunci şi se bucură de viaţa ei de acum?

În pofida jignirilor lui, întrebările lui Kiyomori despre Tokiwa trădau mai multă emoţie decât aceea pe care o dezvăluiau cuvintele lui.

— Mai e un lucru pe care aş vrea să-l vorbesc cu tine, dar am face mai bine să intrăm, spuse el, ducându-l pe negustor în odaia lui. Odată ajunşi acolo, începu să-i pună Nasului întrebări mai amănunţite despre Tokiwa, găsind, din câte se părea, un fel de mângâiere tainică în răspunsurile lui Bamboku. Şi totuşi, acesta simţi că nu opreliştea lui Tokiko era aceea care-l împiedica pe Kiyomori să o viziteze pe Tokiwa, ci ceva mult mai atrăgător, cu toate că era limpede că îndatoririle lui Kiyomori de la Curte îi lăsau prea puţin timp liber pentru o viaţă a lui. Şi, pentru a arăta ce îl ţinuse atât de ocupat, Kiyomori povesti cum unul dintre căpitanii săi se întorsese de curând dintr-o expediţie încununată de succes împotriva unor corsari şi-l adusese cu el şi pe căpitanul piraţilor. Kiyomori îl cercetase îndelung pe pirat şi fusese mişcat de cunoştinţele lui amănunţite despre lumea de afară. Auzise de la el poveşti despre ţara Sung.

Acum, Kiyomori se tot gândea la un vis, care nu era cu totul închipuit, ci avea ceva dintr-un plan de negoţ. Era convins că îl poate pune pe roate –

era un plan de a sprijini arta şi literatura japoneze prin negoțul cu China. Acest plan crescuse şi îl subjugase până la înlăturarea lui Tokiko; ba aproape uitase şi de Tokiwa. Planul îl prinsese acum cu o ameţeală crescândă, iar iubirea de o clipă se chircea şi se fărâmița în fața lui.

Pe vremea tatălui său, Tadamori, familia Heiké avusese întinse proprietăți în partea de Soare-Apune a Japoniei – Harima, Bingo, Aki şi Higo printre ele – iar Tadamori făcuse pe ascuns negustorie cu nave din China – dar acest fel de negoț, aşa cum era el, se întinsese doar atât cât să-i ajungă lui Tadamori să vegheze la bunăstarea familiei lui. Acum însă, Kiyomori visa la o reluare a negoțului cu China la un nivel mult mai ambițios.

— ...După cum poți vedea cu propriii tăi ochi, Bamboku, prinderea acelor piraţi a fost neprețuită pentru mine. Ia te uită încoace, Nas-Roşu, aruncă-ți privirile peste mările acestea şi gândeşte-te la cum putem face negoț aşa.

— Ne îndreptăm într-o cu totul altă parte. Gândeşte-te câtă bogăție va însemna pentru țară faptul că vom aduce bunuri din China. Iar în ceea ce mă priveşte pe mine – voi deveni, într-adevăr, regele negustorilor. Nu, altfel nu văd cum aş putea să mai îndur cu corvoada asta, rămase Bamboku pe gânduri.

— Dar mai e ceva, spuse Kiyomori, va trebui să găsim o cale de a aduce vapoarele din China direct în capitală. Nu are nici un rost să le punem să-şi descarce mărfurile departe, în Kyushu.

— Aveți dreptate. Dacă s-ar afla că sunt încărcate cu mărfuri, piraţii ar sta la pândă după ele. De aceea n-a fost cu putință să facem negoț cu ele aici. Cu un port bun şi cu Marea Interioară curățată de piraţi, ar trebui să izbutim să aducem corăbiile până aici.

— Ei, bine, Bamboku, voi pune oamenii să aibă grijă de asta, iar tu ai putea, între timp, să te gândeşti mai bine la ce vreau să facem.

— Desigur. Pot să-mi dau seama că va fi opera vieților noastre. Iar Domnia Voastră, domnule, în timpul rămas, aţi putea să vă îndreptați, totuşi, şi spre câteva distracții. Această floare pe care ați cules-o de la marginea drumului – e păcat să o nesocotiți. M-ați lăsat să o îngrijesc eu, şi sunt cu totul pierdut, neştiind ce ar trebui să fac cu ea? Domnule, cum doriți să fac?

— Vom vorbi despre asta într-o zi.

— Încă nu? *În cele din urmă*, vreți să spuneți?

— Da, treaba asta cu negoțul îmi tot frământă mintea; mai sunt şi treburile de la Curte – un şir de greutăți, mă înțelegi? Nu ştiu cum aş putea

să mă gândesc de ea chiar acum.

— Ei, bine, se poate ca în această seară să-i pomenesc în treacăt despre ce ați spus, nu-i aşa?

— Ai avut grijă să nu-i lipsească nimic?

— Mă ocup eu însumi de tot ce îi trebuie.

— Aş fi putut chiar să îi trimit un poem dacă aş fi avut darul de a scrie versuri al tatălui meu... Dar nu se află nici măcar o fărâmă de har poetic în mine.

— A, nu, dacă îmi dați voie să vă spun, domnule, doamna mi-a arătat odată un poem al dumneavoastră. Stați să-mi amintesc – cum era?...

— Hai, îndeajuns despre versurile mele... Acum, că se apropie luna mai, ploile vor începe cât de curând şi ai face bine să-ți îngrijeşti sănătatea.

— Acestea sunt vorbele pe care să i le transmit?

— Ce bădăran eşti! Ce te face să repeți un lucru care e deja înțeles?

— Mă veți ierta, domnule, dacă vă mai pun o întrebare. Înțeleg că pot veni încoace ca înainte?

— Vino de câte ori îți face plăcere, răspunse Kiyomori.

Apoi, adăugă:

— Dar fă în aşa fel încât să nu afle Tokiko.

Capitolul XXXIV
O icoană de argint

Într-o dimineață de la începutul lui mai, când dealurile şi văile erau încă albe de ceață, Yomogi stătea în fața casei Nasului de pe Drumul al Cincilea, care avea încă obloanele trase.

— Ce cauți pe aici atât de devreme? întrebă Bamboku, care purta încă veşminte de noapte şi se uita cu ochi tulburi de somn la Yomogi, măsurând-o de sus până jos, din cap şi până la sandalele umede de rouă.

— Îmi cer iertare că am venit atât de devreme, dar am auzit ceva îngrozitor.

— Tu vii mereu încoace cu cele mai groaznice poveşti. Ce s-a întâmplat de data asta, aşa de dimineață?

— S-a întâmplat ieri, pe când mă întorceam acasă ca de obicei de la Templul Kiyomizu.

— Încă te mai duci la templu, nu-i aşa? Ce fată bună!

— Iar la întoarcere l-am găsit pe Mongaku aşteptându-mă la poala dealului.

— Mongaku e bărbatul ăla cu barbă, nu-i aşa?

— Da, se duce din nou la Cascada Nachi luna asta şi nu se va întoarce până toamna, şi se duce, de asemenea, în pelerinaj la Kishu.

— De când îl cunoşti pe vagabondul ăla? Ar fi mai bine să ai grijă cu el. Umblă peste tot şi se laudă că a fost la şcoală cu domnul Kiyomori, dar nu are nici un cuvânt bun despre el, din câte aud.

— Dar e un om bun. E mereu atât de blând cu noi.

— Asta e altceva. Şi cum stă treaba cu acest Mongaku?

— Dat fiind că va pleca spre Kishu şi nu se va întoarce pentru un timp, ne-am dus să-l vizităm pe un prieten al lui, pe Asatori. Şi, în timp ce vorbeam despre una, despre alta, am pomenit că îl văzusem pe acel tânăr spălând sângele de pe sabie în râu, cu capul retezat al lui Tomizo alături...

— Hmm... şi atunci?

— Atunci, Mongaku a strigat că era un lucru cumplit, şi că am face bine să avem mare grijă. Apoi, a spus că urmează să i se întâmple ceva îngrozitor stăpânei mele – iar acest lucru a sunat de parcă ar fi făcut o prorocire.

— Şi ce voia să spună de fapt cu aceste cuvinte?

— A spus că nu negustorul de boi era omul pe care îl vâna tânărul. Că l-a ucis doar din întâmplare. Asta crede Mongaku.

— Stai să înțeleg – aşadar, poate că ucigaşul se ascunde pe undeva pe pământurile acelea, nu-i aşa?

— Da, Mongaku crede că acest om stă ascuns de o bucată de vreme prin grădina stăpânei noastre sau pe undeva prin jurul casei.

— E o prostie, nu-i altceva decât o prostie!

— Dar Mongaku e cât se poate de încredințat că aşa s-au întâmplat lucrurile. Mi-a spus chiar şi numele bărbatului.

— Şi cum îl cheamă pe bărbat?

— Nu am voie să-ți spun.

— Poftim?

— I-am făgăduit lui Mongaku să nu spun nimănui cum îl cheamă. El crede că ar fi păcat ca acest nume să fie cunoscut, iar soldații Heiké să pună mâna pe acest bărbat.

— Iar tu eşti vestitoarea lui Mongaku, sau te-a trimis stăpâna ta? Ce te-a împins să vii până aici, la mine?

— Aşteaptă până îți povestesc totul. Încetează să mai țipi aşa la mine!

Yomogi era o tovarăşă pe măsură pentru Nasul cel îmbufnat din această dimineață, iar cuvintele înflăcărate îi ieşeau val-vârtej pe gură în timp ce povestea ce-i spusese Mongaku. Numele tânărului, stărui ea, trebuia păstrat în taină; era un slujitor al familiei Genji, care jurase să îşi răzbune stăpânul ucigând-o pe Tokiwa; el stătea la pândă după ea, ba chiar se ascunsese în grădina din fața camerei Tokiwei, dar curajul îl părăsise când dăduse în cele din urmă ochii cu femeia. Mongaku îi promisese lui Yomogi să-l alunge pe asasin prin intermediul unei formule vrăjite pe care o scrisese pe o bucată de hârtie. Îi dăduse hârtia împăturită cu grijă şi o învățase să o agațe de un gard viu al grădinii, unde să poată fi văzută. O încredințase că, dacă hârtia va dispărea în toiul nopții, nu vor mai fi motive ca oamenii să se teamă de el. Până atunci, o prevenise Mongaku de mai multe ori, trebuia făcut tot ce era omeneşte cu putință pentru a o apăra pe Tokiwa. Atunci, Yomogi se dusese acasă şi făcuse întocmai cum îi spusese Mongaku, legând hârtia de o ramură joasă a unui bambus dintr-un pâlc din partea de miazănoapte a casei, pe unde treceau puțini oameni.

— ...şi n-am putut dormi nici măcar o clipă toată noaptea trecută, întrebându-mă dacă hârtia se va mai afla acolo la sosirea dimineții, sau nu.

Yomogi se opri din vorbit, deşi părea încă nerăbdătoare să continue, dar Bamboku ghicise deja cine era tânărul.

— Trebuie să fie Konno-maru. El s-a ascuns o vreme prin capitală, împreună cu Yoshihira al familiei Genji.

— Ah, de unde ştiai?

— Există vreun om care să nu ştie? Iar mesajul lui Mongaku – mai era acolo în dimineaţa asta?

— Dispăruse.

— Întocmai cum bănuiam...

— Dar a apărut altul în locul lui, ridică Yomogi o bucată de hârtie şi privi neliniştită chipul lui Bamboku, în timp ce acesta o citea.

Bamboku încruntă din sprâncene şi citi mesajul în gând, de mai multe ori. Scrisul, îmbibat de rouă, era aproape de necitit.

— Ce spune?

— Se pare că e răspunsul la mesajul lui Mongaku.

— Şi cum rămâne cu vrăjitoria despre care Mongaku a spus că va merge unsă?

— Ce spui? Tu crezi că vorbele unui călugăr ar putea fi de vreun folos? Din câte se pare, l-a întărâtat şi mai tare pe criminal.

— Aoleu, e îngrozitor!... Ce-o să ne facem, Bamboku, domnule? Spune-mi, Nasule...

— Poftim? Cum mi-ai spus acum, ultima oară?

— Nicicum, domnule, eu doar...

— Eşti o proastă mică şi cu mintea împrăştiată! Iată ce se întâmplă dacă eşti prea prietenoasă cu Mongaku. Asta ar trebui să te învețe ceva!

— Dar dacă nu ar fi fost Mongaku, nu am fi ştiut despre acest om îngrozitor care vrea s-o omoare pe stăpâna mea – şi nici cum îl cheamă. Acum, dacă eu...

— Vai, cât de mult vorbeşti! Ştim cu toții cât de mult îți iubeşti stăpâna, dar ai putea să te străduieşti şi să vorbeşti mai puțin.

— Dar nu mă pot opri să nu îmi fac griji peste griji... Chiar nu ştiu ce altceva aş putea face, în afară de a-mi face griji.

— De unde să ştii, oricum? Nu ai mai multă minte decât o rândunică! Hai, du-te acasă la stăpâna ta şi încetează cu flecăreala asta fără sfârşit!

Consilierul Kiyomori îşi petrecuse noaptea la Curte, la un sfat tainic care ținuse până dimineața. Izbutise să fure câteva ceasuri de somn, şi tocmai trecea printre sălile Palatului, când fu zărit de către un curtean, care se grăbi spre el, aducându-i un mesaj care venea prin Casa Gărzilor. Din câte se părea, un anume Bamboku de pe Drumul al Cincilea dorea să discute cu Consilierul şi îl aştepta chiar acum în bibliotecă.

— Bamboku? Ce poate să vrea? se întrebă Kiyomori nedumerit.

Desigur că nu venea cu o treabă obişnuită, şi nici nu i s-ar fi permis în mod obişnuit să intre. Kiyomori se duse în bibliotecă, şi acolo îl găsi pe Bamboku, însoţit de Itogo.

Bamboku, preţuind pe deplin privilegiul nebănuit de a fi acolo unde era, făcu o reverenţă solemnă şi, fără veselia lui obişnuită, îşi dezvălui în câteva cuvinte părerea: Tokiwa era în mare primejdie. Îl imploră pe Kiyomori să-i dea un sfat.

— Trebuie să fie Konno-maru, care a jurat să-şi ducă la bun sfârşit răzbunarea împotriva familiei Heiké. E tare rău, răspunse Kiyomori.

Apoi se întoarse spre Itogo.

— Ia-i pe cei mai buni soldaţi ai tăi şi du-i la vila Mibu, înconjoar-o şi prinde-l pe Konno-maru. Este unul singur – un tânăr.

În timp ce se întorcea să plece, Kiyomori adăugă:

— Iar tu, Nas-Roşu, vezi să nu i se întâmple nimic femeii. Dacă păţeşte ceva, eşti răspunzător.

Nasul se înclină adânc.

În aceeaşi dimineaţă, două sute de soldaţi, conduşi de Itogo, porniră spre vila Mibu. Răspândindu-şi oamenii într-un cerc larg prin împrejurimi, Itogo le porunci să se apropie pas cu pas, până când proprietatea spaţioasă fu înconjurată din toate părţile.

Era cu putinţă ca un om să se ascundă timp de mai multe zile, fără prea mare greutate, între zidurile vilei, pentru că pe pământul ei se găsea un lac mic, în jurul căruia creşteau pâlcuri de copaci plasate cu măiestrie, pentru a părea că te afli în mijlocul unor păduri, ba chiar şi o fâşie de pământ vălurit, peste care curgea un pârâu.

Din cauza desişurilor de bambus şi a crângurilor care creşteau chiar în afara zidurilor vilei, soldaţii întâmpinară oarecari greutăţi în a se apropia de casă, dar, pas cu pas, năvodul omenesc se strânse şi, în cele din urmă se închise. Nasul, însoţit de câţiva soldaţi, intră pe poartă.

— Acum nu are nici o putere să scape, spuse el. O să cercetez casa. Aveţi grijă ca doamna să nu se sperie.

Jumătate dintre soldaţi fură trimişi, după aceea, înăuntrul proprietăţii mărginite de ziduri, să o cerceteze; aceştia se târâră până şi în pivniţa casei; alţii se suiră pe acoperiş; alţii se uitară în fântâni şi căutară prin coroanele copacilor. Şi totuşi, nu găsiră nici măcar o urmă a vreunui ucigaş. Întreaga cercetare părea să fi fost în van, iar soldaţii, nemulţumiţi, începuseră să cârtească. Şi totuşi, Nasul îşi spori strădaniile. El urma să fie învinovăţit de

toată această gălăgie, de faptul că pusese lumea în mişcare. Îşi întoarse supărarea spre Yomogi.

— Nu e nici un Konno-maru pe aici, nu-i aşa? Ce ai urmărit, cu poveştile tale? Ia te uită la tulburarea pe care ai pricinuit-o! răcni el, atunci când se întâlniră în apartamentele servitorilor.

— Ia stai un pic, Nasule, spuse un soldat care stătea prin apropiere, dezgustat, ce rost are să răcneşti la biata fată? Hai să o lăsăm baltă. Pe lângă asta, oamenii noştri încă nu au apucat să cineze...

Itogo se retrase, lăsând în urma sa douăzeci de soldați care să stea de pază în jurul zidurilor vilei.

Nasul depănă din nou prin minte toate ițele poveştii. Trebuia să dea seamă de înfrângere lui Kiyomori. Îi spuse lui Yomogi:

— Ia ascultă, spune-i stăpânei tale următoarele lucruri. Spune-i că ne pare tare rău că am tulburat-o, şi că am stârnit o astfel de vâlvă fără roade. Am aşezat gărzi şi în casă, şi afară, prin urmare, nu are de ce să se teamă de nepoftiți. Am cercetat locul de-a fir a păr, iar ea poate să fie încredințată că nu se află nici un străin care să bântuie prin preajmă. M-ai înțeles, nu-i aşa, Yomogi?

— Da, îi voi spune totul.

— Iar acum mă duc la Rokuhara.

— Aveți grijă, domnule.

— Du-te acum şi spune-i ce ți-am zis, nimic mai mult. Ai grijă să nu-i spui nimic în plus.

— Chiar nu flecăresc atât de mult pe cât credeți. În afară de asta, cine ar fi putut rămâne tăcut într-un moment ca acesta?

— Ia te uită, ai început din nou. Ciripeşti fără încetare...

— Ei, bine, atunci nu o să mai spun nimic. Nu voi scoate nici măcar o vorbă, nici măcar dacă se întâmplă ceva!

— După cum doreşti. Oricum, nu eşti de nici un folos. Soldații vor rămâne de pază, începând cu noaptea asta, de aceea, nu trebuie să vă faceți griji nici cât negru sub unghie. Şi ai grijă, să nu-ți mai aud flecăreala, când ieşi din casă! Îți zic: nu mai ai voie să trăncăneşti!

— Deci, aşa! se îmbufnă Yomogi, întorcându-i spatele Nasului.

Doi stejari uriaşi îşi întindeau crengile ca un umbrar deasupra unui coridor deschis care lega o aripă de clădirea principală a vilei Mibu, şi se întindeau pe deasupra unei curți interioare. Frunzele cele noi, laolaltă cu cele ofilite ale anului trecut, formau un desiş gros pe deasupra capului trecătorilor. Konno-maru se mişcă şi răsuflă uşurat în timp ce arunca o

privire în jos din cuibul său. Încrucişarea strânsă a ramurilor îi dădea voie să se întindă, ba chiar să stea culcat ca într-un leagăn printre frunze. Fusese ascuns acolo, sus, pe toată durata zilei, în timp ce soldaţii lui Itogo cercetau locul, plănuind să fugă, dacă era descoperit, făcându-şi vânt cu o creangă până pe acoperiş. Acum era întuneric, iar el putea vedea mai multe focuri de pază aprinse din loc în loc, de-a lungul zidurilor.

Îşi aminti întâmplările ultimelor câteva zile, făcându-şi singur imputări pentru nevolnicia lui. I se dăruiseră mai multe şanse pentru a-şi duce planul la bun sfârşit, dar curajul îl părăsise de fiecare dată. Acum, i se părea mai simplu să se gândească la ceea ce urma să facă mai întâi: o va ucide pe Tokiwa în seara asta, fără să se gândească măcar o clipă la capul lui. Aşteptă ca orele să treacă şi ca oamenii din gospodărie să se ducă la culcare. Spre miezul nopţii, Konno-maru lunecă în jos din copac, ca un păianjen, şi se strecură spre o odaie în care nu ardea decât o singură lumină. Între timp, se obişnuise cu împrejurimile şi ştia că aceasta era odaia Tokiwei. Urcând pe deasupra unei balustrade, porni de-a lungul unui coridor şi apoi se ghemui în spatele unei uşi. Era încuiată. Ar fi fost destul de simplu să reteze zăvorul cu pumnalul şi să se lase cu toată greutatea peste uşă; deşi larma i-ar fi adunat fără îndoială pe servitori şi pe soldaţi, care ar fi venit în goană, el ar fi izbutit între timp să o ucidă pe Tokiwa. Nu mai avea de ce să se gândească la ce i se întâmpla după aceea.

În timp ce mintea lui era străbătută de astfel de gânduri, fu surprins să audă o voce:

— ...Cine e acolo?

Era glasul unei femei. O lumină trecea lin printr-o jaluzea ridicată, iar un foşnet mătăsos se apropie de uşă; Konno-maru tresări şi se îndepărtă. Uşa se deschise şi apăru chipul palid al Tokiwei, luminat de felinarul pe care îl ţinea în mână.

— Eşti cumva Konno-maru? întrebă ea.

Konno-maru scoase un strigăt şi rămase încremenit. Şi totuşi, Tokiwa nu arăta nici surpriză, nici teamă. Următoarele ei cuvinte fură în şoaptă.

— Konno-maru, eram sigură că eşti tu – slujitorul îndrăgit al Domnului Yoshitomo. Vino încoace, intră, nu trebuie să-i lăsăm pe paznici să ne audă, spuse ea, mişcându-se spre Konno-maru.

În timp ce ea dispărea pe după o perdea de mătase, Konno-maru se strecură pe după ea şi se ghemui într-un colţ al camerei.

Tokiwa se întoarse şi închise încet uşa. Fitilul ardea strălucitor; pe o masă de scris se aflau răspândite sutrele pe care le copiase.

Tokiwa auzise de la Yomogi despre Konno-maru şi despre ce voia cu viaţa ei, dar vestea nu o tulburase; nu făcuse decât să-şi spună cu glas tare uimirea că el se aflase atât de aproape, de atâtea zile. După ce Yomogi îi arătase mesajul pe care Konno-maru îl lăsase legat de un copac din grădină, Tokiwa păruse mişcată şi spusese:

— A fost un slujitor bun şi credincios şi nu poate fi învinovăţit pentru că gândeşte aşa despre mine.

O bucată de vreme, cei doi stătură şi se priviră unul pe altul. Lumina care venea dinspre sfeşnic pâlpâi, crescu şi apoi scăzu neliniştită. Konno-maru nu izbutea să găsească nimic dezgustător în figura liniştită dinaintea lui. Tokiwa stătea liniştită, iar părul negru se răsfira în valuri printre faldurile de mătase ale veşmintelor ei. Capul i se lăsase uşor în faţă, de parcă ar fi gândit adânc. Konno-maru simţea că mădularele îi devin grele de plumbul, lipsite de putere, deşi gândurile i se învălmăşeau nebune. Ce îl oprea să se apropie de ea, să o străpungă cu pumnalul? Cu fiecare moment de linişte care trecea, inima lui începea să dea înapoi, cuprinsă de o milă copleşitoare. Nu vedea nicăieri trăsăturile femeii răutăcioase, trădătoare, pe care se aşteptase să o găsească. Mirosul de tămâie îi cuprindea nările, iar ochii i se întoarseră spre altar, în faţa căruia era un vas de ars tămâie, din care ieşea un fum alb. O privi încă o dată pe Tokiwa şi se cutremură de gingăşia umerilor subţiri de sub veşmintele ei.

— Konno-maru, mai ţii minte că, foarte demult, obişnuiai să vii la mine cu scrisori de la Domnul Yoshitomo?

Vocea liniştită păru să îl readucă pe Konno-maru în simţiri, iar privirea lui se înăspri în timp ce se apleca spre ea:

— Aşadar, n-ai uitat de tot?

— Cum aş putea uita vreodată? răspunse ea cu blândeţe.

— Ah, tu, femeie necredincioasă, cum poţi rosti asta cu atâta neruşinare? Eşti, într-adevăr, diavolul!

— Ai dreptate, Konno-maru. Mi-am dorit pe cineva care să îmi spună lucrul ăsta – să mă disprețuiască, să mă învinovăţească.

— Adevărat?

— Acesta este adevărul, Konno-maru. Poţi vedea şi tu, cu ochii tăi – nu încerc să fug de tine.

— Da, aşa este. Dar desigur că e doar o părere de rău trecătoare.

— Nu îmi pare rău pentru nimic din ceea ce am făcut. Am făcut doar ceea ce am ales să fac.

— Poftim? Vrei să spui şi că alegi să mori?

Mâna lui Konno-maru pipăi înfrigurată sabia; ajungea să ridice uşor mâna şi îi putea înfige vârful ascuțit în orice parte a trupului ei.

Atunci, Tokiwa răspunse îngândurată:

— O femeie nu are altă cale... Cel puțin eu nu am. Mi-e ruşine. Mi-e ruşine că am fost descoperită astfel de un om care a fost slujitorul Domnului Kiyomori.

În timp ce vorbea, părea aproape să leşine, dar nu scoase nici un sunet care să arate mai mult.

— Dacă mintea ta nu se poate linişti decât prin răzbunare, ucigându-mă pe mine, atunci loveşte. Sunt pregătită... Nu o să încerc să scap, nici nu o să țip de frică, spuse Tokiwa în linişte, întinzându-i câteva scrisori pe care parcă le avea pregătite. Am o ultimă rugăminte. Acestea sunt scrisori pentru fiecare dintre copiii mei. Ultimele vorbe pentru fiii mei... Iar acesta – acesta este ultimul cuvânt al Domnului meu Yoshitomo. Vezi să ajungă la nişte Genji în care se poate avea încredere. Este tot ce îți cer.

Apoi, se întoarse cu spatele la Konno-maru şi îşi încleştă palmele în fața icoanei mici a lui Kannon de pe altar.

Konno-maru era năucit. Îmi amintea de mica icoană de argint aflată în odaia stăpânului său, şi la care Yoshitomo se ruga în fiecare dimineață şi seară. Tulburat, Konno-maru înşfăcă scrisoarea aşternută cu caligrafia binecunoscută a lui Yoshitomo. Era ultimul cuvânt al stăpânului său, adresat Tokiwei. Îl citi încet, cu ochii înceţoşați de lacrimi, apoi îl puse pe masă:

— Iartă-mă, doamna mea. Cum de am putut fi atât de prost? Este adevărat ce spunea călugărul acela, Mongaku – am fost un nebun pentru că am avut gânduri de răzbunare, iar tu, o femeie neajutorată, eşti cu mult mai curajoasă decât mine.

Urmă o tăcere, în timp ce Konno-maru se străduia să se stăpânească. Apoi, continuă:

— Dacă te-aş fi omorât, viața mea ar fi fost chiar mai întunecată decât a lui Mongaku. Acum îmi dau seama de nebunia mea. O să-mi iau viața de la capăt, o voi trăi cu curaj... Îți promit că scrisoarea stăpânului meu va ajunge la clanul Genji din Soare-Răsare, iar aceste scrisori către copiii tăi vor ajunge în mâna fiecăruia, în ceasul potrivit, din propria mea mână.

Konno-maru s-ar fi azvârlit la picioarele Tokiwei, dar aceasta se ridică repede, deschise uşa, aruncă o privire afară, apoi o închise repede.

— Se văd focurile de pază ale soldaților. N-ai face mai bine să aştepți aici, până în zori?

Dar Konno-maru era pregătit de plecare. Scoțând o pânză întunecată, îşi înfăşură fața, legându-şi capetele lungi în jurul umerilor.

— Nu trebuie să-ți faci griji în privința mea, doamnă, acum nu mă vor putea vedea.

Şi, spunând acestea, el păşi spre uşă, o deschise larg şi dispăru în grădina întunecată. Câteva clipe mai târziu, Tokiwei i se păru că văzu o umbră făcându-i un semn, de parcă şi-ar fi luat rămas bun, de pe un zid, şi îşi ridică felinarul în semn de răspuns.

Capitolul XXXV
Miliarde de lumânări

Ploile cele lungi încetaseră, iar țârâitul greierilor, norii şi cerul fierbinte anunțau sosirea verii.

— Ia să vedem... am fost din nou cuprinşi de ape? Nu au fost pagube prea mari, trag nădejde! răcni Nasul.

Căpătase obiceiul de a ridica vocea la orice servitor îi ieşea în cale, atunci când intra pe porțile vilei Mibu.

Yomogi, împreună cu alte câteva servitoare, spăla rufe în pârâul care tăia curtea. În apropiere, câteva umbrele de hârtie şi pălării de soare fuseseră aşezate să se usuce la soare.

— Ce umbrelă frumoasă este aceasta, Yomogi! Nu are cum să fie a ta, nu-i aşa?

— Nu, nu este a mea, este a stăpânei mele.

— A doamnei tale, carevasăzică? Şi la ce i-ar folosi ei o astfel de umbrelă? Nu iese niciodată din casă.

— Am cumpărat-o chiar în această dimineață, în Piața din Apus. Dar, dacă mă crezi, am observat că era destul de ponosită atunci când am deschis-o, de aceea am pus-o aici, laolaltă cu restul.

— Hmm... ai cumpărat-o în Piața din Apus? Plănuieşte stăpâna ta să se ducă undeva?

— Vreau eu să mă duc cu ea la templu; a suta zi de rugăciune va fi poimâine.

— Şi unde o însoțeşti, dacă îmi dai voie să pun această întrebare?

— Unde? Dar ştii şi domnia ta – la Capela lui Kannon din cadrul Templului Kiyomizu.

Nasul intră în casă şi petrecu o bucată de vreme stând de vorbă cu Tokiwa.

Nu se mai aflase nici un semn al lui Konno-maru de când gărzile fuseseră aşezate în jurul casei, de aceea Nasul hotărî că acest lucru se datora agerimii oştenilor. De fapt, începuse să uite întreaga poveste, dar tot era tulburat că Kiyomori întârzia să-şi facă apariția. Se părea că micul lui plan pentru a-i atrage luarea-aminte lui Kiyomori se prefăcuse în praf şi pulbere. Într-adevăr, Kiyomori avea prea puțin timp pentru mărunțişuri, dar, cu puțină răbdare, nu era cu neputință ca el să apară până la urmă. Nasul era gata să aştepte, iar din când în când vizita vila, să se asigure că totul merge ca uns.

Acum Konno-maru era dat uitării, iar Nasul se pomeni că se împiedică de altceva. Era sau nu era bine să îl vestească pe Kiyomori că Tokiwa pleca adeseori de la vilă? Desigur, Nasul avea să fie singurul răspunzător dacă ei i s-ar fi întâmplat o nenorocire.

— Desigur, nu vreau să te descurajez de la a te duce la templu, şi nu pot decât să fiu încântat să ştiu că simţi nevoia să fii acolo. Şi totuşi, poate că ar fi înţelept să aflăm ce părere are Domnul Kiyomori despre asta. O să trec eu însumi pe la el să îl întreb, azi sau mâine, îi spuse Nasul Tokiwei, înainte de plecare.

În ziua următoare, Tokiwa primi un mesaj care o încredința că i se dă voie să iasă, şi, însoțită de Yomogi, porni spre Templul Kiyomizu. În această ultimă zi, care încheia cele o sută de zile de rugăciuni pentru Kannon, femeia fu surprinsă să găsească aproape douăzeci de preoți la capelă, recitând sutrele în numele ei. Miliarde de lumânări îşi răspândeau lumina prin toată capela, iar aerul era greu de miros de tămâie. Ea se ruga:

— Veghează-i pe copiii mei fără tată, O, Zeiță Preasfântă. Mama lor e pierdută pentru ei. Această Tokiwa nu este decât o coajă goală, iar duhul ei rătăceşte prin iad. Nu pleca ochii la durerile şi la încercările care o aşteaptă pe mama lor, dar cruță-i pe copii, Zeiță Atotiertătoare şi Iubitoare. Cruță-i pe aceşti copii vrednici de milă, să nu sufere pentru păcatele clanului Genji.

Şi, în timp ce îşi aducea aminte de acea noapte de iarnă, când se ruga în aceeaşi capelă cu copiii ei alături, Tokiwa începu să plângă.

— Doamna mea, slujba s-a încheiat, doriți să mă urmați şi să vă odihniți puțin? şopti un preot.

Tokiwa îşi recăpătă deodată vioiciunea.

— Vă mulțumesc, sfinția voastră.

Apoi strigă:

— Nu sunteți cumva Kogan?

— Ba da, sunt Kogan – aveți o minte ageră, doamna mea.

— Cum aş putea să uit vreodată bunătatea pe care mi-ați arătat-o în acele momente? începu Tokiwa, ridicându-şi mâinile încleştate spre el. Nu voi uita niciodată cât de bun ați fost cu mine, cea care nu mai e vrednică să vă mai vorbească.

— Doamna mea, nu e cuminte să spuneți aşa ceva. Nu aveți de ce să vă fie ruşine. Pentru mine, sunteți curată ca însăşi Kannon.

Apăru un alt preot.

— Pe aici, doamna mea, pe aici, vă rog.

Tokiwa se împotrivi.

— Vă mulțumesc, dar am un drum lung de străbătut înapoi şi ar fi mai bine să plec acum.

Dar preotul o opri.

— Dar, doamna mea, ați străbătut deja un drum atât de lung, la un ceas atât de nepotrivit, iar el vă aşteaptă de o bună bucată de vreme.

— ...Cine? Cine mă aşteaptă?

— Domnul care a cerut slujba.

Tokiwa rămase cu gura căscată. Cine putea să fie? În această capelă, nu era nici un alt credincios, în afară de ea. Dar preotul nu trebuia lăsat să mai aştepte – de aceea, călăuzită de Kogan, Tokiwa porni de-a lungul coridoarelor mărginite de balustrade până când fu condusă, în cele din urmă, într-o încăpere. În timp ce intra, se trase brusc îndărăt, înfiorată, apoi lunecă încet înăuntru.

— Tokiwa, nu te aşteptai să mă vezi, nu-i aşa?

Lumina sclipitoare a soarelui, care se cernea printre frunzele arțarilor de afară, scălda chipul lui Kiyomori, dându-i o înfățişare strălucitoare.

— M-am gândit adeseori la tine, Tokiwa, dar multe lucruri m-au împiedicat să vin – şi acum, a sosit vara. Cât de repede trec anotimpurile! Îți merge bine, Tokiwa?

— Da, răspunse femeia, şi un tumult al emoțiilor se adună în ea, înecând-o de lacrimi.

În timp ce se uita la ea, şi Kiyomori se lupta cu un iureş de simțăminte potrivnice – amintirea unei nopți de primăvară şi parfumul ei îl copleşeau. Pentru o clipă, se simți cuprins de o timiditate greu de înțeles, aproape copilărească. Stăpânindu-se, îi vorbi din nou.

— Desigur, nu aveai de unde să bănuieşti că eu am fost acela care ți-a comandat astăzi această slujbă. O neruşinare cu neputință de îndurat, ai putea simți tu, pe bună dreptate. Dar, Tokiwa, şi eu am nevoie de rugăciuni. Da, Kiyomori, acest prost amărât şi grosolan – acest biet om plin de sine! Poți tu, o femeie, să înțelegi acest lucru?

— Cred că da, măcar puțin.

— Chiar şi acest puțin îmi este de ajuns, Tokiwa, şi îți sunt recunoscător pentru asta. Ştiu că acum mă port şi mai prosteşte, dar îmi este greu să îți mărturisesc de ce. Ți-o va spune chiar Bamboku, ceva mai încolo.

Kiyomori vorbea cu însuflețire, dar, după ce termină, îşi întoarse deodată chipul în altă parte, iar lumina frunzelor care foşneau se oglindi în lacrimile lui.

După această scurtă întâlnire, Tokiwa nu-l mai revăzu pe Kiyomori nici în acea vară, nici în următoarea; de fapt, nu se mai întâlniră niciodată, pentru că, în scurt timp, Kiyomori îl puse pe Nas să aranjeze o căsătorie între Tokiwa şi un curtean Fujiwara, mult mai în vârstă.

Până la sosirea toamnei, bârfitoarele uitară toate poveştile despre Tokiwa.

Capitolul XXXVI
Poetul rătăcitor

Saigyo, poetul călugăr, nu mai fusese în capitală de mai mulți ani, dar oriunde se ducea, auzea multe vorbe despre ceea ce se întâmpla pe acolo. În tot acest timp locuise la mănăstirea de la Yoshino, şi făcuse mai multe pelerinaje până la Kumano şi la Ominé. La începutul primăverii anului 1160, porni pe Calea Tokaido, într-un pelerinaj care îl ducea spre nord-est, iar în timp ce se afla acolo, căpetenia locală, Hidehira, îl invită pe Saigyo să stea la el.

Hidehira, care le trimitea aristocraților şi războinicilor din Kyoto vestiții armăsari pur-sânge din nord-est, auzise multe despre poetul călugăr, ori de câte ori se ducea la Kyoto cu treburi sau pentru a lăsa căpeteniilor un raport al administrației sale.

La sosirea toamnei, Saigyo îşi luă bun-rămas de la gazda sa şi călători spre Soare-Apune, spre ținutul Echigo; în septembrie ajunse la capătul de miazăzi al lacului Biwa, unde găsi o barcă pregătită să pornească spre țărmul de apus. Saigyo li se alătură celorlalți călători, şi, în timp ce aşteptau ca barca să pornească, Saigyo începu să se întrebe ce se întâmplase cu tovarăşul şi ucenicul său, Saiju, de care se despărțise cu mai multe luni în urmă, la Râul Tenryu.

Saigyo şi Saiju veniseră la Râul Tenryu şi urcaseră la bordul unui vas care se pregătea să pornească, încărcat cu mărfuri, când trei luptători, soldați de prin partea locului, apărură brusc, făcând semne cu mâna şi strigându-i barcagiului să se oprească. Omul nu mai voia să ia şi mai mulți pasageri la bord, iar oştenii se înfuriaseră şi îşi croiseră drum pe vas cu sila, cu priviri răutăcioase, lăudându-se:

— Ne grăbim foarte tare, iar tu nu îi duci decât pe țăranii ăştia şi pe nişte călugări cerşetori, nu-i aşa?

Saigyo ştia la ce se putea aştepta din partea lor. Soldații de peste tot nu erau decât nişte inşi gălăgioşi şi iuți la mânie. Nebăgându-i în seamă, continuă să stea aşezat în linişte, cu privirea ațintită pe deasupra râului, până când unul dintre soldați se opri în dreptul lui şi răcni:

— Hei, tu, cerşetorule! Tu, preotule, ridică-te.

Saigyo nu dădu nici un semn că l-ar fi auzit, dar ceilalți soldați se amestecaseră de îndată şi ei şi începură să-l înjure.

— Coboară, omule! Nu ți-e limpede?

Saigyo nu avea de gând să li se împotrivească, dar îl simțea pe Saiju tremurând de furie lângă el şi îşi spori strânsoarea pe brațul ucenicului. Fuseseră tovarăşi de călugărie de peste douăzeci de ani, dar Saigyo ştia că Saiju, fostul lui servitor, era încă un războinic cu sângele fierbinte, în sinea lui. Cât de des îl sfătuise pe Saiju să-şi țină în frâu furia!

Şi totuşi, sfiiciunea lui Saigyo păru să îi mânie şi mai tare pe soldați.

— Tu de colo, eşti surd? răcni unul dintre ei.

Înşfăcându-l pe Saigyo de guler, îl azvârli pe malul râului, făcându-l să se întindă cât era de lung. Capul lui Saigyo se izbi de o piatră, iar el icni uşor; sângele i se prelinse de sub un ochi. Dar, în timp ce stătea lungit astfel, îl chemă de mai multe ori pe Saiju care, în cele din urmă, veni să-l ajute.

Saiju spumega de furie.

— Aşadar, aşa te porți tu, Yoshikiyo, odinioară unul dintre cei mai viteji războinici ai Gărzilor Imperiale, atunci când eşti batjocorit! se dezlănțui el. Dacă te aştepți să trec cu vederea o astfel de purtare – să te umileşti ca o potaie bătută – atunci m-am săturat de viața asta sfântă! Am depus jurământul monahal pentru a scăpa de chinurile iadului, dar traiul ăsta este mai nesuferit decât soarta celor blestemați! Am terminat cu această viață! Dacă nu eram călugăr, le-aş fi arătat eu! plângea Saiju de mânie.

— Ah, Saiju, încă nu eşti pregătit pentru viața asta pe care ai ales-o? Ai uitat acea zi, când te-am trimis la Doamna Taikenmon şi te-ai luat la harță cu Gărzile de pe Podul Rashomon, apoi ai fost azvârlit în închisoare? Când am auzit că intraseşi în necaz, am călărit toată noaptea, venind de la Toba pentru a te salva din mâinile grozavului Tameyoshi al familiei Genji. Ai uitat asta, Saiju?

— Nu, n-am uitat.

— Eşti mai înțelept decât erai atunci?

— Pentru tine e foarte bine să spui asta, dar mie nu îmi stă în fire să las ticăloşii să se ia de oameni nevinovați. Nu pot îngădui o astfel de umilință, pentru că mi-am ținut întotdeauna capul sus înaintea oamenilor.

— Saiju, cât timp simți acest lucru, nu vom izbuti niciodată să ne înțelegem. Deşi călătorim împreună, inimile noastre nu urmează aceeaşi cărare. E mai bine să ne despărțim aici şi acum, Saiju.

— Ce te face să spui asta?

— În ceasul acesta, ar fi cel mai bine să faci ce simți.

— Asta înseamnă că sunt dezlegat de jurămintele mele?

— Nu am căderea să fac un astfel de lucru, Saiju. Prin rugăciuni, am cerut întotdeauna că găsesc bucurie în această viață, iar pentru asta, omul trebuie să se lepede la toate fumurile şi patimile omeneşti, să se lase în voia mersului naturii şi să prețuiască modul de viață al unui poet, găsind împlinirea în învățămintele lui Buda. Acesta este jurământul pe care l-am făcut. Cine sunt eu, să dezleg jurăminte? Ah, Saiju, pari cu totul neputincios în a mă înțelege.

— Nu, sunt pur şi simplu un prost din topor, căruia i s-a dat voie să te urmeze cu umilință. Dar cred că înțeleg.

— Mă tem că nu poți. Nu eşti cu nimic mai bun decât aceia care cred că ne-am lepădat de viață. Nu este aşa, pentru că acum îmi trăiesc viața mai mult decât oricând. Țelul meu e să ajung la un prag mai înalt de împlinire, să mă bucur şi mai mult de viață şi să nu îmi pară rău de nimic. Aşa doresc să îmi fac viața vrednică de trăit, şi e tot ce cer de la ea... Cât de diferit e acest lucru de ideile tale privitoare la viața sfântă!

— Nu, sunt de acord cu tine, dar...

— Atunci de ce simți atât de des supărare, furie pentru că eşti umilit, şi îți pare rău că ți-ai ales calea asta? Dacă ai fi îmbrățişat cu adevărat viața unui călugăr, atunci nu ți-ar părea rău, şi nici nu te-ai mâhni că ai depus jurământul cel sfânt. Nu pari să te fi lepădat de cele lumeşti, şi atunci, de ce să mai mergi înainte? Nu ar fi mai bine pentru tine să laşi toate amăgirile deoparte şi să te întorci în lume?

În timp ce vorbea, Saigyo îşi dădu seama că viața care ar fi trebuit să însemne libertate pentru Saiju ajunsese să-i fie o povară; iar din milă pentru el, stărui că ei doi trebuie să se despartă.

În cele din urmă, Saiju spuse:

— Voi face precum mi-ai spus şi mă voi gândi la cuvintele tale – nu doar mă voi gândi la ele, dar voi şi face întocmai; iar când te vei întoarce în capitală, în această toamnă, voi fi acolo, aşteptându-te.

Saigyo se întrebă unde oare se aştepta Saiju să îl găsească după o despărțire atât de lungă, pentru că nici el nu avea habar unde urma să stea. Observă că barca ajunsese la jumătatea drumului peste Lacul Biwa, iar vârfurile Muntelui Hiei începuseră să se întrevadă pe deasupra ei. Îți aminti de faptul că, acum un an, călătorii nu păreau să vorbească decât despre Yoshitomo al familiei Genji, fiii săi şi fuga lor spre partea de răsărit a lui Omi. Apoi adormi. În timp ce dormea, unul dintre tovarăşii săi de călătorie îl

privi stăruitor din când în când, iar când Saigyo se trezi, acesta îi zâmbi vesel, spunându-i:

— Iată că ne întâlnim din nou!

— Staţi aşa, cine sunteţi?

— Sunt Otoami, gravor de icoane budiste – ne-am cunoscut cu câtva timp în urmă, în nord-est.

— Ah, da, într-adevăr!... Şi vă întoarceţi şi Domnia Voastră în capitală?

— Da, deşi mai am ani întregi de muncă în templul de la nord-est, mă aduce înapoi o chemare de la Rokuhara, o poruncă din partea Doamnei Ariko.

— Ce drum uriaş de străbătut!

— Da, aşa este; şi ar fi, de asemenea o plăcere, dacă aş fi făcut călătoria fiindcă aş fi vrut eu, aşa cum o faceţi Domnia Voastră. Dar eu am comenzi de onorat atât în capitală, cât şi în miazănoapte, şi am de călătorit din scurt, împreună cu oamenii mei, zâmbi Otoami, uitându-se la însoţitorii săi, care alcătuiau mai mult de jumătate din călătorii de la bord.

Nu îl însoţeau doar ucenici, ci şi fabricanţi de lacuri, cioplitori în lemn, gravori în metal şi alţi astfel de meşteşugari. Un călător care stătea aşezat lângă Otoami se aplecă deodată spre acesta din urmă şi îi spuse ceva cu o voce scăzută, apoi i se adresă lui Saigyo:

— Domnule, sunteţi Saigyo, poetul călugăr? V-am văzut de mai multe ori în Komorogawa, unde însuşi Căpetenia Hidehira este unul dintre protectorii mei, spuse el.

Apoi, adăugă:

— Eu sunt Kichiji, un negustor; aduc grăunţe de aur din nord-est până în capitală, de mai multe ori pe an, şi le schimb pe mărfuri din China, care sunt trimise după aceea spre miazănoapte... Când veţi veni data viitoare la noi, trebuie neapărat să mă vedeţi.

Saigyo dădu cuviincios din cap, zâmbind în sinea lui la gândul că zvonurile despre el ajunseseră până în ţinuturile acelea îndepărtate.

În timp ce barca se apropia de mal, călătorii se grăbiră să coboare. Otoami şi negustorul fură printre primii care să pună piciorul pe ţărm. După ce îşi încărcară caii de povară, se pregătiră să-şi continue călătoria într-un alai grozav, iar Kichiji se întoarse spre Saigyo, spunându-i cu blândeţe:

— Avem îndeajuns de mulţi cai pentru noi toţi. V-ar face plăcere să petreceţi noaptea cu noi, la han?

Saigyo spuse că nu şi merse mai departe.

Îşi petrecu o bucată de vreme pe dealurile din jurul oraşului Kyoto, vizitând temple şi vechi prieteni. Într-o zi, în timp ce rătăcea prin capitală, se pomeni pe ulița pe care se aflase odinioară casa lui. Nu mai rămăsese nimic din ea, doar țiglele sfărâmate şi un loc pustiu, năpădit de iarba înaltă de toamnă. Se uită năuc la această privelişte, apoi se întoarse cu spatele la ea, în asfințit, să caute un adăpost pentru noaptea care urma, în timp ce vântul serii suspina în jurul siluetei sale istovite de călătorii. Se gândi la mai mulți prieteni care l-ar fi întâmpinat cu plăcere, dar amintirea soției şi a copilului pe care-i părăsise cu douăzeci de ani în urmă începuse să îl bântuie. I se spusese că soția lui se călugărise şi ea; îşi puse întrebări legate de fiica lui, care avea patru ani ultima oară când o văzuse. Auzise că s-a măritat. Din când în când, se oprea să asculte zgomotele nopții, însufleţite de ţârâitul greierilor. Tot ce îl înconjura – copacii, pământul însuşi, şirurile de tufişuri, ba chiar şi stelele părură că se umplu de răsunetul plânsului. Îl dureau şi capul, şi inima, iar el începu să se întrebe de ce rătăcea astfel, fără țintă, pe ulițele întunecate. Ce îl aducea încoace, ca pe o stafie a trecutului?

Fu cuprins de o dorință neaşteptată de a-l revedea pe Saiju – nu ca pe un ucenic, ca pe o făptură apropiată lui, de la care putea implora iertare şi căreia îi putea vorbi despre orbirea şi nebunia lui. Douăzeci de ani de viață monahală! – şi abia în această seară începuse să afle că dorințele din inima unui om nu pot fi smulse din piept printr-un act de voință sau prin canoane religioase. Unde se aştepta Saiju să-l găsească, după ce îi promisese că se vor întâlni în capitală? Atunci, Saigyo se gândi la vărul său, Domnul Tokudaiji; Saiju avea mai mulți prieteni printre slujitorii lui. Îşi petrecu noaptea la un templu din Dealurile de Răsărit, apoi, a doua zi de dimineață, coborî din nou în capitală. Sosind la conacul Domnului Tokudaiji, fu uimit să găsească soldați, pedeştri şi servitori înghesuindu-se la poartă, unde aşteptau mai multe caleşti impunătoare. Se pregătea să plece, când auzi pe cineva strigându-l pe nume. Era Saiju.

— Ah, Saiju, ai venit încoace, în cele din urmă!

— Da, stau de la o vreme aici, împreună cu prietenii mei. Eram sigur că vei veni în curând şi te aşteptam cu nerăbdare.

— Da, cât este de bine să te văd din nou, răspunse Saigyo cu înflăcărare.

— De când ne-am despărțit la Râul Tenryu, m-am gândit zi şi noapte la mustrările tale. Deşi sunt un nătâng, simt că, între timp, am devenit ceva mai înțelept. Niciodată nu voi mai avea o purtare atât de prostească ca atunci. Iartă-mă pentru ceea ce am spus.

— Saiju, nu eşti singurul prost. Eu sunt chiar mai prost decât tine... Şi eu, la rândul meu, am nevoie de iertare. Dar vom vorbi ceva mai târziu despre asta.

— Nu, nu e cu putință... Dar nu e aici locul pentru o astfel de discuție. Hai să mergem până la poarta din spate, la locuința mea.

— Dar vărul meu are oaspeți astăzi.

— Nu doar astăzi. Kiyomori şi alți dregători înalți vin adeseori pe aici, să îi ceară sfatul Domnului Tokudaiji. Dacă ne ducem acasă la mine, nu le vom sta în cale.

Şi, spunând acestea, Saiju îl conduse pe Saigyo în jurul casei, până la o poartă din spate.

Capitolul XXXVII
Un negustor din nord-est

În urmă cu un an, ziua Anului Nou nu fusese o ocazie pentru ceremonii tradiționale, dar de această dată, pini proaspăt tăiați şi crengi de pin împodobeau porțile, dând întregii capitale un aer sărbătoresc.

— Nu trebuie să uităm că îi datorăm toate acestea Domnului Kiyomori. Ar fi o lipsă de respect chiar şi să dormim cu picioarele îndreptate spre Rokuhara, spuse Bamboku unui grup de douăzeci sau mai mulți dintre slujbaşii şi slujitorii săi, în timp ce îşi sorbeau vinul de Anul Nou.

De-a lungul acestei perioade de sărbătoare, poarta lui Bamboku stătea deschisă, gata să primească şirurile de oaspeți – rude, tovarăşi de negustorie şi vecini – pe care îi răsfăța cu mărinimie.

Nasul avea toate motivele să-i fie recunoscător pe vecie Domnului de la Rokuhara, deşi oaspeții îl zeflemiseau peste paharele cu vin, spunând că mărinimia lui Bamboku era oarecum sărăcăcioasă, dacă te gândeai cât câştigase în ultimul an. La vorbele şirete precum că Nasul valorează cât greutatea lui în aur, dacă nu mai mult, Bamboku răspunse subțirel:

— Lăsând glumele deoparte, asemenea câştiguri sunt simple bagatele – nici măcar nu se apropie de ceea ce voi face atunci când voi izbândi cu adevărat. Iar când vor sosi acele clipe, veți vedea ce pot face cu adevărat pentru a vă răsfăța.

Hohote răsunătoare de râs prietenesc întâmpinară cuvintele lui Bamboku, deşi nimeni nu se îndoia de faptul că Nasul urma să se țină de cuvânt. Negustorii din oraş nu puneau niciodată la îndoială bunul nume al lui Bamboku, şi nici însuşirile lui. Nu adusese el, de unul singur, toate materialele pentru reconstrucția Palatului Mănăstire, anul trecut? Mai mult de atât, Kiyomori era protectorul său, iar Nasul lua parte la fiecare negustorie mai acătării din capitală. Desigur că, fără sprijinul lui Kiyomori, Bamboku nu ar fi ajuns să strângă niciodată o avere atât de frumuşică. Pe de altă parte, Nasul nu se uitase nici la timp şi nici la bani pentru a pune pe roate aventura cu Tokiwa. Dar, dacă priveai totul, acestea erau neînsemnate, față de ceea ce câştigase: şi, în primul rând, era din nou în grațiile lui Tokiko. Stăpâna Rokuharei îl poftise la ea şi binevoise să îi spună:

— Poți veni pe la noi, aşa cum ai făcut-o şi până acum, Bamboku.

Pe urmă, Kiyomori îşi aplecase urechea spre oful de demult al lui Bamboku – un rang la Curte.

Au fost clipe în care Nas-Roşu ar fi rânjit disprețuitor la ideea unui post la Curte, dar, până la urmă, se apropia de cincizeci de ani şi nu era nimic ciudat că se răzgândise, după douăzeci de ani în care se luptase cu lumea. Spoiala caraghioasă a vieții de la Curte îl dezgustase odinioară şi îl făcuse să spună:

— Ce-i cu toată fanfaronada şi cu linguşeala asta prostească? Da, voi lupta pentru mine însumi şi doar pentru mine însumi! Îmi voi câştiga singur o avuție, iar aurul – aurul cel galben – îmi va dărui toate plăcerile vieții.

Numai că, pe măsură ce avuția lui sporea, Nas-Roşu începu să invidieze tot ce disprețuise odinioară. Parvenitul îşi dorise cândva – şi căpătase – o soție de obârşie nobilă; iar în timp ce numărul slujitorilor săi creştea, începu să năzuiască după o fărâmă de putere. Dat fiind că era şi cămătar, Nas-Roşu avusese nenumărate prilejuri de a se întâlni cu aristocrații, ale căror însuşiri i se păreau destul de neînsemnate. Ar fi putut să se descurce la fel de bine – ba chiar mai bine, se gândi el, dacă ar fi avut recomandările atât de folositoare în acea societate – dacă ar fi avut un titlu la Curte. Şi cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât simțea că e mai îndreptățit în dorințele lui.

Nasul era de obârşia cea mai joasă, dar soția lui, Umeno, era de obârşie nobilă. Kiyomori avu grijă ca Bamboku să fie numit Păzitor al Râului Kamo – o funcție cu putere asupra unor slujbaşi neînsemnați şi asupra muncitorilor însărcinați cu lucrările de pe malul Râului Kamo; mai mult de atât, funcția îi conferea Rangul al Cincilea şi cerea ca Bamboku să poarte veşmintele adecvate rangului la toate ocaziile de stat.

— Da, o funcție este un lucru minunat, dar aceste haine sunt într-adevăr nesuferite, oftă Bamboku în sinea lui într-o zi, în timp ce se afla în drum spre casă. Trebuie să găsesc un loc în care să mă întind.

Apoi, îi trecu prin minte că negustorul de aur din nord-est, Kichiji, era în vizită în capitală. Porni de îndată spre casa lui Kichiji din cartierul plăcerilor, Horikawa, un district care se întindea de-a lungul unui canal mărginit de sălcii.

— Domnul Kichiji este acasă? Sunt Păzitorul Râului Kamo, o anunță Nas-Roşu pe o servitoare pe care o văzu intrând pe poartă.

Servitoarea, murmurând ceva de neînțeles, dispăru în casă, unde Kichiji era prins într-un schimb de vorbe cu un oaspete. Kichiji nu pricepu nimic.

— Păzitorul Râului Kamo? Cine e ăsta, totuşi? Nu cunosc pe nimeni care să se numească aşa.

Oaspetele său izbucni în râs.

— Ăsta trebuie să fie Domnul Nas-Roşu. A fost numit Păzitor al Râului Kamo la decernările de onoruri de Anul Nou, să ştii.

— Ah, Nasul! Un musafir de seamă – oferă-i cea mai bună cameră pe care o ai, porunci Kichiji, apoi continuă să vorbească cu oaspetele său, o figură binecunoscută în acest cartier, unde era cunoscut sub porecla de „Şarpele“. Îndeletnicirea lui era cumpărarea şi vânzarea de femei şi de copii.

— Asta ne dă o sumă de şaptesprezece femei pe care le-am cumpărat de toamna trecută – cu tot cu cea de ieri, spuse Kichiji.

— Da, şi între timp ne-am străduit mult pentru a vă îndeplini poruncile, domnule, pentru că nu putem găsi prea multe frumuseți nici măcar în capitală.

— Bine, mă voi întoarce peste un an sau doi, dar vreau să te uiți cu luare-aminte la ce mai apare între timp.

— Da, domnule, aşa voi face. De fapt, am găsit deja una prin bojdeucile sărăcăcioase de pe Ulița Negustorilor de Boi.

— Câți ani are?

— Doar treisprezece.

— N-are nimic. O voi ține în casă ca servitoare, până când va creşte mai mare. O voi lua cu mine la plecare.

— Şi, totuşi, nu-i aşa uşor – fata e legată de părinții ei, care sunt îngrozitor de săraci. Ei o iubesc pe fată şi nu vor nici în ruptul capului s-o vândă. Tatăl e bolnav la pat şi sunt înglodați în datorii. N-au după ce bea apă – dar *ce* frumusețe!

— Adevărat?

— Nu spun minciuni când zic că poate sta alături de câteva dintre cele mai frumoase femei de la Curte.

— Ce păcat...

— Ei, bine, nu văd de ce nu am putea face ceva în privința asta.

— Vrei să spui că banii ar unge osia, nu-i aşa?

— Domnia Voastră ştiți cel mai bine acest lucru, domnule, râse Şarpele cu viclenie, iar un rânjet lacom îi schimonosi buzele.

Kichiji vizita capitala odată la doi sau trei ani şi, de fiecare dată, trăgea la aceeaşi casă din cartierul plăcerii, unde cheltuia cu dărnicie. Dat fiind că cele mai multe negoțuri ale sale se făceau pentru Căpetenia Hidehira, care era un nume în nord-est, Kichiji era cunoscut de toți negustorii din Kyoto. Sarcina lui era aceea de a găsi tot soiul de bunuri pentru protectorul său – opere de artă şi chiar femei frumoase – în schimbul grăunțelor de aur, cailor, obiectelor lăcuite şi mătăsurilor pe care le aducea din nord-est.

Bunicul lui Hidehira, prima Căpetenie, un Fujiwara, visase să construiască o capitală în sălbatica provincie Michinoku din nord-est, care odinioară fusese regatul neamului Ainu, localnicii care fuseseră cuceriți. Urma să fie o metropolă care să rivalizeze cu splendoarea capitalei Kyoto, iar lucrările erau încă în desfăşurare.

Kichiji, ale cărui îndatoriri se încheiaseră după mai multe luni petrecute în capitală, era dezamăgit din nou pentru că nu avea multe femei frumoase pe care să le ia cu sine, spre casă. Nu îi stătea în obicei să răpească sau să facă negustorie cu femei şi copii, dar promitea sume mari de bani şi un trai bun oricui ar fi fost gata să se mute în nord-est. Dat fiind că Michinoku le dăruia prea puțină veselie celor care ar fi fost înclinați, altminteri, să se ducă acolo, Kichiji se văzuse nevoit să ceară ajutorul Şarpelui, în căutarea de femei frumoase.

Servitoarea apăru din nou şi spuse:

— Păzitorul Râului Kamo spune că va veni altădată în vizită dacă nu sunteți liber astăzi, domnule.

— Ei, bine, Şarpe, spuse Kichiji, oprindu-se în pragul uşii pentru a-şi lua rămas bun de la bărbat, dacă poți să faci ceva înainte ca eu să plec, mă voi uita la fata asta.

Bamboku fu poftit înăuntru.

— Trebuie să îți cer iertare pentru că te-am lăsat să aştepți atât de mult.

— Nu e nimic, Kichiji, mă tem că eu te-am tulburat, răspunse Bamboku.

— Nu, acum sunt gata. E frumos din partea ta că ai venit. De fapt, voi pleca de aici peste o zi sau două, şi m-am gândit să-ți fac o vizită... Dar dacă ai venit tu e nemaipomenit.

— Întocmai cum mă aşteptasem, strecură Bamboku răspunsul. Poate că e puțin cam prea din senin, dar m-am gândit că poate ai avea timp liber să bei ceva cu mine în seara asta, înainte să pleci.

— Minunat! Deşi nu prea e locul potrivit pentru o asemenea invitație.

— Nu, deloc. Dar vei fi oaspetele meu. O schimbare a aerului îți va prinde bine, şi nu te vei împotrivi dacă te voi duce într-unul dintre locurile mele preferate, stărui Nas-Roşu, gata de plecare.

Nas-Roşu chemă proprietăreasa cu un răcnet, în timp ce dădea năvală în odaie ca la el acasă.

— Taji! Taji! Sunt eu, Bamboku! Odaia Purpurie e liberă?

De îndată ce Bamboku şi Kichiji se aşezară într-o odaie care dădea spre o îngrijită grădină interioară, Nas-Roşu trase o cutie cu ustensile de scris şi

aşternu iute câteva rânduri, scrise adresa, apoi chemă un servitor, căruia îi dădu câteva porunci, adăugând:

— Pune un curier să îl ducă. Cât se poate de repede – în clipa asta!

O cină bogăția apăru, însoțită de vin, dar Nas-Roşu şi oaspetele său fură serviți numai de slujitori pentru că, spre deosebire de alte stabilimente de acest fel, proprietăreasa se lăuda cu muşteriii ei şi cu eleganța dansatoarelor, care apăreau numai la chemarea clienților aleşi pe sprânceană şi, chiar şi atunci, numai pentru a cânta şi a dansa.

Era târziu, iar ei doi trecuseră deja de multe pahare, când Nas-Roşu stărui să-i fie trimise mai multe dansatoare; le întrebă cum le cheamă şi făcu tot ce îi stătu în putință pentru a-l înveseli pe Kichiji.

— Când plănuieşti să te întorci? Anul viitor, poate?

— Nu, nu ştiu sigur... Dar sper să mai fac o călătorie peste trei ani.

— Ei, bine, Kichiji, data viitoare când vei veni încoace, nu va mai trebui să stai la Horikawa, de vreme ce vila mea îți va sta la dispoziție.

— Vila ta? Unde este?

— O plănuiesc acum. Şi, Domnule Kichiji, spune-mi unde o vrei şi va fi ridicată.

— Sunt înclinat să te cred. Să fie într-un loc cu privelişte frumoasă.

— Aşa va fi – iar tu vei aduce ceva mai mult aur cu tine, da? Acest ultim pas mi-a ajuns, nu mai sunt încântat să fac negustorie măruntă. Poate crezi că mă laud, dar – gândindu-mă la negoțul peste mări – de-abia mi-ai adus aur cât să plătesc comenzile de mărfuri lăcuite şi aurite pe care mi le fac cumpărătorii din capitală.

Kichiji izbucni în râs.

— Domnule Nas, ai băut puțin cam mult şi acum rosteşti vorbe mari.

— Nu, nu mint.

— Nu spun că minți, dar, fireşte, te lauzi.. Mă îndoiesc că grămezile de aur pe care le aduc eu aici pot fi asemuite cu orice găseşti în alt colț al Japoniei. Bine, bine, faptul că ai fost numit Păzitor al Râului Kamo şi demnitar de Rangul al Cincilea are poate o legătură cu veselia ta, dar familia Heiké nu este singura care are însemnătate, şi nici Kyoto nu este singurul loc din lume unde se poate trăi. Vino măcar o dată în nord-est şi te vei încredința singur.

Nasul râse în hohote.

— Îți lauzi ținutul, nu-i aşa? Îmi place ce zici despre capitala noastră – „nu este singurul loc din lume unde se poate trăi“! Îmi vei dovedi dreptatea când voi veni la Michinobu.

— Eu însumi îți voi sluji drept călăuză.

— Domnule Kichiji, nu sunt încredințat că eşti un simplu negustor.

— Hmm... ce te face să spui asta?

— Crezi că nu îmi dau seama? Eşti un luptător! Eşti slujitorul lui Hidehira sau ai un anume rang, îmi dau seama de asta. Nu trebuie să te ascunzi de mine. Bamboku de pe Drumul al Cincilea e un flăcău cu mintea ageră, pe cuvântul meu. Îți vei da seama chiar tu, după ce ne vom cunoaşte mai bine.

Kichiji îi răspunse Nasului printr-un zâmbet stingherit.

— Hmm, s-ar putea să ai dreptate, spuse el, fără să mai adauge vreun cuvânt pentru că, spre deosebire de Bamboku cel vorbăreț, Kichiji era tăcut, un adevărat tace-şi-face din miazănoapte.

— Iau ca pe un cuvânt de prețuire faptul că mă iei drept luptător... Precum ştii, Domnule Nas, parcurg drumuri lungi în şaua calului, cărând cu mine bogăţii nemăsurate, în aur. Poate că, în inima mea, sunt negustor, dar e nevoie de curajul unui luptător pentru a călători aşa cum o fac eu – mai ales în vremuri primejdioase ca acestea.

— Într-adevăr, într-adevăr. E de la sine înțeles. Acum, nu făceam decât să glumesc. Dacă stau să mă gândesc mai bine, mă întreb ce s-a întâmplat cu prietenul nostru. Ar fi trebuit să ajungă până acum.

— Cine?

— Tokitada, cumnatul lui Kiyomori. A fost secretar la Curte. Am vrut să vă cunoaşteți.

— Da, da, ai mai zis tu şi altădată, şi sunt şi eu cât se poate nerăbdător să îl cunosc.

Un mesager reveni curând şi vesti că Tokitada nu era acasă şi nici nu era aşteptat să se întoarcă în acea seară.

Nas-Roşu şi oaspetele său se îmbătaseră criță. După ceva timp, treziți din amorțeală, porniră spre casă în zorii dimineții.

Câteva zile mai târziu, Tokitada îşi opri caleaşca în fața prăvăliei lui Nas-Roşu de pe Drumul al Cincilea, dar nu coborî din ea.

— Bamboku, Bamboku!... E Bamboku pe acolo? strigă el spre vitrina prăvăliei.

Câțiva slujbaşi îl auziră pe Tokitada, dar nu îl băgară în seamă.

— Bamboku? Cine este Bamboku, domnule? întrebă în cele din urmă un vânzător, apropiindu-se de caleaşcă.

— Stăpânul Nas-Roşu...

— Oh, despre stăpânu' era vorba, domnule?

Nas-Roşu veni grăbit dinspre depozite.

— Ah, Domnia Voastră eraţi! Haideţi, ocoliţi primprejurul casei, îl întâmpină el pe Tokitada.

— Nu, chiar acum sunt în drum spre casa onorabilului Yorimori. Nu am timp să cobor, de aceea o să-ţi vorbesc de aici.

— Vă grăbiţi? Ce pot face pentru Domnia Voastră?

— Nimic – am doar o veste de la Rokuhara. Nu ştiu ce se doreşte de la tine, dar eşti aşteptat în curtea cu trandafiri pe la asfinţitul soarelui, când lămpile sunt deja aprinse.

— Hmm, se gândi Nasul. L-a nemulţumit ceva?

— Nu părea prost-dispus, nu ai de ce să-ţi faci griji... Şi, fiindcă tot veni vorba, Bamboku, pari destul de îngrijorat, dar el e moale ca lutul în mâinile tale, nu-i aşa?

— Vai, nu! Nu aş putea spune niciodată aşa ceva despre stăpânul meu – cu firea lui năprasnică şi aşa mai departe; cum adică lut? Niciodată!

Tokitada râse până când caleaşca lui începu să se clatine.

— Of, Bamboku, am vrut doar să văd cum o să răspunzi. Eşti de tot râsul, aşa cum gâfâi şi te zbuciumi până când nasul ăla al tău se face şi mai roşu! Dar ai şi o parte bună.

— Na, aţi străbătut tot drumul până aici ca să faceţi glume pe socoteala mea?

— Haide, Bamboku, nu te supăra. Pur şi simplu, priveliştea nasului tău este de ajuns pentru a face pe cineva să fie cât se poate de vesel. Ce spune nevastă-ta în somn despre nasul tău?

— Mă tem că aţi băut, domnule, chiar înainte să ajungeţi acasă la gazda Domniei Voastre?

— Suntem încă în ziua Anului Nou – şi nu sunt războaie. E cea mai bună zi a Anului Nou de mai mulţi ani... Da, şi asta îmi aduce aminte: îmi pare rău că am fost plecat atunci când a venit omul tău. Cine este bărbatul pe care ai vrut să-l întâlnesc?

— Desigur că ai auzit de el. Se numeşte Kichiji, negustorul de aur din nord-est.

— Da, am auzit de el.

— Am băgat de seamă câteva lucruri care mă fac să cred că e aici şi pentru altceva, nu doar pentru negoţ. Am bănuieli că Hidehira îl trimite încoace să iscodească şi m-am gândit că ar fi bine să vă uitaţi mai cu luare-aminte la el.

— Ah, despre asta era vorba, carevasăzică? Mai stă acest Kichiji în capitală?

— Pleacă mâine, dimineața devreme, spre nord-est, aşa spune. M-am gândit să îl conduc.

— Grozav! O să fiu şi eu acolo... Dar o să mă duc deghizat, nu uita asta.

Şi, cu aceste cuvinte, Tokitada trase perdelele caleştii.

A doua zi de dimineață, Nas-Roşu îl întovărăşi pe Kichiji până la una dintre porțile oraşului, unde o gloată uriaşă de bărbați şi de femei se adunase să-şi ia rămas-bun de la el.

— Da, mă voi întoarce în scurtă vreme – peste doi sau trei ani, spuse Kichiji din şaua lui, mulțumind cu două-trei cuvinte şi cu câte o plecăciune fiecărui om care venise să-i ureze drum-bun. Veți face ca despărțirea să-mi fie şi mai grea dacă veniți şi mai departe, de aceea, dați-mi voie să vă spun bun-rămas aici, dorindu-vă toate cele bune.

În cele din urmă, Kichiji începu să urce dealul, iar mulțimea se risipi treptat. Servitorii, grăjdarii şi caii de povară îl aşteptau mai încolo. Deodată, Kichiji auzi pe cineva din spatele lui, de la poalele dealului, strigându-l să se oprească. Omul îl ajunse în sfârşit din urmă sus pe coastă. I se tăiase răsuflarea şi nu era în stare să mai scoată un cuvânt.

Kichiji se întoarse.

— Tu m-ai strigat? întrebă el nedumerit, holbându-se la flăcăul cel mic care se înclinase înaintea sa ca un cerşetor. Nu ştiu cine eşti. Nu te-am văzut niciodată în viața mea. De ce mi te-ai pus în cale?

— Da, da, trebuie să mă ierți pentru că te-am făcut să întârzii... Eu... Eu sunt Asatori, un nimeni din cocioabele de pe Ulița Negustorilor de Boi.

— Nu cumva mă iei drept altcineva? Cine anume mi-ai zis că eşti?

— Stau pe Ulița Negustorilor de Boi, în mahala; acolo stă şi un rotar pe care îl cheamă Ryozen... Iar în această dimineață, i-am auzit pe el şi pe soția lui plângând atât de tare, încât m-am dus să văd ce se întâmpla şi am descoperit că un tâlhar de femei şi de copii, pe nume Şarpele, o luase cu sila pe singura lor fiică, Asuka... Erau distruşi.

— ...

Kichiji se întoarse în şa. Se părea că începuse o vânzoleală printre oamenii din alaiul său. Aceştia încercau să oprească o fată care țipa.

— Asatori, salvează-mă! Asatori!

— Tu eşti, Asuka? Aşteaptă! Voi avea grijă de tine!

Asatori se ridică în picioare, îi făcu un semn cu mâna, apoi se agăță de șaua lui Kichiji, implorându-l fierbinte.

— Gata cu tâmpeniile, păpuşarule! şuieră Şarpele, croindu-şi drum printr-un pâlc de însoțitori şi înşfăcându-l pe Asatori de guler. Cum îndrăzneşti să spui că am luat-o cu sila? Se pare că nu ştii că tatăl ei e bolnav de mult timp şi că eu i-am tot împrumutat bani. El şi soția lui m-au implorat să fac ceva pentru copilul lor, pentru că nu o mai pot creşte. Chit că nu am făcut nici o afacere, m-am rugat de acest domn de aici să o ia şi pe ea cu el... Cum îndrăzneşti să te amesteci?

Asatori nu avea nici puterea, nici curajul de a face față brațelor noduroase ale Şarpelui, care îi înşfăcară cu furie trupul plăpând şi îl ridică de la pământ. Tot ce putea face Asatori era să dea neputincios din picioare, lovind aerul.

— Îți voi plăti eu banii înapoi, icni el. Ți-i voi înapoia eu cumva.

— Mincinosule, nădăjduieşti să îți dau crezare? Du-te acasă! Cum îndrăzneşti să te vaieți şi să îi întârzii plecarea acestui domn? adăugă Şarpele, amenințând să-şi azvârle jos victima.

Îngrijorat, Kichiji se aplecă peste şa.

— E de ajuns, Şarpe.

— Dar, stăpâne, nu se potoleşte.

— Nu, Şarpe, dă-i drumul copilei. Nu vrem să facem rău nimănui. Ți-am spus, nu-i aşa, că nu trebuie să o iei cu sila?

— Banii pe care i-am împrumutat tatălui ei bolnav nu sunt mulți, dar oamenii ăştia nu sunt în stare nici să îl hrănească pe copil, prin urmare, am vrut să-i ajut.

— Nu-i nimic, dă-i drumul. Nu sunt un căpcăun.

Asatori se înclină din nou în fața lui Kichiji, apoi îi făcu un semn Asukăi, care alergă spre el şi i se aruncă la piept, suspinând.

— Nu mai plânge, o mângâie Asatori, ştergându-i lacrimile de pe obrajii murdari, nu mai plânge, Asuka. Nu trebuie să-ți fie teamă. Hai să mergem acasă.

O feţişoară mică, strălucind de fericire, ridică privirea spre el, şi încercă un zâmbet sfios. Kichiji şi alaiul său plecaseră deja.

Ținându-se de mână, cei doi începură să coboare dealul. De-abia dispărură în zare, că doi călăreți ieşiră din pădurile de pe vârful dealului şi porniră în jos, spre capitală.

— Bamboku, ăsta era omul? strigă Tokitada.

— Da...

— Ăsta a fost acel Kichiji despre care vorbeai?

— Da. Ce părere ai?

— Nu e nimic necurat cu el, din câte văd. Față de alți negustori, e ceva mai cumsecade. E mai şi decât tine, nu-i aşa?

— Decât mine?... Aveți un ochi ager, domnule! râse Bamboku.

— Sau, cel puțin, are mai multă inimă decât tine, Nasule. Nu prea înțeleg oricum de ce l-a lăsat pe ticălosul ăla să o cumpere pe fată, dar, cel puțin, a dat dovadă de un pic de inimă dacă a lăsat-o să plece.

— Şi crezi că eu nu aş fi făcut asta, nu-i aşa?

Tokitada izbucni în râs, dar nu răspunse.

— Asuka... Asuka. Un nume frumos, îşi spuse el în sine. Nu e de mirare că Şarpele a pus ochii pe ea... E de necrezut ce flori răsar din mlaştina mahalalelor.

Capitolul XXXVIII
Trei vise

Tokitada se trezi a doua zi dis-de-dimineața. Caleașca lui și un alai numeros de luptători și de grăjdari îl așteptau la ușă, unde apăru în toată fala veșmintelor de la Curte. Un echipaj se opri deodată la o poartă de la Rohuhara; iar Tokitada trimise un mesaj care să anunțe sosirea lui și să se intereseze dacă stăpâna era pregătită. O caleașcă elegantă, de doamnă, stătea în așteptare în fața porticului; ciucuri de purpură îi atârnau de pe jaluzele; nici măcar o fărâmă de praf nu se vedea pe suprafața și pe acoperișul lăcuit vesel al acesteia; ornamentele de aur și argint, cu gravuri subțiri ca ața, înfățișând păsări diafane și fluturi, străluceau orbitor. Mai strălucitoare decât însăși caleașca erau însă cele două siluete care se apropiară de portic printr-o galerie deschisă, înconjurată de un stol gălagios de servitoare.

— Îmi pare rău că te-am făcut să aștepți, Tokitada, spuse Tokiko, care era însoțită de fiica ei de șapte ani.

— Ah, Tokiko, abia te-am recunoscut, în toată frumusețea ta.

— Nu apuc să fac prea des vizite la Palatul Mănăstire. Și, în afară de asta, acum e primăvară.

— Arăți minunat, într-adevăr! Sunt sigur că nimeni nu are nimic împotriva faptului că te-ai împodobit atât de potrivit împrejurării – ba chiar mai mult. Pot să spun că sfatul meu a dat roade?

— Încetează să mai râzi de mine. Servitoarele se uită la noi și abia își înăbușă hohotele.

— Lasă-le să râdă. Nu văd de ce vouă, femeilor, vă e teamă să râdeți. Femeile serioase ca Doamna Ariko sunt prea mult pentru mine. Nu trebuie să te lăsăm să te iei după ea. Nu-i așa, Tokuko? spuse Tokitada, mângâind părul strălucitor al nepoatei. Prințesă, vino să mergi cu mine în caleașcă, iar eu am să-ți spun poveşti.

În timp ce Tokitada se apleca să-și ia în brațe nepoata, fetița se ascunse pe după fustele mamei și ridică pe furiș privirea spre el, clătinând din cap. Servitoarele care se aflau prin preajmă râseră în hohote, în timp ce Tokiko își ridica fiica în brațe și urca în caleașca ei.

Caleașca lui Tokitada o urmă pe a lui Tokiko, continuându-și drumul pe o cărare mărginită de arbori, împreună cu alaiurile lor.

Tokiko ieșea arareori din Rokuhara; ori de câte ori o făcea, totuși, o însoțea de fiecare dată un pâlc numeros de luptători. De atâția ani, se ocupase numai de nenumăratii ei copii – nouă, se tot minuna ea în sine. Soțul

ei era în floarea vârstei, iar Tokiko însăşi trecuse de patruzeci de ani. Şi cu un soţ vesel, căruia îi alunecau ochii, Tokiko începuse să-şi dea seama că trebuia să aibă grijă de ea însăşi, să nu îmbătrânească prea repede. Aventura lui Kiyomori cu Tokiwa, care se întâmplase cu un an în urmă, o învăţase o lecţie amară şi îi stârnise multe suferinţe. Se rugase adeseori pe atunci ca el să nu mai fie atât de râvnit, să nu se mai întâmple astfel de aventuri...

În legănatul caleştii, mintea lui Tokiko fu cuprinsă de gânduri amare – încrederea în farmecele ei dispărea. Pentru un bărbat, oţelit de viaţă şi de înţelepciune, era vârsta potrivită pentru fapte, pentru lucruri mari; sosise clipa când ea trebuia să-i facă faţă unui copil neascultător, ajuns în puterea vârstei.

Caleaşca lui Tokiko se hurducă, oprindu-se deodată, iar ea descoperi că şi caleaşca lui Tokitada era oprită deja, după a ei.

— Tokiko, ridică-ţi jaluzelele şi aruncă o privire în jur.

— Unde... unde suntem acum?

— Pe Drumul al Optulea de la Soare-Apune, pe malul celălalt al râului faţă de Rokuhara, la cătunul Shimabara din Mibu. Acolo se află râurile Kamiya şi Omura... Mai la miazăzi poţi vedea râul Yodo. E o privelişte grozavă, nu-i aşa?

— Ce te-a făcut să mă aduci încoace, în acest loc atât de ocolit? Nu am pornit cumva în direcţia opusă Palatului?

— Nu, nu ocolim prea mult... Ascultă, Tokiko, priveşte şi tu miile de oameni care lucrează acolo!

— Ce fac?

— Construiesc drumuri noi. Îi vezi pe oamenii aceia care sapă, cară pământul şi îşi văd de treaba lor? Auzi sunetul acela abia simţit din depărtare? Aceia sunt zidarii şi tâmplarii şi alţi meşteri care muncesc. În şase luni, nu vei mai recunoaşte acest loc.

— Şi ce construiesc ei aici?

— Conace şi palate. Aici va răsări din nimic un orăşel – de fapt, un oraş mai mic într-unul mai mare, o cetate Heiké cu totul grozavă!

— Rokuhara nu mai este îndeajuns?

— Rokuhara este prea înghesuită acum. Sunt sigur că Kiyomori se gândeşte la viitor şi nu se ştie unde va ajunge un om cu înzestrările lui. Fără îndoială, e născut pentru a fi mare, iar tu eşti soţia lui. Nu uita asta, Tokiko.

— Tokitada, tu chiar crezi că asta m-ar face fericită?

— Eşti femeie, iar eu cred că ai avea toate motivele să te bucuri că ai de soţ un astfel de bărbat.

— E o prostie, Tokitada, Rokuhara mi se potriveşte de minune. Toate astea o să însemne şi mai multe nenorociri pe capul meu. Mi-aş dori să-l sfătuieşti să se oprească.

Spre nedumerirea lui Tokitada, Tokiko îşi trase nerăbdătoare storurile caleştii. El se străduise în a o aduce aici, încredinţat că va fi încântată, iar acum începu să se întrebe dacă nu făcuse decât să dea peste un alt motiv de certuri în casă.

Tokitada scoase un oftat:

— Femeile astea, nu le pot înţelege. Sunt mai lacome decât bărbaţii, mai încăpăţânate, şi totuşi, nu sunt în stare să preţuiască lucrurile care au cu adevărat însemnătate.

Cele două trăsuri se apropiară în curând de Palatul Mănăstire, de-a lungul canalului de pe Drumul al Optulea.

Anul trecut, sora mai tânără a lui Tokiko, Shigeko, dăduse naştere celui de-al treilea fiu al lui Goshirakawa, cel care abdicase – Prinţul Noribito – şi o implorase de mai multe ori pe Tokiko să vină şi să-l vadă pe Prinţul nou-născut. Şi totuşi, eticheta o împiedicase pe Tokiko să îndeplinească dorinţele surorii, ei până când chiar fostul Împărat îi trimisese o invitaţie.

— Cât de plictisitor..., oftă Tokitada în timp ce aştepta.

Venise cu Tokiko numai în calitate de însoţitor oficial al ei şi nu i se permisese intrarea în apartamentele interioare, de unde îi ajungeau în urechi voci şi râsete. Ţipetele ascuţite ale unui bebeluş îl făcură pe Tokitada să tresară şi să se gândească deodată că el însuşi era unchiul micului Prinţ. Era un gând năucitor. Nimeni nu ar fi putut bănui... ca ei să ajungă înrudiţi cu casa imperială. Ce ar fi spus tatăl său, un aristocrat sărăcit, dacă ar fi fost în viaţă? Gândurile lui Tokitada se întoarseră spre copilăria lui. Fuseseră atât de săraci, încât el se văzuse silit să se apuce de luptele cu cocoşi pentru a vedea dacă nu poate câştiga un bănuţ din rămăşaguri... Gândurile lui dădură năvală spre viitor: putere, slavă, o măreţie care să o întreacă pe aceea a familiei Fujiwara! Răsunetul râsetelor surorilor lui îi întrerupse încă o dată visele. Fericire – da, fericire! – dar câtă diferenţă între a lor şi a lui.

Însuşi fostul Împărat stărui ca Tokiko să rămână cu ei la cină, iar în scurt timp, Tokitada li se alătură. Fostul monarh o trase pe fiica lui Tokiko spre sine, alintând-o:

— Se spune că fetele seamănă cu taţii lor, iar băieţii cu mamele, iar mititica asta pare să semene cu Kiyomori.

Încântarea lui Tokiko era fără margini, în timp ce îl privea pe fostul Împărat mângâind-o pe Tokuko şi repetând din clipă în clipă:

— Ce drăguță e, ce copil drăgălaș!

Simțea că nimic nu poate măsura onoarea acestor cuvinte.

— Tokiko, câți copii ai tu? se interesă gazda ei regală.

Tokiko răspunse chicotind de râs:

— Atât de mulți, încât abia îi pot număra.

— Mai mulți fii decât fiice?

— Mai multe fiice.

— Şi a câta este mititica asta?

— A treia dintre fiicele noastre.

— Aşadar, ai atât de mulți copii, încât nu ți-i mai aminteşti bine. Atunci, cu siguranță că n-o să te superi dacă fetița va veni să locuiască la mătuşa ei, nu-i aşa? întrebă fostul Împărat Goshirakawa, zâmbind. Ți-ar plăcea asta, nu-i aşa, mititico?

Fetița păru că izbucneşte în plâns; desprinzându-se de brațele lui Goshirakawa, se întoarse în fugă spre mama ei.

— După cum vedeți, Maiestatea Voastră, e doar un copil.

— Aşa este, dar trebuie să vină să-şi viziteze des mătuşa, să se obişnuiască. Iar după aceea, va veni să stea aici, nu?

Apoi, Goshirakawa îşi întoarse privirile spre Tokiko, punându-i întrebări politicoase despre ea, despre familia ei şi viața de la Rokuhara; vorbi cu ea despre Kiyomori – despre calitățile şi defectele lui – şi îi vorbi în termeni încurajatori despre viitorul soțului ei. Tokiko fu atât de fermecată de fostul Împărat încât, fără să vrea, ajunse în curând să se încreadă în el. Cu felul lui de a fi plin de bunătate, acesta izbuti să o facă să mărturisească o parte dintre nemulțumirile pe care le nutrea împotriva soțului ei. Fără să-l vorbească de rău pe Kiyomori, alese doar acele cuvinte pline de înțelepciune care o mulțumeau în cea mai mare măsură, spunând:

— Nu, nu este un lucru uşor pentru o femeie să fie căsătorită cu un bărbat atât de dăruit cu calități... Pe de altă parte, ai fi cât se poate de nefericită cu un soț nevolnic.

— Nu, sunt încredințată că un om obişnuit, lipsit de strălucire, care stă acasă şi îi arată puțină prețuire soției lui, mi-ar plăcea mult mai mult.

— Da, el este un bărbat cât se poate de aprig, mânat mereu de visele lui.

— Da, întocmai, încuviință Tokiko.

— L-ai putea încuraja să se îndrepte mai mult spre religie. Greşeala lui Kiyomori stă în obiceiul lui de a batjocori credințele oamenilor şi în nepăsarea aceea a lui, parcă nu s-ar teme de nimic.

Cu cât fostul Împărat zugrăvea mai bine defectele soțului ei, cu atât cucerea mai mult prețuirea lui Tokiko. Când fu pregătită să plece, Goshirakawa descoperise deja câte ceva despre gusturile lui Tokiko şi îi oferi o bucată de pânză, rară şi frumoasă, rugând-o să-şi repete vizita.

În aceeaşi seară, Bamboku sosi în curtea cu trandafiri şi descoperi că Kiyomori era deja acolo cu Michiyoshi, căpitanul de piraţi, care fusese angajat cu un an în urmă la Rokuhara, ca slujitor al lui Kiyomori.

— Am terminat-o, stăpâne, spuse Michiyoshi, desfăşurând o hartă mare şi aşezând-o în faţa lui Kiyomori.

Anumite părţi ale hărţii – coasta şi porturile Chinei – erau desenate pe ghicite; căile Mării Interioare erau şi ele abia întrevăzute.

Kiyomori se aplecă nerăbdător peste hartă.

— Asta e? Vino mai aproape, Bamboku, şi cerceteaz-o şi tu.

— Michiyoshi, cu care port din China aţi făcut negoţ?

— Nu a fost vorba de un singur port. Totul era la cheremul vântului şi al curenţilor.

— Ce ne poţi spune despre Marea Interioară?

— Nu am fost niciodată pe acolo, pentru că nu are porturi bune.

Kiyomori arătă patru-cinci puncte de pe hartă.

— Ce e cu astea?

— Sunt îndeajuns de mici să ancoreze în ele doar bărci de pescuit şi vase nu prea mari.

— Ceva mai departe, aşadar?

— Curenţii din afara porturilor sunt trădători. Dacă vasele ar putea ajunge în Portul Kumano, acolo există bune porturi naturale printre insulele din zonă. În orice caz, uriaşele corăbii ale chinezilor nu ar încăpea nici măcar acolo.

— Ce păcat, oftă Kiyomori, ridicând privirea. Acum cinci sute de ani, când trimişii noştri se duceau la Curtea T'ang, comorile Chinei se revărsau asupra ţării noastre. Acelea erau zile de slavă!...

— Mai bune decât cele de acum?

— Desigur. Poate crezi că nu spun bine, dar ţara noastră era mai înfloritoare în urmă cu cinci sute de ani, cultura noastră era mai sclipitoare, dascălii noştri de religie mai înţelepţi, mai pioşi, iar oamenii se bucurau de mai multă pace. E ciudat că nu am făcut nici un pas înainte. Am rămas pe loc timp de cinci sute de ani.

— Şi care credeţi Domnia Voastră că e motivul?

— Ne-am lăsat să ne adâncim într-o mlaştină. Căile veştilor proaspete sunt înfundate – aşa au fost de secole întregi, de când tronul a încetat să mai trimită ambasadori spre Curtea T'Ang. Ce părere ai, Nas-Roşu? râse Kiyomori, apoi se îndreptă repede, Bamboku, voiam să spun. Acum, domnule Păzitor al Râului Kamo, nu fi mulțumit de titlul tău. Va urma să păzeşti unul dintre cele cinci porturi ale Mării Interioare şi vei trimite în China un vas după celălalt, mă înțelegi.

— Da, îmi voi pune în joc întreaga avere pentru asta.

— Când începem? Care port ar trebui să fie primul? întrebă Kiyomori.

— Ce ziceți de portul Kanzaki de la gura râului?

— Nu e bun, din cauza dunelor de nisip.

— Muro?

— Prea îngust.

— Ei bine atunci, care?

— Owada (Kobé). Am trecut pe lângă el de multe ori cu barca, pe când eram copil. Proprietățile tatălui meu erau de-a lungul acelei coaste. Şi ale mele sunt tot acolo, iar eu trec adeseori cu barca pe lângă Owada... Şi, ori de câte ori încercam să tragem la țărm, vânturile puternice şi portul greu de la Owada ne dădeau bătăi de cap. Chiar şi pe vremea când eram copil obişnuiam să mă întreb ce s-ar putea face în privința portului de acolo.

Bamboku se holbă la Kiyomori, năucit.

— Cum, Domnia Voastră obişnuiați să aveți astfel de gânduri în copilărie?

— Hmm..., cam de la douăzeci şi ceva de ani, pentru că, Bamboku, gândeşte-te doar la faptul că..., îi vorbi Kiyomori lui Nas-Roşu cu glas apăsat, de-abia acum îți pot oferi un rang la Curte – un lucru pe care nu l-aş fi crezut cu putință acum câțiva ani. Şi cine era Kiyomori pe când era tânăr? Un războinic, disprețuit de aristocrați! Un câine de pază, copilul umilit al familiei Heiké... De unde aş fi putut şti atunci ce îmi stătea înainte? Eram tânăr – deşi călcat în picioare, zdrobit, eram hotărât să trăiesc.

— Da, îmi amintesc zilele acelea.

— Păi da, ai face bine să-ți aminteşti, Bamboku. Şi tu erai un nimeni la Curte, la rândul tău. Iar nădejdile şi visele tinereşti nu aveau nici o şansă să crească, decât prin răscoală sau prin tâlhărie... Şi de aceea, ori de câte ori treceam pe mare pe lângă Owada, cu tatăl meu, visam la ziua în care voi reteza o parte din dealul acela şi voi vedea o flotă întreagă ancorată în port, iar portul devenit în timp o cetate înfloritoare, spre care să se îndrepte toate

vasele din China. La asta visam în timp ce stăteam cu privirea pierdută în largul mării.

Nas-Roşu, care asculta cu luare-aminte, spuse:

— Acum văd că am greşit. Am crezut că e doar un plan îndrăzneț care ți-a trecut prin cap în ultima vreme.

— Nu, m-a însoțit timp de douăzeci de ani. Trăieşte-ți visele cât timp mai eşti tânăr, Bamboku. Ale mele, precum vezi, încep să prindă viață. Aceasta este fericirea, o fericire aproape de neîndurat pentru mine... Bănuiesc eu că şi voi, ceilalți, ați crezut că era doar un plan nebunesc, nu?

Kiyomori se lăsa arareori atât de mult în voia amintirilor; acum roşise până la urechi, amețit de planurile lui. Lui Bamboku, care şi-l amintea pe Kiyomori cel de acum un an – cel îndrăgostit de Tokiwa – îi venea cu greu să creadă că se uită la acelaşi om. Kiyomori împături harta, în timp ce servitorii începuseră să aducă vin şi tăvi cu mâncare; alți bărbați ai familiei li se alăturară pentru băutura şi veselia care urmară.

Kiyomori goli mai multe cupe la rând, privindu-le pe dansatoare printr-o ceață trandafirie – pentru el, tobele de mână care vibrau răsunau precum clocotul mării.

Între timp, o caleaşcă intră în linişte pe poartă, iar din ea coborî Tokiko, împleticindu-se, ținând-o în brațe pe Tokuko, care dormea adânc.

Kiyomori părăsi cântecele şi dansurile şi porni de-a lungul unui coridor până în odăile lui Tokiko. Soțul ei era într-o stare de spirit neobişnuit de prietenoasă, şi nu doar pentru că băuse, băgă de seamă Tokiko. Mai însuflețită şi ea decât de obicei, ea îi povesti iute toate întâmplările din acea zi.

Prima întrebare a lui Kiyomori fu:

— Ce mai face Prințul cel mic?

— Creşte frumos şi seamănă atât de mult cu tatăl lui.

— Hm... Cum îi merge lui Shigeko?

— Şi *Înălțimea Sa* este bine, sănătoasă, îl îndreptă Tokiko pe Kiyomori, cu un zâmbet cuceritor.

— Ai vorbit mult cu Maiestatea Sa? Ți-a spus ceva? tot întrebă Kiyomori.

— Da, a fost cât se poate de bun cu noi şi m-am simțit adânc onorată de grija cu care întreba de familia noastră şi cu care vorbea despre tine.

— ...

Kiyomori cercetă chipul lui Tokiko, în timp ce aceasta tot vorbea. Îşi dădu seama că monarhul care abdicase făcea tot ce-i stătea în putință pentru

a-i atrage pe Kiyomori şi întreaga familie Heiké, pentru a câştiga sprijin militar. Şi totuşi, Tokiko pălăvrăgea la nesfârşit despre farmecul Maiestăţii Sale, despre blândeţea lui, despre bunătatea lui.

În cele din urmă, Kiyomori îşi înăbuşi un căscat.

— Mă bucur că ai petrecut o zi plăcută, spuse el, îţi face bine să mai ieşi din casă. Mâine va fi sfat la Curte, de aceea va trebui să plec devreme, spuse el şi se ridică, pregătindu-se să plece.

— Ah, mai rămâi şi vorbeşte puţin cu mine, îl rugă Tokiko.

— Mai ai ceva să-mi spui?

— Da, aţipisem în caleaşcă, în drum spre casă, şi am avut un vis cât se poate de neobişnuit.

— Un vis?

— Sau poate că nu a fost un vis...

— Ce prostie!

— Chiar dacă a fost sau nu un vis, a fost cât se poate de neobişnuit. S-a întâmplat chiar pe când treceam peste Podul Gojo. Tokuko era adormită în poala mea, şi poate că aţipisem şi eu în timp ce o vegheam, pentru că mi s-a părut deodată că trăsura trecea printre nori; nu se mai auzea câtuşi de puţin hurducăiala roţilor; în schimb, se auzea bătaia valurilor... M-am uitat pe geam, şi se părea că de jur-împrejurul meu nu era decât marea, pe deasupra căreia părea că plutesc. M-am întrebat încotro mă ducea caleaşca şi am scos un ţipăt în somn, şi ce crezi? – în loc de boi, am văzut o pereche de vulpi care mergeau agale în faţa trăsurii! Şi apoi, în faţa ochilor mei au răsărit marginile unei insule frumoase, precum crestele paradisului; un curcubeu uriaş cuprinsese tot cerul, iar o voce a răsunat deasupra mea – Itsuku-shima, Itsukushima, a spus ea. Apoi, vulpile au dispărut, şi m-au trezit vuietele valurilor şi un cântec de harpă.

— Te-ai trezit?

— Chiar şi după ce mă trezisem de tot, mai auzeam muzică şi o voce din nori spunând: Itsuku-shima. O pot auzi chiar şi acum! Întocmai ca în caleaşcă, în timp ce mă îndreptam spre casă!

— Îmi poţi lămuri acest vis?

— Îţi aminteşti de întâmplarea aceea – pe când aveai treizeci de ani, cred – când aveai nevoie de piei de vulpe pentru armura ta, şi ai plecat la vânătoare? S-a întâmplat în anul de după povestea cu Chivotul, pe când trebuia să te ţii departe de Curte.

— A, da, îmi amintesc.

— Îmi aminteşti că ţi s-a făcut milă de vulpile acelea, nu ai vrut să tragi în ele şi ai venit acasă cu mâna goală?

— Cât de bine îţi aminteşti toate astea!

— Nu ţi-am spus asta niciodată, dar de atunci am ţinut lăuta pe care ţi-a trimis-o Shinzei în altarul nostru închinat Zeiţei Muzicii, pentru că vulpile sunt vestitorii ei şi lăuta este instrumentul ei drag.

— A fost o idee bună. Nu e o plăcere să ni-l amintim pe Shinzei, deşi sunt sigur că spiritul lui este încântat de ofranda ta adusă zeilor.

— Aşadar visul este, cred eu, un semn că vulpile pe care le-ai cruţat ne străjuiesc casa. Nu crezi că vestitorii zeiţei au venit să ne amintească de faptul că ar trebui din când în când să îl onorăm pe zeul clanului Heiké, la Itsuku-shima?

— Zeul clanului nostru îşi are templul la Itsuku-shima?

— Aşa spune mama ta vitregă. Bunicul tău, ca şi tatăl tău, ale cărui pământuri se întindeau pe acolo, s-au dus de mai multe ori în viaţa lor la Itsuku-shima, să se roage.

— Da, ai mare dreptate. Aşa a fost.

— În pofida a două războaie, nu ni s-au întâmplat nenorociri prea mari – de fapt, nu doar că totul ne merge bine, dar, între timp, Shigeko a devenit mama unui prinţ, iar mie nu-mi vine să cred că toate astea ne vin doar din noroc. Mi-aş dori ca tu să le arăţi un pic de preţuire zeilor şi, precum tatăl tău, să faci din când în când un pelerinaj până la altarul clanului nostru.

— Hmm... adică la Isuku-shima?

— Da, la Itsuku-shima.

— Bine, o să încerc să ajung acolo în acest an.

Kiyomori, care de obicei devenea răutăcios ori de câte ori mama lui vitregă începea să-l mustre pentru lipsa lui de cucernicie, o uimi pe Tokiko: încuviinţase foarte repede.

— E adevărat? îl întrebă Tokiko, neîncrezătoare.

Kiyomori nu se putea opri din râs văzând chipul lui Tokiko. Vedea prin ea ca prin sticlă, dar, din când în când, era gata să joace rolul soţului prostănac, încuviinţând tot ce spunea ea. Da, o credea în privinţa visului; va face tot ce dorea fostul Împărat; va încerca să fie un supus credincios şi un soţ bun. Totul urma să se întâmple după cum spunea ea.

— Nu, nu voi mai glumi pe seama credinţelor şi făgăduiesc că mă voi duce într-un pelerinaj la Itsuku-shima în acest an, fără greş. Îţi făgăduiesc asta – ba nu, mă jur chiar acum.

Capitolul XXXIX
Asatori doctorul

Asatori ieşi din casa lui Momokawa şi porni vesel să coboare dealul. Trecuse un an de când îi dusese scrisoarea lui Mongaku medicului Momokawa şi fusese acceptat ca ucenic. Mai erau mulţi alţii care învăţau sub îndrumarea lui Momokawa, dar stăruinţa lui Asatori şi învăţămintele pe care le adunase îngrijindu-i pe nenumăraţii bolnavi pe care îi găsise în mahalale îl ajutaseră în studiile sale – disecţie, fiziologie, ştiinţa plantelor şi alte cunoştinţe începătoare de medicină, aduse din China. Dacă Asatori s-ar fi întors la curte, să redevină muzician, vocaţia lui i-ar fi adus onoruri şi un trai bun, dar în viaţa pe care o alesese, o viaţă de sărăcie printre nevoiaşi, găsea o bucurie care nu i-ar fi fost cunoscută de la Curte. Deşi pe jumătate mort de foame în cea mai mare parte a timpului, ceva din noua viaţă dădea culoare obrajilor lui supţi.

Peste tot prin capitală, arborii de *paulownia* erau din nou în floare, iar Asatori oftă, uitându-se la ei. Din clipa în care aceşti arbori îşi scuturau florile purpurii şi până toamna, molimele cuprindeau mahalalele. În anumiţi ani se arătau mai grozave decât în alţii; chiar acum învăţa despre îngrozitoarea dizenterie, pentru care nu fusese descoperit nici un leac până acum, deşi nenorocirile provocate de ea erau atât de bine cunoscute. Atât săracii, cât şi bogaţii erau loviţi, iar cei care se molipseau nu puteau face nimic decât să moară, până când molima trecea de la sine. Mii de locuitori ai capitalei muriseră din cauza ei anul trecut, până când veniseră primele îngheţuri. Asatori se rugă să nu se întâmple acelaşi lucru şi în acest an, pentru că ultima molimă secerase a treia parte dintre locuitorii Uliţei Negustorilor de Boi.

— Asuka, ce faci aici? întrebă Asatori uimit, în timp ce se apropia de Drumul al Şaselea. Un *paulownia* plin de flori creştea lângă gardul izlazului de lângă Ulița Negustorilor de Boi. O fată tânără îl aştepta sub copac.

— În sfârşit, Asatori, strigă Asuka alergând spre el şi izbucnind în lacrimi, în timp ce îi înşfăca mâna întinsă.

— Ce-ai păţit, Asuka? Mă aşteptai să vin acasă?

— Da...

— A mai trecut pe aici Şarpele?

— A venit din nou astăzi şi a strigat la noi, spunând că de această dată tot mă va lua. De aceea am fugit de acasă şi am venit încoace.

— Nu trebuie să-ți fie frică, o încredință Asatori. Îi voi da eu banii înapoi. Dă-mi voie să vorbesc eu cu el, şi sunt sigur că n-o să te ia cu sila.

Cu fiecare cotitură care îi aducea mai aproape de Ulița Negustorilor de Boi, ulicioarele se făceau din ce în ce mai murdare. Când ajunseră la casa de lut a rotarului, Şarpele mai era încă acolo, amenințându-i pe cei doi soți înspăimântați. Şarpele era însoțit de o femeie în vârstă, îmbrăcată țipător, care le dădea lămuriri cu o bunătate prefăcută.

— Nu vreți să vă petreceți restul vieții în cocioaba asta păduchioasă, nu-i aşa? Am venit încoace să vă dau nişte sfaturi – iar voi o aveți pe fata aia frumuşică foc. V-ați gândit vreodată la viitorul ei?

Ryozen şi soția lui nu dădură semne că ar avea de gând să dea înapoi, dar Şarpele îi tot amenința:

— Ei bine, atunci, vreau să îmi dați chiar acum înapoi împrumutul de anul trecut. Fără acel împrumut, Asuka n-ar fi fost astăzi aici – ci s-ar fi aflat deja vândută cuiva din nord-est. Nu îmi spuneți că l-ați uitat! De ce credeți că v-am dat alți bani după aceea, în primăvara asta? Pentru că mi-ați spus că era o cruzime s-o luăm de acasă dacă e atât de mică. Şi acum am venit cu femeia asta, care făgăduieşte s-o învețe şi s-o facă dansatoare. De ce vă plângeți până la urmă? E mai mult decât ați visat!

Asatori şi Asuka îşi croiră drum prin mulțimea de vecini curioşi, care întindeau gâturile din uşă. Şarpele şi însoțitoarea lui părură că devin stânjeniți la vederea mulțimii care înconjura cocioaba.

— Ne vom întoarce iar. Voi doi, gândiți-vă mai bine, spuse la plecare Şarpele, amenințător.

— Şarpele nu dă înapoi. Ați face bine să aveți grijă de Asuka. Diavolul însuşi vă pândeşte acum, spuse Asatori, cercetându-l pe Ryozen, bolnav ca de obicei. V-au mai rămas leacuri? De îndată ce le terminați, mai trimiteți pe cineva la mine, să vă mai dau, spuse el cu blândețe, şi după ce-i mai dădu câteva sfaturi celui suferind, plecă.

A doua zi, Asuka apăru acasă la Asatori:

— Bunule Asatori, iată o podoabă pentru păr, pe care omul acela ne-a spus să ți-o înapoiem. Este a ta? întrebă ea, înmânându-i-o lui Asatori.

Agrafa, lucrată cu mare grijă, din argint şi aur, aproape prea de preț pentru a se afla în mâinile unui muzician de la curte, fusese o bijuterie pe care mama lui Asatori i-o dăruise când băiatul sărbătorise ieşirea din pruncie. Era folosită pentru a prinde podoabele purtate pe cap de muzicienii curții la ocaziile oficiale. Mama lui pusese să i se facă acul de păr vânzându-şi puținele ei obiecte de valoare, pentru a-l putea plăti, şi el era unul dintre cele

mai prețuite bunuri ale lui Asatori. După ce promisese că-i plăteşte înapoi Şarpelui împrumutul pe care acesta i-l oferise lui Ryozen, Asatori îl lămurise pe Şarpe să ia singurul lucru valoros pe care îl avea.

— ...Ce vorbeşti tu, omul ăla hrăpăreț a adus agrafa înapoi?

— Da, răspunse Asuka.

— Mă întreb de ce.

— Nu ştiu.

— Dar nu-mi vine să cred că ar face una ca asta, decât dacă are de gând să vină din nou. Ar fi mai bine să pui bine agrafa, Asuka, dacă mai vine... Eu oricum nu mai am nevoie de ea.

Asuka luă şovăind acul, şi de-abia după ce fata plecă, Asatori îl găsi aşezat cu grijă pe cutia în care îşi ținea el cărțile. Ea venise adeseori să-l viziteze după ziua în care o salvase din mâinile Şarpelui. În ultima vreme, ajunsese să-şi petreacă mai mult timp alături de el decât cu părinții ei. Asatori, care începuse să o îndrăgească, o ajuta să învețe cititul şi scrisul şi era mândru de talentul ei; nu doar că dădea dovadă de dăruire la caligrafie, dar se pricepea deja şi la scrierea versurilor. Deşi decăzuse până în rândurile săracilor, tatăl Asukăi, odinioară slujitor al unui aristocrat ucis după Războiul Hogen, îi dăduse fiicei sale puțină educație despre purtările unei doamne de la Curte.

În acest an, nu se vedeau semnele niciunei molime, dar vremea neobişnuit de rece pentru această lună a anului făcea răsadurile de orez şi de grâu să putrezească şi să se ofilească. Oamenii vorbeau îngrijorați despre recolte proaste şi despre foametea care va urma în timpul iernii.

Într-o zi, Asatori era în drum spre casă de la lecțiile lui de medicină. În timp ce se apropie de uşă, o strigă pe Asuka, aşteptându-se să o găsească acolo, făcându-i ordine prin casă. Şi totuşi, nu se auzi nici un răspuns, iar când trecu de pragul locuinței, descoperi că avea o vizitatoare – pe Yomogi, care se uita la el cu o privire duşmănoasă. Se uită în jur căutând-o din priviri pe Asuka, şi o găsi stând sfidătoare în mica bucătărie. Niciuna dintre cele două fete nu spuse nimic. Urmă o tăcere lungă, până când Asatori începu:

— Sfinte Dumnezeule, ce-i asta!

Imaginea celor două fete care se luptau cu lacrimile îl tulbura.

— A, Yomogi, iată-te! Nu ne-am văzut unul pe altul de ceva vreme, nu-i aşa?

— Ce mai faci, Asatori? răspunse Yomogi, înclinând crispată din cap. Poate că ai aflat deja că stăpâna mea s-a măritat cam pe nepusă masă toamna trecută.

— Da, am aflat, într-adevăr.

— N-am ajuns să scap prea des de acolo, de când s-a întâmplat, pentru că este înconjurată de slujitori ciudaţi şi îi place să mă ţină pe lângă ea cât se poate de mult, înţelegi.

— Ce norocoasă eşti! Dar acesta nu este un loc pentru o fată ca tine, deşi aş fi fericit dacă ne-am putea vedea din când în când.

— Sunt sigură că eşti chiar încântat că nu pot veni să te văd prea des.

— Ah, nu este adevărat! se împotrivi Asatori, râzând.

— Dar înţeleg destul de bine cum stau lucrurile. Văd şi eu cu ochii mei.

— Ce-i asta? Ce vrei să spui?

— Nimic, chiar nimic.

Yomogi se întoarse cu spatele şi izbucni în plâns. Asuka îi privise în tăcere până atunci; acum se ridică deodată şi ieşi în fugă din casă, în picioarele goale.

— Asuka! Stai aşa, Asuka, încotro ai pornit? Ce s-a întâmplat?

Asatori se aplecă de la o fereastră şi strigă după ea din răsputeri, dar Asuka nu avea de gând să se întoarcă. Asatori, încă nelămurit, se întrebă dacă nu cumva Yomogi şi Asuka se certaseră în lipsa lui. Doar mai sunt ciorovăieli fără noimă, îşi spuse el, zâmbind, şi se întoarse la Yomogi. Observă cu uimire că aceasta nu mai era copilul pe care îl cunoscuse cu şase luni – sau chiar mai mult – în urmă.

Părea că se schimbase din cap şi până-n picioare – chiar şi felul în care îşi purta părul şi îşi ţinea boiul o arăta ca pe o tânără femeie. Era oare cu putinţă, se întrebă Asatori, ca, la şaptesprezece ani, să se trezească că e femeie şi să se prefacă în această făptură neliniştită? Apoi, înţelese că era firesc şi îşi făcu imputări pentru orbirea lui. Încercă din nou să întrebe:

— Yomogi, a făcut Asuka ceva să te supere?

— Nu, chiar nimic, răspunse scurt Yomogi.

Apoi adăugă:

— Ba am crezut chiar că e mută, pentru că de-abia a scos o vorbă când m-a văzut prima oară.

— Nu se întâlneşte cu prea mulţi oameni, doar cu vecinii din mahalaua asta. E săracă, şi desigur că s-a fâstâcit prea tare.

— Nu, nu cred că a fost vorba despre asta.

— Atunci, despre ce era vorba?

— Se uita la mine de parcă ar fi vrut să plec. Bănuiesc că ai de gând să te însori cu ea. Asta vrei, Asatori?

Asatori rămase cu gura căscată. Ochii lui Yomogi îi căutară pe ai lui cu o privire atât de hotărâtă, încât ai lui începură să şovăie. Roşi până la urechi, când îşi dădu seama că el fusese pricina acestor priviri geloase. Şi totuşi, îl uimea şi gândul că o fată atât de tânără precum Asuka putea, de asemenea, să se simtă geloasă. Se întrebă dacă Yomogi îl îndrăgise toamna trecută, când se purtase de parcă ea ar fi fost un copil.

— Te-a adus vreo însărcinare anume pe aici? întrebă Asatori, schimbând vorba.

— Nu, vreau să mă sfătuieşti într-o anumită privinţă.

— Da? se ruşină Asatori, a cărui răsuflare părea să se fi prefăcut în icnet.

— Asatori, mă gândesc să o părăsesc pe stăpâna mea şi să vin să locuiesc cu tine aici. Ce zici?

— Vrei să spui că o vei părăsi pe Doamna Tokiwa?

— Nu mă încântă gândul că o voi lăsa singură acolo, dar...

— Dar tu ai fost alături de ea de când i s-au născut copiii, nu-i aşa? Mă tem că o să-i lipseşti.

— Da, şi eu m-am tot gândit.

— Ce te-a făcut să te hotărăşti că vrei să vii şi să locuieşti aici?

— Nu mi-ai spus tu întotdeauna că viaţa celor nobili şi bogaţi e doar spoială? Că nu se pot ridica la înălţimea săracilor, printre care o să găseşti bunătate şi blândeţe adevărată? M-am tot gândit şi cred că ai dreptate.

— Dar, Yomogi, nu ai nici un motiv să alegi viaţa asta nenorocită, când oamenii de aici fac tot ce le stă în putinţă să scape de ea!

— M-am săturat de viaţa împodobită. Când am văzut că şi tu ai lăsat în urmă rangul de muzician al Curţii, pentru că ai simţit ceea ce simt eu acum, mi-am dat seama că şi eu, la rândul meu, vreau să vin şi să locuiesc aici.

— Nu, nu vei fi în stare să înduri viaţa asta prea mult, după toţi anii ăia de bunăstare. Trebuie să vorbeşti cu stăpâna ta şi să o întrebi ce gândeşte, dacă te lasă să pleci.

— Bineînţeles că o să mă oprească. Vreau să-ţi spun adevărul: nu mai înseamnă mult, nu ca înainte. Nu după tot ce s-a întâmplat cu Domnul Kiyomori, iar după aceea, s-a măritat din nou. Şi, deşi e frumoasă, ăsta e un lucru atât de ruşinos...

Yomogi crescuse, se gândi Asatori; era o femeie care o judeca pe alta. Devenise neîncrezătoare în propria ei stăpână şi îngrijorată pentru viitorul ei. Îl tulbura, totuşi, gândul că Yomogi îi cerea să împartă acest viitor cu ea. Cum s-o facă să se răzgândească? Inima lui Asatori se frânse gândindu-se la

sarcina care îl aştepta. Dar Yomogi părea mulţumită să fie pur şi simplu acolo, tăifăsuind cu el şi nebăgând de seamă că timpul trece. Când se lăsă seara, îl ajută să-şi gătească cina modestă şi rămase să o împartă cu el.

— Ar fi mai bine să pleci, Yomogi.

— Bine, dar de îndată ce stăpâna se va putea lipsi de mine, mă vei lăsa să vin încoace, nu-i aşa, Asatori?

Dar Asatori o amână, spunând:

— Ei bine, data viitoare când Mongaku va veni în capitală, va trebui să îl întrebi şi pe el ce părere are. Nu face nimic necugetat înainte de asta.

O însoţi până la răspântie, apoi se întoarse acasă, unde găsi arzând un foc îmbâcsit. Lumina unei lămpi mici tremura în adierea vântului de noapte; ridicând lampa, el o aşeză pe masă şi începu să desfacă şireturile manualelor sale medicale, când auzi un clipocit în spatele casei; un par de bambus pârâi. Întinzându-se peste veranda îngustă, văzu un par pentru uscat rufele, atârnat între crengile unor copaci; o umbră măruntă se întindea să atârne nişte rufe pe ea.

— Tu eşti acolo, Asuka? Nu te mai chinui să speli în întuneric. Vino încoace, se vede mai bine.

— Dar dacă termin cu astea, mâine vei avea ceva curat de îmbrăcat.

— Ah, ai fost atât de bună să-mi speli hainele murdare?

— Am început după-amiază, când a sosit femeia aceea, şi..., spuse Asuka, apropiindu-se cu sfială de verandă. În cele din urmă, se aşeză lângă Asatori, sugându-şi uşor un deget.

— O aşchie?

— De la stâlp.

— Stai aşa, lasă-mă să mă uit la ea.

Asatori îşi întinse mâna după a ei şi şi-o trase aproape de ochi.

— E prea întuneric aici, vino sus, în lumină.

Luă nişte cleştişori şi încercă să scoată aşchia. Asuka îşi lăsase mâna în voia lui şi părea că nu-i pasă de durere.

— Ah, uite-o – am scos-o. Aşa-i că doare? Uite, sângerează.

— Nu, nu prea mult.

— Sângerarea se va opri în curând, o alină Asatori, sugându-i degetul.

Asuka izbucni deodată în lacrimi. Asatori o luă de îndată în braţe şi o mângâie ca pe un copil mic.

— De ce plângi, Asuka? o întrebă el.

— Pentru că sunt fericită, atât de fericită, suspină Asuka.

— Atunci, încetează să mai plângi.

— Plâng pentru că nu voi mai putea veni încoace niciodată.

— De ce zici aşa?

Asuka nu răspunse, iar Asatori o tot legăna în braţe. Bietul copil, îşi spuse el, atât de însetat de dragoste, sărman suflet al mahalalelor...

— Asuka, de ce nu ai luat acul pe care ţi l-am dat acum câteva zile? Să-l iei cu tine diseară. Să nu te ruşinezi.

— Vrei tu să mi-l dai mie?

— Ai putea să-l vinzi, să ştii. Poate să îţi cumperi o rochie?

— Nu, clătină din cap Asuka. Îşi prinse agrafa în păr şi spuse:

— O voi păstra pentru totdeauna – pentru tot restul zilelor mele.

Acum, că îi revenise veselia, Asuka plecă în cele din urmă acasă, iar Asatori se întoarse din nou la cărţile lui. În această seară, însă, textul greoi păru cumplit de încâlcit, iar el nu izbuti să înţeleagă nimic din ce vedea în faţa ochilor.

După o săptămână sau două, Asatori, care nu o mai văzuse pe Asuka de câteva zile, era în drum spre locuinţa lui, când se opri pe la casa lui Ryozen. Rămase încremenit când văzu că aici se mutaseră un schilod şi copila lui cocoşată, cu cele câteva gioarse ale lor: o tigaie şi un ciubăr de lemn.

Schilodul spuse cu pizmă:

— Îl căutai pe Ryozen? S-a mutat alaltăieri într-o casă frumoasă, în cealaltă parte a oraşului – o casă care nu aduce nici pe departe cu cocioaba asta de lut. Din câte am auzit, cineva din cartierul plăcerii a venit după fiica lui. Eu nu o am decât pe cocoşata asta; nimeni n-ar dori-o nici măcar dacă aş da-o de pomană. Eşti doctor, nu-i aşa? Tu ai putea face ceva pentru ea, nu?

În acea noapte, Asatori se aplecă asupra cărţilor, ca de obicei, dar de-abia izbuti să înţeleagă ce citea, pentru că faţa Şarpelui şi aceea a femeii mai în vârstă continuau să-i apară pe cartea deschisă. Era rănit, de asemenea, şi că Ryozen nu venise să-şi ia rămas bun. Astfel de întâmplări erau fireşti în mahala, unde oamenii soseau dimineaţa şi dispăreau până seara, îşi spuse el; nu avea de ce să se simtă aşa cum se simţea. Dar se tot gândea la Asuka. Ea nu era copilul lui. Ce putea el să facă pentru ea, până la urmă? Ce îl făcea să îi pese atât de mult de ea? Fluturi de noapte şi alte gâze zăceau presărate peste masa lui şi peste toate cărţile, ispitite de flacără până îşi găsiseră moartea. Printre ele erau câteva forme gingaşe, uşoare – ca Asuka; altele – creaturi respingătoare – îi aminteau de Şarpe. Ce putea el să facă până la urmă, decât să îi doftoricească pe bolnavi? Să o facă pe Asuka fericită? Ce lăudăroşenie! De ce ar crede că era în stare să-i ajute pe alţii? Devenise atât

de îngâmfat, încât să creadă că era în stare de o sarcină atât de peste puteri? Nu era nici măcar în stare să-i vindece pe cei suferinzi!

Asatori ieşi din casă, îndreptându-se spre curtea din spate, şi se stropi cu câteva găleți de apă din fântână, în parte pentru a-şi alunga moleşeala.

În timp ce se ştergea şi îşi îmbrăca haina de bumbac, văzu oameni suiți pe acoperişuri, strigându-şi unul altuia:

— Unde este incendiul?

— S-a întins spre Horikawa.

— În cartierul plăcerii, pe undeva.

Asatori ridică privirea spre sclipirea roşie de pe cer. Auzind că focul era pe undeva prin apropierea cartierului plăcerii, se simți deodată dornic să urmeze răsunetul paşilor care tropăiau. Dar, în loc de asta, se întoarse în propria lui casă, trase jaluzelele şi îşi găsi drumul până în pat, bâjbâind. Din când în când, auzea bufnitura şi rostogolirea câte unei curmale care cădea necoaptă pe acoperişul subțire.

Capitolul XL
Giuvaerul Mării Interioare

O flotă mică de vase se pregătea să pornească spre estuarul de la Yodo, şi o mulțime gălăgioasă se îmbulzea pe țărm. Acum, că vara se apropia, iar obligațiile de la Curte erau mai puțin apăsătoare, Kiyomori pornise în sfârşit la drum spre Itsuku-shima, la altarul strămoşilor săi. În acea flotă se aflau vase de toate mărimile şi utilizările: bărci cu cabine şi altele pentru transportul cailor şi armelor, bărci încărcate cu alimente, toate încreținд apa şi îngrămădindu-se pe râu.

— Încă nu a venit Tokitada? întrebă Kiyomori nerăbdător.

— O să ajungă aici în curând, răspunse Norimori, vrând să-şi liniştească fratele.

Norimori şi doi dintre căpitanii săi, precum şi Michiyoshi, fostul pirat, îl însoțeau pe Kiyomori în această călătorie peste Marea Interioară, pe care el o cunoştea bine. Tâmplari, zidari, constructori şi alți muncitori călătoreau şi ei în acest grup de aproape treizeci de oameni.

Kiyomori se întoarse spre Nas-Roşu, care stătea în spatele său.

— Bamboku, spuse el, până la urmă, Tokitada n-a venit. Nu ar fi mai bine să pornim?

— Am putea să mai aşteptăm puțin. Întârzie, dar nu mă îndoiesc că va veni.

— Ce crezi că îl opreşte?

— Nu ceva de la Curte, ci o întâmplare a unui slujitor al său. A avut loc un incendiu în cartierul plăcerii noaptea trecută.

— Şi de ce ar trebui să-l întârzie acest lucru?

— Am auzit că unul dintre slujbaşii săi s-a încăierat cu slujitorul vreunui aristocrat, iar asta a stârnit incendiul.

— Încă una dintre încăierările acelea între soldați?

— Se pare că se întâmplă din ce în ce mai multe în ultima vreme. Gărzile Palatului şi cele ale Curții se tot înjură şi îşi caută motive de ceartă.

— Râca de la vârf ajunge până la ei? O tâmpenie...

— Soldații nu par să se fi liniştit încă de când cu măcelul ultimelor două războaie. Nu îmi place să o spun, dar războinicii au devenit tare înfumurați în ultima vreme.

— Va trebui să ne facem că nu vedem. Au fost umiliți atâta vreme, şi de-abia acum încep să îşi ridice capetele. ...Dar mă întreb ce s-a întâmplat noaptea trecută?

— Slujitorul a băut puțin cam mult şi a spus vorbe urâte despre cea de-a doua soție a Maiestății Sale... Celălalt flăcău l-a auzit din întâmplare şi s-a iscat un scandal. Aşa a început totul.

— Şi asta a fost cauza incendiului?

— Cam aşa.

— Poți trece cu vederea lăudăroşenia, dar focul şi politica făcută prilej de ceartă nu trebuie lăsate aşa.

— Din câte se pare, soldații ăştia fac din neînțelegerile dintre Maiestățile Lor pricină să-şi scoată ochii.

— Mă îngrijorează ce ar putea face soldații. Aş vrea ca Tokitada să îi urmărească în timp ce eu sunt plecat.

— Oh, iată-l! A sosit în ceasul potrivit!

Chipul lui Kiyomori se lumină în timp ce privi țărmul. Îl zări pe Tokitada descălecând printr-o mulțime de caleşti şi căruțe. Bărbatul părea într-o grabă mare; croindu-şi drum prin mulțime, sui în curând la bordul vasului lui Kiyomori.

Pe după storuri trase, Kiyomori şi Tokitada se adânciră într-un sfat care dură o bună bucată de vreme. Kiyomori îl privea pe Tokitada ca pe mâna sa dreaptă şi avea nevoie de el chiar mai mult decât de propriii săi frați.

— Ei, bine, aşadar, te las om de încredere, sfârşi Kiyomori, iar Tokitada se întoarse repede pe țărm, alăturându-se mulțimii de bărbați şi de femei de la Rokuhara care veniseră să-l conducă pe Kiyomori.

Era timp de secetă, iar apele Râului Yodo scădeau. Chiar şi în locurile cele mai adânci, bărcile se frecau de fundul râului, punându-i pe barcagii şi pe soldați să tragă sau să împingă vasul peste vaduri. Căldura de deasupra râului, lipsită de orice adiere de vânt, era aproape de neîndurat.

Planul lui Kiyomori fusese să coboare pe un afluent al Râului Kanzaki până la golf şi de acolo să urce la bord din portul Owada (Kobé), dar adâncimea joasă a râului îi făcu pe cei din alaiul lui să urce în şa încă de a doua zi şi să-şi continue călătoria, peste dunele ca de jăratec, de-a lungul țărmului. Din Mikagé îşi continuară drumul spre Soare-Apune; îndărătul lor rămase o perdea de munți, iar înaintea lor o întindere care se rotunjea după liniile coastei. Dădeau arareori de câte un semn al vreunei aşezări omeneşti; vântul din sud-vest arunca fără încetare stropi spre pinii de pe plajă, iar din când în când, mai vedeau epave chinezeşti plutind părăsite, după cum le duceau vântul şi valurile. Dar vremea era frumoasă, iar alaiul era bine dispus.

Acest ținut pe care îl străbăteau şi pe care îl numiră Fukuhara – Câmpul Norocului – îi deşteptă multe amintiri lui Kiyomori.

— ...Aici am coborât pe țărm în 1135, împreună cu tatăl meu. După ce am stins răscoala aia din Soare-Apune – am oprit aici. Aşezările pescăreşti şi pinii răsuciți nu s-au schimbat câtuşi de puțin. S-au schimbat numai vremurile – şi eu.

Toate pământurile familiei Heiké – Isé, Bingo, Higo, Aki, Harima – erau pe coastă. Toate amintirile lui din tinerețe, despre tatăl său, despre realizările familiei Heiké, erau cu neputință de despărțit de mare, iar Fukuhara era legătura dintre trecutul plin de încercări şi visele de viitor ale lui Kiyomori.

Timp de aproape trei săptămâni, Kiyomori a rămas la Fukuhara. În acest timp, îl lua adeseori cu sine pe Bamboku, pentru a cutreiera dealurile şi munții din jur, sau petrecea zile în şir traversând câmpiile sub soarele arzător. În alte zile, îl punea pe inginerul său şef să facă sondaje în jurul Capului Owada şi pe la gura râului. Când ploaia îi ținea înăuntru, Kiyomori poruncea să se facă hărți ale terenului din împrejurimi, apoi petrecea noaptea înăuntru privindu-le cu luare-aminte, dar şi pierdut în vise.

Neobosit fiind, Kiyomori îşi chinuia oamenii cerându-le părerea până noaptea târziu, şi chiar şi când toată lumea dormea, se ridica deodată în şezut, în patul lui, aprindea o lampă şi continua să cerceteze hărțile până în zorii zilei.

— Mă întreb dacă e o alegere înțeleaptă să mai stăm pe-aici. Ce vor zice oamenii din capitală dacă vor auzi despre asta? întrebă Bamboku într-o zi.

Kiyomori clătină din cap.

— Nu pot să-mi dau seama. Din câte se înțelege, suntem plecați în pelerinaj la Itsuku-shima.

— Atunci, domnule, lăsați-mă pe mine în urmă să termin treaba. Vă voi urma planurile de cercetare a terenului din jur, voi vedea sursele de apă şi posibilitățile de a construi drumuri.

Kiyomori încuviință vorbele lui Bamboku şi, lăsându-i câțiva însoțitori pricepuți, îşi reluă călătoria pe apă spre Itsuku-shima. Zi după zi, îşi umplu pieptul cu briza care adia dinspre oceanul albastru, nesfârşit. Şi, în timp ce nenumărate insule treceau pe lângă ei pe Marea Interioară, mintea lui Kiyomori se întindea cât mai departe, largă şi liberă, iar el se înveselea:

— Ah, cât de înghesuită e capitala! Câtă importanță îi dau oamenii scorburii ăleia înfiorătoare! Viitoarea mea casă va fi construită cu vedere la

această mare. Veți vedea câte lucruri minunate voi face eu pe mare!

Contururile Itsuku-shimei apărură în cele din urmă într-o zi, răsărind din crestele valurilor.

Preoții de pe insulă şi fecioarele altarului apărură în cele din urmă pe plajă, să-l întâmpine pe Kiyomori. După ce coborî pe țărm, descoperi curând că sanctuarele şi templul erau aproape în ruine; vânturile mării făcuseră cele mai mari pagube; numai nisipurile albe şi pinii răsuciți de vânt înşiruiți de-a lungul malului îşi păstrau frumusețea.

Kiyomori şi însoțitorii săi îşi găsiră adăpost într-un han din apropierea plajei, şi petrecu următoarea zi în pustietate – ziua de singurătate a săptămânii lui.

În restul zilelor în care rămase la Itsuku-shima, numeroşi oaspeți de pe uscat veniră unii după alții pe insulă, să-i prezinte lui Kiyomori omagiile, pentru că faima acestuia se răspândise în toate colțurile țării. Veniră războinici în vârstă, care fuseseră în slujba bunicului lui Kiyomori; sosiră alții, care şi-l aminteau pe tatăl său, Tadamori; iar soldații care slujiseră în trecut sub sabia lui Kiyomori se înghesuiră să-l mai vadă o dată.

— Mă simt de parcă aş fi venit acasă, le spuse Kiyomori acestor oameni, care se adunaseră la o sărbătoare dată în cinstea lui. Mă simt atât de acasă, încât nu vreau să mă mai întorc în capitală.

Kiyomori petrecu două săptămâni la Itsuku-shima, şi în acest timp, îi dezvălui planurile lui starețului aşezării. Erau planuri urieşeşti – atât de greu de crezut, încât starețul nu izbuti decât să îl asculte năucit. Acestea erau cuvintele unui luptător, ale unui om care nu avea decât rangul de consilier la Curte şi doar vârsta de patruzeci şi ceva de ani – un vorbe-goale plin de el! Pentru că iată ce spunea Kiyomori:

— Nu putem lăsa insula asta frumoasă aşa, în ruine. Vreau – şi nu vă pot spune cât de repede se va întâmpla asta – să văd cum linia acestui țărm şi dealurile vor fi scoase la lumină în toată frumusețea lor naturală, în aşa fel încât insula asta să depăşească în strălucire însuşi Kyoto. Va exista o arcadă cum nu s-a mai văzut niciuna până acum, deschizând apele pentru cei care se apropie de Itsuku-shima pe mare, iar aceia care vor veni să se roage vor intra printr-o poartă uriaşă. Sanctuarul central şi clădirile înconjurătoare vor fi legate unele de altele prin coridoare vaste, suspendate deasupra mării, iar valurile circulând în flux şi reflux vor oferi o privelişte mereu diferită; o sută de felinare de piatră vor fi aprinse, iar sclipirea lor va colora valurile, făcând ca această insulă să fie şi mai fermecătoare. Sala cea mare, pentru liturghii, va fi îndeajuns de mare pentru ca în ea să se aşeze mii de oameni; turnuri şi

pagode de cinci etaje vor pătrunde în pădurile de pini aflate în marginile dealurilor. Sanctuarul şi turnurile, sprijinite de stâncile acestei costişe, nu vor face decât să sporească frumuseţea împrejurimilor...

Înflăcărat de tabloul pe care îl zugrăvise, Kiyomori mai spuse:

— Aceasta nu va fi numai pentru ochii mei, ci o vor vedea toţi cei care vor veni din capitală, precum şi nenumăratele corăbii din ţări îndepărtate – din China – vor naviga pe lângă ea şi li se va spune: „Vedeţi! Aceasta este Japonia, unde chiar şi cea mai mică şi mai îndepărtată insulă se poate lăuda cu tot ce e mai frumos în materie de arhitectură şi măiestrie artistică!“ S-ar putea să spună că le-am maimuţărit clădirile, dar pinii, nisipurile albe ale ţărmurilor şi frumuseţea acestora, diferită de la un anotimp la altul, sunt fără pereche. Iar când vor ajunge la ţărm, înaintea lor se va întinde tabloul artelor noastre de-a lungul vremurilor – epocile Asuka, Nara şi Heian... Iar când corăbiile lor se vor opri la Owada, îi voi primi cu braţele deschise în propria mea casă. Owada? Va fi nevoie de timp pentru asta, dar plănuiesc să-l prefac într-un mare port maritim, adăpostit de vânt şi de valuri. Iar când vila mea de la Fukuhara va fi gata, voi veni încoace să mă rog în genunchi lună de lună, în corăbii la fel de măreţe ca şi acelea din China...

Pentru ascultătorii lui Kiyomori, acestea erau poveşti de pe altă lume, aiureala unui nebun – a unui visător fără leac. Şi totuşi, simţeau o măreţie în acest om, care le amintea de mare, iar ei se simţiră mândri să poată spune că era unul dintre ai lor.

Iar când Kiyomori se pregăti să plece, fu încărcat cu daruri – comori neprețuite din China: tămâie, lemn de aloe cu miros dulce, stofe frumos împodobite, ţesături de mătase, brocarduri grele, tablouri, vase de porţelan translucid, vopsele şi leacuri. Nu toate erau din China; unele veneau din ţările acelea din răsăritul Mării Mediterane, şi erau aduse de caravane din Arabia şi din Golful Persic.

Priveliştea şi parfumul unor mărfuri venite de atât de departe stârni şi mai multă nerăbdare în sufletul lui Kiyomori.

— Staţi aşa, staţi aşa până când Portul Owada va fi terminat, fu auzit el spunând.

Şi totuşi, acea zi veni prea greu pentru el, ca târâşul obositor de încet al unei umbre printr-un cadran solar.

La Owada, Kiyomori îşi întrerupse încă o dată călătoria de întoarcere la Kyoto pentru a-l întâlni pe Bamboku, iar în septembrie, după o absenţă de o lună şi jumătate, sosi în capitală.

Nu era lucru curat pe-aici, îşi dădu seama Kiyomori de cum intră în Rokuhara.

Fiul lui cel mai mare, Shigemori, venit printre primii în calea tatălui său, îi spuse:

— Unchiul ăla năbădăios al meu a făcut nişte măgării grozave cât ai fost plecat, dar e mai bine să auzi povestea de la Yorimori.

Kiyomori se încruntă de indignare când îl auzi pe fiul său vorbind astfel despre Tokitada. Fără îndoială, acesta putea părea cam zgomotos în ochii lui Shigemori cel mereu serios, dar lui Kiyomori îi plăcea felul de a fi sălbatic şi nechibzuit, atât de potrivit lui Tokitada, mai mult decât mohoreala fiului său. Şi totuşi, inima îi îngheță când auzi aceste vorbe.

— Ce s-a întâmplat? L-a târât pe Yorimori într-una dintre încăierările lui obişnuite?

— Ceva mai mult decât ce face el de obicei. S-a amestecat într-o uneltire care poate răsturna guvernul.

— Nu pot să cred că ar fi în stare să unelteasc㠎mpotriva tronului.

— Nu, dar ar fi greu pentru Maiestatea Sa să o privească altfel.

— ...Ei, bine, să aşteptăm. Vorbesc eu cu tine ceva mai târziu, spuse Kiyomori, trimițându-l afară pe Shigemori cu un semn al mâinii.

După ce se întâlni cu mai mulți membri ai familiei sale şi află cum îşi duseseră îndatoririle la îndeplinire în lipsa lui, Kiyomori ajunse la odăile soției sale. Acolo fu întâmpinat de o Tokiko înlăcrimată.

— Nu mă pot ierta pentru ce s-a întâmplat..., plângea ea şi, printre suspine pline de tulburare, îi povesti totul.

În timpul îndelungatei lipse a lui Kiyomori de la Rokuhara, avuseseră loc neînțelegerile obişnuite dintre Curte şi Palatul Mănăstire, începu ea. Se auzise un zvon cum că Tokitada şi Yorimori, amândoi demnitari ai Curții, uneltiseră pentru a-l întrona pe fiul Împăratului Călugărit. Zvonul ajunsese în curând până la Împăratul Nijo, căruia îi era limpede faptul că nu Tokitada fusese acela care începuse uneltirea, ci propriul său tată, Împăratul Călugărit. Dar, la puțin timp după aceea, atât lui Tokitada, cât şi lui Yorimori le fură retrase rangurile printr-un decret imperial; apoi, amândoi fură trimişi în surghiun.

Kiyomori mormăi ceva în timp ce Tokiko îşi încheia povestea. Femeia zări un zâmbet palid răsărind pe buzele lui, în timp ce el o liniştea:

— Nu ai nici un motiv să te învinovăţeşti singură. A fost întocmai cum a plănuit-o Împăratul Călugărit. El nu e omul care să-l asculte nici măcar pe Tokitada... Dar dincolo de toate acestea, Tokitada este prea năvalnic, spre propriul lui ghinion. Se poate ca el să fi fost îndeajuns de nechibzuit încât să fi încercat ceva în absenţa mea, şi să-i fi dat astfel un motiv Maiestăţii Sale să-l suspecteze, iar în acest caz, eu ar fi trebuit să mă alătur Împăratului Călugărit; iar asta este tocmai ceea ce îşi doreşte Maiestatea Sa.

— Dar ce crezi tu că s-a întâmplat cu adevărat?

— Nu-ţi mai face griji, acum că m-am întors, o linişti Kiyomori pe Tokiko, cu vorbele lui obişnuite, apoi nu mai scoase un cuvânt.

Tokiko fu dezamăgită de refuzul lui de a îi dezvălui mai multe, dar propriile ei gânduri continuară să cerceteze. Oare era cu putinţă, până la urmă, ca soţul şi fratele ei să fi plănuit cu adevărat să îl înlocuiască pe Prinţul Moştenitor cu Prinţul cel Mic, propriul lor nepot? Oare Împăratul Călugărit era părtaş al secretului lor? Tokiko se simţi tulburată de această posibilitate înspăimântătoare. Unde îi vor duce ambiţiile lor de nepotolit pe aceşti bărbaţi? se întrebă ea. Dar, oricare ar fi fost gândurile lui, Tokiko ştia că soţul ei urma să le ţină pentru sine, ca un bărbat adevărat.

La întoarcere, Kiyomori se prezentă de îndată la Curte, unde se bucură de o lungă audienţă la tânărul Împărat Nijo. Deşi era unul dintre foarte puţinii oameni în care Nijo avea încredere, Kiyomori nu deschise subiectul Împăratului Călugărit, tatăl lui Nijo, şi nici Nijo nu spuse nimic despre Tokitada.

În ziua care urmă, Kiyomori porni spre Palatul Mănăstire. I se păru că fostul Împărat Goshirakawa era mulţumit în secret de izbânda ultimei lui uneltiri, în care credea că are sprijinul lui Kiyomori. Dar, după ce îşi termină povestea călătoriei la Itsuku-shima, Kiyomori se înclină adânc şi spuse:

— Trebuie, de asemenea, să adaug, după ce am petrecut în singurătate şapte zile şi şapte nopţi, am primit un mesaj divin într-un vis.

— Un vis? repetă Goshirakawa, surprins de glasul cu care Kiyomori cel de obicei atât de neîncrezător rostise aceste cuvinte.

— Da, sunt sigur că a fost un mesaj din partea zeilor. Am auzit clipocitul valurilor, iar o voce mi-a grăit din norii de purpură de deasupra mea.

— Un mesaj divin?

— „Kiyomori“, mi-a spus vocea, „dacă într-adevăr îţi pare rău de starea de acum a lucrurilor, în calitatea ta de supus loial, spune-i stăpânului tău împărătesc următoarele: un singur soare se află pe bolta cerească, şi totuşi,

pe Pământ, se află un conducător la Curte şi unul în Palatul Mănăstire, şi amândoi spun că au autoritatea supremă. Ce discordie a apărut în urma acestui fapt, şi ce chinuri de nedescris a adus ea oamenilor“?

— Stai aşa, Kiyomori, ăsta a fost un vis, aşa spui tu?

— Da, un vis. M-am pomenit că eram în caleaşca unei doamne, treceam peste mare, şi, dacă vă vine să mă credeți, în fața trăsurii se afla o pereche de vulpi!

Goshirakawa izbucni deodată într-un hohot răsunător de râs. Kiyomori ar fi râs şi mai cu poftă, dar, înăbuşindu-şi hohotele, continuă serios:

— Acesta a fost visul. Nu, trebuie să recunosc că Tokiko se pricepe mai bine la dezlegarea lor.

— Înțeleg ce vrei să spui, Kiyomori. E îndeajuns... e îndeajuns în clipa asta...

— Mă bucur dacă înțelesul cuvintelor mele e limpede pentru tine, spuse Kiyomori, dar lasă-mă să mai adaug câteva cuvinte. Să fie pace între tată şi fiu.

Goshirakawa îşi feri chipul, auzind aceste cuvinte.

— ...Da, Kiyomori, o să mă gândesc la ce mi-ai spus. Nu ai de ce să îți faci griji. Împăratul este fiul meu, şi nu am nici un motiv să-l urăsc.

Şi totuşi, cu puțin timp după aceasta, în octombrie, Împăratul Nijo puse doi curteni cu rang înalt, preferații tatălui său Goshirakawa, să-şi dea demisia din funcțiile lor de la Curte, şi, în pofida suspiciunilor şi a zvonurilor de toate felurile, motivele acestei hotărâri rămaseră pe veci necunoscute. Tare ciudat fu faptul că Goshirakawa, care în mod normal s-ar fi împotrivit, păstră o tăcere de mormânt.

În luna martie a anului următor, Împăratul Nijo îl chemă înapoi pe curteanul Tsunemuné, pe care Goshirakawa îl surghiunise după unul dintre războaiele trecute.

În 1165, la trei ani şi jumătate după excursia lui la Itsuku-shima, Kiyomori era încă însuflețit de dorința lui înflăcărată de a transforma Owada într-un uriaş port maritim şi o metropolă a negoțului cu China. Se schimbase mult în acest timp – devenise bărbat adevărat. Acum, îşi petrecea fiecare clipă liberă trăgând învățăminte din câte trăise Bamboku; vorbea fără încetare cu negustorul, desena şi refăcea planuri, construia iarăşi, neobosit, în minte, până când ajunse la concluzia mulțumitoare că Owada nu avea nevoie decât de un singur port bun.

— Dar nu văd cum l-aş putea ridica numai eu, de unul singur, din banii mei, îi mărturisi el lui Bamboku.

Lui Kiyomori îi era limpede că nu se putea aştepta de la ajutor din partea Împăratului Călugărit, pentru că dorinţele lui Goshirakawa erau îndreptate spre alte lucruri: el tânjea după puterea întreagă. Acum, însă, nici o cale de a îndeplini acest plan urieşesc nu părea cu putinţă, poate doar dacă ajungeau la Împăratul Nijo însuşi, şi, dat fiind că amândoi suveranii încercau să câştige sprijinul militar al lui Kiyomori, acesta se folosi de împrejurare şi îi ceru lui Nijo două favoruri. Primul, dreptul de a se folosi de proprietăţile imperiale de la Fukuhara, de lângă Owada, îi fu acordat bătând din palme. Cel de-al doilea – bani din visterie pentru construcţia podului de la Owada – trecu nebăgat în seamă. Nijo şi consilierii săi zâmbiră, auzind planul ieşit din comun al lui Kiyomori. Gândul ca un luptător, un Heiké, să viseze la negoţ dincolo de graniţe părea venit din altă lume – o bucată de pământ pentru o vilă la Fukuhara era de înţeles, dar... Şi totuşi, Kiyomori nu se descurajă şi se strădui şi mai mult.

Împăratul Călugărit fu cuprins de nelinişte la auzul bârfelor venite dinspre anumite cercuri. Kiyomori, află el, nu urmărea de fapt negoţul cu China, ci un adăpost în Apus pentru corăbii de război. Owada era aproape de ţinuturile în care locuiau nenumăraţi membri ai clanului Heiké.

În acelaşi an, în timpul arşiţei din luna iulie, tânărul Împărat Nijo, care avusese sănătatea şubredă în ultima vreme, muri pe neaşteptate, iar înmormântarea împărătească avu loc în noaptea de 27 iulie, la Templul Koryuji, în partea de miazănoapte a capitalei.

Capitolul XLI
Un împărat moare

De o bucată de vreme, tunetul bubuise în depărtare, iar şi iar, în timp ce iarba de pe câmp era veştejită de soarele necruțător al verii. În pofida arşiței, mulțimi nesfârşite se revărsau dinspre capitală, ba chiar din îndepărtata Kinugasa, pentru a urmări de pe margini traseul alaiului de moarte al Împăratului Nijo.

— Mă tem că ne aşteaptă o ploaie, Yomogi.

— Şi nu găsim pe aici nici un copac sub care să ne adăpostim? Ia te uită, oamenii încep să se risipească.

— În păduricea aceea de pe câmp se află un templu.

Asatori şi Yomogi începură să alerge spre templu, unde se adăpostiseră deja o grămadă de oameni.

Trecuseră patru ani de când Yomogi, nebăgând în seamă sfatul lui Asatori, o părăsise pe Tokiwa. Înainte ca Asatori să-şi dea cu adevărat seama ce se întâmpla, Yomogi venise să locuiască alături de el, ca soție, şi, în timp, el se împăcă destul de repede cu rolul său de soț.

— Vai, sunt atât de înspăimântată! se cutremura Yomogi, agățându-se de brațul lui Asatori ori de câte ori se auzea câte o bubuitură de tunet.

Se auzise că alaiul imperial are să ajungă la templul de pe Dealul Funaoka în aceeaşi noapte.

La o oră târzie a după-amiezii, o sclipire rău-prevestitoare începu să învăluie cerul, în timp ce fulgere năucitor de luminoase izbucniră din norii furioşi de pe Dealul Funaoka, iar mulțimile înfiorate se uitară la spectacolul înspăimântător, de parcă ar fi fost martore la o minunăție.

— Hai, valea! Vom avea nevoie de acest loc la asfințitul soarelui, se auzi o poruncă, în timp ce douăzeci de călăreți dădură năvală înăuntrul templului şi începură să gonească mulțimile de oameni din fața lor. De îndată ce auziră că aceştia erau războinici Heiké de la Rokuhara, mulțimile dispărură, coborând panta dealului pe care se afla micul templu.

Spre Soare-Apune, norii se întunecară dintr-odată, nu doar din cauza nopții care se lăsa, şi stropi grei de ploaie începură să cadă grăbiți deasupra copacilor din jur.

— Uite, mai sunt câțiva dincolo de poartă. Alungați-i! porunci un soldat tânăr, întorcându-se în şa.

Câțiva bărbați şi câteva femei stăteau ghemuiți sub un paravan de pânză întins în grabă la piciorul unui stâlp. Mai mulți soldați ieşiră în față şi îl

dărâmară, poruncindu-le de câteva ori oamenilor să plece.

Patru sau cinci femei îmbrăcate în culori vii şi un slujitor se ridicară iute de unde stăteau, ghemuiți în jurul unei femei în vârstă, care zăcea întinsă, nemişcată, pe o saltea de paie.

— E cineva bolnav? întrebă cu blândețe un războinic tânăr, în timp ce descăleca. Le făcu semn soldaților nerăbdători să plece, în timp ce se apropia de grup.

Un servitor îngrozit răspunse:

— Da, căldura a fost greu de îndurat pentru stăpâna noastră, care a leşinat pe drum. Am adus-o aici şi încercăm să o readucem în simțiri. O vom lua dacă ne mai dați puțin timp.

— Nu, aşteptați, pare că are dureri. Mai stați puțin aici până când se va simți mai bine.

— Adevărat, domnule?

— Desigur, nu trebuie să se ude... Stați să văd dacă am ceva leacuri pentru ea. Stați aşa, spuse tânărul luptător, pipăindu-şi mânecile cu o privire dezamăgită, nu cumva are cineva nişte leacuri? De unde sunteți voi, femeilor? întrebă el în cele din urmă.

— Suntem din cartierul plăcerii, de la Horikawa.

— Dansatoare? întrebă ofițerul, aruncându-le încă o privire. Şi ați venit până aici doar pentru înmormântare?

— Da, răspunse una dintre femeile mai în vârstă, stăpâna noastră, Toji, a stăruit să vină şi să-şi prezinte ultimele omagii, şi iată ce s-a întâmplat. Nu ştim acum ce să facem.

— Vă fac eu rost de o căruță cu boi. Ar fi mai bine să o duceți pe femeia asta bolnavă acasă.

Ofițerul trimise un soldat să aducă o căruță. Între timp, bătrâna fu ridicată cu o smucitură care o făcu să geamă de durere.

Asatori, care urmărise totul de la distanță, nu se mai putu ține deoparte, văzând suferința femeii, şi se întoarse spre poartă. Se uită la femeia cea bolnavă, apoi alergă spre Yomogi.

— Yomogi...

— Ce e?

— Aş vrea să fac ceva pentru sărmana femeie.

— Nu, nu cu toți soldații Heiké în jurul ei?

— Şi ce-i cu asta? Trebuie s-o ajut.

— Da, dar nu l-ai băgat de seamă pe servitorul acela tânăr, care stă în dreapta dansatoarelor de colo? întrebă Yomogi.

— Da, o însoțește pe femeia căreia i s-a făcut rău.

— Știu, zise Yomogi, dar nu-l recunoşti?

— De ce?

— De fapt, din cauza lui nu vreau să te întorci acolo. De-abia am putut să-mi cred ochilor. Sunt sigur că va fi uimit dacă mă vede, de aceea mai bine stau aici, sub copac.

— Omul ăla? De ce? Nu este e un servitor obişnuit.

— A fost unul dintre slujitorii Domnului Yoshitomo – Konno-maru.

Asatori tresări.

— Poftim? Konno-maru *acela*?

— Aşadar, îl cunoşti, nu? E slujitorul pe care soldații Heiké au încercat să-l prindă după Războiul Heiji.

— Sunt sigur că te înşeli, Yomogi.

— Nu, nu l-aş putea lua niciodată drept altcineva. L-am văzut adeseori când o vizita în taină pe stăpâna mea Tokiwa în vila de la Mibu.

— Cât de ciudat din partea lui să intre în slujba de servitor în cartierul plăcerii!

— Nici eu nu înțeleg de ce a făcut-o, dar soldații Heiké nu ar fi ghicit niciodată că el e Konno-maru. Ce vâlvă va fi dacă vor afla vreodată!

— Asta nu mă interesează câtuşi de puțin. Nu sunt un Genji şi nici un Heiké, prin urmare, nimic nu mă îngrijorează legat de asta, dar sunt medic, iar conştiința m-ar apăsa dacă nu aş face ceva pentru ea.

— Trebuie neapărat s-o vezi?

— Nu e nimic grav, doar căldura care a lovit-o. Aş putea s-o fac să se simtă mai bine într-o clipă. Nimeni de acolo nu m-ar recunoaşte. Nu ar fi nici o problemă dacă m-aş duce singur. Ar fi mai bine ca tu să rămâi aici, Yomogi.

Asatori porni încă o dată spre poarta templului. La auzul paşilor săi sfielnici, grupul din jurul femeii bolnave ridică o privire bănuitoare spre el, dar chipul său blând şi mărturisirea că era medic alungară în curând temerile celor din jur. Şi tânărul ofițer îl întâmpină cu bunătate. După ce se uită în tăcere la trăsăturile femeii, Asatori îi luă în cele din urmă pulsul, o pipăi peste tot, apoi îşi începu treaba; cu îndemânare, îi puse câteva ace în diverse locuri ale trupului; apoi scoase câteva bobițe cu leacuri, le numără în palmă şi se întoarse către dansatoare, care se uitau la el:

— Una dintre voi să ia aceste bobițe, să le mestece, apoi să i le bage cu sila printre buze, spuse el.

Servitorul se mişcă spre dansatoare, care se traseră înapoi. Apoi, una dintre ele o împinse pe cealaltă, mai tânără, spre Asatori, spunându-i:

— Giwo, tu ar trebui să faci asta. I-ai fost întotdeauna ca o fiică lui Toji şi eşti favorita ei.

— ...Dacă voi toţi vreţi, fac eu asta, spuse fata cea tânără, Giwo, dezlegându-şi iute panglicile pălăriei cu boruri largi şi aşezând-o deoparte. Se aşeză lângă Asatori, întinzându-i o palmă delicată, ca de fildeş; aceasta se ridică în sus pentru a primi câteva boabe mărunte de culoarea perlelor, apoi, Giwo strigă deodată:

— Tu!

— Asuka! Se poate să fii cu adevărat tu?

Bilele cele mici se topiră între degetele ei.

— Vai de mine, nu e bine aşa, strigă Asatori.

Temându-se că şi ceilalţi îl auziseră, îşi mai turnă în palme câteva mărgele din punguţa lui cu leacuri, spunând:

— Acum dă-i-le cât mai repede pe astea... Deschide-i gura – şi acum, nişte apă.

Între timp, sosi o căruţă cu boi, iar tânărul ofiţer se îndepărtă, încălecând pe cal, trimiţându-le un soldat care să aibă grijă de tot.

— Acum suiţi-o în căruţă. Ar putea fi destul de greu, voi, restul, fără acest bărbat, mergeţi împreună cu ea. Daţi-mi voie să mă mai uit o dată la femeie. După culoarea din obraji, pare că se simte cu mult mai bine.

Apoi dansatoarele se întoarseră spre soldatul care urma să le întovărăşească, spunându-i:

— Am fost cât se poate de norocoase să îl întâlnim pe acest ofiţer binevoitor. Ne puteţi spune cine este?

Războinicul răspunse:

— A sosit de puţină vreme în capitală, de la Kumano. Este Tadanori, fratele vitreg al Domnului Kiyomori, ofiţer al Comisariatului de Poliţie.

Dansatoarele se uitară după silueta care dispărea, suspinând:

— Fratele vitreg al Domnului Kiyomori, Tadanori?

În timp ce se întorceau, pentru a se sui în căruţă, tinerele femei se opriră să-i mulţumească lui Asatori, dar descoperiră că bărbatul dispăruse.

Ploaia cea năprasnică încetă în curând iar Tadanori, cu armura udă leoarcă şi calul aburind, ajunse pe Dealul Funaoka. În timp ce se apropia, un ofiţer aflat la comanda Gărzilor din partea de răsărit îi strigă cu putere:

— Tadanori, unde ai fost?

— Eliberam drumul, aşa cum mi-aţi poruncit.

— Foarte bine, dar ce s-a întâmplat cu oamenii tăi?

— Am găsit o femeie bolnavă pe drum şi i-am trimis să-i aducă un car cu boi. Urmează să vină în cel mai scurt timp, domnule.

— Am auzit că drumul este năpădit de oameni, dar nu e treaba ta să îți pese de cei bolnavi. Lasă-i pe oamenii ăştia să-şi vadă singuri de ale lor.

— Da, domnule.

Tadanori primi în linişte mustrarea, stânjenit de propria lui lipsă de experiență şi de creşterea lui la țară. Trecuseră doar câteva săptămâni de când îl însoțise pe Kiyomori, fratele său vitreg, de la Kumano. La puțin timp după ce ajunsese în capitală, Tadamori primise rangul cel mai de jos din cadrul Comisariatului de Poliție. Ofițerul care i se adresase cu puțin timp în urmă fusese Norimori, fratele mai mic al lui Kiyomori. Înmormântarea era prima ocazie a lui Tadanori de a-şi arăta funcția în cadrul unei însărcinări publice importante, şi era firesc ca el să se zăpăcească din cauza atâtor sarcini, deşi avea puțini luptători sub cârma sa.

Cerul se însenină în curând şi apăru un curcubeu, stârnind un val de bucurie printre slujbaşi, care se grăbiră să ducă la bun sfârşit ultimele pregătiri, cât timp mai era lumină.

Cavoul imperial se afla pe Dealul Funaoka, unde o peşteră de piatră stătea pregătită să primească sicriul. Garduri de lemn înconjurau poalele dealului şi temelia Templului Koryuji; înăuntru, se aflau pavilioane cu perdele pentru îndoliații de seamă, persoanele cu funcții înalte în cadrul clerului, cântăreții de muzică sacră; steaguri funerare şi buchete de crengi ale „copacului sacru“ erau atârnate peste tot.

Reprezentanții mănăstirilor mai mari şi mai mici din Nara şi de pe Muntele Hiei urmau să sosească în curând şi să-şi ocupe pozițiile în ordinea, prescrisă strict, a rangului stabilit prin tradiție. Din timpuri de demult, mănăstirea Todaiji, aflată sub oblăduirea curții, a deținut rangul suprem printre cele şapte grupuri de temple principale; după ei veneau episcopii Kofukuji ai Narei. Mănăstirea Enryakuji de pe Muntele Hiei urma pe locul al treilea, iar restul mănăstirilor veneau după ea, în ordinea descrescătoare a importanței.

Se lăsă întunericul; stelele îşi revărsau razele albastre şi limpezi, şi o tăcere de început de lume umplu noaptea, în timp ce lungul alai de îngropăciune se strecura spre Funaoka. Focuri de tabără luminau dealul, iar steagurile vălurite, împodobite cu semnul soarelui şi al lunii, se zvârcoleau ca nişte balauri în înaltul cerului. Dar o gălăgie mare destrămă vraja, după ce fețele bisericeşti de la Kofukuji descoperiră că preoții Enryakuji le ocupaseră

locurile de pe deal. Răcnete furioase umplură aerul, iar torțele începură să fluture amenințător, în timp ce călugării Kofukuji se pregăteau să se năpustească asupra duşmanilor cu paloşe şi lănci. Apoi apăru Starețul lor, înspăimântat, sfătuindu-şi urmăritorii să se poarte cuviincios. Doi mesageri fură trimişi de îndată să îşi ceară scuze de la Enryakuji.

Povestea acestei tulburări ajunse destul de repede la Norimori, care se afla la poarta cea mare; poruncindu-le de îndată căpitanilor Gărzilor să îl urmeze, el porni spre locul gâlcevii. Tadanori, care îşi însoțea fratele vitreg, descoperi că nu înțelege nimic din toată ciorovăiala şi încremeni într-o uimire năucă, printre călugării furioşi.

— Tadanori, de ce nu eşti în mijlocul lor şi nu-i potoleşti pe scandalagii? strigă Norimori, arătând spre câțiva dintre călugării Kofukuji.

— Pe ăştia sau pe cei de colo? îi răspunse Tadanori.

— Da, pe aceia! Nu-i lăsa să ajungă mai departe!

— Pot să mă folosesc de orice?

— Orice, numai nu-ți scoate sabia, se auzi răspunsul, în timp ce Tadanori se azvârli fără teamă în pâlcul furios spre care arătase Norimori.

Cu sânge rece, cu un curaj înnăscut, oțelit de creşterea aspră pe care o primise în Kumano, Tadanori îl mătură pe primul călugăr care îl întâmpinase şi îl azvârli cu toată greutatea trupului spre altul. Călugării se prăbuşiră unul după celălalt, în timp ce Tadanori le smulgea sprinten lăncile şi îi lovea pe rând.

Cineva scoase un răcnet:

— Cine e bărbatul de colo?

— Nu e unul dintre călugări...

— Dacă nu este unul dintre noi, sigur este un războinic, sau un Heiké.

Călugării răsculați şovăiră şi începură să bată în retragere, pe măsură ce Tadanori făcea ordine în jurul său, cu mâna goală; până la urmă, Norimori dădu năvală călare printre fețele bisericeşti revoltate, strigând:

— Înapoi, înapoi! A sosit caleaşca imperială.

La poalele dealului, luminile înşiruite dădeau semn de apropierea cortegiului, iar mulțimea gălăgioasă deveni deodată tăcută; răniții fură duşi repede în altă parte, iar veşmintele în neorânduială fură repede aşezate la loc pentru a ascunde armurile şi săbiile lungi de sub ele. Călugării din Enryakuji descoperiră prea târziu că duşmanii lor le ocupaseră locurile, pentru că şi caleaşca funerară ajunsese la poalele Dealului Funaoka, în lumina torțelor, iar liniştea învălui mulțimile îndoliate.

Înconjurată de jeluitori în haine albe şi de sfetnici cu ranguri înalte, caleaşca funerară trecu pe lângă ei. Nenumărate lumânări ardeau; focuri de strajă uriaşe şi mii de facle luminau Dealul Funaoka, iar porţile cavoului se deschiseră în cele din urmă să primească sicriul imperial.

Recviemul se termină, ritualurile de purificare luară sfârşit; sosiseră zorii unei noi zile. Focurile de strajă păliră şi mulţimile uriaşe se risipiră pe ultimele acorduri ale unui cântec funebru. Luptători călare, lectici, caleşti şi oameni de rând veniți pe jos porniră înapoi spre capitală.

Şi totuşi, gâlceava din noaptea trecută dintre călugări le oferi oamenilor care plecau prilej de clevetiri şi de bârfe, iar subiectul care îi durea cel mai mult era cât de curând vor începe luptele dintre călugării Enryakuji şi Kokufuji. Umblau deja zvonuri care spuneau că fostul Împărat şi sfetnicii săi stârniseră aceste tulburări pentru a naşte şi mai multă duşmănie între mănăstirile rivale şi, de îndată ce primii sosiți puseră piciorul în Kyoto, se auziră noi veşti, care spuneau că Împăratul Călugărit îşi trimisese mesagerii pentru a vorbi cu călugării Enryakuji care se adunaseră, înarmați până în dinți, în partea de Soare Apune a oraşului Sakamoto.

Pe la sfârşitul acelei veri, familia lui Kiyomori, nenumărații servitori şi vasalii se mutară în noul conac de pe malul de dincolo al râului Kamo, în fața Rokuharei. Kiyomori însuşi alese totuşi să rămână la Rokuhara. De fapt, nu se întoarse acasă timp de peste zece zile după înmormântarea imperială, ci rămase la Curte, luând parte la nenumăratele sfaturi obişnuite la începutul unei noi domnii.

Noul împărat avea de-abia doi ani, şi tot ce ținea de treburile statului ajunse pe mâinile câtorva demnitari de rang înalt. Dat fiind că vechiul său prieten de încredere, Primul Ministru Koremichi, murise între timp, Kiyomori simțea că este de datoria lui să conducă toate consiliile de stat. Un nou grup de chipuri, fără să fi trăit greutăți şi necrezut de tinere, îl înconjurau acum, iar Kiyomori nu izbutea decât să clatine din cap în timp ce se uita în jur, la ele. Mai mulți fii ai răposatului Prim Ministru aveau mai multe ranguri de seamă – cel mai tânăr, de numai şaisprezece ani, fusese numit Domnul Păstrător al Sigiliului Ascuns. Tsunemuné, care rămăsese acelaşi curtean desăvârşit, în pofida nenumăratelor întorsături ale destinului, primise funcția de Ministru de Dreapta. Nimic nu se schimbase la Curte, îşi spuse Kiyomori. Regentul, Înaltul Cancelar şi miniştrii de stat – toți erau Fujiwara. Şi nimic

nu-l putea încânta mai mult şi nu putea servi mai bine scopurilor Împăratului Călugărit Goshirakawa decât asta, se gândi Kiyomori, cu presimțiri rele.

Deşi fusese numit doar Consilier de Stat şi General al Gărzilor de Stânga, Kiyomori se pomeni că i se aruncă pe umeri mai mult decât poate duce, iar toate plângerile lui că e mai mult decât îl lasă rangul nu se auziră niciunde. Curtea era însă goală, iar Kiyomori se pomeni că prezidează consilii de stat ai căror principali membri lipseau. Regentul şi miniştrii aveau treburi în altă parte – erau la Palatul Mănăstire, încercând să-i intre în grațiile fostului Împărat Goshirakawa.

— Această aşteptare nu are sfârşit, îşi spuse Kiyomori în cele din urmă. Dacă mai stau mult timp pe aici, va trebui să fac treabă în locul însuşi Regentului...

Pentru prima oară de foarte multe zile, Kiyomori îşi aminti de Rokuhara şi se pregăti să plece acasă. În timp ce se îndepărta de locul unde se hotărau treburile Curții, ridică privirea spre cer. Era deja toamnă! Închis de atâtea zile, se simți înviorat de prospețimea aerului. În timp ce se apropia de Casa Gărzilor, mai mulți căpitani îl salutară.

— Vă îndreptați spre casă, domnule? întrebară ei cu o privire uşurată.

— Dar ce se întâmplă, toți sunteți înarmați? răspunse Kiyomori, uitându-se bănuitor în jur, spre cei câteva sute de războinici înarmați de la Rokuhara.

Chiar în acea clipă, fratele lui Kiyomori, Tsunemori, apăru pe lângă caleaşcă. Aruncă o privire peste chipul obosit al lui Kiyomori şi apoi şopti:

— Înseamnă că nu ai auzit încă? Zvonul s-a răspândit prin toată Curtea, iar eu eram sigur că tu îl ştiai.

— Ce anume să ştiu? Despre ce este vorba? S-a întâmplat ceva rău la Rokuhara?

— Deocamdată nu ai pricini de îngrijorare, iar Rokuhara este bine păzită.

— Ce s-a întâmplat? stărui Kiyomori. De ce sunteți înarmați până-n dinți?

— Călugării de pe Muntele Hiei...

— Ce e cu ei?

— E doar un zvon, dar am auzit că Împăratul Călugărit îi ridică împotriva noastră. Nu ne putem permite să nu ieşim în calea primejdiei.

— Poftim? Încerci să-mi spui că i-a asmuțit pe călugări împotriva mea? izbucni Kiyomori într-un hohot răsunător de râs. Ce tâmpenie! Ce tâmpenie

năucitoare! strigă el şi, fără să-l mai asculte pe Tsunemori, îi porunci îngrijitorului de boi să-şi continue drumul.

Nimeni nu ştia de unde porneau zvonurile de acest fel. Rădăcinile lor rămâneau învăluite în taină. Dar era un lucru ştiut de toată lumea în ultima vreme că Gărzile Imperiale erau alese numai dintre Heiké, că lăudăroşenia celui mai neînsemnat soldat Heiké stârnea ranchiună pretutindeni; că Kiyomori avea în pregătire planuri uriaşe de construcţii, iar fraţii şi fiii săi ocupau posturi de frunte la Curte. Pornind de la aceste fapte, era uşor de înţeles că fostul Împărat Goshirakawa era nerăbdător să mai oprească influenţa crescândă a lui Kiyomori. Pe lângă asta, Goshirakawa însuşi lăsase în ultima vreme să se înţeleagă că ar fi fost nevoie să se schimbe felul de alegere a Gărzilor, iar atmosfera Palatului Mănăstire se schimbase deodată. Goshirakawa atrăgea spre sine adepţi ambiţioşi, bărbaţi curajoşi, dornici să-i împărtăşească plăcerea pentru intrigi şi strategii politice.

Se răspândiră noi zvonuri, menite să le înflorească pe primele; se spuse că monahii de pe Muntele Hiei se înarmaseră – două mii de bărbaţi puternici – în partea de Soare Apune a oraşului Sakamoto, pe lângă alte sute, în alte locuri de pornire, pregătindu-se pentru un atac asupra Rokuharei. Fiecare nouă poveste adăuga încă ceva la credinţa că lupta era de neocolit. Mişcările soldaţilor Heiké nu făceau decât să arate şi ele la fel. Linia de apărare trasă în jurul Rokuharei şi în partea de Soare Apune a Podului Gojo, până în Drumul al Optulea de la Soare Apune, vorbeau de la sine.

Între timp, Kiyomori sosise la Rokuhara. Fiecare pas pe care-l făcea era întâmpinat de trupe înşiruite îndărătul unui zid de arcuri şi scuturi. Din caleaşcă, Kiyomori urmări această privelişte cu un ochi nemulţumit.

Chemându-şi fiii şi căpitanii la sfat, Kiyomori se întoarse spre fiecare în parte şi întrebă poruncitor:

— Cine a cerut asta?

Nimeni nu răspunse, iar el stărui:

— Nu vrea nimeni să-mi dea un răspuns? Cine a poruncit strângerea oştilor? Tu... Munemori?

— Domnule...

— Motomori, nici tu nu vrei să îmi spui?

Motomori răspunse posomorât:

— Nu a dat nimeni anume o poruncă, dar, pentru că tu erai atât de prins la Curte, nu am avut timp să venim până la tine şi să-ţi cerem sfatul. Fraţii mei, eu şi unchiul nostru Tokitada am hotărât că este mai bine să fim pregătiţi, să dăm noi prima lovitură.

Kiyomori dădu îngândurat din cap.

— Nu-l văd pe Norimori, spuse el brusc.

— Şi-a ocupat postul de pe drumul cel mare. Vrei să îl vezi? îi zise unul dintre fiii săi.

— Da, cheamă-l, răspunse Kiyomori.

În timp ce îşi aştepta fratele să sosească, Kiyomori îşi luă fiii, pe rând, la întrebări:

— L-aţi întrebat pe fratele vostru Shigemori ce să faceţi?

— Da.

— Şi ce v-a spus?

— Ne-a sfătuit să vorbim mai întâi cu tine. Din câte se părea, credea că oastea ar fi trebuit chemată numai dacă era mare nevoie de ea.

— Întocmai cum am bănuit. Nu e el omul care să-şi piardă capul aşa...

Norimori sosi chiar în acea clipă, iar Kiyomori se întoarse spre el:

— Norimori, am aflat că au fost nişte neînţelegeri între călugării de la Enryakuji şi cei de la Kofukuji în timpul înmormântării imperiale de la Funaoka. Tu comandai Gărzile atunci. Cum ai pus capăt neînţelegerilor? Am auzit ceva despre o încăierare, dar vreau să aflu totul de la tine.

Cu ochii îngustaţi ca două linii, Kiyomori ascultă cu luare-aminte povestea fratelui său.

— Nu e mare lucru de povestit. În clipa aceea, Tadanori se afla acolo, iar eu l-am pus să readucă ordinea în rândurile călugărilor Kofukuji, în timp ce eu m-am îngrijit de ceilalţi.

— Şi totuşi, înainte să se întâmple asta, ai primit poate vreo poruncă prin doi consilieri trimişi de către Împăratul Călugărit?

— S-a vorbit despre faptul că îl primisem, dar tu chiar crezi că i-aş asculta pe ei?

— Deci, *s-a întâmplat* cu adevărat.

— Da. Este un fapt binecunoscut că Muntele Hiei nu îi are la inimă pe membrii familiei Heiké, iar eu ştiu că, de două sau de trei ori, ne-au şi vorbit de rău în faţa Împăratului Călugărit. Şi totuşi, cei doi consilieri ai lui spun că monahii Enryakuji ai Muntelui Hiei au fost vinovaţi în acea noapte, iar ei mă sfătuiseră să iau măsuri împotriva lor, ca şi împotriva călugărilor Kofukuji – să rănesc şi chiar să omor, dacă era nevoie, spunând că vor lămuri ei lucrurile cu Maiestatea Sa.

— Iar tu ce ai făcut atunci?

— I-am ascultat, dar am nesocotit poruncile. Tadanori le-a făcut călugărilor Kofukuji un şmotru aprig, dar eu nu am făcut decât să mă aşez

între cele două părți și să le liniștesc cumva.

— Și atunci, Muntele Hiei nu are nimic împotriva noastră, din câte înțeleg.

— Nu au nici o pricină să aibă.

— Și atunci, de unde anume s-au născut aceste zvonuri îngrijorătoare din ultimele câteva zile?

— Bănuiesc că acești sfetnici ai Împăratului Călugărit îi asmut și pe monahii Muntelui Hiei, așa cum au încercat să mă stârnească și pe mine.

— Bine! Asta lămurește totul, spuse Kiyomori, părând ușurat.

Ceru unelte pentru scris și așternu iute o scrisoare scurtă, apoi îl strigă pe fratele său vitreg, care stătea în celălalt capăt al încăperii:

— Tadanori, chipul tău nu este atât de cunoscut pe aici, prin capitală, prin urmare ești omul cel mai potrivit pentru această însărcinare. Scoate-ți armura, du această scrisoare călugărilor de pe Muntele Hiei și ai grijă să ajungă pe mâinile unuia dintre cei trei stareți de acolo. Un răspuns?... Cred că nu. Și totuși, ar fi mai bine să ai grijă – se poate ca iscoadele Palatului Mănăstire să stea la pândă după tine.

Când Tadanori plecă, ducând scrisoarea, ceilalți se holbară la Kiyomori, întrebându-se când și cum ajunsese el să le scrie stareților Muntelui Hiei.

— Acum suntem în primejdie, băgă de seamă Kiyomori, mai mult pentru sine. Aduceți-mi armura. Aș putea chiar să mă pregătesc pentru ce e mai rău, adăugă el, în timp ce se ridica șovăitor. Adevărul este că sunt obosit și mai pregătit de somn decât de orice altceva.

În timp ce își punea cămașa de zale și își lega șireturile apărătoarelor de picioare, murmură printre dinți:

— ...îi place prea mult să se bage în toate. Are în jurul său oameni din cel mai îngrozitor soi. Prea încăpățânat în a-și urmări interesul... Măcar dacă ar înceta să se mai amestece!

Spre seară, în aceeași zi, se auziră vești care spuneau că monahii Muntelui Hiei veneau în număr mare spre capitală. Kiyomori gemu. Oare scrisoarea lui ajunsese prea târziu la Muntele Hiei? Fără întârziere, le porunci fiilor săi să se îndrepte cu întăriri spre Curte, încredințându-i că el va rămâne să apere Rokuhara.

Între timp, soldații Heiké și oamenii din Comisariatul de Poliție rămași în viață, care se duseseră în partea de Soare Apune a orașului Sakamoto și spre miazănoapte, de-a lungul râului Kamo, pentru a-i alunga pe călugări, sosiră înapoi în capitala slab luminată cu vestea că monahii îi puseseră pe fugă pe oștenii Heiké. Întreaga capitală era cuprinsă acum de tulburare, de

parcă ar fi fost lovită de un cutremur. Toți tremurau de spaimă, în timp ce aşteptau izbucnirea unei lupte deschise între Kiyomori şi fostul Împărat. Dar, în mijlocul acestui tumult, o caleaşcă imperială veni hurducăind pe Drumul al Cincilea, trecu peste Podul Gojo şi intră pe pământurile Rokuharei.

— Maiestatea Sa, Împăratul Călugărit, aici? primi năuc Kiyomori vestea, apoi ieşi grăbit din casă, să-şi întâmpine oaspetele.

— Tu eşti, Kiyomori? întrebă Goshirakawa, ridicându-şi perdelele caleştii şi zâmbind.

— Întinde-mi mâna... Ajută-mă să cobor, spuse el cu glasul lui prietenesc dintotdeauna.

Kiyomori se holbă la zâmbetul blând de pe buzele lui Goshirakawa, apoi veni țeapăn spre el, să-l ajute, şi îl conduse în casă:

— Dar, Maiestatea Voastră, ce-i asta? Cu ce prilej am eu parte de această onoare, de o vizită la o oră atât de târzie a nopții? exclamă Kiyomori năucit.

Kiyomori, care se stăpânea în orice împrejurare, era cu totul buimăcit de această întorsătură nemaipomenită. Dar fostul Împărat continuă să zâmbească, neclintit. Deşi era cu mult mai tânăr decât Kiyomori, avea o privire triumfătoare care spunea că nu se va lăsa speriat de nimic:

— Te-am luat pe neaşteptate, Kiyomori?

— Într-adevăr, Maiestate.

— Ce altceva puteam să fac? Dacă lăsam zvonurile astea să umble, s-ar fi ajuns fără îndoială la vărsare de sânge.

— E adevărat că toate aceste poveşti au fost zvonuri şi atât?

— Încă te îndoieşti de mine, Kiyomori? Nu am venit eu până aici, la tine?

— Ba da, aşa e, răspunse Kiyomori jalnic.

Iată-se pe sine însuşi, înarmat până în dinți. Oare judecata lui proastă fusese singura cauză a acestei neînțelegeri îngrozitoare? După toate astea, fostul Împărat îl privea ca pe un om lipsit de inimă, nedemn de încredere. Kiyomori se cutremură înlăuntrul său cu gândul la această nenorocire în care fusese silit să se amestece. Apoi, mândria lui sălbatică de luptător ieşi la iveală, iar ochii i se umplură de lacrimi.

— Kiyomori, văd lacrimi?

— Lacrimi de recunoştință, Maiestatea Voastră.

— Câtă veselie, Kiyomori! Tu şi soldații tăi sunteți înarmați – şi acum, tu plângi!

— Într-adevăr, e o comicărie. Aş râde de mine însumi ca de un prost.

— Aşadar, totul e limpede. Să fim fericiți că nu ne mai înțelegem greşit. Nu te mai lăsa înşelat de zvonuri, Kiyomori. Încrede-te în mine.

Şi, rostind aceste cuvinte, Goshirakawa se îndepărtă, însoțit de trupele de la Rokuhara.

Cu puțin timp după plecarea sa, sosi fiul cel mai în vârstă al lui Kiyomori.

— A plecat Maiestatea Sa? întrebă el. Am auzit chiar acum despre vizita lui de la frații mei.

— Shigemori, nu eşti în armură?

— Nu, a fost întocmai cum am crezut şi întocmai cum le spuneam celorlalți – Maiestatea Sa nu are de gând să se întoarcă împotriva familiei Heiké.

— Aşa crezi tu, nu? Eu sunt încă încurcat, răspunse Kiyomori.

— De ce?

— Toate astea nu s-ar fi întâmplat, dacă Maiestatea Sa însuşi nu ar fi vrut să se întâmple. Are un zâmbet primejdios. Nu mă îndoiesc că are dorințe tainice în privința familiei Heiké.

— Tată!...

— De ce te uiți aşa la mine? răspunse Kiyomori tăios.

— Nu-mi vine să cred, Tată, că ai putut chiar şi să spui aşa ceva! Ar trebui să ai grijă să nu faci vreun lucru care să-l întoarcă împotriva noastră. Mă rog pentru şi mai mare credință față de împăratul nostru.

— Nu e nevoie să-mi aminteşti. Dar, Shigemori, mă îndoiesc că înțelegi ce se află de fapt în spatele acestor purtări fermecătoare. Eu ştiu – şi asta face ca povestea să fie cu atât mai greu de descurcat pentru mine.

— Nu. Sunt sigur că dacă îl slujeşti cu toată credința, zeii te vor avea în paza lor.

— Ai grijă, spuse Kiyomori râzând, nu-i ține predici tatălui tău, că lucrurile nu sunt chiar atât de uşoare, Shigemori. Tu, mama ta şi restul lumii sunteți duşi de nas de farmecul lui. Numai eu văd prin el... Şi, da, prea puțin mă doare că voi ceilalți vă lăsați prostiți.

Dar, în timp ce vorbeau, o flacără cuprinse cerul de deasupra Templului Kiyomizu; flăcările învăluiră în curând toate acareturile, făcând să plouă peste Rokuhara cu scântei şi cu sfărâmături care ardeau. Speriați, oamenii îşi spuseră că monahii Muntelui Hiei se răzbunau pe Kofukuji dând foc templului duşman.

În toiul acestei tulburări, Tadanori sosi înapoi la Rokuhara cu un răvaş de la Starețul Jisso – cu un mesaj ascuns, care să fie înțeles numai de către

Kiyomori.

Toată noaptea de 9 august, în timp ce flăcările măturau coasta întreagă a Dealurilor de la Soare-Răsare, mai multe mii de călugări războinici porniră îndărăt, spre Muntele Hiei.

Capitolul XLII
Lumina adevărului

Tot ce rămăsese din Templul Kiyomizu, din pagoda lui şi din acareturile învecinate era un maidan plin cu cenuşă. Trecură mai multe zile, dar nici un preot nu se ivi să arunce o privire peste ruine sau să jelească acea cumplită pângărire; doar oamenii de rând – bărbaţi şi femei – veniră şi se prosternară, cu ochii şiroind de lacrimi, prin cenuşă, rugându-se. Şi totuşi, prin mulţimea aceea de credincioşi năuciţi se afla şi un călugăr tânăr – de treizeci şi ceva de ani – care stătea îngenuncheat şi cufundat în rugăciune. Hainele lui simple arătau că e ucenic la templu; chipul lui, pe care era întipărită umilinţa, le vorbea tuturor despre un om covârşit de suferinţă. În cele din urmă, când întinse mâna după pălăria lui de pelerin şi se ridică, oamenii din jurul lui îndrăzniră să îl întrebe:

— Sfinţia Voastră, nu sunteţi unul dintre preoţii Templului Kiyomizu?

— Nu, vin de pe Muntele Hiei, răspunse preotul.

Toate privirile se aţintiră asupra lui.

— De pe Muntele Hiei?

— Şi nu vă e teamă că veţi fi găsit aici?

— De pe un templu al Muntelui Hiei, aţi spus?

— De la Kurodani, din Soare Apune. E adevărat că ţinem de Muntele Hiei, şi totuşi, nu toţi suntem nemernici. Omul căruia îi sunt ucenic – şi mai sunt şi alţii – caută adevărul în singurătate. Sunt mulţi asemenea lui, care caută înţelepciunea lui Buda pentru a-i împărtăşi lumina cu oamenii care suferă.

— E adevărat? E cu putinţă ca astfel de oameni să locuiască astăzi pe Muntele Hiei? strigară oamenii uimiţi, adunându-se de îndată în jurul lui.

— Da, dar cum vă pot cere să mă credeţi, atunci când daţi cu ochii de miile de călugări înarmaţi? Este adevărat că în văile ascunse şi în adâncimile pădurilor Muntelui Hiei, fântâna-izvor a luminii nu a secat încă. Cum am putea noi, feţele bisericeşti, să lăsăm această flacără să moară când voi, cei care aţi trecut prin suferinţele războaielor Hogen şi Heiji, nu aţi uitat să vă iubiţi şi să vă alinaţi unul pe celălalt?

— Vorbele tale ne dau nădejdi, dar dacă mai sunt şi alţii ca tine, de ce nu vin încoace, între noi, şi de ce nu ne învaţă cum să trăim?

— Dar...

Sprâncenele călugărului se încruntară a suferinţă.

— Dar voi, cei care aţi venit încoace să vă rugaţi printre ruinele pline cu cenuşă, de ce nu ascultaţi învăţăturile preoţilor de aici?

— Sunt nişte mincinoşi, toţi! Nu credem nimic din ce spun ei! Cine poate să-i creadă atunci când vede aceste ruine! Mai bine înghiţim gunoaie, decât vorbele lor! Nu ne dau altceva decât vorbe frumoase, dar, de fapt, nu sunt cu nimic mai buni decât hoţii şi îndeletnicirea lor nu este decât aceea de a ne duce de nas! Putem avea încredere în ei? Te mai miri că îi urâm?

— Atunci, nu mai aveţi încredere în ei şi sunteţi cuprinşi de disperare?

— Da, şi de aceea stăm aici pierduţi, rugându-ne la ruinele pline de cenuşă.

— Ei, atunci Buda a sosit în sfârşit printre voi! Credeţi-mă!

— Îndeajuns cu aceste vorbe! Nu mai vrem astfel de mângâiere goală!

— Aveţi dreptate. Spuneţi adevărul... Dar, chiar dacă icoana sfântă a dispărut din altar şi a fost prefăcută în cenuşă, Kannon e tot aici.

— Unde? Unde o vezi tu pe Kannon?

— În însăşi cenuşa asta, în jurul ei.

— Şi nu e cenuşa asta doar cenuşă?

— Ba da.

— Şi atunci, ce mai e de văzut?

— Chipul zeiesc nu poate fi văzut.

— Arată-ne-o... Ba nu, eşti încă mult prea tânăr pentru asta. Oare nu se află pe undeva un preot adevărat, care să ne poată arăta nevăzutele cât timp suntem încă în viaţă?

— Ba se află. Nu aveţi nici o pricină să credeţi că nu.

— Unde e? Unde e preotul ăsta? strigară de îndată oamenii, în timp ce se apropiau de monah.

— Ah, lăsaţi-mă să plec, vă rog, îi imploră călugărul, scuturându-şi pălăria şi croindu-şi drum prin mulţime. Am dezvăluit prea multe. Nu pot să vă spun încă asta, dar sunt încredinţat că se află un asemenea bărbat. Va veni în curând printre voi. Dacă nu se va întâmpla aşa, atunci, într-adevăr, învăţăturile lui Buda sunt minciuni, e o înşelătorie – iar soarta adevărată a omului şi toate învăţăturile lui Buda sunt vorbe goale. Atunci, şi numai atunci aţi avea de ce să fiţi disperaţi. Nu, chipul şi lumina adevărului nu au dispărut încă de tot de pe Muntele Hiei.

Cu faţa ascunsă sub pălăria cu boruri largi, călugărul o rupse la fugă, răcnind în timp ce se îndepărta:

— Nu disperaţi şi nu vă pierdeţi încrederea unul în celălalt! Trăiţi-vă viaţa în curaj, până vine!

Mulțimea se risipi iute, pentru că mulți dintre ei încercară să-l urmărească pe călugăr – unii veniră după el cu strigăte de bătaie de joc. Apoi, norul de cenuşă se mai lăsă o dată asupra ruinelor.

Un alt călugăr, care apăruse chiar în clipa aceea, se întoarse să se uite la umbra care se îndepărta.

— Cine a fost acela, Yasunori? Sunt încredințat că l-am mai văzut până acum, zise Saiko, un curtean Fujiwara, favoritul Palatului Mănăstire în ultima vreme, întorcându-se spre un membru al Comisariatului de Poliție care îl însoțea. Îl recunoşti?

Ofițerul, Yasunori, răspunse pe dată:

— Nu l-ați cunoscut, domnule, la Starețul Templului Ninna-ji?

— Ah, aşa e. Am auzit că secta Tendai nu are pe nimeni care să fie la fel de învățat ca el. Un călugăr – cum îl cheamă? – care locuieşte în Kurodani, pe Muntele Hiei.

— Parcă se numea Honen.

— Honen – asta e, el este. Nu îşi părăseşte niciodată mănăstirea din Kurodani... Mă întreb ce anume l-a mânat până aici.

— Distrugerea templului a stârnit atâtea vorbe, încât trebuie că l-a învins curiozitatea, şi nu s-a putut împiedica să nu vină să vadă cu ochii lui ruinele.

— Despre asta trebuie să fi fost vorba, spuse Saiko, uitându-se în jur cu teamă, să se încredințeze că nimeni nu îl recunoştea.

După ce cercetă ruinele, Saiko îi făcu semn unui slujitor să-i aducă armăsarul şi în puțin timp se întoarse călare spre Palatul Mănăstire.

Acesta era scăldat în lumini noapte de noapte, pentru că, în ultima vreme, obiceiul lui Goshirakawa devenise acela de a invita patru sau cinci favoriți să cineze cu el. Saiko sfârşise cu puțin timp în urmă de vorbit. Goshirakawa, care ascultase cu luare-aminte povestea despre vizita la Templul Kiyomizu, din acea după-amiază, se întoarse spre Saiko, spunând:

— Aşadar, oamenii vin în număr mare la ruine şi se roagă deasupra cenuşii, spui tu? E caraghios şi totodată înduioşător – va trebui să facem în curând ceva pentru a-i împăca pe călugării Kokufuji, să putem reface templul... Nu-i aşa, Toshitsuné?

— Da, Maiestatea Voastră, răspunse curteanul Toshitsuné, lăsând privirea în jos, neştiind prea bine ce să mai zică. Se întorsese cu câteva zile în urmă, în culmea tulburării, de la Nara.

Călugării Kofukuji fuseseră încăpățânați, îi nesocotiseră toate încercările de a ajunge la un armistițiu, şi ceruseră ca autoritățile de pe

Muntele Hiei să fie pedepsite fără întârziere. Goshirakawa primise veştile cu o simplă înclinare a capului şi nu dădu nimic în vileag din ceea ce gândea. Şi totuşi, Toshitsuné văzuse că monahii Kofukuji se pregăteau de un război. De asemenea, era limpede că Goshirakawa ştia că monahii urmau să intre curând în capitală cu însemnele lor sacre, să jefuiască şi să ardă templele care ţineau de Muntele Hiei, iar Muntele Hiei urma să se răzbune la rândul său. Nimic, în afara unei oştiri puternice, nu putea să-i împiedice pe călugări să dea năvală chiar asupra Palatului Mănăstire şi să-l sperie pe însuşi Goshirakawa. Până acum, ar fi fost un lucru de la sine înţeles să le ceară sprijin soldaţilor Heiké. Şi totuşi, nimeni nu ştia cum se împacă de fapt Goshirakawa şi Kiyomori pentru că, deşi vizita fostului Împărat la Rokuhara izbutise, din câte se vedea, să risipească neîncrederea lui Kiyomori faţă de Goshirakawa, rămâneau încă îndoieli despre ce se întâmpla în mintea lui Kiyomori. Fără acesta din urmă, însă, războinicii nu puteau fi trimişi să-i alunge pe călugări.

Goshirakawa se întoarse apoi spre călugăr:

— Saiko, ce spun în ultima vreme oamenii din capitală despre povestea aceea?

Cu o căutătură vicleană, Saiko înclină din cap:

— Ce doreşte de fapt Maiestatea Voastră să afle?

Goshirakawa se uită ţintă la el:

— S-a auzit un zvon prin întreaga capitală, în noaptea în care a ars Templul Kiyomizu, că eu am dat porunci de atac împotriva clanului Heiké.

— Aşa a fost.

— Dar e lipsit de noimă, Saiko, tu ce părere ai?

Ceilalţi oaspeţi ascultară cu luare-aminte răspunsul lui Saiko. Ce auziseră în aceste clipe era tocmai pe dos faţă de ce zisese până acum Goshirakawa. Dar răspunsul veni fără întârziere:

— Maiestatea Voastră, zeii vorbesc cu limbile oamenilor. Deşi Maiestatea Voastră se dă poate înapoi să rostească acest lucru, oamenii văd cât de aroganţi au devenit membrii familiei Heiké şi au glăsuit în locul zeilor, nu credeţi?

Goshirakawa dădu din cap, în semn de aprobare, apoi izbucni într-un râs răsunător:

— Îndeajuns, Saiko! Ai vorbit destul.

De îndată ce îşi dădu seama că nu se poate lipsi de Kiyomori, Goshirakawa începu fără zăbavă să-i curteze bunăvoinţa: fratele lui, Yorimori, şi cumnatul Tokitada, care fuseseră surghiuniţi din Kyoto, fură

chemați fără zăbavă înapoi. Goshirakawa începu de îndată să îl vorbească de bine pe Kiyomori la Curte şi în întreaga capitală.

Kiyomori, în fruntea luptătorilor săi, se duse să stea de vorbă cu monahii Kofukuji, în timp ce aceştia se îndreptau spre Kyoto. Într-o zi sau două, izbuti să aranjeze o întâlnire între căpeteniile de pe Muntele Hiei şi Kofukuji, iar totul se sfârşi cu retragerea trupelor aduse de cei din urmă spre Nara. Iuțeala cu care se împăcaseră toți îi lăsă cu gura căscată atât pe oamenii de rând, înspăimântați, cât şi pe sprijinitorii lui Goshirakawa. Şi, cu toate că Saiko află care erau numele celor trei puternici stareți ai Muntelui Hiei, a căror duşmănie față de clanul Heiké era cunoscută şi răscunoscută, şi cu care Kiyomori schimbase de mai multe ori răvaşe, nu apăru nici o lămurire a felului în care Kiyomori ajunsese să-i cunoască. Oamenii uitaseră de mult acea zi de vară, cu zeci de ani în urmă, când Kiyomori îi înfruntase pe călugării Muntelui Hiei la Gion, şi nimeni nu ştia că, prin îndrăzneala lui, îşi cucerise mai mulți prieteni printre ei.

În anul care urmă, 1166, Consilierul de Stat Fujiwara Motozané, care era căsătorit cu cea de-a doua fiică a lui Kiyomori, muri dintr-odată, la vârsta fragedă de 24 de ani. Un an mai târziu, Kiyomori primi funcția de Ministru de Stat, cu toată puterea şi faima ce veneau din acest rang. De-abia împlinise cincizeci de ani; noul conac din partea de Soare-Apune a Drumului al Optulea fusese terminat; se părea că strădaniile lui îşi primiseră în sfârşit răsplata. Dar noi lumi se întindeau în fața lui, precum vârfuri de munte greu de urcat. Triumful familiei Heiké de-abia începea. Toți frații şi fiii săi, care abia împliniseră treizeci-patruzeci de ani, erau demnitari înalți la Curte şi în sfat. Şi totuşi, puterea şi renumele veniseră spre Kiyomori fără ca acesta să aibă nevoie de forță sau de intrigi; legăturile lui cu aristocrația apăruseră fără ca el să se străduiască prea mult; atât fiica, cât şi sora soției lui, Shigeko, fuseseră cerute în căsătorie, una de către fostul Regent pentru fiul lui, cealaltă de către fostul Împărat Goshirakawa.

Capitolul XLIII
Două dansatoare

Familia Heiké intrase acum în zile de mare putere, iar în mintea oamenilor de rând, nimic nu era mai de seamă decât să ai de-a face cu familia Heiké. Şi, cam în această vreme, bârfitoarele capitalei începură să trăncănească încântate despre povestea lui Giwo.

Giwo, dintr-un cartier uşuratic al oraşului, era una dintre dansatoarele care o însoțiseră pe stăpâna lor la înmormântarea Împăratului Nijo, pe Dealul Funaoka. În acea zi în care lui Toji îi venise rău din cauza arşiței, un tânăr luptător Heiké fusese cuprins de compătimire şi îi împrumutase lui Toji o căruță cu boi, care o adusese până la locuința ei din capitală. Toji îşi revenise într-o zi sau două, şi într-o după-amiază înăbuşitoare, în timp ce mânca pepene înghețat, începu să vorbească despre întâmplările acelei zile cu fetele din stabilimentul ei.

— Da, a fost cât se poate de bun la suflet. Nu ştiu ce ne-am fi făcut dacă ne-ar fi alungat de la poarta templului.

— Aşa e, Mamă, eram disperate. Tu erai acolo, întinsă pe jos, chinuindu-te, ploua grozav, iar soldații au venit să ne gonească.

— Dacă luptătorul ăla tânăr nu ar fi fost acolo şi nu ar fi fost cuprins de milă față de noi, ar fi fost îngrozitor pentru toate.

— Ar fi trebuit să te cărăm până acasă pe brațe. Sunt sigură că nu ți-ai fi revenit atât de repede... Şi să ne împrumute o căruță cu boi, care să ne aducă până acasă!... Trebuie neapărat să facem ceva, cum ar fi să-l vizităm pe acest domn şi să-i mulțumim, Mamă.

Toji se tot gândise la acest lucru, de o vreme. Aflase destul de repede că războinicul era fratele mai tânăr al lui Kiyomori, Tadanori. Dacă nu ar fi fost vorba de un Heiké, ea nu ar fi stat atât de mult pe gânduri, dar ceva îi spunea că, oricare ar fi fost forma pe care o lua recunoştința ei, îi putea sluji, de asemenea, pentru a-şi face o legătură cu clanul Heiké. Aşteptă până la sosirea toamnei, apoi îşi chemă fata cea mai dragă, Giwo, şi îi spuse:

— Tu eşti cea mai potrivită pentru a te duce la Rokuhara, să-i mulțumeşti din partea mea onorabilului Tadanori.

Giwo roşi dintr-odată şi încuviință din toată inima, dar arăta atât de tulburată încât Toji adaugă:

— Nu trebuie să-ți fie teamă; am vorbit cu Domnul Bamboku, iar el a promis să te aştepte dincolo de poarta cea mare de la Rokuhara. Va avea

grijă ca tu să ajungi la onorabilul Tadanori... Tot ce ai de făcut este să iei o caleaşcă şi să te duci până acolo.

Giwo era pe loc gata de plecare, dar Toji o chemă înapoi:

— Nu, nu, nu se cuvine să te duci aşa! Adu-ți aminte, te duci la Rokuhara. N-ar de unde să ştii dacă nu e prima şi ultima ta vizită acolo, iar tu trebuie să arăți cât se poate de bine... Te voi ajuta chiar eu să te îmbraci.

Toji însăşi se ocupă de chipul lui Giwo, aşezând cu mare grijă straturile de pudră şi vopsele, până când se declară mulțumită de opera mâinilor ei. Înveşmântată într-un costum de culoarea cerului senin, cu un acoperământ de cap din voal de culoarea aurului şi cu o sabie de argint prinsă în jurul mijlocului, Giwo păşi iute în caleaşca de doamnă care o aştepta. Kowaka, servitorul, îmbrăcat pentru acest prilej într-un costum nou, o însoțea, mergând pe jos în urma caleştii.

În timp ce treceau peste Podul Gojo şi intrau în Rokuhara, inima lui Giwo începu să bată sălbatic de bucurie; se simțea ca în vis. Din ziua în care îl întâlnise pe tânărul războinic, nu încetase nici o clipă să viseze la el. Ținuta lui, vocea şi chipul o urmăriseră mereu. La gândul că urma să-l revadă curând, se înroşi şi începu să tremure toată. Oare ce o să-i spună? Oare ce va răspunde ea?

Caleaşca lui Giwo se opri curând la una dintre multele porți.

— Vă rog, îl întrebă Kowaka pe un războinic de la intrare, Domnul Bamboku a venit?

— A, vrei să zici Nas-Roşu, nu-i aşa? îl îndreptă soldatul. Dacă Nas-Roşu este acela despre care vorbeşti, du-te la poarta de colo şi întreabă de el la căsuța din dreapta ta. L-am văzut cu puțin timp în urmă.

Kowaka se înclină în semn de mulțumire şi dădu să pornească, dar un strigăt îl făcu să se întoarcă.

— Nu, nu! Nu pe acolo! Aduceți-vă caleaşca pe aici! porunci Bamboku, făcând semne cu mâinile.

În cele din urmă, caleaşca se opri la un portic, iar Giwo coborî. Ea se apropie de un pedestraş şi îi spuse, sfielnică:

— Mă cheamă Giwo şi am fost trimisă de stăpâna mea Toji, de la Horikawa, să-i mulțumesc onorabilului Tadanori.

Alți pedestraşi se adunară pe loc la intrare şi se holbară timp de câteva clipe la Giwo, cuprinşi de o uimire mută, până când unul dintre ei se scutură şi dădu să plece cu mesajul ei.

— Stai aşa, opreşte-te! strigă Bamboku după el. Stăpânul tău ne aşteaptă. Nu trebuie să te duci. O voi conduce chiar eu pe această doamnă.

Bamboku urca deja scările.

— Vino, Giwo, pe aici, spuse el.

Giwo trecu foşnind din haine pe lângă oamenii de rând, care se tot holbau la ea. Îl urmă pe Nas-Roşu de-a lungul coridoarelor lungi, trecând prin mai multe grădini interioare. În timp ce treceau peste un pod care făcea legătura între două clădiri, auzi paşi grăbiți apropiindu-se de ei. Apărură doi sau trei slujitori, care le strigară să o ia îndărăt:

— Vine Domnul Kiyomori – dați-vă înapoi, vă rugăm.

Bamboku şi Giwo se retraseră de îndată într-o parte şi aşteptară respectuoşi. Răsunetul unui râset limpede le ajunse din spate în urechi; apoi apăru Kiyomori, schimbând vorbe cu câțiva curteni. Îi aruncă o privire curioasă lui Giwo, în timp ce trecea pe lângă ei, şi se mai uită o dată la ea, pe după umăr, cu o întrebare în şoaptă pentru unul dintre însoțitori.

— Nădăjduiesc că nu te supărăm, domnule, strigă Nas-Roşu, în timp ce el şi Giwo se opriră la intrarea spre apartamentele lui Tadanori.

— Tu eşti, Bamboku?

— Eşti prins cu cititul, din câte văd. Îmi cer iertare.

— Nu e nevoie. Mă uitam prin adunarea asta de poeme, care, din câte mi s-a spus, au fost scrise de tatăl meu, Tadamori, şi am fost uimit să descopăr că avea un adevărat talent în scrierea versurilor.

— Aşa am auzit şi eu, spuse Bamboku, fără să arate vreo urmă de interes față de vorbele tânărului.

— Eşti încredințat că nu te tulbur? De fapt, am venit din cauza trebii despre care ți-am vorbit în această dimineață. Toji de la Horikawa ți-a trimis un mesaj printr-una dintre elevele ei, pe care am lăsat-o să te aştepte în odaia alăturată.

— Cum? Da, bineînțeles, adu-o încoace, spuse Tadanori, lăsându-şi cartea deoparte şi întorcându-se de la masa lui de scris. Aruncă o privire spre odaia alăturată.

Giwo, care se îmbătase de sunetul vocii lui Tadanori, încremeni şi ridică o privire încurcată, în timp ce Nas-Roşu dădea la o parte perdeaua despărțitoare.

Tadanori rămase cu gura căscată la priveliştea minunată din fața ochilor săi, apoi se întoarse să întrebe:

— Bamboku, cine e ea?

— Aceasta este Giwo, dansatoarea, o elevă a lui Toji, căreia i-ai arătat atâta bunătate.

— Dar costumul ei este de bărbat.

— Aşa se îmbracă dansatoarele din capitală atunci când vin să distreze publicul la banchete.

Tadanori râse:

— Mă tem că nu sunt decât un ţărănoi neştiutor.

— Giwo, vrei să-i mulţumeşti, nu-i aşa? spuse Bamboku încurajator.

— Da... Eu, adică stăpâna mea Toji vă trimite salutările ei respectuoase şi mulţumirile ei cele mai adânci.

— Se simte mai bine acum?

— Mulţumită Domniei Tale, şi-a revenit cu totul.

Se auzi o voce strigându-l pe Bamboku, apoi apăru un războinic.

— Domnul Kiyomori vrea să vă vadă chiar acum, vesti el.

Bamboku, care ştia cât putea Kiyomori să fie de nerăbdător, începu să se scuze de îndată.

— Domnule, dacă îmi dai voie, mă voi întoarce cât se poate de repede, spuse el, întrebându-se dacă apăruseră încurcături legate de şantierul de construcţii de la Fukuhara. În ultima vreme, Bamboku îşi petrecea acolo o mare parte a fiecărei luni.

Şi Giwo se pregătea să-şi ia rămas bun de la Tadanori, care nu făcu nici o încercare să o oprească, dar Nas-Roşu, nebăgându-l în seamă pe Tadanori, îi făcu semn să stea locului.

— Hai, mai rămâi puţin şi vorbeşte cu acest domn, care pare să privească această întâlnire drept o adevărată desfătare. Sunt încredinţat că nu voi sta multă vreme la Domnul Kiyomori.

Nas-Roşu îl ascultă pe Kiyomori cu o oarecare nerăbdare. Din câte se părea, urma să stea acolo mult mai mult decât se aşteptase. Kiyomori îndruga verzi şi uscate, cât se poate de plictisitor, şi părea că are nevoie de un timp nesuferit de lung pentru a ajunge la ce voia de fapt să spună. „Aş putea foarte bine să întreb de ce a trimis după mine, fără să-i dau prilej de supărare“, îşi spuse Bamboku.

Dar, în cele din urmă, Kiyomori întrebă:

— Vin?

Şi îi dădu poruncă unui servitor să pună masa.

— Vă mulţumesc, domnul meu, eu...

Nas-Roşu nu mai putu să-şi ascundă nerăbdarea.

— Să spun adevărul, domnule..., începu el, pipăindu-şi fruntea.

— Ce-i, Bamboku, ţi-e mintea la altceva?

— Întocmai, domnul meu.

— Prostule! Şi te aştepţi ca eu să ghicesc despre ce este vorba?... Ce te împiedică să mai stai?

— Nu e vorba chiar despre asta, dar am lăsat pe cineva să mă aştepte împreună cu onorabilul Tadanori.

— Pe cineva?

— Da.

— La cine anume te referi când spui asta?

— Îţi voi mărturisi adevărul: la o dansatoare din Horikawa.

Kiyomori chicoti, apoi surâse.

— O dansatoare, spui tu?

Nas-Roşu îşi plesni fruntea. Era un idiot! Ar fi trebuit să-şi dea seama că aceasta era pricina pentru care fusese chemat.

— Poate că aţi zărit-o, domnule, atunci când aţi trecut pe lângă noi...

— Da, am zărit-o, spuse Kiyomori. E o fată pe care nu am mai văzut-o niciodată. Cum o cheamă?

— Giwo, domnule.

— Şi de ce ai adus-o să îl vadă pe Tadanori? Fratele ăsta al meu de la ţară a început deja să iasă la vreme de noapte?

— Dimpotrivă..., se împotrivi Bamboku, plin de zel, apoi povesti cu grijă întâmplările care duseseră la venirea lui Giwo la Rokuhara. El întări faptul că aceasta era cea mai preţuită elevă a lui Toji, că avea doar şaptesprezece ani şi încă nu fusese prezentată în public.

În momentul în care servitorii aduseră vinul şi tăvile cu mâncăruri, Bamboku îşi regăsise purtările obişnuite şi trăncăneala firească.

— Nas-Roşu, începu Kiyomori însufleţit, înainte măcar să atingă vinul. Ne va ţine foarte bine de urât. Adu-o încoace.

— Ah, domnule, vreţi să spuneţi că Giwo...?

— Da, dădu din cap Kiyomori.

Una câte una, lămpile se aprinseră sub streşinile întunecate şi de-a lungul coridoarelor, iar Giwo le privea ca într-un vis. Aceasta era ţara poveştilor, îşi spuse ea în gând. Cerul serii căpătase o culoare închisă, liliachie, iar gâzele începuseră să ţârâie încet printre ierburile grădinii interioare. Dacă acest ceas nu s-ar sfârşi niciodată, oftă ea în sine, dar lumina lămpilor îi aminti deodată că sosise timpul să se întoarcă acasă. Oare despre ce vorbiseră ea şi Tadanori? Ea scosese doar câteva cuvinte, ca răspuns la ale lui, nimic din tot ceea ce ar fi putut să spună. Îşi petrecuse tot acest timp stând nemişcată, cu privirea îndreptată asupra grădinii. Nu avusese niciodată

parte de o asemenea fericire! Ba nu, acest lucru nu era chiar adevărat – mai fuseseră astfel de clipe, cu mult timp în urmă, în timp ce locuia pe Ulița Negustorilor de Boi.

Pe atunci se numea Asuka – nu era decât un copil – şi îl iubise pe Asatori. Pe atunci, nu avusese decât treisprezece sau paisprezece ani şi de-abia ştia cum să-şi prindă singură părul într-un coc. Îl îndrăgise atâta! Dar o altă femeie venise să locuiască alături de el şi să fie soția lui, şi cu puțin timp după aceea, Asuka fusese vândută ca roabă în cartierul plăcerii. Chiar şi amintirea acestei iubiri i se topea din minte, iar după aceea se întâlnise întâmplător cu Asatori lângă Dealul Funaoka. O văzuse şi pe soția lui alături de el, iar după ce ajunsese acasă, plânsese toată noaptea, cu chipul înfundat în pernă. După aceea, treptat, Tadanori alungase amintirile cu Asatori, iar ea îşi dăduse seama că era îndrăgostită de tânărul şi frumosul războinic. Nu visase niciodată că îl va revedea atât de curând, astfel, şi nu ceruse nimic altceva decât să stea alături de el.

Adâncită în gândurile ei, Giwo ridică privirea şi zărise un sfeşnic cu lumânări aprinse, care îi fusese adus în față. Tadanori se aşezase din nou la masa lui de scris, răsfoind poemele la lumina care scădea, nemaibăgând-o în seamă pe Giwo.

— Desigur că îți este greu să vezi ceva, spuse fata, împingând lampa spre el.

— Ah, erai încă aici?

— Mă tem că te tulbur... Mă întreb ce îl ține atât de mult pe domnul Bamboku.

— Da, a spus că va veni să te ia.

— Stăpâna mea va fi îngrijorată, poate aş face mai bine să plec acum?

— Să pleci? Ai putea să te rătăceşti; dă-mi voie să te conduc până la porticul cu caleşti.

Tadanori o conducea pe Giwo de-a lungul coridoarelor, când cei doi dădură de Bamboku. Cu o privire plină de uşurare, Tadanori i-o lăsă pe Giwo şi se întoarse grăbit în odăile lui.

— Pe aici, Giwo, vino pe aici.

— Se face întuneric, aşa că ar fi mai bine să plec, vă rog.

— Domnul Kiyomori doreşte să te vadă. Vino pe aici.

Giwo făcu iute un pas în spate.

— Dar..., se împotrivi ea, agățându-se de un stâlp şi nevrând să facă vreun pas în plus.

O lumină ardea la capătul îndepărtat al încăperii şi, în timp ce slujitorii treceau grăbiți pe lângă ea, îşi dădu seama deodată că aceasta nu era calea pe care venise, de la intrarea caleştilor.

— Nu trebuie să-ți fie teamă. Dacă întârzii, slujitorii te vor conduce până acasă. Dacă bănuieşti că Toji va fi îngrijorată, putem trimite chiar acum vorbă prin cineva, să îi spună unde eşti. În nici un caz nu ai voie să îl jigneşti pe Domnul Kiyomori, refuzându-i invitația.

Linguşind-o, mustrând-o şi învinovățind-o pe rând, Nas-Roşu o conduse în cele din urmă la Kiyomori.

Acesta din urmă începu prin a-şi turna nişte vin. Din locul în care stătea, vălul şi tunica albastru-deschis străluceau în lumina lămpilor, de parcă ar fi coborât dintr-o poveste.

— Nas-Roşu, scoate-i vălul şi sabia; par să o stânjenească, spuse el.

— Giwo – acesta este numele tău? Vino mai aproape – aici... Ia loc şi vorbeşte puțin cu mine. Care este ultima bârfă din capitală?

Nas-Roşu chicoti în sinea lui de stângăcia lui Kiyomori, de vorbele lui prosteşti şi de sfioşenia care îi apărea pe față – stinghereala care însoțea întotdeauna întâlnirile lui cu femei.

Kiyomori, tulburat de frumusețe şi slab de înger, nu învățase niciodată să îşi ascundă simțămintele. Acesta nu era un lucru nou pentru Bamboku, care îl văzuse pe Kiyomori cu Tokiwa, şi, după aceea, cu destule alte femei, şi lucrurile fuseseră întotdeauna la fel. Dar ceea ce îl nedumerea pe Nas, în sinea lui, era faptul că acest puternic stăpân al său, cu un rang atât de mare, putea fi atât de sfios când se pomenea față în față cu o femeie.

Kiyomori îi mărturisise o dată, după ce băuse mai multe cupe de vin, că, oricât îmbătrânea, nu putea trece de tulburarea şi timiditatea unei femei care îi atrăgea atenția. Spusese disprețuitor despre sine că sfielile unei tinere nu izbuteau decât să-l facă să se simtă şi el timid şi nesigur. Bamboku ajunsese în cele din urmă să creadă că aceste vorbe nu erau decât felul lui Kiyomori de a se lăuda. Ce altceva ar fi lămurit purtarea lui Kiyomori față de Tokiwa? Ea era deja rănită, ce pricină ar fi avut Kiyomori să o rănească şi mai mult? Dacă ar fi fost adevărat, după cum spunea Kiyomori, că se pierdea în fața femeilor tinere, de aici ar fi înțeles că s-ar fi temut la fel de mult să-i facă rău; în schimb, faptele se împotriveau cuvintelor. După cum îşi lămurea Bamboku lucrurile, era o undă de cruzime în Kiyomori în legătura lui cu femeile, pe care încerca s-o ascundă chiar şi de propria persoană.

— Nas-Roşu, ştii unde locuieşte Giwo, nu-i aşa? O cunoşti şi pe stăpâna ei?

— Da, dar...

— E una dintre țintele tale?

— Nici vorbă.

— Nu e nevoie să îmi ascunzi nimic. Te vei duce acolo pentru mine?

— Unde, domnule?

— La Toji. Şi îi vei spune că Giwo rămâne aici. Încredințeaz-o pe Toji că va avea parte de orice compensație îşi va dori, în argint sau în aur.

Auzind aceste vorbe, Bamboku întrebă şovăitor:

— Vreți cu adevărat să-i spun asta, domnule?

— Da, du-te acum, porunci Kiyomori, cu o privire îndreptată asupra lui Giwo cea înspăimântată.

Fără văl, aceasta părea şi mai înduioşător de tânără şi de speriată; plângea în linişte, murmurând ceva fără şir, cu fața ascunsă între faldurile tunicii.

Bamboku şovăi:

— Acum e destul de târziu, prin urmare, ce vrei să fac cu răspunsul?

— Mi-l vei aduce mâine – la orice oră, răspunse Kiyomori.

Bamboku se înclină şi se retrase, închizând cu grijă uşile duble în urma sa. Luă caleaşca de doamnă, care continua să aştepte, şi îl puse pe Kowaka, servitorul, să îl ducă până acasă la Toji.

Povestea lui Giwo ajunse în curând pe buzele tuturor. Să te duci neinvitată la Rokuhara, să îi suceşti mințile lui Kiyomori şi, după aceea, să fii aşezată cu mare pompă în curtea cu trandafiri! Iar bârfitoarele tot trăncăneau, aşteptând să vadă ce se va întâmpla cu părinții fetei, atât de săraci.

La prima vizită pe care o făcu părinților, care acum aveau o casă nouă, Giwo sosi într-o caleaşcă splendidă, lăcuită, care strălucea din toate podoabele de argint şi aur; era însoțită de un pâlc numeros de slujitori. Nimeni nu văzuse vreodată o privelişte atât de minunată pe Strada Juzenji, unde o mulțime se adună curând, să caşte gura la Giwo şi să aştepte cu răbdare până la plecarea ei. Iar când Giwo reapăru din casă şi fu însoțită până la poartă de către tatăl şi mama ei, privitorii curioşi se înghesuiră în jur, să o cerceteze din cap şi până în picioare. Ridicând o mânecă, să-şi ascundă fața, Giwo urcă repede în caleaşcă, dar cei care stăteau aproape izbutiră să arunce o privire peste chipul ei palid, plin de tristețe, şi se întrebară de ce o femeie cu atât de mult noroc ar trebui să fie atât de nefericită.

Ryozen, tatăl lui Giwo, cu sănătatea refăcută, gras şi chipeş în hainele lui îngrijite, se pomeni în curând cu un şir de vizitatori care îi băteau la uşă.

Aceştia îi ridicau în slăvi pe el şi pe soţia lui, admirând mobila aleasă şi ţesăturile scumpe pe care le vedeau peste tot; apoi vorbeau între ei cât îl costau toate acestea în fiecare lună pe Kiyomori. Printre aceşti oaspeţi se afla şi Şarpele, care venea adeseori să bea cu Ryozen.

— Ei bine, Ryozen, spunea Şarpele fără încetare, nu ţi se pare că ţi-am adus noroc?

Lui Ryozen îi plăceau vorbele meşteşugite ale Şarpelui şi, într-o clipă bună, fu auzit zicând:

— Nu, nu e deloc rău că s-a întâmplat aşa. Iar dacă Giwo va avea un copil de la Kiyomori, chiar şi eu voi fi privit drept rudă a lui. Atunci, fireşte că voi căpăta vreun rang la Rokuhara.

Şi totuşi, Ryozen cel bun la suflet nu avea nici o scăpare în faţa Şarpelui celui viclean şi a stăruinţelor lui.

— Ei, bine, Ryozen, spuse Şarpele, dacă nu eram eu, unde ai fi fost acum? Nu am fost eu acela care te-am ajutat să pleci de pe Ulița Negustorilor de Boi, când erai înfometat, nu eu am avut grijă de fiica ta şi am făcut ca ea să ajungă dansatoare? Ne cunoaştem atât de bine încât am putea să ne privim ca rude, nu? Ei, bine, poate că îmi pierd răbdarea din când în când cu tine, dar asta se întâmplă pentru că mă gândesc întotdeauna la binele tău.

Acum, Ryozen era arareori de găsit pe acasă; ieşea adeseori în tovărăşia Şarpelui, care îl ducea la jocuri de noroc, la beţii şi în cartierul plăcerii. Casa cea odinioară atât de liniştită deveni locul unor certuri aprige în familie, pentru că soţia lui Ryozen descoperi în curând că soţul ei ţinea o femeie pe undeva, pe Drumul al Şaselea, şi îi făcu imputări.

— Aminteşte-ţi, spuse ea aproape plângând, viaţa asta plăcută a noastră nu ţi se datorează ţie, iar dacă tu vei duce pe mai departe viaţa asta desfrânată, vom fi de râsul tuturor vecinilor. Mai mult de atât, cum crezi că va primi copilul nostru iubitor, Giwo, aceste veşti?

Cam în aceste zile, oamenii începură să vorbească despre o altă dansatoare minunată, pe nume Hotoké, care locuia în altă casă din cartierele vesele. Avea doar şaisprezece ani şi venise la Kyoto pe când era copil, din provincia Kaga, unde se născuse. Fusese crescută să facă meseria asta; şi se spunea că vocea şi dansul ei erau mai bune decât acelea ale celor mai dăruite artiste de la Curte; iar aristocraţii din Kyoto care o văzuseră jurau că era la fel de frumoasă ca şi Giwo. În timp ce faima lui Giwo se răspândea, stăpâna lui Hotoké începu să simtă că şi ea era îndreptăţită să fie mândră de protejata

ei, în pofida tuturor lucrurilor care se povesteau despre Giwo, de aceea o chemă într-o zi pe Hotoké la ea.

— Nu există nici o îndoială că tu eşti cea mai bună dansatoare din capitală, dar numai spadele vesele din Kyoto te-au văzut. Dacă ai reuşi să atragi privirea Domnului Kiyomori, vei avea bunăstarea la picioare. Chiar şi Giwo a fost primită la Rokuhara şi nu există nici un motiv să nu fi primită şi tu. Găteşte-te aşa cum a făcut-o şi Giwo, şi vezi dacă te descurci la fel de bine ca ea.

Hotoké se supuse de îndată, pentru că era nevinovată şi mândră de dansul ei. Gândul a ceea ce ar putea câştiga cu asta nu-i trecuse niciodată prin minte.

Pe la începutul acelei toamne, o caleaşcă strălucitoare de doamnă se opri la poarta dinspre Soare Apune a Drumului al Optulea, unde Kiyomori, Ministru de Stat din februarie, venise să locuiască în conacul mare cât un palat. Multe locuințe mărețe se întindeau de-a lungul potecilor largi – aici a Doamnei Ariko, mai încolo a lui Tokiko – iar dincolo de acestea se aflau ulițe lăturalnice şi poteci, unde locuiau războinicii. Luându-le la rând, privitorul vedea un amestec al stilurilor arhitecturale vechi şi noi, oglinda vremurilor care se schimbau.

Hotoké, îmbrăcată în cele mai frumoase haine ale ei, se înclină din caleaşcă, atunci când un paznic o opri la poartă.

— Sunt Hotoké, o dansatoare – din naştere, vai, jucăria bărbaților. Am fost trimisă de stăpâna mea şi sunt îndeajuns de îndrăzneață încât să vin fără să fiu poftită. Permiteți-mi să cânt şi să dansez în fața stăpânului meu Kiyomori.

Paznicul şovăi privind-o, curios; apoi, temându-se de nemulțumirea lui Kiyomori, izbucni furios:

— Ce-i asta? Vii aici fără să fii poftită? Pleacă! Întoarce-te de unde ai venit!

— Nu, ştiu despre un obicei al dansatoarelor să facă astfel de vizite, iar eu o fac cu toată prețuirea cuvenită Domniei-Sale. Sunt tânără şi nu pot îndura ruşinea de a fi trimisă înapoi.

Hotoké, descurajată, se întoarse să plece, când un alt paznic o chemă înapoi:

— Dacă stărui, o să văd ce se poate face pentru tine, spuse el, conducând-o spre conac.

Spre uimirea ochilor lui Hotoké, un şir nesfârşit de săli şi camere splendide se deschise în fața ei, iar după aceea, văzu pe cineva care părea să

fie Kiyomori. Era înconjurat de însoțitori; unul dintre aceştia se apropie de ea şi-i spuse:

— Tu eşti Hotoké? Consideră-te norocoasă, pentru că nu oricine se poate aştepta să fie prezentat Domniei-Sale. Eşti aici numai pentru că Giwo l-a implorat pe Domnia Sa să nu se împotrivească... Ai putea să ne cânți, să răsplăteşti această uriaşă bunăvoință.

Hotoké se înclină, apoi se întoarse spre Giwo cu o privire de adâncă recunoştință, căreia Giwo îi răspunse cu o privire hotărâtă de încurajare, iar Hotoké începu să cânte. Era un cântec simplu, repetat de trei ori. De pe buzele ei nepătate se revărsă un val limpede de sunete cristaline, care mişcă inimile ascultătorilor ei şi rămase mult timp în încăpere, în ecouri melodioase.

Kiyomori tresări brusc:

— Într-adevăr, cânți bine. Acum, vei dansa. Haideți, aduceți tobe!

Hotoké înclină din cap şi se ridică. Încet, pluti într-o mişcare mlădioasă, învăluită într-un curaj care nu se potrivea cu vârsta ei.

Kiyomori o privea cu luare-aminte, dar în timp ce ochii lui o urmăreau, îmbătându-se de frumusețea ei gravă, fu cuprins de un avânt sălbatic de a sfârteca această frumusețe şi de a o distruge.

— Foarte frumos. Mai bine decât mă aşteptam, spuse el în cele din urmă. Să bem pentru asta, Hotoké! Ne vom termina vinul în Pavilionul de Primăvară şi o vom mai urmări o dată pe Hotoké dansând.

Lui Hotoké i se porunci să rămână în conacul lui Kiyomori, în partea de la Soare Apune a Drumului al Optulea, şi, peste tot prin capitală, ori de câte ori se întâlneau oamenii, se vorbea despre faptul că Domnul Kiyomori îşi găsise o amantă nouă. Dar nu era aşa, pentru că Hotoké, din recunoştință pentru Giwo, nu voia să se lase pradă dorințelor lui Kiyomori şi îl implora cutremurător, zi de zi, să-i acorde permisiunea de a se întoarce acasă.

— Spune-i lui Giwo că ea va pleca, porunci Kiyomori. Am făcut totul pentru ea, să fie fericită. Are tot ce îi trebuie pentru a duce un trai liniştit pentru tot restul zilelor.

Giwo primi cu uşurare vestea liberării, deşi plângea când se gândea la Tadanori, fratele vitreg al lui Kiyomori; pentru că ea era femeia care devenise jucăria unui bărbat, deşi inima ei îi fusese dăruită în taină altuia.

De-abia se află prin capitală că Giwo plecase de la Rokuhara, că, de îndată, bărbații din oraş începură să o copleşească cu invitații la sărbătorile lor şi să-i trimită zilnic cadouri, dar ea se ascunse în casă şi nu voi să se întâlnească cu nimeni.

Şi totuşi, Giwo fu cuprinsă de disperare când descoperi că tatăl ei, Ryozen, se schimbase cu totul. Acum era un tiran certăreț, un beţiv înglodat în datorii. Mama ei, pe care Giwo credea că o făcuse fericită cu preţul propriei nefericiri, era în culmea deznădejdii. Cu puţin timp după aceea, Ryozen dispăru cu Şarpele şi nu se mai auzi nimic despre el.

La sfârşitul primăverii anului următor, 1168, Giwo, sora ei şi mama lor îşi tăiară părul lung şi se duseră să locuiască în sihăstrie, în dealurile din Saga, lângă un templu aflat la miazănoapte de porţile oraşului. Nu stăteau de mult timp acolo, când dansatoarea Hotoké fugi din conacul de la Soare Apune şi veni la Saga, implorându-le să o primească alături de ele. Şi ea, ca şi ele, văzuse îndeajuns de mult din ticăloşiile bogăţiei şi ale rangului înalt, şi se săturase cu totul de viaţa de plăceri.

Capitolul XLIV
O ceartă răsunătoare

Călătoriile lui Kiyomori la Fukuhara se îndesiră, iar cei care călătoreau din capitală spre Soare Apune sau se întorceau de acolo erau năuciți de schimbările care avuseseră loc pe acolo în numai cinci sau şase ani. Maidanul care găzduia doar aşezări pescăreşti se prefăcuse într-o colonie înfloritoare de vile, cu reşedința întinsă a lui Kiyomori la mijloc. Nu doar că drumurile erau reparate, dar nenumăratele prăvălii înşirate de-a lungul coastei îi împrumutau deja Owadei înfățişarea unui port.

Deşi conacul său era terminat şi o mulțime de locuințe asemănătoare ale familiei Heiké răsăriseră în jurul ei, Kiyomori nu înainta prea mult în privința portului celui mare, la care tot visa. Deşi bărcile construite chiar pentru căratul pietrelor goleau o încărcătură după alta în mare, pentru a face un dig, acesta era distrus mereu de către vântul puternic din sud-vest şi de valurile uriaşe ale mării. Şi, ori de câte ori barajul începea să ia o formă, taifunurile de toamnă îl făceau bucăți. Dar Kiyomori nu părăsi munca. Neclintit, le ceru oamenilor:

— Chiar nu e nimeni care să aibă priceperea sau încrederea pentru a duce totul la bun sfârşit? Aş da mult pentru un astfel de om. Găsiți pe cineva care să se potrivească, trimiteți-l la mine.

După căutări îndelungate, se găsi un bărbat care să se apuce de lucru, iar mii de oameni şi de bărci începură să muncească. Lucrând fără încetare zi după zi, trecu o săptămână după cealaltă, apoi mai multe luni, în timp ce Kiyomori dădea de unul singur banii. Şi ori de câte ori venea la Fukuhara, n-o făcea pentru a-şi petrece timpul cu mărunțişurile nevolnice ale vieții aristocratice, ci urmărea mersul înainte al construcției portului, dăruindu-i-se trup şi suflet.

În timpul uneia dintre vizitele sale la Fukuhara, Kiyomori nu băgă în seamă semnele unei răceli, şi, în noaptea în care se întorcea în capitală, căzu răpus de o fierbințeală mare. Uimirea cuprinse capitala când vestea bolii lui Kiyomori se strecură din conacul din partea de Soare Apune a Drumului al Optulea. Împăratul îşi trimise propriul medic la patul lui Kiyomori. Cât era ziua de lungă, caleştile de curteni şi înalți demnitari trăgeau la porțile casei, să cerceteze starea lui de sănătate. Nimeni – nici măcar rudele lui Kiyomori – nu primi îngăduința de a intra în odaia bolnavului, şi tot ce ştiau oamenii era ceea ce le spunea medicul. Dar starea lui Kiyomori se înrăutăți. Nu mai

putea mânca de mai multe zile. Fierbințeala nu-i scădea, şi chiar şi propriul său medic părea neputincios să afle de unde îi veneau suferințele.

Foarte curând, prin capitală începură să umble zvonuri care spuneau că Kiyomori era pe ducă. Auzind de una ca asta, un demnitar Heiké din partea de miazănoapte a regiunii Kyushu porni de îndată spre Kyoto, alături de un medic chinez care venise de curând din țara lui natală.

Mama vitregă a lui Kiyomori, Doamna Ariko, şi fiul său cel mai mare, Shigemori, vizitară principalele temple şi altare din Dealurile de la Soare Răsare şi de pe Muntele Hiei, să se roage pentru vindecarea lui.

Era de neocolit ca oamenii să nu se apuce să vorbească despre ce anume se putea întâmpla dacă Kiyomori murea. Familia Heiké nu era încă atât de puternică încât să-l împiedice pe fostul Împărat Goshirakawa să se urce iarăşi pe tron, şi nimeni nu se îndoia că primul pas al acestuia ar fi fost să-i strivească pe Heiké, şi, împreună cu ei, toată mulțimea războinicilor. Între timp, Palatul Mănăstire era înghesuit zilnic de vizitatori de la Curte, iar într-o astfel de zi, Goshirakawa porunci să i se aducă o caleaşcă şi se îndreptă spre casa lui Kiyomori.

Auzind că fostul Împărat sosise, Kiyomori păru cuprins de groază. Porunci să i se măture camera şi să se ardă tămâie. În timp ce se închina în fața oaspetelui său împărătesc, Goshirakawa băgă de seamă cât de costeliv se făcuse Kiyomori, şi spuse cu blândețe:

— E mai bine pentru tine să te întinzi.

— Nu, Maiestatea Voastră, pot să mai stau aşezat.

Stând drept în cămaşa lui de noapte din mătase albă şi părând mai grijuliu decât oricând în viața lui, Kiyomori răspunse la întrebările pline de îngrijorare ale fostului Împărat.

Goshirakawa nu vorbi doar despre sănătate la căpătâiul lui Kiyomori. După cum se află pe urmă, s-ar fi spus vorbe şi despre detronarea Împăratului-copil Rokujo în favoarea propriului fiu al lui Goshirakawa, Takakura. Din câte se părea, fostul Împărat avusese în minte acest plan de o bună bucată de vreme, ca un prilej de a-şi asigura pentru totdeauna frâiele puterii. Credea că Kiyomori se va alătura planurilor lui, dat fiind că Takakura îi era nepot. Totuşi, nu avea nici o nădejde că va izbuti să-l convingă prin linguşiri pe Kiyomori şi se prea putea ca acesta să se întoarcă împotriva lui.

În ziua care urmă vizitei, fostul Împărat îşi trimise propriul medic la conacul din partea de Soare Apune a Drumului al Optulea şi, la întoarcere, îl luă deoparte să îi pună întrebări:

— Cum ți s-a părut? Se poate ca Kiyomori să rămână în viață?

Medicul îi răspunse:

— Maiestatea Voastră, îmi e greu să vă dau un răspuns. Nu am avut cum să-mi dau seama ce îl face să sufere. Semnele încurcate ale bolii lui închipuite fac să-mi fie greu să spun lucrurilor pe nume.

Boală închipuită? Goshirakawa îşi ascultă îngândurat medicul. Pentru el, nu avea nici o însemnătate dacă Kiyomori rămânea sau nu în viață; propriile lui planuri urmau să izbutească oricum.

Bolnav, Kiyomori era neajutorat. Sănătatea lui de fier îl făcuse întotdeauna disprețuitor față de slăbiciunile fizice; în schimb, când Kiyomori era acela care avea o suferință, lucrurile se schimbau. Soția lui, Tokiko, râdea adeseori şi îi spunea:

— Nu am văzut niciodată pe cineva atât de sfios şi de tulburat precum eşti tu atunci când eşti bolnav.

De această dată, într-un mod cât se poate de ciudat, bolnavul nu se plânse şi nu se tulbură; îşi pierdu pofta de mâncare, iar fierbințeala nu dădea semne că îi scade. Din timp în timp, se auzeau gemete din odaia bolnavului şi şoapte fără şir, de om care aiurează. Doctorul lui Kiyomori se sperie. Tokiko, Doamna Ariko şi fiul cel mai mare al lui Kiyomori, Shigemori, petrecură nenumărate ore în capela lor. Chemară monahi şi trimiseră mesageri la marile temple, să plătească slujbe pentru sănătatea lui Kiyomori. Se părea că zeitățile furioase se răzbunau pe necredinciosul care le hulise şi le nesocotise pentru prea multă vreme.

Dar aiurările lui Kiyomori nu erau coşmaruri. Ori de câte ori fierbințeala îi scădea, nu simțea decât durerea din burta lui umflată; greața îi reveni, tăindu-i răsuflarea şi făcându-l să tânjească după fierbințeală, care să destrame încă o dată coşmarul durerii, aducându-l în starea aceea plăcută, în care plutea în afara trupului său, pe un norişor trandafiriu.

Pe jumătate treaz, îşi dădea seama că spune:

— Aşadar, aceasta este granița dintre viață şi moarte.

Apoi întrevedea îngeri şi heruvimi printre nori, însoțiți de triluri, şi prin acel grup privea pe furiş la un copilaş – la sine însuşi, la vârsta de opt ani. Era pe scena spectacolului de la Gion, şi formele despre care crezuse că sunt nori erau de fapt flori de cireş. Şi acolo se afla ea, sub pomi, mama lui minunată, zâmbind în timp ce îl privea cum dansează. Iar tatăl său era lângă ea:

— Mamă! Tată! Uitați-vă la mine cum dansez!

Iar Kiyomori continua să danseze, fără întrerupere, până când cădea fără suflare. Dintr-odată, tatăl şi mama dispăreau. Apoi plânsetele copiilor îi străpungeau urechile. Ascultă! Acela era *Bătrânul*, care murmura cântece de leagăn. Iată staulul de acasă şi caii care îl priveau dinăuntru, uscăţivi şi înfometaţi. Şi dincolo de lună, într-o zi cu lumină liliachie, se întindea Imadegawa, casa dărăpănată în care locuise de demult – şi care i se ridica în faţa ochilor. Plânsetele fraţilor lui care scânceau de foame îl făceau să rătăcească de colo până colo, ca înnebunit. Mama lui îi părăsise pe toţi. Tata – oare unde era tata? Şi Kiyomori dădea peste Saşiu, care se sprijinea de un stâlp şi se uita tăcut spre streşini... Nu sunt fiul nimănui, dar tu eşti tatăl meu – iar în aiurare, Kiyomori striga iar şi iar:

— Tată! Tatăl meu!

Apoi se auzi o voce – a lui Shigemori – care zicea:

— Tată, ce s-a întâmplat?

Şi ceilalţi fii ai lui Kiyomori se adunaseră în jurul său şi îl scuturau, rugându-l să se trezească.

— Am spus ceva ciudat în vis? întrebă Kiyomori.

— Aiurai, tată.

— Erau vise frumoase. Mă doare să fiu din nou treaz.

— Medicul chinez de la Kyushu a ajuns chiar acum la noi, Tată. Vrei să vină încoace, nu-i aşa?

— Poftim? Din Ţara Sung? Da, aduceţi-l.

Medicul apăru de îndată în veşmintele lui de călătorie, cu părul alb curgându-i în valuri pe umeri, cu o înfăţişare de sihastru, slab ca un cocor. Îl cercetă cu luare-aminte pe Kiyomori; îşi înclină capul într-o parte din când în când, murmurând, apoi se trase într-o parte a patului lui Kiyomori.

Acesta se întoarse spre doctor, întrebându-l:

— O să mă fac bine?

Răspunsul sosi, însoţit de un zâmbet:

— Cred că veţi vindeca de boală în două sau trei zile.

Lui Kiyomori nu-i veni să-şi creadă urechilor, iar după ce medicul plecă, înghiţi prafurile pe care acesta i se lăsase. A doua zi de dimineaţă, Kiyomori se simţi cu mult mai bine şi continuă să bea poţiunile după cum i se spusese, iar în noaptea care urmă, se bucură de un somn adânc şi înviorător.

Boala lui Kiyomori fusese provocată de viermii din măruntaie. După ce aceştia fură daţi afară cu leacuri şi purgative, Kiyomori începu să se refacă iute, iar prin capitală începu să se răspândească vestea că viaţa lui fusese

salvată printr-o minune. Medicina, care era încă la începuturi, lega prezența bolilor din trup de cauze supranaturale, iar necromanții şi astrologii erau chemați adeseori pentru a găsi un leac.

În casa din partea de Soare Apune a Drumului al Optulea şi la Rokuhara, viața îşi regăsi vioiciunea obişnuită – peste tot, oamenii sărbătoriră şi se bucurară, iar muzica se auzi din nou în casele cele mari ale familiei Heiké.

Cu puțin timp după ce se reînsănătoşi, Kiyomori, spre uimirea tuturor acelora care-l cunoşteau, se călugări şi se retrase din viața publică. Nu se mai afla nici un lucru pe care să şi-l dorească: poziția lui era bună, renumele întemeiat; avusese deja rangurile cele mai înalte pe care le-ar fi putut dori. În pofida tuturor acestora, două visuri rămăseseră neîmplinite – portul de la Owada şi negoțul cu China. Încă se agăța de visul său de a face din Fukuhara o uriaşă piață, iar din Itsukushima, bijuteria Mării Interioare, refăcând legăturile dintre Japonia şi Țara Sung. Cât belşug uimitor şi glorios ar putea aduce toate acestea!

Cu puțin timp după ce îşi părăsi rangurile, Kiyomori se aşeză la Fukuhara pentru a-şi dărui întregul timp ultimelor construcții din port, iar în această vreme, Împăratul-copil Rokujo fu detronat în favoarea fiului de nouă ani al lui Goshirakawa. Se spuse pretutindeni că aceasta fusese urzeala lui Kiyomori. Cele mai înverşunate acuzații veniră din partea curtenilor Fujiwara, cei care, de secole întregi, ridicaseră Împărați. Această schimbare se întâmplase fără ştirea lor, iar nemaiauzita uzurpare a privilegiilor izbea chiar la temelia autorității lor. Un luptător izbutise să facă acest lucru: Kiyomori al familiei Heiké. Şi, cu toate acestea, deşi vorbele cele mai aprinse erau îndreptate spre Kiyomori, ei nu uitau să spună că Tokitada, cumnatul lui Kiyomori, fusese figura atotputernică din spatele urzelii. Dintr-odată, Kyoto se pomeni învăluit de frică, atunci când zvonurile cele mai cumplite începură să umble. Se spunea că Tokitada semănase iscoade peste tot, pentru a-i pârî pe cei care vorbeau împotriva familiei Heiké.

În iulie 1170, avu loc o ceartă răsunătoare, de care lumea îşi aminti multă vreme, între slujitorii Regentului Fujiwara şi aceia ai lui Shigemori al familiei Heiké.

Cu totului tot, fusese o lună nemaipomenită. Fusese prezisă o eclipsă de soare, şi şapte platforme fuseseră înălțate la Palatul Imperial pentru privitori, deşi, spre prânz, cerul se înnoră şi, aproape pe dată, începu să plouă cu

găleata. Pe deasupra, vara însăşi începuse prost. Oamenii se temuseră cu toţii că va fi secetă, şi slujbe pentru ploaie fuseseră ţinute la Marele Sanctuar, precum şi la sanctuare mai mici; apoi urmaseră nişte ploi torenţiale, cum nu mai văzuse nimeni de vreo zece ani. Râurile îşi ieşiseră din matcă, iar capitala fusese inundată. Pe 3 iulie, în ziua de după eclipsă, mulţi membri ai Curţii – prinţii, prinţesele şi Regentul – participară la liturghia cea mare, la templul de lângă Shirakawa, spre miazănoapte de Rokuhara.

Era o zi de arşiţă necruţătoare. Regentul, îmbrăcat în veşmintele sale grele de la Curte, pleca de la slujbă. Se simţi gata să se ducă până acasă şi să se descotorosească de hainele stânjenitoare. Dar nu, soarele încă ardea, se hotărî el. Se va întoarce la Curte, va mai descâlci nişte treburi încurcate, şi apoi se va întoarce acasă seara, când va fi răcoare. Poruncindu-i vizitiului să îl ducă înapoi la Palatul Imperial, tânărul Regent se lăsă încă o dată în voia legănatului molcom al caleştii.

Soarele chinuitor care trecea dincolo de jaluzele lumina silueta înveşmântată în alb. Regentul avea în jur de douăzeci şi cinci de ani. Chipeş şi semeţ în hainele sale de la Curte, stătea drept, cu şuvoaie de sudoare revărsându-i-se pe obraji de sub coiful greu. Dar alaiul lui de soldaţi, îngrijitori de boi şi grăjdari suferea şi mai mult din cauza soarelui neîndurător. Năclăiţi de praf, alungau muştele cu mişcări care trădau cât erau de sfârşiţi.

Boii fură lăsaţi să meargă în pasul lor, iar lunga procesiune se târî pe drum. În timp ce se apropiau de o răspântie, văzură din depărtare o altă caleaşcă, care se îndrepta spre ei. Şi aceasta era înconjurată de nenumăraţi însoţitori. Pe măsură ce se apropia, se dovedi a fi o caleaşcă pestriţă de doamnă. Cea a Regentului, care putea fi recunoscută după însemnele gravate pe ea, mergea pe mijlocul drumului. Eticheta cerea ca şi doamnele de la Curte să îi facă loc regentului, dar caleaşca a doua nu dădu nici un semn că ar avea de gând să se tragă la o parte. Veni mai aproape – treizeci şi cinci de metri, apoi treisprezece, nouă, şase. Aproape că dădu peste Regent, dar venea cu îndrăzneală. Soldaţii doamnei făcură semne grăbite, cerând caleştii Regentului să se dea la o parte, când însoţitorii Regentului săriră în faţă, făcându-i semn să se oprească. Dar caleaşca doamnei se tot apropia. Nici ţipetele sălbatice, nici răcnetele şi nici înjurăturile nu izbutiră s-o oprească.

— Sunteţi surzi? Nu vedeţi a cui caleaşcă este asta?

— Căscaţi-vă ochii! Acesta este însuşi Regentul!

— Şi cine sunteţi voi, până la urmă?

Caleaşca înainta netulburată, croindu-şi drum printre însoţitorii Regentului şi împrăştiindu-i pe oameni în lături.

— Opriţi, voi de colo! Opriţi.

Un însoţitor se năpusti deodată înainte, cu un strigăt.

— Neruşinaţilor! urlă el, dărâmându-l pe îngrijitorul de boi şi înşfăcându-i hăţurile din mână, în timp ce trăgea vehiculul într-o parte.

— Îndrăzneşti să pui mâna pe caleaşca stăpânului nostru?

Gărzile şi însoţitorii care veneau îndărăt porniră înainte toţi deodată, ameninţători.

— Ne-ai batjocorit, carevasăzică? Ce înseamnă asta?

Însoţitorii regentului răspunseră pe măsură.

— Toată lumea, fără numai bădăranii de la ţară, ar trebui să ştie că acesta este însuşi Regentul! Ia daţi-vă înapoi! Daţi-vă la o parte din calea noastră, tâlharilor!

— Ne-ai făcut bădărani de la ţară?

— Nu aveţi mai multă minte decât câinii sau pisicile! Bădărani de la ţară e un cuvânt prea bun pentru voi!

— Sunteţi gata pentru încăierare, nu-i aşa?

— Voi aţi început cu povestea asta, iar noi suntem gata!

Patru sau cinci dintre gărzile înarmate ale Regentului porniră ţanţoş în faţă.

— Ce aveţi de gând?

Începu o bătaie sălbatică, din clipa în care oamenii Regentului se aruncară asupra însoţitorilor doamnei.

— Faceţi-i praf!

— Voi, câinii de la Rokuhara!

Începu un tumult de strigăte furioase. Bețe şi pietre zdrăngăniră, lovind trăsura Regentului. Praful se ridică în nori galbeni, cuprinzându-i pe luptători, până când prietenii fură cu neputinţă de deosebit de duşmani, în lupta aprigă care începu. Alaiul Regentului cuprindea vreo optzeci de bărbaţi, cu tot cu luptători, în timp ce ceilalţi erau doar vreo patruzeci. Dar soldaţii de la Rokuhara erau războinici voinici şi căliţi în bătălie, cu vorba aspră şi purtări pe măsură.

Cine stătea în caleaşcă părea să fi fost uitat cu totul. Nu era o doamnă, ci nepotul lui Kiyomori, fiul de zece ani al lui Shigemori, care se întorcea acasă de la lecţiile de flaut. Caleaşca se clătină sălbatic dintr-o parte în alta; apoi se învârti. Hărmălaia se întinse, în timp ce copilul înfricoşat se făcu mic înăuntru, tremurând la vederea feţelor pline de sânge, a capetelor cu răni

adânci şi a trupurilor însângerate sfârtecându-se unele pe altele. Un bolovan rătăcit sfâşie o jaluzea şi, deodată, băiatul izbucni într-un răcnet răsunător.

În pofida firii lor, însoţitorii Heiké se văzură nevoiţi să dea înapoi, cu răniţi şi cu caleaşcă cu tot, greu loviţi. Dar se luptaseră cât putuseră ei de bine şi plecară jurând răzbunare.

Întunericul se adânci, dar până şi greierii de pe cărarea mărginită de copaci din Rokuhara erau muţi. Veştile despre încăierare ajunseseră deja aici, iar un cortegiu cu torţe aprinse veni să întâmpine caleaşca. Se auziră chemări îngrijorate:

— Tu eşti, Shiro? Tânărul stăpân e oare bine?

— Totul e bine, dar oamenii Regentului ne-au umilit groaznic.

— Au fost mai mulţi decât noi.

— Spune-i asta stăpânului, dar cum se simte stăpânul cel mic? Nu a fost rănit?

— E teafăr şi nevătămat, deşi a plâns puţin.

— Hai, grăbiţi-vă! Vă daţi seama cât sunt de îngrijoraţi cei de acasă?

De-abia ajunse caleaşca la poartă că, în aceeaşi clipă, apăru Shigemori, strigându-şi neliniştit fiul.

Shigemori ascultă povestea despre încăierare de la unul dintre căpitanii săi. Vina nu fusese a lor, ci a Regentului, stărui căpitanul. Însoţitorii Regentului îi batjocoriseră şi, mai mult de atât, atacaseră sălbatic caleaşca. Nu, i-ar fi făcut loc Regentului, cu respect, dacă oamenii acestuia n-ar fi fost primii care să-i jignească. Aşa, nu avuseseră altceva de făcut decât să apere onoarea clanului Heiké.

În timp ce căpitanul îşi încheie povestea, Shigemori, care era de obicei atât de stăpân pe sine, roşi de furie.

— Dacă ar fi fost întuneric, aş fi înţeles ca ei să nu îmi recunoască fiul, dar nu aveau vreo pricină să nu-şi dea seama că e el, ziua în amiaza mare. Este limpede, Regentul e de vină şi voi avea grijă să ne răzbunăm.

În ziua care urmă, pe 5 iulie, Shigemori porni spre Curte, cu un alai mai mare de luptători înarmaţi decât de obicei, hotărât să îl umilească pe Regent dacă se întâlneau.

Între timp, Regentul află că fiul lui Shigemori fusese acela pe care-l batjocoriseră însoţitorii lui şi nu îndrăzni să-şi facă apariţia pe la Curte timp de mai multe zile. Între patru ochi, Regentul îi mustră furios pe căpitanii şi pe însoţitorii săi.

— Nu aţi fost în stare să vă daţi seama cine era, înainte să îi atacaţi? Dintre toţi oamenii pe care i-aţi fi putut batjocori, l-aţi nimerit tocmai pe

nepotul lui Kiyomori!? Idioților! Proştilor! Vedeți ce belea mi-ați adus pe cap!?

Dar, în ciuda izbucnirilor lui de furie, Regentul se simți neînstare să iasă din încurcătură, până când unul dintre prietenii săi, un consilier, îl sfătui să-şi trimită slujitorii vinovați la Rokuhara, ca ostatici. Acest lucru, îl încredințară ei pe Regent, l-ar fi făcut, fără îndoială, pe Shigemori să-şi uite furia. De îndată, doi căpitani, mai mulți soldați şi îngrijitori de boi fură trimişi la Rokuhara. Consilierul, care avusese menirea de împuternicit al Regelui, se întoarse în curând împreună cu oamenii, spunând că nu avusese norocul de a-l întâlni pe Shigemori.

— Mi s-a spus că Domnul Shigemori avea o stare proastă şi nu voia să se întâlnească cu nimeni. În afară de asta, am înțeles că nu are de gând să vorbească despre încurcătura aceea cu nimeni altcineva decât cu tine.

Pe 16 iulie, când Regentul urma să îşi facă apariția la templul din Shirakawa, îşi trimise oamenii în recunoaştere şi i se spuse că războinicii Heiké erau înşirați de-a lungul drumului pe care el se hotărâse să-l facă; prin urmare, îşi părăsi toate planurile care l-ar fi pus să iasă din casă în ziua aceea.

Mai multe luni mai târziu, pe 21 octombrie, în ziua în care Regentul trebuia să stea în fruntea unui consiliu de stat la care trebuiau puse în ordine ultimele amănunte pentru petrecerea de ieşire din pruncie a Împăratului-copil, la Palatul Imperial sosi o veste care anunță că Regentul fusese atacat în drum spre Curte, şi nu avea cum să mai apară. Întreaga Curte fu copleşită de spaimă. Se hotărî o nouă dată pentru Consiliul de Stat, iar miniştrii şi demnitarii Curții se risipiră descumpăniți. Oamenii aflară în curând că atacul avusese loc nu departe de una dintre porțile Palatului; Regentul scăpase nevătămat; vreo două sute de luptători apăruseră pe neaşteptate pe drum şi îi înconjuraseră trăsura; cele şase gărzi care călăreau înaintea ei fuseseră date jos cu sila, bătute crunt şi, cea mai umilitoare batjocură, atacatorii necunoscuți le retezaseră moțurile de păr cu foarfeca. Alți membri ai alaiului, mai puțini de douăzeci, care nu izbutiseră să fugă, avură parte de o soartă asemănătoare.

Oamenii se uitară în jur, căutând o lămurire, şi, în curând, începu să se zvonească că Kiyomori se răzbunase pe Regent pentru batjocura suferită de către nepotul său preferat. Adevărul era, însă, că Kiyomori îşi petrecuse tot acest timp la Fukuhara, unde veştile despre întâmplarea cu nepotul său nu ajunseră decât mult mai târziu.

În timp ce tulburarea tuturor se potolea, adevărul ieşi la iveală din încâlceala sălbatică a zvonurilor şi a veştilor potrivnice care zguduiau capitala; Shigemori însuşi poruncise atacul asupra Regentului.

Capitolul XLV
Construcția unui port

Anul 1170 fu un an al inundațiilor şi al altor nenorociri, care le răpiră multor țărani casele şi recoltele; dar pe atunci umbla o vorbă: „Nimeni nu moare de foame la Fukuhara. Acolo se găseşte de lucru pentru toată lumea“. Nevoiaşii se revărsau asupra Fukuharei pentru a munci la construcția portului. Trecuseră deja nouă ani de când Kiyomori îşi închinase viața acestei sarcini urieşeşti, iar contururile unui dig începeau deja să apară, ivindu-se din mare ca un promontoriu. Dar, în luna septembrie a acelui an, un taifun nimici străduniile care duraseră aproape zece ani.

Kiyomori aruncă o privire îngândurată spre mare. Visul său începea să pară cu neputință de atins. Aruncase grămezi de aur şi muncise grozav, dar trebuia descoperit ceva nou. Îi ceruse Guvernatorului Heiké din partea de miazănoapte a regiunii Kyushu să-i trimită mai mulți meşteri chinezi, alungați din țara lor, care veniseră de curând în miazăzi.

Când vizitatorii ajunseră la Rokuhara, fură găzduiți în Sala celor O Mie de Lămpi, ridicată cu un an în urmă într-un crâng de pini din apropierea mării, pentru a sărbători prima vizită a fostului Împărat Goshirakawa la Fukuhara. Venirea lor fu întâmpinată cu o mare tulburare, pentru că nici locuitorii de aici, şi nici chiar oamenii din Kyoto care se aşezaseră la Fukuhara nu mai văzuseră până în acea clipă un străin.

Curând, chinezii începură să-şi petreacă zilele pe afară, în apă, sau cercetând largul mării cu un supraveghetor care clătină dezamăgit din cap. Nu apăruse nimic nou, îi spuseră ei lui Kiyomori, față de ceea ce ştiau deja. Tot ce era omeneşte de făcut fusese făcut deja. Cu nădejdile nimicite, Kiyomori păru totuşi să trăiască o clipă de bine la gândul că încercase totul şi că oamenilor săi nu le lipseau priceperea sau sârguința. Apoi, porunci iute ca munca de construcție a portului să meargă ca şi până atunci, spunându-i supraveghetorului:

— N-am izbutit să facem față acestor furtuni ale toamnei, pentru că munca nu a înaintat niciodată îndeajuns de mult înainte de vremea taifunurilor. Digul din mare trebuie terminat aproape tot înainte de toamna şi vara anului care va urma. Dacă izbutim, sunt încredințat că va fi bine. Avem nevoie de mai mulți oameni, de mai multe unelte – şi de bani, dar nu trebuie să vă faceți griji în privința mea.

Kiyomori părea încrezător în sine. Până acum, se folosise doar de averea familiei Heiké; ar fi putut, până la urmă, să le termine, dar el era

încredințat că guvernul urma să îl sprijine de acum înainte. Trecuseră deja doi ani de când fostul Împărat îi făgăduise lui Kiyomori că va sprijini din vistierie ridicarea podului, şi, deşi nu se arătase nimic, Kiyomori nu se îndoia că Goshirakawa se va ține de cuvânt.

Kiyomori îi vorbise din timp despre ajutor fostului Împărat Goshirakawa, iar el răspunsese de fiecare dată că Kiyomori ar trebui să mai aştepte puțin – iar Kiyomori aşteptase. Dar acum îşi dădu seama că nu mai putea aştepta. Digul trebuia terminat curând sau părăsit pentru totdeauna, iar el se hotărî să îi mai vorbească o dată lui Goshirakawa, față în față, cerându-i ajutorul.

Când veştile despre lupta dintre slujitorii Regentului şi aceia ai lui Shigemori ajunseră pentru prima oară la Kiyomori, acesta nu izbucni într-o criză de furie, după cum se aşteptau toți, ci se mulțumi să clatine din cap, spunând:

— Nepoții mei nu fac decât să devină din ce în ce mai leneşi, pe măsură ce cresc. Fără îndoială, nepotul meu e vinovat de încălcarea etichetei, iar Regentul e prea tânăr şi îngâmfat.

Apoi adăugă întristat:

— Viața a fost prea uşoară pentru ei toți, şi de aici se naşte primejdia.

Cu puțin timp după aceea, fostul Împărat veni la Fukuhara, poftit de Kiyomori. Prima lui vizită, cu un an în urmă, fusese pentru a urmări mersul construcției portului de la Owada şi pentru sfințirea unui nou templu. De această dată, Kiyomori vorbi pentru o întâlnire între Goshirakawa şi cei opt chinezi care locuiau la Fukuhara. Două femei tinere, fiicele unuia dintre meşteri, urmau să danseze înaintea împăratului şi să îi arate câteva dintre podoabele măiestrite ale țării Sung. Dar adevăratul gând al lui Kiyomori era acela de a-i reaminti lui Goshirakawa despre făgăduiala lui.

După plecarea fostului Împărat, Kiyomori înțelese că nu se putea aştepta la nici un fel de ajutor din partea lui Goshirakawa. Fostul Împărat se ferise cu îndemânare de toate vorbele ocolite ale lui Kiyomori.

Dar acesta din urmă nu se mulțumea cu înfrângerea. Acum avea cincizeci şi trei de ani; puterea minții era aceeaşi ca întotdeauna; înfățişarea lui era tinerească, iar tovarăşii lui de la Curte îl priveau ca pe nebun care trebuia vegheat îndeaproape, pentru că se apucă din nou de ridicarea podului.

În acea toamnă, fiecare bărbat în putere care putu fi găsit pe moşiile lui de la Soare Apune fu adus la Fukuhara şi toate uneltele fură adunate, într-o strădanie menită să arate că visul lui Kiyomori nu fusese în van. Zi şi noapte,

lună după lună, munca neîntreruptă a miilor de oameni se revărsă cu o hotărâre necruțătoare în această sarcină care trebuia încheiată înainte de anotimpul ploios al anului următor. Promontoriul din apropiere şi dealurile din jur fură curățate cu totul de stânci şi de pietre, pe care oamenii le înşirară de-a lungul plajei. Trunchiuri uriaşe de copaci, legate laolaltă ca plutele, ținute drepte prin bolovani aşezați în lăzi de lemn, fură trase către mare şi scufundate. Stânci imense, îngrămădite pe scânduri, dispărură în fundul mării. Oamenii cărau bârne după bârne, bărci după bărci.

În timpul nopților din ce în ce mai lungi ale toamnei târzii, şiruri de bărci mici, cu torțe aprinse, fură înşirate de-a lungul golfului, ca nişte lumini tainice ale mării, iar Kiyomori se uită mulțumit în jur. Făcuse tot ce-i stătuse cu putință; restul ținea de zei. În timp ce se uita într-o noapte la Calea Lactee, îşi dădu seama că trecuseră mai multe luni de când plecase din capitală, şi se întrebă ce se mai întâmpla pe acolo. Care dintre toți fiii şi frații lui, se întrebă el, va fi destul de bun pentru a-i lua locul la cârma clanului Heiké? Tsunemori, fratele său mai tânăr, era prea gingaş; Norimori, următorul, era doar blajin. Tokitada, cumnatul său, era în stare să facă orice; era desigur foarte dăruit, dar prea încăpățânat. Deşi plin de înzestrări, fratele său vitreg, Tadanori, era încă prea tânăr.

În ceea ce-l privea pe fiul cel mai mare şi urmaşul său, Shigemori, Kiyomori ştia că acesta era prețuit de tot clanul Heiké, dar nu era iubit cu adevărat. Avea ceva respingător – sub înfățişarea aceea liniştită sălăşluia o anume răutate a sufletului. Lui Kiyomori nu-i plăceau prea mult ochii aceia reci, vicleni, a căror şiretenie, vedea el adeseori cu părere de rău, îl făcea pe Shigemori să pară mai mult fățarnic decât înțelept. Şi, mai mult de atât, Shigemori se schimbase. O mare parte din prospețimea şi vigoarea pe care le avusese în tinerețe dispăruseră. Era oare bolnav? se întrebă Kiyomori. Va pune un medic bun să îl cerceteze de îndată ce se va întoarce la Kyoto. Orice se întâmpla, auzise că Shigemori are acum o capelă numai a lui, unde îşi petrecea o bună parte a timpului.

Poate că aici se ascundea plăcerea bolii. Prostia asta se întindea prea mult, gândea el adeseori. Frații şi copiii săi începuseră să-i maimuțărească pe aristocrați; ajunseseră să iubească viața în puf; erau pierduți în tot soiul de răsfățuri elegante; îşi făceau din religie un fel împodobit de a-şi pierde timpul, îngenunchind să-şi facă rugăciunile cu fețe şi sprâncene pictate şi cu dinții vopsiți în negru.

Kiyomori nu avea de cârtit împotriva eleganței şi a răsfățurilor. Erau într-adevăr de dorit. Viața era mai frumoasă cu ele. Iar în ceea ce privea

religia – până şi el se călugărise. Nu înghiţea câtuşi de puţin necredinţa, dar această maimuţăreală a aristocraţilor şi aceste măşti ale religiei nu îl interesau. La Rokuhara încercase să încurajeze avântul luptătorilor. Avusese grijă ca budismul să primească respectul pe care îl merita, potrivit vieţii lor, dar încă din copilărie nu putuse suferi superstiţiile care înfloriseră în jurul religiei. Doar lumea tainică ar fi trebuit să fie adorată. Îi va cere lui Tokiko să vorbească limpede cu Shigemori despre toate acestea. Era de crezut că o va asculta mai degrabă pe mama lui în astfel de treburi...

Târziu în acea toamnă, Kiyomori se întoarse la Kyoto, unde se răspândiră zvonuri că va rămâne în capitală pe toată iarna.

Într-o zi liniştită, când frunzele arţarilor începeau să se coloreze în stacojiu, caleaşca Regentului trase la conacul din partea de Soare Apune a Drumului al Optulea. Kiyomori era nerăbdător să-şi primească strălucitul oaspete. În pofida încredinţărilor venite din toate părţile, şi care spuneau că Kiyomori era în toane bune, Regentul pornise la drum cuprins de frică, dar descoperi la sosire că temerile lui fuseseră neîntemeiate.

— Este o adevărată plăcere, domnule, să vă găsesc sănătos. Îmi doresc de o bucată de vreme să vă fac o vizită la Fukuhara, să văd cum aţi mers înainte cu portul şi să vă admir vila, dar, cu sărbătoarea Maiestăţii Sale, care se apropie, multele însărcinări m-au împiedicat să îmi prezint omagiile.

— Dimpotrivă, astfel de bagatele nu trebuie să se amestece cu răspunderile înaltei dumneavoastră funcţii. După ce ritualurile se vor termina, trebuie să vă dăruiţi o călătorie de plăcere la Fukuhara. Iar acest lucru îmi aminteşte să vă întreb dacă s-a hotărât deja o dată pentru aceste ritualuri.

— Ultimul Consiliu de Stat a hotărât ca acestea să aibă loc în a treia zi a Noului An.

— Aceea va fi o zi de mare bucurie pentru noi toţi, spuse Kiyomori cu însufleţire.

Sprâncenele Regentului se strânseră într-o încruntare tulburată.

— Să vorbesc deschis..., începu el. Desigur că aţi auzit că a fost o luptă între oamenii mei şi aceia ai fiului dumneavoastră, în ziua în care s-a întrunit Sfatul.

— Hmm..., da, am auzit. Mi s-a spus că a fost o treabă cât se poate de neplăcută.

— Nici prin minte nu-mi trece să spun a cui a fost vina, când oamenii noştri au sărit unii la gâturile celorlalţi, dar lumea şi-a lăsat mintea şi gura să umble slobode, şi a început să se zvonească faptul că s-a născut o duşmănie între casele noastre.

— Nu am cum să le pun frâu gurii. Lăsaţi-i pe oameni să spună ce vor... dar eu l-am mustrat pe fiul meu, Shigemori. A fost o treabă cât se poate de copilărească.

— Dimpotrivă, domnule – iar motivul venirii mele de astăzi este pentru a vă cere iertare. Vă merit de asemenea mânia. Nici fiul dumneavoastră, nici eu nu am ştiut ce s-a întâmplat. Am înţeles, de asemenea, că nepotul dumneavoastră a fost trimis în dizgraţie la Isé şi vă implor să-l chemaţi înapoi, precum şi să îmi primiţi umilele iertăciuni.

— Nu e cazul să vă cereţi iertare, spuse Kiyomori cu un zâmbet îndoit. Toată această poveste pare să vă fi adus mai multă tulburare decât ar fi fost nevoie. Shigemori n-a făcut decât să se poarte cu fiul său aşa cum trebuia să o facă. Eu l-am mustrat pe Shigemori pentru că îl iubesc. El este moştenitorul meu, şi nu îi stă bine unui om cu rangul lui să se lase cuprins de patimă, aşa cum au făcut servitorii lui, pentru o nimica toată. Nu îi stă în fire ceea ce a făcut, iar eu pun totul pe socoteala bolii lui. Medicul chinez care m-a vindecat l-a cercetat pe Shigemori şi a descoperit că suferă de un fel de tulburare a stomacului, prin urmare l-a sfătuit să se odihnească. Poate că este greu pentru Domnia Voastră, dar vă rog să treceţi cu vederea această poveste.

— Este mai mult decât îmi îngădui, domnule.

— Shigemori va fi în curând aici, iar eu îi voi chema şi pe ceilalţi fii ai mei, precum şi pe Tokitada, să ni se alăture şi să bea cu noi, ca un semn al împăcării noastre.

Pe 3 ianuarie 1173, Împăratul-copil îşi sărbători ieşirea din pruncie cu mare pompă şi fast, iar în octombrie, fostul Împărat, în numele fiului său, ceru mâna fiicei lui Kiyomori, Tokuko, care avea şaptesprezece ani, şi care deveni astfel Împărăteasa lui Takakura.

Şirul întâmplărilor cunoştea zăbavă, iar familia Heiké ajunse, vrând-nevrând, să capete cel mai înalt rang şi puterea adevărată. Numele lui Kiyomori era pe toate buzele, şi nimeni nu îndrăznea să spună nimic defăimător despre familia Heiké. Frica plutea în aer.

Şi totuşi, Kiyomori păru nepăsător la ceea ce se întâmpla, ba chiar disprețuitor față de puterea pe care o căpătase familia Heiké, pentru că visul inimii lui se împlinise: portul de la Owada era aproape gata. În sfârşit, sosise

anul în care o mulțime de corăbii rămaseră ancorate în apele line ale golfului, aşteptând ca vasele chinezilor să sosească.

Capitolul XLVI
Un călugăr este surghiunit

Ce se întâmpla? Era o după-amiază blândă de primăvară, când o voce neobişnuit de ascuțită care recita sutre întrerupse cântarea muzicienilor.

— E cu neputință! Nu ai voie să treci! Încotro ai pornit? strigă un paznic.

Începu o gâlceavă răsunătoare.

Un curtean năucit îşi puse lăuta la o parte, în timp ce un alt strigăt spart se răsfrânse prin peretele despărțitor.

Fostul Împărat făcu un semn către unul dintre curteni.

— Du-te şi vezi despre ce este vorba.

Curteanul ieşi din încăpere chiar în clipa în care un preot voinic azvârli un paznic la o parte şi îşi croi drum printr-o poartă a curții interioare. Părul îi atârna până la umeri, iar picioarele păroase i se iveau prin hainele zdrențuite ca nişte buşteni groşi de pin.

— Maiestatea Sa mă poate auzi acum. Desigur că s-a săturat să asculte muzică, cât e ziua de lungă. Dați-i voie să asculte măcar o dată ce le predică Mongaku oamenilor obişnuiți de pe străzile capitalei! le spuse el, uitându-se în jur prin curtea interioară îngustă şi desfăşurând papirusul unei sutre.

— Mongaku de pe dealurile din Takao! exclamă un curtean, recunoscând chipul ciudat pe care îl vedea adeseori la colțurile străzilor, milogindu-se după pomană.

Mongaku citi o cerere de bani pentru un templu nou; şi totuşi, aceasta suna mai degrabă ca o strigare împotriva proastei orânduiri şi a bunurilor aristocraților.

— Puneți să fie închis omul ăsta, porunci fostul Împărat. Unul dintre însoțitorii săi sări peste o balustradă şi tăbărî asupra lui Mongaku, prinzându-i brațele în lături.

— Eşti nebun! Nu îți dai seama că acesta este Palatul?

Mongaku rămase nemişcat în timp ce trupul celuilalt se izbea de al lui.

— Ba îmi dau seama, îi răspunse sălbatic Mongaku servitorului care se agăța de el. Am petrecut mai mulți ani în dealurile din Takao, rugându-mă pentru ridicarea unui templu din care va veni iluminarea asupra lumii, şi m-am milogit pe străzile capitalei, cerând pomană de la oamenii de rând. Am venit să cer un dar de la Maiestatea Sa – chiar şi o sumă neînsemnată, dăruită de bună voie, e de ajuns. Dați-mi voie să vă prezint cererea mea umilă.

— Ce ai de gând cu toată această neobrăzare, dacă tu ai venit să cerşeşti?

— Ştiu unde e cazul să arăt prețuire. Am bătut de mai multe ori la aceste porți, dar sunetul muzicii a alungat orice altceva, iar gărzile s-au prefăcut că nu mă aud. Nu mi-a rămas altceva de făcut decât să intru cu forța. Nu vă bateți joc de mine, sau veți plăti pentru asta!

— Ia vino încoace, călugăr nebun!

Mongaku îşi liberă o mână şi, răsucindu-şi încheietura, îşi trimise adversarul în zbor peste un umăr şi apoi îl trânti de pământ. Slujitorul se ridică iute în picioare şi făcu o săritură spre Mongaku, care îl izbi peste obraz cu sulul sutrei. În timp ce se năpustea iar să atace, Mongaku îi mai dădu o lovitură în piept. Slujitorul se clătină în timp ce se retrăgea, căzu şi nu mai izbuti să se ridice.

— Mai aveți de gând să vă puneți în calea mea?

Mongaku se holbă la cei doisprezece sau mai mulți soldați, care veneau din toate părțile.

— Nu te mişca! Dați-i la picioare! strigară soldații, azvârlindu-se asupra lui Mongaku.

Acesta ținea în continuare sulul de hârtie, dar în mâna lui dreaptă sclipi deodată un pumnal.

— Feriți-vă de mine, îi amenință el; soldații se dădură în spate, iar el se îndreptă grăbit spre scări. O căpetenie a gărzilor se aruncă asupra lui Mongaku, în timp ce acesta îl lovea cu pumnalul; deşi brațul îi sângera, omul se agăță de el până când sosiră mai mulți soldați, îl copleşiră pe Mongaku şi îl duseră la închisoare.

Mongaku fu surghiunit la Izu, înspre Soare-Răsare. Avuseseră loc câteva certuri aprinse între sfetnicii lui Goshirakawa, dacă Mongaku trebuia iertat sau nu, nu doar pentru că era preot, ci şi pentru că oamenii de rând nu aveau decât lucruri bune de spus despre el, ba mai mult, îl iubeau.

Mongaku, călare pe un cal fără şa, zâmbea, iar dinții albi îi sclipeau prin barbă.

— Am auzit că bunul nostru Mongaku a fost surghiunit.

— Omul ăla plin de haz?

— Dar de ce? Surghiunit – şi unde anume?

— La Izu. La Izu, aşa spun oamenii.

Mulțimi cuprinse de milă se înghesuiră să-l vadă pe Mongaku în timp ce acesta trecea călare pe străzile capitalei. Se oprea la răspântii să le mai țină predici ciudate oamenilor, până când paznicii îl îmboldeau să-şi

continue drumul, nerăbdători. Un bărbat scund stătea pe vârfurile picioarelor, uitându-se cu luare-aminte peste capetele oamenilor la silueta mătăhăloasă, care se îndepărta din ce în ce mai mult.

Cu capul drept şi zâmbetul pe buze, Mongaku ieşi pe poarta oraşului, pe unde plecaseră nenumărați surghiuniți, însoțiți de durere şi lacrimi. În schimb, mulțimea care îşi lua rămas bun de la Mongaku era cuprinsă de veselie; se auzeau chiar hohote de râs. Odată ce ajunseră în afara zidurilor oraşului, numai câțiva rătăciți urmăriră cortegiul pe drumul mărginit de copaci.

Mongaku se întoarse deodată să îl strige pe căpitanul gărzilor, care se prefăcu că nu îl aude. După aceea, Mongaku se aplecă spre soldatul care îi ducea calul.

— Opreşte-te. Vreau să cobor, spuse el, lămurindu-l că avea o nevoie. Soldatul se opri şi îl aşteptă pe căpitan până când acesta ajunse în dreptul său, să-i dea o poruncă. Mongaku, care fu condus până în pădurea din apropiere, se întoarse repede înapoi, dar în loc să încalece, el se urcă agale pe un dâmb mic şi se aşeză pe o piatră, spunând:

— Aduceți-mi nişte apă. Mi-e sete.

Căpitanul clătină din cap şi se încruntă. Era întocmai cum se temuse. Se aşteptase într-adevăr să aibă necazuri cu prizonierul şi se pregătise, alegând soldați buni, bine făcuți, ca gărzi – mult mai mulți decât s-ar fi crezut că era nevoie.

— Nu putem face mare lucru. Dați-i apă, spuse el. Nu-l supărați şi lămuriți-l cu binişorul să urce înapoi pe cal, cât mai repede cu putință.

După ce Mongaku îşi alină setea, se întoarse spre căpitan şi începu:

— Dacă tot suntem aici, vreau să vorbesc cu tine. Coboară din şa şi vino încoace. Odihneşte-te puțin.

— Ce-i asta? Eşti prizonier, în drum spre surghiun, iar noi suntem gărzile tale. Ce ai de gând să faci? Din Otsu vom călători pe apă şi poți sta de vorbă cu mine cât timp ne vom afla în corabie.

— Va fi prea târziu atunci.

— De-abia am ieşit din capitală, şi nu putem pierde timpul cu de-astea. Urcă-te înapoi pe cal. Nu putem lăsa corabia de la Otsu să aştepte.

Mongaku nu se mişcă.

— Nu vrei să vorbeşti cu mine? întrebă el, izbucnind într-un râs disprețuitor. Ah, bietul meu căpitan – ultimul urmaş al neamului Genji din capitală! Când am auzit că fiul lui Yorimasa urmează să mă însoțească, am

fost încântat, gândindu-mă că voi avea pe cineva cu care să vorbesc. Dar, vai, nu eşti cu nimic deosebit de toţi aceşti oameni.

Căpitanul roşi, tulburat, apoi descălecă. Lăsând hăţurile pe mâna unui soldat, se apropie împăciuitor de Mongaku.

— Sfinţia ta, tata îmi vorbea adeseori despre tine. Oamenii mei au porunci să nu se poarte cu tine ca şi cum ai fi prizonier obişnuit, dar nu te pot lăsa să faci ce-ţi trece prin minte, când eu trebuie să-mi duc la bun sfârşit însărcinările.

— Nu, căpitane, nu vreau să provoc necazuri, dar desigur că nu vei împiedica un surghiunit să-şi ia rămas bun de la prietenii săi, nu?

— Nu ştiu dacă e vreo poruncă împotrivă. Tot ce putem să facem este să ne uităm în altă parte, în timp ce tu vorbeşti cu câţiva oameni.

— Despre asta este vorba! Chiar asta vreau să faceţi. Am o inimă miloasă, iar când văd cum m-au urmărit unii pe tot acest drum spre închisoare simt că trebuie să încerc să-i mângâi şi să-i trimit acasă. Dă-mi puţin timp să vorbesc cu ei.

Căpitanul se încruntă, arătându-şi şovăiala.

— Bine, grăbeşte-te, spuse el, poruncind gărzilor să se tragă la marginea drumului.

Mongaku se ridică în picioare şi le făcu semn cu mâna câtorva mogâldeţe din depărtare. Soldaţii văzură de îndată mai multe persoane care se apropiară alergând – patru sau cinci călugări tineri, o pereche şi un flăcău greu de descris. Călugării erau ucenicii de la Takao ai lui Mongaku, iar el le dădu câteva sfaturi. După aceea, ochii lui Mongaku se îndreptară asupra perechii – Asatori şi soţia lui, Yomogi, care se amestecaseră în mulţime, nădăjduind că vor găsi prilejul de a schimba câteva cuvinte cu el. Se uitară la Mongaku cu ochii şiroind de lacrimi.

— Aşadar, voi eraţi, în cele din urmă, spuse Mongaku. Cum v-au mers treburile? Mai locuiţi pe Ulița Negustorilor de Boi? E totul bine? Ar fi fost timpul să aveţi copii – aveţi vreunul?

— Am avut unul, care a murit la puţin timp după naştere, şi nici unul după aceea, spuse Asatori. Yomogi şi cu mine te cunoaştem de foarte mult timp, dar nu am visat niciodată că ne vom despărţi aşa.

— E adevărat, multe întâmplări ciudate ne-au adus împreună. După Războiul Hogen, Asatori şi cu mine am împărţit mâncarea şi adăpostul, printre ruinele Palatului Izvorului cu Salcie. Iar tu, Yomogi, tu erai pe atunci mica doică şi slujitoare a Tokiwei şi obişnuiai să vii cu ciubărul la Izvorul cu Salcie. Da, cum te-ai schimbat şi tu, şi lumea din jur!

— Bineînțeles, nu se putea altfel. Au trecut șaptesprezece ani de când s-a întâmplat asta, spuse Yomogi, punând un pachet mic în mâna lui Mongaku. Iată niște leacuri, dacă te îmbolnăvești. Sunt de mai multe feluri. Mai găsești niște găluște de orez cu pelin negru, fierte în abur, făcute de mine azi, dis-de-dimineață. Să ai ceva de mâncare în timp ce străbați lacul.

— Cât de bine ți-ai amintit cât îmi place să mănânc dulce! Îți sunt cât se poate de recunoscător, și pentru asta, și pentru leacuri.

Mongaku se întoarse din nou către Asatori.

— Și învățătura ta?

— Ăsta e un alt lucru pe care voiam să ți-l spun – iar tu vei fi încântat să-l auzi. Nu de mult, am primit învoirea să practic medicina și am fost chemat să mă alătur Academiei de Medicină. Dar nu am câtuși de puțin gândul de a sluji la Curte, ci trag nădejde să îmi petrec restul vieții în umilință, pe Ulița Negustorilor de Boi, ajutându-i pe săraci.

Mongaku dădu din cap, în semn de încuviințare.

— Ce căi diferite au luat viețile noastre, deși amândoi vrem același lucru – un paradis pe pământ. Tu ești umil în sufletul tău – iar eu sunt furtunos.

— Bunule Mongaku, ai mare dreptate și te pricepi cu adevărat să spui pe nume tuturor relelor acestei lumi. Și totuși, nu pot înțelege de ce te-ai purtat așa la Palatul Mănăstire, unde lumea a crezut că înnebunișeși.

— Din păcate, Asatori, fapta și inima mea nu sunt în armonie una cu alta. Da, am petrecut ani întregi la Cascada Nachi, nădăjduind că apele ei mă vor sfinți, dar acum îmi dau seama că, pentru mine, mântuirea nu se află în această parte. Nu am fost făcut pentru o viață de contemplare, pentru că nu pot trece pe lângă lucrurile rele și pe lângă mizeria din această lume. Nu pot face decât ce mi se pare drept, și m-am gândit să găsesc o cale prin care să curăț această capitală de putreziciunea ei – de relele Guvernului de la Palatul Mănăstire și de înfumurarea familiei Heiké. Încă nu pot spune cum se vor întâmpla toate acestea, dar, Asatori, o vei vedea cu ochii tăi în câțiva ani.

Mongaku își încheie iute vorbele, aruncând o privire îngrijorată spre gărzile sale și spre căpitan, care stătea destul de aproape de el.

Temându-se de o altă izbucnire, Asatori își îndreptă privirea spre Yomogi, dar căpitanul se întorsese deja către Mongaku, îndemnându-l să se grăbească.

Mongaku urcă pe cal.

— Mergem mai departe, spuse el, apoi se mai întoarse o dată să-și ia rămas bun de la Asatori și de la Yomogi.

Un bărbat tânăr, care stătea pe jumătate ascuns în crângul din spatele dâmbului, pândind o ocazie de a-i vorbi lui Mongaku, apăru de îndată ce procesiunea îşi reluă drumul. Rămase nemişcat, privindu-l pe Mongaku. După ce acesta din urmă se întoarse să se mai uite odată înapoi, pe chipurile amândurora se citi faptul că se recunoscuseră. Apoi, Mongaku se întoarse liniştit şi rămase cu privirea îndreptată înainte, spre lumina soarelui care trecea prin turla de frunze.

Când Yomogi şi Asatori se întoarseră să plece, auziră pe cineva care îi striga pe nume.

— Ah! Când ne-am întâlnit ultima oară?

— Poate îți amințești că m-ai văzut acum mai mulți ani pe Dealul Funaoka, atunci când stăpânei mele, Toji, i s-a făcut rău. Ai fost foarte bun cu ea.

— Da, aşa este, tu le însoțeai pe dansatoarele care o îngrijeau pe femeia bolnavă.

— Da. Iar stăpâna mea te-a vizitat mai târziu la locuința ta de pe Ulița Negustorilor de Boi, pentru a-ți mulțumi.

— Acum îmi amintesc. Te grăbeşti undeva?

— Am venit să-mi iau rămas bun de la prizonier.

— Şi tu l-ai cunoscut, nu-i aşa?

— De foarte mult timp. Mi-a dat câteva sfaturi, atunci când aveam cea mai mare nevoie de ele, şi i-am fost întotdeauna recunoscător pentru asta. Dar cam asta ar fi tot, spuse tânărul.

Păru nerăbdător să mai adauge ceva, apoi continuă:

— Dacă n-ar fi fost el, n-aş fi fost în viață astăzi. Nici eu, şi nici stăpâna acestei femei. Două vieți au fost mântuite în ziua în care l-am cunoscut.

Yomogi tresări, apoi se uită la străinul ai cărui ochi erau aţintiți asupra ei. Necunoscutul se uită cu grijă spre drum şi, nevăzând pe nimeni, murmură:

— Yomogi – tu şi cu mine l-am slujit pe Domnul Yoshitomo din familia Genji cu aproape douăzeci de ani în urmă. Nu mai ții minte?

— Da, pe doamna lui...

— Domnul Yoshitomo era iubitul stăpânei tale, ştii doar.

— Nu mă pot împiedica să nu plâng când mă gândesc la trecut...

— Am fost slujitorul cel mai drag al Domnului Yoshitomo. Desigur că nu ai uitat că eu am fost acela care a încercat să-l răzbune pe stăpânul meu mort, după ce stăpâna ta l-a ales pe Kiyomori de amant. Eu am fost cel care a lăsat mesajul din grădina vilei Mibu.

— Aşadar, tu trebuie să fii Konno-maru!

— Eu sunt.

Ochii lui Yomogi se căscară de uimire. Picioarele ei începură să tremure de frică, şi se agăţă de braţul lui Asatori, căutând sprijin.

— Nu are de ce să-ţi fie teamă, spuse Konno-maru, am părăsit de mult timp toate acestea. Am devenit servitor în cartierul plăcerii şi am vegheat-o pe Doamna Tokiwa de la depărtare.

Yomogi păru că se ruşinează deodată de temerile ei.

— Konno-maru, o mai vezi din când în când pe stăpâna mea? întrebă ea.

— Da, de aproape zece ani m-am tot strecurat în grădina ei şi am vizitat-o preţ de câteva clipe. Sunt ultimul dintre aceia care au cunoscut-o în zile mai fericite, iar ea este întotdeauna bucuroasă să mă vadă.

— Ah, ce am făcut! spuse Yomogi îndurerată. Nu am mai fost pe la ea să o vizitez nici măcar o dată, de când am părăsit-o pentru a mă mărita. Cum se mai simte doamna mea în ultima vreme?

— E bolnavă de aproape un an.

— Bolnavă?

— În ultimele şase luni, a stat numai în pat. Nu am mai văzut-o deloc în tot acest răstimp, deşi încă mă mai duc în taină în grădina ei.

— Nici măcar nu mi-a trecut prin cap că ar putea fi atât de bolnavă...

— Dacă nu ar fi fost bunul nostru călugăr, nu aş fi venit azi încoace. Voiam să vorbesc cu tine. E destul de nepotrivit, dar...

Konno-maru se întoarse spre Asatori.

— Ai putea să-i duci o veste din partea mea?

Asatori deschise gura pentru prima oară.

— De ce mă întrebi?

— Tu eşti medic, iar Yomogi a fost odinioară doica ei, de aceea nu îţi va fi greu să o vizitezi pe doamnă. Vreau să-i dai ceva din partea mea.

Asatori se uită şovăielnic la soţia lui şi nu răspunse. Dar Yomogi, încântată că avea un prilej să o viziteze pe fosta ei stăpână, încuviinţă pe loc.

— Nu ar fi nici o greutate, iar dacă soţul meu vine cu mine, poate să descopere de ce nu se simte bine. Ea va fi destul de încântată să ne vadă, sunt încredinţată. Ce vrei să îi ducem?

— Nu îl am la mine acum, dar mâine seară îl voi aduce acasă la voi. Amintiţi-vă că trebuie să păstraţi taina.

— Desigur, nu vom spune nimic nimănui.

— Nu ştiu dacă e să cred sau nu, dar mi s-a spus că iscoadele familiei Heiké sunt peste tot, cu urechile ciulite şi ochii iscoditori.

— Dar nu ne ceri să facem ceva primejdios, nu?

— Deloc. Nu trebuie decât să faceţi ca o legăturică să ajungă în mâinile doamnei noastre. Nu o lăsaţi să nimerească în mâinile vreunui Heiké, altminteri ea ar putea intra în necaz. Trebuie ca taina să fie păstrată cu mare străşnicie. Voi veni pe Ulița Negustorilor de Boi mâine seară, încheie Konno-maru şi se îndepărtă pe o potecă.

Bărbatul se ținu de cuvânt şi apăru acasă la Asatori în seara următoare. După ce îşi repetă vorbele despre păstrarea tainei, lăsă o legăturică pecetluită şi plecă.

— Ce crezi că se află în el? întrebă Asatori nerăbdător.

— Nu e decât o scrisoare, sunt sigură, spuse Yomogi împăciuitoare, plină de nerăbdare la gândul vizitei pe care urmau să o facă. Nu una, ci mai multe. Şi când crezi că poți veni cu mine?

— Oricând. Nu ți-e teamă că oamenii ne vor bănui?

— De ce să facă una ca asta?

— Oamenii îşi amintesc că Doamna Tokiwa a avut odată legături cu familia Genji, iar dacă ne ducem...

— Până la urmă, eu nu am fost decât o servitoare şi am rămas alături de stăpâna mea chiar şi după ce s-a recăsătorit. Nu văd de ce oamenii ar vrea să mă bănuiască pe mine. Pe lângă asta, încă n-ai trecut pe la ea să-i prezinți salutări, şi ar cam fi timpul să o faci, acum că suntem căsătoriți. Nu crezi?

Capitolul XLVII
„Familia Genji se va ridica din nou...“

Câteva zile mai târziu, Asatori, îmbrăcat într-un rând nou de haine pregătit într-adins pentru el de Yomogi şi soția lui gătită în veşmintele ei de sărbătoare porniră spre conacul de pe Drumul Întâi, în care locuia acum Tokiwa.

Aceasta trecuse între timp de 35 de ani. Avusese un copil din căsătoria cu un bătrân curtean Fujiwara, dar, din cauza sănătății ei şubrede, locuia ca o pustnică într-o aripă îndepărtată a conacului, mare şi lăsat în paragină. Puțini veneau să o vadă, iar singurătatea ei nu era întreruptă decât de preoții care veneau să facă slujba în anumite zile sfinte.

Numai Konno-maru venea mereu, în taină, aducându-i veşti despre cei trei fii ai ei. Şi, ori de câte ori venea să o vadă, Konno-maru vorbea cu ardoare, spunând:

— Cei din familia Heiké nici măcar nu visează ce li se pregăteşte în Soare Răsare, dar triumful lor nu va dura pentru totdeauna. Sunt beți de putere şi nu îşi dau seama că, într-o zi, familia Genji se va răzbuna. Acum, Yoritomo din Izu este un bărbat în toată firea, iar fiul tău cel mai mic, Ushiwaka, de pe Muntele Kurama, va ajunge şi el în curând la vârsta potrivită.

Tokiwa, care cunoştea mult prea bine grozăviile războiului, se cutremura ori de câte ori Konno-maru vorbea astfel. Nu era încredințată nici de faptul că acei câțiva Genji care rămăseseră în viață vor izbuti vreodată să ia locul familiei Heiké, şi îi spunea iar şi iar lui Konno-maru:

— Nu-i lăsa pe fiii mei să se amestece în furtuna ăsta cutremurătoare, Konno-maru. Să nu vorbeşti niciodată cu ei despre astfel de lucruri.

Tânjea cel mai mult după Ushiwaka. Avea cincisprezece ani – era îndrăzneț şi încăpățânat, auzise ea, pentru că numai el, dintre cei trei fii ai ei, stăruia neîncetat pe lângă Konno-maru că ar trebui să-l aducă s-o vadă. Ba chiar amenințase că vine singur. Iar Tokiwa era gata până dincolo de orice cugetare să-i accepte venirea, când Konno-maru îi spuse:

— Doamna mea, te implor să vii numai până la desişurile din partea de sus a râului, să te poată vedea din depărtare.

Dar ea ştia câte primejdii l-ar pândi pe Ushiwaka, şi, mai presus de toate, era încredințată că, odată ce-şi recăpăta libertatea, el nu va mai vrea să se întoarcă niciodată la mănăstirea de pe Muntele Kurama. În cele din urmă,

nu-şi mai îngădui să se întâlnească cu Konno-maru şi-i trimise vorbă prin servitoarea ei că era bolnavă.

Toate uşile şi ferestrele de la camera Tokiwei erau închise, fără unele care dădeau spre o cameră interioară. Tokiwa era adâncită în preocuparea ei zilnică, aceea de a copia sutrele, când apăru slujnica şi o vesti că veniseră s-o vadă doi oaspeți. Uimirea Tokiwei se prefăcu în bucurie când află despre cine era vorba. Îşi împinse grăbită la o parte masa de scris, pentru a-i întâmpina.

Yomogi îşi uită salutările repetate cu grijă şi izbucni în lacrimi când îşi văzu fosta stăpână.

— Cât de bine e că ai venit, Yomogi, strigă Tokiwa. Au trecut atâția ani de când ne-am văzut ultima oară. Şi cât de mult te-ai schimbat de când te-ai măritat!

În timp ce femeile se salutau cu vioiciune, Asatori cercetă înfățişarea Tokiwei cu ochiul priceput al unui medic. Nu văzu nimic în neregulă cu ea. Discuția se îndreptă între timp spre Konno-maru, iar Asatori fu uitat până când Yomogi îşi aminti dintr-odată motivul pentru care venise.

— Konno-maru ne spunea că eşti bolnavă, dar, slavă Domnului, soțul meu, care este medic, a venit azi cu mine. Acesta este Asatori, spuse Yomogi, prezentându-şi pentru prima oară bărbatul.

Cu mare mândrie, povesti că Asatori fusese odinioară muzician al Curții, dar îşi părăsise meseria pentru a studia medicina.

Asatori era aşezat față în față cu soția lui vorbăreață şi o asculta dând din când în când din cap, în semn de aprobare. Apoi, Tokiwa se întoarse spre el cu un zâmbet blând.

— Îmi pare rău că v-ați făcut atâtea griji pentru mine. Să fiu sinceră, nu sunt câtuşi de puțin bolnavă. Mi-era teamă că altminteri oamenii ar putea bârfi şi m-am gândit că această boală l-ar putea face pe Ushiwaka să nu mai vină, dacă Konno-maru îi va spune că nu mă simt bine. Dacă Ushiwaka va fugi de pe Muntele Kurama şi va veni încoace, ştiu că acesta va fi sfârşitul lui.

Câteva lacrimi curseră pe obrajii Tokiwei în timp ce vorbea. Yomogi scoase cu grijă legăturica şi îl aşeză în fața Tokiwei.

— Acesta vă este trimis de Konno-maru, doamna mea.

Tokiwa rămase cu privirea ațintită asupra lui, cuprinsă de un dor sălbatic. Apoi îl deschise grăbită. Nu avea de la cine să vină decât de la Ushiwaka, îi spunea inima – Ushiwaka, despre care nu auzea decât poveşti cu fapte rele. Era sălbatic şi neastâmpărat, spaima tuturor mănăstirilor de pe

Muntele Kurama, urât de toți călugării. În cele din urmă, Starețul se lepădase de băiat şi îl trimisese unui confrate care, de asemenea, îl găsise de nestăpânit. Iar rapoartele anuale despre purtările lui, care ajungeau până la Kiyomori, erau atât de îngrijorătoare încât, în cele din urmă, un ofițer venise de la Rokuhara, să cerceteze. Iar ultimul lucru pe care-l auzise Tokiwa fusese că stăpânirea îşi îndoise supravegherea asupra lui Ushiwaka.

În anul care urma va împlini şaisprezece ani şi va fi îndeajuns de mare pentru a se călugări, se gândi Tokiwa, îndeajuns de mare pentru a jeli moartea prin trădare a tatălui său şi soarta nefericită a mamei sale. Şi singura ei rugăciune fusese ca el să părăsească răzvrătirea împotriva închisorii, să se plece în fața sorții şi să îşi trăiască restul zilelor în pace.

Din legăturică, Tokiwa scoase o mânecă viu colorată, mâneca hainei unui ucenic, înfăşurată în jurul unei scrisori.

„*Dragă mamă*“, începea aceasta.

„*Te simți mai bine acum*? *După ce Konno-maru mi-a spus că erai bolnavă, te-am visat în fiecare noapte. Din vârful acestui munte pot vedea luminile capitalei şi mă uit spre casa ta, rugându-mă să te însănătoşeşti repede.*

Mi se spune că mă voi călugări în acest an, dar nu vreau să devin ca aceşti călugări.

Mâneca asta este de la haina pe care am purtat-o pe când aveam şapte ani şi luam parte pentru prima oară la dramele sacre. Bineînțeles, am crescut de atunci.

Marele Festival al Muntelui Kurama va fi pe 20 iunie. S-ar putea să particip la dramele sacre atunci, dar nu pot prezice ce se va întâmpla cu mine la anul.

Dragă mamă, trimite-mi prin Konno-maru un obiect mititel pe care l-ai purtat.

E încă frig primăvara asta, de aceea trebuie să-ți iei leacurile şi să te vindeci repede.

Fiul tău,

Ushiwaka.“

Lacrimile Tokiwei se revărsară pe mica foaie de hârtie, de pe care nu izbutea să-şi ridice ochii. Apoi i-o întinse lui Yomogi, spunându-i:

— Yomogi – citeşte asta. Se prăbuşi din nou, plângând, peste mâneca pe care i-o trimisese Ushiwaka.

Yomogi şi Asatori schimbară priviri pline de milă şi se pregătiră să scurteze o vizită care nu izbutise decât s-o întristeze pe Tokiwa, în loc s-o înveselească. Tokiwa, însă, stărui să-i oprească până când lămpile fură aprinse.

Când îşi luară bun-rămas, în cele din urmă, ea aduse o casetă mică, spunând:

— Înăuntru se găseşte o scrisoare pentru Ushiwaka. Veţi avea grijă ca el să o primească?

Caseta, îndeajuns de mică pentru a încăpea în palmă, conţinea o icoană mică de argint a lui Kannon şi o bucată de hârtie împăturită.

De îndată ce Asatori şi Yomogi ajunseră acasă, puseră icoana pe o masă.

— Cum putem să ştim că Ushiwaka primeşte icoana, fără să ne vadă cineva? Pe Muntele Kurama vor fi prea mulţi oameni care ne vor urmări. Vom da de necazuri dacă cei de la Rokuhara află de asta, se gândi Asatori.

Yomogi oftă adânc.

— Mă întreb de ce face ce face.

— Ce vrei să spui?

— Ceea ce vreau să spun este că – dacă doamna mea îşi face atâtea griji în privinţa lui Ushiwaka, de ce nu vrea să îl vadă pe Konno-maru?

Asatori se înclină spre soţia lui.

— Nu este chiar atât de uşor pe cât ai crede. Ceea ce ştie Konno-maru despre credinţă e diferit de ce crede doamna.

— Adică?

— Mai bine nu îţi spun.

— Nici măcar mie? Soţia ta?

— Haide, Yomogi, te superi prea uşor.

— Până la urmă, ea a fost stăpâna mea dragă, iar eu îl duceam pe Ushiwaka în spate, să am grijă de el şi să cerşesc lapte pentru el. Am făcut tot soiul de lucruri pentru el, şi chiar şi acum, sunt puţine lucruri pe care nu le-aş face. De ce să nu le fac? E de la sine înţeles, nu-i aşa?

— Ei bine, Yomogi, nu spun că ar trebui să nu le faci. Ceea ce îi doreşte Konno-maru lui Ushiwaka este tocmai pe dos faţă de ce vrea Doamna Tokiwa pentru el.

— *Pe dos*?

— Păi da, asta e. Va trebui să ne gândim foarte bine înainte de a face ceva.

— Da, dar ce vrei să spui prin *ceva*? Ce vrei să spui prin *pe dos*? Va trebui să-mi lămureşti aceste lucruri, înainte de toate.

Vocea lui Asatori scăzu până la şoaptă, în timp ce se uita grijuliu pe fereastră:

— Fii atentă, Yomogi, tu *chiar eşti* destul de vorbăreață, de aceea, va trebui să ai mare grijă, să nu audă nimeni.

— Sunt oricum doar o gură spartă, aşadar, ce mai vrei!

— Nu, Yomogi, nu trebuie să te superi aşa! Ascultă întâi ce am să-ți spun. De ce crezi că Doamna Tokiwa a continuat să trăiască şi să îndure toate umilințele acelea?

— Din cauza ultimelor cuvinte ale Domnului Kiyomori, adresate ei, desigur. Până la urmă, el a iubit-o, iar ea a avut trei copii cu el... Şi, cu toate că inima ei era zdrobită, iar copiii i-au fost smulşi, toate gândurile doamnei mele s-au îndreptat numai spre ei. Aş fi făcut acelaşi lucru, dacă aş fi fost în locul ei.

— Pe de altă parte, lucrurile stau altfel pentru Konno-maru. E un luptător şi nu va uita niciodată. Loialitatea, aşa cum o înțelege el, înseamnă că trebuie să aibă grijă ca măcar unul dintre copii să îl urmeze pe tatăl său, Domnul Yoshitomo, drept căpetenie a clanului Genji. Ca să zic aşa, familia Genji trebuie să devină într-o bună zi îndeajuns de puternică pentru a învinge familia Heiké.

— Acest lucru ar trebui să o bucure pe doamna mea.

— Ah, Yomogi, ai uitat deja cum a fost în timpul războaielor Hogen şi Heiji? Încă îmi vorbeşti despre greutățile îngrozitoare prin care ai trecut alături de Doamna Tokiwa şi de copii. Nu îți aminteşti despre toate lucrurile triste care vi s-au întâmplat? Şi bineînțeles, Ushiwaka nu era sânge din sângele tău şi carne din carnea ta.

— Ce te face să spui asta?

— Dacă ai fi fost doamna Tokiwa, care a încercat să fugă din capitală cu copiii ei mici, n-ai mai dori niciodată un alt război.

— Dar nu am spus niciodată că mi-aş mai dori un alt război.

— Şi totuşi, se ajunge la acelaşi lucru dacă tu crezi că Konno-maru are dreptate.

— Încerci să spui că Konno-maru este un nemernic, pentru că gândeşte aşa?

— Nu. El crede că îşi face datoria de luptător, dar cred că Tokiwa are dreptate când îşi doreşte ca copiii ei să nu ia parte niciodată la o vărsare de sânge şi pentru că ar vrea ca ei să trăiască în pace, cum trăiesc toţi călugării.

— Ei, bine, dar ce avem de gând să facem cu icoana?

— Va fi mai greu decât oricând să i-o ducem, acum că au fost puse gărzi în jurul muntelui. Şi totuşi, nu aş putea fi fericit nici o clipă dacă nu aş încerca să îl văd eu însumi pe Ushiwaka şi nu i-aş da scrisoarea mamei lui. Nici nu aş face un lucru bun dacă nu aş vorbi cu el despre ceea ce simte mama lui, şi nu l-aş lămuri în privinţa îndatoririi lui faţă de ea.

— Ce sarcină grea ne aşteaptă!

— Este tocmai ceea ce am crezut atunci când am vorbit cu doamna Tokiwa. Va fi destul de greu să ajung să îl văd pe Ushiwaka singur, dar va fi chiar şi mai greu să îl fac să înţeleagă ce doreşte mama lui pentru el.

— Greu? Cred că nu încerci decât să faci să pară aşa!

— Greşeşti în privinţa asta, Yomogi. E la mijloc ceva mai mare decât crezi, iar dacă treaba va merge prost, va urma un alt război, spuse Asatori cu un oftat care aducea a rugăciune.

Apoi începu să îi explice lui Yomogi cum va ajunge pe Muntele Kurama.

Yomogi, care nu-şi bănuise niciodată soţul că ar putea fi atât de curajos, îi ascultă uimită planul îndrăzneţ.

— Mai bine m-aş duce singur, Yomogi. E mult mai bine aşa.

— Vei fi bine dacă te duci singur?

— Nu sunt foarte încredinţat nici eu, dar m-am hotărât să fac asta.

Asatori se pregăti pentru sarcina lui, de parcă ar fi plecat într-o lungă călătorie. După ce îşi puse în traistă nişte orez uscat şi alte câteva provizii, se înarmă cu un pumnal şi apoi îşi scoase flautul său iubit, la care nu cântase de mulţi ani, şi îl legă de cureaua pantalonilor săi strânşi pe corp. Şi într-o noapte, în mai, porni spre Muntele Kurama. În loc de drumul obişnuit, care l-ar fi adus până în zori la poalele muntelui, îşi alese o cărare rar folosită şi încâlcită, pentru a nu se întâlni cu străini. Începutul călătoriei lui îl purtă printr-o mlaştină întunecată. Vremea ploilor se apropia şi nu vedea pe cer nici o stea care să-l călăuzească. În timp ce intra într-un ţinut deluros, iar munţii se desluşeau în faţa lui, începură să-l bântuie poveşti cu tâlhari la drumul mare care năpădiseră odinioară aceste ţinuturi. Se înfricoşă şi hotărî să ceară adăpost la prima casă care îi va ieşi în cale. Deodată, o lumină pâlpâi printre ierburile înalte; Asatori oftă cu uşurare, în timp ce se îndrepta spre o căsuţă părăginită de pe un maidan. În jurul ei, izbuti să zărească

straturi de grâu dat în pârg. Clipocitul unui izvor întrerupse tăcerea. Apoi, auzi voci.

— Un cal? Un cal ar fi fără îndoială mai bun pentru a trimite veşti.

— Te-ai cam înmuiat, nu-i aşa, de cât timp te ascunzi?

— Despre asta este vorba – mă macin când văd atâta pierdere de vreme.

— Nu ai de ce să-ți faci griji în privința asta. Vei găsi murgi, roibi şi suri în cele mai bune grajduri din capitală.

— Nu, nu pe ăia.

Fumul ieşea printr-o ferestruică mică, aflată pe un perete aspru, dat cu ipsos. Asatori se ridică pe vârfuri şi aruncă o privire; şapte sau opt vânători, cărbunari şi tăietori de lemne erau adunați în jurul vetrei dogoritoare, bând. Fu uimit de înfățişarea lor şi se trase înapoi. Aceştia nu erau oameni obişnuiți de pe munte.

— Dar ăia ce au? spuse repezit unul dintre oameni, înşfăcând o sticlă de gât şi turnându-i nişte vin tovarăşului pe care îl întrebase.

— Nu prea e nevoie de lămuriri. Dacă e vorba de cal, trebuie să fie un cal de povară.

— Un cal de povară nu ne-ar folosi la nimic.

— Da, dar un pur-sânge ar atrage privirile şi i-ar face pe oameni să ne bănuiască.

— E adevărat – destul de adevărat. Am vorbit destul. Nu are rost să vorbim despre ce nu se poate face.

— De ce să nu vorbim despre câteva cântece pe care le-am putea lălăi de pe spinarea calului?

— Tocmai despre asta e vorba. Când tânjeşti după Soare Răsare, cântă.

Cei doi, care se certaseră cu înflăcărare, se alăturară celorlalți, care băteau deja din palme ținând hangul unei melodii. Era un cântec sălbatic, ale cărui cuvinte nu aveau nici o noimă pentru Asatori. Bărbații îl cântau iar şi iar. Muzicianul din Asatori descoperi că vorbele izvorau din pământ şi erau despre mlaştini largi, vântul de dimineață şi stelele nopții. Nu găsea nici o asemănare între acest cântec şi muzica auzită la Curte, iar Asatori îl ascultă cu sete.

Un nor de fum țâşni brusc pe fereastra de la care privea Asatori; el se înecă, tuşi de mai multe ori, deşi încerca să se oprească, şi apoi se lăsă în jos.

— Ce-a fost asta?

Se lăsă tăcerea. Asatori, îngrozit, o rupse la fugă cât putu de repede, pe întuneric. La auzul paşilor lui, în căsuță începu forfota. Răsună brusc un răcnet pătrunzător. Apoi se auziră alte strigăte şi țipete, în timp ce paşii

acelor oameni începură să bubuie în spatele lui. Săgeţile începură să-i şuiere în jur şi să-i bâzâie pe lângă urechi. Asatori simţi că picioarele încep să-l lase în timp ce se năpustea orbeşte înainte.

Două zile mai târziu, Asatori stătea pe marginea unei stânci, mestecându-şi prima masă a zilei – o pastă de fasole fermentată şi nişte legume uscate, o mână de orez gătit şi uscat, înmuiat în apa unui izvor de munte din apropiere. Norii erau frumoşi în soarele care apunea, iar peştii sclipeau deasupra şuvoiului de apă. Întrebându-se unde era, Asatori se căţără pe o creastă de munte şi aruncă o privire în jos, spre ţinutul înconjurător. Ochii lui nu întâlniră decât creste de munţi.

Dormise adânc toată după-amiaza, prin pădure, şi se trezise odihnit, deşi încă nu era în stare să-şi dea seama unde era. Pe toată durata zilei trecute, urcase fără oprire panta acestui ţinut deluros, şi dăduse din când în când de căsuţele tăietorilor de lemne şi ale cărbunarilor. Ascuns, îi urmări pe aceşti oameni, care semănau în mod ciudat cu cei pe care îi văzuse în noaptea trecută, cum munceau din greu, şi fusese uimit de priveliştea arcurilor şi furcilor care atârnau pe pereţii grosolani de ipsos ai căsuţelor lor.

Asatori se uită în jur. Întreaga privelişte părea că pluteşte într-un albastru adânc şi lichid. În curând, stelele năpădiră cerul şi peste vale, pe un vârf din faţa ochilor săi, străluciră trei lumini. Îşi dădu seama că nu era foarte departe de Muntele Kurama, iar luminile acelea veneau de la o mănăstire. Se hotărî că va ajunge pe Muntele Kurama până în zori şi se va ascunde pe acolo, până când îl va vedea singur pe Ushiwaka.

Cărarea se subţie, ba, din când în când, chiar dispăru în mai multe locuri, dar stelele erau neobişnuit de strălucitoare pentru luna mai. Luna răsări mai târziu, în timp ce Asatori îşi urma drumul peste văi şi peste creste. Ajunse în cele din urmă la un buştean putrezit, pe care îl trecu, orbecăind pe după arbuştii de pe potecă, apoi, deodată, îl surprinse sunetul unor voci adânci, înăbuşite, care veneau dinspre pârâu. Erau în costume negre, strânse pe corp, şi aveau feţele mascate. Trecură lunecând, aproape de locul în care se afla el, şi dispărură fără zgomot, ca nişte vârtejuri ale ceţii negre.

Capitolul XLVIII
Demonii muntelui Kurama

Douăsprezece sau chiar mai multe hanuri şi taverne se aflau împrăştiate de-a lungul drumului care ducea în sus, spre Muntele Kurama şi spre cele optsprezece mănăstiri ale sale. Un călător descălecă în faţa unei cârciumi şi îşi priponi armăsarul de un stâlp, în timp ce ridica privirea spre streşinile casei.

— Florile astea de glicină sunt minunate! strigă el peste umăr. Stăpânul casei este bine, sănătos? M-am întors din nou anul ăsta, după cum puteţi vedea!

Într-o parte a casei se aflau câteva bănci şi mese, iar printre acestea, mai mulţi călugări vorbeau în gura mare unii cu alţii, râzând. Un om în vârstă, stăpânul casei, se despărţi de ei şi veni în fugă.

— Bună ziua, domnule! Aţi venit din nou dinspre nord-est, domnule? Păreţi cât se poate de sănătos, vă spun eu.

Stăpânul casei îl întâmpină plin de însufleţire pe noul-venit, apoi porunci să i se aducă oaspetelui apă fierbinte şi o pernă.

— Nu, om bun, nu te-ai schimbat câtuşi de puţin. Nu fac prea des pelerinaje de acest fel. Când am fost eu aici ultima oară?

— Anul trecut – pe la jumătatea verii, din câte îmi amintesc, şi a fost şi o furtună mare pe atunci.

— Aşa a fost, într-adevăr. Fulgerul a rupt în două un cedru şi aproape că m-a omorât. Acum îmi amintesc. Nu voi uita niciodată cât eram de înspăimântat atunci când am dat năvală în casa ta.

— Şi cum îi mai merge flăcăului ăluia tânăr, Kowaka, pe care îl aduseseşi cu tine atunci? Nu călătoreşti singur anul ăsta, nu-i aşa?

— Nu, Kowaka trebuie să sosească în curând cu poverile mele. Pare că nu se grăbeşte, dar va ajunge aici în curând, fără îndoială.

Călugării se opriră din băut, aruncară câteva priviri pe furiş spre călător şi începură să şuşotească între ei. Apoi, unul din mulţimea lor se ridică şi se apropie de el:

— Mă veţi ierta, sper, pentru că vă întreb, domnule, dar nu sunteţi cumva Domnul Kichiji din nord-est?

— Ba da, eu sunt Kichiji.

— Înseamnă că am avut dreptate, până la urmă. Tovarăşilor mei li s-a părut că vă recunosc. Salutări, domnule!

— Şi Domniile Voastre?

— Sunt un ucenic de la Mănăstirea Stareţului Toko.

— A, da? Să vă spun deschis, stau întotdeauna la mănăstirea alăturată, ori de câte ori vin pe aici, şi n-am uitat de cele şapte zile de sihăstrie

niciodată, de ani în şir, de aceea îl cunosc din vedere pe Starețul Domniei Voastre. Îi merge bine, trag nădejde.

— Îmi pare rău să vă spun, dar a murit cu câteva luni în urmă. Aţi venit încoace pentru sihăstrie?

— Da, de fapt, am băgat de seamă că aceste zile de sihăstrie prind bine negoțului. Se pare că îmi merge din plin. De fapt, sunt încredințat că îmi datorez norocul zeilor de aici.

Clinchetul clopoțeilor de la poala dealului anunță sosirea calului de povară. Un bărbat tânăr, cu mânecile suflecate ca să nu-l stinghereasc㠄 cu chipul roşu, de pe care curgea sudoarea, se apropie gâfâind de grăjdar.

— Ei, bine, Kowaka, ai venit destul de încet. Te-am aşteptat atât de mult, încât simt nevoia să casc.

Kowaka, un tip scund, voinic, aruncă o privire întrebătoare spre fețele din jurul lui, apoi izbucni într-un hohot răsunător de râs.

— Desigur că glumeşti, stăpâne! Ție ți-a fost uşor aşa, venind călare. Suntem la aproape 16 kilometri de capitală, iar cu o încărcătură grea ca asta, vezi, până şi calul face clăbuci.

Călugării, alături de o mulțime de bărbați şi de femei, se adunaseră în fața cârciumii; nu îi aruncară nici o privire lui Kowaka, dar cercetară cu ochi curioşi încărcătura cea grea de ofrande pentru zei. Suluri de mătase erau încărcate într-un morman înalt pe spatele calului de povară; poveri grele în formă de tobe, lăcuite artistic, atârnau de fiecare parte a şeii, iar un butoiaş cu grăunțe de aur, înfăşurate cu grijă în straturi de hârtie şi paie, era legat în vârf.

Kichiji şi însoțitorul său, care îşi schimbase hainele prăfuite, îmbrăcând unele curate, luară prânzul de îndată ce se aşezară să-şi tragă sufletul. După aceea se ridicară şi îşi luară bun rămas de la stăpânul casei, făgăduind că se vor opri pe la el şi la întoarcere.

Partea cea mai grea a urcuşului era încă înaintea lor, iar drumul deveni în curând prea înclinat pentru cal, care fu uşurat de îndată de povara lui de un număr de cărăuşi care se întorceau spre crestele munților. Chiar şi călugării îi ajutară, cărând o parte din poveri, iar procesiunea, asemănătoare unui şir de furnici, urcă încet pe cărarea întortocheată. Când ajunseră până în apropierea mănăstirii unde urma să stea Kichiji, Starețul şi călugării săi îi ieşiră în cale.

În ziua care urmă, Kichiji intră în templu pentru a-şi începe cele şapte zile de sihăstrie. Între timp, Kowaka îşi găsi găzduire într-unul dintre hanurile care se aflau acolo pentru servitorii care îi însoțeau pe pelerini.

Urma să-şi ocupe timpul cu ce găsea mai bun de făcut, până când reapărea Kichiji.

Spre miezul nopții, Kowaka se furişă în linişte afară din han şi se îndreptă spre un sanctuar aflat la miazănoapte de poarta mănăstirii. O cărare de pe partea mai îndepărtată a sanctuarului ducea în jos, spre o altă mănăstire. El se ghemui în umbră şi aşteptă, fără să vadă pe nimeni şi auzind numai freamătul pinilor de deasupra. Deodată, o uşă a mănăstirii de jos se deschise încet, iar o siluetă firavă apăru pe coridorul lung, deschis, se ținu pentru o clipă în echilibru deasupra balustradei, apoi se azvârli spre pământ fără să scoată un zgomot, plutind prin aer cu iuțeala unei rândunici.

— Tu eşti tânărul meu stăpân, Ushiwaka?

— Konno-maru!

Cele două umbre se contopiră într-una singură, apoi se îndepărtară iute, în întunericul vâlcelei de dedesubt.

— Nu aveți de ce să vă grăbiți, domnule. Nimeni nu ne poate găsi.

— Dar ceilalți ne aşteaptă, desigur.

— Da, dar după lumina lunii, pot să spun că vom ajunge mai devreme decât noaptea trecută.

— Tu îi mai întâlneşti din când în când, dar eu nu-i văd decât o dată pe an.

— Te simți singur, îmi dau seama, iar după această seară, va trebui să ne risipim şi să ne ascundem.

Ushiwaka îşi încetini paşii şi aruncă o privire în jos, muşcându-şi unghiile. Era desculț şi purta tunica scurtă şi strâmtă a unui novice. Kowaka se aruncă neliniştit în genunchi, crezând că Ushiwaka se tăiase la picior din cauza arbuştilor pitici de bambus, cu margini ascuțite.

— Ce s-a întâmplat, tânărul meu stăpân?

Ushiwaka nu făcu decât să scuture din cap.

— Nimic. Chiar nimic, răspunse el după o pauză, şi o luă din nou înainte.

Lui Konno-maru, umbra plăpândă care păşea înaintea lui i se păru mai îngândurată decât o văzuse el în aceste ultime câteva nopți. Era încredințat că numai el îl cunoştea pe Ushiwaka cu adevărat – tăria şi slăbiciunea, sălbăticia şi toanele lui. Nu întâmplător Konno-maru izbutise să petreacă mai mult de zece ani ca servitor, sub numele de Kowaka, în stabilimentul lui Toji de la Horikawa. Nu doar că găsise o ascunzătoare sigură în cartierul plăcerii, dar faptul că acesta era călcat de oameni care aveau legături strânse la Curte şi persoane cu funcții înalte în cadrul guvernului îi oferise prilejul de a

urmări schimbările politice, şi, cu deosebire, mişcările familiei Heiké. Şi adeseori, sub cuvânt că îşi vizitează mama, care locuia în Tamba, Konno-maru îşi făcea drum până pe Muntele Kurama, să îl vadă în taină pe Ushiwaka, sau se întâlnea cu alţi Genji de pe dealurile din preajmă, pentru a se sfătui cu ei, ba chiar călătorea până spre Soare Răsare, aducându-i mesaje Tokiwei.

Chiar în acea vreme, în timp ce îi slujea lui Toji, Konno-maru a avut prilejul să-l cunoască pe Kichiji care, în timpul vizitelor lui îndelungate în capitală, locuia mereu la Toji. N-a trecut mult timp după ce s-au cunoscut, şi au şi încheiat o înțelegere care le aducea la fel de multe foloase, pentru că şi Kichiji, negustorul, avea gânduri mari. Visa să capete la fel de multă putere pe lângă stăpânul său, Căpetenia Hidehira, care domnea peste nord-est, cum avea Bamboku pe lângă Kiyomori al familiei Heiké. După purtarea lui Kichiji însuşi, îi era greu să-şi dea seama dacă Hidehira încuviințase la planul său de a-l răpi pe Ushiwaka, dar, cu tenacitatea şi răbdarea care îi stăteau în fire, Kichiji făcea în fiecare an pelerinaje la Muntele Kurama, luându-l de fiecare dată pe Konno-maru cu sine.

Oamenii spuneau că o rasă de demoni înaripați – Tengu – locuiau într-o anumită vale a Muntelui Kurama, iar în nopțile în care fulgerele țâşneau printre nori deasupra văii, îşi spuneau unii altora că demonii Tengu îşi țineau chiolhanurile. Şi nici un om nu îndrăzni să pună piciorul în acea vale, să-i iscodească, pentru că demonii Tengu cei cu nasurile în formă de cioc i-ar fi adulmecat pe străini şi i-ar fi azvârlit să atârne de vârful celui mai înalt copac sau, dacă nu, i-ar fi sfâşiat în bucăți. În toate satele din jurul Muntelui Kurama, unde oamenii auzeau din moşi-strămoşi despre Tengu, nimeni nu se îndoia că ei continuau să locuiască în vale, pentru că demonii Tengu săvârşeau cele mai grozave fapte de vitejie: azvârleau stânci pe pantele munților, dezlănțuiau torente care măturau câmpurile de orez şi făceau să plouă cu pietre peste cătunele din apropiere. Şi totuşi, în ultima vreme, mai multe poveşti despre ticăloşiile lor copleşiseră de groază sătenii obişnuiți.

Pentru a şaptea noapte la rând, o întâlnire ciudată avu loc într-o vale a Muntelui Kurama. Se putea foarte bine să fi fost demonii Tengu.

— A venit?

— Încă nu.

— Întârzie.

— Nu, noi am ajuns mai devreme decât de obicei. Luna este încă sus, răspunse unul, arătând spre cer. Mai multe perechi de ochi urmăriră degetul întins.

— Bine, atunci am putea vorbi mai departe.

Fundul văii era plin de bolovani risipiți încolo şi încoace, iar zgomotul răsunător al unui torent care trecea printr-un defileu se auzea de jur-împrejurul acestui loc de întâlnire fără seamăn.

— În seara asta va fi ultima oară când ne întâlnim.

— Nu e chiar aşa – ne putem întâlni ori de câte ori vrem, dar va mai trece încă un an până când vom avea veşti noi de la Căpetenia Hidehira.

— Kichiji spune că va mai trebui să aşteptăm un an. Tot zice că e încă prea devreme, dar, dacă mai aşteptăm un an, luptătorii Heiké ar putea descoperi ce se întâmplă şi munca noastră de zece ani s-ar duce de râpă.

— Nu prea am încredere în Kichiji. Ne-a tot amânat de la un an la altul, cu multe vorbe goale. Mă întreb dacă are cu adevărat o înțelegere cu Căpetenia Hidehira.

— E adevărat. Nu putem şti.

— Clanul Genji a avut o mulțime de sprijinitori în nord-est, de mai multe generații, dar Hidehira nu îi e duşman familiei Heiké. S-ar putea zice chiar că el şi Kiyomori au aceleaşi dorințe.

— Să fie oare cu putință?... Cine ar putea să-şi dea seama?

Se lăsă o tăcere îngândurată.

Un alt Tengu spuse:

— Poate că ar fi bine pentru noi să ne mai gândim o dată. Au trecut doi ani de când Hidehira a fost făcut general al armatei din nord-est. Oamenii spun că îi datorează asta lui Kiyomori. Numai acest amănunt este îndeajuns pentru a ne arăta ce cred luptătorii Heiké despre căpetenie.

— Nu, e prea puțin. Nu te-ai gândit prea mult. Pentru Hidehira, acela nu a fost decât un dar şi nu arată nimic despre ce crede cu adevărat Kiyomori despre el. Portul de la Owada şi construcțiile de la Itsuku-shima îl costă şi ochii din cap pe Kiyomori, aşa că are nevoie de tot aurul pe care îl poate primi de la Hidehira. Nu am nici o îndoială că Hidehira ştie asta. Ei sunt duşmani şi fiecare ştie asta.

— Bine! Pare a fi mai aproape de adevăr. Oricum, Konno-maru va fi în curând aici, şi ne va vorbi despre ce i-a spus noaptea trecută Kichiji. În curând vom afla ce au hotărât. Nu putem risca nimic acum şi nici nu mai putem amâna prea mult timp. Orice spune Kichiji, am face cel mai bine să luăm lucrurile în mâinile noastre.

O iscoadă care stătuse la pândă cu ochii spre defileu le strigă brusc demonilor Tengu:

— Îi văd! Vin încoace!

O umbră se apropie de panta abruptă a văii, legănându-se de pe o creangă pe alta, lunecând cu iuțeală de pe un bolovan pe celălalt. Se zărea limpede în lumina lunii, care se revărsa peste stânci şi peste copaci. Demonii Tengu din vale ridicară în tăcere privirea spre el, cu ochi plini de adorație.

— Konno-maru, am ajuns într-un alt loc în această seară.

— Aud un vâjâit dedesubt; cu siguranță că am nimerit deasupra cascadei.

— Cascada, carevasăzică.

— E primejdios pe acolo; va trebui să găsim o altă cale de coborâre.

— Ia te uită, ne aşteaptă acolo, jos. Să coborâm pe aici.

— E cu neputință!

— Ocoleşte tu pe cealaltă cale, eu o să sar.

Konno-maru ştia demult că nu avea nici un rost să i se împotrivească lui Ushiwaka, aşa că se agăță de nişte arbuşti, în timp ce ochii lui cercetau suprafața stâncii abrupte. Cu mai mult de şase metri sub el se căsca o prăpastie de piatră, iar în fund se întindea un lac spre care țâşnea în jeturi de ceață o cascadă.

Konno-maru scoase un strigăt de avertizare, dar Ushiwaka se azvârlise deja în gol şi acum atârna de creanga unui copac mare de dedesubt, zbătându-se să-şi sprijine picioarele de un alt copac aflat ceva mai jos.

— Aşa se face, Konno-maru, strigă Ushiwaka în timp ce ramura se îndoia sub greutatea lui. Îşi înfăşură piciorul în jurul altei crengi şi dădu drumul celei pe care o ținea cu mâna.

Lui Konno-maru i se păru prea greu să-l urmeze.

— Nu eşti foarte bun la asta, Konno-maru, îi strigă Ushiwaka răutăcios.

Era mic pentru vârsta lui, cu obrajii ofiliți; mâinile şi picioarele îi erau neobişnuit de subțiri. Hrănit pe sponci şi îmbrăcat prea subțire încă din clipa în care ajunsese la mănăstire, Ushiwaka părea să fi supraviețuit doar datorită unui miracol. Era cel mai mic şi cel mai puțin atrăgător dintre toți novicii mănăstirii, ținta a nenumărate glume proaste. Mereu încordat şi încăpățânat, Ushiwaka pleca adeseori de unul singur pentru a-şi uşura sufletul, izbucnind în crize sălbatice de plâns care deveniră subiectul de bârfă al tuturor mănăstirilor din jur. Când împlini zece ani, primi, pe lângă educația sa religioasă, şi antrenament militar, pentru că mănăstirile de pe Muntele Kurama erau sub stăpânirea Muntelui Hiei, şi nu doar că îşi antrenau

călugării să facă față unei lupte, dar mai şi țineau o armată puțin numeroasă de mercenari.

În timp ce Ushiwaka creştea, ochii lui căpătau o privire pătrunzătoare, ca de şoim; liniile gurii lui, în care se citea deşteptăciunea, se înăspriră devreme. Începu să i se vadă tot mai limpede trufia. Cu toate acestea, nu îi păsa câtuşi de puțin de înfățişarea lui. Părul îi crescu lung şi neîngrijit, avea picioarele acoperite de urmele unor răni vechi şi întotdeauna pline de altele noi, şi cu toate că i se reamintea că ar trebui să-şi coasă găurile tunicii şi ale pantalonilor, umbla întotdeauna cu găuri uriaşe în haine. Dar, în timpul ultimilor câțiva ani, o schimbare uimitoare se petrecuse cu el. Dintr-odată devenise ascultător, dornic să se supună şi să-şi mulțumească superiorii, care considerară că toate acestea se datorau lor. Dar adevărul era că Ushiwaka începuse să plece pe furiş, noaptea, din dormitorul ucenicilor, pentru a se întâlni cu demonii Tengu din valea de mai jos, şi acolo află ceea ce i se ascunsese: că era căpetenia lor, fiul lui Yoshitomo al familiei Genji şi prizonier al lui Kiyomori din clanul Heiké. De la demonii Tengu află şi despre sfârşitul năprasnic al tatălui său, şi despre soarta mamei sale. Din acea clipă nu mai avu nevoie de îndemnuri de la demonii Tengu în privința viitorului pe care trebuia să şi-l aleagă; simți, totodată, şi primejdiile care îl pândeau.

— E totul bine, Konno-maru, poți să mă urmezi?

— Da, dar trebuie să ai grijă de tine însuți!

— Nu e nevoie să te neliniştești în privința mea. Ia te uită, acum o să sar, spuse Ushiwaka peste umăr, apoi, trecând de pe o ramură de copac pe următoarea, măsură din priviri distanța dintre sine şi lacul de mai jos, şi se azvârli pe o stâncă.

— O treabă minunată! strigară demonii Tengu, alergând spre Ushiwaka şi înconjurându-l.

Şi totuşi, Konno-maru se trase în spate, iar demonii Tengu începură să răcnească disprețuitori, până când toată valea se umplu de ecou. Apoi, Konno-maru strigă brusc spre demonii Tengu de mai jos:

— Văd pe cineva ascunzându-se pe după stânca aia. Prindeți-l!

Demonii Tengu se împrăştiară cu toții şi se răspândiră peste bolovani şi stânci. De mai sus, Konno-maru văzu o mogâldeață, la lumina lunii, care se furişă printre umbrele văii presărate cu pietroaie.

Îi fu uşor să scape şi să se ascundă printre bolovanii mari adunaţi în movile de-a lungul malului, printre trunchiurile uriaşe ale copacilor doborâţi de vreme şi putreziţi, sau printre arbuştii deşi. Asatori o rupse la fugă, împleticindu-se şi năpustindu-se prin adăpostul de pietre. În cele din urmă, se strecură între două pietroaie şi se ghemui acolo, ascultând strigătele care veneau de sus.

— L-ai prins?

— Nu, dar tu ai căutat pe acolo?

— Da, dar nu-l găsesc.

Din depărtare veni un strigăt purtat de vânt:

— Heeeeei, l-aţi prins?

— Nu am prins pe nimeni. Voi aţi avut ceva mai mult noroc pe-acolo?

— Nici pe-aici nu văd nimic.

— Mă întreb ce l-a făcut pe Konno-maru să stârnească aşa o furtună?

— Poate că a văzut o maimuţă sau un cerb.

Vocile se pierdură în curând. Din câte se părea, demonii Tengu părăsiseră căutarea, şi numai vuietul vântului umplea valea.

Asatori oftă. Îi era greu să stea liniştit în poziţia lui înghesuită, astfel că ieşi târâş din spărtură. Cu ochii aţintiţi asupra văii în care se adunaseră demonii Tengu, se îndreptă din nou spre ei, pe furiş. Stăteau aşezaţi în cerc, cu picioarele încrucişate, adânciţi în ceea ce vorbeau. Deasupra lor, aşezat pe ceva, se afla Ushiwaka, cu Konno-maru alături de el. Erau aproape douăzeci şi se strigau unul pe altul cu nume pe care Asatori le recunoscu: erau acelea ale unor vestiţi luptători Genji din Soare Răsare.

— Ei, bine, Konno-maru, Kichiji tot zice că e prea devreme?

Unul dintre demonii Tengu, care părea să fie conducătorul recunoscut al grupului, răspunse:

— Aşa este. I-am spus foarte limpede ce credem despre asta, dar Kichiji nu vrea să-şi schimbe planurile. Zice că e încă mult prea devreme.

— Şi când anume crede el că va sosi timpul?

— N-a vorbit foarte limpede despre asta, dar a lăsat să se înţeleagă că ar fi mai bine să aşteptăm până când va avea loc o revoltă.

— La ce se gândeşte când spune asta?

— De pildă, sunt semne că lucrurile nu merg prea bine între fostul Împărat Goshirakawa şi Kiyomori din familia Heiké. Orice ar ieşi din asta, semnele sunt că se apropie o luptă.

— Şi dacă starea lucrurilor se va păstra pentru mai mulţi ani?

— Da, va trebui să ne gândim.

— Sunteți pregătiți pentru asta, oameni buni? Aveți de gând să aşteptați la nesfârşit?

Conducătorul văzu că niciunul dintre tovarăşii lui nu era înclinat să mai aştepte. Şi totuşi, acum, Kichiji era singura lor nădejde. Totul atârna de supunerea pe care o arătau poruncilor lui. Fără ajutorul lui şi al lui Hidehira, nu aveau nici cum să îl țină la adăpost pe Ushiwaka, nici să nădăjduiască la viitorul clanului Genji.

Bărbații amuțiră, dezamăgiți.

Deodată, Ushiwaka spuse:

— Îndeajuns; haideți să nu mai vorbim despre asta. Nici măcar să nu ne gândim la asta.

Bărbații se holbară uimiți la Ushiwaka, iar unul dintre ei îi spuse cu lacrimi în ochi:

— Tânărul meu stăpân, ce te face să zici una ca asta? Gândeşte-te la toate strădaniile prin care am trecut până acum şi la jurământul nostru faţă de tine.

— Am vrut doar să zic că toate vorbele sunt fără rost.

— De ce spui că sunt fără rost?

— De ce să aşteptăm şi să visăm la un lucru care poate că nu se va întâmpla niciodată? Se apropie ceasul în care voi fi nevoit să rostesc jurământul monahal, iar mie nici prin minte nu-mi trece să fac asta.

— Ei, bine, asta ne face să ne pierdem răbdarea. Vrem ca Kichiji să ajungă cât se poate de curând la o înţelegere cu Căpetenia Hidehira.

— Kichiji – negustorul ăla? Să atârnăm de el?

Oamenii îl ascultară fără să le vină să creadă. Ushiwaka rostise ceea ce niciunul dintre ei nu îndrăznise să pună în cuvinte.

Ushiwaka se uită în jur:

— Foarte bine, nu mă aştept la nimic din partea lui. Ce se va întâmpla cu mine, dacă o să ajung să atârn de Kichiji? Orice spun oamenii, nimic nu mă va împiedica să fug anul ăsta de pe Muntele Kurama. Veți vedea!

Oamenii îl ascultară năuciți, apoi începură să strige, avertizându-l să nu fie nechibzuit.

Asatori, care nu prindea decât frânturi din ceea ce se vorbea, se furişă mai aproape, hotărât să se lase prins, pentru a-i da lui Ushiwaka ceea îi trimisese mama lui, Tokiwa. Dar, înainte să se întâmple asta, Ushiwaka izbucni într-un plâns zgomotos şi parcă fără sfârşit.

Asatori fu trezit de ciripitul păsărelelor. Îşi aminti întâmplările neobişnuite ale nopții trecute, cercetând cu luare-aminte ce auzise şi încercând să înțeleagă ceva mai mult din ele.

Soarele se înălțase deja, iar întreaga vale era scăldată de lumina dimineții de mai. Se strecură cu grijă afară din ascunzătoare şi se uită în jur. Timp de două zile rămase acolo unde era, prinzând peşte în pârâul de munte din apropiere şi doborând o pasăre sau două cu cureaua. Apoi, se hotărî să rămână pe loc şi să aştepte prilejul de a-l găsi pe Ushiwaka singur.

Trecură mai multe zile, apoi săptămâni, şi într-o zi, Asatori zări câțiva trecători care se apropiau de-a lungul unei creste de munte. Chiar şi din depărtare, îşi dădu seama că nu erau preoți. Urmări oftând procesiunea, pentru că nu se întâlnise şi nu vorbise cu nimeni de mai multe săptămâni. Era încredințat că aceşti oameni erau pelerini care veneau dinspre Lacul Biwa, sau dinspre Tamba, de aceea se duse să-i întâmpine. În timp ce se apropiau, inima lui începu să bată sălbatic, pentru că îşi dădu seama, după culoarea mantiilor şi după forma coifurilor, că erau muzicieni. Se întrebă dacă îi va găsi printre ei pe câțiva dintre foştii săi prieteni şi o luă la fugă, năvalnic, pe drumul pe care se apropia procesiunea de optsprezece, sau chiar mai mulți bărbați. Când aceştia îl văzură pe Asatori, se opriră, apoi se înghesuiră unii în alții.

Asatori îşi dădu seama că îl luaseră drept un tâlhar. Făcând o reverență adâncă, li se adresă:

— Nu vă fie teamă. Şi eu sunt muzician. În ce parte vă îndreptați?

Muzicienii îşi şoptiră grăbiți ceva unii altora, apoi, unul dintre ei se apropie de Asatori şi îi spuse:

— Suntem muzicieni din Shuzan şi am venit din nou în acest an, să cântăm la Festivalul de pe Muntele Kurama. Spui că eşti şi tu muzician, dar ce te aduce pe-aici?

Asatori şovăi, căutând un răspuns, apoi întrebă:

— Festivalul? Dar când are loc?

— Nu se va întâmpla decât peste vreo două săptămâni, dar am venit încoace pentru repetiții.

— Din Shuzan?

— Da, dar sunt şi alte grupuri de muzicieni care vin la festival.

— Nu sunteți muzicieni din familia Abé?

— Aşadar, chiar ne recunoşti!

— Şi eu sunt un Abé, dar din Kyoto.

— Şi tu?

Muzicienii se grăbiră spre el, la fel de înghesuiți unii în alții, şi îl înconjurară pe Asatori cu întrebări pline de curiozitate.

În acea noapte, Asatori se întoarse alături de muzicieni la hanul lor, care nu era departe de Muntele Kumana, şi vorbi cu ei până târziu în noapte.

— Tu nu eşti un muzician obişnuit, spuseră ei, curioşi şi plini de admirație, spune-ne ceva despre tine.

— Am părăsit muzica pentru a deveni medic.

— Ce te-a făcut să pleci de la Curte?

— Nu eram fericit acolo.

— Nu îți plăcea viața plină de granițe pe care erai nevoit s-o trăieşti?

— Da, cam aşa, răspunse Asatori.

Şi adăugă:

— Hoinăream pe dealuri, culegând ierburi, iar când v-am zărit, nu mi-am putut înfrâna dorința de a vorbi cu voi. Cum ar fi să vin şi eu cu voi şi să văd ceva din festival? Dacă vă gândiți la o treabă pe care aş putea-o face şi eu, voi fi mai mult decât încântat să vă fiu de folos.

Câțiva întâmpinară cu plăcere ideea de a-l primi pe Asatori în grupul lor, dar alți câțiva şovăiră, şi de-abia a doua zi de dimineață încuviințară şi îl luară pe Asatori cu ei.

Pe Muntele Kurama, li se oferi găzduire într-unul dintre dormitoarele comune unde stăteau şi ceilalți muzicieni. Repetițiile aveau loc în toate mănăstirile, şi tot acolo ucenicii îşi repetau rolurile din dramele sacre. Asatori se duse în fiecare zi la repetiții, convins că îl va găsi pe Ushiwaka.

În timp ce ziua festivalului se apropia, mănăstirile se umpleau de dimineața şi până seara de ecourile tobelor, clopotelor, flautelor şi flajeoletelor. Într-o noapte, Asatori se duse pe furiş până la un sanctuar din apropierea dormitorului comun, în care ştia acum că locuieşte şi Ushiwaka şi, scoțându-şi flautul din învelitoare, începu să cânte. Izbutise cu câteva zile în urmă să strecoare un mesaj în mâneca lui Ushiwaka şi, de două nopți încoace, venise să cânte la flaut, aşteptându-l pe Ushiwaka să apară. Aceasta era ultima noapte în care îndrăznea să vină, altminteri cântatul lui i-ar fi putut face pe preoți să intre la bănuieli.

Ushiwaka se ascunse în întuneric, nu foarte departe de sanctuar, şi îl ascultă pe Asatori cântând. Când acesta din urmă începu să-şi strângă flautul, Ushiwaka se furişă spre el şi i se opri alături, în tăcere.

— Cine eşti tu? întrebă Asatori uimit.

— Tu eşti acela care a cântat la flaut în aceste câteva nopți?

— Iar tu eşti Ushiwaka?

— Şi tu? Cine eşti tu?

— Eu am fost omul care ți-a vârât mesajul acela în mânecă.

— Da, dar spune-mi cine eşti. Cine eşti? Încerci să-mi joci o festă?

— Nu, nu fac una ca asta. Sunt medic, mă cheamă Asatori, spuse acesta, înclinându-se.

— Un medic care cântă la flaut – atât de frumos?

— Dă-mi voie să-ți vorbesc mai târziu despre asta. Dat fiind că ți-e teamă să ai încredere în mine, ia asta. Mama ta m-a rugat să ți-o dau. În caseta asta este o scrisoare pentru tine.

Ushiwaka se aplecă şi ridică ce îi pusese la picioare Asatori, nu spuse nimic şi se pierdu înăuntrul sanctuarului. Acolo, la lumina unei lămpi, citi scrisoarea mamei sale: „Mă rog pentru fericirea ta zi şi noapte“, începea scrisoarea. „Ascultă-l pe starețul tău în tot ce îți spune. Gândul că eşti sârguincios la învățătură mă face fericită. Această icoană pe care ți-o trimit printr-un mesager i-a aparținut tatălui tău, Yoshitomo al familiei Genji. A fost ultimul lucru pe care mi l-a dăruit...“

Restul scrisorii vorbea despre rugăciunile Tokiwei şi despre nădejdile ei referitoare la el – că va părăsi toate visele despre o viață de războinic şi va alege calea păcii şi a sfințeniei, ca orice preot.

Asatori îl aşteptă pe Ushiwaka să reapară, apoi, în cele din urmă, se ridică în picioare şi aruncă o privire înlăuntrul sanctuarului, unde îl văzu pe Ushiwaka holbându-se îngândurat la scrisoarea dinaintea lui. Se furişă grăbit înăuntru, îngenunche în fața lui Ushiwaka şi începu să-i vorbească acestuia despre mama lui, implorându-l pe tânăr să ia aminte la tot ce îi scrisese ea.

Pentru un timp, Ushiwaka nu spuse nimic; apoi, într-un târziu, ridică privirea.

— Da, Asatori, ştiu ce vrea mama mea de la mine.

— Ştii? răspunse de îndată Asatori.

— Dar..., continuă Ushiwaka, mama mea e femeie şi nu mă poate înțelege. Din scrisoarea ei, îmi pot da seama cât este de femeie, într-adevăr. Măcar dacă aş putea s-o întâlnesc! Oare seamănă câtuşi de puțin cu mama la care visez fără încetare?

— Îți doreşti chiar atât de mult să o vezi?

— Ce prostii vorbeşti!

— Nu se află nici un motiv să nu o vezi, după ce te călugăreşti. Când oamenii te vor recunoaşte ca pe un mare înțelept şi ca pe un om sfânt, sunt sigur că ți se va acorda învoirea să te întorci în capitală, s-o vezi. Poate şi războinicii Heiké te vor primi cu bunăvoință printre ei, într-o zi.

— Nu am cum să aştept atât de mult. *Trebuie* să o văd acum...

— Dacă faci o alegere greşită, s-ar putea să n-o vezi niciodată.

— E ceva nefiresc ca eu să vreau să-mi văd mama?

— Trebuie să îți aminteşti de războinicii Heiké.

— Cine sunt ei şi ce înseamnă pentru mine? Sunt cumva dumnezei? Sunt ființe supraomeneşti?

— Războiul a adus toată această nefericire asupra ta, iar tu trebuie să le întorci spatele tuturor acelor lucruri care pot duce la război.

— Şi asta să meargă aşa pentru totdeauna? Iar eu să rămân aşa cum sunt acum, un prizonier al acestui loc, aşa cum am fost de când m-am născut?

Asatori mai spuse:

— Este îndatorirea noastră să găsim un mod de viață care să nu nască răul sau să nu aducă iadul pe pământ. Numai urmând drumul care duce spre pace vei arăta cât de mult îți iubeşti mama. Lumea nu poate fi schimbată peste noapte şi nici nu putem scăpa de *karma* noastră.

— Asta a fost tot ce ai avut să-mi spui, Asatori? întrebă Ushiwaka, înfăşurând scrisoarea în jurul icoanei şi azvârlindu-le pe amândouă în cutele tunicii sale.

Brusc, izbi cu piciorul în podea spre Asatori, care stătea în genunchi în fața lui.

— Acum ştiu cine eşti, spuse el. Tu eşti acela care ne-a iscodit în vale, în acea noapte. Cară-te! O să am eu grijă ca răspunsul meu să ajungă la mama. Nu mai sta pe aici, şterge-o cât mai repede! Acum!

În timp ce vorbea, Ushiwaka ieşi în fugă din altar şi dispăru prin pădurile din jur. Asatori încercă să-l urmărească, dar Ushiwaka se făcuse deja nevăzut.

Capitolul XLIX

Ushiwaka fuge

Ceața de dimineață se înălța ca un abur, izvorând din munți. Era ultima zi din cele trei ale festivalului. Mii de lămpi sclipeau în zorile timpurii şi peste tot se auzeau voci care intonau sutre în sunetele muzicii. Se anunța încă o zi cumplit de călduroasă.

— Ushiwaka arată foarte frumuşel, nu-i aşa?

— Parcă nu ar fi el, atunci când se îmbracă frumos.

— Trebuie să fii Ushiwaka. Vino, hai să vedem dacă eşti cu adevărat el.

Ucenicii erau adunați într-o încăpere din spatele scenei pe care se țineau spectacolele de dans, şi îşi râdeau de Ushiwaka, care purta o tunică de culoarea macului şi pantaloni purpurii-închis. Părul îi era prins într-o împletitură îngrijită, deasupra capului. În timp ce restul ucenicilor râdeau, strigau şi țopăiau de colo până colo, tulburați, Ushiwaka stătea retras, aşteptând în tăcere.

— Eşti îngrijorat, nu-i aşa? întrebă unul dintre tovarăşii săi.

Ushiwaka clătină din cap.

— Nu, n-am putut dormi nici o clipă noaptea trecută.

— Minți! Şi atunci ce te-a ținut treaz?

— Eram prea tulburat.

— Tulburat? De ce?

— Din cauza zilei de azi.

— Eşti un ciudat, nu-i aşa? pufni un alt ucenic, apoi o rupse la fugă să li se alăture tovarăşilor săi care se aplecau peste balustradele unui coridor.

Un strigăt uimit veni în sus spre el:

— Ia te uită la mulțimile de azi!

— Şi sunt chiar mai mulți aceia care vin încoace! Ca furnicile într-un şir!

— Unde, unde? Lasă-mă şi pe mine să arunc o privire.

Ucenicii se cățărară pe balustrade şi începură să mişune în jurul stâlpilor, cuprinşi de însufleţire. În timp ce ei erau întorşi cu spatele, Ushiwaka se ridică în picioare dintr-o săritură şi dispăru pe coridor, în odaia lui. De după cărțile de pe măsuță înşfăcă o casetă mică, scoase icoana de argint, aruncă caseta şi aşeză cu grijă icoana în cutele interioare ale tunicii lui; o pipăi, să se încredințeze că era bine pusă, apoi îşi legă mai strâns eşarfa de pe talie.

— Ushiwaka! Ushiwaka, unde eşti?

Răsunetul vocilor îl făcu pe Ushiwaka să tresară. Alergă grăbit înapoi, răspunzând în fugă.

Douăzeci de ucenici erau deja înşiruiți, iar un călugăr, care îl văzu pe Ushiwaka, strigă furios spre el:

— Unde erai, până la urmă?

— M-am dus la latrină.

— Minți! Te-am văzut că vii dinspre camera ta.

— Îmi legam mai strâns cureaua în jurul pantalonilor.

Un călugăr deschidea procesiunea, croindu-şi cărare prin mulțime. Muzicienii îl urmau, agitând clopote şi gonguri; iar după ei veneau preoți cu

rang înalt şi nenumărați ucenici, care urmau să ia parte la dramele sacre.

Se făcea din ce în ce mai cald, iar pe cer nu se putea vedea nici un nor, în timp ce procesiunea îşi continua drumul împrejurul muntelui, de la un sanctuar la altul, de la un templu la altul. Ucenicii gâfâiau şi asudau, se răspândiseră, rupseseră rândurile după ce fuseseră cuprinşi de neastâmpăr, se strecurau prin mulțime, fojgăind încolo şi încoace. Ushiwaka, cel mai mic dintre ei, mărşăluia în coada cortegiului, supus şi liniştit. Ochii lui, însă, se mişcau iute în stânga şi în dreapta printre pelerinii care îl urmăreau, şi, din când în când, o sclipire de recunoaştere îi apărea în ochi în timp ce continua să meargă agale în urma celorlalți.

Când marşul de patru ore în jurul muntelui luă sfârşit, ucenicii se împrăştiară pentru masa de prânz, apoi se pregătiră pentru dansurile la care urmau să ia parte. Muzica şi dansurile se întinseră toată după-amiaza şi până târziu în noapte. Focurile în aer liber fură aprinse pe toată întinderea muntelui. Nenumărați pelerini se împingeau şi se înghionteau, trecând de la un spectacol la următorul. Ucenicii se fâțâiau prin mulțime, nerăbdători să nu piardă nimic. Numai Ushiwaka rătăcea fără țintă la marginea mulțimii de gură-cască, până când, pe neaşteptate, un om se apropie de el şi-i şopti:

— Acum, domnule!

— Tu eşti, Masachika?

— Voi veni cu tine până la drumul care duce în jos, spre vale.

— Acel drum este îngrădit.

— Nu-i nimic – grăbeşte-te!

Ushiwaka începu să alerge. De-abia dispăru în zare, că Masachika îşi duse degetele la buze şi scoase două fluierături ascuțite. Mai mulți bărbați se strecurară în tăcere prin mulțime, care era absorbită de ritualurile de despicare a bambusului, şi dispărură în noapte. Cu puțin după aceea, unul câte unul, preoții care participau la ritualuri părăsiră iute locul.

Cineva fu auzit spunând:

— Un călugăr a fost ucis la un punct de pază care ducea spre una dintre văi.

Oamenii începură să vorbească între ei, însuflețiți. Un ucenic trecuse de îngrădire şi fugise. În timpul ăsta omorâse două gărzi. Nu, un Tengu fusese cel care făcuse una ca asta, strigau oamenii.

Zvonurile au ajuns în curând până la muzicieni, care se odihneau şi beau în odăile lor. Asatori, care petrecea şi el alături de ceilalți, se ridică în capul oaselor.

— A fugit un ucenic? Cine? Cum îl chema? E adevărat? îi întrebă el pe tovarăşii lui, apoi îşi părăsi pe furiş locul şi se strecură afară.

Acum, demonii Tengu erau adunaţi într-o căsuţă, acolo unde îi văzuse Asatori prima oară.

— Primul pas a fost făcut cu bine şi te felicităm, spuse unul dintre ei, întorcându-se spre Ushiwaka; acesta se cuibări printre trupurile întunecate care-l înconjurau, încă uimit de fuga lui minuţios pregătită.

Unul dintre oameni, care părea mai în vârstă şi mai hârşit decât restul, spuse:

— E puţin cam prea devreme să ne felicităm. Amintiţi-vă, încă trebuie să ne gândim la Căpetenia Hidehira şi, mai mult de atât, am făcut acest lucru fără consimţământul lui Kichiji. E destul de uşor să fugi de pe Muntele Kurama, dar cum vom izbuti să o scoatem la capăt? Dacă norocul este de partea noastră, Kichiji va afla curând; altminteri, ne va fi cu neputinţă să îi ocolim pe soldaţii lui Kiyomori şi să fugim spre Soare Răsare.

Un altul intră şi el în vorbă:

— Dar asta era ultimul nostru prilej. Orişicum, Ushiwaka a luat lucrurile în propria mână.

— Nu vom sta după Kichiji. Dacă el nu va voi să ne ajute, vom face restul cu mâna noastră. Amintiţi-vă, ne-am gândit că se poate întâmpla şi asta, atunci când Ushiwaka a spus că va fugi de unul singur. Nu aveam ce altceva să facem, şi ar fi fost o lipsă de curaj să procedăm altminteri.

— Nu ar fi fost o lipsă de curaj. E cât se poate de firesc să ne luăm toate măsurile într-o treabă atât de serioasă precum e asta.

— Nu are prea mult rost să ne certăm. Am avut grijă să-l previn pe Konno-maru în privinţa a ceea ce trebuia să se întâmple în seara asta. Mă îngrijorează că încă nu îl văd printre noi.

Zădărnicia încercării de a fugi spre Soare Răsare era limpede, pentru că soldaţii Heiké puteau da alarma şi puteau închide toate drumurile care duceau într-acolo. Kichiji era singurul care putea să-i ajute. Atunci, îl aşteptară pe Konno-maru, care apăru cu puţin timp înaintea zorilor.

— Da, totul m-a luat pe nepregătite. Nu m-am aşteptat să se întâmple înainte de miezul nopţii, şi mi-a fost grozav de greu să vă urmez.

— Ne pare rău pentru asta. Nu am avut ce să facem. Am spus miezul nopţii, dar planurile noastre s-au schimbat deodată pentru că s-a ivit un prilej

mai bun... Şi totuşi, suntem fericiți să fim aici. Dar Kichiji? El ce a avut de spus?

— A râs de nerăbdarea noastră şi a hotărât că nu poate face nimic altceva decât să intre în joc.

— Aşadar, este de partea noastră?

— Şi atunci ți-a dat Kichiji nişte sfaturi, sau a stăruit că e încă prea devreme să îți vorbească despre asta? Ce a spus, Konno-maru?

Zorii începeau să lumineze cerul, şi o strălucire palidă se strecura printr-o ferestruică a căsuței.

Demonii Tengu ascultau cu luare-aminte cuvintele lui Konno-maru.

— Kichiji este alături de noi, mai mult decât oricând, dar nu în întregime. Spune că nu răspunde pentru viața lui Ushiwaka, dacă nu îi primim regulile.

— Şi care sunt acestea?

— Nu îşi ia în grijă decât binele lui Ushiwaka. Voi, restul, spune el, va trebui să aveți grijă singuri de voi.

— Poftim!? Are de gând să lase treaba asta cu totul în seama noastră?

— Da, spune că viața lui Ushiwaka ține de asta.

— Cum se poate una ca asta?

— Nimeni din ținutul ăsta nu ştie cine sunteți. Oamenii vă iau drept demoni Tengu; dar dacă veniți cu Ushiwaka, Kichiji crede că acest lucru va fi de ajuns pentru a-i pune viața în primejdie.

— Konno-maru, tu *chiar crezi* că are dreptate?

— Da, cred. Noi ne-am jucat rolul nostru. Acum, că Ushiwaka a părăsit Muntele Kurama, noi nu mai avem altceva de făcut decât să îl lăsăm să plece şi să dispărem.

— Şi ce va face Ushiwaka fără noi?

— Kichiji va avea grijă de acum încolo de el.

— Să îndrăznim să avem încredere în el?

— Dacă nu *ar fi fost* de încredere, nu ne-ar fi sprijinit de la bun început – aşa spune.

— Şi dacă te înşeli?

— Dacă se va întâmpla ceva rău, Kichiji va fi primul care va plăti pentru asta – şi va plăti cu viața lui. Nu mai are rost să adăugăm nimic. Tot ce putem face este să avem încredere în el, spuse Konno-maru.

Restul oamenilor se întoarseră nerăbdători spre Ushiwaka, iar Masachika întrebă:

— Ai auzit chiar acum cum stau lucrurile. Care este dorința ta?

Pus în față cu îndeplinirea celei mai mari nădejdi pe care o nutrea, Ushiwaka răspunse fără să stea pe gânduri:

— Nu îmi doresc să mă duc direct spre Soare Răsare. Dacă mă duc, nu se poate şti dacă îmi voi mai vedea vreodată mama. Trebuie să mă duc în capitală – singur sau cu voi toți. Trebuie să-mi întâlnesc mama... Duceți-mă măcar o singură dată să o văd.

Vestea fugii lui Ushiwaka ajunse la Rokuhara în zorii zilei. Soldați şi iscoade plecară de îndată spre Muntele Kurama, în timp ce călugării care cunoşteau cel mai bine ținutul muntos din jur începuseră deja să-l caute. Pe la ora prânzului, pe Muntele Kurama sosiseră mai multe sute de războinici de la Rokuhara; iar Ushiwaka şi urmăritorii săi erau în drum spre Vârful Sajiki. Când îl atinseră, Konno-maru spuse:

— De aici, drumurile duc spre provinciile Shiga, Tamba şi Sanjo, iar noi ne vom despărți acum de voi. Numai eu voi rămâne alături de tânărul meu stăpân, până când va ajunge în capitală.

Apoi se întoarse spre Ushiwaka.

— Voi rămâne cu tine până când vei fi pregătit să porneşti spre nord-est, cu Kichiji. După aceea, vei rămâne cu totul singur. Eşti sigur că vrei să te duci acolo, nu-i aşa, Ushiwaka?

Ushiwaka şovăi; apoi întrebă din nou:

— Konno-maru, ai cu adevărat de gând să mă duci să o văd pe mama? Când vei face asta?

— Trebuie să vorbesc întâi cu Kichiji, răspunse Konno-maru. Kichiji va găsi o cale pentru a izbuti.

— Şi tu singur nu te descurci, Konno-maru? De ce trebuie să vorbeşti întâi cu Kichiji?

— I-am promis că nimic nu se va întâmpla fără consimțământul lui.

— Acum – pentru viitor!

— Tu încotro te duci, Goro?

— Întâi spre Tamba, unde o să stau o vreme ascuns.

— Iar tu, Adachi?

— Mă gândesc să merg spre partea de miazănoapte a provinciei Shiga. Şi tu, Kamata?

— O să mă îndrept spre Omi, apoi spre Owari, acolo unde a fost ucis tatăl meu, împreună cu Domnul Yoshitomo.

Unul câte unul, oamenii îşi luară bun rămas de la Ushiwaka, făgăduind că i se vor alătura din nou, spre Soare Răsare. La asfințitul soarelui, Ushiwaka şi Konno-maru rămaseră singuri pe Vârful Sajiki, înălțându-se

deasupra Muntelui Kurama; astrul zilei apunea, iar ceața se învolbura în jurul lor.

— Ushiwaka, vei fi în stare să mai faci un drum lung?

— Bineînțeles!

— Vom vedea luminile capitalei mâine, la această oră. O caleaşcă ne va aştepta într-un anumit loc.

— O caleaşcă?... Şi unde ne vom duce?

— Nu ştiu asta, dar nu ai de ce să-ți faci griji. Kichiji va avea grijă de toate. Nu va fi nevoie decât să ai încredere în el. Dacă voi avea de ce să mă îndoiesc de el, nu va scăpa viu din mâinile mele.

Cei doi începură să coboare de pe vârful muntelui. Nu văzură pe nimeni până se întunecă, apoi întâlniră un străin căruia îi cerură amănunte despre drum. Continuară să meargă, străbătură mai mulți kilometri, până când trecură de o aşezare mică, apoi departe, în vale, văzură câteva lumini care tremurau în întuneric.

— Konno-maru, acelea sunt luminile capitalei?

— Nu, într-acolo se află Muntele Atago – acelea sunt luminile Sanctuarului Atago şi ale mănăstirii.

— Am străbătut o bună bucată de drum; dar ne-am apropiat câtuşi de puțin de capitală?

— Încă nu. Am luat-o pe un drum de două ori mai lung, pentru a scăpa de urmăritori, dar ne apropiem din ce în ce mai mult de capitală.

— Ushiwaka..., spuse brusc Konno-maru; după ce ajungem în capitală, nu îmi vei mai avea voie să-mi spui Konno-maru, ci Kowaka.

— Să îți spun Kowaka?

— Aşa mă strigă oamenii de acolo.

— Da?... Mi-e foame, Konno-maru, recunoscu el.

— E de la sine înțeles. Să văd dacă îți pot găsi ceva de mâncare. Aşteaptă-mă în sanctuarul ăla de colo.

După o bucată de vreme, care păru nesfârşită, Konno-maru se întoarse şi descoperi că Ushiwaka se ghemuise să tragă un pui de somn pe veranda sanctuarului. Îi putea auzi răsuflarea adâncă, aşa cum stătea întins acolo, sub stele. Îl scutură, să-l trezească, apoi se ospătară împreună din mâncarea pe care Konno-maru o primise într-o gospodărie; pe urmă se întinseră şi dormiră până când noaptea cea scurtă de vară luă sfârşit, alungată de lumina albă a zorilor.

Merseră pe jos o jumătate de zi. Din când în când se întâlneau cu străini, din a căror înfățişare îşi puteau da seama că se apropiau de Kyoto.

— Acum nu suntem departe de Saga, îi spuse Konno-maru lui Ushiwaka, în timp ce în depărtare apărea un deal pe a cărui coastă se cuibărea o căsuță cu acoperiş de stuf, înconjurată de un gard de tufişuri.

— Ia te uită, a venit, aşa cum a făgăduit! Iată trăsura cu boi pe drumul de lângă căsuță! strigă Konno-maru.

Ushiwaka nu se lăsă mişcat de ce vedea; dar uşurarea de pe chipul lui Konno-maru îl făcu să ridice nerăbdător privirea. Konno-maru se apropie cu grijă de o portiță care se întrezărea prin gardul viu şi aruncă o privire deasupra ei, spre căsuță.

În cele din urmă, strigă cu blândețe.

— Bună ziua, aici locuieşte pustnica Giwo?

Vocea care intona rugăciuni se opri.

— Da? se auzi o voce tinerească dinăuntru; apoi, un chip, neobişnuit de tânăr şi de atrăgător pentru o călugăriță, apăru peste gardul viu. Cine este, vă rog frumos?

— Tu nu eşti Giwo?

— Nu, sunt sora ei mai mică.

Konno-maru zâmbi în timp ce o recunoştea.

— Nu îți aminteşti de mine – Kowaka, servitorul lui Toji?

— A, chiar tu eşti, Kowaka! Vino înăuntru şi aşteaptă. Mă duc să o chem pe Giwo.

Giwo apăru aproape în aceeaşi clipă, iar Konno-maru o salută, spunându-i:

— Ah, Giwo! Cât de mult timp a trecut de când te-am văzut ultima oară! M-am gândit adeseori la tine, dar...

— Ție ți-au mers bine treburile, Kowaka? Mai eşti încă în slujba lui Toji?

— Da, e o casă plină de viață. Munca este plăcută, iar anii trec înainte să-ți dai seama de asta. Da, trebuie să fi trecut cel puțin opt ani de când te-am însoțit până la Rokuhara.

— E ca un vis, nu-i aşa? Au trecut cinci sau şase ani de când am venit să locuiesc aici împreună cu mama, sora mea şi Hotoké.

— Da, într-adevăr, în toți anii ăia de când te-ai dus la Rokuhara. După aceea, nu te-ai mai întors niciodată la noi.

Chipul lui Giwo se întristă.

— Te rog, Kowaka, să nu vorbim despre trecut. Acum, că am depus jurămintele călugăriei, roşesc când mă gândesc la asta.

— Iartă-mă; a fost o prostie din partea mea să îți vorbesc aşa – şi asta îmi aminteşte de ce mă aflu aici.

— Ai hotărât să te întâlneşti aici cu Dommul Kichiji, nu-i aşa?

— Da, el e cel mai respectat şi mai mărinimos susținător al lui Toji.

— Îmi cerea adeseori să cânt şi să dansez pentru el. Am fost cât se poate de nedumerită când a sosit ieri încoace.

— Ieri?

— Da, am vorbit pentru o vreme, apoi a plecat, spunând că închiriase o barcă de pe Râul Hozu şi le luase pe mai multe dintre fetele lui Toji, să-şi petreacă noaptea alături de el, pe apă.

— Şi s-a întors între timp?

— A revenit în dimineața asta, devreme, să admire florile de rochița-rândunicii din jurul casei, şi mi-a spus că ai putea veni să îl iei. A poruncit ca trăsura lui să fie lăsată la umbră, într-un loc în care să o poți vedea. Iar eu trebuia să-ți spun că el stă la templul pe care îl poţi vedea de aici.

Konno-maru îi mulțumi lui Giwo şi îşi luă bun rămas de la ea. Apoi se îndreptă spre Ushiwaka şi, împreună, păşiră spre trăsură. Konno-maru ridică o jaluzea şi aruncă o privire înăuntru. Mirosea a tămâie, parfum şi uleiuri înmiresmate.

— Ushiwaka, vrei să aştepți aici, înăuntru? Mă voi întoarce cât se poate de repede.

Din partea din spate a trăsurii, Konno-maru scoase o tunică albă, de felul celor pe care le purtau îngrijitorii de boi, şi o aruncă peste hainele sale, înainte să pornească spre templu.

Ushiwaka cercetă cu ochi vii trăsura. Umezeala şi mirosurile grele îl înăbuşeau. Îi aminteau de mama lui – de scrisorile ei, în jurul cărora plutea acelaşi parfum, mireasma pe care ajunsese să o creadă mirosul femeilor. Ridică jaluzelele, pe care Konno-maru le trăsese cu grijă, şi mai aruncă din când în când câte o privire în afară.

Kichiji stătea întins şi trăgea un pui de somn într-o odaie a templului, când un preot apăru şi îl trezi, spunându-i că sosise un servitor să îl ia. Kichiji se ridică repede şi se îndreptă spre o uşă din spatele templului.

— Kowaka! Aşadar, ai venit – îți mulțumesc!

— Mi-era teamă că n-o să ajung la timp, răspunse Konno-maru. Ar fi bine să plecăm de îndată, nu?

După ce îi mulțumiră preotului, cei doi părăsiră templul, îndreptându-se spre căsuța lui Giwo, aflată în apropiere.

— Mă voi întoarce, zâmbi Kichiji. Mi-e teamă, totuşi, că ți-am creat nişte neplăceri, spuse el pe un ton plin de păreri de rău, în timp ce urca în trăsură.

Apariția lui îl luă pe nepregătite pe Ushiwaka; acesta se holbă la Kichiji fără să scoată o vorbă. În timp ce trăsura porni cu o hurducătură, Kichiji se aplecă spre el şi îi şopti:

— Nu trebuie să-ți fie teamă de nimic, acum că sunt aici.

După un moment de tăcere, Kichiji adăugă:

— Dar... dacă nu eşti un Heiké, eşti un nimeni. Aşa merge lumea azi. Dacă te sprijini pe mine, să te ajut să fugi spre nord-est, atunci trebuie să ai grijă la un număr de lucruri şi să faci întocmai cum îți spun.

Trăsura se opri atunci când ajunseră în fața unei vile, pe malul unui râu. Zgomotul roților atrase două dansatoare, care veniră în fugă dintre sălcii. Kichiji coborî şi le salută.

— Unde sunt celelalte? Au luat-o deja înainte, aşa spuneți? Atunci, nu e nimic, îmi pot închiria un cal sau o lectică.

După ce tăifăsuiră mai mult despre fleacuri, cele două dansatoare se înghesuiră în trăsură, lângă Ushiwaka.

— Ei, bine, puteți să porniți, îi făcu Kichiji un semn cu mâna lui Kowaka, care dădu din cap şi şfichiui boul cu biciul.

Ushiwaka ghici din vorbele lor că dansatoarele erau surori – una dintre ele era amanta lui Kichiji. Ele se holbară drept la Ushiwaka, îşi şoptiră ceva una alteia, apoi îi zâmbiră:

— E fermecător, nu-i aşa?

— Şi totuşi, e destul de mic pentru vârsta lui, nu crezi?

Cele două femei îi aruncară lui Ushiwaka priviri din colțurile ochilor şi continuară să spună câte ceva din când în când, de parcă şi-ar fi cumpărat un nou animal de companie. Ushiwaka se simți înăbuşit de parfumul puternic al veşmintelor pe care le purtau femeile; inima îi bătea, şi-şi ținu fața lipită de fereastra mică, în timp ce se uita afară.

— Din câte se pare, priveliştile oraşului i se par tare atrăgătoare. Nu-i aşa... domnule?

Ushiwaka se făcu că nu aude întrebările care i se puneau. Era mai mult decât uimit de tot ce descoperea, pe măsură ce treceau prin oraş.

— Ia te uită! Acela este chiar Domnul Kichiji, în fața noastră, exclamă una dintre dansatoare, arătând cu degetul spre o margine a drumului. Când

trecuse pe lângă ei, Kichiji se uitase peste umăr şi îi aruncase câteva cuvinte lui Kowaka, omul care conducea boul.

În curând, în faţa ochilor lor apăru drumul mărginit de sălcii din Horikawa. Luminile caselor înşiruite de-a lungul canalului jucau peste ape, iar sunetele flautelor şi ale tobelor şi parfumurile nopţii calde de vară treceau prin jaluzelele trăsurii. O luară în curând pe o ulicioară şi traseră în faţa unei case îngrijite. Kichiji îi aştepta deja acolo.

— Domnule, îi spuse el lui Ushiwaka, nu vrei să intri? Aceasta este locuinţa mea şi îmi doresc să te simţi ca acasă.

Ushiwaka nu izbuti să doarmă în acea noapte. Îl tulburaseră toate priveliştile şi sunetele noii sale vieţi. Chiar şi mâncarea avea gust ciudat.

Nu i se dădea voie să iasă din casă – fu cuprins de nelinişte. Două săptămâni mai târziu, Kichiji, care nu mai dăduse pe acolo din noaptea sosirii lui Ushiwaka, îşi făcu apariţia.

— Cum îţi merge? îl întrebă pe Ushiwaka. Nu te simţi singur, nu-i aşa? Clanul Heiké ţine pe toată lumea sub o supraveghere îngrozitoare, de aceea n-am vrut să vin încoace. Să nu crezi că te-am uitat.

Ushiwaka nu răspunse la aceste vorbe, iar Kichiji mai zise:

— Din fericire, nu cred că vor mai veni prea des pe aici. Toate drumurile, porturile şi porţile oraşului sunt păzite îndeaproape. Toţi cei care au avut vreo legătură cu familia Genji sunt priviţi acum cu bănuială, dar eu i-am dus de nas, râse el. Cui i-ar trece prin minte să te caute în cartierul plăcerii?

Ushiwaka continuă să tacă.

Kichiji îl preveni:

— Bineînţeles, domnule, nu e nevoie să-ţi reamintesc cât e de preţioasă viaţa ta pentru familia Genji. Dacă nu aţi fi tu şi fratele tău vitreg Yoritomo, în Izu, familia Genji nu ar mai avea de ce să trăiască. Toate nădejdile lor sunt în voi.

— Kichiji, când o să pornesc spre nord-est? îl întrerupse Ushiwaka.

— Ei, bine, trebuie să fiu foarte grijuliu. Nu vreau să te pun în primejdie. O să aştept până când clanul Heiké va fi mai puţin îngrijorat. Poate primăvara asta va sosi clipa să te însoţesc spre miazănoapte.

— Primăvara?

— Pe la începutul anului următor, vreau să spun.

— Şi înainte de asta?

— Vei fi la adăpost dacă rămâi aici, în capitală. Şi totuşi, pentru a fi şi mai siguri, va trebui să te îmbraci în fată, iar după ce te vei obişnui cu

veşmintele, vei putea umbla prin oraş fără grijă, fără să te temi că vei fi recunoscut. Vei sta aici până când o să mă întorc să te iau.

În scurt timp, Kichiji porni spre nord-est, făgăduind că se va întoarce în februarie sau în martie. Konno-maru primi porunci amănunțite despre ce avea de făcut cât timp Kichiji era plecat, iar Ushiwaka rămase să aibă grijă de cele două surori.

— Nu vreau să mă îmbrac ca o fată, se tot ruga Ushiwaka de cele două surori şi de Konno-maru, care îl vizita zilnic; fu nevoie de multă putere de convingere până când Ushiwaka încuviință, în sfârşit, să-şi lase părul prins cu agrafe şi împletit de parcă ar fi fost fată. Purta rochiile viu colorate pe care le îmbrăcau şi dansatoarele. Chipul său fu pudrat şi vopsit cu grijă, până când izbuti să treacă drept fată, în aşa fel încât cei care îl vedeau să nu aibă nici o îndoială. De îndată ce se obişnui cu masca şi cu numele Rindo (gențiană), începu să îl hărțuiască pe Konno-maru cu imputări:

— Kowaka, m-ai mințit, repeta el de fiecare dată. Încă nu mi-ai spus când îmi voi revedea mama. Ai zis mai demult că e bolnavă, dar nu e adevărat. Asatori mi-a trimis vorbă că şi ea vrea să mă vadă.

De când fugise de pe Muntele Kurama, Ushiwaka părea chinuit de gândul de a-şi revedea mama. Dar Konno-maru făcu tot ce-i stătu în putință pentru a zugrăvi primejdiile care îl pândeau pe tânăr.

— Trebuie să înțelegi că nu încerc să te împiedic să o vezi, dar soldații Heiké păzesc zi şi noapte acel conac. Sunt siguri că vei încerca să te duci acolo şi stau la pândă după tine.

Dar Ushiwaka nu se lăsa.

— Ai de gând să pleci în nord-est, nu-i aşa?

— Nu. Trebuie să o văd pe mama mea mai întâi.

— Ți-am spus de atâtea ori că e pentru binele mamei tale, ca şi pentru al tău, să nu încerci să te întâlneşti acum cu ea.

— Drumul Întâi, unde locuieşte ea, nu e departe de aici, nu-i aşa, Kowaka? Şi atunci, ce e rău în faptul că vreau să o văd?

— Dacă soldații Heiké nu ar sta de pază acolo, nu te-ar opri nimic să o vezi.

— Eşti crud, Kowaka, pentru că nu vrei să mă laşi să-mi văd mama. Nu-mi doresc decât să fiu un bărbat în putere, şi atunci i-aş putea pedepsi pe cei din clanul Heiké.

— Bine spus! Dacă îți doreşti să-ți vezi mama, ăsta e primul lucru pe care va trebui să îl faci.

— Cât de mult îi urăsc pe războinicii Heiké! ofta adeseori Ushiwaka, cu o privire ucigătoare.

Ushiwaka, deghizat în frumoasa Rindo, deveni în curând o prezență obişnuită pentru oamenii care locuiau de-a lungul canalului mărginit de sălcii de la Horikawa, pe unde se plimba adeseori, de unul singur. Cele două surori cu care locuia îl luau uneori la piețele de pe Drumurile Al Patrulea şi Al Cincilea. În scurt timp, începură să-i dea lecții de flaut şi percuție, iar în timpul iernii, luă parte mereu la ore de dans.

Daijo, un fabricant de tobe de mână care locuia prin apropiere, avea o fiică de zece ani care venea mereu să ia lecții de la cele două surori. Se numea Shizuka şi ştia să cânte la tobe şi la flaut cu mai multă măiestrie decât Ushiwaka, pe care îl prețuia de parcă ar fi fost o soră mai mare.

— Rindo, de ce nu vrei să te faci dansatoare? îl întrebă ea într-o zi pe Ushiwaka.

— Nu ştiu ce să spun, răspunse acesta. Încă sunt foarte neîndemânatică şi tobele, şi cu flautul.

— Şi atunci, de ce nu o faci la anul?

— Da, dar tu vrei să te faci dansatoare?

— Eu..., şovăi Shizuka, îngândurată.

— Nu îți plac dansatoarele?

— Nu ştiu prea bine.

Într-o zi, când se tăvăleau prin zăpadă, uitând că ar fi fost timpul să se întoarcă acasă, Ushiwaka întrebă dintr-odată:

— Nu vrei să vii cu mine pe Drumul Întâi?

— Unde e Drumul Întâi?

— Ceva mai sus, pe râu.

Deja, Ushiwaka ajunsese să cunoască foarte bine conacul părăginit de pe malul râului; trecuse de multe ori pe lângă el cu inima bătând, temându-se că străjerii Heiké l-ar putea recunoaşte.

— Rindo! Încotro ai pornit? exclamă Konno-maru, când dădu de cei doi neastâmpărați.

Ştia că Ushiwaka rătăcea adeseori pe Drumul Întâi şi adusese o trăsură cu sine, să-l ducă acasă pe băiat. Hainele lui Ushiwaka erau murdare; îi era frig, era tare nefericit şi suspina de dezamăgire, în timp ce Konno-maru îi urca pe el şi pe mica lui tovarăşă în trăsură şi pornea spre Horikawa. Înăuntru, cei doi se cuibăriră lipiți unul de celălalt; Shizuka încălzi mâinile

înghețate ale lui Ushiwaka, lipindu-le de obrajii ei, iar Ushiwaka o ținu strâns în brațe, până când, în cel mai scurt timp, adormiră buştean.

Capitolul L
O călătorie spre Soare Răsare

Prima zi a anului 1174 fu limpede şi senină; întreaga capitală era liniştită. Ceremoniile sofisticate de la Curte luaseră sfârşit fără neplăceri. Nimeni nu murea de foame pe străzile din Kyoto, şi niciodată nu fusese atâta pace sub guvernarea Fujiwara ca aceea de acum, care dura de zece sau mai mulți ani, sub stăpânirea clanului Heiké. În tot acest timp, nu avuseseră loc lupte sângeroase, iar oamenii obişnuiți credeau că îi datorează acest lucru lui Kiyomori.

În pofida acestei păci, mai vedeai izbucniri rare de ranchiună împotriva clanului Heiké, izbucniri care nu veneau de la oamenii de rând, ci de la aristocrați. Cei din familia Heiké erau urâți pentru puterea lor, pentru fumurile lor şi pentru sângele lor nobil. Şi totuşi, în ultima vreme, un nou val de bârfe începu să umble prin gurile rele ale capitalei. Se auziră vorbe care spuneau că familia Genji nu fusese strivită cu totul. Că se pregăteau să-i provoace încă o dată la luptă pe războinicii Heiké. Aceste bârfe păreau să fi fost pornite de călugării de pe Muntele Kurama, ori de câte ori treceau prin capitală, iar dispariția lui Ushiwaka şi poveştile despre demonii Tengu contribuiră în mare măsură pentru a le îndreptăți.

Războinicii Heiké îşi sporeau luarea-aminte. Chiar şi cartierul plăcerii născu bănuieli, până când, în februarie, ofițeri de la Rokuhara începură să vină să facă percheziții în fiecare casă din Horikawa, iar slujbaşii Comisariatului de Poliție apărură des pe acolo.

Două sau trei flori se deschiseseră în prunul de lângă magazinul lui Daijo, într-o zi de februarie, pe la ora prânzului, iar meşterul de tobe îi zise, dinlăuntrul atelierului, unui trecător de pe stradă:

— Ziua bună! Eşti cumva tu, Kowaka?

Kowaka se întoarse şi aruncă o privire înăuntru, din prag.

— Pari la treabă ca de obicei, Daijo. Eşti sigur că nu te țin din muncă?

— Ia stai jos pentru o clipă. Nu poți trece aşa fără să intri puțin pe la mine.

— Mă temeam că ți-aş putea sta în cale.

— ...Am ceva să-ți spun. Nu am prea avut cum să trec pe la Toji, să îți zic, şi chiar îi spuneam în dimineața asta soției că nădăjduiesc că vei mai

trece pe aici.

— De ce? S-a întâmplat ceva neobişnuit?

— Ascultă-mă, cunoşti cumva un om pe nume Şarpele?

— Da.

— Ar fi mai bine să ai grijă cu el.

— Cu Şarpele, spui tu?

— Să vorbesc deschis, a trecut ieri pe aici şi mi-a spus că nu e lucru curat cu fata asta, Rindo.

— Cum!? Ți-a spus aşa ceva?

— Acum, ascultă-mă – ştii că Rindo şi fiica mea, Shizuka, se joacă fără încetare împreună. Ei bine, Şarpele a tot venit pe aici fără vreo pricină întemeiată. Pare să vâneze ceva. Am pus-o pe Shizuka să făgăduiască şi ea că nu îi va mai spune nimic.

— I-a pus Şarpele vreo întrebare nepotrivită fetiței tale?

— A luat-o pe Shizuka la o parte şi i-a spus că Rindo nu e fată. A amenințat-o pe Shizuka, zicându-i că, dacă nu-i spune adevărul, o să-i trimită pe soldații Heiké după ea.

— Hmm... Ce om mizerabil... care suceşte capetele oamenilor.

— Kowaka...

— Da.

— Doar atât doream să-ți spun, dar te previn să fii cu grijă. Şi alți oameni sunt în stare să bage de seamă anumite lucruri, aşa cum a făcut-o Şarpele.

— Ei bine, Daijo, îți sunt recunoscător şi nu aş vrea să-ți dau bătăi de cap. Nu vei mai vorbi nimănui despre asta, ştiu.

— Nu aveți de ce să vă faceți griji. Dacă eram omul care să bârfească, nu ți-aş fi spus asta.

— Îți mulțumesc, Daijo... Nu voi încerca să-ți spun nimic acum. Poți ghici şi singur, spuse Kowaka, făcând o reverență adâncă şi privindu-l cu o mândrie care nu se potrivea deloc cu umilința lui de până atunci.

Daijo întinse mâna după daltă şi zâmbi brusc:

— E de ajuns. Felul ăsta de politețuri nu te duce prea departe în cartierul plăcerii, să ştii, spuse el cu subînțeles, măturând nişte surcele de pe jos şi aruncându-le pe foc.

Luna răsărea deasupra Dealurilor dinspre Soare Apune, iar apele râului Kamo căpătaseră sclipirea perlelor. Mulțimile care se înghesuiau pe deasupra

Podului Gojo dispărură dintr-odată, în timp ce posomorala nopții de februarie se lăsa de-a lungul malului râului. Şi totuşi, nebăgând în seamă asfințitul din ce în ce mai întunecat, o siluetă măruntă continua să se aplece deasupra balustradei, de parcă ar fi fost foarte absorbită de priveliştea păsărilor de apă de pe râu.

Era Ushiwaka, înfăşurat într-o mantie şi încălțat cu pantofi de lac negru cu tocuri înalte, în felul în care obişnuiau să-l poarte doamnele. Ținea în mână un flaut, aşezat în cutia lui, şi arăta, pentru toată lumea din jur, ca o dansatoare tânără. Chiar în acea după-amiază, cele două surori cu care locuia îl luaseră la piața de pe Drumul al Cincilea, să facă nişte cumpărături pentru Festivalul Păpuşilor. Mai erau numai câteva zile rămase până pe 3 martie, iar ei trei petrecuseră mult timp prin piețe, uitându-se la nenumăratele păpuşi din chioşcuri. În timp ce se plimbau aşa, cele două surori se întâlniră cu nişte domni pe care, din câte se părea, îi cunoşteau foarte bine şi, după scurt timp, se lăsară poftite la conacele lor, spunându-i lui Ushiwaka să se ducă singur acasă. Curiozitatea, însă, îl înfrânse, iar el trecu podul spre Rokuhara, pe care îşi dorea de mult timp să o vadă. Se plimbă de jur-împrejurul Rokuharei până aproape de asfințitul soarelui, uimit de mărimea acesteia, de clădirile mărețe care se înşirau de-a lungul drumurilor largi, de nenumăratele ulițe lăturalnice mărginite de case din țiglă, de caleşti, de curtenii bogat înveşmântați şi de nenumărații războinici care trecură pe lângă el, în timp ce stătea încremenit în fața conacului lui Kiyomori. Acesta era orăşelul înfloritor în care locuiau duşmanii tatălui său!

Nefericit şi însingurat, Ushiwaka se întoarse până când, ajungând la jumătatea Podului Gojo, se prăbuşi plângând peste balustradă. Acesta era locul în care tatăl său, Yoshitomo, şi frații săi avuseseră parte de înfrângere? Cât de des îi spusese Konno-maru povestea acelei zile nenorocite! Şi în timp ce stătea acolo, cu privirea ațintită asupra apei, deveni limpede pentru el, aşa cum nu fusese niciodată, că era fiul lui Yoshitomo al familiei Genji. Murmură, printre dinții încleştați:

— Tată, acum sunt bărbat. Am şaisprezece ani şi sunt fiul tău. Nu voi uita niciodată să te răzbun. Ziua aceea nu e prea departe.

În timp ce Ushiwaka întorcea spatele locului său de meditație, pregătit să-şi reia drumul spre casă, un străin se băgă deodată în calea lui Ushiwaka. Acesta încercă să se strecoare pe lângă străin, dar omul îşi întinse deodată brațele şi alergă spre el.

— Stai! Nu te mişca, Rindo!

— Ce vrei? Cine eşti?

— Eu? făcu omul o strâmbătură. Nu se află dansatoare în Capitală care să nu mă cunoască. Mi se spune Şarpele – să nu uiţi niciodată asta!

— Lucrul ăsta nu înseamnă nimic pentru mine. Sunt grăbită, lasă-mă să plec!

— Ia stai tu, se agăţă Şarpele cu ghearele de haina lui Ushiwaka. Am treabă cu tine. Eşti de fapt băiat, nu?

— Bineînţeles că nu... Lasă-mă să plec!

— Haide, ştiu destule despre dansatoare, încât să văd dincolo de podoabele tale!

— Ţi-am spus să-mi dai drumul! Dacă nu o faci, o să ţip!

— Aşadar, crezi că am de gând să te răpesc, puştiule? Îţi spun *eu* cine eşti – Ushiwaka!

— ...

— Nu ai nici un răspuns la asta, nu?

— Nu ştiu pe nimeni cu numele ăsta. Sunt Rindo, dansatoarea!

— Dansatoare, da? De la Muntele Kurama? Eşti fiul Tokiwei, altminteri de ce te-aş fi văzut hoinărind prin împrejurimile Drumului Întâi?

Şarpele îl înşfăcă pe Ushiwaka de umeri, încercând să-l târască înspre Rokuhara.

— Şarpele are dreptate, nu-i aşa? Vino cu mine acum. Până la urmă, de ce te temi? Mergem la mine acasă, spuse Şarpele, apoi se împletici îndărăt, cu mantia în mână, când Ushiwaka se ghemui brusc şi se întinse pe pod.

— Să fii tu al dracului! exclamă Şarpele, când Ushiwaka îi lovi picioarele cu talpa. Într-o clipă, băiatul fu sus şi o şterse.

— Acum ştiu că eşti Ushiwaka şi o să pun eu mâna pe tine! răcni Şarpele, ridicându-se şi urmărindu-l. Paşii lui răsunară pe pod, în timp ce alerga după silueta fragilă care se depărta. Se auzi un răcnet, atunci când ajunse la capătul podului. Ceva sclipi în lumina lunii. Se făcu linişte. Trupul decapitat al Şarpelui se clătină făcând câţiva paşi înainte, apoi se prăvăli, greoi, la pământ.

Ushiwaka se trezi dintr-un somn adânc şi se holbă în jur. O statuie uriaşă se înălţa deasupra lui – până sus, la grinzi. Îşi aminti brusc de Şarpe şi de întâlnirea lor de noaptea trecută. Ochii lui Ushiwaka se plimbară încet de jur-împrejurul încăperii care semăna cu un hambar şi în care îl înconjurau statui mici şi mari. Îl recunoscu pe Asura, Zeul Războiului; pe Devas cel

încruntat; pe zeii Vântului şi ai Tunetului, şi chiar pe o Kannon care zâmbea contemplatoare.

Pentru o clipă, se gândi că se afla în vistieria de comori a unui templu; apoi, îşi aduse aminte că fusese adus aici şi adormise. Un zgomot îl trezi de-a binelea; se uită în sus şi îl văzu pe Kowaka ridicându-se dintr-un colţ unde se îngrămădeau diverse unelte şi instrumente pentru pictat.

— Te-ai trezit, Ushiwaka? întrebă Konno-maru.

— Nu mă mai strigi Rindo în dimineaţa asta, nu?

— Nu mai e nevoie de asta. Iar tu poţi să-mi spui Konno-maru din nou.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ne vom mai întoarce în cartierul plăcerii.

— Unde suntem acum?

— Suntem în atelierul unui meşter de icoane budiste.

— Poftim?

— Ai putea fi îngrijorat dacă nu îţi dau răspunsuri limpezi. Aici locuieşte Otoami, un discipol al renumitului Unkei. Şi-a petrecut mulţi ani în nord-est, făurind obiecte de cult pentru Hidehira; aşa a ajuns să-l cunoască atât de bine pe Kichiji. Acum înţelegi de ce nu ai motive de îngrijorare atâta timp cât eşti aici.

— Şi unde se află casa asta?

— Nu departe de Shirakawa.

— Atunci, nu este foarte departe nici de Drumul Întâi, nu?

— Ushiwaka...

— Da?

— De-abia ai izbutit să scapi teafăr noaptea trecută, nu-i aşa?

— Da, dacă nu ai fi fost tu şi sabia ta...

— Nu încercam să îţi aduc aminte de asta, dar cred că Şarpele i-a prevenit pe războinicii Heiké în privinţa ta. Va fi primejdios să te arăţi pe afară.

— Şi cum ai ajuns tu la podul Gojo chiar în clipa aceea?

— Cele două surori s-au întors acasă şi mi-au spus că te lăsaseră la colţul pieţii de pe Drumul al Cincilea. Din clipa în care am auzit asta, mi-am dat seama că dăduseşi de belea, şi chiar în aceeaşi dimineaţă meşterul de tobe mă prevenise să am grijă de tine.

Ushiwaka nu răspunse la aceste cuvinte, iar Konno-maru continuă:

— Am rupt-o de îndată la fugă spre împrejurimile Drumului Întâi, şi nu erai acolo. M-am gândit că s-ar putea să mai fii pe Drumul al Cincilea, şi poate că zeii m-au îndreptat spre Podul Gojo atunci când am ajuns acolo.

— Şi, cândva, foarte târziu în noapte, am venit încoace, nu?

— Da. Ai dormit bine?

— Da, dar mi-e teamă de ceea ce ar putea să li se întâmple celor două surori.

— Kichiji le-a spus ce să facă dacă apare vreo încurcătură. Eu le-am prevenit noaptea trecută şi s-ar putea să fi plecat deja din Horikawa.

— Unde s-au dus?

— Probabil că se vor ascunde prin țară, şi, ceva mai încolo, se vor duce spre nord-est. Kichiji va avea grijă de asta. Totuşi, între timp, eşti într-o mare primejdie – cel puțin până ajungem spre Soare Răsare.

— Şi voi pleca în curând spre nord-est?

— Aşa cum merg lucrurile acum, ar fi bine pentru tine să nu mai rămâi prea multă vreme în capitală. Kichiji mi-a scris că va veni cât de curând după tine.

— Şi înainte de asta?

— Va trebui să rămâi ascuns aici pentru mai multe zile. Va trebui să ai un pic de răbdare, până când Kichiji va veni după tine, dar nu mai ai mult de aşteptat.

În fiecare dimineață, când Ushiwaka se trezea, căuta cu privirea fereastra cea înaltă a atelierului, prin care nu putea vedea decât cerul. Apoi ofta ca pentru sine.

— Oh, măcar de-aş pleca odată! Cât mai trebuie să aştept aici?

Fremăta de nerăbdare din cauza plictiselii cu care trecea fiecare zi petrecută printre icoanele acelea uriaşe. Apoi, într-o noapte de martie, când prunii erau pe deplin înfloriți, porni o furtună violentă, care începu să izbească acoperişul. Se trezi la auzul vântului care răcnea. Perna lui era udă şi auzi stropi picurând persistent de pe statuile din jurul său. Se ridică şi ciuli urechile. Toate furiile naturii păreau să se fi dezlănțuit. Konno-maru, care plecase din atelier în acea seară, împreună cu Otoami, nu se întorsese încă, iar Ushiwaka era singur. Apoi, îi trecu prin cap gândul că aceasta era noaptea în care putea să facă lucrul pe care îl plănuise de atâta vreme. Sări din pat şi bâjbâi după clanța uşii. Era încuiată. Konno-maru şi Otoami o zăvorâseră din afară, lăsându-l prizonier aici! Toate simțurile lui se răzvrătiră împotriva gândului că era prizonier. Konno-maru, demonii Tengu – toți aceştia îi spuseseră în repetate rânduri că totul ținea de Kichiji. De ce i-ar fi păsat lui de Kichiji, până la urmă! Cine era Kichiji, să-i spună lui ce să facă şi ce nu? Acum sosise timpul să-i arate lui Kichiji ce credea despre el, dar înainte de asta voia să-şi vadă mama...

Ushiwaka se cățără pe o statuie şi întinse mâinile spre fereastră. Vântul şi ploaia îi biciuiră fața. Luă o gură de aer apoi se azvârli în gol. Întunericul îl înconjura din toate părțile; începu să alerge în direcția Drumului Întâi.

Vântul scutura streşinile şi clătina jaluzelele, cu zgomote înfricoşătoare prin casa cea veche. Tokiwa îşi dorea nespus să se facă odată lumină, pentru că mugetele râului îi stârneau o spaimă grozavă şi nu o lăsau să doarmă. Îşi trase plăpumile până peste urechi, să alunge urletele vântului. De această dată, fu sigură că auzise un scârțâit la capătul holului. Acesta se auzi iar şi iar; în cele din urmă, Tokiwa dădu aşternuturile la o parte şi se întoarse în pat spre Yomogi.

Ieri fusese 3 martie – Festivalul Păpuşilor – iar Tokiwa împodobi câteva păpuşi de hârtie şi de lut în camera ei. Yomogi venise să o viziteze, aducându-i o crenguță cu flori de piersic şi câteva dulciuri pe care le făcuse cu mâna ei. Stătuseră de vorbă până seara, apoi furtuna o silise pe Yomogi să rămână peste noapte la Tokiwa.

Acum, şi Yomogi era trează, şi se răsucea neliniştită în pat.

— Yomogi, oare ce poate fi sunetul ăla?

— E un zgomot ciudat. Nu poate fi vântul. Şi pe mine m-a tulburat. Mă duc să văd ce e, răspunse Yomogi, dându-se jos din pat şi aprinzând o lampă. Flacăra scăpără sălbatic.

— E ciudat că vântul ăsta nu încetează să treacă val-vârtej prin casă.

Umbra lui Yomogi se unduia înfricoşător, în timp ce ieşea pe hol, ținând lampa ridicată.

Tokiwa se aşeză în capul oaselor pe pat. Între timp, Yomogi trecu pe coridorul cel lung; se opri la fiecare cotitură, unde întunericul părea să se năpustească înfricoşător asupra ei; sunetul ploii care picura o făcu să se întoarcă brusc; o uşă care dădea spre râu era deschisă şi o umbră stătea în pătratul slab luminat al pragului uşii.

— Eşti una dintre slujnice? întrebă umbra.

— Da, răspunse Yomogi. Mi-am petrecut noaptea alături de fosta mea stăpână.

În timp ce Yomogi se îndrepta spre uşa deschisă, lampa îi pâlpâi în mână şi se stinse. Îşi dădu seama că omul era unul dintre străjerii Heiké, puşi să păzească noapte de noapte conacul.

— Ai văzut pe cineva? întrebă el.

— Nu, pe nimeni, răspunse Yomogi.

— Trebuie să fi fost vântul, până la urmă, dar e ciudat că uşa a fost ridicată din balamale.

— Da, tot ce e în casa asta pare că se duce de râpă.

— E adevărat. Tu ce faci, de ce eşti trează la ora asta?

— N-am putut să dorm din cauza tuturor acestor zgomote. Vântul şuiera prin toată casa.

— Dar furtuna aproape că s-a terminat.

— Asta e o noapte îngrozitoare pentru voi, cei care staţi pe-afară, nu?

— Nu e o viaţă uşoară, pot să zic. Pe lângă asta, s-au întâmplat nişte lucruri ciudate pe Drumul al Cincilea şi la Horikawa în ultima vreme, de aceea, trebuie să stăm cu ochii deschişi.

— Ce s-a întâmplat pe Drumul al Cincilea şi la Horikawa?

— Toate vorbele astea despre demonii Tengu şi ticăloşiile pe care le fac ei... E vorba mai degrabă de tâlhari, mă gândesc, dar nu am voie să bârfesc în felul ăsta. Mai bine încuiaţi uşa şi băgaţi-vă în pat. În curând se va face zi.

Yomogi ascultă paşii soldatului care se îndepărta; apoi, punând uşa înapoi la locul ei, porni pe bâjbâite înapoi în odaie. Deodată, sângele îi îngheţă, când simţi ceva cald şi moale frecându-se de ea în trecere. Îi veni să ţipe, dar se stăpâni.

— Cine... cine e acolo? întrebă ea.

Ceva care se mişca pe lângă perete o atinse şi o făcu să se retragă.

— Te rog, spuse fiinţa respectivă şi o încolăci pe Yomogi cu braţele.

Ea simţi un obraz lipindu-se de al ei, apoi strânsoarea deveni şi mai puternică.

— Eşti mama mea? se auzi o şoaptă aspră.

Yomogi rămase fără aer.

— Cine... cine e?

— Ushiwaka... sunt Ushiwaka, Mamă!

— Nu, nu! Nu sunt mama ta. Nu sunt mama ta, stărui Yomogi, luptându-se pentru a se elibera. Apoi, ceva îi izbi umărul, iar ea se clătină. Smucindu-se din braţele băiatului, porni la fugă de-a lungul coridorului.

— Doamna mea, doamna mea! Ushiwaka! exclamă ea în urechea Tokiwei, fără suflare.

— Da? răspunse încet Tokiwa.

— Aşteaptă, doamna mea, până când aduc lumină.

— Nu, Yomogi, nu acum. Nu vei face decât să atragi străjile.

— E adevărat, dar măcar o lumină foarte mică?

— Nici măcar asta... mă întreb cum va fi să îmi revăd fiul. Nu, gândul ăsta mă sperie. Până la urmă, nu a fost un vis, el e cu adevărat aici!

— ...

— Ushiwaka, unde eşti?

— Aici, sunt aici! Aici, Mamă.

Se auziră suspine prin întuneric.

— Ushiwaka, cât de mult ai crescut!

— Da...

— Scrisorile şi mesajele mele au ajuns până la tine, pe Muntele Kurama, nu-i aşa?

— Da.

— Ce pot să-ți spun, acum că o să împlineşti şaisprezece ani primăvara asta, şi ai ajuns bărbat? Dacă ai mai fi fost la mănăstire, ar fi fost câteva lucruri pe care aş fi dorit să ți le spun, ca mamă a ta. Şi anume, rugăciunile mele pentru fiul meu... Şi totuşi, oricât de înflăcărate ar fi rugăciunile unui om, sunt atât de rar îndeplinite. Tu îmi spui *Mamă*, dar eu am făcut atât de puține lucruri pentru tine.

— Nu, nu..., se împotrivi Ushiwaka, agățându-se de Tokiwa şi îngropându-şi fața în poala ei. Nu a fost vina ta că s-a întâmplat aşa. Clanul Heiké. Kiyomori este cel vinovat!

Tokiwa îşi ținu brusc răsuflarea; chipul ei palid se lăsă în jos, pe umărul lui Ushiwaka, iar el îşi ridică fața spre a ei în întuneric, spunându-i:

— Mamă, este adevărat, nu-i aşa? I-am tras pe sfoară când am fugit. Sunt fericit că am făcut-o. Tu ai nădăjduit că eu o să devin călugăr, dar eu sunt fiul lui Yoshitomo şi sunt un războinic. Cum aş putea să fiu altceva? Nu există nicăieri un adăpost din fața tulburărilor vieții. Unde există o astfel de viață? Care este diferența dintre viața de aici şi aceea din templul cel mai singuratic, unde oamenii stau în genunchi în fața clanului Heiké, se tem de ei şi li se supun?

— ...

— Iartă-mă, Mamă. Poate că fac asta împotriva dorințelor tale. Dar sunt fiul lui Yoshitomo şi nu pot fi nimic altceva decât un luptător. Trebuie să fac în aşa fel ca numele de Genji să fie prețuit din nou. Voi deveni bărbat în curând. Slava lui Kiyomori nu va dura prea mult timp.

Tokiwa îl ascultă pe Ushiwaka, cuprinsă de un cumplit zbucium lăuntric. El doar auzise despre cum fuseseră torturați luptătorii Genji, dar numai ea ştia că Ushiwaka îşi datora viața lui Kiyomori al familiei Heiké. Şi nu avea dreptul să-i dezvăluie acest lucru. Trebuia să rămână taina ei.

Yomogi era atât de neliniştită, că nu izbutea să stea pe loc. Se furişa pe hol, iar şi iar, pentru a vedea cu ochii ei că nu era nimeni prin preajmă. Furtuna trecuse în cea mai mare parte şi o lumină palidă începea să apară pe cer. Cântatul îndepărtat al unui cocoş îi spori îngrijorarea:

— Nu a sosit clipa să pleci? Aproape că au venit zorile, îi şopti ea Tokiwei de pe coridor. Doar tăcerea îi înconjura. În lumina scăzută care trecea prin deschizăturile înguste ale jaluzelelor, Yomogi îl văzu pe Ushiwaka stând culcat în brațele mamei lui, de parcă ar fi adormit. Se sfii să-i tulbure şi privi în altă parte, pentru o bucată de vreme. Apoi şopti din nou, stăruitor:

— Doamna mea, au venit zorile.

Ushiwaka sări deodată în picioare, îndepărtându-se de mama lui, şi se clătină.

— A sosit clipa să plec... Când mă voi întoarce, voi veni negreşit cu o mie de luptători Genji, să te iau cu mine.

— Nu, e ceva mai bun...

— Ce-ai spus, Mamă?

— Ai foarte mare grijă de tine şi atât. E singurul lucru pe care ți-l cer.

— Bineînțeles că da. Toate cele bune, Mamă, până în ziua în care ne vom reîntâlni.

— E singurul lucru pentru care mai trăiesc, Ushiwaka. Ai grijă că, dacă începi să îndrepți ceea ce e rău şi să îi umileşti pe cei înfumurați, şi tu ai putea repeta pilda celor pe care îi deplângi cel mai mult; alții se vor ridica apoi să te umilească pe tine, iar istoria cutremurătoare şi prostească a vărsărilor de sânge se va repeta la nesfârşit. Eşti luptător; să ții minte să-i iubeşti şi să-i aperi pe cei slabi şi chinuiți, şi atunci, numele tău va fi respectat cu atât mai mult.

— Înțeleg, Mamă. Nu o să uit niciodată ce-mi spui.

— Cum poți onora mai bine amintirea tatălui tău, Yoshitomo, decât fiind un luptător nobil şi cu onoare?... Ia te uită, Yomogi, au venit zorile!

— Tânărul meu stăpân, spuse Yomogi, frângându-şi mâinile, cum ai de gând să pleci?

— Nu te speria. Voi pleca pe unde am venit noaptea trecută.

— Dar eşti ud până la piele! Cum să pleci aşa?

— N-am avut niciodată haine atât de bune ca acestea când eram la mănăstire. Nu îmi pasă de vânt sau de ploaie, dar... se întoarse Ushiwaka deodată spre Tokiwa cu o privire rugătoare, dă-mi una dintre păpuşile tale, ca amintire, spuse el, arătând spre o păpuşă, pe care mama lui i-o întinse

grăbită. Ushiwaka zâmbi, apoi o rupse la fugă pe hol, sări de pe balustrada coridorului deschis până la pământ şi dispăru printre copaci. O clipă mai târziu, apăru deasupra zidului care dădea spre Râul Kamo. Acolo se opri pentru o clipă, să se mai uite o dată înapoi, la mama lui, şi apoi dispăru.

Ushiwaka alese să meargă de-a lungul vadurilor umflate ale râului, înotând acolo unde apa era adâncă. Acum era liber. În aceste clipe nu depindea de nimeni. Konno-maru, Kichiji, Căpetenia Hidehira – niciunul dintre aceştia nu mai conta pentru el. Nu trebuia să se bazeze decât pe sine însuşi. Se opri în mijlocul râului şi se uită în jur; soarele răsărea chiar atunci de după Dealurile de la Soare Răsare. Se mai uită o dată înapoi, spre conacul de pe Drumul Întâi, când auzi un strigăt. Apoi un altul, venind de pe malul râului. Ridică privirea şi zâmbi, văzând o umbră care alerga spre el. Era Konno-maru, încovoindu-se şi gâfâind.

— Tânărul meu stăpân, ce ți s-a întâmplat? izbuti el să îngaime în timp ce se îndrepta clătinându-se spre Ushiwaka; apoi îl strânse de braț până când Ushiwaka tresări.

— Nu-ți dai seama cât de îngrijorați am fost din cauza ta. Am venit înapoi în atelier cu Kichiji şi am descoperit că dispăruseşi.

— S-a întors Kichiji?

— Chiar şi Kichiji e disperat. Unde naiba ai putut să te duci?

— M-am dus să-mi văd mama.

— Poftim!? Pe mama ta?

— E ceva rău în asta?

— A fost foarte primejdios.

— A fost doar pentru că nu ți-ai ținut făgăduiala.

— Nu ar fi trebuit să fii atât de nechibzuit. Şi dacă ți s-ar fi întâmplat ceva?

— Da, ăsta e singurul lucru pe care mi-l tot repeți – că trebuie să fiu la adăpost, că e mai mult decât orice – mai mult decât s-o întâlnesc pe mama. Crezi că aş mai fi dat doi bani pe viața mea, dacă nu aş fi putut-o vedea?

— Atunci, nu voi mai spune nimic. Oricum, Kichiji şi-a ieşit din minți din cauza ta. Am face mai bine dacă ne-am întoarce cât putem de repede în casa lui Otoami.

Când ajunseră acasă la Otoami, îl văzură pe Kichiji ducând de frâu un cal de povară pe o poartă lăturalnică. Nu era însoțit de obişnuitul său alai de servitori şi părea că se pregăteşte să pornească într-o călătorie.

— Plecăm de îndată, domnule, îi spuse el lui Ushiwaka pe un ton poruncitor. Tu vei urca pe cal, pentru că eşti copil.

Apoi se întoarse spre Konno-maru.

— Konno-maru, ne despărțim aici, așa cum mi-ai făgăduit. Voi avea grijă de Ushiwaka. Poți sta liniştit, că e la adăpost alături de mine.

— Sunt sigur că vei avea grijă, dar e o călătorie lungă, Ushiwaka este doar un copil, iar tu va trebui să fii cu grijă, să nu i se întâmple nimic.

— Nu ai nici un motiv de îngrijorare. Viața mea stă în a-l aduce teafăr la locul potrivit. Nu vom mai avea nici o pricină de teamă după ce trecem de Muntele Ashigara. Restul va fi uşor.

Ushiwaka se întoarse în şa spre Konno-maru.

— Konno-maru, tu *unde* te duci? întrebă el descumpănit.

— Mă voi întoarce pe dealuri şi le voi spune tovarăşilor mei că ai plecat cu bine. I-am făgăduit lui Kichiji că vom rămâne în urmă, atunci când vei pleca din capitală împreună cu el. Căpetenia Fujiwara Hidehira se va ocupa de tine. Într-o zi, după ce o să creşti mare şi clanul Heiké va fi umilit, ne vom întâlni cu toții din nou, spre Soare Răsare.

Ushiwaka lăsă capul în jos în timp ce clipea, încercând să-şi oprească lacrimile.

— Da, Konno-maru, desigur că ne vom revedea în curând. La revedere, la revedere!

În timp ce treceau dealurile de dincolo de Shirakawa, calul porni deodată la trap, de parcă ar fi fost nerăbdător să ajungă la Trecătoarea Shiga, care ducea spre Soare Răsare.

Notă despre contextul istoric al *Poveştii familiei Heiké* şi despre autorul său

Până nu demult, capitala Japoniei nu a fost Tokyo, ci Kyoto, reşedința Curții Imperiale din 794 e.n. şi până în 1868, un centru înfloritor al civilizației japoneze. Împrejmuit în miazănoapte şi în răsărit de munți, mărginit în partea de est de râul Kamo, Kyoto a fost localitatea aleasă de aristocrați pentru a guverna, de când a fost întemeiată şi până la începutul secolului al doisprezecelea. Nenumărate temple, pagode şi sanctuare au apărut pe dealurile acoperite de păduri dese şi pe vârfurile munților, sau în multele lor văi; o mulțime de porți impozante, printre care şi Poarta Rashomon, la miazăzi, ofereau acces către capitala de formă dreptunghiulară şi principalele ei drumuri, care se intersectau la distanțe regulate. Dincolo de oraş erau regiuni rurale întinse, cu multe peisaje pitoreşti, preferate de către

aristocrații de la Curte pentru ieşiri în natură; existau şi multe terenuri pentru curse de cai, pe malul Râului Kamo.

Aproximativ în perioada în care capitala a fost mutată de la Nara la Kyoto, autoritățile centrale au obținut controlul asupra Japoniei de vest, precum şi asupra provinciilor din est, până în locul în care se află azi Tokyo, iar clanul aristocratic Fujiwara a început să aibă o poziție dominantă în afacerile de stat. Dezvoltând un sistem de guvernare care avea ca punct central împăratul şi ocupând toate funcțiile importante din stat, membrii clanului Fujiwara s-au impus în curând ca adevărații conducători. Pentru a-şi pecetlui relația cu familia imperială, îşi măritau cele mai frumoase fiice cu împărații şi prinții, şi doar copiii născuți din aceste alianțe apucau să urce pe tron. Mai mult de atât, aristocrații Fujiwara păstrau puterea în mâini, obligând împărații să abdice de câte ori li se părea necesar şi înlocuindu-l cu un nepot Fujiwara. Avem, la un moment dat, chiar exemplul unui împărat-copil, care era pe tron, în timp ce doi suverani care abdicaseră – un fost împărat şi un împărat călugărit – dețineau de asemenea un statut imperial.

Pe măsură ce autoritatea conducerii centrale se întindea până în provinciile cele mai îndepărtate, bogăția clanului Fujiwara creştea şi ea, iar viața aristocraților se caracteriza printr-o somptuozitate şi o extravaganță necunoscute până atunci. Artele înfloreau, iar nobilii Fujiwara au devenit protectorii societății educate şi pasionate de literatură care se formase în jurul Curții. În timpul ascensiunii lor, la începutul secolului al unsprezecelea, a fost scrisă *Povestea familiei Genji* (*Genji Monogatari*), un roman al unei doamne de la Curte, care descria viața neobişnuit de elegantă a aristocrației ajunse la un nivel suprem al rafinamentului.

La mai puțin de un secol după apariția *Poveştii familiei Genji*, s-a întrezărit sfârşitul supremației Fujiwara. În timp ce influența lor pălea, a apărut printre ei o luptă pentru putere, în cadrul căreia problema succesiunii imperiale a creat o stare de conflict care s-a resimțit în toate straturile societății şi, date fiind tulburările din ce în ce mai mari, unii împărați au încercat chiar să restabilească autoritatea tronului.

Între timp, biserica budistă, care prosperase sub patronajul Fujiwara şi agonisise o mare avere, sub forma de latifundii scutite de impozite, fusese lovită de corupție. Marile temple şi mănăstiri îşi antrenau preoții şi călugării pentru lupte, țineau armate de mercenari pentru a-şi proteja proprietățile şi luau în derâdere ordinele autorităților. Cel mai puternic dintre aceste temple era Enryakuji de pe Muntele Hiei, aflat la nord-est de capitală.

Infracțiunile, tulburările şi nemulțumirile depăşiseră orice limită în capitală, pe la începutul secolului al doisprezecelea. Clanul Fujiwara, care nu avea acum altă autoritate în afară de cea pe care o putea recâştiga cu forța, era obligat să-i atragă de partea sa pe membrii clanurilor Heiké sau Genji. Aceste două familii militare, vlăstare ale casei imperiale, administraseră până atunci imensele moşii Fujiwara din provinciile îndepărtate sau fuseseră angajate ca gărzi la Curte; acum au fost chemate în capitală, pentru a susține o partidă Fujiwara împotriva alteia, pentru a curma revoltele civile, pentru a-i respinge pe călugării care intrau în Kyoto şi amenințau autoritățile sau pentru a interveni în conflictele armate dintre marile temple şi mănăstiri.

Pe la mijlocul secolului s-a conturat o clasă militară de sine stătătoare, iar clanul Heiké, condus de tânăra lor căpetenie, Kiyomori, a pus capăt dominației clanului Fujiwara şi, totodată, a obținut victoria împotriva rivalilor lor, familia Genji. Deşi clanul Heiké îi înlocuise pe nobilii Fujiwara, Kiyomori nu a izbutit să pună bazele unui nou sistem de guvernare şi a condus într-un mod asemănător predecesorilor săi. Acest lucru a dus în timp la o luptă pentru putere între clanul Heiké şi clanul Genji, iar în ultimul sfert al secolului, familia Heiké a fost răsturnată de luptătorii Genji.

Dar nici triumful clanului Genji nu a durat prea mult şi nici nu a izbutit să până capăt conflictelor care continuau în diverse regiuni ale Japoniei, pentru că, pe la începutul deceniului 1300-1310, şi Genji, la rândul lor, au fost înfrânți de cei nemulțumiți din rândurile lor. Şi, în timp ce se petreceau toate acestea, împăratul şi aristocrații încercau să îşi recâştige puterea de la clanurile militare de luptători.

Conflictele cuprinseseră întreaga Japonie la începutul secolului al şaisprezecelea. Era măcinată de războaie locale – aristocrați din toate regiunile se luptau unii cu alții, până când toată țara ajunse să sufere din cauza unui război civil devastator. De-abia la sfârşitul secolului, odată cu apariția generalului Ieyasu din familia Tokugawa, se instaură pacea. Acesta fu primul dintr-un şir de dictatori militari care administrară Japonia cu o autoritate de fier care dură timp de 250 de ani – până în 1868, când o alianță de succes între Împărat, câțiva aristocrați şi mai multe clanuri militare readuse autoritatea tronului. Şi totuşi, nici acest lucru nu echilibră balanța inegală a puterii dintre elementele care ar fi făcut ca Restaurația să fie posibilă, şi dezechilibrul dură până în 1945, când Japonia fu învinsă în cel de-al Doilea Război Mondial.

Dacă facem o retrospectivă a istoriei Japoniei, vom descoperi cât de asemănătoare era istoria secolului al doisprezecelea cu era modernă.

Concepțiile despre viață ale japonezilor de astăzi sunt încă adânc impregnate de învățăturile din *Bushido*, codul de etică al luptătorilor, a cărui origine este reprezentată de casta militară. Poveştile cu eroi şi eroine medievale, care îi încântă şi astăzi pe copiii japonezi, s-au constituit în jurul personalităților istorice ale acelei perioade. Drama lirică, Noh, kabuki, teatrul popular, şi multe legende transmise pe cale orală, toate au fost inspirate de bărbați şi femei din secolul al doisprezecelea şi au devenit moştenirea culturală a poporului japonez. Aproape că se poate spune că, fără câteva cunoştințe despre acel secol, nu putem înțelege decât în parte Japonia şi numeroasele ramuri ale artei sale.

Dintre multele surse care ne oferă o viziune asupra acelei perioade, *Heiké Monogatari* (*Povestea Familiei Heiké*), o epopee scrisă la începutul secolului al treisprezecelea, cu puțin timp după înfrângerea clanului Heiké, supraviețuieşte ca un document de importanță istorică şi ca unul dintre cele mai importante opere literare ale acelei perioade. Fără îndoială, prăbuşirea clanului Heiké a lăsat o impresie adâncă asupra oamenilor, dacă ne gândim că lungul poem care povesteşte sfârşitul tragic al acestui neam a fost dus până în cele mai îndepărtate colțuri ale Japoniei de către trubaduri rătăcitori, care îl cântau acompaniindu-se cu lăute, şi, timp de mai multe secole după ce a fost cântat prima oară, a rămas una dintre cântecele cele mai iubite ale japonezilor. Aceştia i-au transformat pe eroii baladei în figuri de legendă.

Eiji Yoshikawa a început să scrie *Povestea familiei Heiké* la puțin timp după încheierea celui de-al Doilea Război Mondial, când consecințele tragice erau o replică impresionantă a întâmplărilor relatate de *Heiké Monogatari* cu şapte secole în urmă, iar tema acestei cărți este inutilitatea războiului, nenorocirile aduse de acesta, precum şi deşertăciunea dorinței de putere. Autorul îl prezintă pe Kiyomori ca pe unul dintre actorii principali, dar *Povestea familiei Heiké*, spre deosebire de prototipul său, e mai mult decât o cronică a faptelor de vitejie ale luptătorilor şi ale prinților, pentru că povestea este dusă dincolo de evenimentele consemnate în epopeea medievală, iar înfrângerea clanului Heiké este descrisă ca având loc după moartea lui Kiyomori, când o căpetenie Genji, Yoritomo, apare pe scenă pentru a juca un rol important, aşa cum a făcut-o în istorie.

Autorul introduce în roman o sumedenie de figuri istorice, precum şi pe unele imaginare, dar niciuna dintre acestea nu are rolul de protagonist, în sensul obişnuit al cuvântului. Istoria, sau ciclul implacabil al evenimentelor, este adevăratul erou al *Poveştii familiei Heiké*, cel care răstoarnă totul în cale, iar personalitățile ei cele mai importante sunt doar imagini salvate

pentru o clipă din curgerea amplă a timpului. Eiji Yoshikawa scrie în ecoul versurilor cu care se deschide epopeea străveche: „Clopotul templului răsună, vorbind despre vremelnicia tuturor lucrurilor. Culorile florilor stau mărturie pentru faptul că toate lucrurile care înfloresc trebuie să se ofilească. Mândria nu durează decât pentru puțin timp, ca un vis al unei nopți de primăvară. În scurt timp, cei puternici sunt dărâmați, făcându-se praf în calea vântului“.

Pentru interpretarea sa originală asupra istoriei din *Povestea familiei Heiké*,, Eiji Yoshikawa n-a studiat numai literatura secolelor al doisprezecelea şi al treisprezecelea, dar şi jurnale, scrisori, cronici şi suluri cu picturi, care i-au oferit resurse mult mai bogate de informații şi detalii autentice în relatarea poveştii.

Autorul deține un loc cu totul aparte printre romancierii japonezi contemporani. În timp ce majoritatea acestora, dacă nu chiar toți, s-au lăsat influențați dintr-un anumit punct al carierei lor de către literatura europeană, mai cu seamă de scriitorii francezi şi ruşi, Eiji Yoshikawa, din cauza circumstanțelor tinereții sale, nu a avut ocazia de a cunoaşte mai bine literatura occidentală, nici măcar din traduceri. Lecturile lui de la o vârstă fragedă – şi, într-adevăr, a citit enorm – au cuprins clasicii japonezi, antici şi medievali, pe care îi găsea în bibliotecile publice. Prin urmare, cunoştințele şi tehnica sa literară au fost modelate exclusiv de tradițiile literaturii japoneze clasice, pe care se bazează integral când vine vorba de modele şi surse.

Povestea familiei Heiké, pe care Eiji Yoshikawa a început să o scrie în 1951, nu este încă terminată, dar mai mult de două treimi din această operă monumentală au fost finalizate şi publicate în formă de carte. Acum, aceasta este un best-seller cu un cerc din ce în ce mai larg de cititori, şi este apreciată de critici ca un punct de reper al literaturii japoneze moderne.

Mai trebuie adăugate câteva cuvinte despre traducere. Ar fi corect să o numim o versiune în limba engleză (tradusă fidel în română, n. tr. ro.), dat fiind că Povestea familiei Heiké a fost modificată substanțial pentru cititorii occidentali, cu consimțământul generos al autorului. Multe lucruri semnificative şi extrem de importante pentru un public japonez familiarizat cu cadrul istoric au fost omise în traducere; capitole întregi au fost condensate, iar un mare număr de intrigi secundare şi de personaje auxiliare au fost eliminate complet. Aşadar, această traducere nu este decât una parțială şi nu izbuteşte să dezvăluie cu adevărat complexitatea şi diversitatea originalului. Cu toate acestea, dorința înflăcărată a traducătorului a fost ca

Povestea familiei Heiké să ofere cititorilor occidentali ocazia de a experimenta o parte din plăcerea pe care această operă o oferă pasionaților lecturii de aici şi, de asemenea, să reprezinte o introducere încântătoare în cultura şi viața japoneză.

Fuki Wooyenaka Uramatsu

Table of Contents

Notă referitoare la ordinea și pronunția numelor japoneze
Capitolul I Piața
Capitolul II Doamna din Gion
Capitolul III Cursa de cai
Capitolul IV O doamnă sub clar de lună
Capitolul V „Iarba călcată“
Capitolul VI Băiatul cu un cocoș de luptă
Capitolul VII Un luptător își ia bun-rămas
Capitolul VIII Cometă deasupra capitalei
Capitolul IX Soldații-călugări ai Muntelui Sfânt
Capitolul X Ereticul
Capitolul XI Vulpile și lăuta
Capitolul XII Morții vorbesc
Capitolul XIII Palatul Izvorului cu Salcie
Capitolul XIV Steagul roșu al familiei Heiké
Capitolul XV Steagul alb al familiei Genji
Capitolul XVI Săbii și săgeți
Capitolul XVII Râul de sânge
Capitolul XVIII Un cântec la flaut
Capitolul XIX O ceainărie în Eguchi
Capitolul XX Un pelerinaj la Kumano
Capitolul XXI Nas-Roșu negustorul
Capitolul XXII Mandarine din miazăzi
Capitolul XXIII Împăratul a fost răpit
Capitolul XXIV Bătaia tobelor
Capitolul XXV Furtuna de zăpadă
Capitolul XXVI Îndurare
Capitolul XXVII O capelă pe deal
Capitolul XXVIII Mama
Capitolul XXIX Surghiunul
Capitolul XXX Flori de cireș
Capitolul XXXI Corbul
Capitolul XXXII Ulița Negustorilor de Boi
Capitolul XXXIII Un bujor alb

Capitolul XXXIV O icoană de argint
Capitolul XXXV Miliarde de lumânări
Capitolul XXXVI Poetul rătăcitor
Capitolul XXXVII Un negustor din nord-est
Capitolul XXXVIII Trei vise
Capitolul XXXIX Asatori doctorul
Capitolul XL Giuvaerul Mării Interioare
Capitolul XLI Un împărat moare
Capitolul XLII Lumina adevărului
Capitolul XLIII Două dansatoare
Capitolul XLIV O ceartă răsunătoare
Capitolul XLV Construcția unui port
Capitolul XLVI Un călugăr este surghiunit
Capitolul XLVII „Familia Genji se va ridica din nou...“

Cuprins

Notă referitoare la ordinea și pronunția numelor japoneze
Capitolul I Piața
Capitolul II Doamna din Gion
Capitolul III Cursa de cai
Capitolul IV O doamnă sub clar de lună
Capitolul V „Iarba călcată“
Capitolul VI Băiatul cu un cocoș de luptă
Capitolul VII Un luptător își ia bun-rămas
Capitolul VIII Cometă deasupra capitalei
Capitolul IX Soldații-călugări ai Muntelui Sfânt
Capitolul X Ereticul
Capitolul XI Vulpile și lăuta
Capitolul XII Morții vorbesc
Capitolul XIII Palatul Izvorului cu Salcie
Capitolul XIV Steagul roșu al familiei Heiké
Capitolul XV Steagul alb al familiei Genji
Capitolul XVI Săbii și săgeți
Capitolul XVII Râul de sânge
Capitolul XVIII Un cântec la flaut
Capitolul XIX O ceainărie în Eguchi
Capitolul XX Un pelerinaj la Kumano
Capitolul XXI Nas-Roșu negustorul
Capitolul XXII Mandarine din miazăzi
Capitolul XXIII Împăratul a fost răpit
Capitolul XXIV Bătaia tobelor
Capitolul XXV Furtuna de zăpadă
Capitolul XXVI Îndurare
Capitolul XXVII O capelă pe deal
Capitolul XXVIII Mama
Capitolul XXIX Surghiunul
Capitolul XXX Flori de cireș
Capitolul XXXI Corbul
Capitolul XXXII Ulița Negustorilor de Boi
Capitolul XXXIII Un bujor alb

Capitolul XXXIV O icoană de argint
Capitolul XXXV Miliarde de lumânări
Capitolul XXXVI Poetul rătăcitor
Capitolul XXXVII Un negustor din nord-est
Capitolul XXXVIII Trei vise
Capitolul XXXIX Asatori doctorul
Capitolul XL Giuvaerul Mării Interioare
Capitolul XLI Un împărat moare
Capitolul XLII Lumina adevărului
Capitolul XLIII Două dansatoare
Capitolul XLIV O ceartă răsunătoare
Capitolul XLV Construcția unui port
Capitolul XLVI Un călugăr este surghiunit
Capitolul XLVII „Familia Genji se va ridica din nou...“